

Giới thiệu Vô Tâm

Vô Tâm của tác giả Đàm Anh là câu chuyện về duyên kiếp giữa hai người bạn họ từ khi cô chuyển thể đầu thai sống một cuộc sống mới.

Kiếp trước - Hấn là sư phụ của cô, cô yêu hấn, nhưng hấn lại đoạn tuyệt mà vô tâm với cô. Bây giờ, một cuộc sống mới, cô lại gặp hấn. Lần này thì hấn cần cô, không dễ mà có được ta đâu .!!

Liệu câu chuyện duyên kiếp này có thể kéo dài tới đâu ???

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1

Tiết Từ “Bích Đồng, cây đào trước cửa nở hoa chưa?”

Bích Đồng nhẹ giọng cẩn thận trả lời: “Phu nhân, hoa đã nở đêm qua, màu hồng phấn, trông rất đẹp mắt ạ.”

Ta vui mừng chớp mắt, “Thật ư? Mau đỡ ta đi xem nào.”

“Phu nhân, người cẩn thận một chút, người đã mang thai đến tháng thứ tư rồi, chưa đến nửa năm nữa, tiểu công tử sẽ có thể cùng người ngắm hoa đào đó.” Bích Đồng thật cẩn thận đến bên giường đỡ ta dậy.

Ta nhanh chóng rời giường, ngay cả áo khoác cũng quên choàng, hai tay Bích Đồng ra, chân trần chạy vội ra ngoài cửa, khiến Bích Đồng cũng vội vàng đuổi theo.

Ta giống thiếu nữ đang đợi gã, mang vẻ mặt năm phần vui mừng năm phần lo lắng nhìn về phía cây đào ngoài cửa. Dưới bầu trời trong xanh kia là ba ngàn hoa đào đang khoe sắc, nhưng dưới tàng cây lại không có người ta muốn chờ.

Ta thất vọng, nói nhỏ: “Sư phụ gạt ta, rõ ràng chàng nói ngày cây đào nở hoa cũng là ngày chàng sẽ trở về.”

Bích Đồng khoác thêm áo choàng cho ta, khẽ cười hỏi: “Phu nhân đã thành thân với công tử nhiều năm, sao vẫn chưa đổi được cách xưng hô ạ?” Bích Đồng lại khẽ cười, cúi người xuống mang hai vào giúp ta, “Công tử là người đã nói là làm, phu nhân cố gắng chờ vài ngày nữa sẽ gặp được công tử thôi. Chờ công tử trở về, phu nhân nhất định phải để công tử bắt mạch, rồi để công tử điều trị cơ thể người thật tốt, với khả năng của công tử, phu nhân muốn bình an sinh hạ tiểu công tử cũng là chuyện dễ dàng.”

Sư phụ ta được người đời kính ngưỡng, thế gian không có chuyện gì sư phụ không làm được, cho dù là chuyện sinh con, nhất định cũng không làm khó được chàng.

Khóe miệng ta liền nở nụ cười.

Bích Đồng thấy ta vui vẻ, liền nói thêm: “Phu nhân, mười nhớ năm đó khi người báai công tử làm thầy, người mới chỉ lớn có nhiều đây.” Bích Đồng khoa tay múa chân, “Lúc ấy phu nhân cũng chỉ cao tới thắt lưng công tử, vậy mà chớp mắt, phu nhân đã thành thân với công tử, bây giờ cũng mang thai rồi. Chờ công tử trở về nhìn thấy bụng của phu nhân chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Ta khẽ xoa phần bụng hơi nhô lên, nghĩ đến đứa con trong bụng là kết tinh của ta và sư phụ, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái vạn phần.

Bích Đồng biết ta thích nghe nàng kể chuyện về sư phụ, nên kể không ngừng, “Mọi người trong thiên hạ đều hâm mộ phu nhân có thể gả cho công tử, công tử là người đáng giá phó thác chung thân, không những giỏi y thuật mà còn đọc nhiều sách vở, tinh thông võ thuật, quan trọng nhất là luôn dịu dàng chăm sóc phu nhân, bất kể chuyện gì cũng đều thập phần chu đáo.”

Ta rũ mắt, nhẹ giọng đáp: “Cũng phải.”

“Cũng may lúc trước phu nhân nhanh tay nhanh chân, gả cho công tử trước vị Công chúa đáng ghét kia, không là bây giờ công tử đang làm Phò mã gia rồi.”

Chuyện cũ như dòng nước chảy, bây giờ nghe Bích Đồng kể lại, giống như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua, vậy mà rõ ràng đã được năm năm rồi.

Khi ta đến tuổi cập kê, cha thương ta, biết ta thích tập võ liền tìm thiên hạ đệ nhất cao thủ Vô Song công tử Thẩm Yến. Tình cảm thầy trò cũng không biết khi nào đã chuyển thành tình yêu nam nữ.

Ta biết đồ đệ yêu sư phụ chính là làm loạn luân thường đạo lý, nên thường đè nén trong lòng.

Cho đến ngày ấy, Công chúa Ninh An Nam triều cải trang vì tuần, vô tình gặp được sư phụ, kinh vì thiên nhân[1] nên khi hỏi kinh đã khẩn cầu Thánh thượng tứ hôn. Sư phụ cũng không thích Công chúa Ninh An, người cũng không muốn cưới nàng.

[1] Kinh vì thiên nhân: chỉ sự kinh ngạc khi nhìn thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên trên trời mới có thể như thế.

Nhưng nếu thánh chỉ đã ban ra, dám kháng chỉ sẽ bị tru di cửu tộc.

Làm bạn với sư phụ mấy năm, ta cũng hiểu rõ tính nết của chàng, cũng không muốn sư phụ rơi vào kết cục tru di cửu tộc, nên đã nghĩ ra một cách. Trước khi thánh chỉ ban xuống, ta phải thành thân với sư phụ trước.

Ta còn nhớ rõ đêm hôm đó, nước mắt ta rơi không ngừng, thể diện nữ nhi đành vứt xuống đất, ta đỏ mặt cầu hôn sư phụ, ta phân tích rõ ràng tình hình hiện tại, sư phụ thành thân với ta là cách tốt nhất.

Lấy Công chúa chỉ tôn, chắc chắn sẽ không cam nguyện làm thiếp, mà với danh tiếng của Tà gia thì sao có thể dễ dàng chịu sự sỉ nhục như vậy? Nên nếu sư phụ cưới ta, vừa có thể giải quyết được chuyện không vui trước mắt, vừa có thể thỏa mãn ước nguyện của ta, nên cách này là tốt nhất.

Sư phụ im lặng hồi lâu, cho đến khi trời hừng đông mới hỏi ta một câu, “Con không hối hận?”

Ta đỏ ửng hai má, nắm chặt góc áo, kiên định nói: “Không hối hận.”

Khi đó ta thấy sư phụ nhận lời lấy ta, trong lòng liền khẳng định chàng cũng có tình với ta. Nếu không có tình, sao lại chịu cưới ta? Cưới vợ gả chồng, đó là lời hứa năm tay người, bên nhau trọn kiếp.

Làm loạn luân thường đạo lý là quyết định mạo hiểm nhất thiên hạ, ta cam nguyện tự trục xuất khỏi gia đình, bị người đời vứt bỏ cũng muốn gả cho sư phụ.

Khi ấy ta cũng chỉ nghĩ, dù lúc đó sư phụ chỉ có tình thầy trò với ta, nhưng ta đang ở độ tuổi mười sáu như hoa, lâu ngày tự nhiên sẽ có tình ý. Chỉ tiếc thành thân đã nhiều năm, sư phụ cái gì cũng tốt, điều duy nhất không tốt chính là không yêu ta.

...

“A, công tử đã về.”

Giọng nói vui sướng của Bích Đồng kéo suy nghĩ của ta trở về, ta vui mừng ngược mắt nhìn, mới vừa rồi dưới cây đào không một bóng người, không biết từ khi nào đã có một người đang đứng, người nọ mặc áo bào trắng mang đai ngọc, tóc đen như mực, quả nhiên tuấn lãng vô song, hoa đào khoe sắc cũng không sánh bằng cái nhìn ngấn ngời chàng dành cho ta.

Ta không quan tâm mình đã mang thai hơn bốn tháng mà vén váy chạy thẳng về phía cây đào, nhưng mới đi được vài bước, ta lại giống đứa trẻ đã làm sai chuyện, chột dạ khẽ cắn môi dưới, rụt rè cúi xuống, yên lặng không nói tiếng nào.

Đến khi có một luồng khí lạnh chạm vào cổ tay ta, ta mới lo lắng ngược nhìn nam tử tuấn lãng trước mặt, kích động muốn giải thích:

“Sư phụ, thiếp... thiếp...”

Nhưng vẫn không giải thích được gì.

Ta cúi đầu cười khổ, ta có thể giải thích cái gì? Ta phải giải thích sao cho ỏn đây? Vợ chồng cá nước thân mật vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa[2], mặc dù đứa nhỏ trong bụng do ta tính kế sư phụ mà có, nhưng... cũng là sư phụ nọ ta.

[2] Thiên kinh địa nghĩa: chỉ những lý lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

Chúng ta thành thân đã năm năm, nhưng sư phụ chưa bao giờ chạm vào ta, đứa nhỏ này cũng là ta tính kế vào đêm trước khi sư phụ muốn ra ngoài xem bệnh giúp người ta.

Ta quật cường cắn môi, không nói tiếng nào.

Một lúc sau, sư phụ mới thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng cầm tay ta, “Vào nhà đi, người nàng không khỏe, hứng gió nhiều không tốt.”

Ta mừng rỡ, lấp bắp hỏi: “Sư... sư phụ, chàng... chàng... không giận?”

Sư phụ dắt ta vào nhà, cũng không trả lời vấn đề của ta, chỉ thản nhiên nói: “Cây đào bảy tám tháng nữa sẽ ra quả, khi đó nhớ nói Bích Đồng làm đào tâm tồ[3] cho nàng ăn.”

Ta cảm thấy có chút mất mát trong lòng.

[3] Đào tâm tồ: bánh bơ nhân mút đào.

...

Bóng đêm như nước, ta cùng sư phụ nằm trên giường, hơn bốn tháng rồi người bên gối cũng về bên ta, tâm tình cũng được lấp đầy. Ta cầm tay chàng thật chặt, muốn tìm đề tài để nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi của chàng, ta lại không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại.

Ta gặp cơn ác mộng, mộng về đêm động phòng hoa chúc năm ấy.

Sư phụ vén khăn lụa đỏ, dung mạo chàng có một không hai, nhưng mặt mày lại trách trời thương dân, như ngồi trên đài sen cao cao tại thượng, “A Uyển, ta là người vô tâm”

“Con không tin, sư phụ là đại phu, sao có thể vô tâm?”

“A Uyển có biết trên thế gian này có loại võ công tên là Bích Lạc Hoàng Tuyền, phạm là người tu luyện thì trước đó phải xá tình căn[4].”

[4] Xá tình căn: chặt đứt dây tình, loại bỏ rễ tình.

Tình mộng, dưới gối đã ẩm ướt hơn phân nửa, ta lau nước mắt, lén nghiêng đầu sang bên cạnh, cố chấp muốn nhìn dung nhan khi ngủ của sư phụ. Năm đầu tiên ta không tin, năm thứ hai cũng không tin, ta nghĩ do ta không tốt nên sư phụ mới không yêu ta.

Vì sư phụ, mười ngón tay chưa bao giờ dính nước đã học nấu cơm, khuôn mặt bị nước cơm trong nồi bắn tung tóe làm bị thương. Vì sư phụ, ta còn học may y phục, mười ngón tay cũng bị kim đâm sưng đỏ.

Biết sư phụ thích yên tĩnh, ta chuyển phòng đến gần đỉnh núi, thả tỷ nữ chung quanh đi, chỉ giữ lại mình Bích Đồng đã theo ta từ nhỏ đến lớn.

Giai đoạn đầu thật sự rất vất vả, nhưng sau đó, sư phụ đã trồng cho ta một cây đào, ta cảm thấy mọi thứ đều rất đáng giá, mặc dù cây đào do ta yêu cầu, nhưng... cuối cùng vẫn là sư phụ trồng cho ta.

Chỉ tiếc đến năm thứ tư, sư phụ lại đối xử như lúc ban đầu, giống như lúc thu ta làm đồ đệ, ta cuối cùng cũng tin.

Sư phụ thật sự vô tâm, bằng không chàng cũng không đối với ta mấy năm nay đều xem như không nghe, không thấy.

A Uyển của Tà gia thành Thiệu Lăng không nên tử triển lạn đánh[5] người ta như vậy, A Uyển của Tà gia gặp phải một người dù thế nào cũng không yêu mình, theo lý mà nói nên quyết đoán một kiếm chặt đứt tơ tình.

[5] Tử triển lạn đánh: mặt dày dầy dứa không tha.

Nhưng mà... A Uyển không làm được.

Ta ngắm dung nhan khi ngủ của sư phụ, chợt lệ rơi không tiếng động, ta chỉ muốn hỏi một câu, “Sư phụ, rốt cuộc phải làm sao chàng mới có thể yêu thiếp? Vì sao trước đây chàng đồng ý cưới thiếp?” Nhưng ta hỏi không được, thật sự hỏi không được.

Từ sau khi có thai, ta càng ngày càng không ngừng nhớ đến A Uyển trước kia khi chưa gặp sư phụ, một A Uyển vô ưu vô lo, Đại tiểu thư Tà gia thành Thiệu Lăng được người đời cực kỳ hâm mộ, vừa sinh ra đã được cả sảnh đường sùng ái, khi đó phiền não lớn nhất là không biết mặc kiện xiêm y xinh đẹp nào vào ngày hôm sau.

Tất cả mọi người đều cho rằng ta thật sự hạnh phúc, ngay cả Bích Đồng hầu hạ bên người ta cũng nghĩ như vậy, lòng ta khổ, tâm đau đớn, không biết phát tiết vào đâu, chỉ có thể yên lặng rơi lệ.

Không biết sư phụ đã mở mắt từ khi nào, chàng chỉ kinh ngạc nhìn nước mắt của ta.

Ta vội vàng lau khô.

Sư phụ hỏi: “Bị chuột rút?”

Ta rung rung gật đầu.

Sư phụ đứng dậy, vận nội lực nhẹ nhàng xoa gang bàn chân của ta, ta lo lắng sợ bị sư phụ nhìn thấu, nên cố gắng làm bộ như bị chuột rút, có lẽ cảm ứng được ý nghĩ của ta mà bàn chân quả thật bị chuột rút, ta cúi đầu mở miệng:

“Bên trái.”

Bàn tay ấm áp chạm vào gang bàn chân của ta, chuột rút dần dần cách ta càng xa, ta cũng không biết đã ngủ quên khi nào, trong lòng thầm nghĩ có lẽ chờ đến sau khi đứa nhỏ sinh ra, sư phụ sẽ yêu ta.

...

Ta mang thai tới tháng thứ tám, sư phụ lại muốn ra ngoài xem bệnh, nghe nói lần này là vị Công chúa Ninh An mặt dày mày dạn muốn gả cho sư phụ lúc trước. Sau khi ta biết được, liền kéo tay sư phụ, hỏi:

“Sur phụ có thể đừng đi được không?”

Sur phụ nhủ mày, “A Uyên đừng quấy.”

Ta than thở: “Ai biết có phải nàng ta muốn nhân cơ hội này gặp mặt sur phụ hay không, nàng ta khẳng định không có ý tốt, rõ ràng trong cung có nhiều Thái y còn gì.”

Sắc mặt sur phụ hơi khó coi, giọng thoáng lạnh như băng, “Công chúa đã lập gia đình từ mấy năm trước, gần đây có thai, vài ngày trước không cẩn thận bị va chạm, cũng bởi vì nhóm Thái y đều không có cách nên mới mời ta đi.” Dừng một chút, sur phụ dịu giọng lại, “A Uyên, ta sẽ về nhanh thôi.”

Sur phụ đã nói như vậy, ta cũng không thể phản bác điều gì, trong lòng rất muốn hỏi một câu, người thiếp cũng không khoẻ, không có đại phu bên người, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ.

Nhưng ta cũng không nói thêm điều gì nữa, ta học y thuật với sur phụ đã vài năm, tuy không quá tinh thông, nhưng tốt xấu gì cũng biết đôi chút. Càng nói nhiều, khó tránh khỏi có chút không tốt, đứa nhỏ cũng sắp sinh ra, ta phải tích đức vì con.

Tức thì ta lại giống như thường lệ, chuẩn bị hộp thuốc thay sur phụ, đem bộ đồ mới cùng hài mới tự tay làm vài ngày trước bỏ vào đầy đủ, rồi nhìn sur phụ rời đi.

Sau khi sur phụ rời đi được vài ngày, ta cực kỳ khổ sở. Cũng không biết có phải do mang thai hay không mà tâm trạng của ta rất tệ, năm năm chưa xót cùng khổ sở thường nổi lên trong lòng, Bích Đồng luôn an ủi khuyên giải ta, cũng luôn cùng ta nhắc đến chuyện của sur phụ.

Thường sau khi nghe xong, tâm tình của ta sẽ bình tĩnh trở lại.

Nhưng lần này, ta càng nghe trong lòng càng nóng nẩy, luôn cảm thấy cực kỳ áp lực, lại cố tình không tìm được cách phát tiết. Roi vào đường cùng, đành phải để Bích Đồng đỡ ta ra ngoài đi dạo.

Không ngờ lần này vừa đi liền xảy ra chuyện, khi đi ra, ta bỗng nhiên muốn uống nước ô mai nên sai Bích Đồng vào nhà lấy. Sau khi Bích Đồng rời đi, ta chậm rãi đỡ bụng đi trong sân, có lẽ do ý trời nhất định muốn một người một thai gặp nhiều tai nạn, Bích Đồng vừa rời đi một lát, đã có một con rắn hoa đột nhiên bò ra, ta giật mình lùi một bước, cả người đã nặng nề ngã xuống đất. Nháy mắt cảm thấy đau nhức, mặt của ta lập tức không còn chút máu, hình như có cái gì đó dính dính chảy xuống giữa hai chân.

Bích Đồng vừa mới bung nước ô mai ra, thấy thế, hoảng sợ đến mất bình tĩnh.

Ta biết giờ phút này nếu ta không tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ là một xác hai mạng, ta hít sâu một hơi, nhin đau đớn xuống, nhìn Bích Đồng nói: “Đỡ ta vào nhà, xuống núi tìm một bà đỡ lại đây...” Ta lại hít sâu một hơi, hắng giọng nói: “Sai người đi thông báo cho sur phụ...”

Ta một mình nằm trên giường chịu đựng đau nhức trong bụng, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên cha bảo ta đi chào sur phụ, cũng là dưới tàng cây đào ấy, gió nhẹ lượn lờ, mái tóc đen của sur phụ tung bay trước gió, hoa đào mặc dù đẹp, nhưng cũng chỉ làm nền cho sur phụ.

Ta quỳ xuống nâng trà, sợ hãi gọi “Sur phụ”.

Ta cúi đầu xuống, chỉ nghe thấy tiếng nắp chén nhẹ nhàng chạm dọc miệng chén, phát ra tiếng vang thanh thúy, cùng lúc đó, vang lên giọng nói thản nhiên của sur phụ, “Con tên A Uyên?”

A Uyên A Uyên, ta cũng không biết có ai có thể gọi tên của ta dễ nghe như thế hay không. Chỉ tiếc dễ nghe thì dễ nghe, giọng nói này cho tới bây giờ cũng chưa từng chứa tình ý. Từ lần đầu tiên gặp sur phụ cho đến khi thành thân, thời gian tám năm, A Uyên trong giọng sur phụ vẫn là A Uyên như trước kia.

Sur phụ lòng mang thiên hạ, chàng muốn phổ độ chúng sinh, cứu mọi người trong thiên hạ, nhưng cố tình lại là người vô tâm, cố tình không thể yêu ta.

Người vô tâm... người vô tâm...

Nếu có kiếp sau, A Uyên cũng muốn làm người vô tâm, vô tâm thì sẽ không có tình, vô tình sẽ không còn đau lòng nữa.

Sur phụ, A Uyên đau quá.

Ta đột nhiên tỉnh giấc, kéo chăn mỏng ngồi dậy, trên trán đổ mồ hôi lạnh rùng rùng.

Lại là giấc mộng ấy.

Từ nhỏ đến lớn, cũng không biết ta đã mơ thấy giấc mộng này bao nhiêu lần, mỗi lần chấm dứt là khi trời nhuộm màu máu, nữ tử trong mộng thất thanh kêu một tiếng “A Uyên đau quá” làm ta sợ hãi liên tục. Nhưng mỗi khi tỉnh mộng, chỉ cảm thấy giấc mộng lần này hơi quái dị, tỉnh táo hồi tưởng lại, lại cảm thấy thật kỳ lạ.

Ta đã từng kể giấc mộng này với huynh trưởng, khi ấy huynh trưởng liếc xéo ta một cái, lạnh lùng hỏi:

“A Uyển, có phải gần đây muội hay đọc thoại bản[1] đúng không? Sao ngủ toàn gặp ác mộng vậy? Muội phải giấu cho kỹ, bằng không để cha phát hiện thì vi huynh cũng không bảo vệ được muội đâu.”

[1] Thoại bản – Tiểu thuyết bạch thoại: một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống hàng ngày.

Ngừng một chút, huynh trưởng lại trêu ta, “Cô gái trong mộng cũng tên A Uyển, lại có tình muốn gả cho sư phụ của mình. Cái này gọi là ngày nghĩ nhiều thì đêm nằm mộng, chắc muội muội mộng xuân rồi. Lại đây nói cho vi huynh nghe, có phải gần đây muội động tâm với công tử nhà nào không? Vì huynh sẽ đi tìm hiểu giúp muội.”

Ta không hiểu, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Động tâm là gì cơ?”

Huynh trưởng ngạc nhiên, im lặng nhìn ta hồi lâu rồi vỗ đầu, mỉm cười nói: “Xem ra vi huynh lo lắng quá rồi, A Uyển còn nhỏ, nói động tâm với muội còn sớm quá.”

Ta cái hiểu cái không, nghĩ thầm thì ra do ta còn quá nhỏ.

Nhưng A Uyển trong mộng khi bằng tuổi ta đã gả cho người ta làm thê tử rồi. Cái đáng vẽ của một người khi yêu ấy, ta bắt chước mãi cũng không làm được. Huynh trưởng im lặng nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng than nhẹ một tiếng, vờn tay xoa đầu ta, cũng không nói thêm gì nữa.

Kỳ thật nói về giấc mộng này cũng thật quái dị, mỗi lần tỉnh mộng thì ta luôn bị bệnh. Cha mẹ vì ta đi tìm danh y khắp nơi, Thái y trong cung cũng mời tới vài người nhưng cũng không có ai trị hết căn bệnh quái lạ này của ta.

Cha mẹ đến nay vẫn thường xuyên lo lắng không thôi, cha ngoại trừ hàng ngày lên triều, chuyện người làm nhiều nhất chính là đi tìm danh y chữa bệnh cho ta. Thật ra ta cảm thấy không sao cả, chỉ là nhất thời đổ bệnh qua mấy ngày sẽ khỏi thôi. Ta nói cha không cần lo lắng vì ta, nhưng người vẫn nhất quyết không chịu từ bỏ ý định, tháng này lại không biết nghe ông quan nào vô tình nhắc đến, mà vài ngày trước đó, người đã xin nghỉ đi nơi rừng sâu núi thẳm tìm thần y.

“Quận chúa, người cảm thấy chỗ nào không thoải mái à?” Giọng nói mang vài phần nhập nhèm buồn ngủ của Đào Chi bỗng nhiên vang lên.

Ta ngáp một cái, “Không có gì, chỉ hơi khát nước thôi.”

Ta không muốn nói cho Đào Chi biết ta lại gặp ác mộng. Đào Chi luôn sợ hãi, nếu ta nói cho nàng nghe thì không chừng một lát nữa, bên trong bên ngoài khuê phòng của ta sẽ đứng đầy ba tầng người, đám đại phu nuôi trong phủ hẳn sẽ lại vừa muốn bắt mạch vừa muốn châm cứu đây.

Đào Chi là nha hoàn hầu hạ ta, từ khi ta biết nhận thức thì Đào Chi đã luôn ở bên ta. Nha hoàn này, ta cũng không biết nên nói như thế nào về nàng, hầu hạ ta rất tốt nhưng lại quá ồn ào.

Đào Chi rất nhanh liền rót cho ta chén nước ấm, ta làm ấm cổ họng, một lần nữa nằm xuống giường. Đào Chi đắp chăn giúp ta, lo lắng nói:

“Quận chúa, nếu người thấy chỗ nào không thoải mái thì phải nói ra đó.”

Ta ậm ừ một tiếng có lẽ rồi ngủ tiếp.

Hôm sau tỉnh lại, đúng như ta dự đoán, ta lại bị bệnh, đầu hơi đau, cổ họng hơi ngứa, có câu bệnh lâu thành y, ta bị bệnh nhiều năm nên sáng sớm vừa tỉnh dậy đã biết mình bị bệnh gì, ta thoáng trầm ngâm sai Đào Chi trái gấc, mài mực, rồi hạ bút kê một đơn thuốc.

“Đi mua ít dược liệu theo phương thuốc này về.” Ta đặt bút xuống, duỗi lưng một cái.

Về mặt Đào Chi nói cho ta biết, nàng không tin tưởng phương thuốc của ta, ta miễn cưỡng nói:

“Nếu muội không tin bản Quận chúa, có thể đi hỏi mấy vị đại phu trong phủ.”

Bấy giờ Đào Chi mới lên tiếng: “Quận chúa, muội đi ngay ạ.”

Sau khi Đào Chi rời đi, ta gọi nha hoàn khác tiến vào giúp ta rửa mặt chải đầu. Khi Lê Tâm hỏi ta muốn mặc bộ xiêm y nào, ta bỗng dưng nhớ tới cha và huynh trưởng mấy ngày nữa sẽ trở về. Cha trở về, nhất định sẽ không cho ta đi những nơi ta không thể tới. Thừa dịp người chưa về, ta phải nhanh tới đó mới được.

Ta không quan tâm rất nhiều chuyện, chỉ có nghe đàn là ngoại lệ. Mà ở một nơi lớn như đô thành này, vừa may tiểu quan[2] Dịch Phong của Tàn Lâu Sở Quán gây đàn được lòng ta nhất.

[2] Tiểu quan – Nam kỹ: nam tử bán sắc kiếm tiền, giống kỹ nữ. Họ ở tiểu quan quán, giống thanh lâu.

Nhưng kể từ khi Dịch Phong được Thái tử bao, ta muốn thấy mặt Dịch Phong cũng khó chứ đừng nói đến nghe đàn. Khó mới có được mấy ngày Thái tử phạm lỗi, bị Hoàng đế hạ lệnh cấm túc, lệnh Thái tử nghiền ngẫm lỗi lầm trong phủ nửa tháng.

Lê Tâm lại hỏi ta thêm lần nữa, rồi vô tình nói: “Hay Quận chúa ăn mặc hoạt bát chút đi, sáng nay muội vừa nghe Lan Phụng cô cô nói đêm qua Vương

phi cứ nhắc đến Vương gia, có lẽ đêm nay Vương gia sẽ về tới Kiến Khang ạ.”

Lan Phương là người bên cạnh mẹ ta, mẹ nói như thế thì nhất định cha đã dùng bỏ câu đùa tin. Nghĩ đến không chừng vài canh giờ nữa, ta có thể gặp lại cha và huynh trưởng rồi.

Ta chợt giật mình, lúc này còn không ra ngoài thì đợi đến khi nào nữa.

Ngón tay nhỏ nhắn nhoáng lên một cái, ta liền chỉ vào một cái áo choàng được làm riêng, “Lấy cái này, mau, chải đầu giúp ta, bản Quận chúa hôm nay muốn cải trang thành nam nhi.”

Lê Tâm sợ tới mức ngón tay run lên, làm lược ngã voi rơi “lạch cạch” xuống đất, “Quận... Quận chúa...”

Ta híp mắt, lạnh lùng nói: “Không được nói cho mẹ ta biết, ai dám tố cáo, bản Quận chúa về sẽ lột da kẻ đó.”

Haiz, bản Quận chúa thật không thích hợp đóng vai ác mà, nhìn xem, cả Vương phủ lớn như vậy mà chẳng được mấy người sợ ta, xem ra bình thường ta hiền quá rồi. Cảm khái xong, ta đã rửa mặt chải đầu thoả đáng, ngó mình trong gương đồng, ta cầm quạt giấy lên, cây quạt phe phẩy trong tay ta, ừm, bản Quận chúa cũng có vài phần ngọc thụ lâm phong đấy chứ.

Ta dẫn theo vài tên thị vệ lên chuồn ra ngoài từ cửa sau của Vương phủ, đi được nửa đường thì gặp Đào Chi. Đào Chi biết ta muốn đi Tần Lâu Sở Quán tìm Dịch Phong thì vui đến mắt sáng lên.

Ta dùng quạt gõ đầu Đào Chi, “Khụ, bình tĩnh chút.”

Về mặt Đào Chi có tật giật mình, hỏi: “Nếu Vương phi phát hiện thì phải làm sao ạ?”

Ta phẩy phẩy quạt, rất bình tĩnh nói: “Sẽ không bị phát hiện.” Vì nghe đàn, cái gì ta cũng không sợ. Huống chi ngoại hình của Dịch Phong rất được, bản Quận chúa trừ bỏ thích nghe đàn, còn thích ngắm mỹ nhân, nhất là mỹ nhân chơi đàn.

Nếu không phải bị Thái tử đoạt trước một bước, bản Quận chúa cũng muốn xây kim ốc tàng “Phong”.

Nghĩ đến tiểu mỹ nhân đang chờ ở Tần Lâu Sở Quán, ta liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, bước chân cũng nhanh hơn nhiều. Khi đến Tần Lâu Sở Quán, ta sai Đào Chi ném cho tú bà thôi bạc, sau đó thuận thực như đi dạo trong hậu viện nhà mình mà đi thẳng tới phòng Dịch Phong.

Tú bà vội kéo ta lại, mặt hơi mất tự nhiên, “Công tử, Dịch Phong nhà tôi hôm nay có khách rồi ạ.”

Thái tử bị cảm tức, Dịch Phong sao có thể tiếp khách chứ? Ta liếc tú bà một cái, “Bà chê bạc ta đưa không đủ?”

Tú bà nóng nảy, thấp giọng đáp lại, “Ôi, Quận chúa à, Dịch Phong thực sự có khách mà.”

Ngay cả hai chữ “Quận chúa” cũng đã kêu ra, xem ra bà ta không nói dối. Chẳng qua... Ta nheo hai mắt lại, ta trái lại muốn nhìn xem rốt cuộc Dịch Phong đang tiếp dạng khách quý nào, ta sai thị vệ đẩy tú bà ra, rồi tiếp tục tiến lên lầu trên.

Tú bà vội nói: “Ôi, Quận chúa à, người hôm nay Dịch Phong tiếp không phải khách nhân bình thường đâu, là tri âm Dịch Phong vô tình gặp được sáng nay đó...”

Ta nghe xong, ánh mắt sáng ngời. Tri âm Dịch Phong vô tình gặp được chắc chắn là người hiểu nhạc khúc. Nếu đã hiểu biết về nhạc khúc thì ta càng muốn gặp một lần. Ta bước nhanh hơn, cũng không quản tú bà nói gì, chỉ trực tiếp đá văng cửa phòng Dịch Phong ra.

Tiếng đàn đột ngột ngừng lại.

Ánh mắt của ta gắt gao đảo tròn một vòng quanh phòng, vài gã sai vặt nhận ra ta đều biến sắc, vội đứng dậy hành lễ, Dịch Phong thấy ta, cũng chỉ cười khò một tiếng, rồi đứng dậy hành lễ với ta:

“Quận chúa vạn phúc.”

Ta hăng hái bùng bùng nhìn Dịch Phong, “Tri âm của ngươi đâu? Ở đâu, để ta biết với.”

Dịch Phong hơi dịch thân, ta theo đó nhìn qua, thấy một nam tử mặc áo trắng đang ngồi trước ngai huyền cầm đưa lưng về phía ta, chỉ đơn giản nhìn thấy bóng lưng cùng dáng người, nhưng ta lại có thể khẳng định nam tử này là một tiểu mỹ nhân cực kỳ ôn văn nho nhã.

Ai ngờ tiểu mỹ nhân còn chưa xoay người lại, Đào Chi đã hoảng hốt mở cửa chạy vào, ghé vào tai ta hạ giọng nói:

“Quận chúa, không xong rồi, xe ngựa của Vương gia vừa mới vào thành.”

Ta nghe xong, sợ tới mức run hết người. Cha trở về sớm như vậy, nếu để người biết ta đang ở Tần Lâu Sở Quán thì về nhà chắc chắn sẽ lột da ta ra mất. Nghĩ đến đó, ta cũng không kịp nhìn tiểu mỹ nhân mà vội xoay người chuồn khỏi Tần Lâu Sở Quán.

Ta hồng hộc chạy về Vương phủ, Lê Tâm đang chờ ta trong phòng, nhìn thấy ta thì nắm bắt một câu “Cảm tạ trời đất” rồi vội vàng tháo búi tóc giúp ta,

chải cho ta búi tóc nhỏ nữ nhi thường búi hàng ngày, Đào Chi cũng ở bên cạnh kiểm tra toàn bộ.

Lê Tâm nói: “Đào Chi, chọn cái nào sáng màu một chút ấy, Vương gia đã về phủ rồi, nghe nói lần này Vương gia mời về một tuyệt thế thần y, Quận chúa lát nữa cũng phải ra ngoài chào một tiếng đó.”

Ta khề ho khan vài tiếng, cổ họng hình như ngứa hơn rồi.

Thấy ta ho khan, Đào Chi lại bắt đầu luống cuống tay chân, “Ồi chao, Quận chúa ơi, thuốc đã sắc xong rồi, để muội bưng vào cho người, Lê Tâm, cô tới hầu hạ Quận chúa thay y phục đi.”

Lê Tâm cũng hơi hoảng sợ, miệng hỏi: “Quận chúa, người bị bệnh sao còn chạy ra ngoài? May mà hôm nay người trở về sớm, nếu bị Vương gia phát hiện thì người chắc chắn sẽ bị cầm tù giống Thái tử điện hạ đó.”

Ta bĩu môi nói: “Ta mới không muốn bị giống Thái tử đâu.” Nhưng trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm, may mà trở về trước cha. Nhớ tới tiểu mỹ nhân vừa rồi còn chưa kịp thấy mặt, trong lòng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Ước chừng qua mấy khắc, có gã sai vặt tiến vào mời ta tới đại sảnh, nói là có khách quý tới. Ta đã nghe Lê Tâm nói trước đó, biết cha đi mời thần y ở trong rừng sâu núi thẳm đã trở về. Ta cũng không hy vọng gì nhiều, dù sao những năm gần đây ta đã gặp qua vô số đại phu tự xưng mình là thần y, nhưng không có nổi một người có thể trị hết căn bệnh quái dị này của ta.

Cổ họng hơi ngứa, ta lại ho khan vài tiếng.

Đào Chi vẫn luôn mang theo nước trà bên mình, vội vàng rót cho ta một chén, ta uống hết nửa chén mới cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn một chút. Lúc này, ta cũng vừa đi tới cửa đại sảnh.

Gã sai vặt đi vào bẩm báo cho cha một tiếng, ta mới đi vào.

Ta vừa vào đại sảnh, đang định xem xét vị thần y kia có bộ dáng như thế nào, có phải lại là bọn bịp bợm giang hồ kia hay không, đã thấy cha đang nhìn ta bằng ánh mắt trù mến, nói:

“A Uyển, lần này cha đã tìm cho con một vị thần y chân chính, vị thần y này không những giỏi y thuật, mà võ công cũng rất cao siêu, đợi con gặp thần y thì bái hấn làm thầy đi.”

Ta chớp mắt, huynh trưởng đứng phía sau cha cũng đang nháy mắt ra hiệu.

Ta không hiểu gì cả, không phải chỉ chữa bệnh thôi ư? Sao đột nhiên lại thành bái sư rồi? Ta lướt mắt nhìn toàn bộ đại sảnh một lần, cũng không thấy vị thần y trong truyền thuyết kia, vừa định mở miệng hỏi thần y ở đâu thì gã sai vặt đã chạy vào bẩm báo:

“Vương gia, thần y vừa mới vào phủ ạ.”

Cha cười sáng khoái, đưa tay lên sờ mấy sợi râu ngắn dưới cằm, “A Uyển, ra đón sư phụ của con đi.”

Ta thầm nghĩ vị thần y này đúng là lừa cha ta không ít, nào có chuyện Quận chúa tự mình ra đón khách chứ? Nhưng cha đã nói như vậy, ta cũng không thể phản bác, chỉ đành hậm hực theo gã sai vặt ra ngoài.

Trong lòng ta rất bất mãn, miệng thàn than thở, nhưng Đào Chi lại rất hưng phấn, nói thẳng:

“Quận chúa, Vương gia coi trọng vị thần y này như vậy thì chắc chắn người này có y thuật rất cao, lần này bệnh của Quận chúa có thể chữa rồi.”

Lại đi qua mấy con đường, sau khi qua cầu đá, gã sai vặt bỗng nhiên dừng bước.

Ta ngoái mắt nhìn, vườn đào trong Vương phủ không biết đã đồng loạt nở rộ từ khi nào, khắp bầu trời tràn ngập cánh đào màu hồng phấn, một thân ảnh màu trắng đứng lặng dưới gốc đào, khuôn mặt ẩn chứa ý cười nhìn về phía ta.

Nhất thời, ta vô tình nhớ tới bóng người trong giấc mộng đã theo ta mười sáu năm qua.

Trong mộng dường như cũng có một nam tử như vậy, áo trắng tóc đen, chàng đứng trước gió, những cánh hoa đào sáng rực cũng không sánh được nửa điểm tao nhã của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2

Tiếng trầm trồ khen ngợi của Đào Chi đã kéo suy nghĩ của ta về, ta dừng chân trước cầu đá, híp mắt đánh giá vị thần y được cha coi trọng này. Khoảng cách có hơi xa, ta chỉ có thể loáng thoáng mơ hồ nhìn thấy dáng người, tuy nhiên, dựa vào chiêu Hoả nhãn kim tinh[1] mà bản Quận chúa đã mài luyện được từ trên người các tiểu quan ở Tần Lâu Sở Quán, thì tướng mạo của vị thần y này tuyệt đối hơn Dịch Phong.

[1] Hoả nhãn kim tinh: phép nhận ra yêu quái của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Nam tử áo trắng thân nhiên tiến lại, trên người mang theo mùi thơm hoa đào, hành lễ với ta, “Thảo dân Thảm Hoành bái kiến Quận chúa.”

Ta vốn nên nói hai chữ miễn lễ, nhưng nhìn hần hơi hơi cúi đầu, khiến ta chợt nhớ lại giấc mộng đêm qua, ta nhất thời giật mình đứng lặng, chậm chạp không nói tiếng nào. Cho đến khi Đào Chi lại gần nói nhỏ mấy tiếng, ta mới hoàn hồn, khẽ ho vài tiếng, nói:

“Ngẩng đầu lên để bản Quận chúa nhìn mặt ngươi kỹ hơn nào.”

Đào Chi bị lời này của ta làm sợ tới mức ho sặc sụa, đến gần vật cũng mang về mặt kinh hoảng, lúc này ta mới nhớ là mình đến bái sư.

Nhưng Thảm Hoành lại rất phối hợp với ta, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, khoe môi cũng khẽ nhếch lên, ý cười lan tận miệng. Không thể phủ nhận, tướng mạo của Thảm Hoành quả thực như ta dự đoán, xuất sắc khiến người ta phải thờ dài.

Gã sai vật vội vàng hạ giọng nhắc nhở ta, “Quận chúa, Vương gia kêu người đến tiếp đón sư phụ ạ.” Hai chữ “sư phụ” này hơi được nhấn mạnh thì phải.

Ta nheo mắt, quan sát Thảm Hoành trước mặt từ trên xuống dưới, thờ ơ hỏi: “Ngươi có thể dạy ta cái gì?” Ta năm nay đã mười sáu, những gì cô nương nên học đều đã học cả rồi, tuy không giỏi nhưng cũng biết sơ qua. Nay cha kiên quyết muốn đưa cho ta một sư phụ cũng không thèm hỏi ta có đồng ý hay không, nên đối với Thảm Hoành, trong lòng ta tất nhiên không phục.

Cho nên lần này ta muốn khích tướng để hần bỏ chạy về nơi rừng sâu núi thẳm kia, ta đã lường trước mấy người tự xưng thần y đều có chút kiêu ngạo, bản Quận chúa ngang ngược không coi ai ra gì như thế, Thảm Hoành chắc chắn sẽ tức giận xoay người bỏ đi.

Không ngờ Thảm Hoành không tức giận cũng chẳng kiêu ngạo, chỉ lẳng lẳng nhìn ta, khoe môi hơi nhếch, bày ra bộ dáng kiên nhẫn, “Quận chúa muốn học cái gì?”

Ta muốn làm khó hần, “Kỳ môn độn giáp thuật[2].”

[2] Một trong ba thuật tiên đoán cổ đại của Trung Quốc, bao gồm: Kỳ môn, Thái áp và Lục nhâm.

“Có thể.”

Ta lại nói: “Vu cổ thuật.”

Sắc mặt hần vẫn bình tĩnh không chút do dự nào, “Có thể.”

Ta cười nhạo: “Nói thì dễ, đến lúc dạy không được thì không phải làm trò cười cho người khác à.”

Lúc này, Thảm Hoành mới liếc nhìn Đào Chi và gã sai vật đang đứng sau lưng ta một cái, ồng tay áo vung lên, có hai tia sáng bạc chợt lóe, ta kinh hãi. Thảm Hoành nhìn về phía sau ta bằng ánh mắt thâm trầm, giọng khàn khàn vang lên:

“Các ngươi tạm thời lui qua một bên.”

Ta quay đầu nhìn Đào Chi, ánh mắt Đào Chi trống rỗng như con rối bị khống chế, động tác cứng nhắc lùi đến phía sau cầu đá.

Ta quay đầu, trong lòng bàn tay Thảm Hoành đã có thêm mấy con sâu nhỏ màu trắng bạc dài bằng ngón tay cái, có hai điểm tối đen chớp động như đang làm nũng. Ta vội la lên:

“Ngươi làm gì vậy?”

Thảm Hoành nói: “Đây là trùng cổ trong Vu cổ thuật, nhưng Quận chúa cứ yên tâm, trùng cổ này không nguy hiểm cho con người, lát nữa sẽ tự động rời khỏi cơ thể.” Thảm Hoành vừa thu hồi con trùng nhỏ, vừa nhẹ giọng nói: “Vườn đào trong Vương phủ chính là chốt mở của Càn khôn trận[3].”

[3] Càn Khôn trận: một trong các trận pháp được dùng trong chiến tranh cổ Trung Quốc.

Ta giật mình, kinh ngạc nhìn hần. Từ ngày cha được phong thành Vương gia khác họ thì càng ngày càng cẩn thận, sợ ngày nào đó bề hạ sẽ tìm cơ tịch thu cả nhà, bèn ngầm tìm những kỳ nhân dị sĩ về Vương phủ thiết lập trận pháp và đào mật đạo, nếu thật sự có ngày đó, cha sẽ mở trận pháp để ngăn cản quan binh nhằm kéo dài thời gian cho chúng ta trốn thoát.

Biết được bí mật này cũng chỉ có người nhà họ Tiêu chúng ta.

Mà giờ đây, Thẩm Hoành lại thoải mái thả trùng cổ và nói ra trận pháp, khiến ta không thể không tin hẳn thật sự hiểu rõ Vu cổ thuật và Kỳ môn độn giáp thuật.

Ta thật sự tâm phục khẩu phục, nhưng chợt thấy chân mày của Thẩm Hoành có ý cười, đáy lòng lại mơ hồ có chút không phục, muốn hẳn phải khó chịu một lần. Ta suy nghĩ, nhân tiện hỏi:

“Thuật phòng the, người có thể dạy chứ?”

Chắc Thẩm Hoành chưa từng nghĩ tới một thiếu tử chưa xuất giá như ta sẽ hỏi cái này, nên ánh mắt mới lộ ra vài phần quái dị, tai hẳn cũng hơi hơi ửng hồng. Ta thu hết vẻ mặt của hắn, cảm thấy sáng khoái cả người.

Nhưng lúc này hình như có móng vuốt mèo đang gãi gãi cổ họng ta, ngứa quá làm ta ho khan không ngừng. Không biết cha đã tới đây từ khi nào, sắc mặt đại biến, sốt ruột hỏi:

“Sao lại bị bệnh rồi?”

Mẹ cũng lo lắng hỏi: “Đêm qua lại mơ thấy giấc mộng kia hả?”

Ta ho đến nổi mắt đỏ lên, muốn nói lại không nói nên lời, đành phải gật đầu. Cái gật đầu này của ta khiến cả nhà sợ tới mức run lên, ta thật không hiểu chuyện này có gì đáng sợ mà mỗi khi ta mơ thấy giấc mộng kia, sắc mặt của cha mẹ lại giống như ta sắp chết ấy.

Rõ ràng giấc mộng đó chỉ hơi quái dị thôi mà.

“Thần y, mau bắt mạch cho con gái ta.” Mẹ vội la lên.

Thẩm Hoành nói: “Nơi này không tiện bắt mạch, vẫn nên đổi một chỗ yên tĩnh hơn.”

...

Huynh trưởng công ta về khuê phòng, ta được đặt nằm xuống giường, cha mẹ vây quanh ta, ta miễn cưỡng đưa tay phải ra, Thẩm Hoành đặt ngón tay ấm áp lên cổ tay gầy gò của ta.

Cha mẹ khần trương, ánh mắt luôn đảo quanh ta và Thẩm Hoành, vẻ mặt của huynh trưởng cũng khá chăm chú, cũng chỉ có đương sự là ta đây lại mang vẻ mặt ung dung như người ngoài cuộc.

Thẩm Hoành bắt mạch hơi lâu, sắc mặt ta hơi mất kiên nhẫn. Hai mắt mẹ đỏ ửng, hỏi ta:

“A Uyển đáng thương của mẹ, đây là lần đầu tiên từ tháng Tư tới nay?”

Ta yên lặng suy nghĩ, gật đầu.

Cha mẹ liếc nhìn nhau một cái, ánh mắt kia ta hiểu, bọn họ đang nhớ lại số lần ta mơ thấy giấc mộng kia.

Cha dùng giọng bình tĩnh hỏi ta: “Không có giấu giếm?”

Ta thành thật trả lời: “Con vốn muốn giấu giếm, nhưng tối hôm qua chính là lần nằm mộng duy nhất từ tháng Tư tới nay ạ.” Nói xong, ta lại cười hi hi, “Cha mẹ đừng lo, không phải chỉ là một giấc mộng thôi sao, giờ cũng mời thần y tới rồi, sẽ sớm được chữa khỏi thôi mà.”

Lúc này Thẩm Hoành cũng thu tay về, chấp tay với cha ta, nói: “Bệnh của Quận chúa cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là bệnh phong hàn bình thường thôi.”

Ta cũng phụ họa nói theo: “Đúng đó đúng đó, chỉ là phong hàn bình thường thôi. Cha mẹ không cần lo lắng đâu ạ.”

Cha liếc nhìn ta một cái, nhưng khi nhìn Thẩm Hoành thì lại mang vẻ mặt khách khí, “Bút mực ở ngoài, mời qua bên này.” Cha làm động tác mời, mẹ lấy khăn lau hốc mắt ửng hồng, cũng nhiệt tình nói: “Thần y không ngại từ ngàn dặm xa xôi tới đây, Vương phủ đã làm yến tiệc tẩy trần cho thần y, cũng mong thần y cho vài phần mặt mũi mà chớ ghét bỏ.”

Ta rất kinh ngạc, dù y thuật của Thẩm Hoành cao siêu, nhưng cha mẹ ta cũng là Tây Lăng vương và Tây Lăng vương phi, là hai người nổi danh trong thành Kiến Khang, dù tiền cung yết kiến Hoàng đế, cha ta cũng không cần thận từng li từng tí thế này. Thẩm Hoành này rốt cuộc là thần thánh phương nào chứ?

Thẩm Hoành được cha mẹ mời ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta với huynh trưởng.

Ta liếc huynh trưởng một cái, vào thẳng vấn đề: “Thẩm Hoành là ai?”

Huynh trưởng lườm ta, “Là sư phụ muội.”

Ta nói: “Còn chưa bái sư đâu.” Trong lòng ta khá tò mò, “Không phải huynh đi với cha mời hẳn rồi ư?”

“A Uyển, muội chớ nghĩ nhiều, nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt là được.”

Ta bắt mặn, “Mọi người luôn gat muội. Mới vừa rồi cha còn mời Thảm Hoành ra ngoài, nhất định là có điều muốn nói phải tránh né muội. Rõ ràng là thân thể của muội, tại sao mọi người luôn không nói sự thật cho muội biết chứ? A Uyển đã tới tuổi cập kê rồi, đâu còn nhỏ nữa.”

Huỳnh trưởng mỉm cười xoa đầu ta, “Phải phải phải, A Uyển đã không còn nhỏ nữa, rất nhanh sẽ có thể tìm được đức lang quân như ý rồi.”

Ta bĩu môi, lườm huỳnh trưởng, “Tiêu Tầm, huỳnh đừng coi muội là đứa trẻ ba tuổi mà qua loa với muội!” Trong cơn tức giận, ngay cả huỳnh trưởng ta cũng không gọi mà gọi thẳng kỳ danh[4].

[4] Kỳ danh: tên cúng cơm.

Huỳnh trưởng cũng không giận, chỉ cười ha hả.

Ta hừ một tiếng, dứt khoát nghiêng đầu, xoay gáy về phía huỳnh ấy. Huỳnh trưởng cũng không nói gì, chỉ nói “Nghỉ ngơi cho tốt” rồi rời khỏi sương phòng của ta. Khi Đào Chi tiến vào, ta còn đang hôn gối, nàng tiến lại gần, mang theo ý cười nói:

“Quận chúa, muội báo cho người biết một tin tốt.”

Ta rầu rĩ hừ một tiếng.

Đào Chi nói: “Yến tiệc tẩy trần tối nay không phải để thiết đãi thần y sao? Thế tử biết Quận chúa thích nghe Dịch Phong công tử đàn, nên đã đặc biệt mời công tử ấy đến đánh đàn góp vui đó.”

Ta vừa nghe đã bật dậy, vội ho khan vài tiếng mới hỏi: “Thật chứ?”

“Đào Chi nào dám lừa Quận chúa ạ.” Đào chi cười hi hi, tiến lại gần, tựa hồ muốn cẩn thận quan sát nét mặt của ta thật kỹ. Một hồi lâu sau mới cẩn thận hỏi: “Quận chúa hết giận Thế tử chưa?”

Ta chán nản liếc Đào Chi một cái, đúng là thuyết khách[5] huỳnh trưởng phái tới mà. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần huỳnh trưởng chọc ta tức giận thì luôn để Đào Chi tới dỗ ta. Nhưng thời kệt đi, ta là người con giận tới cũng mau mà đi cũng nhanh, sống mười sáu năm cũng chưa từng đặc biệt để ý cái gì, cứ vô tâm vô phé[6] sống qua ngày thôi.

[5] Thuyết khách: người dùng tài ăn nói để thuyết phục người khác nghe theo.

[6] Vô tâm vô phé: không tim không phổi, thường chỉ người vô tâm nhẫn tâm, hay suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3

Biết Dịch Phong sẽ đến, ta lập tức từ người ốm yếu thành người có sức sống hoạt bát hẳn lên. Người Nam triều ai ai cũng biết Dịch Phong giỏi nhạc, nhất là đàn cổ, chỉ với một cây ngũ huyền cầm lại có thể đàn ra những âm thanh xuất thần nhập hóa, nhưng rất ít ai biết Dịch Phong cũng là một tay thổi sáo trúc xuất sắc.

Tối nay huỳnh trưởng mời Dịch Phong đến đây góp vui, Dịch Phong chắc chắn sẽ chỉ đánh đàn trên yến tiệc. Nhưng chỉ một khúc đàn sao có thể thỏa mãn được khẩu vị của bản Quận chúa chứ, nên ta đã dặn Đào Chi đợi yến tiệc kết thúc liền mời Dịch Phong đến vườn đào phía sau Xuân Phong Đình để thổi một khúc cho ta nghe.

Dịch Phong có giao tình với ta, hẳn sẽ không cự tuyệt.

Tiệc tẩy trần bắt đầu từ giờ Dậu[1], nửa canh giờ trước khi bắt đầu yến tiệc, mẹ bỗng nhiên phái nha hoàn hồi môn Lan Phương của người đến đây, Lan Phương cười tủm tỉm nói với ta:

“Tiệc tối nay vừa là tiệc tẩy trần cũng là tiệc bá sự, kính xin Quận chúa chuẩn bị kỹ lưỡng ạ.”

[1] Giờ Dậu: từ 5 - 7 giờ tối.

Sau khi Lan Phương rời đi, Lê Tâm và Đào Chi nổi hứng trêu ghẹo ta mãi, Đào Chi cứ nhắc đi nhắc lại:

“Đào Chi sống lâu như vậy, nhưng lần đầu nhìn thấy một nam tử có phong độ tư thái như thế, Quận chúa tuyệt đối không thể thua kém y được.”

Lê Tâm ở bên cạnh vừa về loạn lên mặt ta, vừa phụ họa nói thêm: “Sur phụ một thân khí chất, Quận chúa làm đồ đệ cũng không thể kém được.”

Ta bắt đầu đi dành để các nàng trên ghẹo, một khắc[2] sau, hai nàng cuối cùng cũng chịu dừng tay, nhìn ta với ánh mắt hài lòng. Ta sờ sờ cằm, soi gương đồng, thiếu nữ trong gương vẫn tóc cao, chân mày dài đến mai tóc, trang điểm nhẹ nhàng, trên môi thoa một chút son đỏ, một thân váy dài, đai lụa bó chặt thắt lưng làm chiếc eo nhỏ càng mảnh mai.

[2] Một khắc: khoảng 15 phút.

Đào Chi ghé mặt vào trong gương đồng, rất tự hào hỏi: “Quận chúa cảm thấy thế nào ạ?”

Lê Tâm cũng chen vào, về mặt chờ được khen ngợi.

Ta hơi trầm ngâm, có chút cảm thán nói: “Các muội... đúng là hoá hủ bại thành thần kỳ[3] mà.”

[3] Hoá hủ bại thành thần kỳ: triết học của Đạo gia, có ý đem một vật từ trạng thái hủ bại, mục nát trở nên thần kỳ, không thể tin được.

Da mặt của Đào Chi và Lê Tâm run lên, vội vàng cúi đầu thấp xuống, ta chỉ thấy bả vai của hai nàng rung rung, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, Đào Chi trình trọng nói:

“Quận chúa thần kỳ ơi, đợi đến lúc bắt đầu bữa tiệc, xin người đừng để lộ mặt hủ bại ra ạ.”

Ta nhìn mình trong gương, đoan trang nói: “Tất nhiên rồi.”

...

Ta thầm đọc hai chữ “khí chất”, hóp eo thắt lưng, cực kỳ đoan trang tiến vào đại sảnh. Ta tới hơi trễ, khi ta đi vào thì mọi người đã ngồi đầy đủ trong đại sảnh. Tuy nói là tiệc tẩy trần, nhưng người tới cũng không nhiều, chỉ có năm người: cha mẹ, huynh trưởng, ta và Thẩm Hoành.

Cha mẹ ngồi vị trí chủ vị, huynh trưởng ở phía dưới bên trái, Thẩm Hoành ở phía dưới bên phải, vị trí của ta ở bên cạnh huynh trưởng.

Ta trước tiên hành lễ với cha mẹ, sau đó nhẹ nhàng bước chân, phong thái duyên dáng đi đến vị trí của mình. Chờ ta ngồi xuống, huynh trưởng mới lên hỏi ta:

“Muội muội, muội lắc mông làm gì vậy?”

Ta nghiêng sang lườm huynh trưởng một cái, “Cái này là phong thái duyên dáng, hiểu chưa?”

Tiếng thở dài của Lê Tâm và Đào Chi truyền vào tai ta, rất có ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép[4].

[4] Rên sắt không thành thép: yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ tốt hơn.

Vẫn là huynh trưởng hiểu rõ ta nhất, biết không thể đắc tội ta, liền ra sức khen ta, “Phong thái của muội muội không cần dựa vào trang phục cũng đã rung động lòng người, dung mạo của muội muội tựa như vàng trắng sáng lung linh chiếu rọi cả đất trời, muội muội...”

Ta lại lườm huynh trưởng cái nữa, “Nói nhiều nghe giả quá.”

Huynh trưởng thở dài, “Đầu năm nay làm huynh trưởng không dễ chút nào, làm huynh trưởng của A Uyển phong thái duyên dáng lại càng không dễ mà...”

Lời này của huynh trưởng chọc ta cười, ta khẽ cười một tiếng, ánh mắt lơ đãng hướng về phía Thẩm Hoành đang ngồi đối diện, dường như từ khi ta vừa vào thì ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi người ta. Lúc này ta vừa nhìn sang liền bắt gặp ánh mắt của hắn, trong mắt hắn chứa đầy ý cười dịu dàng.

Cha đang nói lời đạo đầu đầy khách sáo, ta cũng không lắng nghe, chỉ hết sức tập trung đầu mắt với Thẩm Hoành, mắt cũng không chớp một cái, thầm nghĩ, bản Quận chúa đấu mắt với người khác chưa thua bao giờ, đừng tưởng biết Kỳ môn độn giáp thuật hay Vu cô thuật gì đó là có thể thắng được bản Quận chúa.

Ta nhìn nhìn nhìn.

Thẩm Hoành cũng không lùi bước.

Xem ra lần này gặp phải cao thủ rồi, mười sáu năm qua, người dám cùng bản Quận chúa đấu mắt lâu như vậy cũng không quá năm đầu ngón tay. Ta nhớ có một lần huynh trưởng lên đất ta chuồn êm ra khỏi Vương phủ, tới Nhất Phẩm Lâu ăn gà nướng Nhất phẩm, có một nam tử mặc cẩm bào ngồi bên cạnh, bộ dạng môi hồng răng trắng, cũng được coi là công tử con nhà phú quý, chỉ là ánh mắt lại hơi có phần ngả ngớn. Từ khi ta bắt đầu ngồi xuống thì hắn đã luôn nhìn ta, ta cũng nhìn hắn, gà nướng tới, ta cũng không chuyển mắt, chỉ vươn tay sờ rồi trực tiếp cầm đùi gà lên, vừa gặm vừa nhìn hắn. Ăn gà nướng được khoảng hai khắc, nam tử kia cuối cùng cũng bại trận, ủ rũ rời đi.

Ý cười trong mắt Thẩm Hoành càng lúc càng đậm, ta không biết hắn đang cười cái gì, đành phải mở to hai mắt tiếp tục nhìn hắn.

Đào Chi bỗng đứng lờ lợc kéo ống tay áo ta, ta vừa nhìn Thẩm Hoành vừa hỏi: “Sao vậy?”

Đào Chi hơi thấp giọng nói: “Vương gia đang gọi Quận chúa kìa.”

Ta giật mình, ánh mắt liền từ trên người Thẩm Hoành chuyển đến trên người cha, vẻ mặt cha khó chịu, trầm giọng gọi: “A Uyển.” Ta theo bản năng đứng dậy trước bàn ăn, “Có A Uyển.”

Huynh trưởng chợt phì cười một tiếng.

Mẹ đứng ra hòa giải, dịu dàng hỏi: “A Uyển, sao chưa rót trà cho sư phụ của con đi?” Nói xong, mẹ vừa cười chân thành vừa nói với Thẩm Hoành: “Tiểu nữ không hiểu chuyện, sau này còn phiền thần y phải quan tâm nhiều.”

Thẩm Hoành cũng đứng dậy, chấp tay nói với cha mẹ ta: “Hai chữ thần y này, Thẩm mỗ thật không dám nhận, Vương gia Vương phi cứ gọi thẳng tục danh của tại hạ là được. Quận chúa năm nay mới mười sáu, là tuổi hồn nhiên ngây thơ, có thể thu được Quận chúa làm đồ đệ là may mắn của Thẩm mỗ.”

Cha lại cho ta một ánh mắt, lúc này ta mới tâm không cam tình không nguyện bưng chén trà, bước từng bước cực kỳ thông thả chậm chạp đến trước mặt Thẩm Hoành, mắt sáng rực nhìn thẳng vào mắt hắn, “Sư phụ uống trà.”

Trong nháy mắt, hốc mắt Thẩm Hoành liền đỏ, tay hắn hơi run khi nhận lấy chén trà trong tay ta.

Ta cực kỳ kinh ngạc, bốn chữ “sư phụ uống trà”, đọc đi đọc lại cũng chỉ là bốn chữ bình thường, sao Thẩm Hoành vừa nghe lại có phản ứng mạnh như vậy? Ta suy nghĩ mãi, chẳng lẽ bản Quận chúa quả thật là mầm tốt, nên hôm nay Thẩm Hoành nhận được đồ đệ như ta liền quá vui mừng?

Thẩm Hoành uống hết chén trà ta rót, khi đặt chén trà xuống, trong tay hắn đã có thêm một cây trầm đào mộc, hắn cúi người, tự mình cài cây trầm đào mộc vào búi tóc của ta, hắn nhìn một lát, trong ánh mắt có chút xúc động, mỉm cười nói:

“A Uyển, đây là quà ra mắt vì sư cho con.”

Ta theo bản năng vươn tay lên sờ cây trầm đào mộc trên búi tóc, còn chưa kịp chạm tới thì cha đã lên tiếng, “A Uyển, còn không mau tạ ơn sư phụ?”

Ta vội rút tay về, hành lễ sư đồ với Thẩm Hoành, “Tạ ơn sư phụ.”

Ánh mắt Thẩm Hoành càng dịu dàng hơn.

Ta quay về chỗ ngồi bên cạnh huynh trưởng, huynh trưởng nói với ta: “A Uyển, sư phụ muội đối xử với muội không tệ, cây trầm đào mộc trên đầu muội rất lâu năm, cũng phải là gỗ đào trăm năm, có công dụng trừ tà an thần đó.”

Ta không quan tâm đến những đồ trang sức như trầm cài tóc, mà cũng chẳng quan tâm tới việc bái sư, nếu nói đến người có thể để ta nhớ thương trong lòng thì cũng chỉ có Dịch Phong chậm chạp mãi chưa xuất hiện, “Huynh ơi, khi nào Dịch Phong mới tới góp vui vậy?”

Huynh trưởng liếc nhìn ta, ánh mắt hơi quái dị, “Ồ, không phải A Uyển để ý Dịch Phong đấy chứ?” Ta còn chưa trả lời, huynh trưởng đã lắc đầu, thản nhiên nói: “Có nghĩ cũng không thể xảy ra.”

“Huynh lại lắm bảm gì đó?”

Huynh trưởng cười xòa nói: “Nhanh thôi, chờ mùa hát xong sẽ đến lượt Dịch Phong. Huynh cũng đặc biệt vì muội nên mới mời tới đó.”

Đúng lúc này cha lại gọi ta, “A Uyển, con qua ngồi chung với sư phụ đi, cố bồi dưỡng tình cảm thầy trò cho tốt đấy.”

Ta liền “Dạ”, rồi dời vị trí. Khi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hoành thì ta mở to hai mắt, thật ngoan ngoãn gọi “Sư phụ”. Ánh mắt Thẩm Hoành càng dịu dàng hơn, cũng gọi lại một tiếng “A Uyển”.

Không hiểu sao, ta bỗng nhiên nhớ tới mấy quyển tiểu thuyết bạch thoại ta từng lén mua trên phố. Trong thoại bản đó có một đoạn miêu tả cảnh tiểu thư gặp lại công tử, tiểu thư xấu hổ gọi “Công tử”, công tử cũng gọi lại một tiếng “Tiểu thư” vô cùng thâm tình chân thành.

Ta vuốt cằm, cảm thấy cảnh này hình như hơi giống cảnh trong thoại bản. Chẳng qua tình thầy trò cũng giống tình yêu nam nữ trong thoại bản sao? Chà, trong đó đều có một chữ tình, xem ra cũng không khác nhiều lắm đâu.

Ta xoa xoa mặt, cố gắng thể hiện đáng vẻ xấu hổ.

Đào Chi ở phía sau nhắc nhở: “Quận chúa, người mà xoa nữa thì lớp phấn trang điểm sẽ hỏng mất...”

Ta đành phải bỏ cuộc.

...

Cha từng nói với ta, anh hùng không hỏi nơi xuất thân, ta còn tưởng cha cũng sẽ thưởng thức tài nghệ của Dịch Phong. Không ngờ Dịch Phong vừa xuất hiện, sắc mặt của cha đã đen kịt như mây đen, ánh mắt nhìn huynh trưởng như muốn ăn thịt huynh ấy.

Ta như lọt vào sương mù, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đang nghĩ có phải cha đã phát hiện ra ta lấy danh nghĩa Thái tử Tây Lăng ra ngoài gây chuyện hay không, thì giọng của Thẩm Hoành bỗng nhiên vang lên, “Tối nay Thái tử không nên mời Dịch Phong tới đây.”

Ta ngẩn ra, nhú mắt nhìn Thẩm Hoành, “Lời này có ý gì?”

Thẩm Hoành nhò giọng nói: “Hoàng đế Nam triều ngày càng già yếu, cục diện trong triều hiện đang rất khẩn trương, tranh giành đảng phái diễn ra gay gắt, trong đó đứng đầu là Thái tử đảng và Tam hoàng tử đảng...”

Ta hoàn toàn không biết những chuyện này, vậy mà Thẩm Hoành vừa từ trong thâm sơn cùng cốc ra lại còn biết nhiều hơn ta, ta hào hứng hơn hẳn, hỏi:

“Sao người biết nhiều vậy?”

Thẩm Hoành cười cười, cũng không trả lời ta, chỉ hỏi: “A Uyển có biết Vương gia đứng bên nào không?”

Ta suy nghĩ một chút, suy đoán hỏi: “Tam hoàng tử?”

Thẩm Hoành mỉm cười, “A Uyển thật thông minh.”

Được Thẩm Hoành khen khiến ta hơi tự đắc, hứng thú cũng tăng lên, liền xê dịch chỗ ngồi nhích gần về phía Thẩm Hoành, muốn được nghe nhiều hơn nữa. Ánh mắt Thẩm Hoành chuyển từ cây trám đào mọc trên bụi tóc xuống mặt ta, khẽ môi hơi nhếch, lại hỏi:

“Sao A Uyển đoán được?”

Ta nói: “Dịch Phong là người của Thái tử, cha nhìn thấy Dịch Phong sắc mặt liền không tốt, như vậy không có khả năng là người của Thái tử đảng, nên con đoán là Tam hoàng tử đảng.”

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “Thái tử mời Dịch Phong tới đây nên ở trong mắt người ngoài, Thái tử liền là người của Thái tử đảng. Nhưng Vương gia lại là người của Tam hoàng tử đảng, thế cuộc trong triều hiện đang rất khẩn trương, nên tất nhiên Vương gia sẽ không vui.”

Ta chống cằm, quan sát cha và huynh trưởng, sắc mặt hai người cũng không tốt lắm. Không ngờ một Dịch Phong nho nhỏ lại có thể dính tới nhiều chuyện như vậy, ta hỏi:

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Hoành lắc đầu, “Chỉ có thể yên lặng theo dõi.”

...

Thẩm Hoành bác học đa tài, kiến thức sâu rộng, ngữ điệu khôi hài, hẳn nói chuyện rất hợp ý ta. Dịch Phong đàn xong liền rời khỏi yến tiệc, lúc này bản Quận chúa mới nhận ra mình đã bỏ lỡ khúc đàn của Dịch Phong.

Ta cho Đào Chi một ánh mắt ra hiệu để nàng chuồn ra ngoài ngăn Dịch Phong lại, nhưng Đào Chi lại run giọng nói:

“Vương gia sai Lý tổng quản tiễn Dịch Phong công tử ra ngoài rồi ạ.”

Lý tổng quản là tâm phúc của cha, cha để Lý tổng quản tự mình tiễn Dịch Phong ra ngoài, nếu ta sai Đào Chi chặn lại thì một lát sau, cha nhất định có thể biết được chuyện ta có giao tình với Dịch Phong.

Nghĩ đến hôm nay ta đã nhiều lần bỏ lỡ dịp tốt với Dịch Phong, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bã.

Buồn bã một hồi, ngay cả Chu Công[5] cũng rời xa ta. Ta mở to mắt nhìn trướng màn màu hồng đào được thêu tinh xảo, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Đào Chi đang ngủ trên giường thấp bên ngoài, hô hấp kéo dài miên man, cả căn phòng im lặng hẳn, ta thật sự hâm mộ người được Chu Công yêu thích.

[5] Bên Trung hay ví việc đi ngủ bằng việc đi gặp Chu Công, đánh cờ với Chu Công.

Ta trần trọc trên giường, cuối cùng không nhịn được bèn lặng lẽ ngồi dậy, mang hài vào, thật cẩn thận vòng qua Đào Chi đi ra khỏi phòng.

Bầu trời đêm nay rất đẹp, vàng trắng khuyết treo giữa không trung, ta cũng không học đòi làm người văn vẻ, nhưng lần này thấy ánh trăng, nỗi buồn trong lòng cũng tiêu tan. Ta nâng bước rời khỏi viện, trên đường đi gặp một đình nghỉ mát hình ngũ giác liền dừng bước nghỉ ngơi, hóng gió ngắm trăng trong đình.

Bỗng dung, ngọn đèn dầu ở xa xa chiếu vào mắt, ta quan sát, phát hiện đây là viện của huynh trưởng. Bây giờ đã là giờ Sửu[6], nghĩ đến huynh trưởng

hôm nay bị đánh, bị mắng trong lòng sẽ khó chịu, chắc cũng khó đánh cờ với Chu Công đây. Trong lòng ta vui hẳn, đêm dài đằng đẵng, khó nhất chính là gặp được người cùng cảnh ngộ.

[6] Giờ Sửu: từ 1 - 3 giờ sáng.

Chắc huynh trưởng cũng chưa ngủ được, ra ngoài đi dạo ngắm trăng với ta còn hơn.

Chưa đến gần cửa phòng của huynh trưởng đã nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ khe khẽ được truyền ra. Ta tập trung lắng nghe, thì ra là giọng của mẹ. Trong lòng ta nghi ngờ, đã qua nửa đêm rồi, mẹ với huynh trưởng không ngủ mà còn ở đây làm gì? Chẳng lẽ có được báo bối rồi lên giường A Uyển?

Ta dựng tai lên, tập trung lắng nghe.

“... A Tầm, con nói thật cho mẹ biết, Thẩm Hoành có thể cứu được A Uyển hay không?”

“Khi cha mời Thẩm Hoành rời núi, Thẩm Hoành còn chưa từng gặp A Uyển, vậy mà lại nói giống hệt Liễu Không đại sư ạ.”

Liễu Không đại sư? Cái vị phượng tượng của Tướng Quốc Tự kia? Nhưng Liễu Không đại sư thì có quan hệ gì với ta chứ?

Giọng của mẹ có phần kinh ngạc, “Vậy Thẩm Hoành có nói qua bệnh của A Uyển khi nào sẽ được chữa hết không? Năm nay A Uyển cũng mười sáu rồi, nếu không khỏi hẳn thì không thể tìm được đám gả tốt trong thành Kiến Khang này.”

Huynh trưởng nói: “Điều này thì chưa nói, nhưng con thấy ánh mắt Thẩm Hoành tối nay nhìn muội muội có chút tế nhị...”

“Lời này không thể nói bậy, đã kết thành thầy trò thì phải tuân theo luân thường đạo lý. Với lại thân phận của Thẩm Hoành khó dò, nghe giọng cũng không giống người Nam triều, Bắc triều với Nam triều xưa nay đều là nước sông không phạm nước giếng. Haiz, A Uyển đáng thương của mẹ, người bình thường thì không có chuyện gì, đến phiên A Uyển của mẹ thì hết lần này đến lần khác lại gặp phải...”

Ta nghe mà không hiểu gì cả, A Uyển mẹ với huynh trưởng nói là ta ư? Chẳng lẽ mẹ lại mới sinh thêm một A Uyển nữa? Ta rất nghi hoặc, muốn đi vào hỏi một phen, nhưng cổ họng bỗng nhiên lại ngứa, ta không nhịn được ho khan một tiếng, huynh trưởng cất giọng, “Ài đó?”

Ta vừa há miệng, bỗng dung có người che miệng của ta lại, có cảm giác ấm áp nơi thất lung, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, cảnh vật trước mắt thoáng một cái đã thay đổi, ta đã đứng trên nóc nhà. Huynh trưởng đẩy cửa ra, nhìn trái nhìn phải. Cổ họng của ta lại bắt đầu ngứa, nhiều lần khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp, “Há miệng.”

Ta nghe ra là giọng của Thẩm Hoành, miệng liền mở ra theo bản năng. Thẩm Hoành đút vào miệng ta thứ gì đó, nuốt xuống, ta nếm thấy hơi ngọt và mát lạnh làm cổ họng ngay lập tức thoải mái hơn hẳn.

Huynh trưởng không thấy ai, liền quay trở về phòng.

Thẩm Hoành cuối cùng cũng thả miệng ta ra, ta nghiêng đầu sang nhìn hắn, “Người đang làm gì vậy?”

Thẩm Hoành cũng không trả lời vấn đề của ta, mà hỏi ngược lại: “Ăn ngon không?”

Ta nhớ tới mùi vị ngọt ngào ban nãy, không khỏi hơi thèm, cũng không thèm so đo với Thẩm Hoành mà gật đầu lia lịa, “Ăn ngon ạ.” Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, trong lòng bàn tay đã có thêm một bình sứ nhỏ, “Nếu con thấy ngứa cổ thì ăn một viên sẽ hết ngứa. Nhưng đừng có tham ăn, thuốc này ăn nhiều cũng không tốt.”

Ta nhận lấy bình sứ, vừa mới nắm chặt, Thẩm Hoành đã ôm ta nhảy vọt lên không trung, cảnh vật trước mắt nhanh chóng thay đổi, đến khi ta hồi hồn lại thì đã về đến viện của ta. Thẩm Hoành thả ta xuống, ấm giọng nói:

“Không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi.”

“Dạ, sư phụ.”

Lời này không biết đã chạm vào chỗ nào của Thẩm Hoành, hắn yên lặng nhìn ta, ánh mắt dịu dàng có thể so với ánh trăng đêm nay, hắn vươn tay xoa xoa đầu ta, ta vốn muốn tránh, nhưng nhìn bình sứ nhỏ trong lòng bàn tay đang lạnh dần, làm ta đành phải kiên nhẫn đứng im để Thẩm Hoành xoa đủ.

Sau khi ta trở về phòng, Đào Chi vẫn ngủ say như chết.

Ta nằm trên giường, nhớ tới lời mẹ và huynh trưởng đã nói... cùng việc Thẩm Hoành vì sao lại đột nhiên xuất hiện, suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng bị cơn buồn ngủ ập tới. Chỉ chốc lát sau đã nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4

Thuốc của Thảm Hoành quả thật có hiệu quả, ngày hôm sau tỉnh lại cổ họng ta đã không còn ngứa nữa, đầu cũng hết đau. Vừa qua giờ Thìn[1], cha hạ triều về, ta thoải mái tinh thần đi thỉnh an cha mẹ.

[1] Giờ Thìn: từ 7 - 9 giờ sáng.

Cha mẹ thấy ta khỏe hơn cũng cảm thấy vui mừng.

Sau khi rời khỏi viện của cha mẹ, ta nói với Đào Chi: “Thật ra, sự phụ của ta rất tốt.”

Không chỉ có khuôn mặt dễ nhìn mà hấn còn đối xử với ta cũng rất tốt, không giống đám đại phu trong phủ luôn cho ta uống những loại thuốc đắng như Hoàng liên[2]. Thuốc đêm qua rất ngọt ngào mát lạnh, ăn rồi còn muốn ăn thêm nữa, chỉ với điểm này, cũng đủ để ta sinh lòng kính trọng rồi.

[2] Hoàng liên: vị thuốc rất quý được dùng trong Đông y, thường mọc nơi núi cao và có vị rất đắng.

Đào Chi cảm thấy rất hổ thẹn với chuyện đêm qua ta lén trốn đi, sáng nay còn đứng sảm hồi trước mặt ta rằng năng không xứng với chức nha hoàn này, bây giờ vẫn cứ cúi gằm mặt xuống. Lê Tâm khuyên nhủ Đào Chi một trận, rồi phụ họa nói theo ta:

“Dạ dạ dạ, Thảm công tử cái gì cũng rất tốt ạ.”

Sau bữa tiệc tẩy trần, theo yêu cầu của Thảm Hoành, cả Vương phủ đều gọi Thảm Hoành từ thần y thành Thảm công tử.

Ta cười híp mắt nói: “Đúng, sự phụ của bản Quận chúa cái gì cũng tốt.”

Còn chưa nói hết, trong đầu tự nhiên nhớ lại câu nói của cô nương trong mộng kia —— Sự phụ cái gì cũng tốt, điều duy nhất không tốt chính là không yêu ta.

Ta giật mình thất thần, tim như bị ai đâm vào, đau đến mức cả khuôn mặt cũng tái nhợt.

“Quận chúa, Quận chúa, người bị sao vậy?”

“Quận chúa, có muốn gọi Thảm công tử tới không ạ?”

Ta khôi phục tinh thần, đập vào mắt là hai khuôn mặt đang sợ hãi của Đào Chi và Lê Tâm, giọng nói trong đầu cũng tiêu tan, đầu đón cũng biến mất. Ta vuốt vuốt ngực, cơn đau vừa rồi dường như không có thật.

Đào Chi và Lê Tâm lại gọi ta một tiếng, vẻ mặt cũng trở nên lo lắng. Ta lắc đầu, nói:

“Không cần, ta không sao.”

Lê Tâm đề nghị: “Thảm công tử đang ở viện bên cạnh, Quận chúa có muốn tới thỉnh an Thảm công tử không ạ?”

Đề nghị này cũng không tệ, ta đã bái Thảm Hoành làm thầy thì sẽ phải tôn kính hấn, đối xử với hấn như cha. Bởi vì cái gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha, tuy người cha Thảm Hoành này còn hơi ít tuổi.

Nhưng nể tình thuốc ngọt đêm qua hấn đưa cho ta, bản Quận chúa cũng không so đo thêm nữa.

Đến viện của Thảm Hoành, gã sai vặt hầu hạ Thảm Hoành nói cho ta biết Thảm Hoành đã rời phủ khi trời còn chưa sáng. Ta hỏi hấn đi nơi nào, gã sai vặt chỉ nói hấn cũng không biết. Ba ngày sau cũng vẫn như thế, sáng sớm ta đi tìm Thảm Hoành, mỗi ngày đều tay không trở về.

Ta hỏi gã sai vặt buổi tối khi nào Thảm Hoành sẽ về.

Gã sai vặt nói: “Khi trời sắp sáng ạ.”

Ta nghĩ thầm, Thảm Hoành này thật kỳ quái, rõ ràng được cha nhờ thu ta làm đồ đệ, nhưng ba ngày nay cũng không thấy đâu, mà trời sắp sáng mới trở về, trời chưa sáng đã rời phủ... Cũng không khác không trở lại phủ là mấy phải không?

Tối ngày thứ tư, khi đang ăn tối với cha mẹ và huynh trưởng, ta lơ đãng nhắc tới chuyện ba ngày nay không thấy bóng dáng sự phụ đâu, vốn định để cha khiển trách Thảm Hoành một trận, có người làm sự phụ như hấn à? Không ngờ cha lại bình tĩnh nói:

“Thảm công tử là cao nhân[3], mà cao nhân làm việc tất nhiên không thể trói buộc theo lẽ thường.”

[3] Cao nhân: người tài giỏi trong nhân loại.

Ta nhủ thầm, con thấy cha mới bị Thảm Hoành cho uống bùa mê thuốc lú thì có!

Ta rất tò mò hành tung của Thảm Hoành, luôn muốn bắt hấn tại trận rồi tra hỏi một phen. Buổi tối lúc đi ngủ, Đào Chi bỗng nhiên nói với ta:

“Quận chúa, hôm nay đã xảy ra chuyện lớn, có liên quan tới Dịch Phong công tử ạ.”

Ta vừa nghe, tinh thần tỉnh táo hẳn, hỏi: “Có chuyện gì?”

Đào Chi nói: “Quận chúa còn nhớ rõ ngày đó đi tìm Dịch Phong công tử, tú bà đã nói Dịch Phong công tử vô tình gặp được tri âm không?”

Tri âm của Dịch Phong, ta mới chỉ thấy bóng lưng, nếu hôm đó cha không về đúng lúc thì ta đã thấy mặt tri âm của Dịch Phong rồi. Đào Chi lại nói:

“Trên phố đang đồn tri âm của Dịch Phong công tử không phải người, mà là yêu quái chuyên hút hồn phách của đàn ông.”

Yêu quái à...

Hôm ấy, bóng lưng đó lưu lại cho ta ấn tượng sâu đậm, nếu là yêu quái thì chắc là Trúc yêu rồi, ôn văn nho nhã như vậy, chỉ có Trúc yêu mới xứng với hấn. Ta xoa xoa cằm, nói:

“À, chắc là Trúc yêu rồi.”

Da mặt Đào Chi run lên, “Quận chúa, trọng điểm không phải điều này. Điều quan trọng là Dịch Phong công tử kể từ khi gặp được tri âm thì mấy ngày liên tiếp đều không ra khỏi cửa phòng, đến gần sai vật bưng com canh cũng chưa từng gặp được, hôm nay có người xông vào phòng của Dịch Phong công tử, Quận chúa, người đoán xem người nọ đã thấy cái gì?”

“Dịch Phong đang ngồi đánh đàn gần chậu trúc xanh?”

Da mặt của Đào Chi lại run lên lần nữa, “Quận chúa, không phải tối nay người đã ăn nhiều mẳg xào đấy chứ?”

Ta lạnh lùng liếc Đào Chi một cái, Đào Chi cười gượng một tiếng rồi nói: “Người ta nhìn thấy áo của Dịch Phong công tử đã cời một nửa, sắc mặt trắng bệch bị công tử tri âm kia đè lên bàn gỗ, khoảng cách của hai người rất gần nhau, nếu không phải có người xông vào thì chắc Dịch Phong công tử đã bị hại rồi. Haiz, Quận chúa à, người không lo lắng cho Dịch Phong công tử hả?”

Ta hơi ngạc nhiên, lại nhớ tới vị Thái tử điện hạ ta chưa từng thấy mặt kia, nghe nói Thái tử điện hạ trời sinh tính tình bá đạo, nếu biết được chuyện này, vị công tử tri âm kia chắc lạnh ỉt dữ nhiều rồi.

Ta nói: “Dịch Phong không sao là được.”

Dịch Phong từ trước đến nay đều rất lạnh lùng, ở Tần Lâu Sở Quán cũng nổi tiếng bán nghệ không bán thân, chỉ mới vô tình gặp được tri âm mấy ngày, không ngờ nhanh như vậy đã phát triển đến mức này rồi. Có lẽ cảm kỹ của vị tri âm kia rất cao, mới có thể khiến Dịch Phong lạnh lùng nguyện ý hy sinh lớn như vậy.

Ta thật sự càng ngày càng muốn gặp tri âm của Dịch Phong một lần.

...

Khi sắp đến canh ba, ta chợt mở mắt, đang ngồi dậy thì giọng của Đào Chi từ ngoài truyền vào, “Quận chúa?” Ta kéo màn che ra, Đào Chi đã thức dậy, đang cầm ngọn đèn, nhìn ta bằng ánh mắt sáng rực.

Ta há miệng, “Muội...”

Đào Chi cười hi hi một tiếng, nói: “Theo Quận chúa đã nhiều năm, sao có thể không biết tâm tư của Quận chúa chứ. Ngày thường, người Quận chúa quan tâm nhất chính là Dịch Phong công tử, nhưng tối nay Đào Chi nhắc đến Dịch Phong công tử, Quận chúa cũng không để tâm lắm. Đào Chi đã nghĩ chắc Quận chúa đang giấu giếm chuyện gì đây, mà mấy hôm nay, biến số duy nhất trong Vương phủ chỉ có Thảm công tử, mỗi ngày Quận chúa đi thỉnh an Vương gia và Vương phi về thì đều tới viện của Thảm công tử. Chỉ có ba câu mà người đã hỏi tới ba lần, nên tối nay nhất định sẽ có hành động ạ.”

Đào Chi tiến tới, khoác áo choàng rồi đi hài giúp ta, hai mắt long lanh chăm chú nhìn ta, “Quận chúa, chúng ta có đi không? Không đi nhanh chỉ sợ sẽ không kịp ạ.”

Xem ra ta còn chưa hiểu hết nha hoàn đã đi theo ta hơn mười năm này.

Ta nhảy xuống giường, “Đi thôi. Nhỏ giọng chút, đừng để Lê Tâm phát hiện.”

Ta cùng Đào Chi rón rén rời khỏi viện, tránh được thị vệ tuần tra, lén lén lút lút chạy vào viện của Thảm Hoành. Gần sai vật đang ngủ trên bàn đá dưới tàng cây, xem ra Thảm Hoành còn chưa trở về.

Ta nháy mắt ra hiệu cho Đào Chi, Đào Chi liền đi đánh thức gần sai vật kia. Gần sai vật thấy ta, sợ tới mức vội quỳ xuống đất, “Quận chúa, tiểu nhân

không có ý ngủ quên ạ.”

Ta khoát tay, không rảnh quan tâm đến hấn. Đào Chi nói: “Quận chúa cho người lui.”

Gã sai vật lo lắng nhìn ta một cái, Đào Chi lại nói: “Quận chúa sẽ không phạt người, người có thể yên tâm.” Lúc này gã sai vật mới lui xuống. Ta hít mất cười nhìn Đào Chi, “Đào Chi, muội hiểu bản Quận chúa ghê.”

Đào Chi tránh né ánh mắt của ta, đặt đèn lồng lên bàn đá, lại không biết lấy từ đâu ra một hộp thức ăn, bên trong đã chuẩn bị đầy đủ các món điểm tâm nhẹ, còn có thêm một bình trà nóng ngon. Ánh mắt ta nhìn Đào Chi càng dịu dàng hơn, nha hoàn này đúng là cẩn thận chu đáo quá mà.

Ta uống trà, ăn điểm tâm, bắt đầu chờ Thẩm Hoành. Điểm tâm đã dùng một nửa, trà cũng đã uống nửa bình, nhưng Thẩm Hoành vẫn chưa thấy đâu. Ta hơi buồn ngủ, miệng ngáp liên tục.

Đào Chi cũng bắt đầu ngáp.

Ta miễn cưỡng hỏi: “Giờ nào rồi?”

Đào Chi suy nghĩ rồi đáp lại: “Bẩm Quận chúa, sắp giờ Mẹo[4] rồi ạ.”

[4] Giờ Mẹo: từ 5 - 7 giờ sáng.

Ta nói: “Trà đã nguội rồi, muội đi đun lại một bình nóng tới đây.”

Sau khi Đào Chi rời đi, trong sân chỉ còn lại một mình ta, ta lấy tay dụi mắt, mí mắt lại không ngừng trùng xuống, đến khi sắp khép lại, chợt có mùi thơm quen thuộc xông vào mũi ta, ta mơ mơ màng màng gọi “Dịch Phong”.

Dịch Phong vốn thích tẩm hương liệu vào quần áo, thích hương Cam tùng nhất, mỗi lần trở về sau khi nghe Dịch Phong đánh đàn, cả người ta luôn nhuộm mùi thơm thoang thoảng của Cam tùng.

“Dịch Phong” chậm chạp không trả lời ta, gió đêm thổi qua, ta cũng đột nhiên giật mình tỉnh lại. Không đúng, sao Dịch Phong có thể xuất hiện ở Tây Lăng vương phủ vào giờ này chứ? Ta vội vàng ngược mắt nhìn lên, đối diện với ánh mắt của Thẩm Hoành, hấn phức tạp quan sát ta, về mặt tối tăm như đêm tối.

“Thẩm Hoành?” Ngừng một chút, ta mới đổi cách xưng hô, “Sur phụ?”

Thẩm Hoành kéo tay ta, như đã làm ngàn vạn lần rồi, một chút cảm giác ngại ngùng xa cách cũng không có, hấn lôi kéo ta vào phòng, “Người con không khoẻ, sao lại ngồi ngoài này?”

Thẩm Hoành kéo ta ngồi xuống giường êm, xoa xoa đôi tay hơi lạnh cóng của ta, chân mày khẽ nhíu lại, vừa nhét cho ta một lò sưởi tay[5] vừa nói:

“Tuy đã vào xuân, nhưng ban đêm vẫn dễ bị cảm lạnh, lần sau con muốn chờ ta trở về, nhớ ngồi chờ trong phòng, không được ngồi ngoài ấy. Biết chưa?”

[5] Lò sưởi tay: lò nhỏ dùng để ấm tay vào mùa đông, thường được làm bằng đồng. Từng là công cụ sưởi ấm phổ biến trong cung đình và dân gian Trung Quốc.

Giọng điệu này của Thẩm Hoành nghe thật quen thuộc.

Ta nhất thời có chút không rõ tình huống hiện tại, rõ ràng là ta tới hỏi tội sur phụ, nhưng hiện tại dường như đã đảo ngược lại?

“Đưa tay đây.”

Ta do dự nhưng vẫn đưa tay ra. Ngón tay Thẩm Hoành đặt trên cổ tay ta, ta đang chuẩn bị mở miệng, Thẩm Hoành đã dịu dàng nhìn qua, khiến ta phải miễn cưỡng thu lại.

Thẩm Hoành thu tay lại, nói: “Cũng không có gì đáng ngại, A Uyển, lần tới không được làm như vậy nữa.” Thẩm Hoành lại xoa xoa đầu ta, “Hiểu chưa?”

Ta không hiểu lắm, một câu cũng không thốt được thành lời mà Thẩm Hoành đã nói một tràng dài, hại ta không có chỗ để xen miệng vào. Ta buồn bực nhìn Thẩm Hoành, Thẩm Hoành hình như đang chờ ta trả lời “Hiểu ạ”, chỉ có điều... bản Quận chúa sao có thể dễ tính như vậy chứ.

Không nói đến việc Thẩm Hoành tự nhiên mất tích ba ngày nay, mà mới về đã mở miệng nói tào lao với ta, cái gì mà lần sau con chờ ta trở về... Chuyện này còn có thể có lần sau à? Ta khẽ giật tay lại, thoát khỏi tay Thẩm Hoành, lạnh lùng nhìn hấn:

“Sur phụ, người say rượu à? Sao nói lung tung vậy?”

Tay Thẩm Hoành run lên.

Ta tiếp tục nói: “Cha con mời người xuống núi làm sur phụ con, nhưng người lại không dạy con cái gì mà biến mất ba ngày nay, cũng chưa từng nói với

mọi người trong phủ người đi đầu. Nếu không phải tối nay con phát hiện ra, nói vậy sư phụ sẽ tiếp tục mất tích? Vả lại...” Ta trịnh trọng nói “Mặc dù người là sư phụ của con, con cũng biết một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhưng cha của con sau khi con tới tuổi cập kê cũng rất ít khi chạm vào người con...”

Thẩm Hoành rút tay về, khép lại trong tay áo. Ánh mắt hàm chứa sự mát mẻ, trong phút chốc, ta có cảm giác nam tử dịu dàng nho nhã phong hoa tuyệt đại trước mắt đã già thêm mười tuổi.

Ta nhất thời có chút không đành lòng, nhưng cẩn thận nghĩ lại, ta cũng không nói sai.

Thẩm Hoành dường như rất khó khăn mới có thể mở miệng, giọng ảm đạm, “A Uyển, là ta đã quên.”

Ta hỏi: “Đã quên? Quên cái gì?”

Lúc này Thẩm Hoành đã khôi phục vẻ mặt giống như ngày thường, hần thân nhiên nói:

“Vi sư ẩn cư đã lâu, nhất thời chưa quen quy củ bên ngoài. Lần này là lỗi của vi sư. Ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy con.”

Vừa đúng lúc giọng của Đào Chi vang lên, “Quận chúa? Người ở trong đó ạ?”

Ta lên tiếng đáp lại, rồi đứng dậy rời khỏi giường mềm, đặt lò sưởi tay xuống, nói với Thẩm Hoành:

“Ngày mai sư phụ phải dạy con, không được đi nữa.”

Thẩm Hoành gật đầu, “Về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ta đẩy cửa ra, lúc đóng cửa lại, ta thấy Thẩm Hoành đang ngồi chỗ ta vừa ngồi, trong tay ôm lò sưởi ta vừa để xuống, giữa chân mày ẩn chứa sự cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5

Thẩm Hoành nói được thì làm được, sáng sớm hôm sau đã tới viện của ta. Lúc Lê Tâm tiến vào thông báo, ta còn đang mơ mơ màng màng, ngáp dài, trở mình một cái, cũng không nghe rõ Lê Tâm nói gì, chỉ khoát khoát tay đuổi Lê Tâm ra ngoài.

Không biết đã qua bao lâu, giọng của Đào Chi như đang vang lên từ chân trời, “Quận chúa, Thẩm công tử đã đợi ở ngoài được một nén nhang rồi. Nếu Vương gia biết Quận chúa để Thẩm công tử chờ ở ngoài lâu như vậy, chắc chắn sẽ phạt Quận chúa đó.”

Dường như có sấm sét đánh xuống, ta hoảng sợ nhảy xuống giường, bản Quận chúa cái gì cũng không sợ, chỉ sợ bị cha phạt.

“Mau rửa mặt chải đầu!”

Đào Chi bưng nước ấm tới hầu hạ ta rửa mặt, Lê Tâm nhanh tay nhanh chân búi tóc thay ta, chải cài tóc trong hộp trang sức rất nhiều, Lê Tâm hỏi ta muốn mang cái nào, ta thoáng đảo mắt nhìn qua, cũng không chú ý đến cái nào liền trực tiếp nói:

“Chọn đại cái nào màu sắc sáng đẹp ấy.”

Đợi làm xong mọi việc, đã hết thêm một nén nhang nữa.

Khi ta nhìn thấy Thẩm Hoành, hắn đang ngồi trên ghế gỗ Bạch đàn, tay cầm cuốn sách xem đến nhập thần, ta liếc tên sách, suýt nữa sợ đến hồn phi phách tán. Vài ngày trước, ta buồn chán nên sai Đào Chi lên phố mua thoại bản về, càng là loại hiếm không lưu hành thì càng tốt. Đào Chi rất hiểu ta, thoại bản mua về đều rất hợp ý ta, có một hôm ta rảnh rỗi liền chọn đại một quyển nằm trên giường nhỏ đọc, nào ngờ bên trong miêu tả những chuyện thật đậm mỹ[1].

[1] Chuyện đậm mỹ: chuyện đòi phong bại tục, chuyện H.

Ta đã lên lút tới Tần Lâu Sở Quán nhiều lần, mưa dầm thấm đất nên cũng không cảm thấy một thiếu nữ chưa xuất giá xem những thứ này có gì không ổn. Khi ta đang xem những cảnh thân mật, đang cảm thấy thân thể hai người ấy thật mềm mại hòa hợp thì cha bỗng nhiên xuất hiện, làm ta sợ đến vội vàng giấu kỹ.

Trong lúc vội vàng, ta cũng không biết đã nhét vào đâu.

Sau khi cha rời đi, ta quá kinh hãi nên cũng quên mất thoại bản dâm mỹ kia.

Giờ thấy cuốn sách kia đang trên tay hân, ta mới nhớ lại chuyện hôm ấy. Chẳng qua Thảm Hoành xem quá trang nghiêm, khiến ta có ảo giác hân đang đọc Tứ Thư Ngũ Kinh[2] thì đúng hơn.

[2] Tứ Thư Ngũ Kinh: hợp lại làm 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo. Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

Ta ngẫm nghĩ, run giọng gọi: “Sư... Sư phụ...”

Thảm Hoành ngược mắt, “A Uyển dậy rồi à?”

Ta gật đầu.

Thảm Hoành chỉ vị trí bên cạnh hân, “Ngồi đi.”

Ta đường đường là một Quận chúa nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời Thảm Hoành, mà còn hơi chột dạ ngồi xuống nữa chứ. Ta lo lắng Thảm Hoành sẽ không nể mặt lưu tình mà chỉ trích ta xem thoại bản dâm mỹ, nên đã cho nha hoàn và gã sai vặt xung quanh lui xuống trước.

Đợi mọi người rời đi, Thảm Hoành hỏi: “Con cảm thấy thoại bản này thế nào?”

Ta ngần ra, nghĩ thầm chẳng lẽ Thảm Hoành mong muốn từ từ dẫn dắt ta? Không phải hân nên trực tiếp chỉ ra lỗi sai của ta à? Ta cân nhắc đi cân nhắc lại, mới nặn ra hai chữ, “Rất hay.”

“Rất hay?” Thảm Hoành lặp lại lời ta, lại hỏi: “Hay như thế nào?”

Ta cố gắng hồi tưởng lại thoại bản viết những gì, chỉ tiếc trí nhớ của ta không được tốt lắm, chỉ nhớ rõ thoại bản này kể đi kể lại những chuyện dâm mỹ mất hồn kia, ta liền nói: “Thoại bản kể về tình cảm phu thê sâu đậm, thật khiến người đọc lệ rơi là chẳng...” Ta ngồi cách Thảm Hoành rất gần, khéo mắt đảo qua liền quét được một phần nhỏ nội dung, ta lướt nhanh như gió, lại xúc động nói: “Lý nương tử bị bệnh nặng cũng muốn cá nước thân mật với phu quân, chỉ vì muốn sớm có người thay Lý công tử nối dõi tông đường, hiếu nghĩa này, thâm tình này, khí phách này thật khiến đất trời cảm động...”

Lời giải thích này có thể hạ bút thành văn luôn ấy, bản Quận chúa nói xong mà cũng cảm thấy rất có lý.

Thảm Hoành bỗng nhiên khép thoại bản lại, nhìn ta, hỏi tiếp: “Vì sao bọn họ phải cá nước thân mật?”

“Phu thê mà không cá nước thân mật thì sao có người nối dõi tông đường?”

Thảm Hoành hỏi: “Vì sao bọn họ lại kết thành phu thê?”

Sư phụ đang thử thách ta à? Mấy vấn đề này quá xảo quyết mà. Ta suy nghĩ một chút rồi nói:

“Bởi vì thuận theo lẽ trời?”

Thảm Hoành lại hỏi: “Vì sao phải thuận theo lẽ trời?”

Ta bị hỏi đến hơi mất kiên nhẫn, liền lấy bốn chữ thường xuất hiện nhất trong thoại bản ra đáp:

“Lưỡng tình tương duyệt[3] chính là thuận theo lẽ trời.”

[3] Lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau.

Đôi mắt Thảm Hoành thâm sâu, giọng càng dịu dàng hơn, “A Uyển, con có biết thế nào là lưỡng tình tương duyệt không?”

Thảm Hoành hỏi ngược lại ta.

Mỗi lần gặp vấn đề liên quan đến chữ tình, ta cuối cùng vẫn không trả lời được. Ta cũng không ngu, phu tử dạy ta cũng khen ta huệ chất lan tâm[4], nhưng khi đụng phải chữ tình, cả Đào Chi và Lê Tâm đều hiểu thông suốt, còn ta dù vắt hết óc cũng không hiểu được.

[4] Huệ chất lan tâm: chỉ người thông tuệ, cao nhã, thanh khiết.

Giống như năm ngoái, khi thiên kim phủ Tướng quân bỏ trốn theo một thị vệ, ta nghe nói nhà thị vệ đó rất nghèo, diện mạo lại bình thường, cũng không giỏi nhạc khúc, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không hiểu tại sao thiên kim phủ Tướng quân lại cam tâm tình nguyện bỏ trốn theo thị vệ đó, về sau lại nghe nói cuộc sống của bọn họ cũng không tệ lắm, ta rảnh rỗi đi nhìn một chuyến, thấy thiên kim phủ Tướng quân đang mặc áo vải thô chăm chỉ làm việc cùng một nam tử da ngăm đen cường tráng, phơi mặt dưới ánh mặt trời, nhưng thiên kim phủ Tướng quân vẫn cười rất hạnh phúc.

Ta cảm thán: “Có lẽ nàng ta đã trúng Vu cổ thuật.”

Lê Tâm hơi xấu hổ, “Quận chúa, đó là tình yêu!” Đào Chi cũng phụ họa vào: “Có tình thì uống nước cũng no, chỉ nguyện thành Uyển ương không thành tiên.”

Đến nay ta vẫn khó hiểu không giải thích được, hiện giờ lại nghe Thẩm Hoành hỏi một câu “Con có biết thế nào là lưỡng tình tương duyệt không?”, ta chỉ thấy đầu sưng lên, lúng ta lúng túng nói: “Con không biết.”

Thẩm Hoành than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn ta nhiều thêm vài phần cảm xúc ta không hiểu, ta nhớ đến đêm qua lúc đóng cửa thấy giữa chân mày Thẩm Hoành hiện nét cô đơn hiu quạnh, khiến người ta nhớ mãi không quên.

Hắn bỗng nhiên thì thầm, “Thì ra trước đây nàng luôn cảm thấy như vậy... Không trách được, không trách được...”

Ta nghe mà như lọt vào sương mù, chỉ thấy Thẩm Hoành không hề chú tâm vào thoại bản, trong lòng cũng vui mừng, hỏi:

“Sư phụ, hôm nay người dạy con cái gì vậy?”

Nào ngờ Thẩm Hoành lại chậm rãi đứng dậy, “Đội A Uyển học được thế nào là tôn sư trọng đạo thì sư phụ sẽ dạy con.”

Ta nghe vậy, có chút khó chịu, phút chốc nhảy dựng lên, “Con có chỗ nào không tôn trọng người chứ?” Dừng một chút, nhớ tới những lời ta đã nói đêm qua, hay Thẩm Hoành đã ghi hận ta? Nào có kẻ nhỏ mọn như vậy chứ? Ta tức giận nói: “Đêm qua là sư phụ không đúng, người sờ tay rồi sờ đầu con!”

“Không liên quan đến chuyện đêm qua.”

Ta nói: “Người rõ ràng đang ghi hận chuyện đêm qua!”

Ánh mắt Thẩm Hoành đột nhiên dừng trên búi tóc của ta một lát, âm ỉ cúi mắt nói: “A Uyển, sáng mai vì sư lại tới.”

Sau khi Thẩm Hoành rời đi không lâu, Đào Chi và Lê Tâm đi vào, Đào Chi tò mò hỏi: “Quận chúa, Thẩm công tử dạy người cái gì vậy?” Ta nói: “Bản Quận chúa đang khó chịu đây này.”

Phu tử nói ta huê chất lan tâm, vừa rồi những gì Thẩm Hoành nói, ta cũng hiểu được ý tứ của hắn. Hắn chẳng qua đang giận ta đã bắt hắn đứng chờ một mình ở ngoài lâu như vậy, nhưng bình thường ta cũng chưa từng dậy sớm như thế, Thẩm Hoành cũng chưa từng dận qua, có trời mới biết nên dậy lúc nào.

Người này đúng là cực kỳ khó tính mà, có chuyện nhắc nhở ta cũng không nói thẳng mà phải quanh co lòng vòng, nếu ta đần độn một chút, chẳng phải ngày mai lại phải đội Thẩm Hoành đến trách mắng ta không biết tôn sư trọng đạo ư?

Từ lúc sinh ra đến nay, trong phủ làm gì có ai không đối đãi cung kính với ta cơ chứ? Đến đại phu cha ta ba lần bốn lượt mời tới, cũng chưa có ai dám như Thẩm Hoành! Thẩm Hoành dựa vào cái gì mà trách mắng ta?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Chẳng qua cha quá tin hắn thôi!

Thẩm Hoành, ta với ngươi kết thù lớn rồi!

Ta đập bàn tức giận nói: “Giờ Mẹo[5] một khắc ngày mai phải gọi bản Quận chúa dậy, nhớ chuẩn bị trà ngon điểm tâm để cung nghênh sư phụ đại giá!”

[5] Giờ Mẹo: từ 5 - 7 giờ sáng.

...

Sợ hôm sau không dậy nổi, màn đêm vừa buông xuống ta đã đi ngủ ngay. Ngày hôm sau chưa tới giờ Mẹo, ta đã thức dậy thật sớm, thay xiêm y, ăn xong bữa sáng rồi chờ Thẩm Hoành đại giá. Hôm nay ta đã làm đủ các lễ nghi, ta cũng không tin hắn còn có thể bắt bẻ được ta!

Khi Thẩm Hoành đi vào, ta nở nụ cười hàm tiếu gọi “Sư phụ”.

Khi Thẩm Hoành nhìn về phía ta, ánh mắt dừng trên búi tóc của ta, nhưng rất nhanh lại ngẩng nhìn ta, hắn hài lòng gật đầu, “Trẻ nhỏ dễ dạy, sau này con hãy dậy vào giờ này.”

Ta nói: “Dạ, sư phụ.”

Thẩm Hoành nói: “Kể từ hôm nay vì sư sẽ dạy con tập võ, con thường xuyên đồ bệnh, xét cho cùng cũng do thân thể quá yếu. Tập võ trước tiên giúp củng cố phần gốc, còn có thể cải thiện tình hình sức khỏe hiện tại của con.” Ngừng một chút, Thẩm Hoành nói tiếp: “Vì con đã có thành ý, ta sẽ dạy con Kỹ môn độn giáp thuật hoặc Vu cổ thuật...”

Thẩm Hoành nhếch môi, như đang do dự cái gì đó, đáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Giờ phút này ta tự nhủ phải làm tốt bổn phận của đồ đệ, thực tri kỷ giải quyết lo âu giúp sư phụ, “Sư phụ có chuyện gì cứ nói thẳng ạ.”

Thẩm Hoành nhắm mắt, qua một lúc mới mở mắt ra, “Nếu con thật sự muốn học Thuật phòng the, sư phụ cũng có thể dạy con.”

Da mặt của ta run lên.

Không nghĩ tới ngày đó ta chỉ thuận miệng hỏi, Thẩm Hoành lại thật sự ghi tạc vào lòng. Lúc trước cũng chỉ muốn làm khó hấn, bây giờ lại bị hấn hỏi lại, ta khẽ cắn môi nói:

“Tạ ơn sư phụ.”

Thẩm Hoành hình như không yên lòng, lại dặn dò: “Nếu con quả thật muốn học, vì sư có thể dạy con. Con không được đi tìm người khác.”

Ta nhủ thầm, đang yên đang lành lại đi tìm người khác học Thuật phòng the làm gì? Thẩm Hoành này kỳ quái thật đó.

Nhưng hôm nay ta đã quyết tâm làm một đồ đệ tốt, sư phụ nói một ta tuyệt đối không nói hai, liền ngoan ngoãn gật đầu, đáp:

“Dạ.”

Thẩm Hoành gật đầu, “Thừa dịp bây giờ trời mới sáng, A Uyển chạy quanh Vương phủ năm vòng đi.”

Ta ngơ ra, “Năm... Năm vòng?”

Vương phủ to như vậy, đi một vòng cũng làm ta mệt muốn chết rồi, nói chi đến chạy năm vòng. Thẩm Hoành thật sự muốn ta chết hả?

Thẩm Hoành hỏi: “Chẳng lẽ một việc đơn giản như vậy mà A Uyển cũng không làm được?”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lời sư phụ nói, A Uyển tất nhiên sẽ nghe theo.”

Ta ghen con tức trong lòng, nhủ thầm tuyệt đối không thể để Thẩm Hoành bắt được nhược điểm. Vì con tức này, ta đúng là kỳ tích mỗi ngày đều dậy vào giờ Mẹo, chạy đủ năm vòng quanh Tây Lăng vương phủ lớn như vậy. Thời gian đầu cực đến mức eo của ta cũng nhỏ đi một vòng, nhưng dần dần, cũng không cực như vậy nữa. Một tháng sau, ta đã có thể miệng không thở dốc, tim không đập loạn khi chạy xong năm vòng, sau đó xoay người lại, nói với Thẩm Hoành vẫn đang đi theo sau ta:

“Sư phụ, con chạy xong rồi.”

Sắc mặt Thẩm Hoành bình thản, nhưng trong mắt lại ánh lên ý cười nhẹ, hấn hơi hơi gật đầu, nói:

“Không tệ. Sẽ có phần thưởng cho con, ngày mai ta sẽ dạy con học Vu cổ thuật.”

Ta nói “Dạ”.

Thẩm Hoành lúc này chậm rãi đến gần ta, “A Uyển, con vẫn đang giận ta?”

Ta ngẩn người.

Thẩm Hoành khẽ cười nói: “Ta biết con vẫn đang giận ta, giận ta chưa nói rõ với con đã không phân tốt xấu trách mắng con. Nhưng A Uyển nghĩ thử xem, nếu ngay từ đầu ta nói giờ Mẹo sẽ tới, con sẽ thật sự nghe lời ta chứ?”

Không thể không công nhận, Thẩm Hoành thật hiểu rõ tính cách của ta.

Nếu ngay từ đầu Thẩm Hoành nói với ta giờ Mẹo sẽ tới và phải chạy quanh Tây Lăng vương phủ năm vòng, thì ta chắc chắn sẽ không làm được, có thể ban đầu sẽ kiên trì được mấy ngày, nhưng tuyệt đối không thể kiên trì được một tháng nếu trong lòng không có con tức đó.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại, Thẩm Hoành đối xử với ta rất tốt.

Một tháng nay, tuy giờ Mẹo ta mới dậy, nhưng Thẩm Hoành cũng đúng giờ Mẹo đã tới viện của ta, viện của Thẩm Hoành cách viện của ta không gần, hấn ít nhất chưa tới giờ Mẹo đã dậy. Lúc ta chạy quanh Tây Lăng vương phủ, dù tốc độ của ta thế nào, Thẩm Hoành vẫn luôn đi phía sau ta, thời gian đầu khi ta mệt mỏi đau chân, Thẩm Hoành sẽ đưa rượu thuốc đề Lê Tâm bóp chân cho ta, còn tốn công làm được thiện[6] cho ta.

[6] Dược thiện: những món ăn có tác dụng như thuốc.

Những đầu bếp trong Vương phủ làm dược thiện không hợp khẩu vị của ta, những món đó đều nồng đậm mùi thuốc Đông y, nhưng Thẩm Hoành tự mình làm lại đủ sắc hương vị, khiến ta mỗi ngày đều chờ đợi Thẩm Hoành làm đồ ăn cho ta.

Giờ đây, ta có thể vui vẻ khẳng định ta rất tâm phục khẩu phục nhận người sư phụ này.

Ta nói: “Sư phụ, người hiểu con quá, còn hiểu hơn Đào Chi nữa.”

Q.1 - Chương 6

Dưới sự điều trị của Thảm Hoành, sức khỏe của ta đã khá hơn nhiều. Thảm Hoành cũng đã tới đây hơn một tháng và ta cũng không còn mơ thấy giấc mộng quái dị kia nữa. Cha mẹ hết sức vui mừng, mỗi khi trông thấy Thảm Hoành, hai người đều cười đến híp cả mắt.

Đầu tháng Năm, Thảm Hoành muốn dạy ta Kỳ môn độn giáp thuật. Ta ngồi trước thư án, nghe Thảm Hoành giảng về hình dạng trận pháp. Mới đầu ta nói muốn học cũng chỉ vì muốn làm khó Thảm Hoành, chứ ta tuyệt đối không cảm thấy hứng thú gì hết.

Hiện tại Thảm Hoành đang truyền thụ Kỳ môn độn giáp thuật cho ta, ta thất thần, nhìn chăm chăm cánh môi Thảm Hoành đang đóng mở thật đẹp mắt, một chữ cũng không nghe vào. Ta liên tục nhấp mấy cái, lấy tay chống cằm, hết sức chăm chú nghe giảng.

Thảm Hoành ngừng lại, thông thả bước đến trước mặt ta, “A Uyển mệt rồi?”

Ta nói: “Sư phụ, người hiếm có dịp rời núi, con cũng chưa từng đưa người đi dạo thành Kiến Khang, đây đúng là lỗi của đồ nhi. Không bằng hôm nay chúng ta tạm gác Kỳ môn độn giáp thuật sang một bên, ra ngoài dạo chơi một chút nhé? Như thế mới không phụ ánh mặt trời rực rỡ ngoài kia.”

Thảm Hoành trầm ngâm một lát, trong mắt chứa ý cười, “Hiếm có dịp A Uyển có lòng, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.”

...

Cùng ra ngoài với Thảm Hoành võ công cao cường nên ngay cả thị vệ ta cũng không mang theo, chỉ có Đào Chi đi theo phía sau. Kiến Khang là đô thành của Nam triều, trên đường ngựa xe như nước, cửa hàng san sát nhau, sự phồn hoa này tất nhiên không thể tả hết được. Ta với Thảm Hoành thông thả đi lại trên đường, chắc do tướng mạo khí chất của Thảm Hoành quá xuất chúng, nên chúng ta vừa ra khỏi Vương phủ, đã có cô nương đưa mắt lơ đãng nhìn theo.

Tuy Thảm Hoành chưa từng nói về thân phận của mình, nhưng từ đêm hôm nghe lên mẹ và huynh trưởng nói chuyện, ta cũng biết Thảm Hoành là người Bắc triều. Nghe nói dân phong Bắc triều nghiêm túc, con gái không được xuất đầu lộ diện, ra cửa cũng phải đội màn che. Còn người dân Nam triều chúng ta rất cởi mở, dù là thiếu nữ chưa xuất giá ở trên phố đưa tay ánh mắt quyến rũ với nam tử mình ngưỡng mộ trong lòng cũng sẽ không bị ai chê trách, nếu hai người có thể kết duyên Tàn Tấn[1], cũng là việc được mọi người ngưỡng mộ ca ngợi.

[1] Kết duyên Tàn Tấn: ra đời ở thời Xuân Thu khi hai nước Tàn – Tấn đặt quan hệ hôn nhân, người dân gọi nó là “Tàn Tấn chi hảo” – chuyện vui Tàn Tấn.

Ta sợ Thảm Hoành không thể thích ứng kịp, liền khẽ nói với hắn: “Sư phụ không cần để ý, các cô nương ở Kiến Khang đều như thế cả, các cô ấy cũng không có ác ý gì đâu, chẳng qua sư phụ quá tuần tú, nên nhất thời mới có thể khiến các cô ấy không kim lòng nổi...”

Thảm Hoành mỉm cười, “Ngày đầu tiên nhìn thấy A Uyển thì đã hiểu dân phong của người Nam triều rồi.”

Nhớ tới lần đầu tiên gặp Thảm Hoành, ta không khỏi có chút ngượng ngùng, chưa chi đã trực tiếp hỏi hắn có biết Thuật phòng the không, so với những nữ nhân chỉ dám nhìn lên Thảm Hoành này, đúng là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn[2] mà.

[2] Chỉ người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt.

Ta hất cằm, trêu chọc nói: “Các cô nương Nam triều đều rất xinh đẹp nhiệt tình, hay sư phụ tìm cho con một sư mẫu ở Nam triều đi? Con thấy cô nương áo vàng ngồi ở đằng kia cũng được đó.”

Thảm Hoành cũng nhìn ta nói: “Con gái Nam triều đúng là rất xinh đẹp nhiệt tình.” Ánh mắt Thảm Hoành thâm thúy, ta vừa ngước mắt liền thấy đôi mắt hắn, trong đôi đồng tử đen sâu kín kia phản chiếu bóng dáng ta, “Ngày đầu tiên nhìn thấy A Uyển, ta đã được mở mang tầm mắt rồi.”

Ừm, Thảm Hoành đang khen ta đẹp?

Ta vui vẻ nói: “Cho nên con mới gợi ý sư phụ tìm con gái Nam triều làm sư mẫu của con, với bề ngoài của sư phụ cùng nhan sắc của sư mẫu tương lai, nếu sinh con trai nhất định có thể so với Phan An[3], nếu sinh con gái chắc chắn cũng khuynh thành.” Ta sờ sờ cằm, cân nhắc, “Sư phụ, không bằng như vậy đi, đợi con thành thân rồi sinh con, chúng ta liền để hai đứa nhỏ đính ước, như vậy con với sư phụ chính là thân càng thêm thân rồi.”

[3] Phan An: tên thật là Phan Nhạc, tự là An Nhân, được người đời gọi là mỹ nam tử Phan An, có phong thái thanh tú, dung mạo xuất chúng, một trong tứ đại mỹ nam cổ Trung Quốc.

Ta vừa nói xong, Thảm Hoành liền nghiêng đầu sang chỗ khác, lưu lại gò má lạnh lùng đối diện ta. Ta nhìn ra Thảm Hoành đang mặt hửng, nhưng không biết đã chọc hắn chỗ nào. Ta quan sát gò má của Thảm Hoành, hắn đột nhiên bước chân nhanh hơn, bỏ ta lại phía sau, lúc này ngay cả mặt cũng không

thấy, chỉ còn lại một bóng lưng.

Đào Chi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, có lẽ Thẩm công tử không thích đính hôn cho con ạ.”

Ta nhủ thầm: Sư phụ thật keo kiệt, không phải chỉ đính ước cho con thôi à, có gì ghê gớm chứ. Con của bản Quận chúa có thể kém chỗ nào chứ? Ta lờ mờ bóng lưng Thẩm Hoàn một cái.

Thẩm Hoàn như cảm nhận được, đột nhiên xoay người lại. Ta còn chưa kịp thu hồi nét mặt đã bị Thẩm Hoàn nhìn thấy hết, hần bước về phía ta. Ta hỏi:

“Sư phụ, người ghét bỏ người Nam triều hả?”

“Không có.”

Ta lại hỏi: “Hay sư phụ ghét bỏ con của A Uyển?”

Da mặt Thẩm Hoàn run lên, tựa như đang nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt mới vừa rồi còn hồng hào nháy mắt không còn tí máu nào, vẻ thống khổ hời hợt hiện lên. Ta chưa từng nghĩ đến sư phụ sẽ có phản ứng như vậy, vội nói:

“Con nói đùa, sư phụ đừng để ý.”

“Ta...” Thẩm Hoàn khó khăn mở miệng. Ta phát hiện tay của Thẩm Hoàn đã nắm chặt lại, qua một hồi lâu mới chậm rãi thả ra. “A Uyển, thực xin lỗi.” Ngừng lại, Thẩm Hoàn lại nói: “Ta sẽ không ghét bỏ con của con, con của A Uyển, ta thích còn không hết sao có thể ghét bỏ chứ? Vừa rồi sư phụ cũng không giận con, chỉ vì ta đã từng thề, đời này không phải nàng ấy sẽ không cưới. Hiện giờ nàng ấy còn chưa nhận ra ta, đường tình dài đằng đẳng, nếu nhận lỗi con, sẽ làm chậm trễ con của con mất.”

Đào Chi đột nhiên nói: “Thì ra Thẩm công tử đã có người trong lòng rồi.”

Lại là một chữ tình, ta không có hứng thú, vừa hay lúc này cũng đang đói bụng, ta nói:

“Sư phụ, đến thành Kiến Khang nhất định phải đến Nhất Phẩm Lâu. Giờ cũng giữa trưa, cũng nên ăn cơm rồi, chúng ta tới Nhất Phẩm Lâu đi.”

Thẩm Hoàn nói “Được”.

Nhất Phẩm Lâu hơi xa, chúng ta đi khoảng một nén nhang mới tới. Ta với huynh trưởng tới đây nhiều lần, chương quây và tiểu nhị của Nhất Phẩm Lâu đều biết chúng ta. Ta vừa mới bước vào cửa, tiểu nhị đã cười nịnh nọt hành lễ nghênh đón ta, “Quận chúa vạn phúc, mời qua bên này, mời qua bên này ạ.”

Lên lầu, tiểu nhị dẫn ta tới trước cửa phòng Nhị phẩm, hần đẩy cửa, “Quận chúa, mời người vào trong ạ.”

Ta dùng chân, “Phòng Nhất phẩm có người rồi?”

Sương phòng tại Nhất Phẩm Lâu đều đặt tên bằng số, số càng nhỏ, cảnh sắc từ sương phòng nhìn ra càng đẹp. Nhất Phẩm Lâu được xây cạnh sông Lâm Giang, từ phòng Nhất phẩm nhìn ra cảnh sông lại càng đẹp không sao tả xiết.

Sắc mặt tiểu nhị có chút sợ hãi, nơm nớp lo sợ đáp: “Bẩm Quận chúa, đã có người rồi ạ.”

Ta cũng không phải người cậy quyền thế hoành hành ngang ngược, cân nhắc một phen, nhân tiện nói:

“Người đi phòng Nhất phẩm hỏi thử, xem họ có đồng ý đổi phòng với chúng ta không. Nếu đồng ý, tiền cơm trưa của họ tính hết vào ta, lần tới bọn họ có đến, cũng đều tính vào ta.”

Tiểu nhị bày ra bộ mặt khó xử, “Quận chúa, việc này... này...” Tiểu nhị lắp bắp, cũng không biết muốn nói gì. Ta nghe vậy chau mày, sinh lòng không vui.

Lúc này, Thẩm Hoàn nói: “A Uyển, ta thấy phòng Nhị phẩm cũng không tồi, chúng ta vào đây đi.”

Nề mặt Thẩm Hoàn, ta nén cơn giận trong lòng, nói: “Vậy phòng này đi.”

Tiểu nhị liếc mắt cảm tạ Thẩm Hoàn một cái, rồi hỏi ta: “Quận chúa, vẫn thói quen cũ ạ?”

Ta hỏi Thẩm Hoàn, “Sư phụ có kiêng kỵ món nào không?”

Thẩm Hoàn lắc đầu.

Ta khoát tay, “Như cũ đi.”

Tiểu nhị nói: “Đồ ăn sẽ được bưng lên ngay ạ, xin Quận chúa chờ một lát.” Một lát sau, chương quây Nhất Phẩm Lâu bưng bình rượu lên, cười chân thành nói: “Gần đây Nhất Phẩm Lâu mới chế ra một loại rượu mới, tên là rượu nho, vị ngọt không hề say, đặc biệt mời Quận chúa thưởng thức ạ.”

Ta thừa biết chương quây đến xin lỗi ta, có điều nể bình rượu mới, bản Quận chúa đây cũng không thêm so đo với hấn nữa.

Bèn gật đầu vui vẻ nhận.

Đào Chi nâng bình rượu rót cho ta và Thẩm Hoành mỗi người một chén, ta cạn trước một ngụm, quả thực như chương quây nói, vị rất ngọt. Hết một chén, Đào Chi lại tiến đến rót rượu, hết hai chén, ta cảm thán nói:

“Rượu này mùi vị không tồi, dùng cơm xong nói chương quây đưa vài hũ về phủ.”

Thẩm Hoành lại nói: “Nếu con thích, ngày khác ta cũng có thể ủ thử một hũ.”

Ta nghe mà mắt sáng lên, “Thật à?”

Thẩm Hoành lại cười nói: “Nhưng con không thể uống nhiều, người con không nên uống quá nhiều rượu.”

Ta cười ha ha nói: “Con hiểu mà. Mọi việc đều không thể quá liều, lời này con vẫn luôn ghi nhớ trong đầu.”

Đào Chi ngó ngó ta, lại quay sang nhìn Thẩm Hoành, biểu cảm quái dị.

Ta chú ý tới, hỏi: “Đào Chi, muội có biểu cảm gì đấy?”

Đào Chi khẽ ho một tiếng, “Bẩm Quận chúa, Đào Chi chẳng qua cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?”

“Cảm thấy vừa rồi Quận chúa và Thẩm công tử nói chuyện giống Vương gia với Vương phi hay nói...”

Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, biểu cảm thoát nhìn rất vui vẻ. Ta không hiểu lời này của Đào Chi đã lấy lòng Thẩm Hoành như thế nào, vừa muốn hỏi một chút, phòng Nhất phẩm đối diện bỗng dung phát ra tiếng đàn, sau đó lại dừng một lát, ngay sau đó là một khúc nhạc cổ lưu loát sinh động tựa nước chảy mây trôi.

Lòng ta vui mừng, là Dịch Phong!

Ta đã nghe nhiều cảm khúc của Dịch Phong, hễ là hấn gảy đàn, dù là thể lương ai oán hay ào ạt hoặc nhẹ nhàng linh động, Dịch Phong cũng có thể đem bản thân hòa vào khúc nhạc, khiến cảm phổ lạnh lùng kia được thể hiện lưu loát theo phong cách văn chương.

Ta đứng dậy, cũng quên mất Thẩm Hoành đang ngồi đối diện ta, vội vàng muốn chạy qua phòng Nhất phẩm, khó có dịp được ra ngoài, vậy mà lại có thể gặp được Dịch Phong, thật khiến ta nở gan nở ruột. Ta vừa mới đứng dậy bước được vài bước, giọng của Thẩm Hoành đã vang lên, “A Uyển, Dịch Phong ở phòng Nhất phẩm, vậy chắc chắn Thái tử cũng đang ở đó.”

Ta ngạc nhiên, quay đầu nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành lạnh lùng nói: “Nếu chỉ có một mình Dịch Phong thì vừa rồi tiểu nhị cũng không dám không qua đó hỏi.”

Lời này rất có lý, vừa rồi nếu không có lý do thì tiểu nhị sẽ không cự tuyệt ta, dù sao thân phận Quận chúa này cũng bày ra trước mặt hấn, trừ phi thân phận khách nhân ở phòng Nhất phẩm tôn quý hơn ta. Và lại Dịch Phong thích yên tĩnh, không thể nào tới Nhất Phẩm Lâu một mình, trừ phi đang tiếp khách. Mà Dịch Phong được Thái tử bao là chuyện mọi người đều biết, cũng không có người dám nhỏ rầu hồ.

Cho nên, Thẩm Hoành nói đúng.

Người trong phòng Nhất phẩm nhất định là Thái tử và Dịch Phong.

Thẩm Hoành đúng là cẩn thận như thần, mới vừa rồi nếu không có Thẩm Hoành nhắc nhở, chắc bây giờ ta đã tùy tiện xông vào. Mà lập trường của cha và huynh trưởng lại đối đầu, đến lúc đó ta chọc giận Thái tử, chắc sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng..

Sao Thẩm Hoành lại biết người đang gảy đàn là Dịch Phong?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7

Vốn muốn hỏi Thảm Hoành một câu, nhưng đảo mắt nghĩ lại, lúc trước Thảm Hoành đã từng nghe Dịch Phong đánh đàn, với sự tinh tế của mình, Thảm Hoành dĩ nhiên có thể đoán ra cũng không phải việc khó. Mà cha cũng nói Thảm Hoành là cao nhân, cao nhân làm việc không thể trói buộc theo lẽ thường, nói ngắn gọn, người đừng đoán mò suy nghĩ của cao nhân.

Thức ăn được dọn lên, ta cùng Thảm Hoành trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Khi Thảm Hoành kể chuyện ẩn cư trong núi sâu, ta hơi tò mò hỏi: “Với tài trí của sư phụ thì nếu vào triều làm quan, cũng có thể mưu cầu được một nửa chức quan ở Bắc triều. Mà tuổi sư phụ cũng không lớn, tại sao lại đi ẩn cư?”

Thảm Hoành rót đầy một chén rượu nho, khi kéo đĩa nhắm rượu mới nhìn ta hỏi: “Chắc A Uyển đã nghe qua điển tích Lã Vọng câu cá[1]?”

[1] Lã Vọng câu cá: kể về ông Khương Thượng thời Chu ngồi câu cá trên bến sông, nhưng cần câu không có móc. Tích này muốn nói: muốn làm nên sự nghiệp phải biết dùng người và cũng phải biết chờ thời.

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, tên tuổi của Thảm Hoành đã được truyền xa tới Nam triều, ở Bắc triều chắc chắn không cần nói đến. Người tài ba như thế ở ẩn nơi núi rừng, nếu Quân vương Bắc triều coi trọng người tài, sớm muộn gì cũng sẽ phái người tới mời Thảm Hoành rồi núi vào triều làm quan.

Đây chính là người nguyên ý mắc câu Thảm Hoành nói tới chẳng.

Ta nói: “Sư phụ mưu kế hay.” Được mời vào làm quan và chủ động muốn mưu cầu một nửa chức quan, so sánh hai người, ai cao ai thấp vừa xem đã biết ngay.

Thảm Hoành đột nhiên hỏi: “Con với Dịch Phong quen nhau như thế nào?”

Ta giật mình, Thảm Hoành đang nhìn ta bằng ánh mắt sáng rực, dường như hẳn rất hứng thú chuyện ta quen biết Dịch Phong như thế nào.

...

Nói đến Dịch Phong, ta không thể không nhớ đến chuyện mấy năm trước. Ta sở dĩ đến Tần Lâu Sở Quán đều do huynh trưởng gây họa. Huynh trưởng có một đám bạn xấu, mấy năm trước huynh trưởng cập quán[2] liền ồn ào muốn huynh ấy khai trai. Lúc ấy ta cũng không biết khai trai là gì, tưởng huynh trưởng muốn bỏ ta để đi tìm thú vui một mình, bèn vừa khóc vừa quấy quán lấy huynh trưởng. Từ trước đến nay huynh ấy đều không có biện pháp với ta, đành để ta nữ cải nam trang, rồi lên dất ta tới Tần Lâu Sở Quán.

[2] Cập quán: ngày xưa con trai hai mươi tuổi làm lễ đội mũ chứng tỏ đã trưởng thành.

Tần Lâu Sở Quán có hai quán, hai quán đặt song song nhau, bên trái là Quán Phụng Quán, bên phải là Nam Phong Quán, ở giữa có một hành lang nối liền, nhưng mỗi quán đều có lối đi lên riêng. Huynh trưởng và đám bạn xấu kia vào Quán Phụng Quán, vừa ngồi xuống thì đám oanh oanh yến yến đã xông tới, mùi son phấn nồng nặc làm ta muốn nôn mửa, ta nhịn không nổi bèn lên ra ngoài hít thở.

Tần Lâu Sở Quán rất lớn, hơn nữa ta lại không biết đường, đi ra ngoài nhưng lại quên đường trở về. Lúc ấy ta còn nhỏ tuổi, người khác cũng không nhận ra ta là nữ cải nam trang, ta kéo người đang đi qua lại, khoa tay múa chân miêu tả huynh trưởng, hỏi hẳn có từng thấy qua không. Hẳn nghiêm túc suy tư hồi lâu mới trả lời ta:

“Công tử tuần lãng như thế, hẳn ở Nam Phong Quán bên cạnh.”

Giờ nhớ lại, chắc người ấy đã nghĩ ta muốn tìm tiểu quan.

Chỉ là lúc đó ta thấy đáng vẻ nghiêm túc của hẳn, cũng tin hẳn quả thật đã gặp qua huynh trưởng của ta, bèn đi theo chỉ dẫn của hẳn, ta vào Nam Phong Quán, đi bậy đi bạ lại đi vào Tuy Phong Các của Dịch Phong.

Khi đó Dịch Phong còn chưa đứng đầu bảng Nam Phong Quán, nên ta mới có thể dễ dàng xông vào như vậy.

Sau đó ta gặp được Dịch Phong.

Hắn một thân trường bào màu xanh trúc, trên gối đặt ngũ huyền cầm, hơi cúi thấp đầu, tập trung đàn cầm, tiếng đàn tính tang vang lên. Ta rõ ràng không hiểu tiếng đàn, nhưng lọt vào tai lại như âm thanh tự nhiên của đất trời.

Ta đi tới trước mặt Dịch Phong, cười dịu dàng nói: “Nhìn người thật giống chậu trúc xanh ta trồng trong phủ.” Tính ta luôn lạnh nhạt, nhưng lại có cảm giác thân quen với Dịch Phong, khiến ta muốn thân thiết với hẳn.

Dịch Phong nhíu mày, nhìn ta bằng ánh mắt quái dị.

Ta không ngại việc hẳn thờ ơ, lại cười tùm tùm hỏi: “Ta tên Tiêu Uyển, còn người tên gì?”

Dịch Phong vẫn nhíu mày như cũ, nhưng trong mắt chứa thêm sự tò mò kỳ lạ, “Quận chúa Tây Lăng vương phủ?”

Ta gạt đầu, “Ta thích tiếng đàn của ngươi, sau này bản Quận chúa bao ngươi.”

Lúc này bên ngoài truyền đến giọng huynh trưởng gọi ta, ta sờ soạng trong ngực một hồi, tìm được miếng ngọc bài rồi đưa cho Dịch Phong, “Khi khác ta lại tới tìm ngươi, nói rồi đó, lần tới ngươi phải đàn cho ta nghe đó.”

Sau khi rời khỏi, ta mặc cho huynh trưởng mắng một trận. Nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng phấn khởi, cảm thấy sống mười mấy năm qua, cuộc sống bình bình đạm đạm của ta rốt cuộc cũng gặp được nét bút đậm màu, khiến ta nổi hứng muốn tiếp cận hẳn.

Kể từ khi gặp được Dịch Phong, hề cha mẹ không để ý là ta liền chạy tới Nam Phong Quán, cùng Dịch Phong một lần lại hai lần quen, về sau tú bà cũng biết ta, nhưng cũng không dám để lộ ra. Huynh trưởng biết ta thích nghe Dịch Phong đàn, cũng không ngăn cản, ngược lại còn giấu giếm giúp ta không ít. Nên tới bây giờ, chuyện ta có giao tình sâu đậm với Dịch Phong cũng không có mấy người biết được.

...

Chuyện ta quen biết Dịch Phong như thế nào, cũng không phải chuyện không thể nói ra. Ta trầm ngâm chốc lát, rồi kể ngắn gọn cho Thẩm Hoành nghe, kể đến đoạn lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Phong, Thẩm Hoành chen lời, “Con cảm thấy có một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được với Dịch Phong?”

Ta cảm thán nói: “Con người nếu có kiếp trước kiếp sau, như vậy kiếp trước con nhất định có quen biết Dịch Phong.”

Sau đó Thẩm Hoành cũng không nói gì, ánh mắt lóe sáng, im lặng nghe hết chuyện ta với Dịch Phong quen biết ra sao. Kể xong, miệng ta hơi khô, đang muốn uống rượu nho thì Thẩm Hoành lại tự tay rót cho ta chén trà, “Dù là rượu trái cây, cũng không nên uống nhiều.”

Ta nói: “Con mới uống có ba chén à.”

Thẩm Hoành nói: “Không, con đã uống ba chén rồi rồi, đầu tiên uống hai chén, lúc sau kể đến Dịch Phong, con lại uống nửa chén, Đào Chi lại rót cho con đầy chén nữa. Nói đến chuyện bị huynh trưởng mắng, con lại uống hết một chén.”

Đào Chi nói: “Quận chúa, Thẩm công tử nói đúng đó, người đã uống ba chén rượu nho rồi.”

Ta không khỏi lưu luyến nói không nên lời, mới vừa rồi thấy Thẩm Hoành tập trung tinh thần nghe ta kể chuyện, không ngờ ngay cả việc ta uống bao nhiêu chén rượu hẳn cũng nhớ rõ. Ta cười gượng một tiếng, cũng không cố chấp nữa, mà uống chén trà Thẩm Hoành đưa.

Ngồi tiếp một lát, ta mới nói: “Cảnh đẹp của thành Kiến Khang không ít, cũng đã dùng com xong rồi, sư phụ, chúng ta đi dạo xung quanh một lát nhé?”

Thẩm Hoành gạt đầu.

Ba người chúng ta đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng Nhị phẩm, khi Đào Chi đẩy cửa phòng, phòng đối diện cũng trùng hợp đẩy cửa ra. Hai gian phòng đối diện nhau, cửa vừa mở ra, ba người chúng ta liền đối mặt với Thái tử và Dịch Phong đang bước ra khỏi phòng Nhất phẩm.

Tuy là Quận chúa cao quý, nhưng bởi vì từ nhỏ thân thể yếu ớt nhiều bệnh nên chưa từng tiến cung tham kiến Đế Hậu, lại càng chưa từng gặp qua vị Thái tử điện hạ này. Nhưng trước tình cảnh này, trước mắt chỉ có hai người, ta nghĩ không nhận ra ai là Thái tử điện hạ cũng không được.

Ta từ từ khom người hành lễ, “Bình Nguyệt tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ vạn phúc.”

Bình Nguyệt là phong hào của ta, năm đó cha được sắc phong là Tây Lăng vương, ta cũng được phong là Bình Nguyệt quận chúa. Nhưng bình thường ở trong phủ cũng không hay dùng, cha mẹ cũng không gọi ta là Bình Nguyệt, chỉ khi người khác nhắc tới ta tại tịnh yên trong cung, cha mẹ mới nói tiểu nữ Bình Nguyệt thế này thế nọ. Tóm lại, trong giới quý nữ Nam triều, Bình Nguyệt quận chúa ta có thể nói là không nổi bật lắm.

Thái tử thật lâu cũng không cho ta bình thân, nhưng ta cảm giác được có một ánh mắt đang đánh giá ta. Trực giác của ta khá chính xác, Thái tử chắc chắn biết chuyện của ta với Dịch Phong nên không muốn gặp ta, bây giờ lại muốn làm khó ta rồi.

Nhưng Thái tử là Quân, ta chỉ có thể coi là con gái của Thần, ta cũng không muốn chuốc thêm phiền toái cho cha mẹ, chỉ biết cắn chặt răng, giữ yên cơ thể.

“Bình Nguyệt.” Thái tử nhắc lại tên ta, hẳn bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, “Ta đang tự hỏi là ai đây, thì ra là con gái của Tây Lăng vương, muội muội bảo bối của Văn Chi đây mà.”

Ta nghe giọng của Thái tử, trong lòng không khỏi hồi hộp giật mình. Thái tử gọi cha ta bằng chức quan, nhưng lại gọi tên tự của huynh trưởng, vừa nghe đã biết xa gần. Lần trước Thẩm Hoành đã nói với ta, cha đứng bên phía Tam hoàng tử, mà huynh trưởng lại đứng bên phía Thái tử, hôm nay Thái tử nói thân phận của ta như vậy, cũng không biết hẳn rốt cuộc có thể vì cha mà làm khó ta, hay vì huynh trưởng mà bỏ qua cho ta.

Lúc này, Dịch Phong đột nhiên hành lễ với ta, “Bình Nguyệt quận chúa vạn phúc.”

Ta biết Dịch Phong đang giúp ta, nếu Thái tử không cho ta đứng dậy, ta cũng không có cách nào để Dịch Phong đứng dậy. Quả nhiên Dịch Phong có trọng lượng trong lòng Thái tử, Thái tử rất nhanh miễn cưỡng nói:

“Đứng lên đi, hôm nay vì phục, nghi thức xã giao trong cung đều miễn.”

Đào Chi đỡ ta đứng dậy, ta còn chưa nói gì với Dịch Phong, hắn đã được Thái tử tự mình nâng dậy. Vào lúc này, ta cũng thấy rõ khuôn mặt của Thái tử, trong lòng không khỏi cả kinh, đúng là nam sinh nữ tướng, đôi mắt hoa đào xinh đẹp khiến thân là con gái như ta cũng phải hổ thẹn.

Nhất là hiện tại hắn và Dịch Phong đang thân mật đứng cạnh nhau, chợt nhìn còn tưởng vị tiểu thư nhà giàu nào đó ra ngoài tìm hoan mua vui.

Nhưng ta hiểu phần lớn những người có địa vị tính tình đều không tốt lắm, ta nhìn hắn mãi cũng không tiện, nên chỉ nhìn một cái rồi cúi đầu thấp xuống, cha thường dặn ta làm người phải hạ mình, ở ngoài chỗ chọc mấy kẻ quyền quý, nhất là người họ Tư Mã.

Mà vị Thái tử họ Tư Mã này, dù có mười cái mạng ta cũng không chọc nổi, nhất là hiện giờ thế cuộc không rõ. Nếu không cẩn thận đắc tội Thái tử, tương lai khi hắn lên ngôi làm Đế, ta đây sẽ phải chịu khổ.

Ta thăm niệm lão Phật gia tôn quý này mau rồi đi đi, nhưng trời cao dường như không muốn ta được như ý. Giọng của Thái tử lại không nhanh không chậm vang lên, “Minh Viễn, đây là Tiêu Uyển người vẫn thường hay nhắc đến?”

Minh Viễn là tên tự của Dịch Phong, nghe Thái tử gọi tên tự của Dịch Phong ta cũng không thấy kinh ngạc, điều khiến ta ngạc nhiên là việc Dịch Phong thường ở trước mặt Thái tử nhắc tới ta.

Dịch Phong không kiêu ngạo không xu nịnh trả lời: “Dạ phải.”

Thái tử quét mắt nhìn ta một cái, “Cũng chỉ có thế này, Minh Viễn, mắt nhìn người của người cần phải nâng cao hơn.”

Giờ phút này ta chỉ ước gì Dịch Phong “Dạ” một tiếng, rồi nhanh chóng lui vào Phật gia tôn quý này rồi đi. Nhưng vào lúc này, Dịch Phong lại nổi hứng muốn bảo vệ ta, “Quận chúa là một cô nương rất tốt, nếu Thái tử điện hạ tiếp xúc với Quận chúa nhiều hơn, nhất định sẽ thấy Quận chúa tốt.”

Thái tử cười như không cười, miệng hắn lặp lại hai chữ “Rất tốt”, ánh mắt không có ý tốt đánh giá ta. Cuối cùng, khoe môi nhếch lên thành nụ cười nhạt, “Minh Viễn nói rất tốt nhất định là có lý do của người, nhưng mà...” Chủ đề lại được chuyển, “Ta không thích Minh Viễn khen kẻ khác trước mặt ta.”

Dịch Phong mím chặt môi, thật lâu sau mới đáp một tiếng “Dạ”.

Ta nhủ thầm tên Thái tử này đúng là bình dấm chua, Dịch Phong vừa khen ta, Thái tử đã lật bình dấm chua rồi. Xem ra tin đồn cũng không giả, Thái tử quả nhiên thật lòng với Dịch Phong. Chẳng qua ở bên cạnh Thái tử cũng không tốt, gần vua như gần cọp, là ta thì không đoán nổi tâm tư của Thái tử rồi đó.

Cuối cùng Thái tử cũng buông tha ta, trước khi đi còn liếc mắt nhìn ta một cái, cũng quét mắt nhìn Thẩm Hoành phía sau, nhưng ánh mắt hắn cũng không dừng lại. Trong lòng ta thấy tò mò, lại nói một chút, tướng mạo của Thẩm Hoành hơn hẳn Dịch Phong, Thái tử thích Dịch Phong, vậy việc nhìn trúng Thẩm Hoành cũng không phải việc lạ, nhưng vừa rồi hắn chỉ liếc một cái, căn bản không để Thẩm Hoành vào mắt, trong mắt thậm chí không có một chút kinh diễm[3] nào.

Ta suy xét, chẳng lẽ đây chính là “Tình yêu” Lê Tâm hay nói?

[3] Kinh diễm: kinh ngạc vì vẻ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8

Đại khái là ta đã gây họa rồi, mà ngọn nguồn tai họa chính là tên khốn Tư Mã Cẩn Du. Tư Mã Cẩn Du là tục danh của Thái tử, đương nhiên, ta cũng chỉ dám nằng thẳm trong lòng thôi. Ngày ấy, sau khi trở về phủ, ta cứ tưởng chuyện này đã qua. Không ngờ vào thời điểm hạ triều ngày hôm sau, khi Tư Mã Cẩn Du nói chuyện phiếm với quan viên trong triều, Tư Mã Cẩn Du lại nhẹ nhàng bằng quơ nói một câu:

“Nghe nói Bình Nguyệt quận chúa đã khỏi bệnh, chúc mừng Tây Lăng vương.”

Vừa đúng lúc cha đi ngang qua, nụ cười trên khuôn mặt già nua khô cằn liền héo lại.

Việc này cũng là huynh trưởng nói cho ta biết, huynh trưởng còn nói sắc mặt lúc ấy của cha cực kỳ khó coi, sắc mặt của Tam hoàng tử cũng không tốt lắm.

Ta không biết Tư Mã Cẩn Du đang có suy tính gì, hôm đó sau khi cha hồi phủ, ta lập tức bị gọi qua. Ta kể rõ chuyện hôm đó vô tình gặp được Thái tử,

cha trầm ngâm một lát, lại gọi Thẩm Hoành, hỏi kỹ tình trạng thân thể hiện giờ của ta.

Thẩm Hoành nói: “Đã không còn đáng ngại.”

Về mặt của cha thoải mái hẳn, khẽ thở dài nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Sau khi cha rời đi, ta hỏi Thẩm Hoành, “Sự phụ, cha con có ý gì vậy?”

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “A Uyển rất nhanh sẽ gia nhập giới quý nữ Nam triều. Sau khi Thái tử nói như vậy, chắc A Uyển sẽ có một khoảng thời gian không được rảnh rỗi.” Dừng một chút, Thẩm Hoành lại nói: “Kỳ môn độn giáp thuật tạm thời gác lại, đợi sóng gió qua đi, ta sẽ tiếp tục dạy con.”

Chưa được năm ngày, Vương phủ đã nhận được đủ loại bái thiếp, núi bái thiếp khiến ta phiền muộn chỉ muốn đá Tư Mã Cẩn Du xuống sông để xả hết mối hận trong lòng. Nhưng thiếp đã được mang đến, nếu ta không đi thì lại không hợp tình hợp lý, đành phải cắn chặt răng đi dự tất cả các nơi không thể đắc tội.

Ta không biết tên khốn Tư Mã Cẩn Du kia còn nói thêm cái gì, khiến mỗi lần ta đến các cuộc hẹn, Công chúa cũng được, Quận chúa cũng thế, thiên kim phủ Tướng quân cũng vậy, đều cố ý hỏi thăm ta chuyện của Tư Mã Cẩn Du, có trời mới biết ta mới cùng Tư Mã Cẩn Du gặp mặt được một lần, sao mà biết Tư Mã Cẩn Du thích ăn cái gì, mặc cái gì, càng không biết vì sao trong phủ Tư Mã Cẩn Du chưa từng có cơ thiếp!

Nhưng dù ta có giải thích với các nàng thế nào, các nàng ấy đều đầy ý cười nhìn ta, trong mắt rõ ràng chứa vẻ mờ ám.

Ta oan! Ta còn oan hơn Đậu Nga!

Vì sao tuyết rơi tháng Sáu không chôn vùi thằng nhãi Tư Mã Cẩn Du này luôn đi?!

Nửa tháng khó khăn cũng trôi qua, ta cuối cùng cũng được yên tĩnh. Ta kể nỗi khổ tâm này với Thẩm Hoành, chỉ còn thiếu nước mắt lưng tròng đi cầu Thẩm Hoành nhờ hấn thừa dịp nguyệt hắc phong cao[1] xông vào phủ Thái tử, lạng lẹ giải quyết Tư Mã Cẩn Du.

[1] Nguyệt hắc phong cao: thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết. Chỉ hoàn cảnh hiểm ác.

Sau khi Thẩm Hoành nghe xong, vẫn ung dung thản nhiên hỏi: “A Uyển rất để ý Thái tử điện hạ?”

Ta tức giận hỏi: “Hắn bắt nạt con như vậy, sao con có thể không để ý chứ?” Thái tử điện hạ thật khiến người ta chán ghét, đầu tiên là đoạt Dịch Phong, hôm nay lại tới bắt nạt ta, nếu có cơ hội, nhất định phải dán lên người hắn bốn chữ — Lòng dạ hiểm độc! Không những tâm đen mà còn hoành hành ngang ngược ý thể hiếp người!

Thẩm Hoành nhìn ta, trong mắt càng dịu dàng hơn. Ta bị Thẩm Hoành nhìn chăm chú đến mắt tự nhiên, “Sự phụ, người nhìn con như vậy làm gì?”

Hắn chỉ hỏi: “Ta đã ủ rượu nho, con có muốn uống không?”

Ta sáng mắt lên, “Muốn, muốn chứ.” Ngày đó, sau khi từ Nhất Phẩm Lâu về, ta hơi tưởng niệm mùi vị của rượu nho. Ta cười híp mắt nói: “Sự phụ thật lợi hại, không có chuyện nào không tinh thông, đến ủ rượu cũng có thể làm.”

Thẩm Hoành hơi buồn bã nói: “Ngày trước khó khăn, muốn học thêm vài thứ mới. Chờ sau này con...”

Ta vô ý thức hỏi lại: “Sau này con làm sao?”

“Uống thử xem có hợp khẩu vị của con không?” Thẩm Hoành rót cho ta chén rượu, giọng ôn hòa. Ta nhấp một ngụm nhỏ, Thẩm Hoành hơi khần trương nhìn ta, hình như đang chờ đợi cái gì đó, ta cười nói: “Rượu của sự phụ còn ngon hơn Nhất Phẩm Lâu một bậc ấy.” Đây là lời nói thật của ta, ta ưa ngọt, rượu nho sự phụ ủ vị ngọt vừa vặn, không đậm không nhạt, vừa vặn hợp khẩu vị của ta.

Thẩm Hoành mỉm cười, ý cười trong mắt càng sâu, “A Uyển gần đây có mơ thấy giấc mộng kia không?”

Kể ra cũng thật kỳ lạ, từ khi Thẩm Hoành vào Vương phủ liền giống như có thần giữ cửa vậy, ta không còn mơ thấy giấc mộng kia nữa, tinh thần cũng ngày một tốt hơn. Ta lắc đầu, nói:

“Không có.”

“Có giấc mộng khác không?”

Ta suy nghĩ kỹ, mộng thì cũng có, nhưng làm gì có ai nhớ được mình mơ thấy cái gì chứ, liền nói:

“Không nhớ rõ lắm.”

Thẩm Hoành suy tư một hồi, lại cười một tiếng, cũng không nhắc lại chuyện này. Chỉ là ta nhìn thấy giữa chân mày Thẩm Hoành có chút sầu tư, liền mở miệng nói:

“Con nghe Lê Tâm nói, nửa tháng nay sư phụ cũng không thường ở Vương phủ, có phải đã gặp chuyện gì ở ngoài không? Nếu có chuyện, A Uyển cũng có thể dùng hết sức lực non nớt[2] giúp sư phụ ạ.”

[2] Sức lực bé nhỏ không đáng kể. Có ý khiêm tốn chỉ mình cố gắng đi trợ giúp người khác.

Thẩm Hoành nói: “Không có chuyện gì.”

Ta nói: “Sóng gió cũng coi như đã qua, ngày mai sư phụ tính dạy con cái gì?” Ngừng lại, ta thành thật nói: “Thật ra, con cũng không hứng thú với Kỳ môn độn giáp thuật lắm, hay sư phụ dạy con cái khác đi.” Ta suy nghĩ một chút, nói thêm “Hay sư phụ dạy con học chút công phu quyền cước nha? Con thấy công phu của sư phụ khi ôm con bay lên nóc nhà vào đêm ấy cũng không tệ.”

“Được.”

Ngày hôm sau, ta đã thay một thân đoàn đá[3] màu đỏ tươi, vùng tay vùng chân chuẩn bị thật tốt để cùng học công phu quyền cước với Thẩm Hoành. Nhưng hình như ta đã xem thường sự độ lượng của Tư Mã Cần Du rồi, cứ tưởng hấn hành hạ ta nửa tháng thì sẽ dừng tay, ai ngờ khi ta đang hăng hái bồng bồng chờ được học với Thẩm Hoành thì thị vệ thân cận của Tư Mã Cần Du đã tới, còn mang theo một tấm thiệp mời từ trong cung.

[3] Đoàn đá: quần áo mặc để đấu võ.

Thị vệ nói: “Hạ yến tối nay vào giờ Hợi[4] một khắc, Thái tử điện hạ mời Bình Nguyệt quận chúa đến đúng giờ ạ.”

[4] Giờ Hợi: từ 9 - 11 giờ tối.

Hạ yến? Mấy ngày nay, khi giao tiếp với những quý nữ kia cũng từng nghe nói qua, mỗi năm sẽ được tổ chức một lần, đối tượng được mời đều là công tử tiểu thư có quyền thế trong đô thành. Trước kia cũng chưa từng mời ta, vốn tưởng rằng lần này cũng không liên quan đến ta, không ngờ Tư Mã Cần Du lại lôi ta vào cuộc. Nếu biết Tư Mã Cần Du sẽ mời ta, ta đã sớm nằm trên giường giả vờ bị bệnh rồi, nhưng lúc này, thị vệ của hắn đã đến trước mặt ta, mà bộ dạng mạnh mẽ đầy sức sống này của ta khó có thể giả bệnh được.

Ta chỉ có thể tiếp nhận bái thiếp này.

Nếu phải tham dự Hạ yến, vậy hôm nay không thể học công phu với sư phụ rồi. Ta sai Lê Tâm đi nói rõ với Thẩm Hoành, rồi bắt đầu chuẩn bị cho yến hội tối nay.

Thái tử đích thân mở miệng yêu cầu ta tham dự, đi rồi chắc chắn sẽ lại nổi lên một trận phong ba đây.

...

Huỳnh trưởng cũng nhận được thiệp mời nên đi chung với ta. Trước khi đi, mẹ sự ta ở trong cung gặp rắc rối nên cứ dặn dò mãi, lại dặn huỳnh trưởng phải chiều cô ta, Thẩm Hoành cũng hạ giọng nói một câu bên tai ta.

Khi xe ngựa đang trên đường chạy về phía Hoàng cung thì huỳnh trưởng hỏi ta: “Muội muội, sư phụ muội nói gì với muội vậy?”

Ta đảo mắt, nói: “... Bảo muội uống ít rượu, đừng mê rượu.”

Huỳnh trưởng cười dài nói: “Hai người thật không giống thầy trò mà.”

Ta cười hi hi, “Muội với sư phụ là tri âm tri kỷ[5] đó.”

[5] Dùng để diễn tả mối đồng cảm sâu sắc hoàn hảo giữa hai tâm hồn, người ta gọi đó là mối tương giao tri âm tri kỷ. Thành ngữ được dựa trên điển tích tình bạn của Bá Nha và Tử Kỳ.

Huỳnh trưởng vuốt vuốt ngọc bội bên hông, một hồi lâu sau mới nói: “A Uyển, sư phụ muội sâu không lường được, muội nên cẩn thận một chút.”

Ta hơi ngần ra, kỳ thật trước khi đi sư phụ có nói với ta một câu, bảo ta cẩn thận Thái tử. Ta biết huỳnh trưởng là thân tín của Thái tử, nên không muốn nói những lời này với huỳnh trưởng. Bấy giờ huỳnh trưởng lại bảo ta phải cẩn thận sư phụ?

Huỳnh trưởng xoa xoa đầu ta, “Nghe lời huỳnh trưởng là được, thế đạo hiểm ác, chỉ có người nhà mới không hại muội.”

Ta gật gù đầu, hỏi: “Huỳnh trưởng, Hạ yến lần này là Văn Dương công chúa tổ chức hả, huỳnh cũng được Văn Dương công chúa mời tới à?”

Huỳnh trưởng nhìn thiệp mời của ta, “Văn Dương công chúa và Thái tử điện hạ đều được Phần Nguyên hoàng hậu sinh, tình cảm rất tốt, Văn Dương công chúa mời cũng như Thái tử điện hạ mời.”

Ta sấp tới, hơi tò mò hỏi: “Huỳnh trưởng, Thái tử điện hạ thích nam phong[6] thật hả?”

[6] Nam phong: chỉ hiện tượng đồng tính luyến ái hoặc sinh hoạt đồng tính luyến ái.

Huỳnh trưởng nói: “Muội nói lời này trước mặt huỳnh thì không sao, chứ trước mặt người khác thì ngàn vạn lần cũng không thể nói.”

Ta dùng sức gạt đầu, “A Uyển biết mà, huynh trưởng mau nói đi.”

Huynh trưởng hạ giọng nói: “Lại nói tiếp, Thái tử hơi giống muội đó.”

“Giống? Giống cái gì?”

“Thái tử từ nhỏ đã luôn mơ thấy một giấc mộng, Liều Không đại sư của Tướng Quốc Tự từng tính cho Thái tử một quẻ, nói là chờ Thái tử gặp được ý trung nhân trong số mạng của hắn thì giấc mộng kia sẽ chấm dứt.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Dịch Phong là ý trung nhân của Thái tử?”

Huynh trưởng nói: “Có lẽ phải, có lẽ không phải.”

“Haiz, huynh trưởng, huynh đừng bí hiểm thế chứ.”

Huynh trưởng bắt đầu đi nói: “Chuyện của Thái tử điện hạ, huynh cũng chỉ biết nhiều đó thôi.”

Ta tiếp tục tò mò hỏi: “Vậy Thái tử đã chạm Dịch Phong chưa?”

Huynh trưởng gõ đầu ta, “Những lời này muội cũng dám nói ra, nếu để cha nghe thấy sẽ lột da muội đó.” Huynh trưởng vừa cười vừa nói: “Nhưng muội hỏi đúng người rồi. Thái tử điện hạ tuy bao Dịch Phong mấy tháng, nhưng chưa từng chạm vào hắn, cũng chỉ ôm vai, nghe đàn thôi.”

Ta sờ cằm, “Đúng là kỳ quái mà, muội còn tưởng...”

Huynh trưởng lại gõ đầu ta, “Tưởng cái gì? Cho dù có cái gì cũng phải nuốt vào bụng, Hoàng cung chính là nơi ăn thịt người, không như Vương phủ chúng ta đâu.”

Ta chu miệng lên, “Huynh trưởng, huynh mà gõ nữa, A Uyển sẽ thành cô nương ngốc mất.”

Lúc này huynh trưởng mới sửa gõ thành xoa, nói: “Tóm lại, sau khi tiến cung, miệng ít nói, mắt nhìn nhiều.”

Ta liếc huynh trưởng một cái, “Huynh trưởng, muội còn chờ huynh tìm chị dâu cho muội, huynh ngàn vạn lần đừng đoạn tụ với Thái tử đó.”

Lại bị bạo lực cái nữa, đau đến nước mắt của ta cũng chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Tới cửa Nam Hoàng cung, xe ngựa không thể đi tiếp được nữa. Ta cùng huynh trưởng xuống xe, đi đến Ngự hoa viên nơi cư hành Hạ yển. Đường đi hơi dài, nhưng cùng trò chuyện với huynh trưởng nên ta cũng không cảm thấy nhàm chán.

Bỗng dưng, có tiếng “lộc cộc” của xe ngựa từ xa truyền đến, huynh trưởng kéo ta tránh sang một bên, thấp giọng nói:

“Là xe ngựa của Tam hoàng tử.”

Thời gian trước giao thiệp với không ít quý nữ nên ta cũng đã nắm rõ quy củ trong cung. Phạm là tiến cung, qua cửa Nam thì toàn bộ mọi người đều không được phép sử dụng xe ngựa, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, chẳng hạn như Thái tử, chẳng hạn Văn Dương công chúa rất được Hoàng đế sủng ái, lại chẳng hạn như vị Tam hoàng tử đầy danh tiếng này.

Ta còn chưa thấy qua diện mạo của Tam hoàng tử, chỉ biết Tam hoàng tử được sinh bởi Hoàng quý phi đương triều rất được sủng ái.

Khi xe ngựa đi ngang qua, ta lén ngược mắt nhìn, vừa đứng dịp màn xe ngựa bị gió hất tung lên, một khuôn mặt nam tử tuấn tú chợt hiện ra trước mắt ta. Khi sắp đến Ngự hoa viên, huynh trưởng nghiêm túc nói:

“A Uyển, muội cần phải nhớ kỹ một chuyện. Trong cung không có người tốt, ai cũng sâu không lường được.”

Ta gạt đầu.

Huỳnh trưởng rất lo lắng nói: “Thái tử điện hạ đích thân mời muội tới, vì huỳnh cũng không đoán được ý định của Thái tử, đợi lát nữa đến Ngự hoa viên, nhớ phải biết tùy cơ ứng biến.”

Ta gật đầu cái nứa, rồi nhìn xung quanh, vừa lui ánh mắt về thì huỳnh trưởng nhíu mày hỏi:

“A Uyển, muội có nghe thấy lời huỳnh nói không?”

Ta nhỏ giọng nói: “Nghe thấy nghe thấy mà, chẳng qua... người có ba chuyện gấp, nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

Huỳnh trưởng ngạc nhiên, ta liền lặp lại lần nữa, “Huỳnh trưởng, A Uyển muốn đi vệ sinh.”

Huỳnh trưởng cuối cùng cũng nghe thấy, chỉ phía Đông, “Đi thẳng, quẹo phải, đi thẳng, quẹo trái, ở đó có nhà vệ sinh.”

Ta gật đầu, “Huỳnh trưởng, huỳnh đi vào trước đi, muội biết đường mà.”

Huỳnh trưởng hình như không yên lòng về ta, nhưng một thiếu nữ muốn đi nhà vệ sinh, huỳnh trưởng đi theo làm gì? Ta đẩy huỳnh trưởng, huỳnh trưởng không lay chuyển được ta, đành phải đi đến Ngự hoa viên trước. Tuy đã vào đêm rồi, nhưng chỉ với một chiếc đèn lồng cũng sáng như ban ngày, ta dựa theo chỉ dẫn của huỳnh trưởng rất nhanh đã tìm được nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, trong rừng cây cách đó không xa đột nhiên có một bóng trắng lướt qua, thực đúng dịp bị ta trông thấy. Tuy chỉ vội thoáng qua một cái rồi nháy mắt ẩn vào trong rừng cây, nhưng ta vẫn kịp nhận ra tấm lưng kia.

Ta đã quen Dịch Phong năm năm, dù Dịch Phong có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra. Nhưng sao Dịch Phong lại ở trong cung vào giờ này? Chẳng lẽ được Tư Mã Cẩn Du dắt tới?

Chưa kịp nghĩ nhiều, chân đã bắt giác tự động đi theo. Không biết ai đã dắt hần tới đây, nhưng quy củ trong cung rất nghiêm ngặt, dù Dịch Phong được Thái tử sủng ái, nhưng nếu bị người có dã tâm bắt được thì cũng khó tránh khỏi phải chịu chút đau khổ. Với giao tình của ta và Dịch Phong, ta không thể để hần chịu khổ một cách vô ích.

May mà trải qua mấy ngày nay được Thẩm Hoàn rèn luyện, ta đi đường cũng nhanh hơn rất nhiều. Trong rừng tầng tầng lớp lớp những cành cây, bóng đen loang lổ hỗn loạn như yêu ma ăn thịt người, ta nghi ngờ thấp thỏm đi theo. Khoảng một khắc sau, ta đã thấy rõ dáng người của Dịch Phong, trang phục vẫn như thường ngày, nhưng bóng lưng lại rất vội vã, cũng không biết hần muốn đi đâu.

Ta vừa định gọi Dịch Phong lại, lời còn chưa ra khỏi miệng, chợt có một người mặc trang phục nội thị[1] đi ra, cung kính gọi một tiếng “Dịch Phong công tử”.

[1] Nội thị: thái giám.

Ta hơi ngần ra, ngừng thờ núp sau thân cây. Chỉ nghe nội thị lại nói: “Mời công tử đi theo ta, điện hạ chờ công tử đã lâu rồi.”

Ta khẽ thò nửa cái đầu ra, nhìn thấy Dịch Phong đang cùng nội thị ra khỏi rừng cây. Ta biết việc ta cần phải làm nhất vào lúc này chính là coi như cái gì cũng không biết rồi quay đầu bước đi, nhưng ta lại không nhịn được mà đi theo, cho đến khi nhìn thấy Dịch Phong cùng nội thị vào một tòa cung điện, ta mới dừng bước.

Ta nhìn trái nhìn phải mới phát giác mình đã lạc đường.

May mà có một cung nữ đang cầm đèn lồng đi ngang qua, ta như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng liền vội vàng kéo nàng lại, hỏi:

“Ngự hoa viên đi như thế nào?”

Cung nữ hơi cảnh giác nhìn ta.

Ta đây mới nhớ tới, lời ngọc bài ở bên hông ra. Cung nữ nhìn thấy, vẻ cảnh giác trên mặt giảm đi một chút, hành lễ với ta rồi mới chịu chỉ đường cho ta. Ta ghi nhớ xong, lại làm bộ lơ đãng hỏi:

“Kia là nơi nào?”

Ta chỉ vào cung điện Dịch Phong cùng nội thị mới vừa đi vào.

Cung nữ vâng lời nói: “Bẩm Quận chúa, là cung điện trước kia Tam hoàng tử điện hạ ở ạ.”

...

Khi ta đi tới Ngự hoa viên thì đã muộn một khắc đồng hồ, trên yến tiệc người nên tới trên căn bản cũng đã tới gần hết. Ta vốn định im lặng không tiếng động đi vào, nhưng lại không làm được. Ta đưa bái thiếp, nội thị canh cửa liền cao giọng hô:

“Bình Nguyệt quận chúa đến ——”

Kết quả là, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ta gương cười đi vào.

Tư Mã Cận Du và Văn Dương công chúa ngồi ở vị trí cao nhất, quý tử quý nữ ngồi hai bên còn lại, nam bên trái, nữ bên phải. Ta đảo mắt nhìn sang, huynh trưởng ở vị trí thứ hai bên trái, vị trí thứ nhất trống không, con nối dõi của Hoàng đế Nam triều rất ít ỏi, chỉ có bốn Hoàng tử, hai Công chúa, trong đó Nhị hoàng tử mất sớm, Tứ hoàng tử mới ba tuổi, như vậy vị trí thứ nhất chắc là để lại cho Tam hoàng tử.

Ta hơi thấp thỏm hành lễ với Tư Mã Cận Du và Văn Dương công chúa trước, may mà hai người họ cũng không làm khó ta, cũng không hỏi ta tại sao lại trễ như vậy mới đến, ta đổ mồ hôi lạnh trong lòng, mắt đảo qua phía bên phải, có một chỗ trống bên cạnh Vinh Hoa công chúa.

Trong đông thiếp nhiều như bông tuyết lúc trước, cũng có Vinh Hoa công chúa. Vinh Hoa công chúa tính tình hiền hòa, cùng trò chuyện với ta rất vui vẻ. Khi ta ngó qua, Vinh Hoa công chúa cũng mỉm cười nhìn ta.

Sau khi ta ngồi xuống bên cạnh Vinh Hoa công chúa, ánh mắt hơi lo lắng của huynh trưởng nhẹ nhàng nhìn sang, ta mỉm cười ý bảo ta không sao. Bữa tiệc thật lâu cũng chưa bắt đầu, ta đoán là đang chờ Tam hoàng tử.

Ngồi bên phải ta là một gương mặt lạ hoắc. Khi ta đang nói chuyện với Vinh Hoa công chúa thì nàng bỗng nhiên đứng dậy, hơi ngượng ngùng nói:

“Linh Chiêu gần đây mới luyện một khúc cầm, nguyện có thể vì chư vị góp vui.”

Văn Dương công chúa vỗ tay khen ngợi, “Rất hay.”

Vinh Hoa công chúa nhỏ giọng nói với ta: “Linh Chiêu là đích nữ[2] của Công bộ Thượng thư, nàng ta rất ngưỡng mộ Đại hoàng huynh.”

[2] Đích nữ: con gái vợ cả, dòng chính.

À, thì ra là muốn khoe khoang trước mặt Tư Mã Cận Du đây mà. Ta quan sát ánh mắt của Tư Mã Cận Du, không may lại bắt gặp ánh mắt hằn đang nhìn sang. Nếu đấu mắt với người khác, ta nhất định sẽ trùng hấn đến chết, có điều Thái tử lại không phải người thường, chỉ sợ ta chưa trùng hấn đến chết thì đã bị hấn chính cho chết rồi.

Ta chột dạ thu mắt lại.

Ta đột nhiên nhớ tới Dịch Phong, Dịch Phong vào cung điện trước kia Tam hoàng tử ở làm gì? Chẳng lẽ bây giờ Thái tử và Tam hoàng tử không chỉ tranh giành ngôi vị Hoàng đế còn muốn tranh giành Dịch Phong? Ta nghĩ không ra, đành phải chờ sau khi về phủ lại hỏi Thẩm Hoành mới được.

Linh Chiêu bắt đầu đánh đàn, đàn cũng không tệ, nhưng không bằng Dịch Phong. Sau khi nghe Dịch Phong đàn, thế gian này có rất ít tiếng đàn có thể lọt vào tai ta nữa. Hứng thú nghe đàn của ta rất ít, ánh mắt lơ đãng không tập trung vào yến tiệc.

Linh Chiêu đàn xong, ta lại bắt gặp ánh mắt như có như không của Tư Mã Cận Du. Ta lại chột dạ cúi đầu, nhìn rượu trái cây trên bàn. Vinh Hoa công chúa lại gần, giọng ả chứa ý cười, “Xem ra Linh Chiêu có đàn hay hơn nữa, cũng không bằng người đang ngồi đây.”

Ta không rõ ý tứ của Vinh Hoa công chúa, “Sao cơ?”

Nàng che miệng cười nói: “Còn giả vờ nữa, Đại hoàng huynh nhìn ngươi đã vài lần. Hạ yến trước đây, Đại hoàng huynh cũng không có như vậy đâu.”

Sau khi Linh Chiêu quay lại chỗ ngồi liền liếc xéo ta một cái.

Bản Quận chúa khóc không ra nước mắt, quá oan mà.

Một nén nhang qua đi, Tam hoàng tử cuối cùng cũng khoan thai đến muộn, Hạ yến cũng được bắt đầu. Được Tư Mã Cận Du coi trọng khiến ta lo sợ bất an, ta gần như đang đếm ngược thời gian sống qua lần yến hội này.

Sau khi rượu quá tam tuần[3], Linh Chiêu ngồi bên cạnh ta đột nhiên nói: “Nghe nói Bình Nguyệt quận chúa cũng đánh đàn rất hay, một khúc ‘Bình Sa Lạc Nhạc’ đã kinh diễm tứ phương, không biết tối nay Linh Chiêu có may mắn được nghe một khúc đàn của Quận chúa không?”

[3] Rượu quá tam tuần: đã uống rượu được ba phiên, ba lượt. Lời khách sáo này ý nói yến tiệc đã tới độ sâu nhất định, đã có thể bàn luận vấn đề chính của bữa tiệc, hoặc yến tiệc đã tới hồi kết.

Ta nhò vào! Ai nói cho ngươi biết bản Quận chúa đánh đàn hay? Nói vớ vẩn... Bản Quận chúa am hiểu nhất là nghe Dịch Phong đánh đàn! Ta đúng là oan muốn chết đi được, ánh mắt của Thái tử lại mang tới chuyện phiền toái cho ta như vậy đây.

Lúc này huynh trưởng đứng lên, thần nhiên nói: “Xá muội cầm nghệ sơ sài, không hợp với nơi thanh nhã, chỉ sợ sẽ làm bẩn tai vại vị điện hạ.”

Văn Dương công chúa cười nói: “Ai tới tham gia Hạ yến cũng đều thể hiện bản lĩnh, Bình Nguyệt không bộc lộ tài năng, khó tránh khỏi việc để người ta mượn cớ. Huống hồ đàn không hay cũng không sao, đây là yến hội, đánh đàn góp vui thôi, mọi người đều ngang hàng, nghe một chút là được rồi.”

Huynh trưởng hình như còn muốn nói gì nữa, ta không muốn huynh trưởng khó xử, đành đứng dậy nói:

“Bình Nguyệt nguyện ý vì mọi người góp vui.”

Ta đây mười sáu năm qua ở trong Vương phủ đều là được chắt hay chó, Cầm Kỳ Thi Họa đều học qua nhưng đều không tinh thông. Lúc trước học cầm cũng không phải khó học lắm, mà do ta lười nên vẫn không nhớ nổi Cung, Thương, Giác, Trung, Vũ[4].

[4] Âm nhạc cổ Trung Quốc dùng hệ thống ngũ thanh (5 âm), tạo thành âm giai ngũ cung: Cung, Thương, Giác (Giốc), Trung (Chùy), Vũ. So với năm nốt nhạc hiện đại là: Cung = Do (C), Thương = Re (D), Giác = Mi (E), Trung = Sol (G), Vũ = La (A).

Tính ra cũng đã mấy năm rồi chưa chạm vào ngũ huyền cầm, bây giờ cũng không biết trình độ của ta thế nào nữa.

Ta ngồi ngay ngắn trước ngũ huyền cầm, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người ta, Tư Mã Cận Du lười nhác chống cằm, mắt phượng hẹp dài híp lại, tay trái chơi đùa với khối ngọc Tỳ Hưu.

Lúc này ta không nhớ nổi khúc đàn nào cả, nhưng giờ tên đã lên cung không bắn cũng không được.

Ta nhắm mắt, rồi lại mở mắt, bàn tay trắng nõn khẽ phát một cái, tiếng đàn phát ra từ năm ngón tay. Ta đàn cũng không phải khúc nhạc nổi tiếng, chỉ là khúc đàn ta thường nghe được trong mộng, nghe nhiều nên cũng nhớ kỹ.

Bản thân ta tự biết cầm nghệ của mình cũng không phải thượng giai, làn điệu cũng chỉ là điệu hát dân gian phổ biến ở Giang Nam, không có khả năng kinh diễm tứ phương, nhưng cũng sẽ không làm trò cười cho người trong nghề. Dưới tình hình thế cuộc chưa rõ, không có gì hơn việc bảo trì Đạo Trung Dung[5].

[5] Đạo Trung Dung: tức là nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử, để cuối cùng thành thánh nhân.

Kết thúc khúc đàn, một tiếng “leng keng” đột nhiên vang lên. Ta cả kinh, nhưng cũng không bối rối tay chân, chỉ từ từ khép lại ngón tay, dây đàn ngừng rung.

Ta ngược mắt nhìn về phía Văn Dương công chúa và Tư Mã Cận Du.

Văn Dương công chúa không có biểu tình gì, nhưng Tư Mã Cận Du thì sáng mắt nhìn ta chăm chăm, so với ánh mắt thờ ơ vừa rồi thì lúc này trong mắt lại có thêm vài phần rung động, ngọc Tỳ Hưu trong tay hắn không biết đã rớt xuống đất từ khi nào, chắc tiếng leng keng vừa rồi được phát ra từ nó.

Ta hơi hơi kinh ngạc, ta rất hiểu khả năng đánh đàn của ta thuộc trình độ nào, tuyệt đối sẽ không thể làm người ta sinh ra ánh mắt rung động như thế này.

Tam hoàng tử liếc nhìn ta thật lâu, trong mắt mang theo hàm ý đánh giá.

Lòng ta càng thấp thỏm không yên, không biết rốt cuộc mình lại chạm vào điều cấm kỵ nào của Tư Mã Cận Du.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10

Sau khi ta đàn xong khúc nhạc, cũng không có người đến làm khó ta nữa, nhưng ánh mắt Linh Chiêu nhìn ta lại có thêm vài phần uất hận. Ta không rảnh bận tâm, trong lòng chỉ nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Tư Mã Cận Du. Nhưng Tư Mã Cận Du cũng không tới tìm ta gây phiền toái, mà lại sớm rời khỏi yến tiệc.

Ta thờ phào nhẹ nhõm.

Khi yến hội chấm dứt, huynh trưởng bị các bạn đồng liêu giữ lại nâng cốc nói chuyện phiếm, ta đành phải về phủ một mình. Rất nhanh đã về tới Vương phủ, ta lặng lẽ dẫn phu xe rẽ vào một con ngõ, xe dừng lại cách Tần Lâu Sở Quán chỉ hơn trăm bước.

Ta nói với phu xe là thiên kim Công bộ Thượng thư đã hẹn ta, ta sẽ tới nơi hẹn một mình, một nén nhang sau sẽ trở lại.

Ta tiến vào Nam Phong Quán, tú bà tỉnh mắt thấy ta, nhưng cũng không lên tiếng, mà nhắm mắt lại coi như không nhìn thấy gì. Chỉ có lúc này, ta mới phát hiện có quyền thế thật tốt, nghĩ đến lúc Tư Mã Cận Du chinh ta, chắc cũng có cảm nhận như này.

Ta vụng trộm tiến vào Nghênh Phong Các.

Dịch Phong ngừng cời áo, tựa nửa người vào cửa sổ, ánh trăng cô đơn, nhưng dáng người của Dịch Phong còn cô đơn hơn. Ta khẽ bước tới, Dịch Phong cũng không quay đầu lại nhìn ta mà thân nhiên nói:

“Quận chúa thật có nhã hứng, sắp nửa đêm rồi còn tới chỗ tôi.”

Ta sờ sờ mũi, hỏi: “Sao ngươi biết là ta?”

“Ngoại trừ Quận chúa, còn có ai có thể im hơi lặng tiếng vào Nghênh Phong Các của tôi chứ?” Dịch Phong quay đầu lại, ánh mắt cô đơn và lạnh lùng, quen biết hẳn đã năm năm nay nhưng chưa bao giờ thấy lạnh lùng vô tình như vậy, “Hay Quận chúa nghĩ Nghênh Phong Các không có người trông coi? A Tàn và A Khánh đều là cao thủ võ lâm, mỗi lần Quận chúa cách Nghênh Phong Các của tôi chưa đến trăm bước, bọn họ liền im lặng lui xuống.”

Ta hơi đến gần, phát hiện trên người Dịch Phong ngoài mùi thơm Cam tùng còn có mùi rượu.

“Ngươi uống rượu?”

“Đúng vậy, người ta vẫn nói uống rượu có thể tiêu sầu, nhưng tôi càng uống lại càng sầu thêm. Quận chúa, người nói xem là vì sao?”

Ta nhún mày hỏi: “Ngươi có tâm sự?”

Dịch Phong tới gần ta, “Quận chúa đang quan tâm tôi à?” Hắn mỉm cười, “Không, Quận chúa vĩnh viễn sẽ không quan tâm tôi, điều người quan tâm chỉ là tôi say sẽ không thể đàn cho người nghe mà thôi. Đến đây đến đây, muốn nghe đàn thì tôi sẽ đàn cho người nghe. Tôi chỉ là một người nhỏ bé, chỉ là một quân cờ mặc sức các người chơi đùa, có thể đánh đàn cho Quận chúa, là vinh hạnh của tôi mới đúng.”

Dịch Phong ôm đàn cổ qua, một tay ôm nghiêng, như đó chỉ là cây đàn tỷ bà bình thường, năm ngón tay khẽ chạm dây đàn, tiếng đàn hỗn độn, âm thanh chói tai. Ta đi tới đoạt lấy cây đàn của hắn, giọng lạnh lùng:

“Dịch Phong, ngươi say rồi.”

“Tôi không say.” Ánh mắt Dịch Phong trong suốt, hắn thấp giọng nói: “Tôi chỉ là không cam lòng.”

Ta hỏi: “Ngươi không cam lòng điều gì? Nếu ngươi muốn một chức quan, Thái tử có thể thỏa mãn ngươi.”

Dịch Phong hình như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại nặng nề ngâm miệng lại. Hắn chậm rãi lắc đầu, chậm chạp nói: “Không, người không hiểu. Người không hiểu cái gì cả.” Hắn nhếch môi cười, “Không hiểu cái gì cả thật tốt.”

Ta không hiểu gì cả, tối nay Dịch Phong thật kỳ lạ. Bỗng dưng nhớ tới chuyện trong cung, ta hỏi:

“Tối nay ngươi vẫn luôn ở đây?”

Dịch Phong hỏi ngược lại: “Nếu không, Quận chúa nghĩ tôi phải ở đâu?”

“Nhưng ngươi...” Nói được một nửa, ta lại nuốt xuống. Dịch Phong không muốn nói cho ta biết. Dù ta có nói thì hắn cũng sẽ không thừa nhận. Ta than nhẹ một tiếng, thử thăm dò hỏi: “Dịch Phong, ngươi rốt cuộc bị sao vậy?” Kỳ thật ta rất muốn hỏi, có phải Tam hoàng tử uy hiếp ngươi điều gì không, nhưng ta không thể hỏi thành lời.

Dịch Phong nhìn ta chằm chằm, quan sát ta một lúc lâu. Hắn bỗng nhiên vươn tay đoạt đàn trong lòng ta, “Quận chúa, tôi đàn một khúc cho người nghe nhé.” Nói xong, Dịch Phong quả thực đàn một khúc cho ta nghe, vẫn tiếng đàn trong trẻo nhưng thật cô đơn ấy, ta nghe mà cảm thấy thê lương.

Đàn xong một khúc, Dịch Phong lại nói: “Tôi lại thổi cho Quận chúa nghe một khúc nữa nhé.” Hắn đưa cây sáo lên môi, tiếng sáo róc rách cũng không thể tả hết tâm tư phức tạp mơ hồ...

Thổi xong một khúc, Dịch Phong vẫn không dừng lại, hắn lại thổi cho ta nghe thêm một khúc khác. Một khúc lại một khúc nữa, ta cũng không đếm được. Dịch Phong đã thổi hết bao nhiêu khúc. Cho đến khi môi và lưỡi Dịch Phong đều khô, hắn mới dừng lại, hai tay nâng sáo đến trước mặt ta, “Năm năm nay tạ ơn Quận chúa đã quan tâm chăm sóc, cây sáo này năm đó Quận chúa tặng cho tôi, nay vật trả lại chủ. Để cảm tạ đại ân của Quận chúa, đời này Minh Viễn sẽ không bao giờ động tới sáo nữa.”

Ta rất lâu cũng không nói tiếng nào.

Dịch Phong cũng bất động, dường như nếu ta không nhận cây sáo thì hắn sẽ vĩnh viễn giữ nguyên tư thế này. Ta đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Dịch Phong đang nói đùa với ta à?”

“Minh Viễn không dám nói đùa với Quận chúa ạ.”

Ta hỏi: “Có phải có kẻ nào uy hiếp ngươi không?”

“Chưa từng có ai uy hiếp Minh Viễn ạ.”

Giọng điệu này của Dịch Phong khiến ta nghe mà nổi hết gân xanh, ta tức giận hỏi: “Vậy ngươi nói đi, tại sao lại đột nhiên kiên quyết muốn chấm dứt mọi chuyện với ta?”

“Minh Viễn thân phận hèn mọn, không xứng với hai chữ giao tình cùng Quận chúa ạ.”

“Ngươi...” Ta tức đến nói không ra lời.

Lúc này Dịch Phong lại nói: “Nếu Quận chúa thích tiếng đàn của Minh Viễn, sau này không cần tới đây nữa, bên cạnh Quận chúa đã có người còn đàn hay hơn tôi. Nay Minh Viễn đã là người của Thái tử, thân phận của Quận chúa sẽ gây khó xử, mong Quận chúa từ nay về sau đừng tới Nghênh Phong Các nữa.”

Dịch Phong tuyệt tình như thế, thật ngoài dự kiến của ta. Ta quan sát khuôn mặt của hắn, trên mặt tràn ngập hai chữ nghiêm túc, không giống đang nói đùa, cũng không giống nói nhảm khi say. Ta suy tư một hồi mới hỏi:

“Ngươi thật sự nghiêm túc?”

Dịch Phong gật đầu.

Ta hỏi: “Ngươi mới vừa nói bên cạnh ta có người còn đàn hay hơn ngươi là ai?”

Dịch Phong nói: “Mùng năm tháng Ba, Tây Lăng vương đã mở tiệc nghênh đón thần y.”

Ta thoáng giật mình, “Ngươi nói... sư phụ ta?”

Dịch Phong hành lễ với ta, “Quận chúa, đã đến lúc từ biệt rồi.”

Ta quan sát Dịch Phong thật kỹ, dứt khoát lưu loát nói: “Được.”

Rời khỏi Tần Lâu Sở Quán, khi ta tới chỗ xe ngựa, phát hiện bên cạnh phu xe đã có thêm Đào Chi. Đào Chi cười vui vẻ nói với ta:

“Sau khi Thế tử hồi phủ không thấy Quận chúa liền sai muội ra ngoài tìm người, muội đoán có lẽ Quận chúa sẽ đến chỗ người quen nên tới nơi này tìm kiếm, vừa tới đã thấy xe ngựa của Vương phủ, bèn ngồi đây chờ Quận chúa với Lưu đại ca.”

Nha hoàn này quá hiểu ta mà, biết rõ ta sẽ tới Tần Lâu Sở Quán tìm Dịch Phong nhưng cũng không nói rõ trước mặt phu xe, hẳn là muốn để lại mặt mũi cho ta.

Ta cười nói: “Lên xe đi.”

Khi xe ngựa hồi phủ, Đào Chi nhỏ giọng nói: “Thế tử lừa Vương gia nói Quận chúa đã ngủ rồi, bảo Quận chúa đi vào từ cửa sau. Lần sau Quận chúa đến gặp Dịch Phong công tử, người nên nói trước với tụi muội, bằng không chờ Vương gia hay Vương phi hỏi, sẽ khó có thể che giấu.”

Ta thần nhiên nói: “Không có lần sau đâu, ta sẽ không đi gặp Dịch Phong nữa.”

Đào Chi “Hà” một tiếng, “Quận chúa, người không thích Dịch Phong nữa hả?”

Ta nói: “Dịch Phong với ta đã cắt đứt rồi.”

Đào Chi cắn môi hỏi ta: “Quận chúa, người có buồn không?”

“Trong lòng có chút tiếc nuối, qua một thời gian sẽ tốt thôi.”

Đào Chi lại hỏi: “Nhưng Quận chúa đã có giao tình với Dịch Phong công tử năm năm nay, nói cắt liền cắt, trong lòng Quận chúa thật sự không cảm thấy có chút không nỡ ả?”

Ta cười nói: “Dịch Phong nói, sư phụ còn đàn hay hơn hắn.”

Đào Chi không lên tiếng nữa.

Ta vén màn nhìn ra ngoài cửa xe, bóng đêm u tối, mây đen che trăng, nếu cẩn thận quan sát còn có thể nhìn thấy chuồn chuồn đang bay rất thấp.

Tối nay đã xảy ra không ít chuyện, thoạt nhìn hình như cũng không có chuyện gì đáng lo, nhưng lại giống một khối mạng nhện, nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng khi bị cuốn vào sẽ làm cho người ta khó có thể thoát khỏi. Quả phiền toái mà, ta vùng đao chém tới, mạng nhện bị phá tan, những chuyện phiền toái cũng biến mất.

Còn ta vẫn là Bình Nguyệt quận chúa vô tâm vô phế.

...

Nhưng có một số việc cũng không phải ta muốn cự tuyệt là có thể cự tuyệt, ví dụ như thăng nhãi Tư Mã Cần Du này. Ngày thứ ba sau khi Hạ yến kết thúc, Tư Mã Cần Du mời ta đi Tướng Quốc Tự nghe Liễu Không đại sư giảng kinh.

Vì Thái tử điện hạ mời nên xe ngựa đã chạy tới trước cổng Vương phủ đón ta, phía sau là đám tùy tùng. Xe ngựa của Đông cung Thái tử lại đối đầu với xe ngựa của Tam hoàng tử trước cửa Tây Lăng vương phủ, mẹ sợ sẽ có chuyện, đành phải nói với ta:

“A Uyển, khổ cho con rồi.”

Ta nhìn bầu trời, phía chân trời mây đen đang ập tới, thoát nhìn sắp có mưa to. Thời tiết như vậy Tư Mã Cận Du lại mời ta đi Túc Quốc Tự, cũng không biết có ý gì. Nhưng với tình cảnh này, ta cũng chỉ có thể kiên nhẫn đi theo.

Ta dẫn Đào Chi và Lê Tâm lên xe.

Xe ngựa của Thái tử rất xa hoa, ta còn chưa đến gần đã ngửi thấy mùi thơm của gỗ Trầm hương. Phải biết rằng gỗ Trầm hương ở Nam triều có giá trị vàng, nhưng Tư Mã Cận Du lại dùng để làm xe ngựa, đúng là phong cách của Thái tử.

Trong xe ngựa tương đối rộng rãi, Tư Mã Cận Du nằm nửa người trên tấm đệm tơ lụa màu vàng óng ánh, một tay chống đầu, mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, như vừa mới tỉnh ngủ. Ta giả bộ như không thấy xiêm y đang hé mở trước ngực Tư Mã Cận Du, cũng coi như không nhìn thấy xương quai xanh trước ngực tiểu mỹ nhân khiến người ta động tâm kia, mà rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói:

“Bình Nguyệt tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Nghỉ thức xã giao liền miễn đi.”

Tư Mã Cận Du làm biếng ngáp một cái, “A Uyển, lại đây.”

Hà...

Tư Mã Cận Du này đúng là không hề khách khí mà, ta với hắn từ khi nào đã quen thân đến mức có thể gọi thẳng khuê danh của ta chứ?

Ta không đứng lên, kiên nhẫn nói: “Thái tử điện hạ gọi khuê danh của Bình Nguyệt, hình như không ổn lắm. Nếu để người khác nghe thấy, sau này sao Bình Nguyệt dám ra ngoài một mình chứ?”

“Sao? Nàng sợ à?” Tư Mã Cận Du khẽ cười một tiếng, “Có gì đáng sợ chứ? Không dám ra ngoài một mình thì theo ta là được.”

Thằng nhãi này thật xấu tính mà! Ai thêm đi với hắn chứ! Cùng heo cùng chó cũng không cùng với hắn!

Ta run giọng nói: “Bình Nguyệt sợ hãi.”

Tư Mã Cận Du hình như hơi mất kiên nhẫn, “Sợ hãi cái gì? Quan tâm đến mấy thứ nữ tặc đó làm gì? Ta cho phép nàng tới thì nàng mau đến đây. Hơn nữa, ta với A Tầm tình cảm huynh đệ như tay chân, ta gọi muội muội của hắn một tiếng A Uyển thì có làm sao?”

Lời này cũng không tệ lắm, coi ta là muội muội, ta mới nguyện ý đi qua.

Ta hành lễ rồi mới tới ngồi bên cạnh Tư Mã Cận Du. Trong xe ngựa chỉ có ta với Tư Mã Cận Du, tài đánh xe của phu xe cũng khá tốt, cả đường đi cũng không thấy xe xóc nảy nhưng không khí trong xe ngựa lại khá yên tĩnh, Tư Mã Cận Du không nói lời nào mà ta đây cũng không lên tiếng.

Bỗng dưng, Tư Mã Cận Du đích thân bóc một trái vải, khi ta đang do dự có nên bóc hộ hắn không, Tư Mã Cận Du đã đưa một trái vải trắng ngon lành tới trước miệng ta, mắt phượng như rồng lên, “Ăn.”

“...” Da mặt của ta run lên, cảm thấy trái vải trước mắt như núi đá nặng ngàn cân khiến lòng ta run run.

“Không ăn?”

Ta nói: “Thái y đã từng nhắc qua, ăn vải không tốt cho sức khỏe của tiểu nữ.”

Tư Mã Cận Du hình như hơi thất vọng, nhưng cũng không làm khó ta, chỉ nuốt trái vải vào bụng, khi phun hạt ra, hắn bỗng nhiên hỏi:

“Khúc nhạc đêm đó nàng đã từng nghe ở đâu?”

Ta thành thật bẩm báo, “Nghe trong mộng ạ.”

Câu trả lời này kỳ thật hơi vô nghĩa, nghe cũng thấy hoang đường, ta vốn muốn tìm đại một lý do nào đó để gạt Tư Mã Cận Du, nhưng nghĩ đến tính cách ác liệt của Tư Mã Cận Du, ta đành quyết định ăn ngay nói thật.

Rất kỳ lạ là Tư Mã Cận Du lại mỉm cười nhìn ta, mắt phượng sáng rực như ánh mặt trời ngày xuân, “Thật trùng hợp, ta cũng từng nghe thấy nó trong mộng.”

Q.1 - Chương 11

Thế sự khó lường, ai có thể ngờ sẽ có ngày ta lại kể cho Tư Mã Cận Du nghe chuyện trong mộng của mình. Đối với giấc mộng đã quấn ta mười sáu năm qua, trong lúc nhất thời muốn ta kể ra, thật sự có chút khó khăn. Dù sao ta cũng không nhớ rõ, chỉ có thể nhớ loáng thoáng vài cảnh.

Ta liền chọn vài cảnh ấn tượng sâu sắc nhất kể cho Tư Mã Cận Du nghe.

Đầu tiên là cảnh nữ tử trong mộng đứng dưới cây đào chờ phu quân về, chờ đến khi hoa rơi, quả chín nhưng người nàng mong đợi vẫn chưa trở về. Về mặt của nữ tử đó rất thê lương, nàng tựa nửa lưng vào cây đào, dáng người hơi tịch liêu.

Thứ hai là cảnh dưới bầu trời nhuộm màu máu, nữ tử trong mộng hét lớn “A Uyển đau quá”.

Cuối cùng là cảnh nữ tử xinh xắn ấy gặp sư phụ, áo trắng như tuyết, ba ngàn hoa đào sáng rực cũng không sánh được nửa điểm tao nhã của chàng.

Sau khi Tư Mã Cận Du nghe xong, vẻ mặt khó hiểu, chỉ hỏi: “A Uyển nàng kể là Uyển nào?”

Ta suy đoán nói: “Có lẽ Uyển giống tiểu nữ, cũng có lẽ là Uyển khác, tiểu nữ cũng không biết ả.” Có lẽ do nói chuyện với Tư Mã Cận Du hồi lâu, ta cũng không sợ hấn nữa, ta tò mò hỏi: “Nghe nói Thái tử điện hạ cũng thường nằm mơ?”

Tư Mã Cận Du liếc ta một cái, “Hử? Muốn biết?”

Ta ra sức gật đầu như gà con mổ thóc.

Tư Mã Cận Du nhíu mắt phượng lại, “Muốn làm Thái tử phi?”

Ta cả kinh, ta biểu đạt tâm nguyện như vậy lúc nào? Ta ra sức lắc đầu, “Không có không có không có.”

Tư Mã Cận Du cười lạnh một tiếng, trong mắt phượng có ý cười, tuy bây giờ sắc trời đang âm u, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm vang lên, nhưng thẳng nhải này vừa cười lên, cả xe ngựa cũng sáng lên không ít, đúng là yêu nghiệt mà.

“Văn Chi không nói cho nàng biết, chỉ có Thái tử phi mới có thể nghe cảnh trong mơ của ta à?”

Ta sợ hãi nói: “Huynh trưởng chưa từng nói cho Bình Nguyệt biết ả.”

Tư Mã Cận Du thờ ơ nói: “Người không biết không có tội, ta không trách nàng. Hôm nay tâm trạng ta thoải mái, kể cho nàng nghe cũng không sao.”

Giờ phút này ta nào dám nghe, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Chậu vải này đẹp thật.”

Tư Mã Cận Du đưa mắt về chậu vàng khác mây, “Nếu nàng thích, tặng cho nàng cũng không sao.”

Đồ của Thái tử điện hạ không thể nhận bừa, ta hiểu điều này rất rõ, “Đa tạ ý tốt của Thái tử điện hạ, nhưng quân tử không nên đoạt đồ yêu thích của người khác...”

Tư Mã Cận Du cắt ngang lời ta, “Nàng là quân tử?”

Ta đỏ mặt hời hợt, sửa lại: “Nữ tử không nên đoạt đồ yêu thích của người khác...”

“Nàng cũng thật kỳ quái, tặng đồ thì nàng không nhận, người khác muốn cũng không được đâu.” Tư Mã Cận Du lại bóc vỏ quả vải khác, khi phun hạt, hần bỗng nhiên bày ra bộ dáng như vừa tỉnh ngộ, “Cũng đúng, không nên tặng nàng mấy thứ không thú vị này.”

Sau khi bị Tư Mã Cận Du đánh giá một phen, ta càng đỏ nhiều mặt hơn. Có câu nói không sai, gần vua như gần cọp, người bình thường như ta sao có thể đoán được tâm tư của người muốn làm Hoàng đế chứ.

Tư Mã Cận Du đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, hần không kiêng dè ta tí nào, trực tiếp mở ngăn bí mật trong xe ngựa ra. Ta nhìn mà run sợ, Tư Mã Cận Du làm như vậy chẳng lẽ đã coi ta thành người một nhà? Hần muốn ta giống huynh trưởng đứng về phía Thái tử chăng?

“Cái này không tồi.”

Trong tay Tư Mã Cận Du đã có thêm một cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, chạm trổ tinh xảo, phi thủy màu đỏ trong suốt dịu dàng. Đồ được lấy từ ngăn bí mật trong xe ngựa được làm từ gỗ Trầm hương, chắc chắn giá của nó sẽ khiến người ta lú lỏi nói không nên lời.

Tư Mã Cận Du ngoắc ngoắc tay, “Lại đây.”

Ta kiên nhẫn lại gần, Tư Mã Cận Du trực tiếp rút cây trâm hình Ngọc lan trên búi tóc của ta xuống, giờ tay lên, ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Ta tròn to mắt, cảm thấy da đầu đột nhiên mát lạnh, Tư Mã Cận Du thu tay lại, cây trâm phi thút khúc hoa màu đỏ trong tay hắn đã biến mất.

Ta theo bản năng vươn tay lên sờ, rất muốn nắm lấy, chẳng nhẽ này lại dám cài cây trâm xa xỉ kia lên đầu ta!

Tư Mã Cận Du hài lòng nói: “Văn Dương với Vinh Hoa đúng là có mắt nhìn. A Uyển, nàng xem bản Thái tử tốt với nàng chưa này, muội muội ruột năn nỉ mà ta còn chưa cho. Nàng còn chưa năn nỉ, ta đã cho nàng rồi.” Nói xong, Tư Mã Cận Du lại chớp mắt nói: “Không được tháo xuống.”

Ta vừa nghe, nội tâm liền dày đặc sương mù, chỉ cảm thấy một tương lai xám xịt đang bày ra trước mắt. Tư Mã Cận Du nhất định là cố ý cố ý mà.

...

Đến Tướng Quốc Tự, bầu trời vẫn đen kịt như trước, hình như sắp nổi bão to. Ta đi phía sau Tư Mã Cận Du, cảm thấy trên đầu như có sức nặng ngàn cân, ép tới mức ta không thở nổi.

Ta chỉ nghe danh Liễu Không đại sư, chứ chưa từng gặp mặt Liễu Không đại sư. Ấn tượng đối với Liễu Không đại sư cũng chỉ có đêm hôm đó nghe lên mẹ cùng huynh trưởng nói chuyện, nói cái gì Thảm Hoành còn chưa gặp A Uyển mà lại có thể nói giống hệt Liễu Không đại sư.

Ta nghĩ, vị Liễu Không đại sư này có lẽ đã từng gặp ta.

Tiểu hòa thượng dẫn ta và Thái tử vào Phật đường, trong Phật đường có rất nhiều người đang ngồi, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều tập trung lắng nghe một hòa thượng đứng đầu giảng kinh, chắc đó là Liễu Không đại sư.

Tiểu hòa thượng lẳng lẳng dẫn chúng ta tới chỗ ngồi trong một góc khuất, Tư Mã Cận Du này là người sống an nhàn sung sướng mà lại không mất lịch sự chút nào, không có dáng vẻ như trong xe ngựa, mà lại ngồi ngay ngắn thành kính tĩnh tâm lắng nghe như một Phật tử.

Ta thấy vậy, cũng dần lòng làm theo.

Nhưng rõ ràng, ta không có khiếu làm Phật tử. Liễu Không đại sư đang giảng chuyện nhân quả tuần hoàn gì đó, ta vừa nghe được vài câu đã bắt đầu buồn ngủ. Đợi đến khi cả người tỉnh táo lại, cả Phật đường lớn như vậy cũng chẳng còn mấy người, Tư Mã Cận Du được kinh Phật tẩy lễ, cả người như hơi thay đổi, thần sắc nhìn ta cũng ít đi vài phần thờ ơ, nhiều thêm vài phần nghiêm túc.

“Bình Nguyệt, nàng có tin nhân quả kiếp trước kiếp này không?”

Ta suy tư một lát, đáp: “Không tin. Chuyện kiếp trước, bất luận có bao nhiêu ân oán tình thù thì khi người chết, đèn tắt cũng coi như kết thúc. Mặc dù có kiếp sau thật, vậy cũng đã có cách sống của kiếp sau, cần gì phải suy nghĩ những chuyện của kiếp trước? Tuy nói Phật có thuyết nhân quả tuần hoàn, nhưng tiểu nữ vẫn cho rằng kiếp trước là kiếp trước, kiếp sau chính là kiếp sau, mặc dù cùng một người, nhưng cũng không còn là người ấy của kiếp trước.”

“Vậy sau khi chuyển kiếp luân hồi, trí nhớ về kiếp trước của người ấy sẽ mất chứ?”

Ta không chút nghĩ ngợi liền nói: “Sẽ quên hết tất cả, đã có cuộc đời mới thì hà cớ gì phải cố chấp rồi rắm chuyện kiếp trước.”

Tư Mã Cận Du như đang ngẫm nghĩ lời ta, hồi lâu cũng không nói gì. Ngược lại giọng của Liễu Không đại sư lại đột nhiên vang lên, “A di đà Phật, nữ thí chủ quả là một người thông tuệ.”

Ta quay đầu lại, Liễu Không đại sư tay cầm chuỗi hạt bằng gỗ Đàn hương đang đứng phía sau ta.

Tư Mã Cận Du đứng dậy, lấy thân phận Thái tử cho Liễu Không đại sư được miễn lễ. Lúc này ta mới nhớ tới Phật giáo ở Nam triều cực kỳ hưng thịnh, các Quân vương trước đây đều là Phật tử.

Ta cũng thu người hành lễ.

Tư Mã Cận Du đột nhiên hỏi: “Đại sư, có phải kiếp trước nàng và ta có quen biết?”

Ta giật mình, Tư Mã Cận Du có ý gì? Chẳng lẽ hẳn cho rằng việc ta với hắn nhiều năm năm mơ giống nhau là do vướng mắc của kiếp trước? Điều này có hơi hoang đường. Nhưng về mặt của Tư Mã Cận Du lại rất nghiêm túc khiến ta không tìm ra được ý đùa nào cả.

Liễu Không đại sư vãn về chuỗi hạt, “A di đà Phật, nhân quả tuần hoàn, kiếp trước kiếp này đều là thuận theo lẽ trời, Không tức là Sắc, phải hoặc không phải, chung quy sẽ có một ngày thí chủ có thể tự mình nghĩ thông suốt.”

Ta hỏi: “Đại sư chính là người tiểu nữ đã được gặp khi còn bé?”

Liễu Không đại sư chưa trả lời, ngược lại nói: “Nữ thí chủ không đau khổ vì tình, không bị tình cảm mê hoặc, chung quy đều có lý do cả.”

Ta nghi ngờ hỏi: “Lý do gì?”

Liễu Không đại sư nói: “Thời cơ chưa đến, thiên cơ không thể tiết lộ. A di đà Phật, kiếp trước Nhân, kiếp sau Quả, cuối cùng sẽ có một ngày nữ thí chủ sẽ hiểu được.”

Ta nhủ thầm: Lời này khác gì không nói. Ta hỏi: “Người xuất gia sẽ không nói dối, lời này là thật chứ?”

Liễu Không đại sư gật đầu.

Ta cố chấp hỏi: “Có phải khi tiểu nữ còn bé đã từng gặp đại sư?”

“A di đà Phật, phải.”

Ta lại hỏi: “Đại sư đã nói gì với mẹ của tiểu nữ?” Ngừng một chút, ta lại nói: “Đừng lấy thiên cơ không thể lộ để qua loa tắc trách.” Tư Mã Cận Du có chút không vui, “Bình Nguyệt, sao nàng có thể nói với Liễu Không đại sư như vậy?”

Liễu Không đại sư lại một tiếng “A di đà Phật”, “Không sao không sao, người xuất gia đúng là không thể nói dối, nhưng người xuất gia cũng phải giữ chữ tín.”

Xem ra mẹ đã nhờ Liễu Không đại sư giữ kín bí mật, không biết Liễu Không đại sư rốt cuộc đã nói gì khiến mẹ khẩn trương đến vậy? Đầu ta chợt lóe lên, chắc chắn là có liên quan tới giấc mộng đã quán lấy ta mười sáu năm qua.

Chẳng lẽ A Uyển trong mộng chính là kiếp trước của ta? Mà sư phụ trong mộng chính là Tư Mã Cận Du?

Suy đoán này đúng là dọa ta mà, dù thế nào ta cũng không thể đem nam tử áo trắng trong mộng liên tưởng với tên Thái tử yêu nghiệt này, điều này... cũng chênh lệch quá xa rồi.

Bỗng dưng, một tia chớp xẹt qua, tiếng sấm ầm ầm lũ lượt kéo đến từ phía chân trời, mưa tầm tã, cả bầu trời nhất thời hóa thành một màn mưa lớn. Bên ngoài màn mưa mông lung, chỉ có thể loáng thoáng mơ hồ thấy cảnh núi rừng.

Ta giật mình, thầm kêu một tiếng nguy rồi. Mưa như này ít nhất cũng phải rơi mấy canh giờ, nếu đến tối còn không tạnh, chẳng lẽ ta thật sự phải cùng Tư Mã Cận Du ở lại Tướng Quốc Tự một đêm?

Liễu Không đại sư lại nói: “Trong chùa đã chuẩn bị thiền phòng[1], mời hai vị thí chủ.”

[1] Thiền phòng: phòng nghỉ trong chùa.

Ta thờ dài, không thể làm gì khác hơn là đi theo Liễu Không đại sư. May là Liễu Không đại sư sắp xếp để ta và Tư Mã Cận Du ở hai gian thiền phòng, ta ngồi trên ghế trúc, chống cằm nhìn màn mưa bên ngoài, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Lê Tâm rót cho ta chén trà nóng, “Quận chúa, uống chút trà nóng đi, chớ để cảm lạnh.”

Đào Chi lo lắng hỏi: “Quận chúa, người muốn làm Thái tử phi hả?”

Trà vừa mới vào miệng đã bị phun ra ngoài, ta lờm Đào Chi hỏi: “Nói bậy bạ gì đó?”

“Nhưng... Nhưng Thái tử cũng đã tặng trăm cái tóc cho Quận chúa rồi. Trăm phi thủy khắc hoa màu đỏ chẳng phải rất quý ư? Bây giờ vẫn ở trên đầu Quận chúa đó.”

Lê Tâm nhìn lên đầu ta, “A, thì ra trăm cái tóc này quý lắm hả? Tôi còn tưởng là cây trâm bình thường thôi đấy.”

Đào Chi nói: “Đồ của Thái tử, sao có thể bình thường cơ chứ?”

Lê Tâm cười đáp: “Vẫn là Đào Chi thông minh.”

Ta khoát tay, “Đừng nhắc đến Thái tử nữa, bản Quận chúa không thích nghe. Thà các muội nghĩ cách rời khỏi Tướng Quốc Tự còn hơn, nếu lỡ phải qua đêm ở đây, ngày mai ta không muốn thành người của Thái tử cũng không được.”

Đào Chi bùng điểm tâm không biết lấy từ đâu ra, cẩn thận hỏi: “Quận chúa, làm Thái tử phi không tốt ă? Chờ Thái tử lên ngôi thì người chính là Mẫu nghi thiên hạ đó.”

Ta nói: “Không tốt, bản Quận chúa không thêm cái đó.”

Đào Chi nhỏ giọng đáp lại, không nhắc tới Thái tử nữa. Gần vào đêm, lòng ta nóng như lửa đốt, mưa vẫn to như vậy, nếu như cương quyết muốn xuống núi, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Chẳng qua bên phía Tư Mã Cận Du cũng không có động tĩnh gì, ta cũng không đoán được ý nghĩ của Tư Mã Cận Du, lỡ hấn quá nhiên có ý muốn qua đêm ở đây, ta cũng không có cách nào.

Ta càng sốt ruột hơn. Ta đứng ngồi không yên, món chay trong miệng cũng không có mùi vị gì cả. Lê Tâm thấy thế, nói:

“Quận chúa, muội đi nấu đồ ăn cho người nhé.”

Ta gật đầu.

Lê Tâm đi ra ngoài chưa được bao lâu đã vội vàng trở lại, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng.

“Quận... Quận chúa, Thảm công tử tới đây ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Ta vội vàng hỏi: “Sur phụ đang ở đâu?”

Lê Tâm thở hổn hển, nằng nhìn xung quanh một lượt, mới hạ giọng nói: “Muội vừa đi ngang qua Phật đường thì thấy Thảm công tử đang đánh cờ với Liễu Không đại sư. Sau đó, muội có hỏi một tiểu hòa thượng, hắn nói Thảm công tử vừa tới không lâu.”

Biết Thảm Hoành tới cứu khiến lòng ta vui mừng. Nhưng vẫn có chút lo lắng. Loại tình huống này, người sáng suốt vừa nhìn đã biết dưới thời tiết mưa to thế này, Tư Mã Cẩn Du lại đột nhiên mời ta đi Tướng Quốc Tự, lúc đầu ta không đoán ra tâm tư của Tư Mã Cẩn Du, nhưng hiện tại ta cũng thoáng hiểu được một chuyện.

Tư Mã Cẩn Du hình như đang bố trí một cái bẫy, mà ta là mồi nhử của hắn.

Tuy dân phong Nam triều rất coi trọng, nam tử cùng nữ tử hẹn riêng sẽ không bị lên án, nên ta mới có thể lên xe ngựa của Tư Mã Cẩn Du. Nhưng hẹn riêng thì hẹn riêng, việc này cũng không bao gồm nguyệt hắc phong cao cô nam quả nữ vì mưa to gió lớn mà ngủ lại trên núi!

Nếu ta thật sự một đêm không về, người của Thái tử đang sẽ bịa đặt Bình Nguyệt quận chúa cùng Thái tử qua đêm ở Tướng Quốc Tự. Dù ta với Tư Mã Cẩn Du không xảy ra chuyện gì, nhưng từ nay về sau tất cả mọi người sẽ coi ta thành người của Thái tử. Huỳnh trưởng đứng ở phía Thái tử, mà ta cũng thành người của Tư Mã Cẩn Du, con trai, con gái đều trong tay Tư Mã Cẩn Du, như vậy, cha há có thể không đòi trận doanh?

Cái bẫy này của Tư Mã Cẩn Du, ta là mồi nhử, còn cha là con mồi.

Hiện giờ ta đã bước vào cái bẫy của Tư Mã Cẩn Du, nếu ta muốn thoát khỏi, chỉ sợ cũng không dễ dàng. Tuy Thảm Hoành đến đây, nhưng Tư Mã Cẩn Du đang ở gần đây, người của hắn chắc chắn lúc nào cũng quan sát ta, ta chưa chắc có cơ hội gặp được Thảm Hoành.

Ta thử thăm dò bước ra ngoài thiền phòng một bước, bước thứ hai còn chưa hạ xuống, quả thật như ta dự đoán, tùy tùng của Tư Mã Cẩn Du đã xuất hiện.

“Quận chúa, điện hạ nhà nô tài đã phân phó, bên ngoài mưa to gió lớn, Quận chúa thân thể yếu ớt chớ để bị nhiễm phong hàn, kính xin Quận chúa trở về phòng nghỉ ngơi. Chờ mưa tạnh, điện hạ nhà nô tài sẽ đưa Quận chúa về phủ.”

Ta không thể chống đối Tư Mã Cẩn Du, nhưng bị người đè ép như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần không vui. Ta hát hàm, ngang ngược hỏi:

“Chẳng lẽ bản Quận chúa chỉ đứng ở đây ngắm cảnh cũng không được hả?”

Tên tùy tùng mặt không thay đổi nói: “Tiểu nhân chỉ nghe theo Thái tử điện hạ phân phó.”

Ta tức chết mất, Tư Mã Cẩn Du quá ý thể hiếp người mà! Chờ ta về phủ, nhất định phải tét một hình nộm, đâm kim vào tờ niên canh bát tự[1] của Tư Mã Cẩn Du lên đó, rồi nguyên rủa hắn cả đời đều bị Tam hoàng tử đè ở trên!

[1] Tờ niên canh bát tự: tờ ghi giờ, ngày, tháng, năm sinh theo Âm lịch.

Đào Chi lúc này mới mở miệng nói: “Quận chúa, mưa hắt vào rồi, vẫn nên vào phòng thôi.”

Lê Tâm cũng khuyên phụ, “Nơi này thua kém Vương phủ, nếu Quận chúa ốm bệnh, hiện tại cũng không thể xuống núi. Xin Quận chúa hãy lấy thân thể làm trọng.”

Mưa tầm tã trút xuống, gió thổi qua làm ướt váy ta, trên mặt cũng dính nước mưa. Ta lấy tay áo xoa xoa, lờ mờ tùy tùng của Tư Mã Cẩn Du rồi mới vào thiền phòng.

Lê Tâm nhúng khăn vô nước ấm rồi tỉ mỉ lau mặt cho ta.

Đào Chi dịu dàng khuyên như: “Quận chúa ơi, Thẩm công tử cũng đã tới rồi, người cứ an tâm ở trong phòng chờ Thẩm công tử đi.”

Ta cũng chỉ muốn thử thái độ của Tư Mã Cận Du, cũng chưa nghĩ tới sẽ rời khỏi thiền phòng. Lúc này đi ra, ta cũng không có ý định làm gì tiếp.

Nửa tuần trà[2] sau, ta nghe có tiếng bước chân vang lên, nhưng không dừng trước thiền phòng của ta. Ta đẩy cửa sổ ra, thoáng nhìn thấy một tiểu hòa thượng đang đứng trước thiền phòng của Tư Mã Cận Du, nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng, “Điện hạ, Phương trượng cho mời ạ.”

[2] Nửa tuần trà: khoảng 30 phút.

Ta vội vàng đóng cửa sổ lại, chốc lát sau, vang lên tiếng mở cửa, vài tiếng bước chân không đồng đều dần dần đi xa. Cùng lúc đó, lại có người gõ cửa, “Quận chúa, Phương trượng cho mời ạ.”

Ta hơi kinh ngạc, tại sao Liễu Không đại sư lại mời ta với Tư Mã Cận Du một trước một sau chứ? Ta nghĩ mãi cũng không hiểu được, nhưng khó có cơ hội ra ngoài, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Lê Tâm khoác áo toi[3] cho ta xong, ta mới mở cửa, tiểu hòa thượng trước cửa đưa mắt nhìn Lê Tâm và Đào Chi phía sau ta, chấp tay trước ngực nói nhỏ:

“Phương trượng chỉ mời một mình Quận chúa ạ.”

[3] Áo toi: áo mưa ngày xưa, được làm bằng lá cây, thường là lá cọ, khâu chõng thành lớp gối lên nhau dày hàng đốt tay, như kiểu lợp ngói, đánh thành tấm, phía trên có dây rút để đeo vào cổ giữ áo cố định trên lưng.

Ta suy nghĩ, liền nói với các nàng: “Đào Chi, Lê Tâm, hai muội ở lại đây đi.”

Ta đi theo tiểu hòa thượng, đi một hồi lâu, ta chợt thấy có cái gì đó không đúng. Cỏ cây xung quanh đã nhiều lên, người cũng ít dần, tiểu hòa thượng này rõ ràng không phải đang dẫn ta đi gặp Liễu Không đại sư.

Ta cảnh giác hỏi: “Không phải đi gặp Liễu Không đại sư à? Ta nhớ phòng của Liễu Không đại sư ở bên kia thì phải?”

Tiểu hòa thượng không nói gì, trong lòng ta càng bất an, sờ sờ trăm cái tóc trên đầu, chán nản phát hiện cây trăm sắc bén duy nhất đã bị Tư Mã Cận Du ném đi. Cây trăm hồng phi thủy khắc hoa màu đỏ này đến thịt cũng không đâm thủng!

Ta lui về sau vài bước.

Bỗng dưng, tiểu hòa thượng xoay người lại, nhìn ta chằm chằm bằng ánh mắt hung ác. Chẳng biết trong tay hắn đã có thêm cây đao từ bao giờ, khuôn mặt dữ tợn chĩa về phía ta. Ta hét lên một tiếng rồi tránh sang trái, quá bất ngờ khiến hắn bổ nhào một cái vào khoảng không.

Ta nhân cơ hội đó bỏ chạy, lúc này cũng không còn thời gian suy nghĩ nên chạy theo hướng nào, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tên tiểu hòa thượng này.

Ta chưa bao giờ cảm kích Thẩm Hoành như bây giờ, nếu lúc trước Thẩm Hoành không bắt ta mỗi ngày chạy quanh Vương phủ năm vòng, chắc bây giờ ta đã thành vong hồn dưới lưỡi đao rồi. Ta dồn hết sức chạy về phía trước, tiểu hòa thượng cũng chạy đuổi theo ta.

Không biết đã chạy bao lâu, cảnh vật xung quanh ta cũng thay đổi, xung quanh đều là cây rừng.

Ta chợt nhớ tới tên tùy tùng mặt than của Tư Mã Cận Du, lập tức căng giọng hô to, “Nếu nguoi không xuất hiện thì ta sẽ chết đây! Bàn Quận chúa mà chết thì Thái tử của các nguoi liền hết đường chối cãi! Nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!”

Tiểu hòa thượng chắc chắn không phải người của Thái tử. Tư Mã Cận Du không có lý do để giết ta, nếu ta chết tại Tương Quốc Tự, người bị tình nghi lớn nhất cũng chỉ có thể là Tư Mã Cận Du. Tư Mã Cận Du không có khả năng mạo hiểm như vậy, vả lại nếu ta chết, Tư Mã Cận Du cũng không được lợi lộc gì, đời này hắn cũng đừng mơ cha sẽ ủng hộ hắn.

Có ai sẽ đứng trong trận doanh của kẻ thù giết con gái chứ?

Quả nhiên, ta vừa nói xong, đã có người nhảy ra đánh nhau với tiểu hòa thượng. Ta tựa vào cây đại thụ thờ hồng hộc, trời mưa như trút nước, cũng không biết trên mặt ta là mồ hôi hay nước mưa, cảnh tượng trước mắt cũng thành một mảnh mơ hồ, ta căn bản không nhìn rõ tiểu hòa thượng và tùy tùng của Tư Mã Cận Du đánh nhau như thế nào.

Sau khi ta hít một hơi thật sâu, cũng không quan tâm thở gấp như vậy đã đủ dưỡng khí hay chưa, liền vùng chân tiếp tục chạy về phía trước. Hiện tại quân địch đánh nhau, dù ai thắng ai thua ta cũng vui vẻ, nếu cả hai cùng bị thương thì càng tốt.

Nhưng ông trời muốn diệt ta mà...

Vừa mới thoát khỏi mãnh thú, hiện tại lại xui xẻo đâm phải hổ bầy của thợ săn. Thở phào một tiếng, móng vừa chạm đất, đau đến nỗi tim gan như bị thắt chặt. Ta ngẩng đầu nhìn, hổ bầy này cao ít nhất bằng hai người, chỉ dựa vào một mình ta thì chắc chắn không thể thoát khỏi. Mà trời lại đang mưa to như

vậy, trong hồ đã có không ít nước, nếu mưa rơi liên tục cả đêm, chắc ngày mai ta có thể thành quỷ chết đuối luôn rồi.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là hồ sâu như vậy, nhưng lúc ta té xuống thì trừ cái mông hơi đau một chút, lại hoàn hảo không bị thương, cũng không bị gãy tay gãy chân gì. Ta xoa xoa mông, buông tiếng thở dài, trong lòng đau khổ.

Bản Quận chúa sợ chết, nếu được lựa chọn, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn ở chung một đêm với Tư Mã Cần Du, phá hủy thanh danh thì phá hủy thanh danh, còn tốt hơn ở đây chờ làm quỷ chết đuối. Ta căng họng hét to:

“Cứu mạng!”

Tiếng mưa rơi lẫn áp giọng của ta, ta vô cùng tuyệt vọng.

Ta khổ sở ngồi trên bùn đất.

Khoảng một nén nhang sau, ta nghe thấy có thiên âm vang lên trên đỉnh đầu, “A Uyển?”

Ta mừng đến rơi nước mắt, giọng nói lẫn với tiếng khóc, “Sư phụ sư phụ, A Uyển ở dưới này.”

Thẩm Hoành nhảy xuống, ta đâm lệ lưng trông nhào vào lòng Thẩm Hoành, “Sư phụ mà không đến, A Uyển sẽ thành quỷ chết đuối mất.” Thẩm Hoành nhẹ nhàng vỗ lưng ta, “A Uyển đừng sợ, sư phụ ở đây.”

Nói xong, hắn ôm eo ta, điểm mũi chân một cái, rất nhẹ nhàng trở lại mặt đất.

Mưa vẫn to như trước.

Ta vừa định hỏi Thẩm Hoành khi nào mới về phủ, hắn bỗng nhiên khom lưng xuống, “A Uyển, lên đi.”

Ta không hề do dự mà nhảy lên, bây giờ ta rất mệt mỏi, muốn ta tự đi xuống núi thì sợ rằng không thể. Hai tay ta vòng qua cổ Thẩm Hoành. Mặc dù cách một lớp áo toi dày cộm, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được người Thẩm Hoành rất lạnh.

Cả người hắn đều ướt đẫm, chắc đã tìm ta rất lâu rồi.

Ta nghĩ thầm, Thẩm Hoành tốt với ta quá.

Thẩm Hoành không công ta xuống núi mà hắn tìm một sơn động rồi đặt ta xuống. Ta cởi áo toi ra, Thẩm Hoành đã nhóm một đống lửa. Trời mưa nặng hạt, áo toi cũng không dùng được, toàn thân ta đều ướt đẫm.

Cởi áo toi ra, ta lạnh đến run hết người. Ta vội vàng dịch tới ngồi bên cạnh đống lửa, mặt ấm lên không ít, nhưng người vẫn lạnh như cũ. Ta muốn cởi y phục ướt sũng trên người ra, nhưng...

Ta nhìn Thẩm Hoành, trông mắt đảo quanh.

Thẩm Hoành đột nhiên nói: “A Uyển cởi y phục ướt trên người ra đi, mặc như vậy rất dễ cảm lạnh. Ta đi ra ngoài một lát.” Ta biết Thẩm Hoành đang lo lắng những gì, nhưng nhìn bộ dáng ướt đẫm toàn thân của Thẩm Hoành, ta cũng không đành lòng.

Ta nói: “Con còn mặc áo lót bên trong, áo lót vẫn chưa bị ướt. Huống chi một ngày làm thầy cả đời làm cha, A Uyển coi sư phụ như cha, sư phụ không cần kiêng kỵ.”

Thẩm Hoành đột nhiên cứng người, không ngừng bước chân ra ngoài sơn động.

Ta nháy nháy mắt, không biết mình đã nói sai cái gì.

Đợi ta hong khô hết xiêm y, Thẩm Hoành đã bắt được gà rừng và hái vài lá chuối về. Ta quan sát sắc mặt của hắn, rất bình tĩnh, rất bình thường, cũng không có gì không ổn, ánh mắt nhìn ta cũng rất dịu dàng, “A Uyển đói bụng à?”

Ta gật đầu.

Thẩm Hoành nói: “Con chờ một chút, ta làm Gà lá chuối cho con ăn.”

Ta lại gật đầu, vẫn cẩn thận quan sát nét mặt Thẩm Hoành. Cuối cùng, ta cảm thấy lúc này Thẩm Hoành đúng là có tức giận, bằng không hắn cũng sẽ không dứt khoát rời đi như vậy. Nhưng hiện tại, vẻ mặt của Thẩm Hoành khá ôn hòa, như chưa xảy ra chuyện gì.

Ta suy nghĩ một hồi, hỏi: “Sư phụ, lúc này người giận hả?”

Ngón tay hắn rõ ràng đang vật lông gà, nhưng Thẩm Hoành lại làm tao ngỡ như đang gảy dây đàn, hắn nghe ta hỏi, ngẩng đầu nhìn ta, “À? A Uyển cảm thấy vì sư rất già à?”

Ta nghiêm mặt nói: “Sư phụ trẻ tuổi chính trực, già chỗ nào chứ?”

Thẩm Hoành nói: “Vậy sao A Uyển lại nói sẽ coi sư phụ như cha? Chẳng lẽ nhìn vì sư xấp xỉ Vương gia?”

Hà... Dù ta có ngu có ngây thơ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Thẩm Hoành, ta nói:

“Sư phụ, A Uyển không có ý đó. Sư phụ có chỗ nào giống cha chứ? Tuyệt đối không giống.”

Thẩm Hoành khẽ mỉm cười, “Ừ.”

Ta tự nhủ, xem ra sau này không thể nói một ngày làm thầy, cả đời làm cha nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13

Thẩm Hoành thật lợi hại, dưới tình huống xung quanh không có gia vị lẫn đồ dùng nhà bếp gì mà vẫn có thể làm được món Gà lá chuối ngon đến vậy. Chờ ta ăn no nê xong, Thẩm Hoành rất sẵn sức đưa cho ta một cái hồ lô, “Uống chút nước cho thông cổ họng.”

Ta uống vài ngụm nước, trong lòng có chút cảm thán: Đúng là có sư phụ liền có tất cả mà.

Ta trả hồ lô lại cho Thẩm Hoành, “Sư phụ cũng uống chút đi.”

Về mặt của Thẩm Hoành liền thỏa mãn, khiến ta cảm thấy công lao của lời này có thể sánh với chấp tay vái tạ non sông gấm vóc. Cẩn thận ngẫm lại, hình như điềm thỏa mãn của Thẩm Hoành không giống với tính cách bên ngoài của hắn. Mỗi lần đều vì lời nói vô tâm của ta mà vẻ mặt tươi cười, rồi lại vì những suy nghĩ cá nhân ta lỡ thốt ra mà lạnh mặt.

Hay cao nhân ẩn mình nơi núi rừng đều... khó hiểu như vậy?

Nhưng cũng phải nói lại, ta thật sự tò mò sao Thẩm Hoành có thể tìm được ta. Ta hỏi:

“Sư phụ, sao đột nhiên người lại tới Tướng Quốc Tự đánh cờ với Liễu Không đại sư vậy?”

Thẩm Hoành trả lời: “Sau khi ta hồi phủ liền nghe hạ nhân nói con đi Tướng Quốc Tự với Thái tử, ta liền biết có chuyện không ổn. Thái tử có ý không tốt, sao ta có thể để A Uyển thành quân cờ của Thái tử chứ? Trước kia, ta từng có giao tình với Liễu Không đại sư, lần này tới đây liền nhờ ông ấy giúp ta làm một chuyện nhỏ.”

Ta nói mọi chuyện lại, mắt liền sáng rực, “Tiểu hòa thượng nói với Thái tử là Phụng trọng cho mời do sư phụ bày mưu đặt kế?”

Thẩm Hoành gật đầu cười.

“Nhưng mà...” Chân mày Thẩm Hoành khẽ chau lại, ánh mắt nhìn ta thêm vài phần áy náy, “Ta cũng chưa từng đoán đến việc người của Tam hoàng tử sẽ nhúng tay vào. Chú ý của ta là thừa dịp Liễu Không đại sư trò chuyện với Thái tử, liền mang con rời khỏi Tướng Quốc Tự. Không ngờ lại bị người của Tam hoàng tử đi trước một bước.”

Ta kinh ngạc hỏi: “Là Tam hoàng tử? Con với Tam hoàng tử cũng không thù không oán...” Còn chưa nói hết, ta đã đột nhiên giật mình, “Nếu con chết thì người bị tình nghi lớn nhất chính là Thái tử, còn Tam hoàng tử sẽ thành người được lợi nhất. Cha sẽ không ở phe của kẻ thù giết con gái, cũng chỉ có thể gia nhập phe của Tam hoàng tử, có đúng không?”

“A Uyển thông minh, nói rất đúng.”

Ta không khỏi thở dài một phen, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị dính vào chuyện của triều đình, không ngờ cuối cùng vẫn bị dính vào. Vì muốn lời kéo cha mà đưa con gái là ta đẩy lại trở thành nỗi nhủ. Ta còn tưởng rằng không muốn quan tâm thì không cần quan tâm, nhưng chuyện đã tới nước này, ta thật sự còn có thể vô tâm vô phể làm một Bình Nguyệt quận chúa luôn làm theo ý mình được nữa sao?

Hiện tại chỉ cần hơi không cẩn thận một chút thì sẽ có nguy hiểm tới tính mạng. Lần này ta may mắn tránh được, còn lần tới thì sao?

Ta thở dài, mặt có vẻ buồn rầu.

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “Người ở địa vị cao khó tránh khỏi sẽ gặp nhiều chuyện bất đắc dĩ. Tuy A Uyển không muốn bị liên lụy, nhưng chỉ cần cha con còn ở phe kia một khắc thì vô hình trung con cũng sẽ ở trong đó. Con không có lựa chọn, chỉ có thể đối mặt. Nếu A Uyển thật sự không muốn đối

mặt thì có thể cùng vi sư ở ẩn trong rừng, trong núi rừng chỉ có hai thầy trò chúng ta, yên tĩnh thoải mái, ngày ngắm mặt trời mọc, đêm ngắm trăng sao...”

Ta nháy mắt mấy cái, “Nếu con buồn, người sẽ đàn cho con nghe chứ?”

Thắm Hoành nở nụ cười, “Tất nhiên rồi, A Uyển muốn nghe khúc nào, sư phụ đều nguyện đàn cho con nghe khúc đó.”

“Người đàn hay hơn Dịch Phong hả?”

“A Uyển nghe qua liền biết.”

Sư phụ tốt như vậy, đào tìm mọc phổi cũng khó có thể tìm được. Cha lên vào thâm sơn thay ta mời sư phụ như vậy, chắc mắt không ít công phu. Chờ sau khi hồi phủ, nhất định phải báo cha tăng lương cho Thắm Hoành mới được.

Ta nói: “Ý tốt của sư phụ, A Uyển xin nhận. Chỉ là A Uyển đã quen với cuộc sống ở Vương phủ, nếu để con ở ẩn nơi núi rừng, con nhất định sẽ điên lên mất. Tuy cuộc sống theo lời sư phụ nói rất tốt, nhưng không thích hợp với A Uyển.”

Ánh mắt Thắm Hoành hơi thất vọng, cũng không biết hắn đang nghĩ gì, về mặt lại mang theo vài phần hối hận. Bỗng dưng, hắn im lặng nhìn ta, “A Uyển thích sống trong Vương phủ?”

Ta gật đầu, “Con thích sống dưới sự che chở của cha, không có liên quan đến chuyện triều đình.”

Thắm Hoành lại hỏi: “Vậy A Uyển sẽ thích sống trong cung chứ?”

Ta nhú mày, lắc đầu nói: “Sẽ không. Trong cung từ Hoàng hậu đến phi tử đều là nhân tinh[1], ở trước mặt các nàng, muốn nói cái gì cũng phải cân nhắc nửa ngày mới dám nói, quả tốn sức. Con tiền cung, cả người liền không thoải mái.”

[1] Nhân tinh: chỉ người rất có tâm nhãn, rất biết tính kế, thông minh rành đời, không dễ gạt, xử sự khôn khéo đưa đẩy, không biết chịu thiệt.

“Được.” Thắm Hoành đột nhiên nói. Hai mắt hắn phát ra một tia sáng, như đang ao ước cái gì đó.

Ta khó hiểu hỏi: “Được cái gì?”

Thắm Hoành dịu dàng cười nói: “A Uyển thích sống ở đâu, vi sư cũng thích ở đó. A Uyển chán ghét, vi sư cũng chán ghét.”

Nghe lời này xong, ta liền có cảm giác như gặp được tri âm. Ta cười khanh khách nói: “Xem ra chúng ta đã được định sẵn làm thầy trò từ kiếp trước rồi, sư phụ, người hợp ý với con ghê.” Dừng một chút, ta nói: “Có lẽ về sau chúng ta có thể luôn ở bên nhau rồi.” Sư phụ tốt với ta như vậy, lại còn tài hoa như thế. Chờ một ngày thích hợp, ta sẽ khuyên cha nhận sư phụ làm con nuôi, đến lúc đó, sư phụ liền có thể danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ với ta, chờ sau này sư phụ cưới sư mẫu duyên dáng động lòng người, ta sẽ có thêm một huynh trưởng và chị dâu rồi.

Quá hạnh phúc mà.

Trong mắt Thắm Hoành cũng tràn ngập khát khao về một tương lai tốt đẹp giống ta, hắn cười đến vô cùng thỏa mãn, nói:

“Ừ, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

...

Sau đó, Thắm Hoành lại kể cho ta nghe không ít chuyện thú vị, ta nghe được chuyện hay, cũng kể cho Thắm Hoành nghe chút chuyện vô si ta đã từng làm với huynh trưởng. Nếu chuyện này dễ cha nghe thấy, chắc chắn người sẽ lột da ta mất. Nhưng Thắm Hoành không phải cả đời làm cha, sau khi nghe xong, sắc mặt của hắn cũng không thay đổi, chỉ đến khi ta kể đến việc huynh trưởng dắt ta đi rình coi Trường tử của Lễ bộ Thị lang đại chiến ba trăm hiệp với nữ nhân của hắn, ánh mắt mới hơi hơi lóe lên.

Ta kể thoả thích, Thắm Hoành lại rất săn sóc, khi ta nói đến khô miệng thì đúng lúc đưa hồ lô lên. Nói một, Thắm Hoành lại cời áo choàng đã được hong khô của mình trải xuống đất, dịu dàng nói:

“Ngủ đi, đợi hết mưa rồi chúng ta về nhà.”

Ta cảm thấy lời này có chút không đúng, nhưng cũng không nghĩ tiếp nữa, ngáp một cái rồi nằm trên áo choàng của Thắm Hoành. Thắm Hoành ngồi bên cạnh ta, thỉnh thoảng thêm chút cùi lửa, khi ta sắp chìm vào giấc ngủ, Thắm Hoành bỗng nhiên nói một câu:

“A Uyển, không hợp lẽ thì chớ nhìn, sau này đừng cùng huynh trưởng xem mấy thứ đó nữa.”

Đầu ta mơ mơ màng màng, trả lời cho có lệ.

Chỉ nghe Thắm Hoành lại nhẹ giọng nói, “Sau này... nếu con... ta...” Giọng rất nhỏ, ta chỉ có thể loáng thoáng nghe được vài chữ. Nhưng ta cũng không thèm để ý, chép chép miệng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ta mơ một giấc mộng.

Không phải giấc mộng đã theo ta mười sáu năm qua mà là giấc mộng hoàn toàn mới. Trong mộng có một phủ đệ theo phong cách Giang Nam, mưa bụi mông lung, đình đài lầu các cực kỳ lịch sự tao nhã. Ta đang đứng trên hành lang màu đỏ thẫm, xung quanh có nha hoàn vội vàng đi ngang qua, nhưng không một ai có thể nhìn thấy ta.

Ta thử đưa tay ra ngăn một nha hoàn đang đi ngang qua để thăm dò, nào ngờ cánh tay lại xuyên qua vai phải của nha hoàn đó, ta giật mình vội thu tay về. Nhìn trái nhìn phải xung quanh một hồi, ta phát hiện có một mảnh lụa trắng bên trong phủ đệ.

Ta sống trong Vương phủ đã lâu nên cũng biết vài chiêu, nếu muốn biết chuyện gì đã xảy ra, cách tốt nhất là vào trong phòng của đám nha hoàn để hóng chuyện. Nhưng ta rất xa lạ với phủ đệ này nên cũng không biết phòng nha hoàn ở đâu, ta bình tĩnh lại, rồi nhanh chân đuổi theo nha hoàn.

Ta vừa tới gần, đã nghe thấy một nha hoàn búi tóc song kê hạ giọng nói: “Đại tiểu thư đúng là mệnh khổ, xinh đẹp như thế mà lại cô tình coi trọng Vô Song công tử lạnh lùng.”

Một nha hoàn khác cũng phụ họa nói thêm: “Tuy Vô Song công tử có vẻ đẹp có một không hai, nhưng cũng chẳng thể đẹp cả đời được.”

“Haiz, thật khổ mà. Lão gia phu nhân khổ, Đại tiểu thư khổ, Tần công tử cũng khổ. Nếu Vô Song công tử không thu Đại tiểu thư làm đồ đệ thì bây giờ con của Tần công tử cùng Đại tiểu thư cũng có thể vào trường học luôn rồi.”

Ta nghe xong cũng có thể đại khái đoán được chuyện xưa của phủ đệ này. Ừm, hẳn là Đại tiểu thư của phủ đệ này có chút quan hệ tình cảm với Tần công tử, ta đoán hẳn là thanh mai trúc mã gì đó, vốn hai người đến tuổi sẽ thành thân, không ngờ sau này Đại tiểu thư được Vô Song công tử thu làm đồ đệ, sau đó lại xảy ra vài chuyện khiến Đại tiểu thư rời khỏi nhân thế hại cha mẹ nàng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Nha hoàn song kê lại thở dài: “Tần công tử nặng tình với Đại tiểu thư, Tần gia cùng Tạ gia chúng ta cũng là thế giao, năm đó Tần công tử làm biết bao nhiêu chuyện vì Đại tiểu thư, thật khiến người ta phải rơi nước mắt, nếu tôi là Đại tiểu thư thì sẽ không quan tâm đến Vô Song công tử gì đó, mà sẽ cùng Tần công tử tình thâm mười năm như một chẳng hề thay đổi, tôi liều chết cũng muốn gả cho Tần công tử, đừng nói là làm thê, làm thiếp tôi cũng cam lòng.”

Ta sờ sờ cằm, xem ra ta đoán cũng không khác lắm.

Ra khỏi hành lang màu đỏ thẫm, vài nha hoàn không nói gì nữa, chỉ yên lặng cầm tiền giấy đặt trong chậu gỗ tiến vào gian nhà chính. Ta cũng vào theo, bên trong là linh đường, vài vị phụ nhân đang đốt tiền giấy bên cạnh quan tài, trong đó có một vị phụ nhân khóc đến đau lòng, “Con của mẹ, sao con nỡ nhẫn tâm bỏ mẹ mà đi! Lúc trước mẹ không nên để con tùy hứng, Thẩm Yến là tên đáng chết! Là hắn hại con ra nông nỗi này!”

Ta hơi ngẩn ra.

Thẩm Yến...

Cái tên này, hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi.

Ta nhìn quan tài còn chưa được đặt lại, rồi đột nhiên có ý muốn đi xem thử, nhưng ta mới vừa bước một bước thì có một cơn gió từ sau thổi tới, có một bóng đen chạy xuyên qua người ta, trực tiếp nhào tới trước quan tài, đôi mắt sưng đỏ khiến người ta khiếp sợ, chỉ nghe thấy hắn bi thương gọi:

“A Uyển! A Uyển! A Uyển...”

Ta hơi kinh hãi, bất kỳ ai nhìn thấy có người nhào vào một quan tài gọi tên mình, cũng sẽ thấy sợ nổi cả da gà đi.

Tìm ta lạnh buốt, muốn tiến lên nhưng lại không bước nổi dù là nửa bước. Lúc này, vị phụ nhân quỳ trước đồng giấy tiền vàng lão đạo đứng dậy, đỡ lấy vị nam tử bị tâm thần kia, khóc lóc nói:

“Mộc Viễn, là bác có lỗi với cháu...”

Nam tử kia hình như không nghe thấy, ánh mắt của hắn chỉ chuyên chú nhìn người đang nằm trong quan tài.

Bỗng dưng, nam tử tên Mộc Viễn kia đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía ta. Ta giật mình, ánh mắt kia quá điên cuồng, ta không khỏi lui về sau vài bước...

“A Uyển tỉnh tỉnh...” Chợt có thanh âm xa xôi như từ cuối chân trời truyền đến, “A Uyển tỉnh tỉnh, con gặp ác mộng.”

Ta bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt xuyên thấu người ta không còn nữa, xung quanh cũng không phải phủ đệ lịch sự tao nhã mà là sơn động quen thuộc và xa lạ. Ta “Oa” một tiếng, nhào thẳng vào lòng người bên cạnh, run giọng nói:

“Sư phụ, con gặp ác mộng!”

Thẩm Hoàn ôm sát ta, “A Uyển đừng sợ, ta ở đây.”

Mặc dù giấc mộng kia đã theo ta mười sáu năm, mỗi lần tỉnh mộng chỉ có thể nhớ lại cảnh máu nhuộm đầy trời, cũng chưa từng khiến ta kinh hoàng như thế bao giờ, nhưng trong giấc mộng vừa rồi, nam tử tên Mộc Viễn kia nhìn thẳng người ta bằng đôi mắt đỏ rực khiến ta sợ tới mức suýt nữa chân liền

mềm nhũn.

Nhưng mà...

May mắn là mộng, may mà là mộng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14

Khi ta tỉnh lại vào ngày hôm sau thì đập vào mắt là lồng ngực cứng rắn. Ta giật mình, ngược mắt nhìn lên thì thấy khuôn mặt đang ngủ của Thẩm Hoành, thật bình thản yên bình, đôi môi cong lên, như đang mơ thấy mộng đẹp.

Ta cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua, lúc này mới nhớ ra đêm qua ta gặp ác mộng, sau đó bỏ nhào vào lòng Thẩm Hoành, về sau cũng không biết thế nào lại ngủ quên mất. Kết quả lại tạo ra tư thế mập mờ như này đây.

Nhưng hiện giờ ta đã thực sự coi Thẩm Hoành là sư phụ của mình, thật lòng chấp nhận địa vị của hắn, nên cũng không cảm thấy có gì không ổn. Ta dụi mắt, ngáp một cái, vừa đúng lúc đôi mắt của Thẩm Hoành cũng chậm rãi mở ra.

“A Uyển tỉnh rồi?” Khoé miệng của hắn nở nụ cười dịu dàng, bàn tay tự nhiên mon trớn tóc mai rũ xuống của ta, theo hướng tới gò má ta, ngón tay vuốt ve da thịt ta. Ngón tay Thẩm Hoành ấm áp, sờ ta rất dễ chịu.

Chẳng qua động tác này hình như hơi không ổn cho lắm...

Trong ấn tượng của ta thì cha mẹ cũng vậy, huynh trưởng cũng thế, đều chưa từng làm hành động này. Ta nhớ những người làm động tác như thế này, chỉ có các công tử ăn chơi trêu ghẹo các cô nương ở Tần Lâu Sở Quán.

Ta giật mình, hả? Hay sư phụ đang trêu ghẹo ta?

Ta đưa ra kết luận, nói: “Sư phụ, chắc chắn mấy ngày nay người thường tới Tần Lâu Sở Quán!”

Ngón tay trên mặt ta cứng đờ, Thẩm Hoành vội nói: “A Uyển, con hãy nghe ta giải thích, chớ hiểu lầm. Ta...”

Phản ứng này của Thẩm Hoành khiến ta hơi khó hiểu, đi thì đi, cần gì phải giải thích với ta nhiều như vậy, ta ngồi dậy, cười ha hả vỗ vỗ bả vai của Thẩm Hoành, tạo vẻ “Sư phụ, không cần nhiều lời. A Uyển hiểu mà.” Dừng một chút, ta lại chia sẻ kinh nghiệm của ta cho Thẩm Hoành, “Nhưng thói quen này ngàn vạn lần không thể để lộ trước mặt cha, mặt cha tỉnh lắm, nếu biết được nói không chừng sẽ trừ người một tháng ngân lượng đó!”

Ta làm biếng duỗi thẳng lưng, ánh mắt lơ đãng liếc ra ngoài, “A, mưa tạnh rồi. Sư phụ, chúng ta có thể trở về rồi.”

Ta kích động nhìn Thẩm Hoành.

Không ngờ Thẩm Hoành lại mang vẻ mặt thất vọng ừ ừ, ta nháy nháy mắt, hỏi: “Sư phụ, hình như người hơi mất hứng?” Vội lại... còn giống như hơi ừ ừ? Nhưng ừ ừ cái gì chứ?

Thẩm Hoành lắc đầu, “Ta ra ngoài lấy chút nước về.”

Sau khi Thẩm Hoành rời đi, ta lấy tay làm lược, sau khi chải hết tóc, tính búi đại một búi tóc. Ngày hôm qua bị ướt hết người, ta hong khô y phục cũng thuận tiện gỡ búi tóc để tóc mau khô hơn. Nên bây giờ ta đúng là một bộ dạng tóc tai bù xù, có điều việc búi tóc hơi khó khăn với ta. Thường ngày việc ăn, mặc, ở, đi lại đều do Đào Chi và Lê Tâm xử lý, hôm nay rời khỏi hai người họ, rất không quen.

Ta búi tóc xong, kết quả là lông lèo rơi rũ xuống.

Ta khẽ thở dài một tiếng, bỗng dưng có một bàn tay duỗi tới, “Đề ta.”

Ta kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, đến việc này người cũng biết hả?”

“Chắc không khó lắm, đề ta thử một lần.” Thẩm Hoành nhận lấy trăm cài tóc trong tay ta, năm ngón tay thon dài xen qua tóc ta sinh ra kẽ hở, như có con bướm đang nhẹ nhàng nhảy múa trên đầu ta. Da đầu bỗng nhiên xiết chặt, trăm gỗ trượt qua da đầu, đỉnh đầu nặng hơn, chắc búi tóc đã được búi chặt.

Ta vừa định sờ, Thẩm Hoành lại vuron tay.

Ta ngạc nhiên hiểu ra, lấy cây trầm phi thúy khắc hoa màu đỏ Tư Mã Cẩn Du tặng từ trong vạt áo ra đưa cho Thẩm Hoành. Thẩm Hoành thật lâu không nhúc nhích, ta quay đầu nhìn lên, phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm trầm phi thúy khắc hoa màu đỏ.

Chẳng lẽ Thẩm Hoành thật sự thần thông quảng đại đến trình độ này rồi? Vừa nhìn cây trầm đã biết là Tư Mã Cẩn Du tặng cho ta? Trong lòng ta thấp thỏm vạn phần, cho rằng cây trầm này là bẫy do Tư Mã Cẩn Du hạ.

Thẩm Hoành nhìn thẳng vào mắt ta, hần hỏi: “Cây trầm này là Thái tử tặng?”

Ta thấp thỏm gật đầu, câu hỏi này khiến lòng ta thấy không yên.

Thẩm Hoành nói: “Cũng chỉ là cây trầm bình thường.”

Ta an lòng, cảm thán nói: “Sư phụ thật thần thông quảng đại, chỉ nhìn một cái cũng biết là Thái tử tặng cho con.”

Thẩm Hoành cười nhạt nói: “Ta đã ở chung với A Uyển được vài tháng, A Uyển cũng chưa từng cài loại trầm phi thúy, mà cây trầm này chạm trở tinh xảo, phi thúy đỏ rất đẹp, chắc chắn có giá xa xỉ. Ta nghe nói Thái tử Nam triều rất thích phi thúy, nói vậy cây trầm này cũng do Thái tử tặng cho.”

Ta đột nhiên nhớ tới mỗi lần Thẩm Hoành nhìn ta, ánh mắt luôn dừng trên đỉnh đầu của ta trước, sau đó mới tới mặt ta.

Ta cười nói: “Thì ra là vậy, trước kia luôn thấy sư phụ hay liếc đỉnh đầu của con, còn tưởng do bụi tóc của con bị xộc xệch, không nghĩ tới là sư phụ đang quan sát xem con cài đồ trang sức nào.”

“Không.”

Ta sững sốt, “Không phải á?”

Thẩm Hoành lặng yên nói: “Ta chỉ đang nghĩ vì sao A Uyển không muốn dùng trầm đào mộc ta tặng cho con thôi.”

Ta lại sững sốt, một lúc lâu sau mới nhớ tới chuyện Thẩm Hoành đã từng tặng ta trầm đào mộc. Ta cũng không để ý mấy chuyện này nhiều, hôm đó sau khi bá sư về liền tiện tay tháo trầm đào mộc xuống, ngày thường trang điểm cũng do Lê Tâm và Đào Chi phụ trách, ta tự nhiên cũng không để trong lòng.

Chưa từng ngờ tới Thẩm Hoành sẽ để việc này trong lòng mấy tháng qua...

Ta hơi lúng túng nói: “Con... Con...” Vốn muốn bịa ra một lý do, nhưng thấy ánh mắt của Thẩm Hoành, ta nhất thời cũng không nghĩ ra được lời nào hay để nói.

Thẩm Hoành cài hoa cài đầu lên tóc mai ta, ngắt lời, “A Uyển thích trầm như thế nào?”

Ta suy nghĩ, “Không đặc biệt thích cái nào hết...”

Thẩm Hoành trả trầm phi thúy khắc hoa màu đỏ cho ta, ta nghi ngờ nhìn hắn.

“Bụi tóc này không nên cài trầm này.” Thẩm Hoành hơi hột nói.

...

Sau khi ta cùng Thẩm Hoành trở về phủ, mới biết chuyện ta biến mất một đêm đã kinh động toàn thành. Người của Thái tử lục soát núi thâu đêm dưới mưa, Tam hoàng tử cũng phái người, ngay cả vị ở trong cung kia cũng lấy lý do thương thân tử mà điều động binh mã trong thành Kiến Khang.

Đêm qua, cả ngọn núi lớn rất náo nhiệt.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại không có ai tìm ra son động Thẩm Hoành với ta ở lại.

Mẹ thấy ta bình an trở về, nước mắt tí tách tí tách rơi xuống, cũng không để ý đến hình tượng Vương phi hiền lương thực đức mà nhào thẳng vào người ta, ôm ta thật chặt, “Con ơi là con...”

Ta vuron tay nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ, “Mẹ, con... khu... khu khu khu khu khu...”

Mẹ quá sợ hãi, buông ta ra, nhìn ta từ trên xuống dưới, khuôn mặt trắng bệch tiếp tục ôm lấy ta, khóc ròng nói:

“Con đáng thương của mẹ, nuôi con lâu như vậy mà lại bị hủy trong một đêm.”

Ta muốn nói, mẹ à, thật ra con cũng không bị gì đâu, tại vừa rồi mẹ ôm con chặt quá thôi...

Chỉ tiếc mẹ không để ta có cơ hội trả lời, chỉ khóc sụt sùi nói: “Là mẹ không tốt, sớm biết như thế, dù hôm qua có bị tru di cửu tộc thì mẹ cũng

không để con đi với Thái tử... Con của mẹ, con chịu khổ rồi...”

Bỗng nhiên, mẹ đột nhiên oán hận nói: “Rồi sẽ có một ngày, những nỗi khổ con phải chịu sẽ trả cho người nhà Tư Mã gấp mười lần!”

Ta ngần ra, chưa từng thấy mẹ dịu dàng ôn tồn sẽ có khẩu khí như vậy, mà còn là những lời đại nghịch bất đạo nữa. Nếu bị người có tâm nghe thấy, cũng đủ để định tội rồi.

Cũng may hạ nhân chung quanh đã sớm lui xuống, đến Thẩm Hoành cũng rời đi. Trong đại sảnh chỉ còn ta với mẹ. Ta nhẹ giọng nói:

“Mẹ, sư phụ đã cứu con, con không bị gì.”

Mẹ buông ta ra: “Là Thẩm công tử cứu con?”

Ta gật đầu, “Đêm qua con suýt nữa gặp bất trắc, là sư phụ kịp thời tới cứu con. Bởi vì mưa quá to, nên sư phụ đành tìm một sơn động hẻo lánh, hai chúng con đã trú mưa một đêm trong đó.”

Thần sắc của mẹ trở nên nghiêm trọng, nhưng rất nhanh người đã thu lại vẻ mặt phức tạp, hoà nhã nói:

“Thẩm công tử có ơn cứu mạng, con tuyệt đối không thể quên. Con với Thẩm công tử là thầy trò, thầy trò ở chung một đêm cũng không sao cả.”

Ta chợt nhớ tới lời của Liễu Không đại sư.

“Mẹ, Thái tử điện hạ và con đi Tướng Quốc Tự nghe Liễu Không đại sư giảng kinh. Khi con còn bé đã từng gặp Liễu Không đại sư phải không?”

Mẹ thờ ơ nói: “Hồi con còn bé, người con không khoẻ, mẹ với cha con liền mời Liễu Không đại sư tới niệm kinh cầu phúc cho con.”

Ta tò mò hỏi: “Có phải Liễu Không đại sư đã nói gì về con không?”

Mẹ nói: “Đúng là có nói vài câu. Nhưng mẹ cũng không nhớ rõ. Sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này?”

Ta cắn cắn môi, “Liễu Không đại sư nói mẹ nhờ ông ấy giấu con chuyện gì đó.”

Về mặt mẹ không thay đổi, chợt cười nói: “Nói đến đây mẹ mới nhớ. A Uyển là con gái, da mặt mỏng, Liễu Không đại sư lại là người xuất gia, để ông ấy nói với con những lời này đúng là không ổn. Năm đó, Liễu Không đại sư xem tướng mạo của con, nói con đường tình nhấp nhô, khó kiếm được phu quân. Mẹ sợ con nghe thấy sẽ khó chịu liền nhờ Liễu Không đại sư giấu con.”

Ta nhìn hai ngón tay của mẹ đang nắm chặt ống tay áo thêu tơ vàng, trong lòng nhất thời như gương sáng[1].

[1] Ý nói hiểu rõ mọi chuyện.

Mẹ đang nói dối.

Mỗi lần mẹ nói dối đều làm động tác này, ta quan sát mấy năm tuyệt đối sẽ không sai. Nhưng mẹ vì sao phải nói dối ta chứ? Ta nhớ ra rồi, ta muốn biết Liễu Không đại sư nói cái gì, hỏi Thẩm Hoành cũng như nhau thôi.

Mẹ không phải đã nói cũng bởi vì lúc đầu Thẩm Hoành nói giống hệt Liễu Không đại sư nên cha mới có thể không tiếc công sức mời Thẩm Hoành rời núi sao?

Sau khi rời khỏi đại sảnh, ta kéo đại một hạ nhân hỏi: “Sư phụ ta ở đâu?”

“Bản Quận chúa, Thẩm công tử đi ra ngoài rồi ạ.”

Mới từ núi về lại đi ra ngoài rồi? Hay Thẩm Hoành lại tới Tàn Lâu Sở Quán để gặp người trong lòng? Ta hơi thở dài thất vọng.

Tin ta bình an hồi phủ rất nhanh đã truyền ra ngoài, lời đồn ta qua đêm với Thái tử tại Tướng Quốc Tự cũng biến mất, cha và huynh trưởng cũng nhanh chóng hồi phủ, nhìn thấy ta bình yên vô sự cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Cha cũng không nói gì, chỉ có huynh trưởng nói với ta, “Nếu sau này Thái tử điện hạ có mời muội ra ngoài, muội cứ giả bệnh là được. Ngày mai huynh sẽ cho người tung tin muội bị kinh sợ dẫn đến bệnh nặng.”

Nghĩ tới việc không phải nhìn mặt Tư Mã Cận Du nữa, ta đương nhiên vạn lần đồng ý.

Chắc Lê Tâm và Đào Chi cũng tìm ta cả đêm, hai người quần áo xộc xệch, trên váy áo đều dính bùn đất, giày thêu màu xanh cũng bẩn đến không nhìn ra hình gì.

Hai nàng nước mắt lưng tròng nhìn ta, “Quận chúa, người không có chuyện gì thật tốt mà.”

Ta nói: “Bản Quận chúa phúc lớn mạng lớn, hai muội cũng vất vả rồi, mau trở về tắm rửa đi.”

Hai người đáp “Dạ”, ta bỗng nhiên gọi Đào Chi lại, “Đặt trăm cài tóc này vào hộp trang sức của ta, đặt trong ngăn to ấy.”

Đào Chi thoáng ngần người rồi mới nhận lấy trăm phi thúy khắc hoa màu đỏ Tư Mã Cẩn Du tặng cho ta, cúi thấp đầu, nhỏ giọng đáp:

“Dạ, Quận chúa.”

Trời gần tối Thẩm Hoành mới trở về phủ, ta nhớ tới lời Liễu Không đại sư nói, liền một mực chờ Thẩm Hoành trong vườn. Thẩm Hoành vừa vào vườn, ta liền nhìn thấy hán đầu tiên.

Hán đang ôm ba hộp men màu xếp chồng có hoa văn cây cỏ.

Ta kinh ngạc hỏi: “Sư phụ ra ngoài mua đồ ạ?”

Thẩm Hoành đặt hộp xuống bàn đá cẩm thạch trước người ta, trên mặt có ý cười nhàn nhạt, nhưng chớp mắt Thẩm Hoành lại hơi khấn trương, “Con mở ra nhìn xem.”

Ta không biết trong hồ lô của Thẩm Hoành có cái gì, nhưng không nhịn được lòng hiếu kỳ liền mở ba hộp men màu ra, vừa nhìn thấy, ta lại càng kinh ngạc, bên trong có rất nhiều trăm cài tóc, thoa cài đầu, đa dạng phong phú, ta nhìn mà hoa cả mắt.

“Đây... Đây là...”

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “A Uyển không đặc biệt thích trăm cài tóc nào à? Hôm nay ta tới Lâm Lang Các, chương quỹ nói đa số các cô nương bằng tuổi con đều thích mấy kiểu này, những cái này đều bán chạy nhất trong mấy tháng nay. Nếu A Uyển muốn thứ độc nhất vô nhị, hộp bên phải chính là trân phẩm của Lâm Lang Các đó.”

Ta tròn to mắt, ta còn nói Thái tử là tay hào phóng, thì ra Thẩm Hoành mới là tay hào phóng thứ thiệt đó...

Thấy ta thật lâu không nói gì, trên trán Thẩm Hoành hơi đỏ mồ hôi, thoát nhìn có chút lo lắng, hán dụ dằng nói:

“Nếu A Uyển không thích cũng không sao, ngày mai ta lại tới những cửa hàng khác mua thêm.”

Ta vội nói: “Không, con rất thích. Đa tạ sư phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15

Ta bị ba cái hộp men màu này làm sợ hãi đến quên cả hỏi, cho đến khi trở lại viện của mình mới nhớ ra ta đi tìm Thẩm Hoành là có chuyện quan trọng. Nhưng thấy trời tối rồi, ta cũng đành từ bỏ.

Trước khi ngủ, ta nghĩ tới con ác mộng đã mơ thấy khi ở trong sơn động, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Ta sai Đào Chi đốt hương an thần vào huân lô mới an tâm đi ngủ.

Ta ngủ nửa giấc rất ngon, nhưng đến nửa đêm thì luôn cảm thấy có tiếng gọi đau thương đang gọi ta, ta chợt mở mắt, chung quanh lại là kiểu bài trí theo phong cách Giang Nam, nhưng so với đồ tang âm u lần trước thì lần này lại là đèn lồng màu đỏ thật to được treo trên cao mang không khí vui mừng.

Ta thử thăm dò vườn tay ra chạm cánh tay của nha hoàn, nhưng vẫn trực tiếp xuyên qua người nha hoàn giống lần trước.

Có cái gọi là một lần lạ hai lần quen, lần này ta cũng không kinh hoàng như lần trước nữa, chỉ hơi trầm ngâm một lát, rồi tìm đường ra phủ. Ta nghĩ đi nghĩ lại, thay vì đi loạn trong phủ còn không bằng trực tiếp ra phủ, như vậy có thể tránh phải gặp lại cái tên Mộc Viễn công tử bị điên kia.

Đêm qua Mộc Viễn thật sự làm ta sợ tới mức tim đập chân run, đêm nay ta thật lòng không muốn gặp lại hán nữa.

Đi được một đoạn đường, chợt có vài nha hoàn đi về phía ta.

Ta rất ngạc nhiên, rõ ràng là việc vui, nhưng sắc mặt của các nha hoàn này đều có cái gì đó không đúng, đều miễn cưỡng vui vẻ, nhưng mặt mày lại lộ vẻ sợ hãi.

Vài nha hoàn xuyên qua người ta, ta tạm dừng, rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Khi gần tới cổng chính liền nghe thấy tiếng trống đồng, kèn toả nột, tiếng

pháo vang lên làm đau hết lỗ tai ta. Ta ôm tai ngược mắt nhìn lên, cảm thấy cả kính, càng không muốn gặp người nào lại càng có thể gặp được người đó.

Mộc Viễn mặc trang phục tân lang, trên mặt cười đến đường làm quan rộng mở.

Ta ngây ngẩn cả người. Chuyện gì đây? Đêm qua hắn còn nhào tới trước quan tài mà khóc đến đau tim xé phổi, vậy mà chỉ chớp mắt liền vui vẻ thành thân với người khác? Ừm, nhưng phải công nhận, Mộc Viễn như này lại cảnh đẹp ý vui hơn nhiều.

Tổng thể thì tướng mạo cũng hơn Dịch Phong.

Chợt có người hô: “Tân nương tới, tân nương tới, tân lang mau đi nghênh đón.”

Trong ấn tượng của ta thì cưới tân nương là chuyện cực kỳ náo nhiệt. Nhìn phủ đệ của Mộc Viễn cũng thấy hắn là công tử nhà giàu, theo lý mà nói, cưới tân nương tất nhiên phải náo nhiệt hơn hôn sự của người bình thường rất nhiều.

Nhưng khi trống đồng, kèn toả nốt ngừng lại, bên trong hi kiệu đỏ thẫm lại tĩnh lặng, khiến đám người chung quanh cũng im ắng, thần sắc của họ cũng không khác đám nha hoàn ta vừa mới gặp lúc này là bao.

Ta cảm thấy quái dị, muốn đi tới nhìn kỹ thì Mộc Viễn đột nhiên khẽ đá cửa kiệu, hi nương[1] run môi nói lời vui mừng.

[1] Hi nương: người săn sóc dâu trong lễ cưới ngày xưa.

Kế tiếp, hi nương phải công tân nương vào cửa, nhưng hi nương lại tái hết mặt, dù môi đã thoa son, nhưng vẫn càng lúc càng tái và càng lúc càng run mạnh hơn. Bà run rẩy cả người, cũng không dám nhìn vào tân nương trong hi kiệu.

Bỗng dung, gã sai vặt sau lưng Mộc Viễn cho hi nương vài đỉnh vàng, còn ghé vào tai bà nói vài câu, ta không nghe rõ, nhưng nhìn thần sắc của gã sai vặt kia thì mười phần hết chín là đang uy hiếp hi nương.

Hi nương khẽ nhấp nháy môi, lúc này mới khom người tiến vào kiệu công tân nương lên.

Trống đồng, kèn toả nốt lại vang lên, tiếng pháo cũng vang lên theo thứ tự, tân nương mặc giá y màu đỏ rực, nhìn ra được may hơi gấp, nhưng chất vải lại rất tốt. Khăn lụa đỏ che khuất gương mặt của tân nương, thân thể nhỏ bé khiến giá y dường như rộng hơn một chút, đôi tay ngọc ngà thon nhỏ vốn nên lộ ra của tân nương nay lại bị che kín toàn bộ.

Hi nương như đang công một cái bao màu đỏ chứa người trên lưng.

Ta nhủ mảy lại, cảm thấy tân nương này rất bất thường, thoát nhìn rất suy yếu, mà tân nương hình như rất thích hương liệu, giá y của nàng cũng không biết đã tẩm bao nhiêu loại hương liệu, nồng đến mức ta không nhận được mà hắt xì vài cái.

Mộc Viễn cười tươi như hoa, ta thấy Mộc Viễn lúc này thật bình thường, trong lòng cũng không sợ hãi liền đi theo vào hi đường. Bên trong hi đường không có một bóng người, chỉ có vài nha hoàn miễn cưỡng cười vui ta vừa thấy ban nãy.

Ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Tân nương mềm yếu không xương, dựa cả người vào tân lang Mộc Viễn. Hi nương hô to nhất bái thiên địa, Mộc Viễn liền ôm tân nương hơi gật đầu một cái với trời đất bên ngoài. Khi nhị bái cao đường, cũng như vậy.

Cuối cùng, khi phu thê giao bái, Mộc Viễn ôm tân nương, cùng vành tai và tóc mai chạm vào nhau với tân nương một cái cách lớp khăn lụa đỏ thật dày.

Tân nương từ đầu đến cuối đều không có động tác gì.

Lúc này, ta cuối cùng cũng nhìn ra chỗ nào không đúng. Ta suy nghĩ, chắc tân nương không muốn gả cho Mộc Viễn, nên Mộc Viễn mới sai người làm tân nương hôn mê, vì thế tân nương mới có thể không nhúc nhích mà hoàn thành bái đường.

Ta muốn đi lên coi trộm bộ dạng của tân nương một chút, dù sao cũng không có ai nhìn thấy ta, ta chỉ cần cúi gập thắt lưng, ngẩng đầu một cái, là có thể nhìn thấy tân nương dưới khăn lụa đỏ.

Ta tiến lên ba bước, ngồi xổm xuống đất, đầu mới nâng đến một nửa thì Mộc Viễn bỗng nhiên phát ra tiếng cười to thỏa mãn, “A Uyển A Uyển, ta rốt cuộc cũng cưới được nàng.”

Trong lòng ta thấy lạnh lẽo.

Không phải hôm qua A Uyển còn nằm trong quan tài sao? Hôm nay Mộc Viễn lại cưới A Uyển nào nữa?

Ánh mắt chạm đến tân nương dưới khăn lụa đỏ, ta còn chưa thấy rõ đã bị dọa đến thét chói tai. Khuôn mặt của tân nương bị hư thối, rõ ràng là người đã chết nhiều ngày rồi.

Chân của ta mềm nhũn, cả người ngã ngồi xuống nền gạch, môi còn run hơn hi nương nhiều.

“A...” Ta thét chói tai tiếng nữa, móng và tay đồng thời cùng di chuyển lui về phía sau.

Nhưng vào lúc này, giọng của Đào Chi bỗng nhiên vang lên, “Quận chúa Quận chúa, người gặp ác mộng hả?”

Ta mở mắt ra, không ngừng thờ dốc.

Đào Chi rót cho ta chén trà, “Quận chúa uống chén trà cho bình tĩnh ạ.” Nàng đỡ ta ngồi dậy, kê gối mềm sau lưng ta. Khi bàn tay của ta chạm đến chén trà ấm thì mới an tâm không ít.

Đào Chi lau mồ hôi lạnh trên trán ta, giọng rất nhỏ nhẹ, “Đêm qua Quận chúa nhất định đã bị dọa sợ rồi, hay mời người về đọc kinh cho Quận chúa nha.”

Ta hít thở đủ, mắt nhìn ra ngoài, sắc trời đang sáng dần, trời cũng sắp sáng rồi. Ta lắc đầu với Đào Chi, “Không cần, chỉ là ác mộng thôi, không cần kinh động cha mẹ. Cũng không phải giấc mộng kia.”

Đào Chi đành “Dạ”.

Lúc này, ta cũng hết buồn ngủ, nói: “Chuẩn bị nước, ta muốn rửa mặt.”

Sau khi Đào Chi rời đi, trong phòng chỉ còn một mình ta, hương an thần trong huân lô không biết đã cháy hết từ khi nào, ta lê hải bước tới bàn trang điểm, trong gương đồng hiện ra sắc mặt trắng bệch của ta. Bỗng dung nhớ tới tân nương dưới khăn lụa đỏ làm lòng ta lạnh lại, vội thu mắt về.

Hộp trang sức được mở ra một nửa, ta nhìn vào, cây trâm phi thủy khắc hoa màu đỏ nằm trên các cây trâm khác. Ta vốn muốn xếp cây trâm này, nhưng lòng bàn tay vừa chạm đến cây trâm thì ta lại sợ run lên.

Trên cây trâm còn dư hơi ấm.

...

Đào Chi bung nước vào, ta rửa mặt xong thì Lê Tâm trang điểm cho ta. Khi Lê Tâm nhìn thấy ba hộp trang sức trên bàn trang điểm, độ kinh ngạc trên mặt không thua gì ta của ngày hôm qua.

Ta cười nói: “Những cái này đều là sự phụ cho ta.”

Lê Tâm lấp bắp nói: “Này... này... cũng quá... quá khoa trương rồi.”

Đào Chi nói: “Đồ trang sức của Lâm Lang Các đất có tiếng, những món trang sức này ít nhất cũng bằng nửa năm bổng lộc của Vương gia thì phải? Thâm công tử mới đến Kiến Khang được vài tháng, trước kia còn ẩn cư nơi núi sâu...” Ngừng lại, Đào Chi bỗng nhiên ngậm miệng.

Ngụ ý của Đào Chi ta hiểu được, kỳ thật ta cũng nghi hoặc Thâm Hoành rốt cuộc đi đâu mà có nhiều bạc như vậy, nhưng đào mắt nghĩ, Thâm Hoành là cao nhân, cao nhân tự nhiên cũng có cách vơ vét của cải.

Ta nói: “Những lời này không thể nói trước mặt sự phụ.” Nói xong, ta chọn đại cây trâm ngọc khắc hoa Hải đường ở bên trong rồi nói với Lê Tâm: “Hôm nay liền mang cái này đi.”

...

Ăn sáng xong, tùy tùng bên người huynh trưởng nói cho ta biết đã rải tin ta bị hoảng sợ đến bệnh liệt giường, còn nói:

“Xin Quận chúa yên tâm, Thái tử điện hạ tạm thời sẽ không đến tìm Quận chúa gây phiền toái nữa ạ.”

Ta hơi gạt đầu.

Khi Thâm Hoành vào viện của ta, vừa lúc ta đang kiểm kê lễ vật an ủi được đưa tới liên tục không ngừng vào sáng nay, quyền quý đương triều trên cơ bản đều đưa tới. Nhưng khiến ta hơi kinh ngạc chính là Văn Dương công chúa lại đưa tới đầu tiên.

Trong ấn tượng của ta thì ta có quan hệ ôn hòa với Văn Dương công chúa, không nghĩ tới nàng lại tặng lễ ân cần như vậy.

Ta cười híp mắt nói: “Sự phụ, người đến rồi ạ.”

Ánh mắt Thâm Hoành trước sau như một dừng trên búi tóc của ta, lần này trong mắt của hắn nhiều hơn vài phần kinh hi cùng dịu dàng, “A Uyển quá thực rất xứng với trâm ngọc này, rất xứng với mỹ nhân.”

Ta rất hiểu bản thân, dù là Quận chúa cao quý nhưng cũng không có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, thanh lệ là hết mức rồi. Mà hôm nay lại được một người có tướng mạo bậc nhất khen khiến ta không khỏi có chút ngượng ngùng.

“Sự phụ quá khen rồi.”

Thẩm Hoành vươn tay khẽ chạm đầu ta, khi mon trốn cây trâm ngọc khắc hoa Hải đường, ánh mắt của hắn lại dịu dàng thêm vài phần, “Không phải quá khen, dù bình thường A Uyển như thế nào thì cũng là mỹ nhân trong mắt vì sư.”

Ta cười nói: “Hôm nay miệng sư phụ như được bôi mật ấy.”

Thẩm Hoành khẽ cười nói: “A Uyển không biết tình nhân trong mắt hoá Tây Thi à?”

“Àm” một tiếng, cả núi quả đủ loại kiểu dáng rơi rải đầy đất, Đào Chi và Lê Tâm vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên. Mặt của Lê Tâm đỏ bừng, còn Đào Chi thì trắng bệch.

Không biết hai đứa nha hoàn này lại có chuyện gì mà mặt thành một đỏ một trắng thế kia. Ta liếc nhìn lễ vật trên mặt đất, thấy hương liệu trong một hộp gấm bị rơi rải ra, ta nói:

“Hộp hương liệu này ta không cần, thưởng cho muội đó Đào Chi.”

“Tạ Quận chúa ban thưởng ạ.” Đào Chi nói.

Ta lại chỉ một hộp gấm màu xanh biếc, nhớ rõ bên trong cũng là hương liệu, “Lê Tâm, hộp hương liệu kia cho muội. Hai muội lui ra đi, không cần ở đây hầu hạ.”

Sau khi Đào Chi cùng Lê Tâm rời đi, ta nghiêm túc nói với Thẩm Hoành: “Sư phụ, tuy A Uyển không hiểu chữ tình, nhưng cũng biết câu này nên dùng với ai. Sau này sư phụ đừng nói những lời mê sáng như vậy nữa, nếu bị mẹ nghe được, mẹ chắc chắn sẽ không vui đâu.”

Nụ cười trên môi Thẩm Hoành cứng đờ, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Được.”

Ta muốn hỏi chuyện tối qua còn chưa kịp hỏi, bèn cười nói: “Sư phụ, trước khi vào phủ, người đã nói gì với cha của con vậy?”

Thẩm Hoành thờ ơ nói: “Nói con đường tình nháp nhô, khó kiếm được phu quân.”

Ta ngần ra, giống lý do thoái thác của mẹ như đúc, chẳng lẽ mẹ thật sự không có gạt ta? Ta quan sát thần sắc của Thẩm Hoành thật kỹ, cũng không giống như đang gạt ta. Ta bắt đầu hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16

Thời gian giả bệnh của ta trôi qua rất thoải mái. Thẩm Hoành thường hay đến đánh đàn cho ta nghe, Dịch Phong quả thật không gạt ta, Thẩm Hoành đúng là đàn hay hơn hắn, tiếng đàn đã dứt nhưng dư âm vẫn còn vang vọng bên tai.

Ta nghiện nghe Thẩm Hoành đàn luôn rồi, nhưng Thẩm Hoành đột nhiên không đàn nữa, chỉ nói muốn bắt đầu dạy ta công phu quyền cước phòng thân.

Ta chỉ là con gái tay trái gà không chặt, học công phu quyền cước khá vất vả, ta luyện mấy ngày đã nản. Ta cảm thấy Thẩm Hoành rất có sở trường về chiến thuật tâm lý, đầu tiên là dịu dàng cho ta nếm mùi ngon ngọt, chờ ta say mê thì đột nhiên buông ra, để hôm nay ta phải ráng học vì ngon ngọt.

Người hiểu ta, chỉ có sư phụ.

Đạo gần đây, Thẩm Hoành hay nói câu này nhất: “Nếu hôm nay có thể tiếp được nửa chiêu của ta, ta liền đàn cho con nghe một khúc.”

Khiếu học võ của ta rất kém, cũng bảy tám ngày rồi, đến nay vẫn không thể tiếp được nửa chiêu của Thẩm Hoành. Ta nhìn Thẩm Hoành đang ngẩn người ôm ngũ huyền cầm, hơi u oán nói:

“Sư phụ, đàn bị bụi rồi kìa.”

Thẩm Hoành lãnh đạm nói: “Không sao.”

Người không sao... nhưng con thì có sao...

Thẩm Hoành lại nói: “Nếu hôm nay con có thể tiếp được nửa chiêu của ta, nó đã không bị bụi bám.” Thẩm Hoành mỉm cười nhìn ta, “Đối mặt với kẻ địch thì phải tĩnh tâm, nhanh chóng nhìn ra sơ hở của đối phương để phản đòn, hôm qua con lùi về phía sau hơi chậm, nhanh chút nữa là có thể tránh được một chiêu kia của ta rồi.”

Ta ủ rũ nói: “Sur phụ, có không ít cách phòng thân, sao người không cho con vài ám khí gì đó để phòng thân chứ?” Như vậy, vứt đại một cái ám khí còn dễ hơn sử dụng công phu quyền cước nhiều.

Thẩm Hoành thở dài: “A Uyển, con không có khả năng đều mang ám khí mỗi khi gặp kẻ địch được, đáng tin nhất vẫn là bản thân, dù là người thân cũng không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên con, luôn luôn đề phòng một ngày sơ suất. Chỉ có thân thể bản thân đã trải qua tập luyện mới đáng tin nhất.”

Ta hiểu Thẩm Hoành muốn tốt cho ta, ta hỏi: “... Hôm nay vẫn quy củ cũ à?”

Thẩm Hoành gật đầu.

Thẩm Hoành tấn công về phía ta, ta không biết võ công của Thẩm Hoành cao tới mức nào, nhưng bây giờ xem ra, chắc chắn Thẩm Hoành không dùng hết lực, có lẽ còn chưa được một nửa nữa. Ta vội tránh sang phải, Thẩm Hoành đánh chưởng tới, khi sắp chạm vào mặt ta, ta bỗng nhiên “Ui da” một tiếng, chân mày nhú chặt, tay ôm chặt bụng.

Chưởng tấn công trong nháy mắt liền thu lại, Thẩm Hoành bối rối tới gần ta, “A Uyển, kinh nguyệt tới hả?”

Ta suýt phun ra máu, đến chuyện này mà Thẩm Hoành cũng biết rõ nữa, sur phụ này thật quá làm tròn bổn phận mà! Chẳng qua da mặt ta dày, có thể vì nghe đàn mà không từ thủ đoạn.

Ta bắt ngờ tung chưởng, đánh thẳng vào cổ Thẩm Hoành, khi đầu ngón tay chạm vào người Thẩm Hoành, ta cười đến vô cùng xán lạn, “Sur phụ, con không chỉ né được một chiêu của người mà còn đánh trả được một chiêu, vậy tính ra, có phải hôm nay người nên đàn hai khúc cho A Uyển không đây?”

Thẩm Hoành giật mình nhìn ta, “Không có chỗ nào không thoải mái chứ?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Sur phụ cũng không nói không cho con dùng khổ nhục kế mà.”

Qua một hồi lâu, Thẩm Hoành mới thở dài, bắt đầu nói: “Lần tới không được như vậy nữa, khổ nhục kế không phải với ai cũng có hiệu quả.”

Ta nói: “Con còn có thể dùng mỹ nhân kế nữa.”

Thẩm Hoành nghiêm túc nói: “A Uyển, nếu có một ngày phải lựa chọn giữa trinh tiết và tính mạng, mà con lại không có sự lựa chọn nào khác, chớ vì bảo toàn trinh tiết mà mất đi tính mạng.”

Ta hơi xúc động, Thẩm Hoành là người Bắc triều, mà người Bắc Triều rất đề ý trinh tiết của nữ tử, những lời Thẩm Hoành nói ra hôm nay, nếu ở Bắc triều sẽ bị coi là những lời trái với luân thường đạo lý.

“A Uyển, cái gì cũng không quan trọng, vì sur chỉ cần con còn sống.”

Ta cười nói: “Sao đột nhiên sur phụ lại nói những lời này chứ? A Uyển không có vô dụng như vậy đâu.” Hơi ngừng lại, ta hỏi hột chuyện chủ đề, “Sur phụ cũng không được quên đàn hai khúc cho A Uyển nghe đó.”

Thẩm Hoành lúc này mới khôi phục ý cười, “Tất nhiên là không rồi.”

Nói xong, Thẩm Hoành quả thực đàn cho ta hai khúc, ta nghe như si như say, mắt trông mong nhìn Thẩm Hoành, mong đợi hắn lại đàn thêm một khúc nữa, chẳng qua Thẩm Hoành xưa nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một, nói hai là hai.

Ta có tài đùa bốn khôn vật, nhưng hiện tại cũng không dùng được.

Lúc này, Đào Chi và Lê Tâm bung nước trà điểm tâm vào, Lê Tâm nói: “Quận chúa học tới trưa cũng mệt rồi, Vương phi sai muội chuẩn bị điểm tâm Quận chúa thích ăn ạ.”

Đào Chi cũng cười nói: “Còn có Mao Tiêm Tín Dương[1] Thẩm công tử thích nữa ạ.”

[1] Trà Mao Tiêm Tín Dương: một trong mười loại trà nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Khi các nàng đặt trà và điểm tâm lên bàn đá cẩm thạch dưới gốc cây, ta ngửi thấy mùi hương liệu nhân nhạ, ta hỏi:

“Lê Tâm, hương liệu dùng được chứ?”

Lê Tâm gật đầu, “Tạ ơn Quận chúa ban thưởng, mùi hương liệu rất thơm ạ.”

Ta ngửi ngửi, “Là Thanh Quế hương?”

“Dạ, Quận chúa.”

Ta mỉm cười nhìn Đào Chi, “Còn muội?”

Đào Chi đáp: “Bẩm Quận chúa, là Bách Hòa hương[2] ạ.”

[2] Bách Hoà hương: một loại hương phẩm thuộc tầng lớp quý tộc được lưu hành vào thời Hán, Đường. Gồm: Trầm hương, Đinh hương, Bạch đàn, Giáp hương, Xạ hương.

Tương truyền, vào thời Đường, thành viên hoàng thất, quý tộc các nước lân cận Trường An như Nhật Bản, Cao Ly ai cũng trầm hương nghìn kể, kiêu ngạo khi lấy được hương phẩm từ Trường An, dần dà bị trầm mê vào nó.

Ta ngồi xuống dùng mấy miếng điểm tâm, uống được nửa chén Mao Tiêm Tín Dương thì Lê Tâm đột nhiên nói:

“Thẩm công tử đúng là thần y, mấy ngày sau khi Quận chúa từ Tướng Quốc Tự về, khí sắc đều không tốt, bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi.”

Ta nói: “Gần đây không gặp ác mộng, khí sắc tự nhiên cũng tốt hơn nhiều.” Kể từ đêm mơ thấy Mộc Viễn cười người chết, mấy ngày nay chủ yếu đều ngủ mê mệt đến sáng.

Thẩm Hoành đặt chén trà xuống, “Là giấc mộng kia?”

Ta cười nói: “Không phải, là một cái khác. Nhắc tới cũng lạ, con mộng hai lần, trong mộng đều có nam tử tên Mộc Viễn.”

Về mặt Thẩm Hoành lập tức thay đổi, “Mộc Viễn?”

Ta trêu ghẹo nói: “Sư phụ, nét mặt này của người thật giống như người quen biết hẳn đó.”

Thẩm Hoành đứng dậy trước bàn đá cẩm thạch, ta hơi ngần ra, “Sư phụ sao vậy? Chẳng lẽ người thật sự biết hẳn?”

Thẩm Hoành nói: “Không, vì sư đột nhiên nhớ tới có việc gấp cần làm, mấy ngày tới chắc không thể trở lại được.”

...

Sau khi Thẩm Hoành rời đi, ta cũng hơi mệt mỏi, liền về hoa viên nghỉ ngơi. Đang nghĩ xem nên tiêu khiển cuộc sống giả bệnh này như thế nào, chợt có gã sai vặt vội vàng chạy vào sân, bẩm báo nói:

“Quận chúa, Văn Dương công chúa tới ạ.”

Văn Dương công chúa? Ta nhớ tới đồng quả an ủi lần trước, cũng là Văn Dương công chúa đưa tới sớm nhất, thế nhưng lần này lại hạ mình đến đây, thật khiến ta được sung ái mà lo sợ. Nhưng quan hệ của ta với Văn Dương công chúa chỉ không mặn không nhạt, ta có chút đoán không ra Văn Dương công chúa rốt cuộc tới đây làm gì.

Lại nói tiếp, Văn Dương công chúa và Tư Mã Cẩn Du là huynh muội ruột thịt, huynh trưởng tính tình như thế, chắc muội muội cũng không khác lắm.

“Ồ kìa, Quận chúa, người còn đang giả bệnh đó, khí sắc này quá khỏe mạnh rồi.” Lê Tâm vội vàng vàng tìm son phấn, khi chuẩn bị thoa lên mặt ta, giọng của Văn Dương công chúa đã truyền vào, “Quận chúa nhà các người đâu?”

Giọng điệu này nghe như tới hỏi tội ấy.

Giọng Đào Chi vang lên: “Bẩm Công chúa, Quận chúa vừa mới ngủ trưa, biết Công chúa điện hạ tới, sợ thất lễ trước mặt Công chúa điện hạ nên hiện giờ đang trang điểm thay y phục ạ.”

“Thôi được, thông cảm cho Quận chúa các người ốm yếu, bản cung tự vào khuê phòng thăm hỏi vậy. Dẫn đường đi.”

Ta nhìn Lê Tâm, “Không cần phần thơm, ta cứ như vậy ra ngoài thôi.” Văn Dương công chúa tới vội vàng thế này, chắc chắn không có ý tốt. Nghe lời nàng vừa nói, chắc đang đến khuê phòng của ta. Chẳng qua khuê phòng của ta thì có vật gì đáng giá để Văn Dương công chúa phải lao sư động chúng[3] chứ?

[3] Lao sư động chúng: chỉ việc sử dụng nhân lực, sức lực lớn.

Lê Tâm diu ta ra ngoài, đi chưa được vài bước đã gặp phải Văn Dương công chúa đang vội vàng bước tới. Ta khề ho một tiếng, thì lễ nói:

“Bình Nguyệt tham kiến Công chúa.”

Văn Dương công chúa thân nhiên nói: “Người có bệnh trong người không cần đa lễ.” Ngừng một chút, nàng tỉ mỉ quan sát ta, lại nói: “Xem ra mấy ngày nay người được chăm sóc không tồi, khí sắc còn tốt hơn ta nữa.”

Ta cười gượng thành tiếng, nói: “Lẽ an ủi lần trước Công chúa tặng rất quý giá, Bình Nguyệt xin tạ ơn Công chúa.”

Văn Dương công chúa nhướn mày, “Thật không?”

Tìm ta bình bịch đập loạn lên, đúng là đến điều tra mà, đôi huynh muội này không muốn ta sống yên bình mà!

Ta tiếp tục khô khan nói: “Dạ đúng, rất quý ạ...” Để ta nghĩ lại đã, Văn Dương công chúa rốt cuộc đã tặng cái gì nhỉ? Ánh mắt vội vàng hướng Đào Chi cầu cứu, Đào Chi ở phía sau Văn Dương công chúa chỉ chỉ đỉnh đầu mình, ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cây trầm xa xỉ như vậy, Công chúa tiêu tốn quá rồi.”

Về mặt Đào Chi như đưa đám.

Văn Dương công chúa sầm mặt, híp mắt, “Thật không?”

Ta lại nhìn đỉnh đầu Đào Chi, một màu đen thui, không có gì ngoài cây trầm. Ta không tìm ra manh mối, đành phải nói:

“Gần đây bệnh lâu, đầu óc không được tốt ạ.”

Văn Dương công chúa lạnh lùng nói: “Có trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ của Hoàng huynh rồi, dù bản cung tặng người cây trầm khác, người cũng chưa chắc nhớ được.”

Ta chỉ biết nhận cây trầm kia sẽ gặp không ít chuyện phiền toái. Hiện tại Văn Dương công chúa đã tới vì trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, ta cười làm lành nói:

“Sao có chuyện đó được.”

“Ồ? Vậy là Hoàng huynh đã thật sự tặng cho người cây trầm kia?”

Ta thật ghen khuiết mà, người nhà Tư Mã này đúng là giao hoạt, Văn Dương công chúa chính là gài ta nói. Đến nước này, ta cũng chỉ có thể thừa nhận, “Đúng là Thái tử điện hạ đã thưởng cho Bình Nguyệt ạ.”

Bỗng nhiên nổi lên một trận gió, trên cây roi xuống không ít lá úa vàng, ta nói: “Sắp vào thu rồi, trời lạnh, Công chúa điện hạ, chúng ta vào nhà đi.”

Văn Dương công chúa không cự tuyệt, mà hơi hơi gật đầu.

Trong lòng ta tựa như gương sáng, Văn Dương công chúa vì muốn xác nhận trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ có đang ở chỗ ta hay không nên mới tới đây.

Vừa mới ngồi xuống, Văn Dương công chúa bỗng nhiên ôn hòa hơn, trên mặt cũng nở nụ cười hòa ái, “Hoàng huynh đối xử với người cũng không tệ, ta và Vinh Hoa hẳn là huynh ấy mãi mà huynh ấy cũng không cho. Xem ra Hoàng huynh đối xử với người rất không giống, có lẽ chờ thêm mấy ngày nữa sẽ cầu Phụ hoàng tử hôn, đến lúc đó ta cũng phải gọi người một tiếng Hoàng tâu rồi.”

Lời này của Văn Dương công chúa đúng là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, ta nghe mà thấy khó chịu.

Nàng còn nói thêm: “Nói đến cây trầm phi thủy màu đỏ này, nó cũng không tầm thường đâu, trừ giá trị xa xỉ ra, còn do chính tay Hoàng huynh tự vẽ rồi sai người chế tạo, chứ không ít tâm tư của huynh ấy. Cũng không ngại nói cho người biết, trầm phi thủy màu đỏ này cũng có chút bất nguồn từ bà cố nội của ta.”

“Bà cố nội?”

Văn Dương công chúa nói: “Phong hào của bà cố nội là Ninh An, Công chúa Ninh An, Mẫu hậu ta thường nói, lúc bà cố nội còn trẻ cũng là đại mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành.” Văn Dương công chúa nhìn ta chăm chăm, “Người biết không?”

Đây là chuyện bao nhiêu đời, làm sao ta biết được? Ta lắc đầu.

Văn Dương công chúa dường như không tin ta, chăm chú nhìn ta rất lâu, ta cũng để nàng nhìn. Qua một hồi lâu, nàng mới nói:

“Không biết, vậy nhớ cho kỹ. Bà cố nội của ta, Công chúa Ninh An là đại mỹ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17

Sau khi Văn Dương công chúa rời đi, Lê Tâm thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Công chúa điện hạ thật đáng sợ, quá dọa người rồi, cũng may mình được hầu hạ Quận chúa.”

Đào Chi rót thêm trà cho ta, “Nếu Quận chúa thật sự trở thành Hoàng tẩu của Công chúa điện hạ, vậy khỏi cần phải nhìn sắc mặt của Công chúa nữa.”

“Ừ, đúng đó.” Lê Tâm hình như nghĩ tới cái gì đó, hai mắt sáng long lanh, “Quận chúa, người dứt khoát gả cho Thái tử điện hạ đi, sau đó mỗi ngày đều cho nàng ta nhìn sắc mặt của người.”

Khóe miệng ta run lên, “Các muội nghĩ nhiều quá.” Tuy vừa rồi Văn Dương công chúa miệng nam mô bụng một bồ dao găm, nhưng ta cũng không thể vì muốn người ta xem sắc mặt mà gả cho Tư Mã Cần Du, với lại, chưa chắc Tư Mã Cần Du đã thèm ta.

Chẳng qua, hôm nay Văn Dương công chúa hơi quái dị, nhất là câu cuối cùng trước khi rời đi, giống như ta với nàng ấy có thâm cừu đại hận ấy.

Ta hỏi: “Đào Chi, Văn Dương công chúa tặng ta cái gì vậy?”

Đào Chi: “Là cao đường tóc ạ.”

Ta nói: “Lần tới ta gặp Văn Dương công chúa, nhớ nhắc ta xoa.”

...

Vừa mở mắt ra, xung quanh là màn đỏ rủ xuống, một cặp nến long phượng đang chấp chờn trong bóng đêm. Ta hoàn hồn, giật mình vì bản thân lại nằm mộng. Có kinh nghiệm từ hai lần trước, lần này không cần nghĩ ta cũng biết giấc mộng này lại có liên quan đến Mộc Viễn.

Ừm, lần đầu tiên là đám ma, lần thứ hai là đám cưới, lần thứ ba...

Ta nhìn chung quanh, xác định ta đang trong một gian phòng cưới, chắc là phòng cưới của Mộc Viễn. Nhớ tới lần trước chứng kiến khuôn mặt thối rữa đó, lòng ta có chút ưu sầu. Nhưng ta cũng biết nếu ta không hiểu rõ rốt cuộc những giấc mộng liên tiếp này có ý nghĩa gì, ta rất có thể sẽ vẫn luôn tiếp tục gặp ác mộng.

Chợt có giọng nam tử dịu dàng truyền đến, “A Uyển, vi phu vén khăn lụa đỏ của nàng lên nhé.”

Ta vòng qua bình phong, Mộc Viễn đang mặc trang phục tân lang ngồi trên giường cưới cách đó không xa, hần thâm tình nhìn tân nương bên cạnh, rõ ràng là khuôn mặt đáng sợ, nhưng hần lại không sợ chút nào, giống như người bên cạnh không phải xác chết mà là trân bảo hiếm có nhất.

Tân nương thoát nhìn đã chết được một thời gian, gần như không còn thấy rõ dung nhan khi còn sống, nhưng kỳ quái là, ngoại trừ lần trước bị dọa thì lần này nhìn gần như vậy, nhưng ta lại không thấy sợ, thậm chí trong lòng còn hơi gọi lên một loại cảm giác quen thuộc từ lâu.

Mộc Viễn cẩn thận từng li từng tí, hần ôm bả vai của tân nương, tay còn lại khẽ vuốt gương mặt của tân nương, ánh mắt của hần như đang chìm đắm bên trong. “A Uyển, khi còn sống không có được nàng, chết rồi có được nàng cũng tốt.” Chủ đề bỗng dung được chuyển, ánh mắt Mộc Viễn hung ác nham hiểm, “Thẩm Yên là đồ chết tiệt, kiếp sau hần cũng đừng mơ có được nàng.”

“A Uyển chớ sợ, kiếp sau vi phu sẽ bảo vệ nàng đến một giọt nước cũng không lọt[1], không ai có thể tổn thương nàng được.” Môi chạm mặt tân nương, cẩn thận để vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nét mặt Mộc Viễn càng dịu dàng hơn, như có tia sáng dần hiện lên trong mắt hần, có thể so với ngôi sao trên bầu trời.

[1] Một giọt nước cũng không lọt: hình dung cách nói năng, làm việc cực kỳ cẩn thận, chặt chẽ chu đáo, không chừa vào đâu được.

Bỗng dung, bên ngoài chợt có tiếng nói vang lên, “Công tử đã dặn, ai cũng không được vào.”

“Tân công tử! Tân công tử!” Giọng nữ chói tai, suốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Ta ngó nhìn Mộc Viễn, hần thả tân nương ra, rất nhẹ nhàng đặt tân nương xuống giường cưới, mới thu lại sắc mặt, hơi cao giọng, “Để nàng ta vào đi.”

Ta nghĩ thầm, chẳng lẽ tình cũ của Mộc Viễn tới đây?

Một cô nương mặc áo màu xanh bích vội vàng đi vào, khi nhìn thấy tân nương trên giường cưới, cô nương áo xanh liền sợ hãi, “bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Tân Mộc Viễn, dùng sức dập đầu, “Tân công tử, cầu ngài tha cho tiểu thư nhà tôi đi.”

Ta bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra là nha hoàn của tân nương.

Cô nương áo xanh lại nói: “Tân công tử, tiểu thư dưới tuổi vàng có biết, cũng không muốn sau khi chết còn bị đối xử như vậy đâu.”

Tân Mộc Viễn nhướn mày dài lên, trong mắt phượng hơi có ý khinh thường, “Sao người biết A Uyển không muốn gả cho ta? Ban đầu A Uyển gả cho Thẩm Yên chẳng qua do nhất thời hồ đồ, giờ cũng đã nếm phải quả đắng. Thẩm Yên không tốt với A Uyển khi nàng còn sống, sau khi chết lại dựa vào đâu để tranh với bản công tử?”

Ta suy nghĩ, biểu cảm này của Tân Mộc Viễn hình như đã từng quen biết, hình như ta đã gặp qua ở đâu rồi...

“Sợ hãi cái gì? Quan tâm đến mấy thứ nữ tử đó làm gì? Ta cho phép nàng tới thì nàng mau tới đây. Hơn nữa, ta với A Tâm tình cảm huynh đệ như tay chân, ta gọi muội muội của hần một tiếng A Uyển thì có làm sao?”

Ta đột nhiên nhớ tới biểu cảm của Tư Mã Cận Du lúc trong xe ngựa cũng giống như vậy.

Cô nương áo xanh biếc bạch: “Lão gia và phu nhân đều nhận lời Thẩm công tử để tiểu thư nhập vào mộ phần Thẩm gia, Tàn công tử và tiểu thư không thân cũng chẳng quen, thừa dịp Thẩm công tử ra ngoài liên đào mộ, việc đoạt thê này, trời đất không tha! Tàn công tử dựa vào đâu chứ.”

“Trời không tha ta cũng muốn lấy A Uyển làm thê tử, trời không cho ta sẽ làm trái ý trời.” Tàn Mộc Viễn bỗng nhiên nở nụ cười, “Bích Đồng, ngươi cũng đừng quên, nếu không phải ngươi nói cho ta biết Thẩm Yến đang làm những gì, ta cũng sẽ không nghĩ tới cách này.”

Bích Đồng Bích Đồng...

Hình như ta đã từng nghe thấy cái tên này trong giấc mộng mười sáu năm qua.

Mồ hôi bỗng nhiên chảy ròng ròng trên trán, chẳng lẽ Tàn Mộc Viễn này cũng có liên quan đến việc ta nằm mộng?

Bích Đồng tái mặt, nàng vội la lên: “Tôi lúc ấy cũng chỉ vì thấy Tàn công tử ngài... ngài...”

Tàn Mộc Viễn lạnh nhạt nói: “Thấy ta đáng thương? Thấy ta nặng tình?” Hắn khẽ hừ một tiếng, “Nề mặt ngươi hầu hạ A Uyển hơn mười năm, lần này ta bỏ qua cho ngươi, đi ra ngoài đi, đừng cản trở đêm động phòng hoa chúc của ta và A Uyển.”

Bích Đồng the thé: “Ngươi đang vũ nhục tiểu thư!”

“Người đâu, đuổi ả ra ngoài.”

Có hai gã sai vặt mặt mặt lạnh cầm hai tay Bích Đồng, Bích Đồng gãy dựa nói: “Tàn Mộc Viễn, ngươi làm vậy sẽ bị trời phạt!”

“Dừng lại.” Tàn Mộc Viễn đột nhiên nói. Hắn đứng dậy đi tới trước người Bích Đồng, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, “Trở về nói cho Thẩm Yến biết, kiếp sau ta sẽ nhanh chân đến trước. Còn kiếp này, hắn làm một việc thiện ta liền hủy một việc, muốn chuyển thế tái tục tiền duyên với A Uyển à, nằm mơ đi.”

Ta chợt thấy hơi buồn cười, nào có kiếp này chưa hết đã để ý đến kiếp sau.

Tàn Mộc Viễn đứng là yêu đến điên cuồng mà.

Ta lắc đầu, khi nhìn Tàn Mộc Viễn, mắt bỗng mở to.

Tàn Mộc Viễn đỡ tân nương dậy, hắn cẩn thận lấy ra một cây trâm trong tủ nhỏ trên đầu giường, vạn phần nhu tình mà cài lên búi tóc của tân nương, “A Uyển, đây là tín vật đính ước ta tặng cho nàng, chờ kiếp sau chúng ta thành phu thê, ta lại tặng cho nàng cây nữa.”

Ta không dám tin mà nhìn chằm chằm vào cây trâm trên búi tóc của tân nương.

Giống nhau như đúc! Đúng là giống nhau như đúc! Phi thủy màu đỏ, khắc hoa tinh xảo, rõ ràng giống cái Tư Mã Cận Du tặng cho ta như đúc!

“Quận chúa, người lại gặp ác mộng hả?”

Ta đột nhiên bừng tỉnh, thờ hồng học nhìn Đào Chi gần trong gang tấc, vẻ mặt nàng ấy lo lắng nhìn ta. Ta theo bản năng quan sát bốn phía, sau khi xác nhận đây chính là khuê phòng của mình mới thở phào nhẹ nhõm, ta lau mồ hôi lạnh trên trán, nói:

“Không có gì.”

Đào Chi rót cho ta chén trà ấm, “Quận chúa, uống trà cho bình tĩnh ạ.”

Ta lắc đầu, “Muội ra ngoài đi, ta muốn ngồi một mình.”

Sau khi Đào Chi rời đi, vợ hài ta cũng không mang mà trực tiếp chạy vội tới bàn trang điểm, trâm phi thủy khắc hoa màu đỏ đang yên lặng nằm trong hộp. Cầm lên, đuôi trâm còn ấm, vừa ngửi, nhàn nhạt mùi Bách Hòa hương.

...

Trời vừa sáng, Đào Chi và Lê Tâm bung nước vào chậu hạ ta rửa mặt. Ta liếc nhìn Đào Chi một cái, lại bình tĩnh thu mắt về. Lê Tâm múc nước ấm, khi lau mặt cho ta, giặt mình hỏi:

“Quận chúa, sao mới qua một đêm mà sắc mặt người lại kém thế?”

Ta thờ ơ nói: “Lại gặp ác mộng, không cần báo cho mẹ, giống ác mộng bình thường thôi.” Ngừng một chút, ta lại nói: “Đào Chi, sắc mặt của muội cũng không tốt lắm, mấy ngày tới muội về phòng mình nghỉ ngơi đi, không cần ngủ ở phòng ngoài nữa.”

Đào Chi thấp giọng “Dạ”.

Ăn sáng xong, ta nói chuyện với mẹ. Mẹ hỏi về Thẩm Hoành, trong ấn tượng của ta, mẹ luôn kín đáo phê bình Thẩm Hoành, không giống cha, dù Thẩm Hoành làm cái gì cũng cho đó là chuyện hiển nhiên.

Ta nói: “Sư phụ ra ngoài, mấy ngày sau mới về ạ.”

Mẹ lại hỏi: “Con cảm thấy sư phụ con thế nào?”

Ta hơi ngạc nhiên, “Sư phụ tốt với con lắm.”

Không biết mẹ nghĩ tới cái gì mà hốc mắt lại hơi ướt. Ta tưởng mẹ không tin ta, bèn kể hết những chuyện Thẩm Hoành đã từng làm cho ta cho mẹ nghe, không ngờ mẹ nghe xong lại đỏ mắt hơn.

Mẹ cầm khăn lau khóe mắt, nói: “Không tệ, mắt cha con vẫn luôn tốt.”

Ta tò mò hỏi: “Mẹ ơi, không phải trước kia mẹ không thích sư phụ hả?”

Mẹ nói: “Trước khác nay khác, trước kia không biết nó sẽ tốt với con, hôm nay biết được, mẹ cũng yên tâm.”

Ta nháy mắt mấy cái, lơ đãng hỏi: “Mẹ ơi, Đào Chi theo con mấy năm rồi ạ?”

“Chắc mười năm rồi, từ lúc con mới cao có nhiều đây, mẹ sợ con cô đơn nên chọn một nha hoàn đáng tin làm bạn với con. Bây giờ hai đứa cũng đến tuổi cập kê rồi, thời gian qua mau quá.”

“Mẹ chọn ở đâu ạ?” Ta lo lắng mẹ sẽ hoài nghi, liền nói: “Con thấy Đào Chi cũng không còn nhỏ, chò mấy ngày nữa cũng phải lập gia đình. Muội ấy theo con nhiều năm, cũng nên tìm cho muội ấy một phu quân tốt. Con ở trong phủ cũng rảnh rồi, không bằng để con gái làm chủ hôn sự của Đào Chi nhé.”

Mẹ véo mũi ta, “Muốn làm bà mai à?”

Ta gật đầu.

Mẹ cười nói: “Cũng được, Đào Chi là tử khê[2], cũng được coi là người của Vương phủ chúng ta. Mấy thứ ngày sinh tháng đẻ gì đấy, con cứ qua chỗ Lý tổng quản mà lấy.”

[2] Tử khê: vẫn tự bán đứt, bán thân hoàn toàn cho chủ, không thể chuộc.

Trong lòng ta vui vẻ, nói “Dạ”.

Ban đêm đi ngủ, ta hỏi Lê Tâm: “Gần đây Đào Chi có gì không ổn không?”

Lê Tâm suy nghĩ một chút, mới nói: “Trừ việc thỉnh thoảng ngại người ra, cũng không có gì không ổn ạ.” Qua một lúc lâu, Lê Tâm lại nói: “Chỉ có điều Đào Chi mỗi ngày mười lăm hàng tháng đều đốt tiền giấy ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18

A Phù là hộ vệ của ta, bản lĩnh không tồi, là người trầm tính, luôn theo sát ta từ xa. Ta thường quên mất sự tồn tại của người này. Sau khi Thẩm Hoành làm sư phụ của ta, A Phù càng không có đất dụng võ.

Sau khi ăn sáng xong, ta liền cho Đào Chi và Lê Tâm lui xuống, một mình nghỉ ngơi trong đình nghỉ mát của Vương phủ.

A Phù mặc áo đen, đứng thẳng dưới cây đại thụ đang rụng lá, bàn tay đặt trên vỏ kiếm, ánh mắt cảnh giác như tùy thời tùy khắc đều có thể rút kiếm ra.

Ta vẫy tay gọi hắn.

“Ta có nhiệm vụ giao cho ngươi.” Ý bảo hắn cúi đầu xuống, ta nhỏ giọng nói: “Ngươi không cần đi theo ta nữa, mà hãy đi theo Đào Chi, nhớ đừng để nàng phát hiện. Nàng mỗi ngày đi đâu đều phải báo cho ta biết.”

“Dạ, Quận chúa.”

Vài ngày trước, ta có tình thường hương liệu cho Đào Chi và Lê Tâm, để xem người chạm vào cây trầm là Lê Tâm hay Đào Chi. Nay đã có kết quả, ta lại không nghĩ ra vì sao Đào Chi phải chạm vào cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ Tư Mã Cẩn Du cho ta.

Mà trùng hợp thay, khi cây trầm còn hơi ấm, ta lại vừa vận nằm mơ thấy Tần Mộc Viễn.

Trong giấc mộng trước, sau khi nhìn thấy Tần Mộc Viễn lấy ra một cây trầm giống y hệt trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, ta liền giật mình tỉnh lại. Ngẫm nghĩ lại, lần đầu mơ thấy Tần Mộc Viễn là khi cây trầm được cất ở trong vạt áo.

Ừm, hình như các việc lạ đều có liên quan đến cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ Tư Mã Cẩn Du cho ta.

Ta chóng cảm, xem xét quá khứ của Đào Chi thật kỹ.

Vì nhà nghèo khó nên mới bán mình làm nô tỳ, mới được năm tuổi đã vào Vương phủ, trong nhà có người cha ham cờ bạc và mẹ mắc bệnh nặng, cũng không có huynh đệ tỳ muội nào. Đến năm mười tuổi thì cha mẹ lần lượt qua đời.

Cứ ngày mười lăm hàng tháng thì Đào Chi lại đốt giấy tiền vàng, chắc là bái tế cha mẹ của nàng. Chi là... vì sao Đào Chi phải chạm vào cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ kia?

Bỗng dưng, linh quang chợt lóe, ta liền có một ý tưởng.

Ta vội vàng trở về viện của mình, đi như bay vào khuê phòng, “rầm” một tiếng đóng hết cửa phòng lại, ta cao giọng nói:

“Không có bản Quận chúa dặn, không ai được tiến vào.”

Ta tìm cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Ta đá hài, ngay cả áo cũng không cởi liền trực tiếp nằm xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại, phi thủy đỏ trong lòng bàn tay dần nóng lên.

...

Ta mở mắt ra nhìn chung quanh, không kiếm được niềm vui trong lòng, quả thực như ta đoán.

Cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ chính là nguyên nhân ta mơ thấy Tần Mộc Viễn.

Ta nhìn xung quanh, muốn đi tìm Tần Mộc Viễn. Lần trước vẫn còn là phủ đệ đầy màu xanh, lần này lại là cảnh núi rừng trời đông tuyết phủ, nơi nơi đều là một mảnh trắng xóa, trên cành cây sương hoa nặng nề, gió Đông thổi một cái, bông tuyết tuôn rơi rơi.

Ta không thấy lạnh chút nào.

Ta như con ruồi không đầu bay loạn trong núi rừng, bỗng dưng ta nhìn thấy dấu chân thú trên mặt tuyết, hơi trầm ngâm liền đi theo dấu móng ngựa. Ước chừng được một nén nhang, trước mắt đột nhiên xuất hiện hai gian nhà, cách nhau bởi rào tre, trước hai gian nhà đều có một cây đào, dưới mỗi cây đào đều có một ngôi mộ.

Ta nhìn một cái, trên bia viết sáu chữ “Mộ của ái thiếp Tạ Uyên”.

Ta đến gần nhìn kỹ, phía dưới còn có bốn chữ —— Phu Thảm Yến khắc.

Ta lại đến gần ngôi mộ kia, mặt trên cũng viết sáu chữ “Mộ của ái thiếp Tạ Uyên”, nhưng phía dưới lại là —— Phu Tần Mộc Viễn khắc.

Tình cảnh này... không khỏi hơi quái dị...

Tranh khi còn sống thì không nói, mất rồi mà còn lập hai ngôi mộ, nếu xuống Địa phủ, cũng không dễ nhận người thân đâu.

Khi ta còn đang cảm thán thì bỗng nhiên “cột két” một tiếng, có người đẩy cửa ra, là Bích Đồng đã nhìn thấy lần trước. Bích Đồng cầm chổi quét tuyết trước mộ, ta nhìn kỹ, phát hiện nàng không còn là tiểu mỹ nhân tươi ngon mọng nước như lần trước nữa mà đã có vài nếp nhăn nơi khoé mắt.

Ta hơi ngẩn ra.

Lại “cột két” tiếng nữa.

Tần Mộc Viễn xuất hiện, bộ dạng của hắn cũng không thay đổi, nhưng đã nhìn thấy dấu vết thời gian lưu lại trên người hắn, nhất là tóc, thoáng nhìn liền thấy có tóc bạc.

Xem ra giấc mộng lần này cách lần trước một thời gian khá dài.

Tần Mộc Viễn liếc nhìn Bích Đồng, “Thảm Yến xuống núi?”

Bích Đồng thở dài, “Tần công tử, ngài hãy tha cho tiểu thư và công tử nhà tôi đi. Sao ngài phải khổ như vậy chứ?”

Tần Mộc Viễn khẽ hừ một tiếng, “Ta cứ không cho Thẩm Yến sống tốt đấy, bản công tử nói rồi, Thẩm Yến làm một việc thiện, ta liền huỷ một việc.”

Bích Đồng nắm chặt cán chổi, tay nổi hết gân xanh, có thể nhìn ra đang tức giận, “Những năm qua, người đã phá huỷ hơn ngàn việc, nếu không tại người, công tử đã sớm đoàn tụ với tiểu thư rồi!”

Tần Mộc Viễn lại nói: “Thẩm Yến muốn công đức viên mãn? Muốn làm đủ chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện? Ta cố tình không để hắn được toại nguyện.” Nói xong, Tần Mộc Viễn thâm tình chân thành nhìn ngôi mộ bên cạnh, hắn ngồi xổm xuống, lấy tay quét bông tuyết trên bia, nhẹ giọng nói: “A Uyển, đợi ta năm năm nữa. Năm năm sau ta sẽ tìm nàng, nhất định sẽ nhanh hơn Thẩm Yến.”

Bích Đồng thở dài, không thèm để ý tới Tần Mộc Viễn nữa, chỉ quét hết tuyết trước mộ rồi vào trong nhà. Còn Tần Mộc Viễn vẫn si ngốc ngồi trước mộ.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên, ta ngược mắt nhìn, là một bà lão tóc bạc đầy đầu, tay chống拐杖 bằng gỗ lim, run rẩy đi tới trước mặt Tần Mộc Viễn. Tần Mộc Viễn run người, nghẹn ngào gọi một tiếng, “Mẫu thân.”

Đôi mắt của bà lão đỏ lên, “Cẩn Du, về nhà thôi.”

Ta ngẩn ra, trùng hợp vậy sao? Tên tự của Tần Mộc Viễn là Cẩn Du, mà tên của Thái tử cũng là Cẩn Du..

Bà lão lại nói: “Cẩn Du, tiểu thư nhà họ Tạ đã khuất, người chết cũng không thể sống lại, con cũng bỏ ý định đó đi. Cha con đã không quan tâm đến việc năm đó con giat mọi người cưới tiểu thư nhà họ Tạ nữa rồi, Cẩn Du, cha con đã lớn tuổi rồi, thường nhắc đến con lắm”

Xem ra lần trước nhìn thấy Tần Mộc Viễn cưới A Uyển là giat mọi người, chắc là thừa dịp mọi người đều ra ngoài, hèn chi chi có hạ nhân mà không có người thân nào cả.

Tần Mộc Viễn cố chấp lắc đầu, hắn đột nhiên quỳ xuống đất, dùng sức đập đầu lạy ba cái, “Mẫu thân, con bất hiếu.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà vào trong nhà.

Bà lão ho khan vài tiếng, mắt nhìn gian nhà, rồi nhìn ngôi mộ, bà khàn giọng, nói: “Tạ Uyển, nếu thật sự có kiếp sau, cô phải đối xử tốt với con ta. Cô hại nó người không ra người, quỷ không ra quỷ, đây là cô nợ nó.”

Ta xuyên tường vào trong nhà, Tần Mộc Viễn đang vẩn vơ lợi khí[1] gì đó trong tay, hình dạng quái dị, cũng không biết là vật gì. Qua một hồi lâu, Tần Mộc Viễn mới bỏ lợi khí trong tay xuống, hắn khẽ vuốt ve cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, miệng lầm bầm:

“A Uyển, nhiều năm như vậy mà nàng cũng chưa từng gọi tên ta. Ta lấy đồ ăn ngon, đồ chơi vui dụ nàng gọi một tiếng Cẩn Du ca ca nàng cũng không chịu. Kiếp sau, ta sẽ trực tiếp gọi là Cẩn Du, nàng không muốn gọi cũng không được.”

[1] Lợi khí: công cụ, vũ khí sắc bén.

Từ Mã Cẩn Du..

Ta nháy mắt đi ra ngoài.

Ta không tin kiếp trước kiếp này, nhưng giấc mộng quái dị này, cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ quý dị, còn có Tần Mộc Viễn, đều khiến ta không thể không tin.

...

Khi ta tỉnh lại thì vừa vặn tới giờ dùng bữa trưa.

Đào Chi và Lê Tâm luôn chờ ngoài cửa phòng, khi nhìn thấy ta đi ra đều thở phào nhẹ nhõm, Đào Chi nói:

“Lan Phương cô cô vừa qua đây mời Quận chúa sang Thiên các dùng bữa trưa ạ.”

Lê Tâm nhìn ta, nói: “Quận chúa, búi tóc của người bị rối rồi kia.”

Ta sờ sờ, “Đào Chi, muội vào búi lại giúp ta đi.”

Đào Chi búi tóc rất được, tay khá khéo, chỉ một lát sau, một búi tóc Tường Vân kế tinh xảo đã hoàn thành. Đào Chi vươn tay lấy trầm cài tóc ta vừa tháo xuống, ta cười cười, nói:

“Không cần cái này.”

Ta khẽ chỉ tay, “Dùng trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ.”

Đào Chi nghe theo, khi cài trâm phi thủy màu đỏ lên búi tóc, tay nàng hơi cứng ngắc, ta thấy rõ nét mặt Đào Chi qua gương đồng, mặt ta không thay đổi, cười hỏi:

“Đào Chi, muội cảm thấy bản Quận chúa đối xử với muội thế nào?”

Đào Chi cắn cắn môi, “Quận chúa đối xử với Đào Chi rất tốt ạ.”

Ta lại hỏi: “Muội sẽ phản bội ta chứ?”

“Sẽ không ạ.” Đào Chi trả lời rất nhanh.

Ta lại hỏi: “Muội cảm thấy Thái tử thế nào?”

Đào Chi ngẩn ra, ta lại cười hỏi: “Không phải muội thường nói ta với Thái tử điện hạ xứng đôi đó sao?”

Đào Chi đáp: “Thái tử điện hạ là rồng phượng trong loài người, nếu Quận chúa có thể gả cho Thái tử, một thời gian nữa sẽ thành Mẫu nghi thiên hạ ạ.”

Ta nói: “Cả Nam triều đều biết cha ta đứng bên Tam hoàng tử, nếu ta gả cho Thái tử, chẳng phải đã tát thẳng vào mặt cha?”

Đào Chi cúi đầu, “Đào Chi không hiểu những việc này ạ.” Nàng lại ngẩng đầu lên, nói: “Không phải Thế tử gia cũng đứng bên phía Thái tử à? Sao Quận chúa...”

Ta cười như không cười nói: “Ta cũng không hiểu những việc này.”

...

Khi dùng bữa trưa, cha và huynh trưởng đều đã trở lại, nhưng sắc mặt của hai người rất kỳ lạ. Mặt cha đen thui, còn huynh trưởng lại có vẻ quật cường. Cảnh tượng như này cũng không hiếm thấy trong mấy tháng nay, từ khi huynh trưởng mời Dịch Phong tới, cho thấy lập trường của mình, cha liền không cho huynh trưởng sắc mặt hoà nhã nữa.

Bữa ăn trưa có chút nặng nề, mẹ vẫn luôn nhẹ giọng dỗ cha và huynh trưởng, nhưng cũng không thấy hiệu quả.

Thâm Hoành từng nói cho ta biết, cha rất được Tam hoàng tử tin tưởng, mà huynh trưởng cũng là tâm phúc bên cạnh Thái tử, sau này dù ai lên ngôi thì cũng không bị nguy hiểm đến tánh mạng, xui lắm là bị cách chức, không được tấn hoàng tin tưởng thôi.

Mẹ đột nhiên nói: “Mấy ngày trước, ta tiến cung hầu chuyện với Hoàng hậu, Hoàng hậu nói Bắc triều hình như có ý muốn qua lại với Nam triều chúng ta, muốn thay đổi tình trạng nước sông không phạm nước giếng...”

Ta cảm thấy chuyện này có chút quái lạ. Bắc triều có ý qua lại với triều ta, nghe thế nào cũng là việc của triều đình. Trong cung có luật, nữ quyến hậu cung không được bàn chuyện triều chính, Hoàng hậu thân là Quốc mẫu sao lại dẫn đầu việc này cơ chứ?

Trừ phi Bắc triều muốn hoà thân với Nam triều...

Quả nhiên, mẹ lại nói: “Bắc triều có ý muốn cưới Thái tử phi ở Nam triều chúng ta.”

Cưới Thái tử phi? Nói cách khác là hôn sự của Thái tử Bắc triều. Thái tử phi, tương lai sẽ là Quốc mẫu, nếu triều chúng ta muốn biểu đạt thành ý thì đi hòa thân nhất định là Văn Dương công chúa, đích nữ của Hoàng hậu nương nương.

Nghĩ đến Văn Dương công chúa phải gả xa đến Bắc triều, trong lòng ta lại có vài phần sáng khoái, đợi Văn Dương công chúa gả xa thì nàng không thể thường xuyên đến kiếm chuyện với ta nữa rồi.

Cha nghe được tin này, khuôn mặt đen thui hơi có ý cười, bộ râu ngắn cũng run lên, bầu không khí trên bàn ăn tốt lên không ít, “Thái tử Bắc triều vẫn có thể định quốc, võ có thể an bang, chính là rồng trong loài người.”

Ta kinh ngạc hỏi: “Sao cha biết được? Không phải Thái tử Bắc triều tuổi nhỏ không khoẻ nên được đưa tới Bồng Sơn thanh tu tĩnh dưỡng sao?” Ngày thường giao tiếp cùng quý nữ, các nàng thích nói về Thái tử hai triều nhất. Thái tử Bắc triều hành tung bí ẩn, nghe nói đến nay cũng không có mấy người thấy được mặt thật của hắn.

Cha vuốt vuốt bộ râu ngắn, nói: “Lời đồn không thể tin.”

Ta liếc nhìn biểu cảm của cha, người không biết còn tưởng Thái tử Bắc triều mới là cốt nhục của cha cơ. Bình thường nhắc đến huynh trưởng cha cũng không có vẻ tự hào như vậy đâu.

Dùng xong bữa trưa, ta lên kéo huynh trưởng vào góc, nhỏ giọng hỏi: “Ai đặt tên cho Thái tử điện hạ vậy?”

Huynh trưởng không hiểu gì liếc nhìn ta một cái, “Tất nhiên là bộ hạ rồi.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, thâm nghĩ, chắc trùng hợp thôi.

“Cũng không hẳn là vậy, trên danh nghĩa là bệ hạ đặt, nhưng trên thực tế là do bản thân Thái tử điện hạ chọn.” Ngừng một chút, huynh trưởng lại nói: “Khi điện hạ sinh ra, vì là con trưởng nên bệ hạ rất vui, đặt tên cũng đặc biệt nghiêm túc, triệu tập người của Lục bộ nghĩ ngày nghĩ đêm đặt rất nhiều tên. Mới đầu, bệ hạ chọn không phải là cái tên Cẩn Du này. Bệ hạ mới gọi Thái tử, Thái tử liền gào khóc. Mọi người cảm thấy kỳ quái, Hoàng hậu lên tiếng, có lẽ Thái tử không thích tên này. Sau đó bệ hạ đổi rất nhiều tên, Thái tử vẫn gào khóc như cũ, khi đến hai chữ Cẩn Du thì Thái tử mới ngừng khóc. Vì thế, tên cũng cứ được chọn như vậy.”

Huynh trưởng cười dài nói: “Nói đến cũng lạ, lúc ấy Thái tử cũng chỉ là trẻ sơ sinh mà đã biết chọn tên để đặt rồi.”

Ta nghe mà hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lời Tần Mộc Viễn nói trong mộng lại vang lên —— Kiếp sau, ta sẽ trực tiếp gọi là Cẩn Du, nàng không muốn gọi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19

A Phù trở về bẩm báo cho ta biết Đào Chi đi Nhất Phẩm Lâu vào giờ Thân[1] ba khắc, một khắc sau liền rời khỏi phòng Nhất phẩm.

[1] Giờ Thân: từ 3 – 5 giờ chiều.

Ta trầm ngâm, hỏi: “Có thấy rõ ai ở phòng Nhất phẩm không?”

“Bẩm Quận chúa, chỉ thấy hai người đàn ông ạ.”

Ta hỏi: “Sau đó Đào Chi về phủ?”

A Phù đáp: “Dạ, Quận chúa.”

Ta ngắm nghía cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ trong lòng bàn tay, lặng im hồi lâu, mới nói: “Ngươi không cần đi theo Đào Chi nữa.” Đặt trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ xuống, ta hỏi A Phù: “Giúp ta làm một chuyện, mà ngươi biết viết chữ chứ?”

A Phù ngập ngừng một lát mới nói: “Biết một chút ạ.”

Ta lấy một tờ giấy viết thư ra, “Ngày mai, giờ Thân một khắc, phòng Nhất phẩm, Nhất Phẩm Lâu. Viết câu này rồi nhét vào trong đồ ăn của Đào Chi.”

...

Hôm sau, dùng bữa sáng xong, ta làm biếng nằm lên ghế quý phi[2] đọc sách, Đào Chi và Lê Tâm ở một bên hầu hạ. Ánh mắt Đào Chi luôn có ý vô tình xẹt qua ta, ta biết rõ cũng không nói ra.

[2] Ghế quý phi: giường nhỏ ngày xưa phụ nữ thường dùng để nghỉ ngơi, bề mặt nhỏ hẹp, có thể ngồi và nằm, chế tác tinh xảo, hình dạng tuyệt đẹp.

Cách giờ Thân còn một canh giờ, ta bèn buông sách xuống, nói: “Hiếm được ngày cuối thu đẹp trời như hôm nay, nằm một chỗ cũng thấy khó chịu.” Ta nói với Lê Tâm: “Đi lấy áo choàng tới, bản Quận chúa muốn ra ngoài đi dạo một chút. Sự phụ đi nhiều ngày cũng nên trở lại, có lẽ ra ngoài lại gặp được sự phụ.”

Lê Tâm khoác áo choàng trùm ta, ta nói: “Hai muội không cần đi theo ta, ta chỉ ra ngoài đi dạo một lát, có A Phù đi theo sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đào Chi và Lê Tâm cùng “Dạ” một tiếng.

Sau khi rời Vương phủ, ta ngồi kiệu tới Nhất Phẩm Lâu. Có vết xe đổ lần trước, lần này ta đã đặt phòng Nhất phẩm trước. Khi đến Nhất Phẩm Lâu, ta đi vào từ cửa bên.

Chường quỳ ân cần tiếp đón ta, ta nghiêm mặt dặn: “Không được để lộ ra, không được nói cho bất kỳ kẻ nào biết bản Quận chúa đang ở trong này. Nhớ kỹ, ai cũng không được.”

Chường quỳ liền “Dạ” một tiếng.

Ta hù dọa hân: “Việc này liên quan đến nhiều mạng người, nếu tiết lộ ra ngoài, Nhất Phẩm Lâu của ngươi sẽ lập tức bị san thành bình địa.”

Sắc mặt chường quày biến đổi.

Thấy đạt được hiệu quả, ta liền thân nhiên ngồi xuống, phẩm hương trà, ngắm cảnh sông xanh biếc vào thu. Sắp đến giờ Thân một khắc, có người gõ cửa phòng, ta ý bảo A Phù đối giọng đáp:

“Tiến vào.”

Cửa chậm rãi được đẩy ra, ta đầu tiên nhìn thấy một tay áo màu hồng cánh sen, sau đó mới là khuôn mặt của Đào Chi.

Đào Chi sững sờ trước cửa, vẻ mặt khiếp sợ, nàng nhìn ta chăm chăm, trong mắt là thần sắc không dám tin. Ta cười nhạt, “Không vào à?”

Lúc này Đào Chi mới khôi phục tinh thần, hoang mang rối loạn mở miệng gọi một tiếng:

“Quận... Quận chúa.”

Ta nghiêng đầu sang nói với A Phù: “Người ra ngoài trông coi, bất luận kẻ nào cũng không được vào.”

A Phù đóng cửa phòng, trong phòng Nhất phẩm chỉ còn ta với Đào Chi. Ta nhấp một ngụm trà, nhướng mày nhìn Đào Chi, “Sao lại đến đây?”

Môi Đào Chi run run, bước từng bước một qua đây, đi từng bước nhỏ nhất. Nhưng không sao, ta có kiên nhẫn. Đợi Đào Chi đứng trước mặt ta, ta hỏi:

“Muội theo Thái tử bao lâu rồi?”

Đào Chi tái mặt, “Đào Chi không hiểu Quận chúa đang nói gì ạ?”

Ta đặt chén trà bằng men sứ trắng xuống, nói: “Nếu muội có thể thẳng thắn nhận tội, ta sẽ thả muội một con đường sống.”

Đào Chi vẫn như trước: “Đào Chi không hiểu gì ạ.”

Ta lấy trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ từ trong tay áo ra, vứt “cạch” xuống bàn, cười như không cười hỏi:

“Đào Chi, muội còn nhớ rõ Bách Hoà hương ta từng thưởng cho muội chứ? Muội có biết lý do ta thưởng Bách Hoà hương cho muội không?”

Đào Chi mở to mắt, rất nhanh, nàng hình như suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt một mảnh tro tàn.

“Người... tính kế tôi?”

Ta lãnh đạm nói: “Thái tử sai muội đặt nó lên người ta sau khi ta ngủ đúng không, nói vậy chắc muội cũng biết cây trầm này có thể hại ta gấp ác mộng, còn có thể tổn thương người ta. Ta tự hỏi đối xử với muội không tệ, chi phí ăn mặc đều tốt nhất.” Ta nhìn nàng, “Đào Chi, Thái tử đáp ứng muội cái gì?”

Đào Chi cắn chặt môi dưới, nàng bỗng nhiên oán hận nói: “Người cái gì cũng không biết.”

Hồi lâu sau, Đào Chi mới cười nhạt một tiếng, “Đối xử không tệ? Không, tôi chỉ là quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao của Tây Lăng vương phủ các người, tác dụng của tôi là dỗ Quận chúa vui vẻ. Quận chúa vui, tôi có thể sống tốt, Quận chúa không vui, tôi ngay cả gặp mẹ lần cuối cũng không thể.”

Ta giật mình, mẹ của Đào Chi không phải đã mất từ sáu năm trước sao?

Đào Chi lạnh lùng nói: “Người cái gì cũng không biết, người chỉ biết mình không vui rồi phát giận trong phòng, chỉ vì Thế tử gia không làm theo ý người.”

Ta nghe mà mơ mơ màng màng, không có ấn tượng gì với chuyện Đào Chi kể.

Ta nhíu mày nói: “Việc này muội không thể trách lên đầu ta, nếu muội muốn gặp mẹ lần cuối, có thể thỉnh cầu Lý tổng quản. Ta cũng không biết nhà muội xảy ra chuyện như vậy.”

Nàng cười thê lương, “Lý tổng quản nói, Quận chúa thích ăn điểm tâm tôi làm nên tôi không thể về được.”

Chuyện vừa chuyện, nàng cảm giận nói: “Tôi không phục! Dựa vào đâu mà tuổi người gần bằng tôi mà người không vui thì có một đồng người đồ, còn tôi thì đến gặp mẹ lần cuối cũng không được!”

“Nên muội mới phản bội ta?”

Đào Chi không trả lời, chỉ cắn môi dưới thật chặt.

Ta thờ dãi: “Thái tử đáp ứng sẽ cho muội vị trí Trắc phi sau khi chuyện thành đúng không?”

Đào Chi sững người.

Ta đoán cũng được gần hết, lúc này nghe Đào Chi nói như thế, nàng bất mãn xuất thân của mình, nàng muốn thay đổi tình trạng này, cũng chỉ có thể tìm một phu quân tốt. Chỉ là vị trí Trắc phi của Thái tử sao có thể dễ ngồi như thế? Tư Mã Cận Du sao có thể dễ dàng đáp ứng vị trí Trắc phi chứ?

“Muội có biết tại sao ta lại hẹn muội ở đây không? Hôm qua muội gặp người của Thái tử, muội không cảm thấy kỳ quái tại sao phải hẹn trong phòng Nhất phẩm ư? Toàn thành Kiến Khang này, có ai không biết Bình Nguyệt quận chúa thích Nhất Phẩm Lâu nhất?” Ta nói: “Nếu không phải Thái tử cố ý để ta biết, ta có thể bắt được nhược điểm của muội nhanh như vậy à?”

Sắc mặt Đào Chi càng lúc càng trắng bệch.

Ta đứng dậy, “Người không cần về phủ nữa, người nguyện theo ai thì theo người đó đi.”

Ta vòng qua Đào Chi, tay còn chưa đụng tới cánh cửa, Đào Chi bỗng nhiên cười thành tiếng, “Quận chúa, người cái gì cũng không hiểu. Người là người vô tâm, người không hiểu tình yêu, người sẽ không hiểu tôi cam nguyện làm việc cho Thái tử không phải vì chàng có thể cho tôi vị trí Trắc phi, mà vì tôi yêu Thái tử điện hạ, tôi cam nguyện làm bất cứ chuyện gì vì chàng. Dù chàng lợi dụng tôi, tôi cũng vui vẻ chịu đựng.”

Ta giật mình, Đào Chi vẫn đang nói: “Người không hiểu tình cảm trân quý nhất thế gian, nên Dịch Phong công tử cắt đứt quan hệ với người, người cũng không buồn bã. Quận chúa, kỳ thật tôi may mắn hơn người, bởi vì tôi có tâm có tình.”

...

Thời điểm rời khỏi Nhất Phẩm Lâu, ta có chút hoảng hốt.

Nghĩ kỹ lại, Đào Chi cũng nói đúng một ít, ta thật sự không hiểu chữ tình. Chuyện Đào Chi làm, ta ngoại trừ có chút tiếc nuối là sau này sẽ thiếu một nha hoàn tri kỷ ra thì không có cảm xúc gì cả.

Dù ta cố gắng hết sức để có một chút buồn phiền hay tức giận cũng không được, nội tâm trống rỗng, thật giống như lời Đào Chi nói, ta không có tâm.

Chợt có mùi thơm ngọt ngào xông vào mũi, ta vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy bóng dáng Thẩm Hoành, trong tay hắn có một túi hạt dẻ rang đường[3] thơm ngào ngạt làm con sâu tham ăn trong bụng ta muốn chui ra ngoài.

[3] Hạt dẻ rang đường: món ăn đặc sản mùa Thu Đông.

Chuyện của Đào Chi lập tức bị quăng lên chín tầng mây, ta cực kỳ hứng thú đi đến trước người Thẩm Hoành, hỏi:

“Sur phụ, người đã về rồi?”

“Ừ, chuyện đã giải quyết xong. Lúc về vừa vặn thấy ngoài cửa thành có người bán hạt dẻ rang đường, nghĩ con thích ăn nên mua một túi.” Thẩm Hoành cười, lại hỏi: “Tìm chỗ ngồi xuống ăn nhé?”

Ta vốn tính rời khỏi Nhất Phẩm Lâu sẽ đi tìm Tư Mã Cận Du, nếu Tư Mã Cận Du có thể đưa trăm phi thủy khắc hoa màu đỏ cho ta, thì chắc chắn cũng biết tác dụng của nó. Tần Mộc Viễn trong mộng hay Tư Mã Cận Du hiện thực, ta nghĩ, ta cần phải tìm hắn để hỏi mọi chuyện.

Bây giờ ta đã tin có kiếp trước kiếp này, nhưng cũng không chứng tỏ ta nguyện ý nhận chuyện lộn xộn kiếp trước. Mặc kệ kiếp trước ta nợ ai hay ai nợ ta, cũng đã là chuyện của kiếp trước, mà kiếp này, ta chỉ là Tiểu Uyển, là con gái của cha mẹ và muội muội của huynh trưởng thôi.

Nhưng nửa đường gặp phải Thẩm Hoành, hương thơm ngào ngạt của hạt dẻ rang đường khiến ta tạm thời gạt Tư Mã Cận Du qua một bên vô điều kiện, ta cùng Thẩm Hoành đi vào một quán trà gần đó. Sau khi ngồi xuống, ta vội vàng muốn lột vỏ hạt dẻ, Thẩm Hoành đã vỗ nhẹ tay ta, “Coi chừng phỏng, để ta.”

Dứt lời, Thẩm Hoành sai tiểu nhị trong quán cầm một cái chén không lại đây, bỏ hạt dẻ được lột sạch vào trong chén, ta ăn thử một hạt, khi vào miệng thì trong lòng ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Thẩm Hoành vừa lột vừa hỏi ta: “Mấy ngày nay có gặp ác mộng không?”

Ta lại ăn hết một hạt, Thẩm Hoành đưa cho ta một chén trà, cười nói: “Ăn từ từ thôi, cả túi là của con hết.”

Ta sờ sờ mũi, cười ngốc một tiếng, “Tại lâu rồi không ăn cái này, bình thường ở trong Vương phủ cha mẹ cũng không cho ăn vặt bên ngoài.” Ta khẽ nhấp một ngụm trà, rồi kể hết mấy chuyện mấy bữa nay có liên quan đến trăm phi thủy khắc hoa màu đỏ cho Thẩm Hoành nghe, ngay cả chuyện trong mộng cũng không giấu giếm.

Khi nói đến Tạ Uyển, ta thở dài, “Sur phụ, cô gái cùng tên với con trong mộng kia cũng thật tội nghiệp, chết rồi còn bị Tần Mộc Viễn muốn quấy rầy đến kiếp sau, còn người tên Thẩm Yên kia nữa, khi còn sống không biết quý trọng thì thôi, chết rồi còn giành cái gì nữa.”

Thẩm Hoành hơi tái mặt, tay lột hạt dẻ hơi run, ta không để ý, hỏi: “Sur phụ, người có tin kiếp trước kiếp này không?”

Hạt dẻ để vào chén, Thẩm Hoành thấp giọng nói: “Tin.”

Ta tới gần Thẩm Hoàn, hạ giọng nói: “Sur phụ, con nói cho người biết một chuyện, con nghi ngờ Tần Mộc Viễn trong mộng chính là Tư Mã Cẩn Du. Nếu không gặp người, con đã định đi tìm Thái tử để nói chuyện rõ ràng rồi.”

“Nói cái gì?”

Ta nói: “Tất nhiên là khuyên hần quên chuyện trước kia đi, dù con có là Tạ Uyển thì hiện tại cũng đã là Tiêu Uyển, kiếp trước có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới con.” Dừng một chút, ta lại nhét một hạt dẻ vào miệng, phát âm không rõ, nói: “Con nghĩ, có lẽ Tần Mộc Viễn thích Thẩm Yến.”

“Khụ... Khụ khụ khụ!”

Thẩm Hoàn bỗng dừng ho khan, ta nuốt hạt dẻ xuống rồi hỏi: “Sur phụ bị sao vậy?”

Thẩm Hoàn uống hơn nửa chén nước, mới nói: “Không cẩn thận bị sặc.”

Ta yên tâm, nói tiếp: “Tuy đến bây giờ con vẫn chưa biết cảm giác thích như thế nào, nhưng bình thường nghe nhiều nên cũng hiểu hình như Tần Mộc Viễn thích Thẩm Yến, nếu Tần Mộc Viễn không thích Thẩm Yến, sao có thể mười năm như một vói Thẩm Yến chứ? Hai người đối lập như ngày và đêm, mà lại có sở thích giống nhau nữa chứ...”

“... Sở thích?”

Ta nói: “Đều xây mộ cho Tạ Uyển dưới cây đào, nếu hai người họ ở bên nhau, nói không chừng sau này khi đau lòng còn có thể kể chuyện lúc Tạ Uyển còn sống cho nhau nghe.”

Thẩm Hoàn không rên một tiếng, bây giờ ta mới để ý thấy sắc mặt của hần không tốt cho lắm. Ta chợt nhớ tới phong tục nghiêm ngặt của Bắc triều, đoạn tự[4] cũng không dễ được tha thứ. Ta đành im miệng, nói sang chuyện khác:

“Sur phụ, người cũng ăn đi.”

[4] Đoạn tự: tên gọi khác, cách người xưa ẩn dụ gọi đồng tính luyến ái của đàn ông.

Ta đưa hạt dẻ tới miệng Thẩm Hoàn, khí sắc của Thẩm Hoàn tốt hơn hẳn, mặt mày lại dịu dàng như bình thường hay thấy, hần há miệng cắn hạt dẻ giữa hai ngón tay ta, khi đôi môi mỏng chạm vào đầu ngón tay ta, ta cảm giác được sự dịu dàng trong đó.

Có cô nương ở bên cạnh “Eo ôi” một tiếng, che mặt lại, “Chịu hết nổi rồi, màn này kiểu diễm quá đi thôi.”

Ta ngẩn ra, Thẩm Hoàn cũng có qua có lại đưa cho ta một hạt, “A Uyển cũng ăn đi.”

Lúc này ta mới phát hiện người chung quanh đều đang nhìn chăm chăm hai chúng ta, mà hạt dẻ trong tay Thẩm Hoàn lại gần trong gang tấc, hình như không ăn hơi không phúc hậu, nhưng ăn cũng hơi không ổn.

Ta tiến cũng không được, mà lùi cũng chẳng xong.

Thẩm Hoàn bỗng nhiên rút tay về, tức giận nói: “Hạt dẻ này bị bẩn rồi.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, vẫn là Thẩm Hoàn tốt, biết giải vây cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20

Sau khi về phủ, ta nói với mẹ việc ta cho Đào Chi tự do. Mẹ cười cười, chỉ nói: “Đào Chi là người của con, con thích làm sao thì làm, mẹ không can thiệp.”

Sau khi Lê Tâm nghe nói Đào Chi rời đi thì hơi mất mát, ta nhìn ra được Lê Tâm bởi vì Đào Chi không từ mà biệt mà rầu rĩ không vui. Khi Lê Tâm hầu hạ ta cởi áo đi ngủ thì than thở, “Đào Chi thật không có tình nghĩa gì cả, đi cũng không thèm chào muội một tiếng, hại muội khó chịu trong lòng.”

Ta hỏi: “Lê Tâm, muội đau lòng à?”

Lê Tâm trả lời rất nhanh: “Dĩ nhiên đau lòng ạ, dù sao cũng đã chung sống mười năm. Chẳng những đau lòng, mà còn rất tức giận ạ.”

Ta nghe vậy, hơi im lặng, tay xoa ngực, tiếng tim đập chậm mà mạnh mẽ, giống như bình thường, không vì hành động của Đào Chi mà cảm thấy đau lòng hay tức giận, thậm chí đến một chút cảm giác cũng không có.

Khi Lê Tâm đốt hương an thần, ta bỗng nhiên nói: “Không cần đốt, chuẩn bị một vò rượu. Ta muốn qua viện của sư phụ.”

Ta cũng không biết đã hình thành thói quen này từ khi nào, nhưng cứ khi nào gặp phải nghi ngờ sẽ theo bản năng muốn tìm Thẩm Hoành. Lê Tâm chuẩn bị cho ta một vò rượu trái cây rất nhanh, ta không cho Lê Tâm đi theo, chỉ một mình ôm vò rượu đi tới viện của Thẩm Hoành.

Đem thu hơi lạnh, ta bước nhanh hơn, ôm chặt rượu trái cây vào lòng.

Trên đường đi qua viện của huynh trưởng, bên ngoài có không ít gã sai vặt và nha hoàn đang thăm thì rỉ tai nhau. Ta dừng chân một lát mới đi tới, nhúm mày hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vương gia và Thế tử...” Lời còn chưa dứt, nha hoàn đang trả lời ta quay đầu lại, thấy ta mà như thấy quỷ, sợ đến mức mặt tái không còn giọt máu, nằng nệ vàng hàng lễ, “Quận... Quận chúa vạn phúc.”

Nàng gọi to như vậy, những người còn lại cũng phát hiện ra ta, đều luống cuống hành lễ với ta, không chờ ta hỏi, tất cả đã nhanh chóng tản ra, trong sân chỉ còn một mình ta.

Ta thấy đầu óc mờ mịt.

Lúc này, trong viện của huynh trưởng đột nhiên phát ra tiếng đồ sứ bể tan tành.

“Thằng bát hiệu!”

Ta nghe thấy ba chữ này rõ ràng.

Ta bước tới nhìn coi, trên cửa sổ giấy có bóng hai người, một người là cha, người còn lại là huynh trưởng.

Việc cha và huynh trưởng cãi nhau cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ta cũng không thấy kinh ngạc, đang nghĩ thầm có nên đi vào khuyên nhủ hay không thì “chát” một tiếng, rõ ràng là tiếng tát vang dội.

“Tao sinh mày ra làm gì!” Là tiếng tức giận đến khó thở của cha.

“Con do mẹ sinh.”

“Mày...”

Ta suy nghĩ, cha và huynh trưởng cãi nhau ta không nên gia nhập. Nếu cha muốn nện huynh trưởng bằng nghiến mực, ngộ nhờ không cẩn thận nện trúng ta, vậy cũng quá oan rồi. Ta dùng ý nghĩ khuyên can lại, ôm rượu rời khỏi viện của huynh trưởng.

Dù sao huynh trưởng và cha bất hòa cũng không phải chuyện ba ngày hai ngày, bọn họ gây lộn cũng là chuyện vô bổ. Xét đến cùng, mọi chuyện đều do Tam hoàng tử và Thái tử. Tân hoàng một ngày chưa lập, chắc cha và huynh trưởng còn phải tiếp tục ồn ào.

Mẹ cũng không tới khuyên, con gái như ta càng không cần đi vào.

Chẳng qua... hình như có cái gì đó không đúng.

Giờ này, sao cha lại ở trong phòng huynh trưởng? Nếu nói cha đứng bên Tam hoàng tử, mà huynh trưởng lại đứng bên Thái tử, hai người đều là tâm phúc của hai vị Hoàng tử, tuy là cha con, nhưng lập trường không giống nhau, hai người hẳn nên kiêng kỵ mới phải.

Ta trái lo phải nghĩ, nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra nguyên do tại sao, đành phải quăng ra sau đầu.

...

Trong viện của Thẩm Hoành còn đốt đèn, ngoài cửa cũng không có gã sai vặt nào trông coi. Ta bước tới, lấy tay gõ cửa. Rất lâu không có ai lên tiếng trả lời, ta hơi giật mình, chẳng lẽ sư phụ đi vắng?

Nhưng trong phòng vẫn đang đốt đèn mà.

Ta suy nghĩ một lúc, cuối cùng đẩy cửa vào.

Hơi nước bốc mù mịt sau tấm bình phong vẽ hạc trắng, tiếng nước được mức lên róc rách, giọng Thẩm Hoành thản nhiên truyền tới, “Xoa bóp vai giúp ta.”

Bóp vai? Bóp vai cho Thẩm Hoành đang không mặc y phục?

Trong đầu ta lập tức nghĩ đến trước kia trong Tàn Lâu Sở Quán, lúc nhìn thấy hoa khôi cùng một nam tử đang quấn lấy nhau trong thùng tắm[1] như uyên ương nghịch nước, ta chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt. Bản Quận chúa thích mỹ nhân, Thẩm Hoành là mỹ nhân, mà còn là sư phụ của ta, dù lỡ nhìn thấy cái gì không nên nhìn chắc cũng không sao...

[1] Thùng tắm: thùng để tắm được làm từ gỗ.

Hơn nữa, ta thân là đồ đệ của sư phụ, cũng nên hầu hạ sư phụ.

Ta bước tới, đi vào phía sau tắm bình phong.

Thẩm Hoành gác hai tay lên thùng tắm, để lộ bả vai, da Thẩm Hoành trắng như ngà voi, trong sương mù lại có vẻ quốc sắc thiên hương[2]. Ta đặt rượu trái cây trong lòng xuống, nhớ lại khi còn bé đã bóp vai cho huynh trưởng như nào, rồi vươn tay đặt lên hai bờ vai bóng loáng của Thẩm Hoành.

[2] Quốc sắc thiên hương: dùng để hình dung người vô cùng xinh đẹp tuyệt trần.

Còn chưa bắt đầu xoa bóp, ta đã cảm thấy người Thẩm Hoành cứng đờ, hắn cũng không quay đầu lại, "... A Uyên?"

Ta nói: "Là con, sư phụ."

Thẩm Hoành quay đầu lại, nước trong thùng rất trong, ánh mắt của ta vô tình liếc tới hai điểm đỏ trước ngực Thẩm Hoành. Sư phụ cũng như huynh trưởng, toàn thân huynh trưởng từ trên xuống dưới có chỗ nào ta chưa thấy chứ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng tiếng tim đập chậm lại.

"A Thanh đâu?"

A Thanh là gã sai vặt trong viện này, ta đã thấy vài lần, hơi mơ hồ, thường ngủ gà ngủ gật. Ta nói:

"Lúc con đi vào đã không thấy hắn. Chắc ngủ rồi ă."

Trên mặt Thẩm Hoành cũng không có vẻ xấu hổ, cũng không có gì không ổn, mà rất ngay thẳng. Hắn bình tĩnh nhìn rượu trái cây dưới chân ta, cười hỏi:

"Tìm sư phụ uống rượu?"

Ta sợ Thẩm Hoành không cho ta uống, vội nói: "Là rượu trái cây, không có mùi rượu đâu ă."

Thẩm Hoành nói: "A Uyên chờ một lát, ta mặc y phục xong rồi uống."

Ta nói "Dạ", khi vừa rời đi, chợt nghe thấy tiếng vang rất nhỏ trong không trung, cùng với một tiếng "A Uyên" đầy sột ruyệt của Thẩm Hoành, ngay sau đó cổ tay truyền đến một lực đạo, ta chỉ thấy trước mắt trời đất nghiêng chuyển, ừng ực ừng ực, mũi miệng đã bị vào không ít nước.

"Um..."

Ta không biết bơi, chỉ biết vùng vẫy dưới thùng tắm, cũng không biết đụng vào cái gì, mềm mềm, rất có tính đàn hồi. Nhưng mà rất nhanh, ta lại có thể hô hấp lần nữa, ta thở hỗn hển toàn thân vô lực bám vào người Thẩm Hoành, ho khan vài cái, mới hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Hoành nửa ôm ta, "Vừa rồi có thích khách."

Ta nghe xong, mắt tròn to, nhìn kỹ chung quanh, nơi nơi đều là phi tiêu nằm cạnh, nói vậy ban nãy ta trốn dưới nước, Thẩm Hoành đã đối phó đám ám khí như mưa xối xả kia.

Ta hỏi: "Thích khách muốn giết ai? Là người hay con?"

Ta trầm ngâm nói: "Hắn không phải muốn giết con, giết con không cần dùng nhiều ám khí như vậy. Mà con tới chỗ sư phụ cũng do nhất thời nổi hứng, thích khách tuyệt đối sẽ không nghĩ đến. Chẳng qua... vì sao phải ám sát sư phụ? Hay sư phụ đã gây thù ở ngoài?"

"Ta sẽ tra rõ, A Uyên đừng lo."

Ban nãy mắt ta ngâm trong nước nên cảm thấy hơi cay, ta vừa định dụi mắt, Thẩm Hoành đã nắm tay ta, nói:

"Đừng dụi, không tốt cho mắt. Nhịn một chút."

Ta nói: "Nhưng khó chịu lắm."

Thẩm Hoành dịu dàng dỗ: "Ta thôi giúp con, đừng dụi." Nói xong, Thẩm Hoành rất cẩn thận thổi vài hơi vào mắt ta.

Ta gắng sức chớp mắt, có nước mắt chảy ra, chảy qua con mắt khô khan, lập tức dễ chịu hơn hẳn.

Ta nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Ta cũng chưa ý thức được ta với Thảm Hoành đang trong tư thế mập mờ, cho đến khi “bùm” một tiếng, ta nhìn thấy A Thanh vút thùng nước trong tay xuống, về mặt hoảng hốt lo sợ chạy ra ngoài, ta mới khẽ ho khan vài tiếng.

Nhưng Thảm Hoành cũng không thả ta ra, chỉ hỏi: “Cổ họng khó chịu à?”

Ta lại khụ một tiếng, nói: “Không có, sư phụ người nên thả con ra.”

Thảm Hoành thoạt nhìn có chút lưu luyến, nhưng cuối cùng cũng thả ta, ta đứng thẳng, nói:

“Nguy rồi, vừa nãy A Thanh nhìn thấy hai chúng ta như vậy, chắc chắn sẽ hiểu lầm, ngày mai trong phủ nhất định sẽ có không ít lời ra tiếng vào. Nếu mẹ nghe thấy, nhất định sẽ nói con thất lễ.”

Ta chuẩn bị bước ra khỏi thùng tắm, chỉ là ta cũng không ngờ đáy thùng tắm lại trơn như vậy, ta ngã xuống, cả người lại bổ nhào lên người Thảm Hoành lần nữa. Thùng tắm này vừa mới trải qua một trận tập kích nên không chịu nổi sự va chạm này, nhoáng một cái các tấm ván gỗ đã rời rạc rơi vỡ tứ tung, nước tràn hết ra ngoài.

Trên người Thảm Hoành chỉ có một cái tiết khó[3], mà ta lại toàn thân ướt đầm ngả lên người hắn. Không khéo chính là, môi của ta vừa vịn đè lên môi Thảm Hoành. Môi Thảm Hoành hơi lạnh, có mùi vị rất dễ chịu, ta vô ý thức lè lưỡi liếm liếm, vui mừng nói:

“Sư phụ, người vừa mới uống rượu nho!”

[3] Tiết khó: quần lót người xưa hay dùng.

Lại “bùm” tiếng nữa, ta lần nữa nhìn thấy A Thanh vút thùng nước trong tay xuống rồi lại hoảng hốt lo sợ chạy ra ngoài.

Đôi mắt Thảm Hoành sâu thẳm, như chứa cả bầu trời, cánh tay ôm eo ta nóng hổi, giọng khàn khàn gọi:

“A Uyển.”

Ta khôi phục tinh thần, ý thức được chuyện vừa rồi hơi không ổn. Ta từ trên người Thảm Hoành đứng dậy, xin lỗi hắn.

Thảm Hoành hỏi ta: “Sao A Uyển lại xin lỗi?”

Ta sờ sờ mũi, “Vừa nãy con không nên làm như vậy, trên sách nói chuyện này chỉ tình nhân mới có thể làm. Con và sư phụ không phải tình nhân, không thể làm chuyện như vậy.”

Thảm Hoành cũng cười thành tiếng, hỏi: “Con xem từ sách nào?”

Ta nghĩ nghĩ, “Trong thoại bản đều viết như vậy.”

“Thoại bản viết như vậy mà con cũng tin?”

Ta nói: “Mẹ cũng nói, chuyện này chỉ có thể làm với phu quân của con.”

Thảm Hoành khẽ vuốt môi dưới, ta bỗng dưng nhớ tới vị ngọt ban nãy, trong lòng không khỏi có chút rộn rạo. Mùi vị hôn môi thật tuyệt, chẳng trách mọi người trong Tần Lâu Sở Quán đều thích ôm ấp hôn tới hôn lui.

Mẹ nói chỉ có thể làm với phu quân tương lai, nhưng ta thấy cô nương ở Tần Lâu Sở Quán hôm nay hôn nam tử này, ngày mai lại hôn nam tử khác...

Ta nói: “Kỳ thực con cũng không hiểu lắm...” Ta nghiêm túc hỏi Thảm Hoành, “Sư phụ, rốt cuộc nên làm với ai ạ?”

Thảm Hoành khẽ ho một tiếng, ánh mắt dần thâm thúy.

Hắn nói: “Vương phi nói không sai, nhưng cũng không đúng hết. Chuyện này trừ phu quân của A Uyển ra, còn có thể làm với sư phụ. A Uyển cũng không được tìm những người khác. Nếu sau này A Uyển muốn...” Thảm Hoành dừng một chút, mới nhỏ giọng nói, “Tìm sư phụ là được rồi.”

Cha nói nghe sư phụ nhất định không sai.

Ta trịnh trọng gật đầu, “Sư phụ, sau này con có nhu cầu sẽ tới tìm người.”

Thảm Hoành ho khan vài tiếng, thần sắc có vẻ phức tạp, nhưng rất nhanh lại trở nên kiên định, hắn nói: “Y phục con ướt rồi, thay bộ khác đi.” Thảm Hoành kéo áo bào từ trên bình phong xuống, khoác lên người. Giây lát sau, không biết hắn lấy đâu ra một bộ y phục màu xanh biếc, “Thay đồ đi.”

Ta hơi sững sờ, sao trong phòng Thảm Hoành lại có y phục của con gái?

Thẩm Hoành lại nói: “Là đồ mới, mấy ngày trước đi ngang tiệm y phục vừa vặn nhìn thấy, cảm thấy thích hợp với con liền mua. Bây giờ đúng là có đất dụng võ, đừng lo lắng, nhanh thay đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh mất.”

Khi ta đổi lại xiêm y rồi đi ra ngoài, thần sắc Thẩm Hoành nhu hòa, ta dang hai tay nhìn trái nhìn phải, kinh ngạc nói:

“Sur phụ, mắt người chuẩn thật, đúng là số đo của con, không rộng không chật, may thật vừa vặn.”

Ý cười trong mắt Thẩm Hoành như ánh trăng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21

Trên mặt đất hỗn độn một đồng, rượu trái cây ta ôm tới cũng vãi đầy mặt đất. Ta hơi tiếc nuối, sớm biết vậy đã dặn Lê Tâm chuẩn bị thêm một vò nữa rồi. Khi Thẩm Hoành thay xiêm y sạch rồi đi ra ngoài, trong tay đã cầm thêm vò rượu.

Ta ngược mắt nhìn, ánh mắt lập tức sáng ngời, “Sur phụ, là rượu nho hả?”

Nhớ lại mùi rượu nho trên môi Thẩm Hoành lúc nãy, con sâu rượu trong bụng ta nhất thời trở dậy, nhảy qua đồng lộn xộn trên mặt đất, nhảy đến trước mặt Thẩm Hoành, sáp lại gần rồi ngửi, đúng là mùi ngọt này.

Ta kích động nói: “Đúng lúc bên ngoài trăng sáng, chúng ta ra ngoài sân nha.”

“Đội đã.” Thẩm Hoành đưa rượu nho trong lòng cho ta, tiện tay cầm áo choàng sạch khoác lên người ta, một loạt động tác, Thẩm Hoành làm cực kỳ tự nhiên, như đã làm vô số lần rồi.

“Bên ngoài lạnh.” Thẩm Hoành lại nhét lò sưởi tay cho ta.

Khóe miệng của ta run lên, nói: “Sur phụ, bây giờ là mùa thu đó!”

Thẩm Hoành kiên trì nói: “Người con không khỏe, vẫn nên ôm vào.”

“Con khỏe lắm rồi mà.” Tuy than thở vài câu, nhưng ta vẫn nghe lời Thẩm Hoành. Cùng Thẩm Hoành ra ngoài đi dạo, vừa vặn gặp A Thanh đang chuẩn bị tiến vào. Ánh mắt quý dị của A Thanh đảo quanh người ta và Thẩm Hoành, cuối cùng hắn nuốt nuốt nước miếng, “... Quận... Quận chúa...”

Ta nghĩ thầm thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, liền nói: “Lúc này người không thấy gì cả.”

Ta không thèm để ý mấy lời đồn nhảm, ta chỉ sợ mẹ nói ta thôi.

A Thanh điên cuồng gật đầu như gà mổ thóc.

Ta hài lòng gật đầu, “Rất tốt.” Thẩm Hoành nói với A Thanh: “Trong phòng hơi bừa bộn, người đi dọn đi. Dọn xong thì đi nghỉ ngơi, không cần canh giữ ở đây.”

Chẳng biết A Thanh đang nghĩ gì trong đầu, mà ánh mắt lại sợ hãi, gương mặt lại ửng hồng.

Ta cùng Thẩm Hoành đi tới bàn đá cẩm thạch dưới tầng cây, ta ôm lò sưởi tay, nói nhỏ:

“Sur phụ, gã sai vặt này của người thật cổ quái.”

Thẩm Hoành cười nói: “Hắn xưa nay đã vậy rồi, A Uyển không cần để ý.”

Sau khi uống vài chén rượu nho với Thẩm Hoành, Thẩm Hoành mới hỏi ta: “A Uyển có tâm sự?”

Thẩm Hoành đứng là hoà nhàn kim tĩnh, ta ôm hai má hỏi: “Sur phụ, nếu người bị một người thân thiết nhiều năm phản bội thì người có tức giận không? Tức giận nhiều đến mức đau lòng chứ?”

Thẩm Hoành trầm ngâm chốc lát, nói: “Nếu người đó thật sự làm chuyện không thể tha thứ thì chẳng việc gì phải tức giận. Cùng lắm là trách mình không có mắt nhìn người.” Thẩm Hoành nhìn ta, “Đào Chi là người của Thái tử?”

Ta gạt đầu. Nói chuyện với sư phụ quả nhiên thoải mái, ta còn chưa nói thì hắn đã hiểu. Ta lại nói:

“Sư phụ, Đào Chi nói con vô tâm vô tình. Con vốn không tin, nhưng ngẫm lại cũng thấy Đào Chi nói đúng. Con quen biết Dịch Phong mấy năm, hắn nói muốn cắt đứt quan hệ với con, lúc cắt đứt còn nói mấy lời con chẳng hiểu nổi, lúc ấy, con chỉ thấy tiếc vì không thể nghe Dịch Phong đàn nữa, nhưng sau đó Dịch Phong lại nói người còn đàn hay hơn hắn, con liền một chút tiếc nuối đó cũng không còn nữa. Lúc ấy Đào Chi còn hỏi con, tình bạn nhiều năm như vậy, nói cắt liền cắt, thật sự không buồn tí nào à?”

Thẩm Hoành lắng nghe ta nói, sắc mặt khá bình tĩnh.

Ta nhấp một ngụm rượu nho, tiếp tục nói: “Bây giờ nghĩ lại, con thật sự từ đầu tới cuối ngay cả chút buồn bã cũng không có. Đào Chi phản bội rồi đi, con cũng chẳng thấy gì. Con cảm thấy, dù là Dịch Phong cũng được hay Đào Chi cũng thế, con cũng nên có cảm xúc, nên có sự thay đổi tình cảm mới phải. Nhưng con không có. Sư phụ, có lẽ con thật sự là người vô tâm.”

Nhớ tới biểu cảm của cha mẹ và huynh trưởng khi ta nhắc tới chữ tình, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Sư phụ, chuyện năm đó Liễu Không đại sư nói với mẹ chắc chắn không liên quan đến việc lập gia đình.” Ta yên lặng nhìn Thẩm Hoành, “Sư phụ, người đừng gạt con nữa, năm đó Liễu Không đại sư có phải đã nói con sinh ra đã là người vô tâm? Nên con mới ngu dốt chuyện tình cảm như vậy, dù con có cố gắng học tập đến đâu cũng không hiểu được.”

Thẩm Hoành im lặng hồi lâu, mới than nhẹ một tiếng, nói: “Phải.”

Lòng ta run lên.

Thẩm Hoành lại nói: “Nhưng chuyện này có quan hệ gì? A Uyển, con không hiểu ta liền dạy cho con hiểu, cho dù con cả đời cũng không hiểu, ta cũng dạy con cả đời. Với lại, vô tâm với con cũng không phải chuyện xấu. Vô tâm thì không có tình, con sẽ không bao giờ bị tổn thương nữa.”

Giờ này khắc này, ta bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng đã quên ta mười sáu năm qua.

Cô gái trong mộng cũng kêu A Uyển, dưới bầu trời nhuộm đầy màu máu, nàng oán hận nói:

“Nếu có kiếp sau, A Uyển cũng muốn làm người vô tâm, vô tâm thì không có tình, vô tình sẽ không còn đau lòng nữa.”

Dường như có hình ảnh sinh động được hiện ra.

Nếu nói Tư Mã Cận Du là Tần Mộc Viễn, vậy... Thẩm Yên là ai?

Ta kinh ngạc nhìn Thẩm Hoành.

Hắn bỗng nhiên đến gần ta, rồi nhẹ giọng nói: “A Uyển, không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, sư phụ sẽ giúp con giải quyết phiền não. Con muốn cái gì, sư phụ sẽ cho con cái đó.”

...

Đêm qua, ta uống không ít rượu, say mất, cuối cùng về viện của mình thế nào cũng không nhớ rõ. Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Lê Tâm đang hầu hạ bên giường, thấy ta tỉnh lại liền bưng đến một chén canh giải rượu.

Khi ta đang uống thì Lê Tâm cười tủm tỉm nói: “Đêm qua là Thẩm công tử đưa Quận chúa về ạ.” Hơi hơi dừng lại, Lê Tâm nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Quận chúa, hiện tại toàn bộ Vương phủ đều đang bàn tán chuyện người đêm qua sắc tâm nổi dậy, bỏ nhào vào Thẩm công tử đang tắm...”

Phụt ——

Canh giải rượu bị phun ra ngoài, ta bị sặc mạnh, “Cái gì?”

Lê Tâm nói: “Quận chúa, chắc người không biết chứ miệng của A Thanh lớn nhất Vương phủ đó, đừng nhìn vẻ mặt luôn mơ hồ của hắn, mấy chuyện này vào miệng hắn là không giữ được đâu.”

Ta thảm kêu không xong rồi, nhận khăn lau miệng Lê Tâm đưa, hỏi: “Mẹ tôi chưa?”

“Chưa tới ạ.”

“Cha đâu?”

“Cũng chưa tới ạ.”

“Vậy... huynh trưởng của ta đâu?”

Lê Tâm thở dài một cái, “Quận chúa, người dậy trễ nên đã bỏ lỡ một việc. Bây giờ chắc không ai để ý đến chuyện của người nữa đâu. Sáng sớm hôm nay, sau khi hạ triều, Vương gia và Thế tử gia liền âm ỉ một trận lớn, Thế tử gia nói muốn ra ngoài tự lập môn hộ ạ.”

Ta khiếp sợ hỏi: “Đã ra ngoài chưa?”

Lê Tâm gật đầu, “Thái tử diện hạ thường cho Thế tử gia một tòa phủ đệ có sẵn, nửa canh giờ trước, Thế tử gia đã dọn qua rồi. Vương gia tức giận đến té xỉu, Vương phi khóc sưng cả mắt. Hiện giờ Vương phủ rối loạn cả lên, Quận chúa có thể yên tâm, so với chuyện của Thế tử gia, thì chuyện hoang đường đêm qua của người không là gì đâu.”

Ta cực kỳ kinh ngạc. Cứ nghĩ cha và huynh trưởng sẽ vẫn ổn ào đến khi tân hoàng đăng cơ, không ngờ hôm nay huynh trưởng đã ra ngoài tự lập môn hộ.

Ta hỏi: “Mẹ đang ở đâu?”

Lê Tâm trả lời: “Sau khi Vương gia té xỉu, Thẩm công tử liền đi qua xem. Chắc bây giờ Vương phi đang ở bên Vương gia ạ.”

Ta vội rửa mặt chải đầu rồi chạy nhanh qua đó. Còn chưa bước vào viện của cha mẹ, đã gặp Thẩm Hoàn đang bước ra. Ta hỏi:

“Cha sao rồi ạ?”

Thẩm Hoàn nói: “Cũng không sao, chỉ là nhất thời nóng giận làm đau đầu. Hết giận liền không sao.”

Ta gật đầu, khi chuẩn bị đi vào thì Thẩm Hoàn lại kéo ta lại, hần nói: “Vương gia và Vương phi cần yên tĩnh một chút.”

Ta nhìn sắc mặt bình tĩnh, tuyệt không hoảng loạn của Thẩm Hoàn. Xem ra việc này cũng không nghiêm trọng như ta tưởng. Ta kéo Thẩm Hoàn vào một góc nhỏ hẻo lánh, “Sur phụ, con cảm thấy việc này hơi kỳ quái. Con hiểu huynh trưởng, dù huynh ấy có giận, cha có nóng hơn nữa thì huynh ấy cũng sẽ không làm ra chuyện tự lập môn hộ.”

Thẩm Hoàn mỉm cười, “Vậy A Uyển cảm thấy việc kỳ quái này do đâu?”

Nhìn nét mặt của Thẩm Hoàn, ta càng cảm thấy phán đoán của ta chính xác, ta thử thăm dò hỏi:

“Hay cha và huynh trưởng đang diễn khổ nhục kế?”

Thẩm Hoàn gật đầu.

“Vương gia và Thế tử đều là người tâm phúc của hai vị Hoàng tử, nhưng vì là quan hệ cha con, nên Thái tử và Tam hoàng tử đều có chút cố kỵ. Nếu Vương gia và Thế tử muốn chiếm được niềm tin tuyệt đối của hai vị Hoàng tử, thì đoạn tuyệt quan hệ là cách rõ ràng lưu loát nhất. Hoàng đế Nam triều không sống được lâu nữa, màn khổ nhục kế này cũng không diễn lâu đâu, A Uyển cứ yên tâm”

Ta nói: “Sur phụ, người thật lợi hại.” Ngay cả Hoàng đế không sống được lâu nữa cũng biết, đúng là cao nhân mà.

Thẩm Hoàn sờ sờ đầu ta, ta cũng để hần sờ, mấy ngày nay bị Thẩm Hoàn sờ riết cũng quen. Hần lại cười nói:

“Nhưng A Uyển phải nhớ kỹ, chớ để lộ chân tướng trước mặt người ngoài.”

“Con biết mà.” Ở trước mặt người ngoài phải giả vờ tức giận mới được.

Chà, bây giờ huynh trưởng đã chuyển ra ngoài tự lập môn hộ, như vậy người làm muối muối như ta cũng nên hỗn hển lao ra ồn ào với huynh trưởng một trận, sau đó khóc chạy về Vương phủ mới phải. Ta nói:

“Sur phụ, con ra ngoài một chuyến.”

Thẩm Hoàn nói: “Cẩn thận mọi chuyện.”

...

Tôi chỗ huynh trưởng diễn kịch, rồi tiện thể tới chỗ Tư Mã Cẩn Du gây âm ỉ, tỏ vẻ ta là Bình Nguyệt quận chúa không hiểu chuyện, thuận tiện trả lại trâm phỉ thủy khắc hoa cho Tư Mã Cẩn Du, rồi giải thích cho hần chuyện kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, Tần Mộc Viễn cũng thế, Tư Mã Cẩn Du cũng vậy, đều không có quan hệ gì với Tiêu Uyển ta.

Ta vào nhà bếp cắt tỏi sống, nước mắt rơi ào ào, ta làm ra vẻ tức giận chạy ra khỏi Vương phủ.

Lê Tâm cũng không biết chuyện, nhưng thấy bộ dạng này của ta, liền vội đến mức vừa đuổi theo vừa kêu:

“Quận chúa Quận chúa!”

Ta hỏi: “Phủ đệ của huynh trưởng ở đâu?”

Lê Tâm thờ hồng học nói: “Quận chúa đừng vội Quận chúa đừng vội, từ từ nói chuyện ạ.”

Ta nhủ mày nói: “Nói mau.”

Lê Tâm chỉ chỉ ngã tư đường bên cạnh, ta lại bắt đầu chạy như điên, mãi đến khi thấy một tòa phủ đệ còn chưa kịp treo hoành phi thì mới dừng chân, gã sai vặt trông cửa hình như muốn chặn ta lại, ta ngang ngược nói:

“Mắt chó bị mù à, bản Quận chúa mà cũng dám chặn hà?”

Ta cảm khái trong lòng, bản Quận chúa điều ngoa cũng giống đây chứ.

Gã sai vặt bị ta hù sợ, ta hừ một tiếng, vọt thẳng vào, sau lưng là Lê Tâm vừa chạy vừa thở hổn hển không ngừng. Khi ta thấy huynh trưởng, cũng không nhìn hạ nhân ở chung quanh mà lập tức căng họng:

“Huynh trưởng, uống công muội kính trọng huynh, kết quả huynh lại làm chuyện bất hiếu như vậy. Cha mẹ nuôi huynh hơn hai mươi năm, vậy mà chỉ vì lòng trung thành, đến hiếu đạo huynh cũng không cần sao? Đền đũa muội muội này huynh cũng không cần sao?”

Củ tỏi lúc này lợi hại thật, ta chạy lâu như vậy mà vẫn còn nòng làm nước mắt ta cứ chảy ròng ròng.

Đôi mắt ta đầm lệ, ngón tay run run chỉ vào huynh trưởng đang im lặng.

“Từ hôm nay trở đi, Tiêu Uyển ta coi như không có người huynh trưởng này!”

Ta dậm chân một cái, lệ rơi đầy mặt chuẩn bị về Vương phủ. Không ngờ có tiếng vỗ tay vang lên, Tư Mã Cẩn Du từ trong núi giả đi ra, khoe miệng hơi nhếch lên, trong mắt phượng là vẻ lười biếng, hần dựa vào núi đá, mày dài nhướn lên.

“A Uyển, ta chờ nàng đã lâu.”

Ta nhớ đến Tần Mộc Viễn trong mộng, khi hần ôm xác Tạ Uyển cũng là thần sắc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22

Ta cũng không nghĩ tới Tư Mã Cẩn Du sẽ xuất hiện ở đây, vốn có nhiều điều muốn nói rõ ràng với hần, nhưng ánh mắt của Tư Mã Cẩn Du cứ khoá chặt trên người ta, khiến ta nhất thời không mở miệng được.

“Tất cả lui ra.” Hần nói.

Đám người vừa mới trốn tránh xem náo nhiệt ở chung quanh đều im lặng rồi đi, chỉ còn lại một mình huynh trưởng. Tư Mã Cẩn Du cuối cùng cũng cho huynh trưởng một ánh mắt, “Văn Chi, người cũng lui ra.”

Huynh trưởng vẫn chưa có động tác gì, chỉ lo lắng liếc nhìn ta một cái.

Tư Mã Cẩn Du không vui, “Sợ ta ăn thịt muội muội người?”

Lúc này ta mới nhớ tới mình đang sắm vai muội muội đang cãi nhau với huynh trưởng, ta khẽ hừ một tiếng, liếc nhìn huynh trưởng một cái, rồi trực tiếp quay gáy về phía huynh ấy. Huynh trưởng thở dài một tiếng, tiếng bước chân dần dần nhỏ lại rồi biến mất.

Trong đình viện to như vậy cũng chỉ còn lại ta với Tư Mã Cẩn Du.

Tư Mã Cẩn Du không nói tiếng nào, cứ yên lặng nhìn ta, trong đôi mắt như chứa thiên ngôn vạn ngữ[1], rõ ràng cũng là Tần Mộc Viễn trong mộng, nhưng dung mạo lại không giống nhau, Tư Mã Cẩn Du trong hiện thực vẫn hơi khác một chút.

[1] Thiên ngôn vạn ngữ: ngàn câu vạn chữ.

Ta chỉ chỉ ngôi nhà thủy tạ ở xa xa, “Thái tử điện hạ, qua đó nói chuyện được không?”

Tư Mã Cẩn Du nhú mày, “A Uyển, gọi ta là Cẩn Du.”

Ta cúi đầu, không muốn thỏa hiệp. Trên mặt đất trải đầy đá cuội hình dạng khác nhau, có mấy con kiến bò qua, ta đếm đếm, có năm con. Ta lại đếm đếm, có thêm một con nữa. Lúc này, Tư Mã Cẩn Du mới nói:

“Thôi, tạm thời tha cho nàng.”

Tư Mã Cận Du bước từng bước tới nhà thủy tạ.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, bước từng bước nhỏ đuổi theo, luôn cách Tư Mã Cận Du một khoảng cách. Nói thật, ta chỉ cảm thấy nổi da gà với Tần Mộc Viễn, kẻ mà đến người chết cũng muốn đào xác lên để thành thân. Ta khó có thể tưởng tượng, nếu ta chết rồi, Tư Mã Cận Du cũng đào xác ta lên, sau đó mặc giả y cho xác của ta...

Chỉ nghĩ thôi, ta cũng nổi hết da gà.

Nhìn bóng lưng của Tư Mã Cận Du, trong lòng than nhẹ, vốn là nỡ nam yêu nghiệt, vậy mà lại điên cuồng như thế, đáng tiếc đáng tiếc.

Đến nhà thủy tạ, Tư Mã Cận Du ngồi xuống ghế đá, vỗ tay vào chỗ bên cạnh, “Lại đây.”

Ta không muốn, vội ngồi xuống chỗ đối diện Tư Mã Cận Du, “Tiểu nữ ngồi ở đây được rồi, đối mặt cho dễ nói chuyện.” Tư Mã Cận Du nhíu mày, nét mặt không vui, nhưng cũng không ép ta.

Hắn đột nhiên vỗ vỗ tay, có tùy tùng dâng lên một bình rượu cùng bốn năm đĩa điểm tâm. Hắn tự mình rót cho ta một chén rượu, ta vừa ngửi, mùi thơm của rượu bốc lên, ta khẽ nhấp một ngụm, trong miệng tràn đầy mùi rượu, chẳng qua ta không đoán ra đây là rượu gì.

Tư Mã Cận Du cười nói: “Đây là rượu Hà Hương, hồi trước nàng thích uống rượu này nhất. Hồi nàng còn nhỏ hay nhắc tới nó lắm, thường quần quít đòi ta đất nàng tới quán rượu để uống.”

Ta ngẩn ra, Tư Mã Cận Du lại nói: “Nàng ném thử những điểm tâm này đi, toàn là đồ nàng thích ăn cả.”

Ta nhìn bốn năm đĩa điểm tâm trên bàn một lượt, tuy có ném thử, nhưng cũng không phải món ta thích nhất. Trong mắt Tư Mã Cận Du đầy ý cười, ánh mắt nhìn ta cực kỳ chăm chú, nhưng ta biết, người hắn nhìn không phải ta, mà là Tạ Uyển.

Ta đặt chén rượu xuống, nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nữ là Bình Nguyệt, cũng là Tiêu Uyển, nhưng không phải Tạ Uyển.” Ta lấy trâm phi thủy khắc hoa màu đỏ được cắt trong tay áo ra, đặt lên bàn, nhẹ giọng nói: “Được Thái tử điện hạ yêu mến, nhưng cây trâm này Bình Nguyệt không nhận nổi.”

Sắc mặt Tư Mã Cận Du lập tức âm trầm, trong lòng ta sợ hãi, nhưng lời nói đã đến bên miệng, đành dứt khoát nói ra hết. Có cái gọi là đau dài không bằng đau ngắn, kiếp trước và kiếp này, cũng nên sớm kết thúc.

Ta cắn cắn môi, tiếp tục nói: “Thái tử có còn nhớ rõ lời Bình Nguyệt đã nói khi ở Tương Quốc Tự không? Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, dù kiếp trước ngài nợ tiểu nữ hay tiểu nữ nợ ngài thì cũng đã là chuyện của kiếp trước. Bây giờ, ngài đã là Thái tử cao quý, muốn cái gì đều có thể tiện tay lấy, cần gì phải dây dưa chuyện kiếp trước? Và lại...” Ta ngừng một chút, “Thái tử có điều không biết, Bình Nguyệt vừa sinh ra đã là người vô tâm, không hiểu tình yêu, nếu Thái tử thật sự kết duyên với tiểu nữ thì chính là hoá hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

Ta thật lòng nghĩ như vậy, ta chính là người vô tâm, dù kết đôi với ai thì người đó đều cắm trên bãi phân trâu.

Trên mặt Tư Mã Cận Du cũng không có vẻ kinh ngạc, xem ra đã sớm biết rồi. Nhưng chớp mắt nghĩ lại, nếu Đào Chi đã có năng lực để làm việc cho Tư Mã Cận Du, thì chắc chắn cũng đã nói chuyện này của ta cho Tư Mã Cận Du nghe rồi, nên hắn có biết cũng không phải chuyện lạ.

Sắc mặt Tư Mã Cận Du vẫn âm trầm như trước, hắn ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, ném đại một cái, chén rượu tạo thành đường cong trên không trung, làm bọt nước nổi lên tung toé trên mặt nước, “Nàng xem gọn sóng trên mặt nước kia.”

Ta nhìn một cái, cũng không thấy có gì khác thường.

Tư Mã Cận Du lấy một khối ngọc bội từ trong ngực ra, hắn nói: “Đây là ngọc bội từ ba trăm năm trước.” Dứt lời, hắn ném vào mặt nước, bọt nước nổi lên tạo thành vòng tròn gọn sóng.

“Dù là đồ của ba trăm năm trước, hay đồ của hiện tại thì ném vào nước cũng đều tạo thành gọn sóng.” Tư Mã Cận Du có chấp, “Cho nên, mặc kệ nàng là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển, thì cũng là A Uyển.”

Này... Này... Giống chỗ nào chứ!

Ta vội la lên: “Nguy biện! Rõ ràng là nguy biện!”

Tư Mã Cận Du lại nói: “A Uyển, mới vừa rồi nàng nói đúng một câu, kiếp này ta là Thái tử cao quý, muốn gì được nấy. Dù là nguy biện nhưng ta nói ra sẽ thành chân lý.”

Ta nói: “Nhưng tiểu nữ là người vô tâm!”

Tư Mã Cận Du thân nhiên nói: “Ta không để ý.”

Ta lại nói: “Cả đời này tiểu nữ cũng không thể thích ngài được.”

Hắn nói: “Càng hợp ý ta, nàng không thích ai cả, ở bên cạnh ta là được rồi.”

Trông mặt của ta quay nhanh, “Không... không phải ngài thích Dịch Phong à? Ngài không phải đoạn tụ à?”

“Ta cứ tưởng Dịch Phong là nàng, nhưng may nhờ có cây trâm phi thủy màu đỏ mà ta mới tìm lại được A Uyển của ta lần nữa.” Tư Mã Cận Du bỗng nhiên tới gần ta, thừa dịp ta không kịp phản ứng liền tháo cây trâm trên đầu ta xuống, “Sau này chỉ cho phép mang đồ ta đưa.”

Ta nói: “Cây trâm này là cha cho tiểu nữ.”

Tư Mã Cận Du phớt lờ: “Cha nàng cũng thế, mẹ nàng cũng thế, mà bản thân nàng mua cũng thế...” Trên mặt hắn âm trầm bi thương, “Đều không được.” Hắn kéo ta qua, nắm cổ tay của ta thật chặt, chặt đến mức làm ta đau.

Ta không nhịn được lớn tiếng kêu, “Ngài làm tiểu nữ đau.”

Tư Mã Cận Du chẳng những không nhẹ tay, mà còn dí mặt sát mặt ta. Ta muốn giãy dụa, nhưng vô ích. Ta theo bản năng nhớ tới công phu quyền cước Thẩm Hoành đã dạy, chân dùng sức đá một cái, không ngờ lại bị Tư Mã Cận Du đè người ta lên cây cột đỏ của nhà thủy tạ, hai chân ta không còn lực phản kháng nào nữa.

Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu cảnh khuất nhục như vậy, cũng không thềm nghĩ ngợi, liền dùng tay tát thẳng vào mặt Tư Mã Cận Du một cái.

Tiếng tát vang lên, ta mới ý thức được mình đã đánh Thái tử, Thái tử điện hạ có tính tình không tốt nhất Nam triều.

Ta cứ nghĩ Tư Mã Cận Du sẽ tức giận, nhưng hắn lại cười thành tiếng, mũi của hắn chạm vào trán của ta, hô hấp của hắn gần trong gang tấc, “Bàn tay của A Uyển thật thơm”

Ta sợ, rất sợ, đời này ta chỉ sợ bị cha đánh chửi, nhưng so với việc Tư Mã Cận Du làm bây giờ thì đúng là không xi nhê mà. Trong lòng ta cực kỳ sợ hãi.

Ta đúng là xui đến tám kiếp, đang yên đang lành, lại bị chuyện kiếp trước quán vào.

Ta tin tưởng sắc mặt của ta đã hoàn toàn trắng bệch, sự đau đớn trên cổ tay cũng không bằng nỗi sợ trong lòng.

Tư Mã Cận Du đột nhiên nói: “A Uyển, gọi ta một tiếng Cận Du.”

Ta nín chặt môi, vẫn không muốn gọi. Nếu ta đáp ứng Tư Mã Cận Du thì không biết yêu cầu kế tiếp sẽ thành cái dạng gì.

“Quá tam ba bận.”

Tư Mã Cận Du ghé môi vào tai ta, “Nàng thật sự nghĩ ta không biết cha nàng và Văn Chi đang diễn khổ nhục kế à? Nhưng ta có thể vì A Uyển mà giả vờ như không biết gì hết.”

Tư Mã Cận Du dám uy hiếp ta!

Ta chợt hiểu được Tần Mộc Viễn không giống Tư Mã Cận Du ở chỗ nào. Kiếp trước, Tần Mộc Viễn và Tạ Uyển là thế giao, cũng chính là hai gia tộc sau lưng bọn họ có địa vị ngang hàng nhau. Nhưng kiếp này, Tư Mã Cận Du là Thái tử, mà Tiêu Uyển ta lại là con gái của Vương gia khác họ.

Kiếp trước, Tạ Uyển có thể từ chối Tần Mộc Viễn, Tần Mộc Viễn nhiều nhất cũng chỉ không cam lòng. Nhưng kiếp này, nếu ta từ chối Tư Mã Cận Du thì cái giá phải trả chính là cả nhà của ta.

Nay Tam hoàng tử cùng Thái tử đang đấu tranh kịch liệt, nếu hơi đi sai bước thì vĩnh viễn không thể trở mình.

Khi thế của ta lập tức xẹp xuống, cúi đầu gọi một tiếng: “Cận Du.”

Vẻ mặt của Tư Mã Cận Du dịu dàng hơn, “Gọi thêm một tiếng.”

“Cận Du.”

“Lần nữa.”

“Cận Du.” Vô lại! Tư Mã Cận Du là đồ vô lại!

“Lần nữa.”

“Cận Du...” Đồ vô lại! Đồ vô lại! Ý thế hiếp người, hoành hành ngang ngược! Nguyên rửa người kiếp sau sẽ thành con cua! Ông trời bất công! Kiếp này nên đề ta làm Công chúa, Tư Mã Cận Du làm Thế tử, xem hắn uy hiếp ta bằng cách nào!

Ta căm giận, bắt bình trong lòng.

Tư Mã Cận Du cười càng lúc càng tươi, cuối cùng cũng nói lỏng tay, cầm cây trâm phi thủy khắc hoa màu đỏ được đặt trên bàn cài lên búi tóc của ta,

“Về sau gặp ta, phải cài nó.”

Ta nói: “Cây trâm này ảnh hưởng đến người tiểu nữ.”

“Ta biết.”

Người biết mà còn bắt ta cài! Ta thầm nghĩ, kỳ thật kiếp trước Tần Mộc Viễn hận ta thì phải, hận ta cướp mất Thẩm Yên, nên kiếp này mới đến báo thù.

Tư Mã Cận Du sờ sờ đầu ta, “Nàng mới chỉ khôi phục được hơn một nửa ký ức thôi, còn thiếu chút nữa. Chờ nàng khôi phục được bảy tám phần, ta sẽ đưa nàng cây trâm khác.”

Ta ngoài mặt thì gật đầu thuận theo, nhưng trong lòng lại nói: Về phủ phải ném nó ra xa mới được.

Đột nhiên, ta cảm thấy lời này của Tư Mã Cận Du hơi bất thường, mới chỉ khôi phục được hơn một nửa, còn thiếu chút nữa?

Tư Mã Cận Du hình như nhìn ra nghi hoặc của ta, hần lại nói: “Nàng khôi phục được một nửa ký ức là đủ rồi. Còn tại sao, thì nàng không cần biết.” Hần như nhớ tới cái gì đó, nét mặt không tốt, “Về sau cách Thẩm Hoàn xa một chút, không được lại xảy ra chuyện như đêm qua.”

... Thích khách đêm qua là người của Tư Mã Cận Du?

Gió hồ thổi lên, ta lạnh run cả người. Tư Mã Cận Du nhìn ta, “A Uyển, ngày ta đi lên ngôi vị Hoàng đế, chính là ngày ta cưới nàng.” Lời này vừa nói ra, càng làm ta lạnh đến phát run.

Ta bình thường không tin quỷ thần, nhưng hôm nay dù thế nào cũng phải tin. Ta cầu xin Phật tổ, dù như thế nào, cuộc chiến giành ngôi vị Hoàng đế này, nhất định phải để Tam hoàng tử chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23

Ta liên tục gặp ác mộng mấy đêm liền. Những giấc mộng này rất chân thật, Tư Mã Cận Du và Tần Mộc Viễn thay nhau ra trận, lúc thì nói muốn cùng ta đời đời kiếp kiếp, lúc lại vừa bóp cổ ta vừa nói chết liền có thể ở bên nhau vĩnh viễn.

Mỗi ngày tỉnh dậy, ta đều thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Lê Tâm nghĩ ta lo lắng huynh trưởng và cha mẹ bất hòa, nên ba lần bốn lượt khuyên giải an ủi ta. Có lẽ do nhiều đêm không được ngủ ngon, nên sắc mặt của ta không được tốt cho lắm.

Lê Tâm chú ý tới, liền hỏi: “Hay mời Thẩm công tử qua đây ạ?”

Nhắc đến Thẩm Hoàn, ta liền nhớ tới lời cảnh cáo của Tư Mã Cận Du. Thẩm Hoàn không tranh giành quyền thế, lại không tham dự vào tranh giành đảng phái của bọn họ, cũng không biết Thẩm Hoàn đã chọc hấn chỗ nào. Nhưng Tư Mã Cận Du từ trước đến nay đều không hành xử theo lẽ thường, ta cũng không mong Thẩm Hoàn sẽ vì ta mà chết nơi đất khách quê người.

Thẩm Hoàn có thể nấu đồ ăn rất ngon, lại còn biết ủ rượu nho, quan trọng nhất là hần đàn hay hơn Dịch Phong.

Nếu Thẩm Hoàn chết, ta sẽ phải tốn nhiều công sức mới có thể tìm được một người sư phụ như vậy.

Chắc chắn trong Vương phủ có người của Tư Mã Cận Du, nhớ tới thích khách lần trước, ta nói với Lê Tâm:

“Không cần, sau này ít nhắc tới sư phụ trước mặt ta.”

Lê Tâm kinh ngạc hỏi: “Sao vậy ạ?”

Ta không đáp lại, làm biếng ngáp một cái. Lê Tâm đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Quận chúa cãi nhau với Thẩm công tử hả?”

Ta liếc Lê Tâm một cái.

Lê Tâm bỗng nhiên cảm giận nói: “Quận chúa, có phải Thẩm công tử không chịu trách nhiệm với người hay không? Người Bắc triều bọn họ xem thường người Nam triều chúng ta phải không? Quận chúa của chúng ta thông tuệ động lòng người, chìm sa cá lặn, tu hoa bẻ nguyệt, khuyh quốc khuyh thành,

chỗ nào không xứng với người Bắc triều chứ?”

Ta càng nghe càng thấy thái quá, hỏi: “Có ý gì?”

“Lần trước muội gặp Lan Phương cô cô, Lan Phương cô cô không cẩn thận nói ra hết rồi.” Lê Tâm nhìn trái nhìn phải một cái, nhỏ giọng nói, “Quận chúa, chuyện này người đừng nói là muội kể cho người nghe đó.”

Ta gật đầu, “Muội nói đi.”

Lê Tâm nói: “Lan Phương cô cô nói Vương gia có ý muốn gả người cho Thẩm công tử.”

Ta vừa nghe, chợt cảm thấy cực kỳ hoang đường.

“Mẹ ta nói sao?”

“Lan Phương cô cô nói, nàng hầu hạ Vương phi nhiều năm, nên nhìn từ nét mặt của Vương phi, thì Vương phi cũng mở cờ trong bụng với chuyện này ạ.” Lê Tâm cười đùa một tiếng, lại nói: “Quận chúa, theo suy đoán của muội thì không lâu nữa người sẽ thành tân nương rồi. Không biết Thẩm công tử có quay về Bắc triều không, hay ở lại Nam triều đây.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày nay mẹ đổi thái độ với Thẩm Hoành, lúc đầu mẹ cũng không muốn gặp Thẩm Hoành, bây giờ thì mỗi khi nhắc tới Thẩm Hoành, mẹ đều cười tủm tỉm, biểu cảm trong mắt thấy thế nào cũng giống cảnh mẹ vợ đánh giá con rể tương lai.

Rốt cuộc chuyện gì đã khiến mẹ thay đổi?

Ta nghĩ, câu trả lời không thể không liên quan tới cha. Từ khi đón Thẩm Hoành vào phủ, cha đã cực kỳ tôn sùng Thẩm Hoành, từng câu từng chữ đều không giấu được sự kính phục cùng hài lòng, mặc kệ Thẩm Hoành làm cái gì, dù là chuyện hoang đường, thì cha cũng sẽ nói cao nhân làm việc đều có phong phạm của cao nhân.

Nhưng mà... dù cao nhân có cao tới đâu, cha cũng không nên hồ đồ đến mức đến con gái cũng đưa ra ngoài chứ.

Ta nhướn mày, nghiêm túc nói với Lê Tâm: “Nhớ kỹ, không được nói cho người khác biết.” Nói xong, ta đứng dậy khỏi ghế quý phi, khoác áo choàng, rồi rời khỏi viện của ta.

Đi không lâu thì gặp gã sai vặt hầu hạ cha, gã sai vặt đang muốn thi lễ với ta, ta khoát tay miễn, sắc mặt không tốt hỏi:

“Cha ta đang ở đâu?”

Gã sai vặt nói: “Bẩm Quận chúa, Vương gia đang ở trong đại sảnh...”

Ta nghe thấy hai chữ “đại sảnh”, cũng không chờ gã sai vặt nói xong liền vội chạy tới đại sảnh. Sắp Trung thu, hoa quế trong Vương phủ đã nở rộ, mùi thơm của hoa quế lan toả trong không khí dọc theo đường ta chạy, nhưng ta không có thời gian để thưởng thức.

Khi đến đại sảnh, có hai cái gã sai vặt đang canh giữ ngoài cửa. Chắc vẻ mặt của ta không tốt đã dọa bọn họ, khiến bọn họ quên cả thi lễ, ta trực tiếp đá văng cửa ra, vội xông vào, nhìn người đối diện là cha đang ngồi trên ghế gỗ thường trà mà nói:

“Cha, cha không thể gả con cho sư phụ, con không muốn!”

Sắc mặt của cha đột nhiên thay đổi, ánh mắt vội vàng nhìn về phía bên phải sau lưng ta, ta cũng không thèm để ý, vội nói hết trước khi cha kịp lên tiếng.

“Cha quên rồi sao? Thẩm Hoành là sư phụ của con, một ngày làm thầy, cả đời làm cha.” Nhớ tới Thẩm Hoành không thích ta nói câu này, ta lại nói: “Dù không phải cả đời làm cha, thì cũng cả đời làm huynh. Ở trong lòng A Uyển, sư phụ cũng giống như cha và huynh trưởng. Sao cha có thể không để ý đến luân thường đạo lý mà gả con cho sư phụ chứ? A Uyển không muốn gả cho sư phụ.”

Kỳ thật gả cho ai cũng không sao, nhưng Thẩm Hoành không giống.

Trong mắt ta, Thẩm Hoành giống như người thân vậy, bảo ta gả cho Thẩm Hoành, có khác gì bảo ta gả cho huynh trưởng? Nghĩ đến việc phải loạn luân với huynh trưởng, ta vừa sợ vừa muốn buồn nôn.

Sợ cha quá mức tôn sùng Thẩm Hoành, ta đành phải nói một lời thật nặng.

“Nếu cha không đáp ứng A Uyển, A Uyển tình nguyện tìm cái chết!”

Cha đập bàn, mặt xanh mét. Ta hiểu rõ tính tình của cha, kể tiếp chắc chắn cha sẽ mắng ta một trận, nhưng ngoài dự kiến của ta là ánh mắt của cha lại nhìn về phía bên phải sau lưng ta, vẻ mặt lúc này có thêm vài phần kích động cùng xấu hổ.

Ta cuối cùng cũng chú ý tới, nhìn theo ánh mắt của cha thì thấy Thẩm Hoành ta vừa nhắc đến đang cầm quyển sách trong tay, năm ngón tay thon dài trắng bệch, gân xanh nổi lên, xem ra Thẩm Hoành đã ngồi ở đó được một lúc rồi.

Về mặt Thẩm Hoành hồn bay phách lạc, màu sắc của mặt có thể sánh với bức tường phía sau lưng hắn.

Ta cũng không kinh ngạc với biểu cảm này của Thẩm Hoành, hẳn chắc chắn cũng không biết cha có suy tính như vậy. Ta rất vui mừng, bây giờ có người chung phe với ta, càng có thể đúng lý hợp tình gạt bỏ ý niệm hoang đường trong đầu cha ra.

Lông mày nhướn lên, ta gọi một tiếng “Sur phụ”, rồi đi tới kéo Thẩm Hoành qua, khi không cẩn thận chạm vào ngón tay Thẩm Hoành, ta không không khỏi kinh hãi, tuy sắp đến Trung thu, nhưng ngón tay Thẩm Hoành lại lạnh như nước hồ đóng băng tháng Chạp, lạnh đến mức ta không nhận được phải co rúm người lại.

Ta và Thẩm Hoành đứng trước người cha, cha im lặng, không nói tiếng nào.

Ta mở miệng nói: “Cha có điều không biết, sur phụ đã có người trong lòng rồi, tục ngữ đã nói thà phá bỏ mười toà miếu cũng không nên phá huỷ một cuộc hôn nhân, cha tội gì phải loạn điểm duyên ương[1] chứ? Cần gì phải phạm vào tội lớn của thiên hạ để con và sur phụ cùng làm loạn luân thường đạo lý chứ? Con biết cha lo lắng hôn sự của con sẽ bị Thái tử và Tam hoàng tử lợi dụng, con cũng biết cha tốn sức để giúp con tránh xa vòng xoáy tranh đấu của triều đình. Nhưng nam nhân trong thiên hạ còn ngàn vạn người, cha không thể vì A Uyển mà hủy cả đời của sur phụ.” Ngừng một chút, ta nhớ tới những lời Thẩm Hoành đã nói lúc ở trong sơn động, mắt ta sáng lên, rất đúng lý hợp tình nói: “Cha ơi, cha có điều không biết, trước đây sur phụ đã từng đồng ý với con là sau này sẽ ở chung một chỗ với con, rồi tìm cho con một sur mẫu biết thương con nữa.”

[1] Loạn điểm duyên ương: thành ngữ Trung Quốc mang ý vợ chồng kết hôn sai người hay lung tung phối hợp nhân duyên.

Cha ngạc nhiên nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành chẳng nói câu nào, mặt cứng lại, môi hơi nhợt nhạt.

Ta nói: “Cha xem kìa, cha loạn điểm duyên ương làm sur phụ tức đến không nói được gì kìa. Nếu cha thật sự thích sur phụ thì nhận người làm con nuôi cũng được mà.” Ta nhìn Thẩm Hoành, “Sur phụ, người cảm thấy đề nghị của A Uyển thế nào?”

Nét mặt của Thẩm Hoành bi thương, hình như không nghe thấy câu hỏi của ta, hồi lâu sau vẫn không trả lời ta.

Cha tức giận đập bàn nói: “Ta đang bàn chuyện chính sự với sur phụ của con, con chưa được cho phép đã xông vào, càn quấy! Quá càn quấy rồi! Đi ra ngoài! Về viện của con đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa tháng! Không được rồi nửa bước!”

Về mặt của cha rất dọa người, ta run lên, lui lại mấy bước rồi trốn sau lưng Thẩm Hoành.

Dạo này tính tình của cha nóng nảy hẳn, hay cùng huynh trưởng âm ỉ rồi thích đập đồ. Dù sao Thẩm Hoành cũng ở đây, cha cũng phải để ý, chắc sẽ không giận đến nóng đầu rồi ném chén trà vào người ta.

Ta nhô đầu ra, nói: “Cha không đáp ứng con thì con không đi đâu.”

Có Thẩm Hoành che trước người, ta chẳng sợ đâu.

Cha thật sự tức giận đến râu cũng dựng đứng, ta chớp mắt, “Cha đáp ứng A Uyển thì A Uyển sẽ lập tức trở về suy nghĩ lỗi lầm ngay.”

“Con...” Cha cầm chén trà lên, ta sợ tới mức vội rút đầu về.

Lúc này, Thẩm Hoành cuối cùng cũng mở miệng, “Vương gia, Quận chúa còn nhỏ tuổi, chỉ nhất thời nghịch ngợm. Vương gia không nên nóng giận, còn chuyện...” Cánh tay của Thẩm Hoành giật giật, ta cảm giác được Thẩm Hoành đang ra hiệu với cha, chẳng qua ta không hiểu nó mang ý nghĩa gì.

Ta nhô đầu ra, con giận trên mặt cha đã giảm xuống, ánh mắt nhìn ta rất có ý tiếc nuối rèn sắt không thành thép, nhưng rất nhanh lại thành vẻ mặt bất đắc dĩ, nói:

“Thôi, chuyện này bàn sau.”

Ta biết cha đã nhượng bộ, sau này nhắc lại cũng đỡ hơn lúc này liền gả ta cho Thẩm Hoành.

Ta cười hì hì, nói: “Cha anh minh.”

Mất thấy mặt cha sắp có xu hướng đen lại, ta vội nói: “A Uyển về suy nghĩ lỗi lầm ngay ạ.” Sau khi rời khỏi đại sảnh, tâm tình của ta tốt lên hẳn, cuối cùng cũng gạt bỏ được suy nghĩ hoang đường trong đầu của cha.

May mà ta đi trước một bước, nếu không thì thật sự phải gả cho Thẩm Hoành rồi, vậy thì quá đáng trách mà.

Lúc này không rảnh thưởng thức hoa quế, hiện giờ có tâm tình, ta thông thả bước chân vừa đi vừa ngắm hoa cỏ sắc thu. Mới không được bao lâu, bỗng nhiên giọng của Thẩm Hoành từ sau vang lên, “A Uyển...”

Ta quay đầu nhìn, cười híp mắt gọi “Sur phụ”. Nhớ tới lời của Tư Mã Cận Du, ta lại vội vàng nhìn ngó chung quanh, không thấy ai mới an tâm đi tới, “Sur phụ, người đừng trách cha con, chắc dạo này cha cãi nhau với huynh trưởng đến hơi hồ đồ, nên mới có thể làm mấy chuyện điên rồ như vậy.”

Về mặt Thảm Hoành thờ ơ như không muốn nhắc đến chuyện này. Lá thu ào ào rụng xuống, ta nhìn cảnh này cũng cảm thấy bóng dáng Thảm Hoành hơi pha chút tịch mịch thế lương. Ta nói:

“Sư phụ có thể yên tâm, nếu cha thật sự ép người cưới con thì người chỉ cần về Bắc triều là được.”

Ánh mắt Thảm Hoành nhìn ta như hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, còn có cảm xúc ta xem không hiểu.

“Sư phụ, người bị sao vậy?” Dừng một chút, ta lại hỏi: “Có phải Thái tử đã làm gì người rồi?” Nói câu này xong, ta lại vội hỏi: “Sư phụ, thích khách lần trước người đã tra ra chưa?”

Giọng Thảm Hoành rất khàn, “Là người của Thái tử.”

Ta cân nhắc một phen, rồi kể hết lời Tư Mã Cận Du đã nói vào ngày đó cho Thảm Hoành nghe, cuối cùng, ta thờ dãi:

“Nhất định là kiếp trước con đã làm nhiều việc táng tận thiên lương, nên kiếp này mới bất hạnh như vậy.”

Ta biết sư phụ là cao nhân, nhưng dù sao Tư Mã Cận Du cũng là Thái tử một triều, nếu Tư Mã Cận Du thật sự muốn đối phó Thảm Hoành, thì quả thật dễ như trở bàn tay. Ta nói:

“Thái tử là người âm tình bất định[2], người đừng dây dưa với hắn.”

[2] Âm tình bất định: cảm xúc không ổn định, thay đổi thất thường khiến người khác không thể đoán được.

Thảm Hoành kinh ngạc nhìn ta, “A Uyển đang lo lắng cho ta?”

Ta cười hi hi nói: “Người là sư phụ của con, con thân là đồ đệ tất nhiên phải lo lắng cho sư phụ rồi. Nếu sư phụ đi thì ai tới đánh đàn cho A Uyển nghe chứ?”

Về mặt mong chờ của Thảm Hoành biến thành thất vọng, cuối cùng lại đổi thành vẻ mặt kiên định, như người rơi xuống nước ôm lấy cây gỗ cứu mạng cuối cùng.

“... Cũng được.”

Cũng được? Được cái gì?

Thảm Hoành nhẹ giọng nói: “A Uyển không cần lo lắng, thời gian này Tư Mã Cận Du sẽ không rảnh để ý đến con, con cứ an tâm chăm sóc bản thân, không cần nghĩ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24

Ta ngoan ngoãn vâng lời cha ở trong viện nghiên ngắm liễu trong nửa tháng, Thảm Hoành sợ ta buồn chán, mỗi ngày đều tặng vài món đồ chơi thú vị, nhưng đa phần đều là A Thanh đưa tới, còn Thảm Hoành chỉ tự mình lại đây vài ngày.

Lê Tâm tò mò hỏi: “Thảm công tử không phải là sư phụ của Quận chúa à? Như vậy trách nhiệm của Thảm công tử là dạy Quận chúa, sao bây giờ lại bận tới không thấy bóng dáng chứ? A Thanh cũng nói gần như ngày nào Thảm công tử cũng đi sớm về trễ, còn bận hơn Vương gia nữa. Quận chúa, rốt cuộc Thảm công tử đang bận chuyện gì vậy?”

Ta cũng không biết Thảm Hoành đang bận những chuyện gì.

Mà ta cũng không thêm để ý Thảm Hoành đang bận chuyện gì, cũng không có hứng thú tìm hiểu. Chỉ cần hắn có thể thỉnh thoảng lại đây đàn cho ta nghe, trò chuyện với ta, hoặc là đưa đồ ăn ngon, đồ chơi vui là đủ.

Đành trả lời Lê Tâm: “Sư phụ là cao nhân, trong lòng ta không khác gì tiên nhân. Chúng ta đều là phàm phu tục tử[1], tiên nhân làm việc, chúng ta ở một bên nhìn là được.”

[1] Phàm phu tục tử: người trần mắt thịt, người bình thường.

Nói đến tiên nhân, ngày đó sau khi từ phủ mới của huynh trưởng về, ta đã sai Lê Tâm xây một Phật đường trong viện, ta muốn mau chóng dâng hương

thành kính, cầu trời phù hộ cho Tam hoàng tử đoạt được ngai vàng.

Lê Tâm biết ta trước đây cũng không tin quỷ thần, nên khi thấy ta thành kính bái Phật, ánh mắt mở to có thể so với chuông đồng.

Ngày bị phạt cuối cùng, ta sai Lê Tâm bày ghế nằm và bàn nhỏ trong sân, ta nhàn nhã ôm lò sưởi tay vừa nằm xuống ghế vừa ngắm hoa cúc Thẩm Hoành đưa tới mấy ngày trước.

Mấy chậu cúc này rất đẹp, cây cao đoá lớn, nhụy hoa màu vàng óng như có ánh sáng lấp lánh vô tận không dứt nổi bật giữa trăm hoa xơ xác trong ngày thu.

Khi ta còn đang cảm thán ánh mắt của Thẩm Hoành tốt thật, thì có gã sai vặt tiến vào thông báo, nói là Thẩm Hoành đến đây.

Ta ngồi dậy, ngược mắt nhìn lên, Thẩm Hoành vẫn mặc trang phục như trước, tay áo bào rộng, bên hông đeo một khối ngọc bội phi thủy trong suốt. Điều duy nhất không giống chính là vị cô nương đứng phía sau Thẩm Hoành, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà tròn bóng, trông mắt đen láy như nước sơn, y phục màu xanh biếc như màu lá cây tràn trề sức sống giữa mùa hè.

Từ khi Thẩm Hoành vào phủ đến nay, ta chưa từng thấy bên người Thẩm Hoành có cô nương nào. Ừm, gần như có thể dùng bốn chữ “không gần nữ sắc” để hình dung. Lần này đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Ta quan sát kỹ một lượt, chỉ thấy cô nương kia tuy lần đầu vào Vương phủ, nhưng không hề sợ hãi, dung mạo luôn lạnh nhạt bình tĩnh. Ta cân nhắc, trên người cô nương này có đủ khí chất của “sư mẫu”.

Lại nhìn khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của sư phụ, thật giống cảnh phụ thê tình thâm được miêu tả trong thoại bản.

Ta rời khỏi ghế nằm, hành lễ thầy trò theo quy củ, rồi cười tủm tỉm gọi Thẩm Hoành một tiếng “Sư phụ”, hơi hơi dừng lại, lại gọi cô nương bên cạnh Thẩm Hoành một tiếng “Sư mẫu”.

Lời còn chưa dứt, vẻ mặt của cô nương áo xanh liền thay đổi, như bị ta làm hoảng sợ.

“Nô tỳ...”

Sắc mặt của Thẩm Hoành cũng đại biến, không chờ cô nương áo xanh nói xong liền vội vàng giải thích: “Không phải! Bích Dung không phải sư mẫu của con.” Thẩm Hoành đỏ mặt hồi hộp, hần chấm chú nhìn ta chăm chăm.

Ta chưa từng thấy bộ dạng hoảng hốt lo sợ của Thẩm Hoành, nay vừa thấy, trong lòng hơi cảm thấy mới lạ, ta cười hi hi hỏi:

“Sư phụ khản trương như vậy mà còn nói không phải. Sư phụ xấu hổ chứ gì? Hay sợ cha sẽ gây đánh uyên ương?”

Nói đến đây, ta nhìn sang bốn phía, nhỏ giọng nói: “Sư phụ chớ sợ, nếu cha có trách phạt thì con sẽ bảo vệ sư mẫu hộ người.”

“Không được nói bậy!” Sắc mặt của Thẩm Hoành đột nhiên lạnh hẳn.

Ta hậm hực sờ sờ cái mũi. Vẻ mặt Thẩm Hoành bình tĩnh lại, giọng nhỏ nhẹ, “A Uyên, vì sư không cố ý nạt con. Chỉ là sau này đừng nói nhảm như vậy nữa, Bích Dung không phải sư mẫu của con. Nếu ta thật sự tìm được sư mẫu của con, ta sẽ tự mình mang con đi gặp nàng.”

Nói xong, Thẩm Hoành bỗng nhiên ngừng lại, nhào người ra lấy lò sưởi tay ta vừa mới đặt trên ghế nằm nhét lại vào tay ta, “Mấy bữa nay trời trở lạnh, người con thể hàn, không nên ra gió lâu. Sau này ra ngoài nhớ mang theo lò sưởi tay.”

Ta gật gù đầu.

Thẩm Hoành lại nói: “Bích Dung, nhớ kỹ, Quận chúa thể hàn, không chịu lạnh được. Sau khi vào thu, lúc nào cũng phải chuẩn bị lò sưởi tay và trà nóng.”

Giọng trong trẻo của nữ tử vang lên —— “Dạ, công tử.”

Thẩm Hoành cười nói với ta: “Vài ngày trước, Vương phi tính tìm hộ con một nha hoàn hợp ý, vừa lúc gặp ta liền giao chuyện này cho ta. Bên cạnh con chỉ có Lê Tâm hầu hạ, có đôi khi cũng hơi bất tiện. Gia thế Bích Dung trong sạch, tính tình cũng hợp với con.”

Thẩm Hoành hơi nghiêng người lại rồi nói: “Con xem có thích hay không, nếu không thích, ta lại tìm người khác.”

Nha hoàn bên người ta đúng là hơi thiếu, nay Thẩm Hoành đưa một người tới, cũng hợp ý ta. Ta đánh giá cô nương áo xanh trước mặt, hỏi:

“Tên người là Bích Dung? Họ Bích tên Dung?”

“Bẩm Quận chúa, đúng vậy.”

“Tên này ai đặt cho người?”

“Bẩm Quận chúa, là mẫu thân của Bích Dung ạ.”

Ta hơi trầm ngâm, “Họ Bích quả hơi hiếm có...”

Thẩm Hoành nói: “Trên đời không thiếu chuyện lạ.”

Ta bật cười nói: “Cũng phải.” Ngay cả chuyện kỳ quái như kiếp trước kiếp này còn có thể xảy ra trên người ta, thì một họ Bích sao có thể kỳ quái cơ chứ? Và lại, nếu ta nhớ không lầm, thì trong giấc mộng ám ảnh ta mười sáu năm qua cũng có một cô nương tên là Bích Đồng.

Ta lại cẩn thận quan sát Bích Dung trước mặt, khi ta đang đánh giá nàng thì nàng cũng đang nhìn ta, trong mắt hình như có sự tò mò. Ta nghĩ, ánh mắt của sư phụ luôn không nhầm, bèn nói:

“Liên nàng đi, con tin mắt nhìn của sư phụ.”

Khuôn mặt Bích Dung vui vẻ, nàng khuyu hai đầu gối xuống rồi quỳ xuống, cung kính nói:

“Xin Quận chúa ban tên.”

Ta hơi giật mình.

Lê Tâm ghé vào tai ta, nói: “Quận chúa, mỗi nha hoàn bán mình vào phủ đều phải bỏ tên gọi trước kia, rồi lấy tên do chủ mới ban cho. Tên này của muội cũng do năm đó được Lý tổng quản đặt cho ạ.”

Lê Tâm không nói, ta cũng chưa từng để ý đến những quy củ này.

Ta cảm thấy nhớ cái tên mới thật phiền toái, liền nói: “Không cần sửa lại, cứ dùng tên của muội đi. Dù sao trước đây ta cũng có Đào Chi, nay có Lê Tâm, Bích Dung, đều là cỏ cây, cũng rất hợp.”

Bích Dung ra sức dập đầu lạy ta ba cái, cái trán trắng nõn bóng loáng cũng hơi chảy máu.

“Quận chúa, Bích Dung sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ người.”

Ta tròn mắt, có cảm giác tâm nha hoàn Bích Dung này của ta hình như rất phân khối? Ta lên hỏi Thẩm Hoành, “Sư phụ, nha hoàn này người tìm ở đâu ra vậy?”

Thẩm Hoành hỏi lại ta: “Làm sao vậy?”

Ta nói: “Y phục nàng mặc có chất liệu không tệ, cử chỉ phong thái cũng không giống người nghèo khổ. Sao lại đến nông nổi phải bán mình làm nô tỳ chứ? Con mới vừa xem nét mặt của nàng hình như vui quá mức bình thường ấy.”

Thẩm Hoành khẽ ho một tiếng, “Bích Dung vốn xuất thân nhà quan lại, sau này gia cảnh sa sút, đúng lúc người thân của nàng cũng có ân với ta, mà nàng lại cực kỳ sùng bái A Uyển nên ta liền dẫn nàng về đây.”

Ta ngần ra, “Sùng bái con? Sao lại sùng bái con ạ?” Ta chưa từng làm chuyện lớn kinh thiên động địa[2] gì, vậy mà lại có nha hoàn sùng bái ta, đúng là chuyện đáng kinh ngạc mà.

[2] Kinh thiên động địa: long trời lở đất, chuyện gây ngạc nhiên tột độ.

Thẩm Hoành lại nói: “Chuyện này A Uyển phải hỏi Bích Dung.”

Sau đó, ta đi hỏi Bích Dung, Bích Dung không còn vẻ thong dong bình tĩnh nữa, mà có chút ngượng ngùng nói:

“Hạ yển vài ngày trước, Quận chúa đàn một khúc chấn động đô thành, hai vị Hoàng tử chạm tay có thể bóng đèn quỳ gối dưới tiếng đàn của Quận chúa. Sau khi Bích Dung nghe được, liền bắt đầu sinh lòng sùng bái Quận chúa, vẫn tâm tâm niệm niệm suy nghĩ muốn tiếp cận Quận chúa, nay Thẩm công tử nguyên ý cho Bích Dung cơ hội hiếm có này, Bích Dung tất nhiên vui rồi. Mặc dù luôn cố kìm nén sự vui sướng ấy trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn bị Quận chúa nhìn ra.”

Ta nghe xong, khóe miệng run lên.

Lời đồn này một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng lại truyền thành như vậy đây.

...

Sau khi ta được bỏ lệnh cấm, thì chuyện cần làm đầu tiên đó là tỏ ý ta đã hỏi cái cho cha biết. Ta lười viết thơ văn, liền sai Bích Dung viết giúp ta một bài đầy mặt giấy, ta rồi viện vào giờ Tý[3], xem qua vài lần, rồi đọc luyện thuyên không ngừng nghỉ cho cha nghe.

[3] Giờ Tý: từ 11 giờ đêm - 1 giờ sáng.

Xem ra tâm tình của cha đang tốt, ta mới nói chưa được một nửa, cha đã khoát tay ý bảo ta không cần nói tiếp, thậm chí còn cười tủm tỉm nói với ta:

“Biết sai là được, cha biết con thích nghe cầm, cũng biết con thích nghe Dịch Phong đàn, nên đặc biệt sai người đi mời Dịch Phong qua đây, con muốn nghe bao lâu thì nghe.”

Ta khó hiểu, kinh ngạc hỏi: “Không phải Dịch Phong là người của Thái tử sao?”

Cha lại nói: “Là người của Thái tử, nhưng Dịch Phong còn chưa chuộc thân, nên vẫn thuộc về Nam Phong Quán. Chẳng lẽ cha mời tiểu quan về để đàn cho con gái nghe cũng không được à?”

Ta trầm nghĩ, không lẽ mặt trời mọc ở hướng Tây, nếu chuyện này mà đơn giản như vậy, thì lần trước cha cần gì vì chuyện huynh trưởng mời Dịch Phong qua mà giận huynh trưởng lâu như vậy?

Ta mở miệng nói: “Cha ơi, bây giờ con không thích nghe Dịch Phong đàn nữa.”

Cha lờm ta, Bích Dung ở phía sau nhỏ giọng nói: “Quận chúa, đây là tâm ý của Vương gia, xin người đừng cô phụ.”

Ta cũng không muốn bị cha phạt đi suy nghĩ lỗi lầm, liền nói: “Con cảm ơn cha, cha tốt với con quá.”

Về mặt của cha cuối cùng cũng bình thường lại, ánh mắt đảo qua hai nha hoàn sau lưng ta, khi nhìn thấy Bích Dung thì hơi dừng lại, nhíu mày một cái, “Mới tới?”

Ta nói: “Là sư phụ tìm cho con, sư phụ nói người bên cạnh con không đủ, liền tìm nha hoàn mới cho con.”

Cha vừa nghe thấy tên Thẩm Hoành, về mặt liền thoải mái hẳn.

“Mắt nhìn của sư phụ con luôn tốt.”

Ta biết mà, trong cảm nhận của cha thì Thẩm Hoành cái gì cũng tốt.

Sau khi ra ngoài, ta thăm thì với Bích Dung và Lê Tâm: “Có khi sư phụ là con trai thất lạc nhiều năm của cha cũng nên.”

Lê Tâm lập tức nói: “Không thể được.”

Bích Dung bật cười, cũng nói: “Đúng là không thể được.”

Ta nghĩ thầm, nói cũng phải, dù cha mẹ rất đẹp, nhưng cũng không thể sinh ra dung mạo như Thẩm Hoành được. Chẳng qua, nếu Thẩm Hoành thật sự là huynh trưởng của ta thì tốt rồi. Ta nói cho Bích Dung và Lê Tâm nghe suy nghĩ này của mình.

Lê Tâm cũng cảm thán nói: “Nếu Thẩm công tử thật sự là Thế tử của Vương phủ chúng ta, chỉ sợ người mai mối sẽ đập đổ cửa Vương phủ mất.”

Bích Dung lại vội vàng phản bác ta: “Chuyện này vạn lần không thể.”

Ta kinh ngạc, “Tại sao?”

Bích Dung ấp úng một lát rồi mới nói: “Vương gia là người Nam triều, Vương phi cũng là người Nam triều, sao có thể sinh ra Thẩm công tử là người Bắc triều à?”

Mà lúc này, có tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng được vang lên.

“Luân thường đạo lý, thầy trò là loạn, huynh muội cũng là loạn, nhưng đương nhiên cái sau nặng hơn một chút.”

Ta ngẩn ra, quay đầu nhìn.

Là Dịch Phong đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25

Về mặt Dịch Phong vẫn lạnh lùng như trước, đi tới phía trước hành lễ với ta, khi đứng dậy, ánh mắt nhìn ta thêm vài phần phức tạp.

Sau lần từ biệt ở Nam Phong Quán, ta cũng chưa gặp lại Dịch Phong lần nào. Tuy ta không biết tại sao khi đó Dịch Phong lại đột nhiên muốn cắt đứt với ta, nhưng từ đó đến nay, có nhiều chuyện quán lấy làm ta cũng không rảnh để bận tâm, mà cũng không có tâm để so đo.

Chẳng qua...

Câu Dịch Phong vừa nói có phần không ổn, ta nhíu mày hỏi: “Ý ngươi là sao?”

Dịch Phong trả lời lạnh nhạt: “Sau này Quận chúa sẽ biết.” Hắn ôm ngũ huyền cầm vào lòng, chỉ chỉ đỉnh nhỏ cách đó không xa, “Vào đó được không? Minh Viễn đã chuẩn bị riêng một khúc mới cho Quận chúa.”

Nói xong, cũng không đợi ta trả lời đã lập tức vòng qua ta đi về phía đình.

Ta để ý sắc mặt của Bích Dung hơi không ổn, ta nhìn thêm vài lần, hỏi: “Sao vậy?”

Bích Dung nhỏ giọng nói, “Quận chúa, Dịch Phong công tử thật vô lễ.”

Lê Tâm nói: “Tính tình của Dịch Phong công tử đã như vậy từ trước rồi, trước kia Quận chúa còn rất thích. Nhưng sau khi Thảm công tử đến đây, Quận chúa liền ít đi Tần Lô Sở Quán.”

Ta liếc nhìn hai nha hoàn phía sau một cái, ý bảo hai người chó có lên tiếng.

Tuy Dịch Phong có hơi vô lễ, nhưng ta cũng không để ý. Mặc dù Dịch Phong hơi kỳ lạ, nhưng ta vẫn luôn có cảm giác đã quen Dịch Phong từ lâu. Trước kia chỉ thấy một ít, có lẽ do nhiều ngày không gặp, nên bây giờ loại cảm giác quen thuộc này càng sâu đậm hơn.

Ta đi theo, cùng Dịch Phong ngồi trong đình nhỏ.

Khi Dịch Phong đặt ngũ huyền cầm xuống, ta sai Lê Tâm vào nhà bếp lấy chút điểm tâm, rượu và đồ nhắm lại đây.

Sau khi Lê Tâm rời đi, tiếng đàn đã tính tang vang lên.

Ta hơi kinh ngạc khi nghe thấy. Dịch Phong nói là khúc mới, nhưng đây rõ ràng là làn điệu dân ca Giang Nam ta đã đàn ở Hạ yển! Bỗng dưng, như có con sâu chui vào tim, làm ta đau đến toát mồ hôi lạnh, đầu cũng dần đau.

Cả người ta đau đến run rẩy!

Về mặt của Bích Dung hoảng hốt, đỡ lấy thân mình đang lung lay sắp đổ của ta, vội la lên:

“Quận chúa!”

Trong tai âm vang một trận, cảnh tượng trước mắt hình như đang dao động, khoảnh khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, đập vào mắt ta là vòng tay đỏ rực điểm lệ như màu máu trên cổ tay Bích Dung.

...

Ta lại nằm mơ.

Không giống những giấc mộng trước, lần này, chung quanh tôi tăm u ám, chăm chú nghe còn có thể nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết, thê lương bi ai làm cho người ta không kìm được sồn tóc gáy. Ta quan sát bốn phía, mọi thứ thoát nhìn đều khá xa lạ và có cảm giác quỷ dị.

Kỳ quái hơn là thỉnh thoảng có người đi ngang qua, mặt mũi hung tợn, thiếu tay thiếu chân, thậm chí có người ngay cả đầu cũng không có.

Hình như bọn họ cũng thấy ta, nhưng đảo mắt qua liền vội vàng thu lại, vẻ sợ hãi không cần nói cũng biết.

Ta đoán, có lẽ ta đang mơ thấy Diêm La Địa phủ.

Biết đây là mộng, ta cũng không sợ nữa. Mà ngược lại rất thích thú dòm trái ngó phải một cái. Khi nhìn thấy hai con quỷ đầu đàn, ta vốn định tới gần một chút để xem cho rõ, không ngờ hai con quỷ kia nhìn thấy ta, lại như thấy cái gì đó, còn bay nhanh hơn các con quỷ khác.

Bỗng dưng, ta thấy bóng của một đen một trắng bay về phía ta.

Đọc thoại bản nhiều, tự nhiên cũng biết một đen một trắng dưới Địa phủ là ai. Ta quan sát kỹ, bề ngoài của Hắc Bạch Vô Thường dưới Địa phủ cũng không xấu, cũng không đáng sợ như ta nghĩ.

Ánh mắt của ta và họ đối diện nhau, ta chớp chớp đôi mắt.

Hắc Vô Thường mặt không thay đổi hỏi: “Sao sinh hồn[1] này lại quay về đây?”

[1] Sinh hồn: linh hồn người còn sống.

Bạch Vô Thường lật quyển sổ trong tay, “Không cần quản, không liên quan tới chúng ta.”

Hắc Vô Thường lại nhìn ta, vẫn là vẻ mặt không thay đổi như trước, “À, ta biết rồi, là hai tên oan nghiệt vô liêm sỉ kia.”

Bạch Vô Thường ôm lấy bả vai của Hắc Vô Thường, “Oan nghiệt gì chứ, chuyện của phạm nhân thì để bọn họ tự giải quyết. Thừa dịp Vương gia đi dự tiệc trên Thiên đình, chúng ta trốn đi chơi đi.”

“Ừ.”

Khi bọn họ rời đi, thì Bạch Vô Thường bỗng nhiên nói với ta: “Con quỷ nguoi muốn tìm ở chỗ kia kia.”

Ta nghe mà không hiểu gì cả, con quỷ ta muốn tìm là ai? Chẳng lẽ là Tàn Mộc Viễn?

Ta bước từng bước tới hướng Bạch Vô Thường chỉ. Đi được một lát, ta thấy một hang động nhỏ. Ta hơi do dự rồi vẫn đi vào, trong hang động âm u tĩnh lặng, ta đi mà hơi kinh hồn khiếp đảm[2].

[2] Kinh hồn khiếp đảm: sợ hãi đến mức hoảng hốt, mất hết tinh thần.

Không biết qua bao lâu, ta nhìn thấy có một bóng người, không đứng, phải nói là bóng quỷ.

Là một nữ quỷ.

Nàng ngẩn ngơ ngồi một mình trên tảng đá, không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta khẽ ho một tiếng, nàng ngẩng đầu lên, khi trông thấy ta thì hơi kinh ngạc, đồng thời, lại có thêm vài phần sáng tỏ.

Nàng đứng lên, “Cô mới tới hả?”

Ta nháy mắt mấy cái, nàng hình như không sợ ta.

Nàng lại hỏi: “Sau này chúng ta làm bạn nhé. Cô tên gì? Chết như thế nào?”

Ta cũng không tiện nói cho nàng biết đây chỉ là mộng, vì thế liền nói: “Ta là Tiêu Uyển, chết vì nằm mơ.”

Nàng ngạc nhiên, khóe môi cong lên nở nụ cười, “Vậy cô chết cũng oan quá rồi. Nhưng tên của tôi cũng không khác của cô lắm, khi còn sống, tôi họ Tạ, tên cũng một chữ Uyển.”

Tạ Uyển? Ta nghe mà kinh hãi trong lòng, chẳng lẽ lúc này không mơ thấy Tàn Mộc Viễn nữa, mà đến lượt Tạ Uyển? Cũng chính là kiếp trước của ta?

Nàng lại nói: “Tôi ở trong này đợi hơn một trăm năm rồi, lâu rồi không mở miệng nói chuyện.”

Ta hỏi: “Sao cô lại đợi hơn một trăm năm? Không phải sau khi chết sẽ được đầu thai ngay lập tức hả?”

Nàng thở dài: “Vốn là như vậy, nhưng tình huống của tôi hơi đặc thù.” Nàng lại thở dài vài tiếng, “Khi còn sống, tôi đã yêu phải một người không nên yêu, yêu rất lâu nhưng cũng không được đáp lại. Kỳ thật, tôi không hận, cũng không oán sự phụ tá nào. Chuyện tình yêu, là chuyện người tình ta nguyện, có trách thì trách bản thân lún quá sâu, không biết ngừng lại đúng lúc. Nếu khi đó ông trời cho tôi may mắn không chết, để tôi đi dạo một vòng ở Quý Môn quan[3] thì tôi đã có thể nghĩ thông suốt rồi.”

[3] Quý Môn quan: cửa Âm phủ.

Ta im lặng lắng nghe, cũng hiểu sự phụ nàng nói là Thẩm Yến.

“Haiz, chỉ tiếc tôi vào Quý Môn quan rồi không trở về được. Cứ nghĩ kiếp này cứ như vậy thôi, nhưng Bạch đại ca lại nói cho tôi biết, sở dĩ tôi không thể thuận lợi đầu thai là do có người ở nhân gian hạ bí thuật ngăn tôi đầu thai.”

Ta nghĩ tới những giấc mộng trước có liên quan tới Tàn Mộc Viễn, thử thăm dò hỏi: “Là sự phụ cô?”

Nàng nói: “Không phải, sự phụ chắc chắn chỉ ước tôi xa người càng xa càng tốt, sao có thể đến đây đưa vôi tôi cơ chứ? Tôi nghĩ mình chết rồi, chắc chắn sự phụ sẽ vui lắm, không còn ai tới quấy rầy người nữa. Nói tới sự phụ, kỳ thật, tôi thật có lỗi với người. Nếu trong đêm động phòng hoa chúc đó, tôi tin lời sự phụ, không làm chuyện dây dưa không cần thiết thì cũng sẽ không tới nông nỗi này.”

Ta hỏi: “Vậy ai làm?”

Nàng nói: “Tôi có một người thanh mai trúc mã, tên là Tàn Mộc Viễn. Bạch đại ca nói chấp niệm của hắn dành cho tôi quá sâu, nên đã tìm cao nhân trong nhân gian hạ bí thuật giam tôi ở chỗ này, chờ hắn chết rồi sẽ đi đầu thai với tôi.” Nàng than nhẹ một tiếng, lại nói: “Trước kia tôi đã biết hắn thích tôi, nhưng cũng không biết hắn sẽ có chấp niệm sâu như vậy, cứ nghĩ tôi thành thân rồi thì hắn sẽ từ bỏ.”

Ta thầm nói: Hắn còn đào mộ cô lên rồi thành thân với cô đấy...

“Là tôi hại hắn, nếu lúc trước tôi không gả cho sư phụ mà gả cho Tần đại ca, có lẽ sẽ không thành như vậy. Chấp niệm của Tần đại ca sâu như thế, nếu tôi và hắn thật sự có kiếp sau, thì thỏa mãn hắn cũng được.”

Ta trợn to mắt, “Không được.” Ta không muốn thành đôi với Tư Mã Cận Du đâu, ta vội nói: “Cô cũng vừa nói chuyện tình cảm là chuyện người tình ta nguyện mà.”

Nàng nhỏ giọng nói: “Thật ra Bạch đại ca đã nói cho tôi biết, nếu kiếp sau tôi không đền bù cho Tần đại ca, thì tôi sẽ tiếp tục dây dưa với Tần đại ca ở kiếp sau nữa. Hôm nay là ngày đầu tiên cô tới đây, cô không biết nơi này không thú vị cỡ nào đâu, tôi cũng đợi hơn một trăm năm rồi. Nếu sau khi chết ở kiếp sau mà còn phải tới chỗ này một lần nữa, tôi thà hồn phi phách tán còn hơn. Vả lại, một kiếp nháy mắt là qua. Mà đã uống canh Mạnh bà rồi, ai còn nhớ được chuyện đã qua cơ chứ.”

Đúng là khổ không thể tả mà.

Ta không biết khi Tạ Uyển đầu thai có uống canh Mạnh bà hay không, nhưng dù đã uống canh Mạnh bà, thì vẫn bị Tần Mộc Viễn bắt buộc phải nhớ đến chuyện kiếp trước.

Có lẽ do ta hồi lâu không nói tiếng nào, nên nàng bỗng nhiên sờ sờ mũi, cười nói: “Thật ngại quá, tôi lâu rồi không nói chuyện. Khó mới gặp được một người có thể nói chuyện nên nói không ngừng. Có phải khi còn sống cô cũng là tội nhân, nên mới bị Diêm Vương đẩy đến hang động này?”

Ta vừa định tìm từ thích hợp để giải thích, chợt thấy da đầu tê rần, hình như bị kim đâm vào.

Ta dần sức mở mắt ra thì không thấy Tạ Uyển đâu nữa, hang động tối tăm u ám cũng không còn. Chỉ thấy dưới thân là giường mềm mại, trước mắt là màn trướng thêu hoa màu khó[4] quen thuộc. Ta hoảng hốt một hồi, Thẩm Hoành nhẹ giọng hỏi:

“Còn đau không?”

[4] Màu khó: màu mây khó, màu xanh nhạt pha xám nhạt, gần như thành màu cát.

Ta nhìn chăm chăm kim châm trong tay Thẩm Hoành, thì ra con đau như bị kim đâm vừa rồi do Thẩm Hoành gây nên.

Ta lắc đầu, hần nhét gối mềm vào lưng ta, đỡ ta ngồi dậy. Bích Dung và Lê Tâm đứng sau Thẩm Hoành, sắc mặt nhìn ta đều chứa đầy sự lo lắng.

Ta đột nhiên hỏi: “Dịch Phong đâu?”

Thẩm Hoành trả lời ta: “Hắn về Nam Phong Quán rồi.”

Lúc này, Bích Dung bung bát thuốc tới, khi Thẩm Hoành nhận lấy, ta nhìn vòng tay trên cổ tay Bích Dung. Sắc màu tươi đẹp như màu máu gây ấn tượng lúc này đã nhạt đi không ít.

Ta nhíu mày, “Bích Dung, sao vòng tay của muội lại thay đổi màu sắc vậy?”

Bích Dung cũng không hoảng, chỉ trả lời: “Bẩm Quận chúa, vòng tay này từ bà nội của muội truyền xuống, nó có một điểm kỳ lạ là khi người đeo bị kích động, thì màu đỏ như máu sẽ đậm lên ạ.”

Ta yên lặng nhìn nàng, thấy vẻ mặt của nàng cũng không có chỗ nào không ổn, mới thu mắt, nói:

“Vòng tay này của muội cũng thú vị thật.”

Thẩm Hoành múc một thìa thuốc đưa tới miệng ta, “Thêm ít mật ong rồi, không đắng đâu.”

Sau khi uống hết thuốc, ta để Lê Tâm và Bích Dung lui ra ngoài, chỉ để lại một mình Thẩm Hoành. Thẩm Hoành ngồi bên giường, “Lại nằm mơ à?”

Ta gật đầu, cũng không giấu diếm, “Con mơ thấy Tạ Uyển.”

Mặt Thẩm Hoành run lên.

Ta nói: “Sư phụ, Tần Mộc Viễn đã tới đây, con nghĩ, chắc Thẩm Yến cũng đến đây rồi.”

Thẩm Hoành cứng người, trán hơi đỏ mồ hôi, “... Phải... Phải không?”

Ta gật đầu, “Phải. Dịch Phong chính là Thẩm Yến.” Ta phát hiện ta nằm mơ đều có căn cứ, trước là do trâm phi thủy khắc hoa màu đỏ của Tư Mã Cận Du, nay chắc chắn là do cầm khúc của Dịch Phong.

Bằng không, sao ta lại có cảm giác quen thuộc khó giải thích với hắn cơ chứ.

Ta càng nghĩ càng cảm thấy Tần Mộc Viễn thích Thẩm Yến, bằng không kiếp này cũng không bao Dịch Phong. Lúc trước còn từng vì Dịch Phong mà

ghen với ta. Ta càng nghĩ càng cảm thấy ta đoán quá chính xác.

“Sur phụ, người nói có phải không?”

Thẩm Hoành không trả lời ta, hần hỏi lại: “Phải thì sao?”

Ta đương nhiên nói: “Tất nhiên là nói rõ ràng với hần, tuy con không nhớ rõ chuyện kiếp trước. Nhưng trong giấc mộng vừa rồi, Tạ Uyển cũng nói như vậy. Nàng nói nàng không hận, cũng không oán Thẩm Yến tí nào. Chuyện tình yêu, là chuyện người tình ta nguyện, có trách thì trách nàng lún quá sâu, không biết ngừng lại đúng lúc. Nếu khi đó ông trời cho nàng may mắn không chết, để nàng đi dạo một vòng ở Quỷ Môn quan thì đã có thể nghĩ thông suốt rồi.”

Ta nói: “Sur phụ, Tạ Uyển đã nói như vậy, nhất định là nàng đã nghĩ thông suốt rồi. Vốn đã có một Tàn Mộc Viên, con cũng đã không tiếp nối, nếu Dịch Phong cũng học hần, thì những ngày sau này của con sẽ không thoải mái rồi.” Ngừng một chút, ta nói: “Sur phụ, hay người thay con nói rõ ràng với hần được không? Duyên phận kiếp trước đã hết, kiếp này không quan hệ tới nhau, hần đi cầu Độc Mộc[5] của hần, con đi đường Dương Quang của con. Sur phụ thấy nói vậy được không?”

Thẩm Hoành tái mặt, như gồng hết sức mới nói ra được một chữ.

“... Được.”

[5] Cầu Độc Mộc, đường Dương Quang: chỉ con đường, cuộc sống riêng của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26

Mấy ngày nay, huynh trưởng đều lén lút đến thăm ta, vẻ lo lắng hiện rõ trên chân mày khi nhìn ta ốm yếu nằm trên giường. “Huynh nghe Dịch Phong nói mọii mấy ngày trước bỗng nhiên ngất xỉu, sao lại bị xỉu vậy?”

Huynh trưởng nhíu mày lại, “Thẩm Hoành không chăm sóc mọii cho tốt hả? Huynh tìm hần nói chuyện mới được.”

Ta kéo huynh trưởng lại, “Sur phụ cũng không phải nha hoàn của mọii, do người mọii không khỏe thôi.” Ta biết nguyên nhân bị bệnh từ đâu, sinh hồn xuống Địa phủ một chuyến, sau khi trở về sao có thể không bệnh cơ chứ? Chẳng qua việc này quá hoang đường không thể tưởng tượng nổi, ta cũng không tiện mở miệng nói cho huynh trưởng nghe.

Bên chuyển đề tài, “Huynh trưởng cũng không biết xấu hổ mà nói A Uyển, huynh trưởng cũng đừng quên, lúc ở phủ đệ mới của huynh trưởng, A Uyển đã nói sẽ không nhận người huynh trưởng này nữa.”

Huynh trưởng cười khổ một tiếng, “A Uyển, vì huynh hiểu ý của mọii mà.”

Ta chán nản nói: “Vậy huynh cũng biết Thái tử điện hạ muốn mọii làm Thái tử phi?”

Huynh trưởng giật mình, “Cái gì?!”

Ta cũng giật mình, Tư Mã Cẩn Du lại không nói cho người khác biết? Nhưng bộ dáng lẩn tránh của hần lại giống như muốn mọii người đều biết. Chẳng lẽ Tư Mã Cẩn Du có toan tính khác?

Lại nói tiếp, đã qua nhiều ngày như vậy rồi, mà bên ngoài cũng không truyền ra tin đồn nào.

Ta nhanh chóng cân nhắc một phen, hỏi: “Gần đây có xảy ra chuyện gì không?”

Huynh trưởng nhìn trái nhìn phải một lát mới hạ giọng nói: “Bệ hạ sai người tra rõ vụ tham ô tiền bạc cứu tế nạn châu chấu ở Thiệu An năm ngoái, chuyện này có liên quan tới không ít quan viên, đặc biệt là Hộ bộ và Công bộ. Mà điện hạ trước giờ luôn tiếp quản Hộ bộ và Công bộ. Xảy ra chuyện như vậy, bệ hạ tức giận thu lại quyền quản lý của Thái tử, cũng hạ lệnh Thái tử không được ra phủ trong ba tháng.”

Ta hỏi: “Chuyện năm ngoái sao bây giờ mới tra ra?”

Huynh trưởng nói: “Thái tử và Tam hoàng tử tranh đấu gay gắt, nay Thái tử gặp chuyện không may, chắc chắn có liên quan tới Tam hoàng tử.”

Ta bỗng dưng nhớ tới lời Thẩm Hoành đã nói với ta —— Thời gian này Tư Mã Cẩn Du sẽ không rảnh để ý đến con, con cứ an tâm chăm sóc bản thân,

không cần nghĩ nhiều. Ta hỏi:

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Vụ này mới có kết quả mấy ngày trước.”

Ta trầm nghĩ, Thẩm Hoàn thành thật lợi hại, ngay cả Tư Mã Cận Du không rảnh để ý đến ta cũng có thể đoán được.

Huỳnh trưởng lại nói: “Việc này A Uyển không cần nghĩ nhiều. Dù thế nào, vì huynh và cha mẹ đều bảo vệ A Uyển thật tốt.” Huỳnh trưởng vỗ nhẹ đầu ta, “Cho nên A Uyển chỉ cần vô ưu vô lo là được, chăm sóc bản thân cho tốt, cứ bệnh như vậy thì sau này không tìm được người để gả đâu. Muội cũng đừng lo chuyện của Thái tử điện hạ nữa.”

Ta hỏi: “Nếu Thái tử thật sự muốn kết hôn với muội thì phải làm sao bây giờ? Huỳnh trưởng, huynh sẽ giúp à?”

Huỳnh trưởng cười nói: “Chuyện này không thể xảy ra, trừ phi A Uyển tự nguyện. Và lại, lời của Thái tử có đôi khi cũng không thể tin được, A Uyển quên rồi à? Thái tử bị đoạn tỵ. Bệ hạ phạt Thái tử không được ra phủ trong ba tháng, ngay ngày hôm ấy, Thái tử đã đem Dịch Phong từ Nam Phong Quán đến gần phủ Thái tử.”

Nghe huỳnh trưởng nói như thế, ta hơi thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ Tần Mộc Viễn đã thật sự hiểu được người hắn yêu là Thẩm Yến, chứ không phải Tạ Uyển.

Lúc này, có người gõ cửa, Bích Dung bưng bát thuốc vừa sắc xong vào. Huỳnh trưởng nhíu mày, hỏi:

“Nha hoàn này nhìn lạ thật, mới nhận vào à?”

Ta nói: “Là sư phụ tìm cho muội.”

Bích Dung đến gần, hành lễ với huỳnh trưởng theo quy củ, “Bích Dung tham kiến Thế tử gia.” Nói xong, nàng mới bưng bát thuốc tới, “Quận chúa, Thẩm công tử dặn nhất định phải uống khi còn nóng, thuốc để nguội sẽ không tốt ạ.”

Huỳnh trưởng cười nói: “Nha hoàn mới này của muội không được hoạt bát như Đào Chi.”

Ta cười cười, cũng không nói gì. Liếc nhìn vòng tay trên cổ tay Bích Dung, ta lại hỏi:

“Bích Dung, bây giờ cảm xúc của muội không ổn định à? Sao vòng tay lại đậm màu lên thế kia?”

Huỳnh trưởng cũng hiếu kỳ đến gần, “Vòng tay sẽ đổi màu?”

Ta kể chuyện Bích Dung đã nói vào hôm đó cho huỳnh trưởng nghe, huỳnh trưởng sờ sờ cằm, nói: “Đây là lần đầu tiên huynh gặp chuyện vòng tay dựa vào cảm xúc của người đeo mà đổi màu.” Dừng một chút, huỳnh trưởng bỗng nhiên nói: “Cũng không đúng, huynh từng thấy vòng tay giống như vậy trong phủ của Thái tử.”

Ta vừa nghe xong liền hỏi, “Nó như thế nào?”

Huỳnh trưởng nói: “A Uyển có còn nhớ huynh đã từng nói với muội, những năm gần đây Thái tử điện hạ luôn mơ thấy một giấc mộng vào mỗi đêm không? Thái tử điện hạ muốn tìm người trong mộng, nên cố tìm cao nhân đệ nhất thiên hạ, vị cao nhân đó cũng có một vòng tay giống cái nha hoàn muội đeo, nói là chỉ cần gặp được người trong mộng thì màu sắc của vòng sẽ đậm lên.” Huỳnh trưởng khẽ than một tiếng, “Thái tử đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi, chuyện hoang đường như vậy mà điện hạ cũng tin răm rắp.”

Ta bình tĩnh nhìn Bích Dung, Bích Dung im lặng đứng hầu ở một bên, đầu cúi thấp xuống, nên ta không thấy rõ biểu cảm của nàng.

Đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó, trước khi mất đi ý thức, ta đã thấy vòng tay đổi màu, ta hỏi:

“Ồ? Vậy vòng tay của Thái tử điện hạ có đổi màu khi gần Dịch Phong không?”

Huỳnh trưởng trầm ngâm một lát, mới nói: “Nói đến thì chuyện này cũng thật hoang đường, vòng tay đó cứ tới gần Dịch Phong, là vốn từ màu hồng nhạt sẽ chuyển sang màu đỏ như máu tươi ngay lập tức.”

Sau khi huỳnh trưởng rời đi, ta hỏi Bích Dung: “Có sợ cái gì không?”

Bích Dung ngẩn người nhìn ta.

Ta hỏi: “Như động vật chẳng hạn?”

Bích Dung nghĩ nghĩ, nói: “Bích Dung sợ bỏ câu ạ.”

...

Ngày hôm sau, không khí trong lành, là thời tiết tốt.

Ta sai A Phù bắt bốn năm con chim bồ câu, chờ Bích Dung đi ngang qua thì thả, cũng dặn hẳn phải cẩn thận quan sát màu của vòng tay trên cổ tay Bích Dung. A Phù không làm ta thất vọng, nói cho ta biết hẳn luôn mai phục trên cây, chờ Bích Dung đi ngang qua, liền lập tức thả toàn bộ bồ câu ra.

Ta hỏi: “Vòng tay có đổi màu không?”

A Phù nói: “Dạ không.”

Ta lại hỏi: “Sắc mặt Bích Dung thế nào?”

A Phù nói: “Rất kinh ngạc sợ hãi ạ.”

Ta thường cho A Phù ít bạc, dặn hẳn không được kể chuyện này cho người khác biết. Đêm hôm đó, đến phiên Bích Dung trực, nàng hầu hạ ta coi y phục xong, bỗng nhiên quỳ xuống đất, dập đầu lạy liên tục ba cái, “Bích Dung phạm lỗi, xin Quận chúa trách phạt.”

Ta nhìn vòng tay trên cổ tay nàng, màu đậm lên, nhưng không điểm lệ như màu máu ngày đó.

Ta thờ ơ hỏi: “Ồ? Muội phạm lỗi gì nào?”

Bích Dung nói: “Không nên nói dối Quận chúa. Thật ra vòng tay trên tay Bích Dung có công dụng giống cái của Thái tử điện hạ ạ.”

Người trong mộng của Tư Mã Cẩn Du là Tạ Uyển, vậy tại sao khi gần Dịch Phong nó lại đổi màu? Mà vòng tay của Bích Dung khi gần ta thì đổi màu ít, mà gần Dịch Phong thì lại đổi màu nhiều.

Ta im lặng một lát.

Bích Dung lại nói: “Xin Quận chúa trách phạt.”

“Vòng tay được bà nội của muội truyền xuống...” Ta hỏi: “Bà nội của muội tên gì?”

Bích Dung nói: “Bẩm Quận chúa, bà nội của Bích Dung tên là Bích Đồng ạ.”

Bích Đồng, không phải là nha hoàn của Tạ Uyển sao? Huynh trưởng có câu nói rất chính xác, tẩu hỏa nhập ma, cực kỳ hoang đường. Nhìn xem, Tần Mộc Viễn ở kiếp trước đã tới, Tạ Uyển cũng mơ thấy, bây giờ, đến cả nha hoàn bên người cũng đến đây.

Việc này đúng là cực kỳ hoang đường!

Rốt cuộc Tạ Uyển đã làm sai chuyện gì ở kiếp trước, mà khiến người bên cạnh nàng không yên thân chạy đến quấy rầy ta cơ chứ?

Ta xoa xoa ấn đường[1], hỏi: “Muội đã biết ta là ai ngay từ đầu?”

[1] Ấn đường: điểm giữa hai hàng chân mày.

Bích Dung ngẩng đầu lên, “Khi bà nội còn sống đã có lỗi với người, nên trước khi chết đã lập lời thề nhất định phải tìm được chuyển thế của người, rồi hầu hạ người cả đời. Đây là vòng tay bà nội truyền lại cho con cháu, chỉ cần gặp được người sẽ đổi màu.”

Bích Đồng có lỗi với Tạ Uyển?

Ta hỏi: “Bà nội của muội có lỗi gì với ta?”

Bích Dung nói: “Bẩm Quận chúa, Bích Dung không biết ạ. Bích Dung chỉ biết vâng lời bà nội. Nay đã tìm được Quận chúa, khẩn cầu Quận chúa cho Bích Dung được hầu hạ người cả đời.” Bích Dung nói xong liền dập đầu ba cái.

Ta nói: “Muội cần gì phải làm vậy cơ chứ, đang yên đang lành chạy tới làm nha hoàn của ta làm gì. Chuyện kiếp trước đã qua, nay ta là Tiêu Uyển, là Bình Nguyệt quận chúa của Nam triều, mà không phải Tạ Uyển của họ.”

Bích Dung lại nói: “Bích Dung từ nhỏ đã bơ vơ cô độc một mình, nếu không được mẫu thân đã qua đời thu dưỡng và dạy dỗ, thì nay Bích Dung cũng chỉ có thể rơi vào kết cục ba bữa không đủ ăn. Lời thề của bà nội được truyền xuống các đời, có thể thực hiện trên người Bích Dung, là may mắn của Bích Dung, mà không phải cực khổ như Quận chúa nói ạ.”

Ta thờ dãi, khoát tay, “Thôi, muội đứng lên đi.”

Bích Dung yên lặng nhìn ta, “Ý của Quận chúa là?”

Ta nói: “Bản Quận chúa cũng không phải người khó ở chung, muội muốn ở lại thì ở, dù sao ta cũng đang thiếu người hầu hạ, cũng lười đi tìm người khác.”

Bích Dung mừng rỡ, “Đa tạ Quận chúa, Bích Dung nhất định sẽ cúc cung tận tụy[2], chết cũng không hối tiếc ạ.”

[2] Cúc cung tận tụy: dốc hết lòng, hết sức làm tròn bổn phận.

Chờ Bích Dung đứng dậy, ta lại hỏi: “Vì sao vòng tay lại đổi màu khi chạm vào Dịch Phong?”

Bích Dung lắc đầu, “Chuyện này, Bích Dung cũng không biết ạ.”

Ta vốn nghĩ Dịch Phong là Thẩm Yên, nhưng nghe qua chuyện của Bích Dung, ta lại rất chắc chắn Dịch Phong không phải Thẩm Yên. Nhưng người có mặt ở kiếp trước quay đi quay lại cũng chỉ có mấy người này, không phải Thẩm Yên, cũng không phải Tần Mộc Viễn, lại càng không thể là Bích Đồng, vậy... là ai?

Bích Dung đột nhiên nói: “Có lẽ Quận chúa nên hỏi Thẩm công tử, đối với chuyện của Quận chúa, Thẩm công tử luôn rõ hơn ai hết.”

Ta chớp mắt, “Sư phụ tìm được muội như thế nào?”

Nàng nói: “Thẩm công tử đã sớm biết thân phận của Bích Dung, nên giúp Bích Dung được hoàn thành tâm nguyện ạ.”

Ta quan sát tỉ mỉ cô nương trước mắt, nàng hình như nóng lòng muốn thể hiện lòng trung thành với ta. Ta hỏi:

“Sư phụ còn nói gì với muội không?”

Bích Dung đáp: “Thẩm công tử nói, chỉ cần Quận chúa hỏi, Bích Dung sẽ thành thật trả lời.”

Chà, ả ý là chỉ cần ta không hỏi thì nàng sẽ không nói gì hết. Ta hỏi: “Những chuyện ta đã nói với muội, muội sẽ nói lại cho sư phụ?”

Nàng trả lời không lưỡng lự: “Chủ tử hiện tại của Bích Dung là Quận chúa ạ.”

...

Sau khi uống hết bát thuốc của Thẩm Hoành, ta ngủ một giấc rất sâu đến tận lúc trời sáng, dù nửa đêm có tiếng sấm cũng không làm ta tỉnh giấc. Sau đó ta hỏi Thẩm Hoành, Thẩm Hoành nói:

“Thuốc có tác dụng an thần, có thể giúp con không gặp ác mộng.”

Ta nghe xong cũng thấy an tâm.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra, ta cứ nghĩ tối nay cũng sẽ như những đêm trước, hôm sau mở mắt tỉnh lại, liền có thể nhìn thấy màn trướng thêu hoa màu khói quen thuộc.

Nhưng khi ta mở mắt ra, lại là màn trướng bằng gấm màu vàng thêu hoa văn Ly Long[3] cực kỳ xa lạ.

[3] Ly Long: con rồng không sừng, màu vàng.

Ta kinh sợ, bên người truyền đến một hơi ấm, ta còn chưa kịp phản ứng thì đã kẻ sát người ta, siết chặt vòng eo của ta làm ta không thể động dậy.

“A Uyển, ngủ tiếp nào.”

Là giọng của Tư Mã Cẩn Du! Ta ngược đầu lên thì thấy khuôn mặt được phóng lớn của Tư Mã Cẩn Du gần trong gang tấc! Đầu óc còn đang mơ hồ không muốn tỉnh táo cũng không được, ta nhanh chóng nói những chuyện đã xảy ra lại, hơi thấy khó chịu trong lòng.

“Ngài bắt tiểu nữ?”

Ta chưa từng gần sát nam nhân nào như vậy, tất nhiên không tính cha, huynh trưởng và sư phụ. Trên người Tư Mã Cẩn Du có mùi làm ta thấy khó chịu, ta nhíu mày, “Buông ra.”

“Không buông, đời này cũng không buông. A Uyển cùng ta ngủ tiếp nào.”

Ta nói: “Cha mẹ sẽ lo lắng cho tiểu nữ.”

Tư Mã Cẩn Du nhắm mắt lại nói thẳng: “Không phải kiếp này A Uyển vô tâm à? Lo lắng chỉ là cái có thôi, A Uyển sợ phiền toái chứ gì?”

Tư Mã Cẩn Du lại ôm ta thật chặt.

May mà lần trước bị Tư Mã Cẩn Du làm cho không có lực trở tay, ta đã nhận được bài học kinh nghiệm, nên sau khi hồi phủ đã nhờ Thẩm Hoành dạy ta ám khí. Thẩm Hoành vốn lo lắng ta sẽ bị ám khí tổn thương, nhưng nghe nói ta bị Tư Mã Cẩn Du đối xử như vậy, Thẩm Hoành lập tức hết lòng dạy bảo, còn chế tạo riêng cho ta một ám khí mang theo bên người.

Ta sờ sờ bảo thạch tinh xảo khéo léo được cài trên vành tai, khẽ ấn một cái, trong tay liền có thêm một cây ngân châm[4].

[4] Ngân châm: cây kim bằng bạc.

Ngân châm tới tay, ta không chút do dự liền đâm vào người Tư Mã Cận Du.

Ngân châm có hiệu quả gây mê.

Tư Mã Cận Du lập tức mở mắt trừng ta.

Ta gạt tay hắn ra, nói: “Ngài nghĩ bản Quận chúa dễ chọc à? Bị ép vào đường cùng thì con chuột cũng có thể cắn ngược lại con mèo một cái đấy.” Ta nhảy xuống giường, Tư Mã Cận Du không thể động đậy, mặt nghiêm lại.

Ta nói: “Thái tử diện hạ, tiểu nữ là người vô tâm. Ngài lấy người nhà tiểu nữ ra uy hiếp, tiểu nữ nhận lời ngài, là vì không đụng đến điểm mấu chốt của tiểu nữ. Ngài mới nói một câu rất đúng, tiểu nữ sợ phiền toái. Nhưng dù sợ phiền toái, tiểu nữ cũng không thích khi không vừa tính lại đã ở một nơi xa lạ. Tiểu nữ nói với ngài một lần cuối, tiểu nữ là Tiêu Uyển, không phải Tạ Uyển! Đừng có lấy kiếp trước mà làm phiền tiểu nữ nữa.”

Nhớ tới lời Tạ Uyển đã nói khi ở dưới Âm tào Địa phủ, nếu có kiếp sau sẽ gả cho Tần Mộc Viễn để thành toàn tâm nguyện của hắn.

Tạ Uyển thì không sao, nhưng Tiêu Uyển ta thì có sao đây này!

Tư Mã Cận Du đột nhiên khẽ cười một tiếng, “A Uyển, người lún ở kiếp trước đâu chỉ có một mình ta. Ta cùng nàng cá cược, trong vòng ba tháng, nàng sẽ chủ động bước vào phủ Thái tử của ta. Nàng có tin không?”

Ta liếc Tư Mã Cận Du một cái, hừ một tiếng không cho là đúng.

Lúc ta ra cửa thì gặp Dịch Phong.

Ta nói với Dịch Phong: “Mặc kệ kiếp trước người là gì của ta, đều đã là chuyện của kiếp trước. Kiếp này xin đừng lại tới tìm ta nữa. Mấy năm quen biết cũng cắt đứt như vậy đi.”

Khi Dịch Phong thấy ta thì vẻ mặt rất kinh ngạc.

Sau khi nghe ta nói xong thì trên mặt Dịch Phong có nét trào phúng.

Ta nhìn mà mặt kiên nhẫn, “Mặc kệ chân tướng là gì, ta cũng không có hứng biết. Cũng đừng vội nói cho ta biết. Dịch Phong công tử, tạm biệt.”

Đủ! Quá đủ rồi!

Một đám không yên thân, rõ ràng là Tạ Uyển gây họa, dựa vào đâu mà bắt ta phải lãnh chức. Sáng sớm tỉnh lại đã ở một nơi xa lạ, không biết bản Quận chúa khi thức dậy rất nóng tính à?

Kế tiếp, ta dùng một cây ngân châm khác làm gãy sai vật trong phủ Thái tử hôn mê, sau khi lột quần áo của hắn ra rồi thay vào, ta mới rời khỏi phủ Thái tử.

Rời khỏi phủ Thái tử không lâu, ta đã thấy Thẩm Hoành đang vội vàng đi đến, khi nhìn thấy ta, vẻ mặt của hắn buông lỏng, dần dần nhu hòa.

“A Uyển.”

Ta lạnh lùng nói: “Con có lời muốn nói với người.”

Thẩm Hoành hơi ngần ra, cũng nói: “Ta cũng có chuyện muốn nói với con.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27

Trời vừa mới sáng, trên đường đã có không ít người đi đường. Diện mạo của Thẩm Hoành lại quá mức xuất chúng, nên không tiện nói chuyện ở chỗ đông người, hơn nữa ta cũng rất sợ tai vách mạch rừng. Đành theo Thẩm Hoành trở về Vương phủ.

Ta cũng không quanh co lòng vòng, mà nói thẳng vào vấn đề chính: “Xin sư phụ...”

Thẩm Hoành bỗng nhiên cất ngang, “A Uyển còn chưa ăn sáng hả?”

Ta đang muốn hỏi —— Xin sư phụ hãy nói thật cho con biết, rốt cuộc người muốn làm gì?

Nhưng Thẩm Hoành lại hỏi như vậy, rõ ràng đang muốn kéo dài thời gian, ta nhú mày nói: “Nói xong rồi ăn cũng không muộn.” Ta hơi ngừng lại, chuẩn bị hỏi lại, Thẩm Hoành bỗng nhiên vẫy tay, vừa lúc có một nha hoàn đi qua đây, thì lễ một cái, “Tham kiến Thẩm công tử.”

Khi ánh mắt chuyển sang người ta, lại lộ vẻ kinh ngạc, nhưng thu lại ngay lập tức, “Quận chúa vạn phúc.”

Bấy giờ ta mới nhớ ra mình đang mặc y phục của gã sai vặt, đêm qua Tư Mã Cận Du im hơi lặng tiếng bắt ta đi, Bích Dung và Lê Tâm sáng sớm không thấy ta, chắc chắn sẽ đi bẩm báo cha mẹ. Hôm nay trở về, vẫn nên đi thỉnh an cha mẹ trước.

Nếu như để chuyện âm ỉ lên thì đối với ai cũng không có lợi.

Thẩm Hoành nói với nha hoàn: “Đi gọi A Thanh tới.”

Nha hoàn đáp “Dạ”.

Thẩm Hoành quay sang nói với ta: “Trước khi xuất phủ ta đã nói rõ với Vương gia và Vương phi, bọn họ cũng hiểu rõ tình huống hiện nay, chỉ nói con về rồi thì cứ an tâm nghỉ ngơi.”

Ta cũng không phải người mọi hi nộ ái ô đều thể hiện trên mặt, và lại hôm nay tâm tình của ta thật sự không thoải mái, lại càng thể hiện ra một bộ mặt không chút thay đổi, nhưng Thẩm Hoành lại rất lợi hại, có thể đoán được gần hết tâm tư của ta.

“Người con không được khỏe, nếu ăn sáng trễ, tác dụng của thuốc cũng chỉ có thể làm nhiều công ít[1]. A Uyển, ta biết con có chuyện muốn nói với ta, ta cũng có lời muốn nói với con, nhưng cũng không cần phải nói ngay bây giờ, chúng ta ăn sáng trước, đừng làm hại thân thể của mình, được không?” Trong lời nói của Thẩm Hoành có ý cầu xin, nhất là hai chữ “được không” cuối cùng, lại càng ăn nói khép nép, giống như nếu ta không chấp nhận thì sẽ thành người có tội ấy.

[1] Làm nhiều công ít: sử dụng nhiều nhưng tác dụng không được bao nhiêu.

Có lẽ sợ ta không đáp ứng nên Thẩm Hoành lại nói: “Bữa sáng hôm nay là đêm qua ta đã dặn A Thanh làm, tất cả đều hợp khẩu vị của con. Ta còn mới sáng tác một khúc đàn, có thể góp vui cho con dùng bữa.”

Hắn thật cẩn thận nhìn ta, “A Uyển, chúng ta ăn sáng trước nhé?”

Dù Thẩm Hoành tự mình làm đồ ăn hay là dặn người khác làm, thì chắc chắn sẽ phù hợp khẩu vị của ta, mỗi lần ăn lại muốn ăn nữa. Khúc đàn của Thẩm Hoành cũng là thứ ta luôn tâm niệm. Hiện giờ hắn đang quăng một mồi nhử cực lớn trước mặt ta.

Ta là con cá đói vài ngày dưới nước, mồi đã ném xuống, ta chỉ hơi ngập ngừng cho có rồi không chút do dự cắn vào.

“Dạ.”

Gương mặt của Thẩm Hoành ngập tràn vẻ mừng rỡ, “Tới viện của con hay của ta?”

Ta nói: “Đến viện của con đi.”

Không đến thời gian nửa nén hương, A Thanh đã bung đồ ăn sáng nóng hổi tới, cũng mang đến ngũ huyền cầm của Thẩm Hoành. Ta và Thẩm Hoành ngồi trong lầu Tây, Lê Tâm và Bích Dung đứng hầu ở một bên.

Trong bát gồm sù trắng đựng cháo lá sen, bánh bao và bánh nướng áp chảo còn bốc hơi nóng, càng nhìn ta lại càng thèm ăn. Thẩm Hoành khẽ gảy dây đàn, khúc mới dần thành, khúc nhạc dạo lần này hơi thanh nhã, như tiếng suối chảy róc rách giữa khe suối trong núi rừng, gọi lên sự trong trẻo động lòng người.

Vài thìa cháo đưa vào miệng, ta nghe như si như say, ta như bay theo khúc đàn tới nơi núi rừng sâu thẳm, ta như thấy được dòng suối trong vắt có thể thấy đáy, Thẩm Hoành đang ngồi trên tảng đá, tay áo tung bay, thanh nhã tuấn đạt.

Ta nhất thời quên mất muốn nói cái gì với Thẩm Hoành, ngay cả Bích Dung và Lê Tâm rời đi khi nào cũng không hay.

Cho đến khi hết một khúc, ta mới hoàn hồn lại.

Thẩm Hoành mỉm cười với ta, ngón tay giữa gảy nhẹ, lại là khúc đàn tựa nước chảy mây trôi. Ta cúi đầu tiếp tục dùng bữa, ăn hơn nửa bát cháo lá sen, ăn một cái bánh bao và một nửa cái bánh nướng áp chảo, trong bụng cũng có phần no.

Ta nhấp một ngụm trà, chống tay nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành cuối cùng cũng dừng lại, từ từ đứng dậy đi tới bên cạnh ta, “No rồi?”

Ta gật đầu.

“Tốt lắm, A Uyển, ta có lời muốn nói với con.” Thẩm Hoành không cho ta có bất kỳ cơ hội mở miệng nào mà trực tiếp nói: “Dù kiếp trước ta là ai, ta đã làm gì, cũng đã là chuyện của kiếp trước, không hề liên quan tới kiếp này. Trước đây, ta đúng là có dụng ý khác khi muốn tiếp cận con, nhưng đây là chuyện lúc trước. Bây giờ, người đứng trước mặt ta là Tiêu Uyển, mà hiện tại ta cũng chỉ là Thẩm Hoành, là sư phụ của Tiêu Uyển.”

Ta hơi ngẩn ra, chưa từng đoán trước Thẩm Hoành sẽ nói những lời như này.

Khi biết kiếp trước của Tư Mã Cận Du là Tần Mộc Viễn, trong lòng ta ít nhiều gì cũng đoán được kiếp sau của Thẩm Yến cũng có thể đang ở bên cạnh ta. Vốn nghĩ Dịch Phong là Thẩm Yến, nhưng trải qua chuyện lần này của Bích Dung thì ta liền phủ định.

Nếu Dịch Phong không phải Thẩm Yến, vậy... người xung quanh ta cũng chỉ còn lại một mình Thẩm Hoành.

Ta tính hôm nay sẽ nói rõ với Thẩm Hoành, nói cho hắn biết cầu về cầu đường về đường, sau này đừng tới làm phiền ta nữa, đang chọn lọc ngôn từ thật kỹ càng, không ngờ Thẩm Hoành lại chủ động nói ra một phen như vậy, làm những câu từ đã chuẩn bị ban đầu cũng không được dùng đến.

So sánh với người chuyên kiếm chuyện như Tư Mã Cận Du, ta nghĩ ta có thể hiểu được vì sao Tạ Uyển lại chọn Thẩm Yến chứ không phải Tần Mộc Viễn.

Mà lời này của Thẩm Hoành thật cao minh, ta vốn muốn mượn chuyện này đuổi hắn ra khỏi Vương Phủ, nhưng hắn lại nói như thế, nếu ta còn tiếp tục tra cứu, sẽ khó tránh khỏi có vẻ làm kiêu. Nếu Thẩm Hoành có thể bỏ qua chuyện kiếp trước, ta đây cũng cảm thấy mừng rỡ an lòng.

Về mặt khó chịu hồi lâu cuối cùng cũng thả lỏng, ta nói: “Sư phụ cần phải nhớ kỹ những lời người nói hôm nay.”

Thẩm Hoành như thở phào nhẹ nhõm, “Ừ.”

Đồ ăn sáng trên bàn còn hơn một nửa, mẹ hay dạy ta phải biết tiết kiệm chi phí ăn mặc, ta đành múc cho Thẩm Hoành bát cháo lá sen, “Sư phụ đàn lâu như vậy chắc cũng mỏi rồi. Ăn chút cháo ạ.”

Trong mắt Thẩm Hoành chứa ý cười, bàn tay xoa đầu ta.

Ta theo bản năng tránh đi, cảnh giác nhìn Thẩm Hoành.

Bàn tay Thẩm Hoành cứng đờ, mặt mày âm ỉ, ta quan sát cực kỳ cẩn thận, đang định mở miệng giải thích, Thẩm Hoành đã khôi phục lại bình thường, khó khăn thu tay lại rồi nói:

“Trên đầu A Uyển có lá rụng.”

Ta vươn tay lên sờ đầu.

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc nói: “Đã bị vì sư nhật rồi.”

Ta cũng không biết Thẩm Hoành nói thật hay giả, nhưng ánh mắt của hắn cực kỳ chân thành tha thiết, ta nghĩ chắc là hắn nói thật, liền không so đo nữa. Nhưng mà trái lo phải nghĩ một lượt, vẫn cảm thấy có mấy lời thích đáng phải nói rõ ràng.

Khi Thẩm Hoành chuyên tâm ăn cháo, ta hắng giọng, nói: “Sư phụ nghĩ gì trong lòng, A Uyển cũng không xen vào, nhưng kính xin sư phụ nhớ cư xử đúng mực. Sư phụ đối xử tốt, sau này con cũng sẽ hiếu kính sư phụ. Mấy ngày nay bị chuyện kiếp trước quán lấy khiến tính khí nóng nảy, A Uyển thật sự không muốn bị chuyện kiếp trước của mình quấy nhiễu...”

Cháo trong chén của Thẩm Hoành còn dư hơn nửa, hắn bỗng nhiên hạ thìa xuống, ta thấy vẻ mặt hắn giống như khó có thể nuốt được nữa. Ta hơi dừng lại, “Không ăn nữa?”

Thẩm Hoành gật gật khóe miệng, “Không ăn nữa.”

“Con nói tiếp...”

Sắc mặt Thẩm Hoành rất khó coi, như đang cố nén cái gì đó, cả khuôn mặt căng cứng, nhưng hắn vẫn nặn ra một nụ cười khó coi, nhẹ nhàng gật đầu.

Ta tiếp tục nói: “Thật ra thì nói đến nói đi cũng chỉ có những ý ấy, với sự thông minh của sư phụ, nhất định có thể hiểu được A Uyển đang nghĩ gì.”

Thẩm Hoành nhẹ nhàng gật đầu.

Kỳ thực kiếp trước xảy ra chuyện gì, ta cũng chưa hiểu rõ.

Nhưng ta cũng khá hiểu Tạ Uyển nghĩ gì trong lòng. Chuyện kiếp trước, lúc Tạ Uyển chết coi như đã kết thúc, bất luận Tạ Uyển khi còn sống đã làm sai

điều gì, hay làm chuyện tàn nhẫn không có tính người gì, thì sau khi chết đi, nàng ta đã bị nhốt trong hang động sâu thẳm dưới Địa phủ, không được đầu thai mà phải chịu nỗi cô độc hơn trăm năm cũng coi như đã bị trừng phạt nặng rồi.

Giết người thì phải đền mạng, cướp của thì phải vào lao ngục chịu tội.

Mà Tạ Uyển kia hơn một trăm năm chịu trừng phạt giờ cũng đến lúc xóa bỏ những tội lỗi trước kia thôi? Chớ nói chi bây giờ đã chuyển sang kiếp sau rồi.

Ta suy nghĩ cẩn thận.

Nếu không muốn tiếp tục bị quấy rầy, cách tốt nhất chính là phá bỏ mối ràng buộc ấy, những người có liên quan đến kiếp trước hiện nay xem ra có bốn người —— Tư Mã Cận Du, Dịch Phong, Thẩm Hoành và Bích Dung.

Bích Dung đã giải quyết.

Thẩm Hoành cũng khá phối hợp, chỉ cần hắn không nhắc tới kiếp trước, ta sẽ chỉ coi hắn là Thẩm Hoành. Trước đây ta muốn đuổi hắn ra khỏi phủ, kỳ thật nghĩ lại cũng chỉ là vọng tưởng thôi, lấy sự tín nhiệm của cha dành cho Thẩm Hoành, nếu ta đuổi hắn ra khỏi phủ, có lẽ chỉ có thể dọn đồ theo hắn thôi.

Về phần Dịch Phong, ta tới giờ vẫn chưa biết hắn là ai. Nhưng nhìn biểu hiện của hắn, chắc hắn cũng không tiếp xúc nhiều với ta. Có cái gọi là nhắm mắt làm ngơ, chỉ cần hắn không xuất hiện trước mặt ta thì mọi chuyện đều ổn.

Còn lại kẻ cuối cùng cũng là kẻ khó chơi nhất chính là Tư Mã Cận Du, ta đang đau đầu cũng vì hắn, trừ thấp hương bái Phật khẩn cầu Phật tổ đừng để hắn thuận lợi lên ngôi ra, ta cũng không nghĩ ra cách nào để thoát khỏi Tư Mã Cận Du.

Nhớ tới Thẩm Hoành mưu hay chước giỏi, ta phục hồi tinh thần, hỏi: “Sư phụ, người nói cuộc chiến giành ngôi vị Hoàng đế này, người thắng sau cùng sẽ là Thái tử hay Tam hoàng tử?”

Thẩm Hoành nhìn ta chằm chằm, hỏi ngược lại: “Con muốn ai thắng?”

Ta đương nhiên nói: “Chỉ cần không phải Thái tử thì ai cũng được.”

Thẩm Hoành nở nụ cười, mừng rỡ hỏi: “A Uyển không thích Thái tử?”

Ta gật đầu, “Chỉ cần có liên quan đến kiếp trước thì con đều không thích!” Nhìn thấy sắc mặt Thẩm Hoành khác thường, ta vội nói: “Dĩ nhiên sư phụ không giống hắn. Trong lòng con sư phụ giống như huynh trưởng ấy.”

Thẩm Hoành than nhẹ một tiếng, mới nói: “Tâm nguyện của A Uyển sẽ thành hiện thực.”

Ta vừa nghe, liền cảm thấy mừng rỡ. Mọi chuyện phiền lòng mấy ngày nay đều trở thành hư không, tâm để dang dở, Tư Mã Cận Du tuyệt đối không có khả năng sống thoải mái được, đến lúc đó hắn còn tự thân khó bảo toàn, chắc chắn cũng không để ý đến ta nữa.

Chỉ cần nhịn một chút, nhịn chút nữa thôi, nhịn đến khi tân đế lên ngôi thì ta sẽ được giải thoát.

Phiên ngoại sư phụ (1) Lần đầu tiên Thẩm Yến gặp Tạ Uyển là khi Tạ Uyển còn là một cô bé mới đến tuổi dậy thì, hai búi tóc bánh bao tròn trịa, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt trắng hồng nhỏ nhắn cực kỳ giống trái táo nặng trĩu trên ngọn cây.

Đương nhiên, những điều này đều là sau khi Thẩm Yến bị phế võ công mới nhớ lại.

Còn lúc đó, khi Thẩm Yến gặp Tạ Uyển thì chỉ có một ấn tượng —— Con gái của ân nhân.

Người giang hồ đều biết có ba nơi không thể chọc. Một, không chọc Thiên môn. Hai, không chọc Ma giáo. Ba, không chọc Tạ gia thành Thiệu Lăng. Thiên môn chính là môn phái thần bí nhất giang hồ, dù từ “vô công cái thể” cũng không thể miêu tả được võ công cao cường của môn phái này, Vô Song công tử Thẩm Yến được người trong giang hồ xưng tụng cũng là người của Thiên môn.

Ma giáo vẫn luôn coi Thiên môn là cái gai trong mắt, ba lần bốn lượt ám sát Đại đệ tử Thẩm Yến của Thiên môn, đáng tiếc là chưa thành công được lần nào, nhưng nghị lực của Ma giáo phi phàm, đến nay vẫn đang siêng năng nghĩ biện pháp mới để giết chết Thẩm Yến.

Mà Tạ gia thành Thiệu Lăng sở dĩ không thể chọc, ngoại trừ nguyên nhân từng có hai vị Minh chủ võ lâm ra, thì chính là Tạ gia phú khả địch quốc[1].

[1] Phú khả địch quốc: giàu hơn quốc gia.

Khi Thẩm Yến còn trẻ, Thẩm gia từng bị người hãm hại, mất thấy sắp bị tai ương ngục tù, thì Tạ Nam Phong luyện tiếu kỳ tài liền thuận tay cứu một nhà Thẩm Yến. Sau đó Thẩm Yến bái nhập Thiên môn, đến khi cái tên Vô Song truyền khắp đại giang Nam Bắc, thì Thẩm Yến cũng chưa từng quên ân huệ năm đó.

Thẩm Yến đến thăm hỏi Tạ phủ, cũng muốn đến trả ơn.

Tạ Nam Phong sờ râu, trầm ngâm một lát, “Tiểu nữ năm nay mười hai, được nuông chiều thành tính, lão phu đang muốn tìm cho con bé một sư phụ có võ công cao cường”

Kết quả là, Tạ Uyên trở thành đồ đệ đầu tiên của Thẩm Yến, cũng là người cuối cùng.

...

Ở trong mắt Thẩm Yến, Tạ Uyên là đồ nhi thông minh lanh lợi, dù hắn dạy cái gì, Tạ Uyên cũng nhanh chóng hiểu được, đôi lần ra ngoài hành y, có Tạ Uyên ở bên hỗ trợ, giúp hắn giảm bớt không ít gánh nặng.

Thẩm Yến rất yêu mến Tạ Uyên.

Chẳng qua, Thẩm Yến luyện Bích Lạc Hoàng Tuyền, biết mình là người vô tâm, có thể nói là cực kỳ xa lạ với chữ tình. Thình thoảng bất gặp tia tình ý không giấu được trong mắt Tạ Uyên, Thẩm Yến cũng không nhìn ra manh mối gì, ngược lại còn khẽ vuốt đầu Tạ Uyên khen ngợi, “A Uyên học giỏi.”

Khi Tạ Uyên đụng chạm người Thẩm Yến, khuôn mặt liền đỏ như mông khi.

Thẩm Yến phát hiện, chỉ nghĩ Tạ Uyên không khoẻ, khi muốn bắt mạch hộ nàng, Tạ Uyên lại cúi đầu nói mình không sao.

Thẩm Yến cũng coi như không có gì.

Đến khi Thẩm Yến cuối cùng cũng hậu tri hậu giác[2], tình huống đã là tên đã lên dây không thể không bắn. Công chúa Ninh An Nam triều khí thế bức người, sau lưng Thẩm Yến còn có Thẩm gia và Thiên môn, uy nghiêm của Thiên gia há có thể bị một bang phái lớn của giang hồ coi rẻ?

[2] Hậu tri hậu giác: quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Vô Song công tử phẩm hạnh thanh cao, tính tình cao ngạo, sao có thể cúi đầu trước thế lực của Hoàng gia?

Nhưng vào lúc này, Tạ Uyên lại thổ lộ lòng mình với Thẩm Yến.

Hắn hết sức kinh ngạc, lời của Tạ Uyên không khác gì tiếng sấm trời vang dội vào đầu hắn, vẻ mặt không biểu tình nay cũng phải nứt ra. Sau khi Thẩm Yến gia nhập Thiên môn thì hắn đã có dự định cô độc tuổi già cho đến chết, nhưng lúc này, Thẩm Yến hiểu rõ, cách giải quyết việc này của tiểu đồ nhi là cách tốt nhất.

Hắn im lặng hồi lâu, nhưng vẫn chưa nhận lời Tạ Uyên.

Có lẽ bị tư tâm quấy phá, hoặc có lẽ Thẩm Yến đã quên, nên hắn vẫn chưa thẳng thắn nói cho Tạ Uyên biết hắn là người vô tâm vào lúc này.

Sau đó, Thẩm Yến cười Tạ Uyên, Công chúa Ninh An biết khó mà lui, việc này xem như kết thúc viên mãn. Với Tạ Uyên mà nói, nàng vô cùng khát khao cuộc sống sau này, người sống trên đời, có thể gả cho người mình yêu được bao nhiêu? Với Thẩm Yến mà nói, cũng là gió yên biển lặng, trước kia vẫn luôn có tiểu đồ nhi đi phía sau, nay đi phía sau vẫn là Tạ Uyên như trước.

Tạ Uyên vẫn gọi hắn là sư phụ như trước, khi ra ngoài hành y, Tạ Uyên thình thoảng cũng đi với hắn.

Bích Đồng nói hai người bọn họ phu thê tình thâm, như hình với bóng.

Thẩm Yến vốn không biết nên đối đãi với thân phận đã chuyển biến của Tạ Uyên như thế nào, nghe lời này của Bích Đồng, mỗi lần hành y đều mang Tạ Uyên theo. Nhưng sau này, Tạ Uyên lại không muốn đi với hắn nữa, còn nguyên nhân, Thẩm Yến vẫn đều không đoán ra.

Cho đến khi võ công bị phế, Thẩm Yến mới biết được nguyên nhân.

Khi bệnh nhân hỏi nữ tử bên người hắn là ai, hắn luôn trả lời theo thói quen: “Đồ đệ của ta, Tạ Uyên.”

Mỗi lần hắn nói như vậy, vẻ mặt của A Uyên đều ảm đạm. Lúc ấy hắn cũng không để ý, sau này mỗi khi nhớ lại đều có suy nghĩ biết vậy chẳng làm

...

Thành thân mấy năm, với phu thê mà nói, trừ chuyện trên giường Thẩm Yến có thẹn với Tạ Uyên ra, thì những mặt khác Thẩm Yến đều làm cũng không tệ, không ở bên ngoài treo hoa ghẹo nguyệt, khi ở nhà luôn ở bên Tạ Uyên.

Tạ Uyên muốn cái gì, chỉ cần nàng mở miệng, hắn chắc chắn sẽ cố gắng tìm, cũng không để nàng thất vọng. Mặc dù nàng đã tính kế hắn chuyện trên giường, nhưng hắn cũng chưa từng trách móc nàng, chỉ cho là tâm tính của nàng không tốt nhất thời bùng binh.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại, tuy nói là thành thân, thân phận có thay đổi, nhưng ở trong lòng hắn thì Tạ Uyên vẫn là đồ đệ của hắn.

Tạ Uyên coi Thẩm Yến là phu quân.

Thẩm Yến coi Tạ Uyên là đồ đệ.

Chỉ là có vài việc không phải vô tâm là có thể quên không còn chút gì, như việc thành thân đã năm năm, Thẩm Yến dần dần có thói quen uống canh Tạ Uyển tự tay làm, mặc xiêm y của tiệm y phục bên ngoài vẫn cảm thấy Tạ Uyển làm thoải mái hơn, hay như khi ở trong phòng xem sách thuốc, Thẩm Yến cũng có thói quen vừa nhấc mắt liền có thể nhìn thấy Tạ Uyển ngồi im lặng không nói tiếng nào bên cạnh hắn.

Thẩm Yến nhận ra có chút không ổn.

Tính tình của Tạ Uyển trong ấn tượng không phải như thế này, cũng không biết sao lại đột nhiên biến thành hiền thực văn tĩnh như thế.

Hắn nói: “A Uyển, hình như nàng thay đổi không ít.”

Tạ Uyển mừng rỡ, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn nở rộ rực rỡ. Thẩm Yến không biết vì sao Tạ Uyển lại vui như vậy, Tạ Uyển chỉ nghĩ cố gắng nhiều năm cuối cùng đã có chút thành quả, sư phụ đã bắt đầu để ý tới cảm xúc của nàng.

Cứ tiếp tục như vậy, qua năm sáu năm hoặc là bảy tám năm, sư phụ sẽ từ từ thích nàng.

Thẩm Yến tất nhiên không biết Tạ Uyển nghĩ gì trong đầu, hắn cảm thấy cứ sống như vậy cũng không tồi, nếu phải sống hết đời thì hắn cũng không ngại.

...

Khi Công chúa Ninh An triệu Thẩm Yến tiến cung bắt mạch cho nàng, Tạ Uyển đã mang thai tới tháng thứ tám. Thẩm Yến tính ngày về, vừa vặn có thể trở về khi Tạ Uyển sinh. Trước khi rời đi, Tạ Uyển lại tùy hứng nói lung tung khiến Thẩm Yến trách mắng nàng.

Hắn cũng không phải vì Công chúa Ninh An mà mắng Tạ Uyển, mà vì hắn làm sư phụ của nàng sắp được mười năm, nàng lại có thể nói ra lời nói vi phạm tâm phụ mẫu của đại phu như vậy, quả thật làm cho hắn cực kỳ thất vọng.

Sau khi từ trong cung đi ra, sớm hơn hai ngày so với dự tính ban đầu, nhưng Thẩm Yến vẫn ra roi thúc ngựa vội vàng trở về như trước. Không ngờ đi được nửa đường lại biết tin giáo đồ Ma giáo tập kích Thiên môn, hiện giờ Thiên môn chỉ còn lại mười người đang liều chết chống đỡ.

Thẩm Yến không thể chối từ, liền quay đầu chạy về phía Thiên môn.

Cùng chiến đấu với chúng giáo đồ của Ma giáo trong nửa tháng, lấy sức một người chống lại công kích của trăm người.

Cuộc chiến giữa Thiên môn và Ma giáo, cuối cùng Thiên môn thắng hiểm, Ma giáo bị diệt, Thiên môn đại thương nguyên khí, Thẩm Yến cũng bị trọng thương. Đúng lúc này, tin Tạ Uyển chết vì khó sinh truyền vào tai hắn, Thẩm Yến phun một ngụm máu rồi hôn mê bất tỉnh.

Trưởng lão Thiên môn tìm không ít cách chữa cho Thẩm Yến, đáng tiếc đều không có hiệu quả. Sau đó, trưởng lão Thiên môn tìm được phương pháp tìm đường sống trong chỗ chết từ trong sách cổ, phế một thân võ học của Thẩm Yến, nhưng cứu về một mạng của Thẩm Yến.

Sau khi Thẩm Yến tỉnh lại, chỉ cảm thấy buồn đau trong lòng, nhớ tới tin đã nghe được trước khi hôn mê, cũng không quan tâm đã khoẻ lại chưa mà ngựa không dừng vó chạy về. Khi về tới phòng nhỏ trên núi, bên trong không một bóng người, trên bàn ngày thường sạch sẽ nay đã phủ kín tro bụi, trên giường còn loang lổ vết máu.

Dường như có cái gì đó đánh mạnh vào lồng ngực của hắn, làm hắn đau như bị kim châm muối xát.

Hắn bỗng chốc không phân biệt được bốn phương tám hướng, thậm chí không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bỗng nhiên, Thẩm Yến lao xuống núi như bị điện, hắn chạy thẳng đến Tạ phủ. Tạ Nam Phong vốn rất yêu thương Tạ Uyển, nay biết tin Tạ Uyển chết vì khó sinh, những bất mãn trước kia vì con gái không để ý luân lý cương thường đều biến mất hoàn toàn, chỉ trút hết cơn giận lên người Thẩm Yến.

“A Uyển là con gái của Tạ Nam Phong ta, ai cũng không thể cướp con bé đi! Cho dù chết, cũng chỉ có thể chôn ở Tạ gia chúng ta!”

Thẩm Yến không lên tiếng.

Hắn quỳ trước cửa Tạ phủ bảy ngày bảy đêm, mãi đến ngày thứ tám, khi Thẩm Yến cuối cùng cũng không chống đỡ được, sắp té xỉu, thì Tạ Nam Phong mới đi ra.

Thẩm Yến nói: “Con không chăm sóc A Uyển tốt, là lỗi của con. Nhưng khi còn sống, A Uyển là thê tử của con, sau khi chết cũng là thê tử của con. Xin nhạc phụ đem thi thể của A Uyển trả lại cho con.”

Tạ Nam Phong có thể nói là vừa yêu vừa hận Thẩm Yến, yêu kỳ tài lại hận hắn hại con gái mình mê mẩn đến mạng cũng không còn. Chỉ là mấy ngày nay, Tạ Nam Phong cũng đã nghĩ thông suốt, khi A Uyển còn sống đã bất chấp tất cả cũng muốn gả cho hắn, sau khi chết cũng sẽ nhớ hắn như trước.

Cuối cùng, Tạ Nam Phong vẫn để Thẩm Yến mang A Uyển đi.

Khi trở về núi, Thẩm Yến mở quan tài ra. Trong quan tài có hai người đang nằm, một lớn một nhỏ, Bích Đồng sưng đỏ mắt nói với Thẩm Yến:

“Công tử, phu nhân sinh một tiểu tiểu thư.”

Thẩm Yến không nói nổi câu nào, chỉ biết run người.

...

Khi Tạ Uyển còn sống, Thẩm Yến vô tâm, hắn chỉ coi nàng như đồ đệ.

Sau khi Tạ Uyển mất, Thẩm Yến không còn võ công, tình cảm bị bỏ nhiều năm nay đã quay trở lại, mỗi lần nhớ lại những chuyện khi Tạ Uyển còn sống, hắn phát hiện Tạ Uyển ở trong lòng hắn đã sớm không phải đồ đệ, mà là thê tử của hắn.

Ở trong căn phòng này, mỗi một chỗ đều có dấu vết của A Uyển.

Thẩm Yến không ra ngoài hành nghề chữa bệnh nữa, chỉ vô tri vô giác ở trong phòng nhỏ. Việc mỗi ngày nhất định phải làm là ở dưới cây đào với A Uyển, cùng dùng cơm với nàng, cùng nói chuyện với nàng.

Hắn cảm thấy mình bị điên rồi, mỗi ngày đều dựa vào việc nhớ lại những chuyện đã qua để sống qua ngày, khi nhớ tới một ít chi tiết nhỏ mới có liên quan tới A Uyển, hắn liền cực kỳ hứng thú chạy tới kể trước mộ của nàng.

Bích Đồng nhìn mà lệ rơi lã chã, “Công tử, phu nhân ở dưới suối vàng có biết cũng không muốn thấy bộ dáng này của người đâu.”

Thẩm Yến giật mình, hắn đột nhiên hỏi: “Người nói cái gì?”

Bích Đồng lập lại lần nữa.

“Dưới suối vàng có biết...” Thẩm Yến lẩm bẩm hồi lâu rồi đột ngột đứng dậy.

Bích Đồng giật mình, “Công tử, người muốn đi đâu?”

Còn chưa nói xong, Thẩm Yến đã nhảy lên ngựa, chạy xuống chân núi. Thẩm Yến xuất sư từ Thiên môn, là Thủ tịch[3] đại đệ tử của Thiên môn, hắn biết Đại trưởng lão của Thiên môn có một bí thuật.

[3] Thủ tịch: đứng đầu.

Thẩm Yến gõ cửa mời Đại trưởng lão ra.

Đại trưởng lão hỏi: “Không hỏi hạn?”

Thẩm Yến không chút do dự, “Không hỏi hạn.”

Đại trưởng lão bấm đốt tay tính toán, nói: “Nếu muốn mang trí nhớ của kiếp này luân hồi sang kiếp sau, từ hôm nay con phải làm đủ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện, mà không được phép thương tổn đến một người nào. Chờ con công đức viên mãn tiến vào luân hồi, Địa Tạng Bồ Tát sẽ cho con một nguyện vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28

Chuyện Tư Mã Cận Du cướp ta đi một đêm làm người trong viện của ta trở nên hết sức cảnh giác. Lý tổng quản đã đích thân điều thêm vài thị vệ qua đây thay phiên gác đêm ngoài viện, Lê Tâm và Bích Dung cũng không dám lơ là, cả hai đều thay phiên túc trực gian ngoài.

Không biết có phải những lời nói ngày ấy có tác dụng hay không, mà Tư Mã Cận Du cũng không tới kiểm chuyện với ta nữa.

Nhưng số lần Thẩm Hoành đến viện của ta lại tăng lên, mỗi lần hắn qua đây đều cho ta một vài ám khí kỳ quái và thuốc bột, cũng làm cho ta rất nhiều đồ ăn và điểm tâm mới mẻ độc đáo khiến ta bắt đầu ghét bỏ đầu bếp trong Vương phủ rồi.

Khi chiếc lá vàng cuối cùng của cây trái trong sân rụng xuống, cũng là lúc thành Kiến Khang nghênh đón trận tuyết đầu đông.

Trong phòng bày vài lò than, bên trong đang đốt than củi tốt nhất, khiến căn phòng ấm áp như ngày xuân. Ta vừa ôm lò sưởi tay tinh xảo vừa làm biếng nửa nằm trên ghế quý phi, thưởng thức ám khí Thẩm Hoành đã đưa cho ta mấy ngày trước.

Nửa tháng trước, Thẩm Hoành mượn lại cây trâm đào mộc hồi làm lễ bái sư, rồi trả lại cho ta sau khi đã sửa thành ám khí. Ta ước chừng nó nhẹ hơn trước không ít, bên trong gỗ đào rỗng có chứa độc được.

Mắt thấy sắp tới bữa trưa, Lê Tâm và Bích Dung đều thò đầu ra nhìn, thỉnh thoảng còn chạy ra ngoài nhìn một cái, trên mặt của hai nàng chỉ còn thiếu viết một hàng chữ to —— Sao Thẩm công tử vẫn chưa tới?

Ta lười quan tâm, nghiêng đầu nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ.

Lê Tâm đột nhiên kinh hi thốt lên: “Quận chúa Quận chúa! Thẩm công tử đến rồi!”

Nàng gọi như vậy làm con sâu tham ăn trong bụng ta cũng nhộn nhạo hẳn lên. Ta đặt cây trâm đào mộc xuống, Bích Dung tới gần đỡ ta đứng dậy. Khi Thẩm Hoành tiến vào, còn có A Thanh đi theo sau, A Thanh đang ôm một cục lông trắng to trong lòng.

Thẩm Hoành để hộp thức ăn xuống, vẻ mặt ôn hòa trước sau như một, “Hôm nay tới hơi trễ.”

Lê Tâm sáng mắt nhìn Thẩm Hoành, “Hôm nay Thẩm công tử mang cái gì mới cho Quận chúa vậy?”

Trong mắt Thẩm Hoành hiện lên ý cười, “Hôm qua ta mới làm một cái áo lông cáo, lông của nó là vật chống lạnh rất tốt.” Nói xong, Thẩm Hoành mở cục lông trắng to kia ra, lông cáo trắng như tuyết đẹp để quý phái, con cáo này chắc chắn là hàng thượng phẩm.

Ta hỏi: “Đây là cáo gì ạ?”

Thẩm Hoành nói: “Thiên Sơn tuyết hồ.”

Ta kinh ngạc, trước kia từng nghe Vĩnh Hoa công chúa nói Thiên Sơn tuyết hồ cực kỳ quý hiếm, nhúm lông cỡ bàn tay đã có giá ngàn vàng, một cái áo lông sợ là vạn vàng cũng không mua được. Món quà này quá quý giá!

Món quà này không giống những đồ vật hiếm lạ cổ quái trước đó.

Nếu ta nhận, ta cũng không biết nên tặng lại Thẩm Hoành quà gì. Mặc dù ta là Quận chúa cao quý, nhưng muốn ta lấy ra vạn lượng vàng trong một lúc cũng hơi khó khăn. Ta đang muốn từ chối, Thẩm Hoành đã bảo Lê Tâm cất cái áo lông cáo này đi.

Hắn mở hộp thức ăn ra, mùi thơm lan toả.

Ta nuốt nước miếng, Thẩm Hoành cười tùm tùm nói: “Đây là thịt kho tàu ta đã đổi cách làm, A Uyển, con nếm thử xem. Ta còn nấu canh đu đủ tuyết rất tốt cho da.”

Đồ ăn ngon đang ở trước mắt khiến ta cũng lười suy nghĩ nên nhận quà hay không, mà trực tiếp ngồi xuống cạnh Thẩm Hoành, rồi vội vàng gấp đồ ăn.

Sau khi ta ăn uống no say, Thẩm Hoành gọt một quả táo, cắt thành từng miếng nhỏ để trên đĩa nhỏ, ta cầm một miếng lên ăn, cảm thán trong lòng: Nếu có một ngày Thẩm Hoành không làm sư phụ của ta nữa, thì dù phải tốn nhiều tiền cỡ nào cũng phải giữ hắn lại, đầu bếp tốt như vậy, đôi mắt khắp Nam triều cũng chưa chắc tìm được người thứ hai.

Thẩm Hoành đột nhiên nói: “Mấy ngày nữa là tiệc sinh thần của Hoàng hậu, A Uyển cần chuẩn bị cho tốt.”

Ta ngẩn ra, “Những tiệc sinh thần trước, cha mẹ cũng chưa từng mang con tham dự. Lần này...”

Thẩm Hoành nói: “Toàn thành Kiến Khang đều có lời đồn về A Uyển và Thái tử, chắc hẳn Hoàng hậu cũng đã nghe qua, dù con không đi yến tiệc lần này thì Hoàng hậu cũng sẽ chỉ đích danh muốn con đi. Tránh được lần này, nhưng không tránh được lần sau.”

Ta thiếu chút nữa thì quên mất, Hoàng hậu đương triều là thân mẫu[1] của Tư Mã Cận Du và Văn Dương công chúa.

Nghĩ đến Văn Dương công chúa không thích ta, còn thêm bộ dạng kia của Tư Mã Cận Du, chắc hẳn Hoàng hậu đương triều cũng không dễ ở chung đâu.

[1] Thân mẫu: mẹ đẻ, mẹ ruột.

...

Ngày sinh thần của Hoàng hậu, quả nhiên giống lời Thẩm Hoành nói, Phần Nguyên hoàng hậu đã chỉ đích danh muốn ta đến dự tiệc. Mới sáng sớm tinh mơ, mẹ đã đến khuê phòng của ta, nói ta không cần khăn trang, dù có xảy ra chuyện gì cũng có mẹ và cha chống đỡ.

Thật ra ta cũng không khăn trang chút nào, chỉ là không thích đi dự tiệc mà thôi.

Ta mặc cung trang dự tiệc của Quận chúa, búi kiểu tóc phù hợp, khi Lê Tâm đang khoa tay múa chân cài trâm lên búi tóc của ta, thì ta nói “Không cần”, rồi tìm trong hộp trang sức, cài trang sức Thẩm Hoành đã đổi thành ám khí lên, trên vành tai cũng cài bảo thạch giấu ngân châm như trước.

Trong cung hiểm ác, ta chỉ phòng ngừa bất trắc, tuy có ám vệ hỗ trợ, nhưng có ám khí trên người thì cũng có thể tự bảo vệ bản thân.

Trước khi đi, Lê Tâm khoác thêm áo lông cáo mà Thảm Hoàng đã tặng cho ta, ta đang muốn nói đổi cái khác, Bích Dung đã nói trước:

“Đổi cái khác đi.”

Lê Tâm nói: “Cái này mới đẹp mà, Quận chúa mặc lên sẽ khiến mọi người kinh ngạc.”

Bích Dung nói: “Thiên Sơn tuyết hồ cực kỳ quý hiếm, đừng nói Vương tôn quý tộc, đến cả Hoàng hậu đương triều cũng chưa chắc có được một cái. Trong cung đông quý nhân, nếu Quận chúa mặc cái áo lông cáo này ra ngoài, thì chắc chắn sẽ có người biết. Đến lúc đó lại chuốc thêm nhiều chuyện phiền toái.”

Ta cũng vì lo lắng áo lông tuyết hồ này quá nổi bật nên mới muốn thay cái khác, không ngờ Bích Dung lại nghĩ giống ta.

Lê Tâm khó hiểu, “Hoàng hậu nương nương cũng chưa chắc có được một cái, vậy sao Thảm công tử lại có thể...”

Đúng vậy, áo lông cáo này quý, nhưng không phải quý ở giá trị, mà quý ở quyền vị. Người trong Hoàng tộc cũng chưa chắc có được, vậy Thảm Hoàng là cao nhân thì sao lại có được? Đúng là làm cho người ta không thể không suy nghĩ sâu xa mà.

Chẳng qua, có lẽ cao nhân đều có cách của cao nhân chẳng.

Ta nói: “Không cần nói nhiều, đổi cái khác đi, đừng để cha mẹ đợi lâu.”

Ngoài trời bông tuyết vẫn đang phát phor rơi xuống, ta ôm lò sưởi tay mà vẫn thấy hơi lạnh, trong lúc xe ngựa chạy về phía Hoàng cung thì ta vén màn lên nhìn, đường phố thưa thớt người có chút vắng lặng. Khi đi ngang qua phủ Thái tử, cửa lớn đang đóng chặt, từ xa nhìn lại có cảm giác môn đình vắng vẻ thêm vài phần.

Ta rút tay về, hỏi: “Cha ơi, Thái tử có đến dự tiệc sinh thần hôm nay không ạ?” Lúc trước, Hoàng đế đã hạ lệnh cấm túc bắt Thái tử suy nghĩ lỗi lầm trong ba tháng, bây giờ mới qua một nửa, nhưng hôm nay là tiệc sinh thần thân mẫu của hắn, ta cũng không đoán được Tư Mã Cận Du có đi hay không.

Cha liếc nhìn ta một cái, “Hôm qua Hoàng hậu đã cầu tình với bệ hạ rằng mong có thể thấy Thái tử trên yến tiệc hôm nay.”

Ta lại hỏi: “Hoàng hậu nương nương chỉ đích danh muốn con đi dự tiệc, cha có biết vì sao không?”

Về mặt của cha bí hiểm, “Có lẽ sẽ tứ hôn cho con.”

Ta giật mình, “Tứ hôn? Với ai cơ?” Vừa nói xong, ta đã thấy mình nói lời thừa, Tam hoàng tử và Thái tử đều muốn có sự ủng hộ của Tây Lăng vương, Hoàng hậu là thân mẫu của Tư Mã Cận Du nên tự nhiên sẽ ở phe của Thái tử. Ta nói: “Cha ơi, A Uyển không muốn gả cho Thái tử đâu.”

Cha cười cười, “Nếu Hoàng hậu mà làm như vậy, chúng ta cũng không thể khước từ. Đến lúc đó, con cứ nhận lời trước, sau này sẽ có cơ hội đổi ý.”

Mẹ lo lắng nói: “Ngộ nhớ...”

“Không có ngộ nhớ, tứ hôn cũng không phải lập tức sẽ thành hôn, mấy tháng tới cũng không có ngày lành thích hợp cho việc cưới xin.” Cha nói chắc như đinh đóng cột.

Ta nghĩ thầm, mấy tháng tới tuy không có ngày lành thích hợp cho việc cưới xin, nhưng mấy tháng sau sẽ có. Chỉ là vấn đề dễ hiểu này, cha mẹ chắc sẽ lo lắng tới. Nhưng họ lại chưa từng nhắc tới, xem ra mấy tháng tới, trong Nam triều sẽ xảy ra chuyện hệ trọng.

Chuyện hệ trọng...

Rất có thể là tranh giành giữa Thái tử và Tam hoàng tử sẽ đi tới kết quả cuối cùng.

...

Trong cung rất náo nhiệt, ta không thể đếm hết số xe ngựa dừng ngoài cửa Nam đang rộn ràng nhốn nháo là bao nhiêu. Tây Lăng vương phủ chúng ta tới muộn. Sau khi tiến cung, cha gấp gáp không ít đồng僚, ánh mắt đầy thâm ý^[2] của họ lướt qua lướt lại trên người ta.

[2] Thâm ý: ý kín đáo, sâu xa, không nói ra.

Tiệc sinh thần được cử hành ở cung Loan Ninh.

Khi gần đến cung Loan Ninh thì chúng ta gặp Hoàng quý phi và Tam hoàng tử điện hạ. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoàng quý phi, trước kia, trong cung hay đồn lã Hoàng đế bệ hạ rất sủng ái vị Hoàng quý phi này, hôm nay vừa thấy, mới biết lời đồn quả không sai, châu ngọc bao quanh tôn lên dung mạo bà, nói bà khuynh quốc khuynh thành cũng chưa đủ.

Tam hoàng tử đứng bên cạnh Hoàng quý phi, có thể nhìn ra khuôn mặt tuấn tú là được kế thừa từ bà.

Thật không uổng công cha ở phe của Tam hoàng tử, có thể thấy cha nói chuyện khá thân với Tam hoàng tử, đến Hoàng quý phi cũng đặc biệt khách khí

với cha, ta im lặng đứng một bên, cũng không nói thêm câu nào.

Khi ánh mắt đánh giá của Hoàng quý phi dừng trên người ta, thì bà mới khen ta vài câu, rồi sau đó thật lơ đãng nhắc tới Tam hoàng tử chưa có hôn phối, trong phủ mới chỉ có hai Trắc phi.

Với kinh nghiệm quan trường của cha, tất nhiên rất hiểu việc đưa đẩy, nói vài ba câu liền bỏ qua việc này.

Ta nhìn ra được Hoàng quý phi hơi không vui, nhưng Tam hoàng tử thì không có biểu tình gì.

Ta thật sự chưa từng nghĩ tới, Tiêu Uyển ta sẽ có ngày từ không người hỏi thăm thành miếng bánh ngon trong mắt của hai vị Hoàng tử chạm tay có thể bóng. Tuy nói ta là người vô tâm, gả cho ai cũng được, nhưng từ trước đến nay ta đều không muốn gả cho người Hoàng gia.

Từ khi biết mình là người vô tâm, ta liền suy nghĩ kỹ, đợi sau khi kết thúc chuyện của Thái tử, ta sẽ sống hết quãng đời còn lại với cha mẹ. Nếu cha mẹ thật sự muốn ta lập gia đình thì ta sẽ gả cho Lý tổng quản, dù sao cũng là người nhà mình cả.

Lý tổng quản xử lý chuyện trong Vương phủ rất gọn gàng ngăn nắp, gả cho hắn, ta sẽ không phải làm chuyện gì hết, chỉ tiếp tục làm chức Bình Nguyệt quận chúa của ta.

Trong tiệc sinh thần, ta ngồi cùng với những nữ quyến chưa gả khác, có thể các nàng cũng đã nghe qua lời đồn nên đều hỏi ta chuyện của Tư Mã Cẩn Du. Ta cũng không muốn hôm nay vô duyên vô cớ lại bị Hoàng hậu chỉ hôn, nên làm một quyết định.

Người có thể làm Thái tử phi, chắc chắn phải có phẩm hạnh vẹn toàn.

Nếu lát nữa Hoàng hậu nương nương gọi ta đứng lên để hỏi thăm, ta sẽ trả lời ngược lại toàn bộ. Thái tử phi là Quốc mẫu tương lai, không tài không đức sao có thể làm Mẫu nghi thiên hạ?

Chẳng qua ta đã coi thường Hoàng hậu.

Bà hỏi ta đã đọc sách gì, ta liền trả lời: “Ít đọc sách, chỉ biết số ạ.”

Bà cười nói: “Không tài mới là đức, bản cung thích.”

Ta thấy tình huống không ổn, liền ra vẻ ngượng ngùng, “Nhưng ngày thường thích đọc một ít thoại bản ạ.” Ta nêu những thoại bản hay bị cha nói là phóng đảng ra làm ví dụ.

Hoàng hậu vẫn đầy ý cười không thay đổi.

“Lúc rảnh rồi đọc thoại bản trên phố cũng tốt, không ngờ Bình Nguyệt còn nhỏ tuổi mà đã biết mượn thoại bản để hiểu biết dân sinh, thật không hổ là con gái rọu của Tây Lăng vương.”

Ta thiếu chút nữa liền nôn ra máu.

Tư Mã Cẩn Du mỉm cười nhìn ta, ta hiểu rõ ý tứ trong mắt hắn. Hắn đang nói cho ta biết, có một số việc không phải ta muốn trốn là có thể trốn.

“Vài ngày trước, bản cung đã bàn bạc với bộ hạ, Thái tử đã cập quán mấy năm rồi, cũng nên cưới phi thôi. Bản cung thấy Bình Nguyệt quận chúa hiền lương thực đức, lại được bản cung quý mến. Tây Lăng vương, khanh thấy hôn sự này thế nào?”

Cha mẹ cùng rời chỗ ngồi, quý xuống tạ ơn: “Tạ bộ hạ và nương nương tứ hôn.”

Hoàng hậu đầy ý cười nhìn ta, hỏi: “Bình Nguyệt, con có bằng lòng với hôn sự này không?”

Ta có thể không bằng lòng sao? Cha mẹ cũng đã làm công tác tư tưởng cho ta trước rồi. Bây giờ cũng chỉ có thêm hàng chữ Chuẩn thái tử phi trên đầu trong mấy tháng thôi. Ta từ từ quý xuống, “Ý tốt của nương nương, Bình Nguyệt muôn phần cảm tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29

Sau khi ta tạ ơn đứng dậy, liền nhận được ánh mắt không thiện ý từ Văn Dương công chúa, khi ánh mắt của ta gặp phải ánh mắt của nàng, Văn Dương công chúa khẽ hừ một tiếng, rồi quay đầu sang chỗ khác.

Văn Dương công chúa không đối đầu với ta, là vì hôm nay đã nghe tin ta được chỉ hôn cho Hoàng huynh của nàng, chắc hẳn trong lòng đang rất khó chịu. Có phản ứng như vậy cũng là hợp tình hợp lý. Ta im lặng không lên tiếng trở về chỗ ngồi của mình, ta vừa mới ngồi xuống, ánh mắt đánh giá ở xung quanh liền hướng về ta không ít, cũng có một số người chúc mừng ta.

Ta lười ứng phó những chuyện này, bèn tìm cách lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc.

Rời khỏi cung Loan Ninh, từng trận gió đêm lạnh thổi tới, ta không khỏi ôm chặt lò sưởi tay vào lòng.

Khi ta vừa rời đi, cung nữ hầu hạ ta cũng đi theo, nàng nhỏ giọng nói: “Quận chúa, bên ngoài đang lạnh, vẫn nên vào trong điện thì hơn.”

Ngoài này còn yên tĩnh hơn trong đó nhiều, ta tình nguyện chịu lạnh, cũng không muốn đối mặt với đám tiểu thư còn ồn ào hơn đám chim sẻ kia. Ta hỏi:

“Nghe nói trong cung có một nơi tên là Hàn Mai Viên, nay hoa mai đã nở chưa?”

Cung nữ nói: “Bẩm Quận chúa, đã nở từ mấy bữa tuyết rơi trước ạ.”

Ta gật đầu, “Ta luôn nghe nói hàn mai trong cung là nhất chi độc tú[1], đưa ta tới xem.”

[1] Nhất chi độc tú: những bông hoa khác còn chưa nở ra, chỉ có một mình hoa này nở. Bản lĩnh cao cường, ưu thế nổi bật. Cúm từ gần nghìn “Hạc giữa bầy gà”.

Cung nữ “Dạ” nghe theo. Khi tới Hàn Mai Viên, một mùi thơm lạ xông vào mũi, khắp trời tràn ngập màu trắng như tuyết, nhiều đóa hàn mai nở ngạo nghễ trên đầy sức sống trên đầu cành. Ta tới một gốc mai gần nhất ngửi thử, hương thơm thật sáng khoái mê người.

Bỗng dưng, cung nữ phía sau bỗng nhiên khẽ gọi một tiếng, “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.”

Tư Mã Cận Du thấp giọng lên tiếng, “Lui ra đi.”

Ta bỗng có cảm giác không ổn, vốn muốn ra ngoài hít thở không khí, ngắm hàn mai, không ngờ thẳng nhai Tư Mã Cận Du này cũng chạy tới đây. Ta xoay người lại, cảnh giác nhìn Tư Mã Cận Du.

Trên mặt của Tư Mã Cận Du mang ý cười, thoạt nhìn tâm tình có vẻ không tệ.

Hắn vươn tay tới, giống như muốn chạm vào mặt ta, ta nghiêng người tránh đi. Tư Mã Cận Du không vui hỏi:

“A Uyển, chúng ta cũng sắp thành phu thê rồi, nàng cần gì phải lạnh lùng với ta như vậy?”

Ta nói: “Thái tử điện hạ cũng hiểu cái gì gọi là sắp thành phu thê à, hôm nay tiểu nữ mới chỉ là Chuẩn thái tử phi thôi.”

“Nàng...” Tư Mã Cận Du chau mày, “A Uyển, ta không thích nàng nói chuyện với ta bằng giọng như vậy. Trước kia nàng không phải như thế.”

Ta chỉ thấy lời này cực kỳ buồn cười, Tư Mã Cận Du mới quen ta được nửa năm, gặp ta cũng chỉ mới được mấy lần, ta vẫn luôn như vậy, tại sao trước kia lại không phải như thế. Ta cười nhạo nói:

“A Uyển Thái Tử nói, chỉ sợ không phải tiểu nữ rồi.”

Tư Mã Cận Du hỏi: “Sao có thể không phải là nàng? Từ trước đến nay, A Uyển ta nói đều chỉ có mình nàng.”

Hắn đi từng bước về phía ta, ta lại lui về phía sau từng bước, ta nói: “Ngài nói chính là Tạ Uyển!”

Tư Mã Cận Du bỗng nhiên nở nụ cười, “A Uyển ghen à?”

Khóe miệng ta run lên, không hiểu Tư Mã Cận Du cuối cùng đang nghĩ gì mà cho rằng câu nói của ta có ý ghen tuông. Nụ cười trên mặt Tư Mã Cận Du càng rực rỡ hơn, “A Uyển như này thật đáng yêu.”

Hắn thâm tình chân thành nhìn ta, “Nàng vừa là Tạ Uyển cũng vừa là Tiểu Uyển, nàng không cần tự ghen với mình đâu.”

Ta chợt hỏi: “Tiểu nữ thích ăn gì nhất?”

Tư Mã Cận Du không chút do dự đáp: “Bánh hạnh nhân.”

Ta lại hỏi: “Tiểu nữ thích uống gì nhất?”

Tư Mã Cận Du đáp: “Rượu Hà Hương.” Khóe mắt của hắn dần hiện ý dịu dàng, “Nàng luôn thích rượu có vị cay.”

Ta lại hỏi: “Tiểu nữ thích màu nào nhất?”

“Hong cánh sen và xanh lam.”

Ta nhếch môi, Tư Mã Cẩn Du cười nói: “A Uyển không cần hỏi thêm nữa, trên đời này không có ai hiểu rõ nàng hơn ta đâu.” Hắn lại tiến tới gần ta, ta lại lùi xuống một bước, ta không cần thận đáp lên đồng tuyết ứ đọng trên mặt đất, ta trượt ngã, Tư Mã Cẩn Du ôm eo ta, đỡ ta dậy, ý cười trong mắt khá rõ ràng, “A Uyển đã vội lao vào lòng ta rồi à?”

Ta rũ mắt xuống, “Đa tạ Thái tử điện hạ đã đỡ.”

Tư Mã Cẩn Du ôm ta thật chặt, hắn bỗng nhiên đẩy ta dựa sát cây mai, dán sát người ta, hô hấp nóng rực phun vào chóp mũi ta, hơi ngưa ngưa, “A Uyển, ta không thích nàng gọi ta là Thái tử điện hạ. Gọi ta là Cẩn Du. Lần trước nàng ám toán ta, ta cũng không so đo với nàng.”

Rõ ràng lần trước là hắn lén bắt ta trước, chuyện ta ám toán hắn cũng là chuyện sau này. Muốn nói không so đo cũng phải là ta mới đúng.

Ta chau mày nói: “Tiểu nữ đã nói rồi, tiểu nữ không phải Tạ Uyển mà là Tiêu Uyển. Tư Mã Cẩn Du, ngài buông ra.”

Về mặt của Tư Mã Cẩn Du khó chịu, hắn bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm Hoành chạm vào nàng, nàng liền vui mừng? Ta chạm vào nàng, nàng đáp lại ta như vậy à? Ta rốt cuộc thua kém Thẩm Hoành chỗ nào chứ?”

Ta nói: “Ngài đang cố tình gây sự, con mắt nào của ngài thấy sự phụ chạm vào tiểu nữ? Hơn nữa, Thẩm Hoành chính là sự phụ của tiểu nữ.”

Dường như có những đốm lửa nhỏ kích động xuất hiện trong mắt Tư Mã Cẩn Du, phùng một cái, nháy mắt lửa đã cháy lan cánh đồng. Giọng của hắn đột nhiên cao hơn, “Sự phụ sự phụ! Không cho phép nàng nhắc tới hai chữ sự phụ! Sự phụ chết tiệt!” Về mặt Tư Mã Cẩn Du âm trầm, “Nàng không cho ta chạm vào, ta lại càng muốn chạm vào nàng.”

Tư Mã Cẩn Du há miệng muốn cắn môi ta, ta kinh hãi, quay đầu tránh đi, răng của Tư Mã Cẩn Du cắn vào má ta, ta cảm thấy hơi đau. Ta liều chết giãy dụa, lò sưởi tay cũng rơi xuống.

Ta nói: “Tư Mã Cẩn Du, ngài điên rồi!”

Tư Mã Cẩn Du cười to, “Nếu không điên, đã không theo nàng tới kiếp này.”

Hắn lại muốn hôn ta, ta gấp đầu gối lên, thẳng tắp hướng vào chỗ hiểm của Tư Mã Cẩn Du. Tư Mã Cẩn Du tái mặt, ta nhân cơ hội thoát ra ngoài, rồi tựa vào một gốc mai khác thờ hồng hộc, “Tư Mã Cẩn Du, ngài buông tha tiểu nữ được không? Tạ Uyển đã là chuyện của kiếp trước, bây giờ đã là kiếp sau rồi, chuyện cũ trước kia cứ để nó qua đi, có được không?”

Tư Mã Cẩn Du nhìn ta chằm chằm, im lặng không nói.

Qua một hồi lâu, hắn mới nói: “Được, từ nay về sau nàng là Tiêu Uyển, ta là Tư Mã Cẩn Du. Nàng không thích ta nhắc đến chuyện kiếp trước, ta sẽ không nhắc nữa. Nàng không thích ta chạm vào nàng, ta sẽ đợi đến sau đại hôn mới gặp lại nàng.”

Ta cảnh giác nhìn hắn, “Thật chứ?”

Tư Mã Cẩn Du gật đầu.

Chợt có tiếng bước chân truyền đến, ta ngược mắt nhìn, là Tam hoàng tử thanh nhã tuấn đạt, hắn nhàn nhã bước tới, khoe môi hàm chứa ý cười, giọng nói dễ nghe như trăng thanh gió mát, “Thì ra Hoàng huynh với Bình Nguyệt quận chúa đang ở đây ngắm hoa mai, sao không gọi đệ đi với?”

Ta sửa sang lại xiêm y, quỳ gối hành lễ, “Bình Nguyệt tham kiến Tam hoàng tử điện hạ.”

Tam hoàng tử cười nói: “Mau đứng lên mau đứng lên, Quận chúa cũng sắp thành Hoàng tẩu của ta rồi, đại lễ của Hoàng tẩu, sao ta dám nhận chứ.”

Tư Mã Cẩn Du lạnh nhạt: “Sao Hoàng đệ lại đến đây?”

Tam hoàng tử nói: “Đại hoàng tỷ đang vội tìm huynh, đệ chỉ tiện đường qua đây nói với Hoàng huynh một tiếng, nay mọi người đều đã rời khỏi cung Loan Ninh, đang tới Sướng Hí Viên. Tuy hôm nay Hoàng huynh được Phụ hoàng đặc xá, nhưng nếu không thấy bóng dáng cũng khó tránh sẽ bị người ta nói lung tung.” Dứt lời, Tam hoàng tử lại quay sang cười nói với ta: “Quận chúa cũng mau qua đó đi, Tây Lăng vương phi mới vừa hỏi Quận chúa đi đâu đó.”

Ta nhủ thầm: Vị Tam hoàng tử này còn thuận mắt hơn Tư Mã Cẩn Du nhiều.

Tam hoàng tử gật đầu với Tư Mã Cẩn Du xong, liền rời đi trước. Khi ta chuẩn bị theo sau, Tư Mã Cẩn Du lại nói:

“Đừng tiếp xúc nhiều với hắn, Tam đệ không phải người tốt.”

Ngươi cũng không phải người tốt.

Tư Mã Cẩn Du lại nói: “Gánh hát hôm nay diễn vở nàng thích, là ta đã nhờ Mẫu hậu chuẩn bị cho nàng.”

Ta ngẩn ra, sống đã lâu như vậy, ta cũng thật sự không biết mình thích xem kịch. Trước đây cha mẹ đã từng mời gánh hát về, ta xem được vài đoạn liền

buồn ngủ, sau đó cha mẹ thấy ta như thế, cũng không ép ta xem kịch với họ nữa.

Trong lòng ta than nhẹ một tiếng.

Tư Mã Cận Du còn nói chỉ coi ta là Tiêu Uyển, sợ là hấn đang dỗ ta thôi. Ở trong lòng hấn, chỉ sợ từ đầu tới cuối ta vẫn chỉ là Tạ Uyển.

...

Sau khi yến tiệc sinh thần kết thúc, cha mẹ cùng ta quay về phủ. Khi ra tới cửa cung, ta lại gặp Tư Mã Cận Du. Tư Mã Cận Du tươi cười chào hỏi cha mẹ ta, hấn còn công khai nhìn về phía ta.

Cha mẹ kinh sợ.

Huynh trưởng vẫn đi theo sau Tư Mã Cận Du, huynh ấy gọi cha mẹ một tiếng. Cha bầy mặt lạnh, mẹ thoát nhìn muốn nói chuyện với huynh trưởng, nhưng ngại cha, chỉ có thể bắt đầu từ buông tiếng thở dài.

Ta quan sát huynh trưởng, thấy Tư Mã Cận Du còn đang nói chuyện với cha mẹ, liền cho huynh trưởng một ánh mắt ra hiệu.

Huynh trưởng rất hiểu ý ta, “Đã lâu không gặp muội, muội khỏi bệnh nhìn xinh hấn. Mấy bữa trước, huynh đã mua cho muội một ít đồ, cũng không biết muội có thích hay không. Thôi thì thừa dịp bây giờ muội theo huynh về phủ, chọn vài món quà rồi mới trở về?”

Ta mếu máo nói: “Muội không thèm đâu.”

Tư Mã Cận Du liếc nhìn ta một cái, nói: “Hiếm khi huynh trưởng của nàng có tâm, nàng làm muội muội cũng đừng cô phụ tâm ý của hấn. Nào có huynh muội xa cách như thù chứ? Vương gia, người cảm thấy ta nói thế có đúng không?”

Cha trầm ngâm chốc lát mới nói: “Bình Nguyệt, đi sớm về sớm.”

Ta đáp “Dạ”, rồi theo huynh trưởng lên xe ngựa.

Sau khi cùng huynh trưởng trở về phủ đệ của huynh ấy, huynh trưởng dắt ta đến một căn phòng bí mật, mới hỏi:

“A Uyển muốn hỏi cái gì?”

Ta trừng huynh ấy, “Mấy ngày trước huynh rõ ràng đã nói với muội, Thái tử không có khả năng sẽ cưới muội.”

Huynh trưởng nói: “Nói đến cũng lạ, ngày thường Thái tử điện hạ luôn cung chiêu Dịch Phong, cũng thường qua đêm ở chỗ Dịch Phong. Huynh cứ tưởng Thái tử sẽ không chấp nhận ai ngoài Dịch Phong, nhưng hiện tại...” Dừng một chút, huynh trưởng hạ giọng nói: “Có lẽ Thái tử chỉ muốn để cha và Tam hoàng tử điện hạ có khoảng cách với nhau.”

Qua đêm ở chỗ Dịch Phong...

Ta hỏi: “Hay Thái tử điện hạ vừa không phải đoạn tụ nhưng cũng là đoạn tụ, nam nữ đều có thể được? Kỳ thật cần thận nghĩ lại, cũng từng có tiền lệ như vậy. Không ít Quân vương vừa thích phi tần lại vừa thích nam sủng.”

Vừa nghĩ đến ngộ nhờ Tư Mã Cận Du sẽ là người thắng, chẳng phải ta sẽ cùng Dịch Phong hầu hạ Tư Mã Cận Du?

Ta chợt nổi hết da gà.

Sau khi về Vương phủ, dường như không ít người đều đã nghe được tin tức trong cung truyền ra. Hạ nhân trong Vương phủ rồi rít đến chúc mừng ta, ta nghe đến chai tai. Đến lúc ta gặp được Thẩm Hoành, ta gọi hấn lại.

“Sur phụ.”

Thẩm Hoành nhìn ta, ánh mắt dịu dàng.

Ta hỏi: “Sur phụ biết A Uyển thích ăn cái gì nhất chứ?”

Thẩm Hoành không cần nghĩ ngợi liền nói: “Con không kén ăn, không kiêng chay mặn, chỉ cần hơi ngọt con đều thích. Nếu nói thứ con thích nhất, chắc là bánh hạt dẻ?”

Ta lại hỏi: “Con thích uống gì nhất?”

Thẩm Hoành nói: “Rượu trái cây.”

“Con thích màu gì nhất?”

“Xanh dương nhạt và hồng đào.”

Ta vui vẻ ra mặt, Thẩm Hoành quả thật là người biết giữ chữ tín, hẳn nói sẽ không coi ta là Tạ Uyển thì không là Tạ Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30

Ngày hôm sau, trong cung đã ban xuống thánh chỉ tứ hôn. Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, Tây Lăng vương phủ đã đông như trẩy hội, cửa phủ cũng sắp bị đập đổ. Ta miễn cưỡng ứng phó, trên cơ bản toàn bộ quan viên trong thành Kiến Khang đều đã tới một lần, nói là chúc mừng ta, nhưng trên thực tế là đến quan sát tình hình trong Tây Lăng vương phủ.

Lại nói tiếp, hiện tại tình hình trong Tây Lăng vương phủ khá tế nhị.

Cha mẹ đứng bên Tam hoàng tử, huynh trưởng lại ở Thái tử đảng, mà bây giờ ta lại bị tứ hôn cho Thái tử, tương lai cũng sẽ thành người của Thái tử đảng. Cả hai đứa con đều đã về phe Thái tử, nên người làm cha mẹ sớm muộn gì cũng sẽ phản chiến thôi, phe của Tam hoàng tử chắc chắn sẽ không còn cha ta nữa.

Nhưng Tam hoàng tử cũng thật kỳ lạ, cũng không biết hắn đang tính toán mưu kế gì, không chỉ không cùng cha ta âm mưu một trận, ngược lại hắn càng thân thiết hơn, trong đồng quà mang tới tặng lễ thì của Tam hoàng tử là quý nhất, nếu không phải ta biết Tư Mã Cận Du đã sớm đổi đầu không thể ngừng với Tam hoàng tử, ta chắc chắn sẽ nghĩ tình cảm huynh đệ của họ rất đậm sâu, Tam hoàng tử thật sự đã coi ta là Hoàng tẩu của hắn.

Cục diện này thật sự ngày càng khó có thể đoán được.

Ta chỉ là đàn bà con gái, đoán mãi cũng không ra.

Ngày thứ ba sau khi ban hôn, Văn Dương công chúa mới tới, Lê Tâm nhắc nhở ta chuyện nhận lễ xấu hổ lần trước. Nên hôm nay ta đã đặc biệt dùng cao đường tóc nàng ta đưa tới, lại ở trước mặt nàng lắc lư mái tóc dài, nói:

“Cao đường tóc của Công chúa tốt thật.”

Văn Dương công chúa liếc ta một cái, thờ ơ nói: “Đây cũng chỉ là cao loại thường thôi, cung nữ bậc ba trong cung của ta cũng dùng loại này.”

Bây giờ, ta có thể chắc chắn Văn Dương công chúa đến đây để kiểm chuyện, thế cuộc khó phân, ta không hiểu đã đành, còn nàng ta là con gái Thiên tử, ta lại càng không hiểu nổi. Dù sao ta cũng không có ý tìm hiểu, đám người trong cung luôn suy nghĩ phức tạp vòng vèo, vòng qua vòng lại, ruột của bản Quận chúa cũng bị loạn thành nút thắt rồi.

Ta bày ra vẻ mặt chân thành khen ngợi: “Việc ăn mặc chi tiêu trong cung từ trước đến giờ vẫn tốt nhất, Công chúa còn được Hoàng đế yêu thương, lại là Trưởng công chúa của Nam triều chúng ta, nên chi tiêu của những người bên cạnh cũng cao là phải.” Hơi ngừng một chút, ta cụp mắt, xấu hổ nói: “Nghĩ tới sau này có thể kết duyên phu thê với Thái tử điện hạ, thành Hoàng tẩu của Công chúa, trong lòng Bình Nguyệt rất vui.”

Văn Dương công chúa đen mặt lại, có lẽ đã bị ta chọc đúng chỗ đau rồi.

Hừ, ai bảo ngươi đến kiểm chuyện với ta, dù sao thánh chỉ cũng đã ban xuống, dù có thành hay không, có thể mượn việc này để chọc tức Văn Dương công chúa vài lần cũng không tệ.

Ta vừa cười vừa nói: “Bích Dung Lê Tâm, còn không mau dâng trà ngon nhất lên.” Sau khi Bích Dung dâng trà, ta khẽ nhấp một ngụm, rồi nói với Văn Dương công chúa: “Trà này là Ô Long[1] thượng phẩm, thứ trà được mang tới chiều đãi Công chúa điện hạ chắc chắn phải là loại ngon nhất, dù sao mọi người sớm muộn gì cũng là người một nhà. Người một nhà cần gì phải phân biệt chứ?”

[1] Trà Ô Long: một loại trà truyền thống của Trung Quốc.

Sắc mặt của Văn Dương công chúa lại đen thêm vài phần.

Trong lòng ta rất vui mừng, trước giờ chưa từng thấy sáng khoái như vậy.

Nhưng Văn Dương công chúa rốt cuộc cũng là người trong cung, năng nhanh chóng thu liễm cảm xúc của mình, nàng hỏi:

“Ngươi còn nhớ bà cố nội của ta không?”

Ta thành thật đáp: “Không nhớ rõ.”

Trí nhớ của ta không tốt lắm, nếu không vừa mắt ta thì bình thường ta sẽ không tốn sức nhớ. Văn Dương công chúa luôn kiểm chuyện với ta, ta lại càng không rảnh nhớ chuyện có liên quan tới nàng. Và lại, bà cố nội, đây đã là chuyện bao nhiêu đời rồi.

Lê Tâm lén nhắc vào tai ta: “Lần trước Công chúa điện hạ có tới đây, đã từng nói với Quận chúa, bà cố nội của Công chúa điện hạ là Công chúa Ninh An, là một đại mỹ nhân.”

Lê Tâm vừa nhắc, ta mới nhớ ra. Là đại mỹ nhân thì sao, mỹ nữ xương khô, có đẹp cỡ nào thì cũng đã thành đồng xương trắng từ lâu rồi. Rốt cuộc Văn Dương công chúa có ý gì?

Nàng nhìn ta bằng ánh mắt phức tạp.

Lúc này, Bích Dung cũng lại gần tai ta, nhỏ giọng nói: “Quận chúa, Công chúa Ninh An từng thích Thẩm công tử ạ.”

Ta sợ run lên, mới kịp phản ứng Thẩm công tử Bích Dung nói không phải Thẩm Hoành, mà là Thẩm Yến. Đã có kinh nghiệm từ trước, ta trực tiếp hỏi thẳng:

“Kiếp trước của ngài là Công chúa Ninh An? Ngài muốn tái tục tiền duyên với Thẩm Yến?”

Ta liếc mắt đánh giá Văn Dương công chúa từ trên xuống dưới.

Nếu Văn Dương công chúa làm sư mẫu của ta, ừm, có lẽ Thẩm Hoành sẽ trị được tính tình của Văn Dương công chúa, cẩn thận nghĩ lại thì việc này cũng không tệ.

Ta cười nói: “Nếu ngài muốn thì hãy tự mình nói rõ với sư phụ.” Ta rất tri kỷ vì Văn Dương công chúa mà lo lắng một phen, lại nói thêm: “Nhưng chuyện này không thể xảy ra, ngài là Công chúa, còn sư phụ chỉ là thường dân, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không đồng ý.”

Ta nói nhiều như vậy, nhưng hình như Văn Dương công chúa không nghe vào được bao nhiêu. Nàng đột nhiên hỏi:

“Chuyển thế của Thẩm Yến đang ở trong phủ của người?”

Ta còn chưa kịp trả lời thì Văn Dương công chúa đã lẩm bẩm nói: “Cũng phải, lúc trước bà cố nội của ta phong hoa tuyệt đại[2] như vậy mà hắn còn từ chối không thương tiếc, kiếp này lại khỏi phải bàn. Tiểu Uyển, sao người lại may mắn như vậy...”

[2] Phong hoa tuyệt đại: phong thái, tài hoa đệ nhất đương thời.

Ta nhủ thầm, may mắn tốt như vậy không có cũng được.

Văn Dương công chúa đột nhiên thay đổi nét mặt, hung tợn trừng ta: “Người gả cho Hoàng huynh của ta thì phải đối xử tốt với huynh ấy, đừng mơ tưởng đến nam nhân khác! Nếu bản cung biết người cho Hoàng huynh của ta đội mũ xanh[3], ta nhất định sẽ không tha cho người!”

[3] Đội mũ xanh: ý chỉ bị cấm sùng – ngoại tình.

Sau khi Văn Dương công chúa rời đi, Lê Tâm không hiểu liền hỏi: “Quận chúa, Văn Dương công chúa kỳ quái thật, muội nghe mà không hiểu gì hết.”

Ta nói: “Nghe không hiểu là chuyện tốt.” Nếu nghe mà hiểu, cũng không biết kiếp trước đã có khúc mắc gì thì mới là người bình thường. Ta sai Lê Tâm đi lấy cho ta chút điểm tâm lại đây, Bích Dung liền nói với ta: “Quận chúa, Bích Dung cảm thấy Văn Dương công chúa cũng giống muội, có lẽ sau khi Công chúa Ninh An mất cũng đã dạn dò con cháu của mình.”

Ta cũng đoán như vậy.

Xem ra kiếp trước Tạ Uyển có tình địch, mà còn là Công chúa một triều.

...

Ta bận rộn ứng phó đám người tới chúc mừng nhiều ngày nay, khi dùng bữa tối cũng ngáp liên tục. Tối nay Thẩm Hoành cũng dùng bữa với ta, hắn lại làm không ít món mới, vẫn ngon như trước.

Đến khi ta ngáp tới cái thứ tư, Thẩm Hoành đặt đĩa xuống, hơi đau lòng nói: “Ngày mai liền cáo ốm xin miễn tiếp khách đi, những ai cần gặp đều đã gặp rồi.”

Ta gật gật đầu, “Con cũng tính như vậy.”

Ta lại cảm thán nói: “Không ngờ được tứ hôn cũng thật phiền toái...” Ta uống ngụm canh rồi hỏi: “Sư phụ, người có từng nghĩ tới hôm ấy con tới tiệc sinh thần của Hoàng hậu thì sẽ được tứ hôn không?”

Thẩm Hoành lắc đầu, “Ta còn tưởng việc tứ hôn này sẽ được hoãn lại một ít, không ngờ lại xảy ra sớm hơn. Xem ra Hoàng đế đã yếu lắm rồi, nếu không Hoàng hậu cũng không cần nóng vội như vậy.”

Ta hạ giọng hỏi: “Mấy tháng nữa thật sự sẽ xảy ra đại sự hả?”

Ta nhấn mạnh hai chữ “đại sự”.

Thẩm Hoành nói: “Chắc chắn sẽ không để con thành thân với Thái tử, dù chuyện này xảy ra ngoài ý muốn, ta cũng tuyệt đối không để A Uyển chịu uất ức.”

Có lời này của Thẩm Hoành, ta cuối cùng cũng yên tâm.

Lê Tâm than thở nói: “Hôm nay Văn Dương công chúa cô tình tới kiểm chuyện với Quận chúa đó.”

“Văn Dương công chúa?”

Trước mặt Thẩm Hoành, ta vốn không muốn nhắc tới những chuyện có liên quan đến kiếp trước, nhưng hần hỏi, ta cũng không thể không đáp, đành nói:

“Dạ, chính là Công chúa Ninh An người tình cũ kiếp trước của sư phụ ạ.”

Thẩm Hoành biến sắc, cuống quýt giải thích: “Không có chuyện đó, A Uyển, ta...” Dừng một chút, Thẩm Hoành bỗng nhiên sửa lại, hần nghiêm túc nói: “Thẩm Yên chỉ có một mình Tạ Uyển, chưa bao giờ trêu chọc những người khác.”

Thẩm Hoành nhìn về phía Bích Dung, “Hôm nay Văn Dương công chúa đến đây nói những gì?”

Bích Dung liếc nhìn ta một cái, thấy ta gật đầu đồng ý mới kể hết chuyện hôm nay không bỏ chữ nào cho Thẩm Hoành nghe. Kể xong, ta chợt nhớ tới một chuyện, liền nói:

“Sư phụ, kỳ thật Văn Dương công chúa làm sư mẫu của con cũng không tồi, người có thể từ từ sửa tính nàng. Nếu sư phụ có ý thì con sẽ làm mai hộ người, tuy thân phận của hai người có chút khó khăn, nhưng vẫn nên thử một lần thì hơn.”

Sắc mặt Thẩm Hoành có chút khó coi, qua một hồi lâu, hần mới than nhẹ một tiếng, “Ta không có ý đó.”

Ta hỏi: “Thật sự không cần hả? Bàn về ngoại hình, sư phụ và Văn Dương công chúa khá xứng đôi đó.”

Thẩm Hoành liếc nhìn ta một cái, im lặng không lên tiếng.

Nhất thời, trong phòng cực kỳ im lặng.

Ta quan sát Thẩm Hoành, hần bỗng nhiên gấp cho ta một miếng đậu hũ, mặt cứng ngắc nói:

“Còn nhỏ tuổi đã học người ta làm bà mai làm gì? Đây, ăn miếng đậu hũ đi.”

Ta ăn một miếng, Thẩm Hoành hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ta nói: “Đậu hũ của sư phụ tất nhiên là rất ngon ạ.”

Còn chưa nói xong, Bích Dung và Lê Tâm đã bật cười, trên mặt Thẩm Hoành cũng thả lỏng thoải mái hơn, dần dần nở nụ cười. Lúc này ta mới ý thức được lời này không ôn, ta mếu máo:

“Mùi vị đậu hũ sư phụ làm rất ngon ạ.”

Thẩm Hoành lại múc thêm vài thìa cho ta, cười nói: “Rất ngon thì ăn nhiều hơn một chút, nếu con thích, sư phụ sẽ cho con ăn cả đời.”

Ta cảm thấy lời này của Thẩm Hoành có những chữ không thích hợp, nhưng không thích hợp ở chữ nào, ta cũng không nói ra được.

....

Cũng không biết ta ăn phải cái gì, mà đêm hôm khuya khoắt bụng lại bắt đầu loạn lên, đau giống như có người đang hung hăng nhéo ruột ta. Ta ôm bụng xuống giường, giọng của Bích Dung truyền đến, “Quận chúa, người muốn uống nước hả?”

Ta không còn chút hơi sức nói: “Ta đau bụng.”

Bích Dung vội nói: “Muội đi gọi Thảm công tử tới.”

Ta nói: “Cũng chỉ là đau bụng thôi, đừng lo, không cần làm phiền sư phụ. Đờ ta tới nhà vệ sinh là được.”

Bích Dung ngồi xổm xuống mang hài giúp ta, lại khoác thêm áo choàng lông tuyết hồ cho ta, rồi đỡ ta ra ngoài. Ta ngồi xổm trong nhà vệ sinh hồi lâu, cuối cùng bụng cũng không còn đau như vậy nữa, ta sờ sờ trên án kỷ[4], rồi nói:

“Bích Dung, hết giấy bản[5] rồi, muội nhanh về lấy thêm đi.”

[4] Án kỷ - án cơ: có chức năng giống cái để giấy vệ sinh thời nay.

[5] Giấy bản: làm từ rom rạ, xù xì, dùng làm giấy vệ sinh hoặc giấy gói.

Bích Dung vừa rời đi, ta đã tìm thấy vài tờ giấy bản dưới án kỷ.

Sau khi giải quyết xong, ta liền rời khỏi nhà vệ sinh, gió lạnh thổi vù vù, vừa nãy ta cũng quên mang lò sưởi tay ra ngoài, gió lạnh khiến ta khép chiếc áo tuyết hồ chặt hơn. Ta chờ hồi lâu, Bích Dung vẫn chưa quay lại.

Ta chà xát hai tay.

Đêm nay không có trăng, bầu trời tối đen như mực, ngay cả khi xung quanh có hai ba chiếc đèn lồng, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Một lát sau, Bích Dung cuối cùng cũng trở lại, nàng cầm trong tay mấy tờ giấy bản, cả người đều run rẩy, mặt hơi tái, đáng vẻ như rất sợ hãi.

Ta nói: “Hoá ra có vài tờ giấy bản dưới án kỷ.”

“Quận... Quận chúa...” Môi Bích Dung run run.

Ta hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bích Dung tiến đến gần ta hơn, “Vừa nãy muội đi qua vườn đào, thì nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết rất đáng sợ.”

Ta hơi giật mình, “Sao muội lại đi qua vườn đào? Lê Tâm không nói cho muội biết Vương phi có nội quy là qua giờ Hợi[6] thì bất kỳ ai cũng không được vào vườn đào à?” Ta nhìn mặt nhũn nẫu, lại hỏi: “Có tiếng gào thét? Có nghe rõ là gào thét cái gì không?”

[6] Giờ Hợi: từ 9 – 11 giờ tối.

“Bích Dung lo Quận chúa đang cần giấy gấp, nên mới đi đường tắt qua vườn đào ạ.” Mặt Bích Dung tái hơn, môi lại run lên, “Nghe giọng thì là đàn ông.. Cụ thể thì Bích Dung nghe không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe được vài từ.” Nàng liếc nhìn ta một cái, nuốt nước miếng, “Hình như đang mắng Vương gia và Vương phi, còn có Thế tử và Quận chúa nữa.”

“Cha mẹ huynh trưởng còn có ta?”

Bích Dung gật gật đầu.

Ta suy nghĩ rồi nói: “Đi xem thử coi sao.”

Bích Dung chần chừ nói: “Nhưng không phải nói qua giờ Hợi thì không thể vào trong sao...”

Ta nói: “Quy củ do con người định ra.” Huống hồ ta biết nguyên nhân, cha tìm cao nhân bày trận pháp trong vườn đào, trận pháp này chỉ có thể dùng một lần, cha sợ đám hạ nhân đi lung tung sẽ mở trận pháp ra, nên mới ra quy định như vậy.

Khi ta cùng Bích Dung vào trong vườn đào, trong vườn đào rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió gào thét, ta hỏi:

“Muội vừa nghe thấy ở đâu?”

Bích Dung nhỏ giọng nói: “Phía trước một chút ạ.”

Ước chừng đi tiếp mười bước nữa, Bích Dung nói: “Chính là nơi này, muội còn nhớ rõ gốc đào này.”

Ta nhìn trái nhìn phải một lượt, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh quái lạ nào, ngược lại chỉ có tiếng gió lạnh thổi tới, lạnh tới mức làm cho môi ta cũng run rẩy. Ta đang muốn nói với Bích Dung chắc nàng nghe lầm rồi, thì đột nhiên có một giọng nói thê lương vang lên ——

“Súc sinh! Trả lại thân phận cho tao! Tiêu Việt! Mày sẽ không được chết từ tể! Tao nguyện rửa con cháu nhà mày nam làm nô nữ làm kỹ đòi đòi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31

Tiêu Việt là tên húy^[1] của cha ta, nghe thấy có người mắng cha làm ta vô cùng kinh ngạc.

[1] Tên húy: tên do cha mẹ đặt từ nhỏ, sau khi trưởng thành thường được gọi thay bằng tên khác và “kiêng” không nhắc đến.

Bích Dung khẩn trương kéo tay ta.

“Quận chúa, là giọng nói này ạ.”

Ta nhìn bốn phía, giọng nói đó quả thật là truyền từ dưới chân lên. Ta biết trong vườn đào có mật đạo, nhưng lại không biết có người trong đó. Mà nghe giọng điệu của hắn, thì hình như hắn đã kết thù với cha rất nhiều năm rồi.

“Quận chúa, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Sống trong Vương phủ đã nhiều năm, ta cũng biết cha từ một dân thường đi lên thành Vương gia khác họ, để vượt mọi chông gai trên con đường này, tự nhiên trong tay cha sẽ phải có chỗ không sạch sẽ. Phủ đệ nào mà không có vài chuyện bí mật chứ?

Ta không cẩn thận đụng vào một góc của bí mật, cũng không có lòng đi tìm hiểu người bị giam trong mật đạo cuối cùng là ai.

Ta suy nghĩ một chút, “Trở về thôi, việc này coi như chưa từng xảy ra.”

Nghĩ đến Bích Dung cũng là người thông minh, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, “Dạ, Quận chúa.”

Hôm sau, ta liền viện cớ bị bệnh từ chối gặp khách, Vương phủ tạm thời thanh tĩnh yên lặng. Những bông tuyết bay phát phơ liên tục những ngày qua cuối cùng cũng ngừng, trong sân đọng lại không ít tuyết, sương hoa nặng trĩu trên vài cây con.

Ta hơi thất thần nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, mãi đến khi Bích Dung khẽ gọi ta một tiếng, ta mới hồi hồn lại.

“Sao vậy?”

Bích Dung nhỏ giọng đáp: “Thẩm công tử đang hỏi Quận chúa kìa.”

Ta ngược mắt nhìn, đón nhận ánh mắt lo lắng của Thẩm Hoành, “Sư phụ vừa hỏi con cái gì ạ?”

Thẩm Hoành không trả lời, hai ngón tay đặt lên mạch của ta, ta cũng phối hợp thả lỏng tay. Một hồi lâu sau, Thẩm Hoành mới nói:

“Ngươi con hơi yếu một chút, những chỗ khác cũng không đáng ngại, đêm qua ngủ không ngon à?”

Hơi ngừng lại, Thẩm Hoành lại hỏi: “Bích Dung có đốt hương an thần không?”

Bích Dung trả lời: “Dạ có. Nhưng đêm qua Quận chúa đau bụng, nửa đêm đi nhà vệ sinh một lần, có lẽ bị cảm lạnh rồi.”

“Đau bụng?” Thẩm Hoành nhíu mày, “Sao không sai người gọi ta qua?”

Bích Dung nói: “Quận chúa không cho...”

Ta rút tay về, mặt mũi ngáp một cái, nói: “Cũng không phải đau bệnh, hơn nữa đêm cũng không nên phiền sư phụ. Hơn nữa, con đi nhà vệ sinh một chuyến thì không sao nữa.”

Thẩm Hoành bỗng nhiên ông nói gà bà nói vịt nói một câu: “Hôm nay mừng mười thì phải.”

“Dạ.”

Thẩm Hoành thở dài, nói với ta: “Có lẽ đêm qua con bị đau bụng không phải do ăn tẩm bậy, mà do kinh nguyệt của con sắp tới rồi. Hàng tháng, khi sắp có kinh nguyệt thì bụng con sẽ đau.”

Thẩm Hoành không nói, ta cũng không nhớ tới. Đã mừng mười rồi, kinh nguyệt cũng sắp tới rồi.

“Những ngày này cần phải chú ý không để bị cảm lạnh. Bích Dung, đi dặn nhà bếp nấu chút nước đường đỏ, mấy ngày này ngày nào cũng phải chuẩn bị.”

Bích Dung đáp “Dạ”.

Bích Dung vừa đi tới cửa thì bị Thẩm Hoành gọi lại, “Thôi, vẫn để ta đi nấu thì hơn. Đầu bếp nữ thường hay bỏ nhiều đường đỏ, nước đường đỏ rất ngọt cũng không tốt.”

Sau khi Thẩm Hoành rời đi, Bích Dung che miệng cười: “Chuyện của Quận chúa, Thẩm công tử luôn coi là chuyện quan trọng.”

Ta nói: “Có sự phụ như vậy đúng là tam sinh hữu hạnh[2] mà.”

[2] Tam sinh hữu hạnh: ý nói cơ hội gặp được hiếm có.

Còn chưa nói hết, ta đã nhíu mày lại.

Kỳ thật Thẩm Hoành đối xử tốt như vậy, xét đến cùng vẫn là ta được hưởng lây từ Tạ Uyển. Tuy nói Tạ Uyển là kiếp trước của ta, nhưng hiện giờ ký ức của ta chỉ có một nửa, rõ ràng cùng là một người, nhưng cũng hơi mâu thuẫn với chuyện kiếp trước, từ đáy lòng vẫn cảm thấy không giống nhau.

Nhưng không sao cả, chỉ cần hắn có thể tiếp tục đàn cho ta nghe, dạy ta học này nọ, mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho ta, thì bất luận vì sao Thẩm Hoành đối xử tốt như vậy, cũng không có quan hệ gì với ta.

...

Ta ngồi lâu trong phòng cũng hơi chán, liền khoác áo lông tuyết hồ tính ra ngoài đi dạo một chút.

Hạ nhân trong Vương phủ thật chịu khó, chỉ một buổi sáng thôi mà tuyết đọng trên mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ. Trên đường tới vườn đào, Lê Tâm ở đằng sau nhỏ giọng nói thầm:

“Hôm nay trời lạnh, không biết Quận chúa có chịu nổi không nữa.”

Bích Dung nói: “Nhưng ở trong phòng mãi cũng không tốt, vẫn nên ra ngoài đi lại một chút.”

“Cũng phải.” Dừng một chút, Lê Tâm bỗng nhiên thần bí hỏi: “Quận chúa, người có biết chuyện ma quái trong vườn đào không?”

Ta dừng chân lại, quay đầu nhìn Lê Tâm, “Chuyện ma quái? Là chuyện gì?”

Lê Tâm nhìn bốn phía xung quanh, rồi mới đến gần nhỏ giọng nói: “Muội nghe những người khác kể, vào nửa đêm, trong vườn đào sẽ có quỷ hồn thể lương khóc kêu. Tiếng khóc kia quả thật có thể dùng từ gào khóc thảm thiết để hình dung, nhất là hơn nửa đêm, trong vườn đào đều tối đen như mực, mà tiếng gào thét còn hòa vào tiếng gió, đúng là cực kỳ đáng sợ! Cho dù là nam tử hán cũng sẽ bị dọa đến sợ hãi.”

Ta vừa nghe Lê Tâm nói vừa cùng Bích Dung liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu được những gì Lê Tâm nói chính là giọng nói đã nghe thấy đêm qua.

Ta hơi trầm ngâm, “Muội nghe ai kể?”

Lê Tâm nói: “Muội nghe Vân Nương ở nhà bếp kể ạ.”

Ta lại hỏi: “Còn có bao nhiêu người biết?”

“Chắc không ít ạ, vài ngày trước Vân Nương bị dọa đến đổ bệnh, nằm dưỡng trên giường nhiều ngày, sau đó gặp ai cũng kể lại chuyện này.” Lê Tâm nháy mắt mấy cái, “Quận chúa, hay buổi tối chúng ta đến đó thăm dò một chút nhé.”

Ta liếc nàng một cái, “Không phải sợ lạnh à? Hơn nửa đêm ra ngoài, có thể bị chết cồng đó.”

Lê Tâm hậm hực nói: “Cũng phải ha.”

Ta thu mắt, suy tính trong lòng. Ta vốn muốn giả bộ như không biết gì, cha không nói cho ta biết nhất định là không muốn ta biết, nhưng hiện tại luôn có người đi lạc vào vườn đào, ngộ nữa có người xui xẻo, đập trúng cơ quan rồi phát hiện ra người trong mật đạo, vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Ta phải đi nhắc cha mới được.

Vân Nương vi phạm quy củ trong Vương phủ, thế nào cũng phải trừng phạt, mà còn phải phạt nặng để còn giết gà dọa khỉ[3] nữa.

[3] Giết gà dọa khỉ: chỉ biện pháp dùng để trừng phạt người này nhằm cảnh cáo người khác.

Ta nói: “Cha ra ngoài từ sáng, chắc bây giờ đã trở về rồi. Tối đại sảnh nhìn thử xem.”

Khi sắp đến đại sảnh, ta tinh mắt phát hiện có không ít thị vệ trong cung đang đứng ngoài đại sảnh, ta đếm kỹ số thị vệ, ngoài sáng có mười tám người, không biết trong tối sẽ có bao nhiêu.

Dựa theo quy củ của Nam triều, Hoàng tử xuất hành, theo nghi thức có thể mang theo mười tám đôi đao thị vệ, còn Thái tử thì có thể mang theo hai mươi bốn người. Nhìn tình hình hiện tại, người ở bên trong hẳn là Tam hoàng tử.

Nếu Tam hoàng tử ở đây thì nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với cha.

Ta đi vào cũng không tiện, đang chuẩn bị rời đi, thì cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, cha tiến Tam hoàng tử ra đây. Khi nhìn thấy ta, cha nhíu mày lại. Ta vội

vàng tiến tới hành lễ.

Tam hoàng tử giả vờ đỡ ta dậy, “Quận chúa sắp thành Hoàng tẩu của ta rồi, người một nhà cần gì phải hành lễ? Mau đứng lên nào.”

Bích Dung và Lê Tâm đỡ ta đứng dậy.

Ta cười nói: “Điện hạ quá khách khí rồi.” Từ Mã Cẩn Du bảo ta cẩn thận Tam hoàng tử, ta thấy Tam hoàng tử này ôn văn nho nhã, cũng không biết có gì đáng sợ. Nhưng cũng có câu “Chớ cần người là chớ không sù”.

Người bị người của Hoàng gia cần thì khó sống nổi.

Ta cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với Tam hoàng tử nữa, bèn nói với cha: “Con thấy cha mệt mỏi mấy ngày nay, nên đã tự tay nấu bát canh này, lát nữa sẽ mang qua cho cha ạ.”

Nói xong, ta hơi cúi người, “Con xin được đi trước ạ.”

Ta đi chưa được vài bước thì Tam hoàng tử đã gọi ta lại.

Ta quay người lại, Tam hoàng tử nhìn ta bằng ánh mắt sáng rực, sắc mặt của cha cũng không dễ nhìn cho lắm.

“Áo lông cáo trên người Quận chúa không tệ, là giống cáo gì vậy?”

Ta hơi ngần người, ta từng nghe Vinh Hoa công chúa nói qua, Tam hoàng tử rất thích da lông động vật, trong phủ của Hoàng tử cũng không thiếu đồ hiếm lạ, Thiên Sơn tuyết hồ tuy quý hiếm, nhưng với kinh nghiệm của Tam hoàng tử thì sẽ không thể không biết được.

“Là... Thiên Sơn tuyết hồ ạ.”

Biểu tình của Tam hoàng tử không có gì thay đổi, chỉ sờ sờ cằm, “Chưa nghe tới giống này bao giờ.”

Ta ngần ra.

Vinh Hoa công chúa còn biết giống này, Tam hoàng tử không lý nào lại không biết, càng đừng nói tới Tam hoàng tử vốn là cao thủ trong phương diện này. Ta đề nghị hoặc xuống, lại khom lưng với Tam hoàng tử, rồi rời đi cùng Bích Dung và Lê Tâm.

Lê Tâm cười hi hi nói: “Thảm công tử thật lợi hại, có thể kiếm được áo lông cáo đến Tam hoàng tử điện hạ cũng không nhận ra được.”

Khi trở lại viện, Lê Tâm bung chén nước đường đỏ cho ta, bên cạnh ta chỉ còn một mình Bích Dung. Ta thấy Bích Dung muốn nói lại thôi nên mở miệng nói:

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

“Quận chúa có cảm thấy giọng của Tam hoàng tử nghe quen quen không ạ?”

Ta nhú mày, “Muội từng nghe ở đâu?”

Nếu ta nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên Bích Dung gặp Tam hoàng tử.

Bích Dung cắn cắn môi, “Giọng nói trong vườn đào đêm qua...”

Nghe Bích Dung nói vậy, ta liền cẩn thận nhớ lại, cũng cảm thấy giống tới bảy tám phần, nếu Tam hoàng tử cũng gào thét một trận, có lẽ còn giống tới chín phần.

Ta đứng dậy, có một suy nghĩ to gan đột ngột xuất hiện trong đầu.

Ta nói: “Bích Dung, qua phủ của huynh trưởng mời huynh ấy lại đây cho ta. Việc này phải làm bí mật, có biết không?”

Bích Dung gật gật đầu.

...

Khi huynh trưởng qua đây đã là lúc thấp đèn.

Rõ ràng là ngày đông giá lạnh, nhưng trên mặt của huynh trưởng lại có một tầng mờ mờ ảo ảo, trên mặt không giấu được vẻ vội vàng. Chắc hẳn hôm nay huynh trưởng rất bận, nên đã tranh thủ thời gian rảnh đến chỗ ta.

Ta cũng không nói lời thừa mà đi thẳng vào vấn đề: “Huynh trưởng có biết mật đạo trong vườn đào giấu người không?”

Huynh trưởng cực kỳ hoảng sợ.

Nhất thời ta cũng không phân biệt được huynh trưởng kính sợ là do trong mặt đạo có giấu người hay là ta đã vô tình biết được việc này. Ta vừa muốn hỏi rõ, huynh trưởng đã nghiêm mặt nói với ta:

“A Uyển, chuyện này rất hệ trọng, sau này muội đừng nhắc lại nữa. Vì huynh sẽ điều tra rõ ràng, muội không cần để ý.”

Nghe thấy lời này huynh trưởng làm ta có chút mơ hồ.

Trước khi rời đi, huynh trưởng luôn dặn dò mãi, “A Uyển cứ sống yên trong phủ là được, không cần để ý chuyện khác. Muội chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, ai cũng có thể hại muội, nhưng người nhà thì không. Dù huynh với cha mẹ làm chuyện gì, thì A Uyển chỉ cần vô ưu vô lo là được.”

Xem ra huynh trưởng với cha mẹ đúng là có chuyện đang giấu ta, nhưng huynh trưởng đã nói như vậy, ta cũng chỉ có thể “Dạ” nghe theo.

Nếu cha mẹ và huynh trưởng không muốn ta quan tâm, ta đây liền không quan tâm nữa, dù sao ta cũng lười, cũng không có hứng thú với việc này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32

Trên đời này, có một số việc không phải ta muốn không quan tâm thì có thể không quan tâm, chẳng hạn như chuyện huynh trưởng đã dặn. Ta vốn định làm như chưa từng nghe thấy giọng nói kia, nhưng lại luôn không được như ý muốn.

Từ sau vụ Tư Mã Cần Du bắt ta đi lần trước, làm mỗi đêm trước khi đi ngủ, ta đều sờ bảo thạch cài trên vành tai với vòng tay bạc trên cổ tay. Tối nay, đang chuẩn bị sờ vào trước khi ngủ thì vòng tay bạc trên cổ tay đã không thấy đâu.

Bích Dung và Lê Tâm tìm hết viện một lần cũng không thấy tung tích của vòng tay bạc kia.

Lê Tâm nói: “Hôm nay Quận chúa đi không ít nơi ạ.”

Bích Dung nói tiếp: “Chúng ta ra ngoài tìm đi, Quận chúa, người ở yên trong phòng chờ, muội và Lê Tâm nhất định sẽ tìm vòng bạc về.”

Lê Tâm cũng phụ họa một tiếng.

Ta nhớ tới hôm nay có đi qua vườn đào nên nói: “Vườn đào không thể đi.”

Lê Tâm và Bích Dung liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lên tiếng trả lời: “Dạ vâng, tui muội đều nhớ kỹ quy củ của Vương phủ ạ.”

Gần nửa canh giờ sau, Lê Tâm và Bích Dung đã trở lại, về mặt của các nàng chán nản, ta vừa thấy đã biết không tìm thấy vòng tay bạc. Xem ra vòng tay rớt ở trong vườn đào rồi.

Vòng tay này không giống với những vòng tay khác, vì có dấu ám khí bên trong nên chỗ nối lại luôn dễ mở ra. Nhớ lại hôm nay khi đi qua vườn đào, ta ôm chặt lò sưởi tay, cổ tay cọ sát nên chỗ nối lại của vòng tay bạc đã bị mở ra rồi.

“Các muội đều đi nghỉ ngơi đi, ta đi vào vườn đào tìm thử.”

“Dạ?” Bích Dung và Lê Tâm cùng hô lên: “Không thể, Quận chúa không nên đi. Đã muộn như vậy...”

Ta liếc nhìn các nàng một cái, ánh mắt của Bích Dung và ta chạm vào nhau, sắc mặt của nàng thay đổi, dường như đã nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nàng lóe lên. Nàng đưa đèn hoa cho ta, “Xin Quận chúa cẩn thận mọi chuyện.”

Dứt lời, nàng nói với Lê Tâm: “Quận chúa nói cái gì thì là cái đấy.”

Lê Tâm chần chờ một lát, rồi mới “Dạ” nghe theo.

Bích Dung đúng là người thông minh, biết trong vườn đào có bí mật, bí mật này ta có thể biết, nhưng nàng thì không thể biết được.

Ta khoác thêm áo lông tuyết hồ, mang giày da hươu, cầm theo một cái đèn hoa đi về phía vườn đào. Tuyết rơi ban đêm khiến vườn đào cực kỳ tĩnh mịch, ta nhớ lại con đường hôm nay đi qua bên tìm từng bước một.

Không bao lâu sau, ta đã thấy vòng tay bạc nằm yên dưới cây đào.

Ta vui vẻ trong lòng, khi nhặt vòng tay bạc lên, lại nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, kèm theo mấy đạo sát khí. Ta cảnh giác nhìn xung quanh.

Bên trái phía trước vài thước có vài kẻ mặc đồ đen đang đứng, ta thì mặc áo lông cáo trắng như tuyết nên rất dễ bị nhìn thấy trong ban đêm tối đen.

Bọn chúng nhìn ta chằm chằm, như đang chăm chú nhìn một con dê con đang chờ bị làm thịt.

Ta nuốt nước miếng.

Sau đó ta khẽ cười thành tiếng, “Các vị đại hiệp bị lạc đường à? Cổng chính của Vương phủ ở bên kia, đi thẳng rẽ trái đi thẳng rẽ phải, rồi đi hết hành lang dài màu đỏ thắm là có thể trông thấy, à, nếu không ngại, tiểu nữ có thể dẫn đường cho các vị. Tiểu nữ xưa nay đều lấy giúp người làm niềm vui...”

Tên thủ lĩnh đám áo đen ngắt lời ta, “Bớt nói nhảm đi, chốt mở của vườn đào ở đâu? Nói cho chúng ta biết sẽ để Quận chúa được toàn thây.”

Ồ? Đúng là đến tìm chốt mở?

Ta bình tĩnh mở chốt vòng tay bạc trong áo lông cáo, rồi lấy thuốc bột bên trong ra. Ta đếm, có ba tên áo đen, rải thuốc này ra ngoài, nếu may mắn thì có thể cả ba tên đều ngã xuống.

Ta lui về sau vài bước, dựa vào gốc cây đào, “Tiểu nữ không biết các vị đang nói gì! Các... Các vị đừng qua đây!”

Chỉ nghe thấy mấy tiếng cười nhạt, bọn chúng như ta mong muốn mà tới gần về phía ta. Ta ra vẻ sợ hãi, lại cẩn thận nắm chặt thuốc bột trong tay, mắt thấy bọn chúng cách ta càng ngày càng gần, ta hét lớn một tiếng:

“Xem ám khí của ta đây!”

Bọn chúng dừng chân lại, vòng tay bạc bị bẻ gãy thành hai nửa kia của ta “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Tên thủ lĩnh cười hừ một tiếng, ta cảm giác hắn đang khinh thường ta.

Ta lại quát: “Xem ám khí của ta đây!”

Lần này ta mới làm thật, vừa nãy là để giảm tính cảnh giác của bọn chúng, để ngừa khi ta rải thuốc bột, bọn chúng sẽ theo phản xạ mà lấy tay che mắt giảm hiệu quả của thuốc.

Thuốc bột rơi rải khắp nơi, nhưng không được như dự kiến ban đầu của ta. Có lẽ vận khí của ta không tốt, nhưng vẫn an ủi, ba tên áo đen ngã mất hai, tên phía sau không bị thương tổn gì.

Hắn hung ác trừng ta.

Ta quay đầu bỏ chạy.

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, ta lại quay đầu: “Xem ám khí của ta đây!”

Hắn tránh đi theo phản xạ, ta thừa cơ hội tăng tốc chạy như điên trong vườn đào. Ta nhặt vòng tay bạc sâu trong vườn đào, lấy tốc độ của ta mà chạy tới con đường bên kia, cũng chưa chắc có thể tới trước tên áo đen đó.

Nếu hắn biết khinh công, thì chỉ một lát sau, ta chắc chắn sẽ bị bắt lại.

Ta chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Trên cây đào năm bước có một cơ quan, có thể đi thông tới mật đạo.

Ta nhẹ nhàng bay lên bay xuống, may mà áo lông tuyết hồ đủ dày, rơi xuống đất có giảm xóc nên không bị đau. Ta xoa mông đứng dậy, xung quanh tối đen như mực, nhưng ta biết trên mặt đất có hỏa chiết từ[1].

[1] Hỏa chiết từ (hỏa sở con): hộp quẹt ngày xưa.

Lửa cháy, ta ngồi sưởi ấm cạnh đống lửa. Đoán rằng trên mặt đất tên áo đen không tìm thấy ta sẽ rời đi, nên ta ở trong mật đạo nghỉ ngơi hồi lâu, chờ tên áo đen bỏ đi thì sẽ đi ra.

Nhớ đến việc ra ngoài tìm vòng tay bạc mà suýt chết, trong lòng chỉ cảm thấy mình quá xui xẻo.

Mấy tên áo đen lúc này vừa mở miệng đã muốn tìm chốt mở của vườn đào, chắc chúng cũng biết Càn Khôn trận trong vườn đào. Nhưng chỉ có người nhà họ Tiêu chúng ta mới biết trong vườn đào có Càn Khôn trận...

Không đúng, Thẩm Hoành cũng biết.

Lần đầu tiên Thẩm Hoành vào Vương phủ đã chỉ ra trong Vương phủ có trận pháp, tuy hắn chưa nói rõ, nhưng ta biết lấy khả năng của Thẩm Hoành thì hắn nhất định đã biết chốt mở ở đâu.

Ừm, nhưng mấy tên áo đen kia rốt cuộc do ai phái tới?

Ta suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lý do mà còn đau hết cả đầu. Ta không thèm nghĩ nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi ta đang suy nghĩ quên cạnh đồng lửa thì trong mật đạo bỗng vang lên giọng nói ta đã từng nghe thấy, vẫn đang mắng cha đầy thâm cừ đại hận[2] như lần trước.

[2] Thâm cừ đại hận: thù sâu hận lớn, thù sâu oán nặng, căm thù sâu sắc.

Nói đi cũng phải nói lại, Bích Dung đúng là nói không sai, giọng nói này giống giọng của Tam hoàng tử đến tám chín phần. Nếu không biết trong mật đạo có giam người, ta chắc chắn sẽ nghĩ Tam hoàng tử trở mặt với cha, nên bây giờ mới mắng cha như vậy.

Ta gỡ cây đuốc trên tường xuống, đốt lửa, rồi đi tới nơi phát tiếng.

Nếu tên áo đen còn ở trong vườn đào, mà giọng nói này nếu vang lên vài lần nữa, chắc chắn hắn sẽ tìm được ta.

Ta phải nghĩ cách để hắn đừng mở miệng nữa mới được.

Không bao lâu sau, ta đã đứng trước một cửa đá, ta đẩy cửa, cửa đá phát ra tiếng vang. Đập vào mắt là một lồng sắt thật lớn, ta đến gần nhìn, người trong lồng sắt không ngừng rung cột sắt như bị điện.

Ta ngửi thấy mùi tanh hôi.

Ta dừng bước.

Người nọ hung hăng trừng ta, “Thả ta ra ngoài!”

Ta không hé răng, chỉ chăm chú đánh giá hắn, tuy giọng giống Tam hoàng tử tới chín phần, nhưng diện mạo lại kém xa. Không, phải nói là, người trước mắt đã thay đổi hoàn toàn, căn bản không thể nhìn ra diện mạo gốc của hắn.

Hắn bỗng nhiên hạ giọng, khẩn cầu: “Van cầu cô nương thả ta ra ngoài. Ta ra được sẽ có trọng thưởng, nàng muốn ruộng tốt vạn mẫu hay gia tài bạc triệu? Ta cũng có thể cho nàng...”

Ta lui về sau một bước, hắn giống như sợ ta không tin, nên vội nói: “Ta nói thật đó, ta là Tam hoàng tử, chỉ cần nàng có thể cứu ta ra ngoài, ta có thể cho nàng bất cứ cái gì nàng muốn.”

Ta kinh hãi.

Tuy ta đã từng có suy đoán này trong đầu, nhưng khi chính tai nghe hắn nói vậy, nội tâm vẫn khá chấn động. Ta hít một hơi, “Người có bằng chứng không?”

Khuôn mặt bị hủy hoại của nam nhân gắt gao nhìn ta chăm chăm, đột nhiên nói: “Áo lông cáo trên người nàng là giống Thiên Sơn tuyết hồ, giá hơn vạn lượng vàng...”

Nhớ lại hôm nay Tam hoàng tử hỏi áo lông cáo trên người ta thuộc giống nào, ta không khỏi ngẩn ra, giờ phút này đã hoàn toàn tin tưởng suy đoán của mình. Vừa định hỏi hắn vài thứ, nam tử trước mắt bỗng nhiên cười lớn một tiếng, cực kỳ thô lỗ.

Chỉ nghe thấy hắn vốn đang lầm bầm: “Thiên Sơn tuyết hồ Thiên Sơn tuyết hồ...” Sau đó ánh mắt chợt trở nên sắc bén âm ngoan, “Mày là con gái của tên súc sinh kia! Cha nọ con trả! Tao muốn mày không được chết từ tế!”

Hắn lại bắt đầu điên cuồng rung lồng sắt, tiếc là lồng sắt quá chắc chắn, nên hành động của hắn chỉ như “chấu chấu đá xe”.

Dù biết hắn không thoát khỏi lồng sắt, nhưng ta vẫn không nhịn được lui về sau vài bước. Khí thế trên người hắn quá kinh người, sát khí trong mắt còn dày đặc hơn mấy tên áo đen lúc này bay tám phần! Nếu lồng sắt mà bị hắn phá vỡ, ta chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Ta ôm lấy áo lông tuyết hồ, hỏi: “Cha ta có thâm cừ đại hận gì với người?”

Ta biết nhưng vẫn cố hỏi, ta chỉ muốn xác minh suy đoán trong đầu thôi. Quả nhiên, ta còn chưa hỏi xong, hai mắt của hắn đã như bị ứ máu mà trừng ta, “Có thâm cừ đại hận gì? Mày không biết? Mày thật sự không biết?”

Ta nói: “Ta thật sự không biết.”

Về mặt của hắn bình tĩnh lại, nhìn ta thêm vài lần, giọng bỗng nhiên mềm mại hơn, “Này giờ ta chỉ nói đùa với nàng thôi, nàng thả ta ra ngoài đi. Ở đây lạnh lắm, xin nàng thương xót kẻ đáng thương này.”

Ta biết hẳn đang muốn diễn trò gì, dù giờ phút này thân phận của ta không phải con gái của cha, thì ta cũng sẽ không thả hẳn. Trước không nói hẳn có thể thoát ra ngoài hay không, nếu thật sự có thể thoát ra ngoài, đoạt lại thân phận của mình, thì đến lúc đó ta cũng chỉ có đường chết, không có người đang trị vì nào lại có thể để kẻ từng thấy mặt thê thảm nhất của mình còn sống.

Ta khề ho một tiếng, “Người nói cho ta biết, cha ta có thâm cừu đại hận gì với người?”

Hắn không kiên nhẫn, tức giận nói: “Toàn bộ Tiêu gia chúng mày đều cùng một loại! Còn súc sinh hơn súc sinh! Tiêu gia chúng mày vọng tưởng muốn thay đổi giang sơn của Tư Mã gia chúng tao! Giang sơn này là của Tư Mã gia chúng tao! Tư Mã gia! Tư Mã gia! Tư Mã gia!”

Quả giống như những gì ta đã suy đoán.

Người cha thoát nhìn trung thành với Tam hoàng tử đang có tình ý với giang sơn cẩm tú mà...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33

Sau khi biết được dã tâm của cha, khi ta gặp cha, ánh mắt cũng tự nhiên hàm chứa vài phần đánh giá.

Nếu không phải trong lúc vô ý nhìn thấy Tam hoàng tử thật bị nhốt, thì hiện tại ta chắc cũng không thể nhìn thấu được người cha ngày thường giấu giếm thanh sắc lại ẩn giấu tâm tư như vậy. Ta còn tưởng cha là trung thần, nhưng xem ra ta đã lầm rồi.

Kỳ thật ngẫm nghĩ lại, thường ngày ngôn hành cử chỉ của cha mẹ thỉnh thoảng cũng để lộ sự khinh thường với Tư Mã gia.

Nhưng ta hiểu được một chuyện, dù cha là trung thần cũng thế hay gian thần cũng vậy, ta đều mang họ Tiêu, vinh nhục của Tiêu gia cũng là vinh nhục của Tiêu Uyên ta. Và lại Tam hoàng tử đã bị hủy thành như vậy, nếu hẳn trốn được ra ngoài, thì nghênh đón Tiêu gia chúng ta chính là kết cục giết chóc tai ương.

Vậy nên, cha là trung thần, thì ta là con gái của trung thần. Cha là gian thần, thì ta sẽ thành con gái của gian thần!

“A Uyển, hôm nay con bị sao vậy?” Cha hiền hoà gấp đồ ăn cho ta.

Mẹ cũng dịu dàng cười hỏi: “Đúng đó, sao cứ nhìn cha con chăm chăm vậy?”

Ta vốn muốn nói với cha chuyện gặp ám sát đêm qua, nhưng phút chốc nghĩ lại, nếu ta nói với cha, khó tránh khỏi sẽ dính đến việc ta vào mật đạo rồi lỡ phát hiện ra dã tâm của cha. Và lại huynh trưởng đã dặn ta hết lần này đến lần khác, cũng muốn ta không bị dính vào cuộc chiến giành ngôi vị Hoàng đế, mà cha chắc cũng có ý như vậy.

Ta nhỏ giọng nói: “A Uyển chỉ là lâu rồi không dùng bữa với cha mẹ ạ.”

Mẹ che miệng cười, “A Uyển ngốc, con đã thành thiếu nữ rồi, chờ sau này con lấy chồng xa, chẳng phải là...”

Cha ho khụ một tiếng.

Mẹ ngậm miệng không nói gì, như ý thức được cái gì đó mà sắc mặt của mẹ thay đổi, rồi lại khề cười nói:

“Cha của con ấy, nghe được con sau này phải lập gia đình thì sắc mặt liền khó coi hẳn.”

Sống chung với cha mẹ đã lâu, ta rất dễ dàng phát hiện lời mẹ vừa nói có vấn đề, và lại nhìn tình hình trước mắt, cha mẹ quả thật chưa từng đề ý đến chuyện tử hôn.

Ta nếu máo nói: “Cha mẹ ơi, A Uyển không muốn lập gia đình đâu!” Mắt vừa chuyển, ta lại nói: “Con cũng không muốn lấy chồng xa, nếu phải lập gia đình thì cha ơi, A Uyển gả cho Lý tổng quản có được không?”

Lý tổng quản đứng phía sau cha ho sặc sụa, khuôn mặt vội đổi thành màu gan heo. Hắn kinh sợ nói:

“Quận chúa đừng lấy lão nô để nói đùa, Quận chúa là Chuẩn thái tử phi, lão nô thân phận thấp hèn sao dám trèo cao ạ.”

Ta cười hi hi, “Nói đùa thôi mà.”

Cha lờm ta, “Sau này không được đùa như vậy nữa.”

“Dạ.” Ta hậm hực nói.

Sau đó, mẹ lại hỏi ta chuyện của Thẩm Hoành, mẹ hỏi rất kỹ, kỹ đến mức Thẩm Hoành nói gì với ta, tặng gì cho ta, thậm chí đến Thẩm Hoành nấu món gì cho ta cũng hỏi.

Ta bị hỏi đến mất kiên nhẫn, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nại trả lời. Sau khi mẹ nghe xong, mặt mày rạng rỡ hẳn, “A Hoành đúng là rất tốt với con.”

Cha cười cười vuốt vuốt bộ râu ngắn, “A Hoành là rồng phượng trong loài người, tốt với A Uyển cũng không nói ra ngoài.”

Ta vô cùng kinh ngạc, lúc trước mẹ còn gọi Thẩm Hoành là Thẩm công tử, nay đã thân đến mức gọi A Hoành rồi. Ta nhìn kỹ vẻ mặt của cha mẹ, không khỏi suy đoán hay Thẩm Hoành đúng là quá xuất sắc, khiến cha mẹ có ý định nhận hẳn làm con nuôi? Nên bây giờ mới gọi thân mật như thế?

Cha quay qua nói với ta: “Sau này con phải nghe lời A Hoành, những lời vợ vẫn như muốn gả cho Lý tổng quản lúc này cũng không được nói nữa.”

Mẹ phụ họa nói: “Cô nương nhà gia giáo không nên nói những lời này.”

Ta gật gật đầu.

...

Ta vừa trở lại viện của mình, còn chưa vào đến cửa thì Bích Dung đã hạ giọng xuống: “Quận chúa, Thẩm công tử đến đây ạ.” Hoi dừng lại, “Thẩm công tử đang ngủ gục trên bàn ạ.”

Ta ngẩn ra, hỏi: “Sur phụ đến lâu chưa?”

“Hơn nửa canh giờ rồi ạ.”

Ta bước vào phòng, vừa ngược mắt đã thấy Thẩm Hoành đang nhắm mắt lại, khuỷu tay chống lên bàn, đầu hơi nghiêng, không giấu được vẻ mệt mỏi. A Thanh nói nhỏ bên người ta:

“Quận chúa, Thẩm công tử mấy ngày nay chưa được ngủ ngon giấc ạ.”

Sau khi biết cha có tình ý với giang sơn Nam triều này, ta cũng một lần nữa xem kỹ Thẩm Hoành. Có lẽ cha coi trọng Thẩm Hoành, một nửa vì y thuật của Thẩm Hoành rất cao, hơn nửa còn lại là Thẩm Hoành có năng lực để cha sử dụng.

Phàm là người thành công thì bên người luôn có nhiều phụ tá.

Lúc trước vào cung dự tiệc sinh thần của Hoàng hậu, cha đã nói trước Tiết Lập xuân[1] năm sau, cuộc chiến giành ngôi vị Hoàng đế sẽ kết thúc. Bây giờ đã đầu tháng Mười hai rồi, cách đầu xuân cũng không xa nữa, chắc tình hình hiện tại đang hết sức căng thẳng. Mà Thẩm Hoành thân là phụ tá của cha, lại còn là sur phụ của ta, một người hai chức, sao có thể không mệt cơ chứ?

[1] Tiết Lập xuân hay gọi là vào xuân, đầu xuân, sang xuân: là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam.. Chỉ khoảng thời gian trước sau tháng giêng Âm Lịch. Ngày Lập xuân được coi là ngày bắt đầu mùa xuân ở Việt Nam, Trung Quốc...

Ta bước tới gần người đang nằm sắp kia, muốn rút quyển sách trong tay Thẩm Hoành ra. Không ngờ vừa mới tới gần, Thẩm Hoành đã mở mắt ra, hai mắt đỏ ngầu ngóng nhìn ta. Ta mở miệng gọi:

“Sur phụ.”

Hai mắt Thẩm Hoành nhắm lại, hần bỗng nhiên ôm ta, rất nhẹ nhàng, như ta chỉ cần chạm vào là có thể tan vỡ thành bọt biển. Hần như đang nói mớ:

“A Uyển, ta mơ thấy nàng đã chết, con của chúng ta cũng chết rồi, là một bé gái đấy.”

Ta nhìn thấy Lê Tâm và A Thanh đang trốn mắt há hốc miệng cách đó mười bước, bèn dùng ánh mắt ra hiệu Bích Dung. Bích Dung hơi gật đầu với ta, rồi kéo những người trong phòng ra ngoài. Cửa nhẹ nhàng đóng lại, ta bình tĩnh nói:

“Sur phụ, người ngủ đến mơ hồ luôn rồi, con là Tiểu Uyển.”

Người Thẩm Hoành đột nhiên run lên.

Ta đẩy Thẩm Hoành ra, lui về sau mấy bước, ta yên lặng nhìn vào mắt hắn, “Sur phụ, những chuyện trước kia đã qua rồi, người cũng nên quên đi.”

Thẩm Hoành cụp mắt xuống, rất lâu sau, hắn mới nâng mắt lên. Lần này, trên mặt thêm vài phần kiên định, nước mắt cũng không còn, nhưng trong mắt vẫn có không ít tơ máu.

“A Uyển nói phải, lúc này đúng là vì sur ngủ đến mơ hồ rồi, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Hắn cười ôn hòa, “Ta qua đây là có

chút chuyện muốn nói với con.”

Thẩm Hoành xê dịch chỗ ngồi, ý bảo ta cũng qua ngồi.

Ta quan sát Thẩm Hoành, thấy sắc mặt của hắn đã bình thường lại, liền biết hắn đã khôi phục lại bình thường, nên cũng yên tâm qua ngồi. Vừa mới ngồi xuống, Thẩm Hoành đã xoè tay ra, trong lòng bàn tay có hai mảnh vòng tay.

Là vòng tay bạc đem qua ta ném ra hù tên áo đen!

Ta kinh ngạc nói: “Này...”

“Con đã thấy hắn.”

Thẩm Hoành nói câu này không có ý nghi vấn nào cả, mà rất chắc chắn. Ta biết không thể giấu Thẩm Hoành, mà ta cũng không muốn giấu hắn, nên đã kể hết những việc đem qua ra.

Thẩm Hoành nghe xong, hỏi ta: “Con tính làm gì?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Con còn có lựa chọn khác sao?” Ta họ Tiêu, dù cha có mưu phản thành công hay không, thì chúng ta đều ngồi chung một con thuyền, Tiêu gia còn, ta sống, Tiêu gia vong, ta chết.

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “Còn nhớ rõ những lời ta đã từng nói với con không? Rồi Nam triều, tìm một chỗ...”

Ta ngắt lời Thẩm Hoành, “Con không muốn.”

Lúc trước đã không muốn đi ẩn cư với Thẩm Hoành, nay biết Thẩm Hoành có liên quan tới kiếp trước của ta, ta càng không thể đi ẩn cư với hắn. Huống hồ, Thẩm Hoành còn phải ở lại để giúp cha một tay.

“Được, A Uyển không muốn thì thôi, ta không ép con.”

Ta nói: “Huynh trưởng cũng biết chuyện này à.” Ta nói mọi chuyện lại, đột nhiên hỏi: “Huynh trưởng là mật thám cha cố ý cài bên người Thái tử?”

Thẩm Hoành gật đầu.

Ta nhỏ giọng lại, hỏi: “Tam hoàng tử bị đòi khi nào?”

“Hôm Hạ yến.”

Ta nhớ tới hôm Hạ yến, khi ở trong cung nhìn thấy Dịch Phong gặp người của Tam hoàng tử, sau đó ở Nam Phong Quán chẳng biết tại sao lại muốn tuyệt giao với ta, có lẽ cũng liên quan tới Tam hoàng tử.

Ta nhìn mảnh vòng tay trong tay Thẩm Hoành, “Người đem qua cũng gặp tên áo đen? Có biết bọn chúng được ai phái tới không?”

“Ừ, sau khi con trốn vào mật đạo thì ta liền chạy tới. Tên áo đen kia đã bị ta giết. Còn người phái tới, ta đoán là Thái tử.”

Ta bất ngờ, “Thái tử?”

Thẩm Hoành gật đầu, “Gần đây Thái tử bị Tam hoàng tử chèn ép gay gắt, nếu ta không tính sai thì vài ngày tới hắn sẽ có hành động.”

...

Rất nhanh chóng, bên ngoài đã truyền tin Thái tử được bỏ lệnh cấm. Nghe tin Tư Mã Cần Du được bỏ lệnh cấm, ta hận không thể nửa đêm báo mộng cho Hoàng đế để ngài lại phạt thêm vài tháng nữa. Thằng nhãi Tư Mã Cần Du bị nhốt trong phủ Thái tử suy nghĩ lỗi lầm mà còn có thể kiếm chuyện với ta. Hiện giờ hắn đã được bỏ lệnh cấm, mà ta lại có thân phận là Chuẩn thái tử phi, có thể thấy được tương lai của ta không tốt cho lắm.

Nhớ tới lời của Thẩm Hoành, ta hỏi: “Sao Thái tử được bỏ lệnh cấm?” Rõ ràng còn một thời gian dài nữa mới đủ ba tháng mà.

Bích Dung đáp: “Nghe nói bệ hạ cảm động vì lòng hiếu thảo của Thái tử điện hạ. Những ngày suy nghĩ lỗi lầm, Thái tử đều rất thành tâm sao chép kinh văn vì bệ hạ. Mà Hoàng hậu nương nương và Văn Dương công chúa cũng hay cầu tình cho Thái tử điện hạ ạ.”

Ta liếc Bích Dung, “Bên ngoài đều đồn như vậy?”

Bích Dung trả lời: “Dạ vâng, toàn thành Kiến Khang đều đang khen Thái tử hiếu thảo ạ.”

Xem ra Tư Mã Cần Du còn là một tay biết chế tạo dư luận. Ừm, nhưng Tư Mã Cần Du đang bị Tam hoàng tử chèn ép gay gắt, hẳn là hắn không có thời gian tới tìm ta mới phải.

Ta hơi thả lỏng người.

Chỉ tiếc là ta vẫn còn xem nhẹ sự cố chấp Tư Mã Cận Du dành cho Tạ Uyển, tin bỏ lệnh cấm vừa truyền đến, thiệp mời của Tư Mã Cận Du đã tới ngay sau đó, muốn ta tới phủ Thái tử ngắm mai nghe cầm.

Ta nhìn thiệp mời mà chỉ muốn ném nó vào mặt Tư Mã Cận Du.

Ngắm mai ngắm mai, ta mới là cái người bị ngắm thì có!

Thôi vậy, dù sao cha cũng sắp thành nghịch tặc đoạt giang sơn của người ta rồi, ta thuận tiện đi phủ Thái tử xin lỗi Tư Mã Cận Du vậy.

Ta bảo Lê Tâm qua nói cho mẹ biết, rồi dẫn Bích Dung đi phủ Thái tử. Vừa xuống xe ngựa đã có người ra đón, ta nhìn kỹ, đúng là Dịch Phong.

Hắn nhìn ta, cũng không cho ta nét mặt hoà nhã nào.

Bích Dung bắt mắt oán giận, “Chỉ là nam sủng của Thái tử thì có tư cách gì lên mặt với Quận chúa chứ. Dù sao Quận chúa cũng là Thái tử phi tương lai đó.”

Ta rất rõ ràng nhìn thấy người Dịch Phong cứng đờ, nhưng hắn không quay đầu lại, cũng không nói thêm điều gì, vẫn đi trước dẫn đường như cũ, bóng dáng thoát nhìn hơi yếu ớt.

Ta khiển trách Bích Dung một tiếng, rồi nói với Dịch Phong: “Là nha hoàn của ta vô lễ, người chớ nên trách tội. Bích Dung, mau xin lỗi Dịch Phong công tử.”

Dịch Phong lạnh giọng: “Không cần. Giống như lời nha hoàn của Quận chúa, ta chỉ là một nam sủng mà thôi, không nhận nổi lời xin lỗi này.”

Nói xong, Dịch Phong đi nhanh hơn, rất nhanh đã cách ta và Bích Dung một khoảng xa.

Bích Dung nói: “Quận chúa, hắn... hắn...”

Ta khoát tay, ý bảo Bích Dung không cần nhiều lời.

Nói đến cũng lạ, tuy không biết kiếp trước Dịch Phong có quan hệ gì với ta, nhưng ta lại không chán ghét hắn được, cứ thấy hắn là có cảm giác thân thiết khó hiểu, cảm giác đó bắt đầu tồn tại từ khi ta vô tình gặp hắn ở Nam Phong Quán vào tuổi cập kê.

Mà ta chưa từng có cảm giác này với Thẩm Hoành và Tư Mã Cận Du bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34

Sau khi Dịch Phong rời đi, ta đang lo không có người dẫn đường thì có một thị vệ không biết từ đâu xông ra, hắn cúi đầu khom lưng với ta, vẻ mặt hơi cung kính, “Mời Quận chúa đi bên này.”

Đi vào trong sân, thị vệ nói với ta: “Mời Quận chúa chờ một lát, tiểu nhân đi vào bẩm báo một tiếng.”

Ta gật đầu.

Thị vệ vào trong không lâu đã có bốn năm người từ trong viện đi ra. Nhìn quần áo trang sức của bọn họ thì là quan viên triều ta. Đi ra từ chỗ Tư Mã Cận Du thì chắc bọn họ đều là người của Thái tử đảng.

Nhưng ta nhìn nét mặt của bọn họ, mọi người hình như đang cảm phần dâng tràn, thậm chí có người còn nhũ mảy dậm chân, sắc mặt xanh đen.

Khi bọn họ nhìn thấy ta thì sự bất mãn trên mặt càng nhiều hơn, có người còn trừng ta nữa, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ ta đã chết hơn trăm ngàn lần rồi. Ta còn đang kinh ngạc vạn phần, thì có người nói nhỏ ——

“Hong nhan họa thủy.”

Ta nghe mà bật cười. Ta biết từ này dùng để mắng chửi người, nhưng lần đầu tiên có người dùng nó với ta, ta quả thật được sung ái mà lo sợ.

“Chư vị đại nhân nói quá rồi, bốn chữ này Bình Nguyệt không nhận nổi.”

Sắc mặt của các quan viên càng khó coi hơn, có người khẽ hừ một tiếng, cũng không nhìn ta mà trực tiếp quay đầu bước đi, những người còn lại thấy thế cũng rời đi. Bích Dung tức giận nói:

“Không nói đến thân phận của Quận chúa là Chuẩn thái tử phi, mà chỉ riêng danh hào Quận chúa thì bọn họ thấy Quận chúa cũng nên hành lễ vấn an, nhưng họ lại không có tôn ti gì cả, quá vô pháp vô thiên[1] rồi.”

[1] Vô pháp vô thiên: không có luật pháp, coi trời bằng vung, không kiêng nể gì hết.

Ta cũng không biết có gì đáng để so đo, vì đều là những người không liên quan. Nếu so đo, còn hao tổn tinh thần của mình nữa.

Lúc này, thị vệ đi ra, khom người nói: “Mời Quận chúa vào trong.”

Trong phòng đang trải hoa địa long nên ta vừa bước vào phòng đã thấy hơi nóng, cởi áo choàng trên người ra, ta thấy Tư Mã Cận Du đang tựa nửa người trên ngọc thạch trước tấm bình phong, trên người chỉ có một cái áo lót mỏng, mũ cũng không đội, một đầu tóc đen nhánh sổ ra, đôi mi dài đẹp yêu kiều nói không nên lời.

Ta nhủ thầm, tướng mạo của hồng nhan trong “hồng nhan họa thủy” phải cỡ Tư Mã Cận Du mới xứng.

Tư Mã Cận Du ngoắc tay với ta, “A Uyển, lại đây.”

Ta chần chừ, liếc nhìn Dịch Phong cách Tư Mã Cận Du không xa, bộ dạng vẫn lạnh lùng như trước, hần ngồi trước bàn, đầu ngón tay khẽ gảy dây cầm, thường phát ra tiếng đàn đơn điệu.

Tư Mã Cận Du hơi mất kiên nhẫn, mặt sầm xuống, “Qua đây.”

Ta lưỡng lự một hồi, cuối cùng vẫn rất không có cốt khí mà đi qua. Vì nguyện vọng hùng tâm tráng chí của cha, hôm nay tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì. Ta ngồi xuống cạnh Tư Mã Cận Du, một cánh tay vòng qua eo ta, ta cúi đầu nhìn cánh tay chường mắt kia, “Thái tử điện hạ, ngài đã quên chuyện đã đáp ứng tiểu nữ sao?”

“Ta đáp ứng nàg chuyện gì?”

Tư Mã Cận Du thật vô lại, ta nói: “Ngài đã nói trước khi thành hôn ngài sẽ không chạm vào tiểu nữ.”

“À, ta nhất thời quên mất.”

Tư Mã Cận Du thu tay về, ta thăm thở phào nhẹ nhõm. Không biết vì sao, ta luôn đặc biệt kháng cự đụng chạm với Tư Mã Cận Du. Hắn chạm vào ta một cái, cả người ta liền không thoải mái như bị con sâu bò vào.

Ta hỏi: “Không phải Thái tử mời tiểu nữ đến ngắm mai nghe cầm sao?”

Tư Mã Cận Du làm biếng ngáp một cái, “Ngoài cửa sổ có một cây mai, còn nghe cầm, không phải Minh Viễn đang ở đây à? Nàng muốn nghe khúc nào thì bảo Minh Viễn đàn cho nghe khúc đó.”

Ta không nhận được nhớ tới lần đầu tiên gặp Tư Mã Cận Du và Dịch Phong, khi đó trong mắt Tư Mã Cận Du chỉ có bóng dáng của Dịch Phong. Nay nghe giọng điệu của Tư Mã Cận Du, thì Dịch Phong đã thành người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng huynh trưởng còn nói Tư Mã Cận Du luôn ngủ chung với Dịch Phong mỗi đêm.

Ta nhìn Tư Mã Cận Du, lại nhìn Dịch Phong, đối với quan hệ của hai người bọn họ, ta thật sự không đoán ra được.

Bỗng dưng, Tư Mã Cận Du hỏi: “Nha hoàn này của nàng rất lạ mắt, mới tới à?”

Ta nói: “Dạ, mới tới ạ.” Ta không muốn nói nhiều, chỉ sợ Tư Mã Cận Du lại lôi chuyện kiếp trước ra.

Tư Mã Cận Du không chút để ý hỏi: “Tên gì?”

Bích Dung quỳ xuống, “Bẩm Thái tử điện hạ, nô tỳ tên là Bích Dung ạ.”

Mắt Tư Mã Cận Du tối lại, “Bích Đồng là gì của ngươi?”

Trong lòng ta oán hận, Tư Mã Cận Du này đúng là nhân tình mà, tên chỉ hơi giống một chút đã nghĩ ngay tới.

Bích Dung run người, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời như trước: “Bẩm Thái tử điện hạ, là bà nội của nô tỳ ạ.”

Tư Mã Cận Du nghe xong, cũng không cho Bích Dung đứng dậy, chỉ ngắm nghía khối ngọc bội tình xảo lung linh trong tay, không biết hắn đang nghĩ cái gì. Tiếng đàn của Dịch Phong khi có khi không, trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng hơi quái dị.

Bích Dung là người của ta, ta quyết không để nàng chịu uất ức ở đây, đành nói: “Bích Dung, qua rót cho ta chén trà.”

Tư Mã Cận Du cũng không mở miệng, xem ra hẳn không phản đối lời của ta.

Bích Dung đứng lên, mới vừa đi đến bên cạnh ta, Tư Mã Cận Du bỗng nhiên mỉm cười nhìn ta, “A Uyển, ta thấy nha hoàn này của nàng không tồi, hay cho ta nhé.”

Ta không biết Tư Mã Cận Du lại có chủ ý gì, “Chẳng lẽ trong phủ của Thái tử điện hạ thiếu người?”

Tư Mã Cận Du nói: “Không thiếu, ta chỉ là muốn người của nàng.”

Lời này rất đáng đánh đòn! Ta nói: “Bích Dung không được, nếu Thái tử thật sự muốn người của tiểu nữ, chờ tiểu nữ về Vương phủ sẽ chọn cho ngài vài đứa thông minh lanh lợi qua đây.”

Tư Mã Cận Du sầm mặt, “Thẩm Yến đưa thứ gì cho nàng, nàng cũng coi là bảo vật.”

Ta sững sốt, không biết Tư Mã Cận Du rút ra được kết luận này ở đâu.

Ta nhú mày lại, nói: “Tiểu nữ không hiểu ý ngài.”

Tư Mã Cận Du hỏi: “Nàng dám nói Bích Dung không phải Thẩm Yến đưa?”

Hắn trái một câu Thẩm Yến phải một câu Thẩm Yến, ta nghe mà trong lòng rất không thoải mái. Ta thấy Tư Mã Cận Du vẫn còn bị lún trong chuyện ân oán kiếp trước, đến kiếp này, hẳn vẫn không thoát ra được.

Ta nói: “Bích Dung là sư phụ được mẹ tiểu nữ nhờ tìm, chuyện này không liên quan tới sư phụ.”

“Nàng còn biết đường giải vây cho hắn.”

Ta nhú mày, “Sư phụ người...”

“Câm miệng, không được nhắc tới hai chữ sư phụ nữa.” Sắc mặt của Tư Mã Cận Du âm tình bất định[2], ta thấy mà kinh hồn bạt vía, rõ ràng là hắn nhắc tới trước mà. Từ lúc đi vào, ta chưa từng nhắc tới Thẩm Hoành câu nào cả.

[2] Âm tình bất định: tâm trạng khó đoán, khó hiểu.

Một lát sau, sắc mặt của Tư Mã Cận Du dịu lại, hắn nói với Dịch Phong: “Minh Viễn, đàn một khúc đi.”

Tiếng đàn dần phát ra, trước kia ta rất thích tiếng đàn của Dịch Phong, nhưng có ông Phật lớn Tư Mã Cận Du ở đây, ta không còn lòng dạ nào để nghe nữa. Bích Dung ở cạnh hầu hạ ta, thân mình thoáng hơi run rẩy, ánh mắt của ta và Bích Dung chạm vào nhau.

Nàng đáng thương nhìn ta.

Ta hiểu ý nàng, cho nàng một ánh mắt động viên.

Tư Mã Cận Du khẽ hừ một tiếng, “Chủ tớ các nàng thật tình thâm.”

Giờ phút này ta đã biết Tư Mã Cận Du không vui chỗ nào, chắc hẳn oán hận thanh mai trúc mã của mình ở kiếp trước bị Thẩm Yến đoạt, nên kiếp này mới có thể bất mãn với Thẩm Hoành lớn như vậy, ta chỉ hơi nhắc tới, hắn sẽ bắt đầu trở nên âm tình bất định ngay.

Ta khẽ cười thành tiếng, nói: “Thái tử nói đùa, tiểu nữ là người vô tâm, sao có thể tình thâm chứ. Tiểu nữ chỉ không muốn về phủ lại không biết phải giải thích với mẹ như nào thôi.” Ta nói lời này để Tư Mã Cận Du biết, kiếp này ta vô tâm, nên Thẩm Hoành hay Thẩm Yến cũng thế, ta cũng không có khả năng thích được.

Vừa nói xong, sắc mặt của Tư Mã Cận Du đã bình thường lại, lông mày dài nhướn lên, thâm tình chân thành nhìn ta, “A Uyển nói rất đúng, ta rất thích A Uyển vô tâm.”

Tiếng đàn của Dịch Phong chợt rung lên, phát ra âm thanh chói tai rất khó nghe. Mặt của hắn cũng trắng bệch.

Ta nhìn Dịch Phong, lại nhìn vòng tay màu đỏ trên cổ tay của Bích Dung một cái, không nhìn được hí hửng lại.

Nơi này thoát nhìn có chút cổ quái.

Tư Mã Cận Du hình như cũng không thêm để ý đến sai lầm của Dịch Phong, vẻ mặt vẫn như cũ, “Sao không đàn tiếp?”

Lúc này Dịch Phong mới khôi phục vẻ mặt bình thường, giả bộ bình tĩnh khẽ gảy dây đàn, tiếng đàn du dương lại vang lên lần nữa.

Ta nhớ lại câu Tư Mã Cận Du vừa nói —— A Uyển nói rất đúng, ta rất thích A Uyển vô tâm.

... Hình như cũng không có gì không ổn.

Nhưng nghĩ đến việc ta không biết gì về chuyện tình cảm, ta đành hạ giọng hỏi: “Bích Dung, muội có biết Dịch Phong vừa rồi có điểm nào bất thường không?”

Bích Dung cẩn thận nhìn Tư Mã Cận Du, sau đó mới ghé vào tai ta, dùng giọng nhỏ như muỗi nói:

“Quận chúa, chỉ sợ Dịch Phong công tử đang ghen. Có lẽ Dịch Phong công tử thích Thái tử điện hạ, bây giờ lại chính tai nghe thấy Thái tử điện hạ nói thích Quận chúa, nên vừa rồi sắc mặt mới có thể thay đổi như vậy.”

Thì ra là đang ghen à.

Ta nhìn Dịch Phong, rồi lại nhìn Tư Mã Cận Du, càng nhìn lại càng thấy chuyện giống như vậy. Trước kia ta luôn nghĩ không biết Dịch Phong sẽ cưới nữ tử như nào, không nghĩ tới cuối cùng lại thích Tư Mã Cận Du, tên Thái tử hi nộ bất định[3] này, thật đúng là ngoài tưởng tượng của ta.

[3] Hi nộ bất định: vui giận bất thường không ổn định.

Bỗng nhiên, Tư Mã Cận Du dùng ánh mắt hung dữ nhìn Bích Dung, làm Bích Dung sợ tới mức vội vàng trốn sau lưng ta.

Hắn hừ vài tiếng, cắt ngang Dịch Phong, “Dừng lại, Minh Viễn ngươi ra ngoài đi.”

Dịch Phong cúi đầu “Dạ”, trước khi rời đi còn hơi u oán liếc nhìn ta một cái. Tư Mã Cận Du lại nói: “Những người khác cũng lui ra đi.” Bích Dung lo lắng nhìn ta, ta gật đầu với nàng.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại ta và Tư Mã Cận Du.

“A Uyên.” Hắn gọi ta một tiếng, “Ta và Minh Viễn không giống như nàng nghĩ đâu.”

Ta hỏi: “Sao ngài biết tiểu nữ nghĩ gì chứ?”

Tư Mã Cận Du ngừng một chút, “Ta đúng là có ngủ chung với Dịch Phong, nhưng chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Mẹ nói, lời của nam nhân đều không đáng tin, nghe một chút thì được, nhưng trăm ngàn lần không được đề vào lòng. Ta gật gù đầu, “Dạ, tiếp đi.”

Tư Mã Cận Du hơi tức giận, “Ta nói thật.”

“Tiểu nữ hiểu mà.”

Tư Mã Cận Du bỗng dừng chuyện đề tài, “Lúc đầu ta bao Dịch Phong, vì nghĩ Dịch Phong là nàng, sau đó nàng xuất hiện ta mới biết là không phải. A Uyên, nàng có biết vì sao kiếp này nàng không hiểu chữ tình không? Vì sao nàng lại thành người vô tâm không?”

Ta thành thật trả lời: “Không biết.”

Tư Mã Cận Du duỗi tay, chỉ vào ngực ta, “Bởi vì tâm của nàng đang ở trên người Dịch Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35

Quá... Quá vớ vẩn mà!

Ta chau mày tròn mắt nhìn Tư Mã Cận Du, “Ngài lại nói bậy bạ gì đó? Tim của tiểu nữ sao có thể vô duyên vô cớ bay lên người Dịch Phong chứ?” Nó bây giờ vẫn còn đập tốt trong ngực ta này.

Tư Mã Cận Du cười nhạt nói: “Không phải, tâm này không phải tim[1] kia.”

[1] Tâm và Tim trong tiếng Trung đều đọc là [xīn].

Ta chợt cảnh giác, trước nay ta luôn không đoán được suy nghĩ của Tư Mã Cận Du, ta vô tâm cũng do Tư Mã Cận Du ám chỉ mới biết, nay hắn muốn

nói cho ta biết nguyên nhân khiến ta vô tâm, cũng không biết hẳn lại muốn gỡ trò gì nữa đây.

Tư Mã Cận Du chuyển đề tài, “Nàng nhớ được chuyện kiếp trước bao nhiêu?”

Ta càng cảnh giác hơn, chỉ thiếu việc về tấm chắn trước người. Ta cân nhắc rồi mới trả lời:

“Không nhiều, cũng không ít.”

“Có liên quan tới Thẩm Yến, nàng nhớ được bao nhiêu?”

Ta trả lời: “Không nhiều, cũng không ít.”

Tư Mã Cận Du nhủ mảy lại. Ta nhủ thầm, rõ ràng là người không cho ta nhắc tới sư phụ, nay người lại nhắc tới hẳn. Mắt phượng hẹp dài nhìn ta, hơi có ý nguy hiểm, hẳn phát ra một tiếng thở thật dài từ trong mũi ——

“Humm?”

Ta thành thật nói: “Thật sự không nhớ được bao nhiêu, nhiều nhất chỉ biết hẳn là sư phụ của tiểu nữ.” Nói thật, những chi tiết có liên quan đến chuyện kiếp trước, thì thứ làm ta nhớ tới nhiều nhất chính là cây trầm phi thủy khắc hoa màu đỏ, Tư Mã Cận Du đã lợi dụng nó để ép ta nhớ lại những chuyện có liên quan tới Tần Mộc Viễn. Ta cũng không biết nhiều về Tạ Uyển, ngoại trừ lần trước tình cờ gặp nàng ở Địa phủ, thông qua lời kẻ mới biết nàng bị nhốt trong hang động không thể ra ngoài, còn những chuyện khác thì ta không biết.

Còn Thẩm Yến thì đều nghe được từ miệng người khác, chứ ta chưa từng gặp hẳn trong giấc mộng với dáng vẻ chân thật của Tiêu Uyển bao giờ. Mà giấc mộng quán ta mười sáu năm qua, tuy có Thẩm Yến, nhưng chủ yếu là một bóng người mặc áo trắng mơ hồ. Mỗi khi tỉnh lại cũng không nhớ được nhiều.

Cũng không biết có phải trước khi chết Tạ Uyển quá mức oán hận hẳn hay không, mà kiếp này ta gần như không nhớ gì về Thẩm Yến.

Tư Mã Cận Du hỏi: “Nàng nói thật?”

Ta nói: “Dạ thật, tiểu nữ không cần gạt ngại chuyện có liên quan đến kiếp trước.”

Tư Mã Cận Du khẽ nhếch môi nở nụ cười, “Vậy là được rồi, nhớ lại Thẩm Yến cũng không có gì tốt với nàng. Nàng chỉ cần nhớ ta là được.”

Ta không đồng ý lời này của Tư Mã Cận Du. Hiện tại, ta quan tâm nhất là Dịch Phong. Nhưng Tư Mã Cận Du lại cố tình nói một nửa mà không nói nửa còn lại, thật là khiến người ta căm ghét. Ta hỏi:

“Rốt cuộc Dịch Phong là ai?”

Tư Mã Cận Du nhẹ nhàng băng quơ nói: “Dịch Phong chỉ là ngoài ý muốn, ta nghe Bích Đồng kể trước khi nàng lâm chung đã muốn kiếp sau được làm người vô tâm, nên ta đã thỏa mãn nguyện vọng của nàng. A Uyển cũng biết, người có ba hồn bảy vía, nếu thiếu một vía thì sẽ thiếu những thứ người này vốn nên có...”

Ta nghe hiểu được, “Ý của ngài là tiểu nữ đang thiếu một vía? Mà vía kia đang ở trên người Dịch Phong?” Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Phong, ta mới có cảm giác quen thuộc đã lâu? Cũng bởi vì trong người hẳn có thứ nguyên bản thuộc về ta?

Tư Mã Cận Du lại cười nói: “Đúng vậy.”

Ta hỏi: “Kiếp trước Dịch Phong có quen biết Tạ Uyển không?”

“Nàng chính là Tạ Uyển, Tạ Uyển chính là nàng.” Tư Mã Cận Du sửa lại, rồi nói: “Kiếp trước Dịch Phong không có quan hệ gì với nàng, nhưng khi nàng đầu thai thì xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, nàng vốn phải đầu thai với ba hồn bảy vía, nhưng vì thỏa mãn nguyện vọng trước khi lâm chung của nàng, ta đã tìm người hạ bí thuật để hồn vía của nàng tách rời. Dịch Phong cũng vừa vận đầu thai vào lúc đó, nên một vía bị tách ra đã không cẩn thận bay vào người Dịch Phong.”

Ta nhướn mày, “Tiểu nữ vô tâm là do ngài tìm người hạ bí thuật?”

Tư Mã Cận Du không trả lời, chỉ cười cười, “A Uyển đang cảm động à?”

Đây... Đây... Đây...

Ta nhất thời không biết nên nói gì với Tư Mã Cận Du, nào có người gặp được tên đầu sỏ hại mình không bình thường cả đời mà còn cảm động rơi nước mắt chứ! Không đi lên đánh hẳn hai ba cái là đã tốt lắm rồi.

Tư Mã Cận Du lại nói: “Nàng không cần cảm ơn ta, ta cũng có tư tâm của mình. Dù trước khi nàng lâm chung không có nguyện vọng thì ta cũng sẽ kiếm biện pháp để nàng vô tâm ở kiếp sau.” Ánh mắt hẳn nhìn ta có thêm vài phần cố chấp và chuyên chú, “A Uyển, nếu nàng còn tâm, khó tránh khỏi sẽ động tâm với người khác. Nhưng nếu nàng vô tâm thì ta có thể chiếm giữ nàng, cũng không lo có được cơ thể nàng nhưng không có được lòng nàng. Đợi chúng ta sống chung một thời gian, nàng tự nhiên sẽ biết ta tốt.”

Trong thoáng chốc, ta đã nhớ tới những đồ tang trong phủ Tạ gia, Tàn Mộc Viễn lao thẳng tới trước quan tài của Tạ Uyển, nét mặt điên cuồng khiến người ta vừa nhìn đã không nhịn được mà phát lạnh toàn thân.

Ta rùng mình một cái, theo phản xạ lùi về sau vài bước.

Tư Mã Cận Du nheo hai mắt lại, “Nàng lui về sau làm gì?”

“Tiểu...”

Vừa nói được một chữ, cả người Tư Mã Cận Du đã phát ra khí lạnh, hần gằn từng tiếng hỏi:

“Nàng sợ, ta?”

Ta hơi sợ Tư Mã Cận Du, chẳng qua tình huống hiện tại hình như không nên nói thật. Ta nói:

“... Không có.”

Tư Mã Cận Du cũng không tin ta, mà ép sát ta từng bước. Sau lưng ta là tấm bình phong lạnh lẽo, trước mắt là khuôn mặt Tư Mã Cận Du gằn trong gang tấc, ta gần như có thể thấy rõ lỗ chân lông trên mặt hắn.

Đã từng lãnh thủ đoạn không phân rõ phải trái của Tư Mã Cận Du, hơn nữa thái độ điên cuồng của Tàn Mộc Viễn còn rõ ràng ngay trước mắt. Trong lúc nhất thời, ta lại hơi sợ đến cả người cũng không dám nhúc nhích, quên luôn việc trên người có ám khí phòng thân.

“A Uyển...” Tư Mã Cận Du cúi đầu gọi một tiếng, hần nắm lấy tay ta đặt lên lồng ngực của hắn, “Nghe thấy tình cảm thâm thiết ta dành cho nàng không?”

Ta rất muốn nói, ta chỉ nghe thấy sự cố chấp của người.

Tư Mã Cận Du mỉm cười, “Ta biết nàng không nghe thấy, nàng không cần đáp lại mà ở bên cạnh ta là đủ rồi. Nhưng nàng không thể sợ ta, ta làm cho nàng nhiều việc như thế, sao nàng có thể sợ ta chứ? Nào, gọi ta một tiếng Cận Du nào.”

Ta mở miệng, nhưng không kêu được.

Tư Mã Cận Du nhất thời mây đen kín mặt, hần mạnh tay hơn, cổ tay ta bị hần siết đau.

Ta nói: “Đau.”

Hần kẻ sát vào má ta, cùng ta vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Ta cảm giác được giờ này phút này, Tư Mã Cận Du như đang say đắm cái gì đó, có lẽ đang tưởng nhớ Tạ Uyển. Ta cứng người, chỉ cảm thấy rất khó chịu.

Bỗng dưng, Tư Mã Cận Du cắn vào môi ta, cắn một cái thật mạnh. Mùi tanh ngọt tràn vào miệng, ta ghê tởm muốn phun ra. Trước kia Thẩm Hoành cũng hôn ta, nhưng ta lại cảm nhận được hương vị ngọt ngào của rượu trái cây, nhưng lần này với Tư Mã Cận Du thì ta chỉ ngửi được mùi máu tươi.

So sánh hai người, rất rõ ràng là ta nghiêng về người trước.

Ta bắt đầu có chút nhớ nhung mong Thẩm Hoành đến đây.

“A Uyển, đừng ép ta. Nếu nàng lại không nghe lời, đừng trách ta không nể mặt nàng. Ta đã tìm cao nhân, hần biết cách chế tạo người thành con rối. Nếu nàng không muốn làm con rối thì ngoan ngoãn nghe lời ta, đừng có dây dưa với Thẩm Yến nữa, biết chưa?”

Ta vô cùng sợ hãi, Tư Mã Cận Du trước mắt và Tàn Mộc Viễn trong mộng hai người đã hợp thành một.

Ta chỉ có thể cố gạt đầu, ta biết những chuyện này nghe thì có vẻ khó tin, nhưng với tính cách của Tư Mã Cận Du thì chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

“Gọi ta một tiếng Cận Du.”

“... Cận Du.”

Tư Mã Cận Du buông ta ra, sắc mặt cũng dịu dàng hẳn, hần xoa xoa đầu ta, “A Uyển như vậy mới ngoan. Lẽ ra phải chờ ta đăng cơ mới cưới nàng làm Hậu, nhưng bây giờ ta chờ không kịp. A Uyển về phủ rồi nhớ ngoan ngoãn chờ gả, ta sẽ cho nàng nở mày nở mặt mà cưới nàng làm Thái tử phi.”

Tư Mã Cận Du lại nói: “Sau khi nàng trở về nhớ bảo Bích Đồng nói cho Thẩm Yến biết, không cần phải nhớ thương một vía dư trên người Dịch Phong, ta sẽ không buông tay đâu.” Hần bỗng nhiên cười khinh thường, “Kiếp này, ta muốn hần tận mắt nhìn người hần yêu kết thành phu thê với người khác, để hần cũng cảm nhận được nỗi đau và thù hận mà ta đã từng trải qua!”

Ta muốn nói, Tư Mã Cận Du kêu sai tên rồi, là Bích Dung không phải Bích Đồng, nhưng nhìn thần sắc của hần thì ta cảm thấy hần đã bị lún ở kiếp trước

quá sâu, chắc khó có thể thoát ra được.

...

Sau khi ra ngoài viện, Bích Dung đã sốt ruột tiến lên đón, khi ánh mắt dừng trên môi ta, sắc mặt của nàng thay đổi, “Quận chúa, Thái tử điện hạ...”

Ta vẫn còn sợ hãi nên chỉ lắc đầu nói: “Về phủ nói sau.”

Bích Dung lại gần đỡ lấy ta, “Dạ” trả lời.

Thị vệ dẫn ta vào khi này không biết lại từ nơi nào chui ra, cung kính nói với ta: “Quận chúa, Thái tử điện hạ sai tiểu nhân dẫn người ra ngoài. Mời đi bên này.”

Sau khi vòng qua hành lang dài màu đỏ thẫm thì ta nhìn thấy Dịch Phong đang đứng dựa vào gốc cây, trên búi tóc cài cây trâm bằng trúc mộc mạc, gió thổi làm mái tóc tung bay, phối hợp với dáng người yếu ớt của hắn, tạo nên cảm giác cô đơn khó tả.

Dịch Phong trong ấn tượng của ta rất thích y phục màu trắng, khi hắn chưa tuyệt giao với ta, hắn luôn có cách thay đổi các loại y phục trắng hấn mặc trên người. Nhưng hôm nay Dịch Phong lại không mặc đồ trắng, vài lần gần đây gặp hắn, hắn luôn mặc cẩm bào màu sắc tươi đẹp trên người, tay áo thêu to vàng chi bực, trên áo bào có nhiều hoa văn chìm rất xa hoa, vừa thấy đã biết là phong cách ưa thích của Tư Mã Cận Du.

Nhớ tới những lời Tư Mã Cận Du đã nói, thì người vô tội nhất trong trận vương nước giữa kiếp trước và kiếp này chính là Dịch Phong.

Ta nói với thị vệ: “Ta qua trò chuyện với Dịch Phong công tử, người tạm thời lui qua một bên. Bích Dung cũng đừng theo ta.” Nói xong, ta ôm lấy áo choàng trên người rồi đi qua.

Còn chưa tới gần Dịch Phong, Dịch Phong đã biết trước mà xoay người lại, bình tĩnh nhìn ta.

Vốn đang cẩn thận chọn từ để nói, nhưng dưới cái nhìn như vậy của Dịch Phong thì một câu cũng không nói nổi, một lát sau, Dịch Phong khẽ nhếch môi mỉm cười, “Thái tử nói cho người rồi?”

Ta khẽ mỉm cười, gật đầu, “Ừ.”

Dịch Phong nhìn ta bằng ánh mắt phức tạp, “Người thấy có lỗi với tôi đúng không?”

Ta nói: “Đúng là có một chút...”

Dịch Phong lạnh nhạt nói: “Nếu người cảm thấy có lỗi với tôi, thì giúp tôi một việc, sau khi làm xong thì hai ta không ai nợ ai.”

Ta ngần ra, “Là chuyện gì?”

Dịch Phong nói: “Nói cho tôi biết Tam hoàng tử chân chính đang ở đâu?”

Ta vội liếc mắt đánh giá Dịch Phong một cái, vẻ mặt của hắn rất chắc chắn. Nhưng có chút chuyện ta cũng không thể nói rõ với hắn, dù ta nợ hắn, nhưng ta biết rõ sau lưng ta là toàn bộ Tây Lăng vương phủ.

“Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Tôi không muốn làm cái gì cả, tôi chỉ muốn biết một đáp án. Cuộc chiến của các người tôi không muốn tham dự, dù ai đăng cơ làm Đế cũng không quan hệ với tôi. Tam hoàng tử từng có ơn với tôi, tôi chỉ muốn biết Tam hoàng tử chân chính có phải đang ở trong Tây Lăng vương phủ không?”

Có lẽ do ánh mắt cảnh giác của ta quá rõ ràng, nên trên mặt Dịch Phong hơi nhiều thêm ý châm biếm, “Quận chúa, người nghĩ một quân cờ như tôi có thể trở mình tạo nên trò trống gì từ tay các người à?”

Ta im lặng.

Bỗng dưng, ta nghĩ tới đám thích khách đêm hôm đó.

Ta hỏi: “Những thích khách đó là người phái hay Thái tử phái?”

Dịch Phong cúi đầu nói: “Tôi mượn danh nghĩa của Thái tử phái.”

Dịch Phong lại nói: “Quận chúa không muốn nói cho tôi biết cũng được. Chỉ mong Quận chúa có thể đáp ứng tôi một yêu cầu, mai sau dù ai đăng cơ làm Đế, Quận chúa có thể đem thi thể của Tam hoàng tử giao lại cho tôi không? Ngài ấy từng cứu tôi một mạng, ơn này tôi cũng nên trả.”

Ta chưa bao giờ thấy Dịch Phong nhờ vả người khác, nay thấy vẻ mặt của hắn đầy ý khẩn cầu, ngữ khí cũng ăm nói khép nép, chắc ân tình của Tam hoàng tử với Dịch Phong lúc trước cũng không nhẹ.

“Được, ta đồng ý với người.”

Phiên ngoại sự phụ (2)Chín vạn chín ngàn chín trăm việc thiện, tính sơ qua, dù mỗi ngày có thể làm được mười việc thì cũng phải tốn mất hai mươi tám năm.

Hai mươi tám năm, sao mà lâu quá, mà còn phải kiên trì làm liên tục mỗi ngày mười việc thiện nữa chứ.

Sau khi Thẩm Yến biết được biện pháp có thể tái tục tiền duyên[1] với Tạ Uyển từ Đại trưởng lão, thì thân thể hắn liền tràn đầy sức sống như được tái sinh một lần nữa.

[1] Tái tục tiền duyên: nối lại duyên phận kiếp trước.

Mỗi ngày, hắn đều siêng năng đi tìm việc thiện để làm, nhưng dù thế nào thì mỗi đêm, Thẩm Yến đều trở lại phòng nhỏ trên núi, rồi nói vài câu trước mộ của Tạ Uyển.

Thẩm Yến là một người cố chấp, khi hắn nhận định được mục tiêu của mình thì mặc kệ quá trình có bao nhiêu gian khổ, hắn cũng có thể kiên trì.

Mỗi khi Thẩm Yến hoàn thành một việc thiện thì sẽ ghi lại, nhìn số việc thiện trên sổ ghi chép mỗi ngày một tăng, Thẩm Yến rất vui, hắn cảm thấy mình đang lại gần Tạ Uyển một bước.

Khi việc thiện trong sổ ghi chép sắp đón vụ thứ một trăm năm mươi, thì phụ mẫu của Thẩm Yến rời khỏi nhân thế.

Thân là con trai độc nhất của Thẩm gia, Thẩm Yến phải đưa linh cữu về quê nhà Phong An. Phong An cách Thiệu Lăng đầu chi ngàn dặm, vừa đi vừa về một chuyến, dù ra roi thúc ngựa cũng phải mất nửa tháng.

Thẩm Yến không muốn xa Tạ Uyển, nhưng cũng không thể từ bỏ trách nhiệm với phụ mẫu. Sau khi chào tạm biệt Tạ Uyển, Thẩm Yến lên đường đi Phong An. Vừa đi thì có chuyện xảy ra.

Tới bây giờ, Thẩm Yến cũng không biết đến sự tồn tại của Tàn Mộc Viễn.

Mà Tạ Uyển cũng xác thực chưa từng nhắc đến Tàn Mộc Viễn cho Thẩm Yến nghe, khi Tạ Uyển vẫn ở tuổi cập kê, trong mắt chỉ có một mình Thẩm Yến, nào còn tâm tư nhắc đến Tàn Mộc Viễn trước mặt Thẩm Yến.

Khi Thẩm Yến nhận được thư của Bích Đồng, mới biết có một người như vậy tồn tại.

Bích Đồng viết trong thư ——

Công tử mau về! Thi thể của phu nhân bị Tàn công tử cướp rồi!

Thẩm Yến quả thực đã bị lừa giận công tâm[2], hành trình hơn nửa tháng rút ngắn xuống một nửa, ngựa cũng không biết đã đổi bao nhiêu lần. Khi Thẩm Yến vội vã trở về thì hắn tận mắt nhìn thấy thi thể của mình bị Tàn Mộc Viễn ôm vào lòng, trên người Tạ Uyển còn mặc giá y đỏ thắm.

[2] Lừa giận công tâm: đột nhiên có sự cố xảy ra khiến cho thần chí hôn mê, nguy hiểm đến tính mạng.

Ánh mắt của Thẩm Yến dừng trên mặt Tạ Uyển, khuôn mặt của Tạ Uyển lúc này đã bị hủy hơn một nửa, thậm chí còn có thể nhìn thấy nhiều xương trắng.

Nếu cảnh này lọt vào mắt người khác, chỉ sợ họ sẽ cảm thấy sồn gai người.

Nhưng Thẩm Yến không giống họ.

Dù Thẩm Yến có bị phé vỡ công hay không, thì trong lòng của Thẩm Yến, Tạ Uyển chính là Tạ Uyển, dù bộ dạng này của nàng rất xấu, thì hắn cũng sẽ không suy nghĩ gì. Cũng như bây giờ trong mắt Thẩm Yến chỉ ngập tràn hình ảnh của một mình Tạ Uyển.

Nhìn thi thể của mình đã mất mà còn phải chịu nhục vì sơ suất của mình như vậy, Thẩm Yến tức giận đến mất lý trí.

Hắn đánh Tàn Mộc Viễn một trận.

Nếu Thẩm Yến còn vô công thì Tàn Mộc Viễn chắc chắn không phải đối thủ của Thẩm Yến. Mà nay Thẩm Yến chỉ có thể dựa vào chiêu thức không có nội lực để so chiêu với Tàn Mộc Viễn, vô công của hai người ngang nhau, không phân cao thấp.

Cuối cùng Thẩm Yến thắng hiểm, thân là đại phu, Thẩm Yến quen thuộc cơ thể con người hơn Tàn Mộc Viễn nhiều.

Tàn Mộc Viễn bị Thẩm Yến đánh chỉ còn lại nửa cái mạng. Thẩm Yến cũng không khá hơn chút nào.

Mặc kệ thương tích chồng chất trên người, hắn vẫn ôm thi thể của Tạ Uyển về núi, hắn cởi giá y trên người Tạ Uyển ra, thay xiêm y mới cho nàng, xiêm y này là Thẩm Yến mới mua về.

Thẩm Yến nhìn chằm chằm bộ xiêm y rộng hơn thân thể nhỏ bé của Tạ Uyển nhiều, hắn chột áy náy, vẻ mặt cũng cực kỳ ảm đạm.

Hắn không biết gì về Tạ Uyển cả.

Ngay cả số đo xiêm y của nàng hắn cũng không biết, hắn không biết gì về Tạ Uyển hết!

Bích Đồng ở bên cạnh dè dặt nói: “Công tử, phu nhân đã... nhiều ngày rồi, xiêm y không vừa cũng là bình thường.”

Thảm Yến tự trách mình mãi.

Hắn chăm chú nhìn Tạ Uyển, nhìn lâu đến mức xuất hiện ảo giác, hắn nhìn thấy Tạ Uyển dịu dàng cười với hắn, “Su phụ.”

Thảm Yến lấy tay vỗ nhẹ hai má Tạ Uyển.

Hắn cúi đầu, hôn Tạ Uyển một cái, hôn lên xương trắng đã lộ ra, rõ ràng chúng đã đông cứng lạnh như băng, nhưng Thảm Yến lại cảm thấy thật ấm áp, khó có thể miêu tả được cảm giác thỏa mãn trong lòng.

Bích Đồng nhìn mà nước mắt tuôn rơi.

“Công tử, phu nhân cũng hy vọng được chôn cất bình an ạ.”

Thảm Yến nói: “Ta biết.” Ta chỉ muốn nhìn nàng ấy thêm vài lần thôi.

Khi Thảm Yến đặt Tạ Uyển vào trong quan tài một lần nữa, hắn nhìn thấy con của bọn họ đã hóa thành một đồng xương trắng. Thảm Yến khổ sở đến mức toàn thân run rẩy, ánh mắt sưng đỏ như quả óc chó, tim như bị ngàn châm đâm vỡ nát.

Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khơi ra một lần nữa.

Ba tháng ngắn ngủi, thê tử của hắn, con của hắn, còn có phụ mẫu của hắn lần lượt rời đi, trên đời chỉ còn lại mình Thảm Yến không người thân.

...

Sau khi đánh một trận với Ma giáo xong, Thảm Yến không nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, nay hắn lại liều mạng so chiêu với Tàn Mộc Viễn, sức khỏe của Thảm Yến dần dần xuống dốc. Kỳ thật, thân là đại phu, Thảm Yến tự hiểu rõ tình trạng của mình.

Chỉ là hắn không muốn chữa cho bản thân, không rõ là muốn trừng phạt mình hay là chuộc tội, bây giờ Thảm Yến chỉ còn sống với ý niệm trong đầu là hoàn thành chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện, sau đó tái tục tiền duyên với A Uyển ở kiếp sau.

Thảm Yến muốn làm cái gì, Bích Đồng đều biết, Thảm Yến cũng không giấu giếm Bích Đồng. Người được Tạ Uyển tin nhiệm khi còn sống, Thảm Yến cũng tin nhiệm.

Khi Bích Đồng biết Thảm Yến muốn làm cái gì thì cực kỳ chấn động.

Nàng lấp bắp hỏi: “Thật... thật sự... có thể tái... tái tục tiền duyên ư?”

“Ừ.”

Bích Đồng rất nhanh liền phát hiện có điều không thích hợp, “Nhưng phu nhân đã rời nhân thế lâu như vậy, mà công tử còn rất nhiều việc thiện chưa làm xong. Chờ công tử làm xong, không phải phu nhân đã đầu thai được nhiều năm rồi sao?”

Kỳ thật Thảm Yến cũng có nghĩ tới vấn đề này, nhưng Đại trưởng lão từng nói với hắn, hiện giờ hồn phách của Tạ Uyển còn ở Địa phủ, ít nhất ba mươi năm nữa cũng chưa tới lượt nàng đầu thai.

Thảm Yến cực kỳ đau lòng khi nghĩ đến Tạ Uyển phải chờ đợi một mình dưới Địa phủ nhiều năm như vậy. Hắn đành phải tăng tốc làm việc thiện để sớm được xuống đó với nàng.

...

Thảm Yến không nghĩ tới Tàn Mộc Viễn lại khó đối phó như vậy.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, Tàn Mộc Viễn liền theo dõi Thảm Yến. Mỗi khi Thảm Yến giúp một người, thì giữa đường, Tàn Mộc Viễn hoặc người của Tàn Mộc Viễn sẽ đến phá, nên tiến trình vốn là mỗi ngày hơn mười việc thiện kéo thành mỗi ngày vài việc, thậm chí có ngày đôi khi một việc cũng không làm xong.

Tàn Mộc Viễn luôn nhìn Thảm Yến bằng vẻ mặt oán hận.

“Mày không biết quý trọng A Uyển, kiếp sau mày cũng đừng mong có cơ hội này, tao sẽ cầm chặt tay nàng khi nàng vừa sinh ra, sẽ chiếm hết ánh mắt của nàng, sẽ không cho mày có chỗ đặt chân vào lòng của nàng nữa.”

Thẩm Yến không muốn xuất hiện cùng một chỗ với Tần Mộc Viễn.

Hắn dành chăm chỉ tập luyện ám khí, khi Tần Mộc Viễn đến phá thì cho hắn một mũi ám khí, hoặc là một lần gây mê. Thẩm Yến biết trong khi làm việc thiện thì tuyệt đối không được giết người, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nên Thẩm Yến luôn cách Tần Mộc Viễn xa được bao nhiêu thì xa bấy nhiêu.

Nhưng Tần Mộc Viễn luôn luôn theo dõi Thẩm Yến, vào Trung thu năm thứ hai sau khi Tạ Uyển rời đi, hắn chuyển lên núi, tạo một gian nhà trúc cạnh nhà của Thẩm Yến, cũng trồng một cây đào, còn lập mộ chôn quần áo và di vật nữa.

Thẩm Yến thấy vậy nhưng không nói gì.

Trải qua mấy ngày nay, Thẩm Yến đã hiểu được một chuyện, Tần Mộc Viễn quá điên khùng, so đo với hắn cũng chỉ lãng phí thời gian của mình, nên Thẩm Yến lựa chọn cách nhìn như không thấy.

Tạ Uyển rời đi được mùa thu thứ mười, Thẩm Yến đã hoàn thành bốn vạn việc thiện. Khi ấy Thẩm Yến bốn mươi tuổi, bởi vì bệnh tật quán thân nên Thẩm Yến già rất nhanh, hơn nữa quần áo còn lồi thoi lệch thếch, nên Thẩm Yến mới bốn mươi tuổi nhưng thoát nhìn như một ông lão đã bước nửa bước vào quan tài.

Trung thu năm nay, Thẩm Yến nhớ Tạ Uyển vô cùng.

Mười năm qua, ngày qua ngày làm việc thiện không làm hao mòn ý chí của Thẩm Yến, mà còn làm Thẩm Yến nhớ tới Tạ Uyển nhiều hơn. Hôm nay, hắn vẫn chưa đi ra ngoài làm việc thiện, mà ở trong bếp làm đồ ăn Trung thu —— bánh ngọt hình tròn, củ ấu chín, quả hồng, quế tương.

Thẩm Yến trải từng món ra trước mộ Tạ Uyển.

Hắn nói với Tạ Uyển: “A Uyển, kiếp sau ta sẽ làm đồ ăn ngon cho nàng mỗi ngày.”

“Nàng muốn ăn cái gì, ta đều làm cho nàng.”

Thẩm Yến ăn một nửa, nửa còn lại hắn lấy lửa đốt. Hắn nói: “Bích Đồng nói nàng thích ăn ngọt nên ta đặc biệt cho thêm nhiều đường.” Thẩm Yến bỗng nhiên cười thành tiếng, “Cũng không biết răng của con đã mọc chưa, sợ là không ăn được những món này.”

Nói xong, mũi của Thẩm Yến bắt đầu cay cay.

Hình như người đến tuổi trung niên thì cảm xúc đặc biệt khó không chế. Thẩm Yến cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất đầu đất, lúc nên quý trọng thì không quý trọng, khi người chết rồi mới bắt đầu liều mạng muốn giữ lại thì người đã hóa thành tro.

...

Năm Thẩm Yến năm mươi tuổi, hắn còn thiếu một vạn năm ngàn việc thiện.

Một năm ấy, toàn bộ Nam triều bạo phát một trận ôn dịch, phạm vi mắc bệnh trên diện rộng, ước chừng có hơn hai vạn người bị ôn dịch, toàn bộ Nam triều lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Thẩm Yến biết đây là cơ hội tốt.

Hắn một mình tiến vào khu ôn dịch nặng, điều tra rõ nơi phát sinh ôn dịch, hắn dốc hết gia tài chữa bệnh miễn phí cho những người bị ôn dịch, bên người chỉ mang theo mỗi linh bài của Tạ Uyển. Mỗi khi trị một người, Thẩm Yến đều nói với người bệnh:

“Đây là thẻ tử của ta, Tạ Uyển.”

Trong trận ôn dịch đó, Thẩm Yến cứu chữa vô số người, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện vừa vắn đạt tới.

Hết đợt ôn dịch, do từng ngày từng ngày cứu chữa người bệnh nên tinh thần hắn đã hao tổn nặng, sức khỏe cũng bị tổn thương nhiều, Thẩm Yến vốn đã bước nửa bước vào quan tài, lúc này cũng chỉ còn lại hơi tàn.

Thẩm Yến ôm linh bài của Tạ Uyển được nâng về phòng nhỏ trên núi.

Ngày hồi quang phản chiếu[3], Thẩm Yến tự mình lấy nước rửa mặt chải đầu một phen, còn đặc biệt dùng đậu đen và dấm chua để nhuộm đen lại đầu đầy tóc bạc. Mặc áo bào cuối cùng Tạ Uyển đã làm cho hắn khi nàng còn sống, Thẩm Yến hơi thấp thỏm hỏi:

“Bích Đồng, A Uyển có chê ta già hay không?”

[3] Hồi quang phản chiếu: xuất phát từ Phật giáo, ý chỉ người sắp chết bỗng nhiên có chút tinh thần hưng phấn.

Bích Đồng vừa rơi lệ vừa lắc đầu cười, “Sẽ không, trong mắt phu nhân, công tử vĩnh viễn là thiên hạ Vô Song.”

Thẩm Yến đứng dậy.

Bích Đồng nói: “Công tử, chờ ngài đi rồi, tôi sẽ chôn ngài cùng một chỗ với phu nhân.”

Thẩm Yến nói: “Không cần.”

Hắn ra khỏi phòng nhỏ, tự mình xúc mở mộ của Tạ Uyển, Bích Đồng muốn giúp thì bị Thẩm Yến ngăn lại. Hắn đào từng chút từng chút một, đến khi nhìn thấy quan tài, hắn mới ngừng tay.

Hắn cạy mở quan tài, bên trong chỉ còn một đồng xương trắng.

Thẩm Yến nằm vào, ôm Tạ Uyển và xương cốt của con gái, nói với Bích Đồng: “Đậy quan tài lại đi.”

Bích Đồng không có dị nghị gì, những năm qua, sự khổ cực và si mê của công tử, nàng đều đã nhìn thấy, rất nhanh thôi công tử có thể đoàn tụ với phu nhân rồi.

Bích Đồng khép quan tài lại, nàng nhẹ giọng nói: “Công tử đi bình an.”

Khi cây đinh cuối cùng vừa đóng vào quan tài, thì Thẩm Yến cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

A Uyển, ta đến rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36

Sau khi rời khỏi phủ Thái tử, ta cũng không trở về Tây Lăng vương phủ, mà lén lút tới phủ đệ của huynh trưởng. Trong lòng ta có rất nhiều nghi vấn, tuy nói cha mẹ và huynh trưởng cũng không muốn ta biết nhiều, nhưng với tình hình hiện nay, thì chỉ hơi đi nhầm một bước sẽ rơi vào cảnh vực sâu vạn trượng, ta không đoán được hành động tiếp theo của người nhà, sẽ không biết phải đấu với Tư Mã Cẩn Du như thế nào.

Thay vì tự suy đoán, chẳng bằng đi hỏi huynh trưởng để hiểu rõ còn hơn.

Hạ nhân trong phủ nói cho ta biết huynh trưởng đang ở Thư phòng.

Gần đến Thư phòng, ta không cho Bích Dung đi theo, dù sao có một số việc nàng biết được càng ít thì càng tốt. Huynh trưởng đang ngồi ngay ngắn trước bàn, tay cầm bút lông sói, cũng không biết đang viết cái gì.

Ta gọi “Huynh trưởng”.

Huynh ấy đặt bút lông sói trong tay xuống, mỉm cười nhìn ta, “Sao muội lại đến đây?”

Ta vào thẳng vấn đề: “Muội có lời muốn nói với huynh trưởng.” Canh bàn có một cái đôn khắc nhiều hoa văn màu xanh, ta ngồi lên, nhìn vào mặt huynh trưởng, nghiêm túc hỏi: “Xin huynh trưởng hãy nói thật cho muội biết, cha tính sẽ làm gì tiếp theo?”

Huynh trưởng ngạc nhiên.

Ta nói: “Muội đã đi vào mật đạo, cũng đã thấy Tam hoàng tử, và cũng đã biết dã tâm của cha rồi.”

Sắc mặt của huynh trưởng đột nhiên thay đổi, ánh mắt sáng lên nhìn ta hồi lâu, cuối cùng than nhẹ một tiếng:

“Người chúng ta muốn giấu nhất chính là muội, không ngờ muội vẫn biết được.”

Ta hỏi: “Cha tính sẽ làm gì tiếp theo?”

Huynh trưởng nói: “Thế lực của Tam hoàng tử và Thái tử vẫn luôn ngang nhau, qua vụ án tham ô lần trước, Thái tử bị tổn thất không ít nhân lực và tiền bạc, nhưng cũng chưa bị tổn thương đến gốc rễ, muội có biết vì sao không?”

Ta lắc đầu.

“Bởi vì đương kim Hoàng hậu.” Huynh trưởng nói: “A Uyển chắc cũng biết Nam triều chúng ta có tứ đại thế gia danh môn, trong đó lại lấy Vương gia

cầm đầu, mà Hoàng hậu lại xuất thân từ Vương gia. Nếu muốn lật đổ Thái tử, thì nhất định phải lật đổ Vương gia trước.”

Ta hỏi: “Cha với huynh trưởng tính lật đổ như thế nào?”

Huynh trưởng khẽ cười: “Muội có biết vì huynh giỏi cái gì nhất không?”

Huynh trưởng giỏi nhất...

Ta lập tức nhìn vào trang giấy trên bàn, giấy trắng mực đen, quả nhiên là chữ viết của huynh trưởng. Ta giật mình một cái, hỏi:

“Huynh trưởng đang bắt chước chữ viết của ai?”

“Vương thượng thư Vương Nhân Phổ.” Huynh trưởng lại cầm cây bút lông sói lên, chấm mực rồi nhấc lên viết đầy trang giấy trắng. Lát sau mới đặt bút xuống, thổi nhẹ trang giấy, đợi mực khô, rồi đưa cho ta. Ta cúi đầu nhìn, giọng của huynh trưởng cũng vang lên.

“Mấy ngày nữa, sứ thần Bắc triều sẽ đi sứ sang triều chúng ta, lúc đó là thời cơ tốt để vu oan giá họa.”

Ta ngẩng đầu, hỏi: “Muội cần làm cái gì?”

“Muội không cần làm cái gì cả, mọi chuyện đã có huynh và cha mẹ lo.” Huynh trưởng hơi ngừng lại, ánh mắt đảo qua khóe môi của ta, mày liền nhăn lại, “Chuyện gì vậy?”

Ta kể rõ cho huynh trưởng nghe.

Huynh trưởng nghe xong, lo lắng nói: “Về phủ nhớ bôi thuốc, đừng để sư phụ muội thấy.”

Ta hơi thắc mắc, Thảm Hoành nhìn thấy thì sao chứ? Ta mở to mắt, hỏi: “Sao không thể để sư phụ thấy?”

Huynh trưởng cười gượng, trên mặt hình như hơi xấu hổ, một hồi lâu sau, huynh trưởng mới nói:

“Không có gì, là huynh trưởng nghĩ nhiều rồi.”

...

Ta cũng không để ý lời này của huynh trưởng, lúc về Vương phủ cũng là lúc dùng bữa tối. Qua nói với mẹ một tiếng ta đã trở về, rồi thông thả về viện của mình.

Ta còn chưa vào viện, đã ngửi thấy mùi Cà tím kho thịt.

Bích Dung cười nói bên cạnh ta: “Chắc chắn Thảm công tử lại nấu món Quận chúa thích rồi.”

Hôm nay ta ngồi ở chỗ Tư Mã Cẩn Du cũng lâu, có thể nói trong bụng chưa có một giọt nước một miếng ăn, nay mùi đồ ăn thơm phức vừa bay vào mũi, làm ta không nhịn được mà bước nhanh hơn.

Quả nhiên, vừa vào phòng đã thấy trên bàn đặt đầy thức ăn. Thảm Hoành mỉm cười nghênh đón, hai tay rất tự nhiên đặt lên vai ta, hắn vừa cời áo choàng trên người ta vừa nói:

“Ta đoán A Uyển sẽ về vào tầm này, nên đã nấu vài món ăn gia đình thông thường, chắc con cũng đói bụng rồi. Lê Tâm, bung nước tới cho Quận chúa rửa tay...”

Bỗng dưng, Thảm Hoành thay đổi sắc mặt, ánh mắt dính chặt lên khóe môi của ta.

Ta vô ý thức xoa khóe môi, oán giận nói: “Hôm nay ở phủ Thái tử, bị Thái tử hôn một cái.” Nhớ lại mùi vị đó, ta nhú mày lại, “Mùi vị không tốt lắm, hắn uống rượu mạnh con không thích nhất.”

Ta sờ sờ cằm, lại nói: “Có lẽ lần sau Thái tử uống rượu trái cây thì mùi vị sẽ tốt hơn.”

Chân mày Thảm Hoành nhíu lại như dãy núi. Hắn không nói tiếng nào mà lập tức vòng qua người ta, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi viện của ta. Ta thấy kỳ lạ, liền hỏi:

“Lê Tâm, sư phụ bị sao vậy?”

Trên mặt Lê Tâm cũng hiện nét xấu hổ giống huynh trưởng, nàng cũng cười gượng.

“Lê... Lê Tâm cũng không biết ạ.”

Ta nhìn Bích Dung, Bích Dung cũng cười gượng một tiếng, “Nô tỳ cũng không biết ạ.”

Trong bụng Quận chúa có thể chống thuyền[1], đồ ăn ngon trước mặt, ta cũng không thèm so đo với bọn họ nữa, mông vừa dán lên đôn, ta đã bắt đầu dùng bữa tối. Sau khi ta uống được hai chén canh thì Thảm Hoành lại trở lại, về mặt của hắn như lúc ban đầu, nhưng trong tay lại có thêm một bình sứ nhỏ tinh xảo.

[1] Mượn từ câu “Bụng Tề tướng có thể chống thuyền”: mang hàm ý có thể bao dung người khác, có thể dễ dàng tha thứ, không so đo một ít chuyện vặt không đáng kể.

Hắn ngồi xuống cạnh ta, “Vừa mới trở về lấy thuốc, chờ con ăn xong ta sẽ bôi thuốc cho con.” Ánh mắt của hắn vừa dừng trên khoé môi của ta thì lóe lên, “Không bôi thuốc sẽ đau vài ngày đó.”

Thì ra Thảm Hoành trở về lấy thuốc. Ta cười nói: “Con còn tưởng sư phụ giận rồi cơ.”

Thảm Hoành mím môi, nói rất nhanh, “Không có.”

Ta nói: “Con biết mà, chút chuyện nhỏ ấy đâu đáng để giận. Và lại sư phụ cũng từng nói, chuyện hôn mê ngoại trừ sư phụ, còn có thể làm với phu quân...” Lê Tâm và Bích Dung ho mạnh thành tiếng, ta liếc các nàng một cái, hai người vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Thảm Hoành thẹn đỏ mặt, nói: “Hồi nãy đi vội làm rơi thuốc. Bích Dung Lê Tâm, các người qua viện của ta tìm thử xem. Nếu tìm không được thì hỏi A Thanh, hắn biết đó.”

Bích Dung và Lê Tâm vội vàng “Dạ” rồi chạy ra ngoài rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại ta với Thảm Hoành.

Ta tiếp tục nói chuyện đang nói, “Ừm, thật ra con đang là Chuẩn thái tử phi, cũng có thể xem là thê tử của Thái tử.” Giờ phút này, ta lại thấy hơi may mắn vì cha muốn làm phản. Nếu không, chẳng phải ta sẽ thành Thái tử phi luôn? Nghĩ đến sau này phải cá nước thân mật với Tư Mã Cận Du làm ta không kim được mà run hết cả người.

Thảm Hoành phản bác, nghiêm túc nói với ta: “Không phải. Chỉ có báỉ đường động phòng mới được gọi là phu thê.”

Ta gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hôm sau tỉnh dậy, Bích Dung và Lê Tâm hầu ta rửa mặt chải đầu, Lê Tâm cười nói:

“Quận chúa, sáng hôm nay toàn thành Kiến Khang đều đang bàn chuyện Thái tử bị ám sát đêm qua đó.”

Ta vừa nghe thì hơi kinh ngạc.

“Bị ám sát thế nào?”

Lê Tâm kích động nói: “Kỳ thật cũng không hẳn là ám sát, nghe nói đêm qua có nhân sĩ giang hồ võ công cao cường uống say không cẩn thận vào nhầm phủ Thái tử, vừa khéo xông vào phòng ngủ của Thái tử điện hạ, rồi đánh Thái tử điện hạ một trận. Thái tử điện hạ tức giận lắm tùy tùng gác đêm ra đánh mấy chục trượng, bây giờ vẫn còn dán trên Hoàng bang đó.”

Phủ Thái tử canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường khó có thể xâm nhập. Trừ phi võ công cao đến cực đỉnh mới có thể vào phủ Thái tử như đi dạo trong sân vắng nhà mình. Lại còn vừa khéo xông vào phòng ngủ của Tư Mã Cận Du, ta đoán chắc Tư Mã Cận Du đã đắc tội người nào rồi, nên mới bị người ta đánh cho một trận. Nghĩ đến việc Tư Mã Cận Du bị người đánh, làm ta hơi mừng thầm trong lòng.

Ai bảo người bắt nạt ta, nên đêm qua mới gặp báo ứng.

Trong lòng ta sáng khoái, rửa mặt chải đầu rồi qua thỉnh an cha mẹ. Khi rời khỏi viện thì gặp A Thanh đang cầm chậu gỗ. Mùi rượu nồng nặc bay tới, làm ta vội nhíu mày lại.

Lê Tâm bịt mũi hỏi: “A Thanh, tối qua ông uống rượu hả?”

A Thanh cuống quýt lắc đầu, nói: “Không phải tôi không phải tôi, đây là y phục của Thảm công tử.”

Lê Tâm nói: “Ông lừa ai đấy, Thảm công tử sao có thể mặc y phục như vậy chứ?”

A Thanh trợn to hai mắt, “Thật đó! Tôi không có lừa cô đâu. Đêm qua không biết Thảm công tử đi đâu, mà đến khi gà gáy mới trở về, sau đó cởi y phục bảo tôi cầm đi giặt. Nếu cô không tin thì hỏi Thảm công tử. Tôi chưa lừa ai bao giờ!”

Sắc mặt Lê Tâm đột nhiên thay đổi, hình như nàng đang nghĩ tới cái gì đó, rồi nói với A Thanh:

“Được rồi được rồi, tôi tin ông được chưa. Nếu Thảm công tử đã dặn thì ông còn không mau đi giặt đi?”

Sau khi A Thanh rời đi, Lê Tâm tiến đến bên tai ta, nhỏ giọng nói: “Quận chúa ơi, người đánh Thái tử điện hạ đêm qua có thể là Thảm công tử không ạ?”

Lê Tâm vừa nói như thế, làm ta cũng nghĩ như vậy.

Nhớ tới hôm qua huynh trưởng bảo ta đừng để Thẩm Hoành nhìn thấy vết thương trên khoeo môi, bây giờ ta mới hiểu được ý của huynh trưởng.

Chắc huynh trưởng đoán Thẩm Hoành nhìn thấy sẽ đi gây chuyện với Tư Mã Cận Du, huynh trưởng lo lắng sẽ có thêm phiền toái nên mới bảo ta đừng để Thẩm Hoành thấy.

Ta cảm thán nói: “Chắc sự phụ thấy đồ đệ của mình bị bắt nạt, cảm thấy khó chịu trong lòng, nên đêm qua mới làm ra chuyện như vậy.”

...

Mấy ngày sau, quả nhiên như lời huynh trưởng đã nói. Sứ thần Bắc triều đi sứ sang triều ta, khi vào thành Kiến Khang, Hoàng đế muốn bày tỏ tình hữu nghị của triều ta, nên đặc biệt dùng đại trận để nghênh đón sứ thần Bắc triều, còn phái Thái tử và Tam hoàng tử chờ trước cửa thành.

Ta biết trước kia Bắc triều và Nam triều nước sông không phạm nước giếng, hai triều cũng rất ít lui tới. Nay bỗng nhiên thay đổi, có lẽ những tin đồn trước là thật, Nam triều có ý kết thân với Bắc triều, Văn Dương công chúa phải đi Bắc triều làm Thái tử phi.

Sau khi sứ thần tiến cung, Hoàng đế hạ lệnh muốn tổ chức yến tiệc nghênh đón, cha mẹ huynh trưởng và ta đều nhận được thiệp mời.

Một nhà chúng ta đã sớm đến nơi tổ chức yến tiệc, trong điện đã có không ít người, nhưng chính chủ vẫn chưa thấy đâu. Lúc ta ngồi xuống thì Vinh Hoa công chúa và ta cùng chào hỏi nhau, Văn Dương công chúa cũng miễn cưỡng gật đầu với ta.

Thoạt nhìn hôm nay tâm tình của nàng ta có vẻ rất tốt.

Ta đang kinh ngạc, thì Vinh Hoa công chúa đã lại gần nói với ta: “Bắc triều có ý muốn kết thân với triều chúng ta, tin này chắc người cũng biết chứ?” Thấy ta gật đầu, Vinh Hoa công chúa lại cười tủm tỉm nói: “Nghe nói Thái tử Bắc triều tuần dật phi phạm, lại tay cầm quyền cao, nếu Hoàng tử gả qua, thì sớm muộn gì cũng là Quốc mẫu.”

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, hèn chi hôm nay Văn Dương công chúa thấy ta cũng không làm mặt khó coi.

Thì ra là thế.

Ta hỏi: “Đã xác định là gả Văn Dương công chúa qua?” Công chúa Nam triều có hai vị đó.

Vinh Hoa công chúa nói: “Ta đã sai người đi thăm dò tình hình, nghe sứ thần Bắc triều nói Thái tử bọn họ muốn cưới trưởng nữ dòng chính Nam triều làm Thái tử phi.”

Trưởng nữ dòng chính, cũng chỉ có thể là Văn Dương công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37

Ta tiến cung cũng vài lần, nhưng chưa từng thấy diện mạo của Hoàng đế, đến cả yến tiệc sinh thần của Phần Nguyên hoàng hậu lần trước cũng không nhìn thấy bóng dáng của ngài. Nghe nói Hoàng đế nằm bệnh trên giường đã lâu, thỉnh thoảng mới lộ diện khi lâm triều, gần đây bệnh nặng đến mức ngay cả lâm triều cũng không thể.

Lần này sứ thần Bắc triều sang đây, ta cuối cùng cũng được gặp Hoàng đế một lần.

Quả đúng như lời đồn, Hoàng đế đã già yếu, long bào màu vàng sáng rực cũng không giấu được tuổi già sức yếu, và lại hai mắt đã đục ngầu, trên án đường đã có màu đen. Ta đoán Hoàng đế không sống được lâu nữa.

Ta rũ mi mắt xuống, cảm chén rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Vinh Hoa công chúa bỗng nhiên nói với ta: “Bình Nguyệt, người xem, ta chưa bao giờ thấy Hoàng tử vui như vậy.”

Ta liếc mắt nhìn, đúng lúc Đế Hậu đang cùng sứ thần Bắc triều nói về Văn Dương công chúa, Văn Dương công chúa hơi gật đầu với sứ thần Bắc triều, quả nhiên là tự nhiên tao nhã, mặt đẹp chứa ý cười, môi đỏ mọng cong lên, cười như đóa hoa.

Vinh Hoa công chúa cảm khái nói: “Hoàng tử từ nhỏ đã có mắt nhìn cao, lọt vào mắt của tỷ ấy cũng chỉ có Thái tử Bắc triều. Trước kia hai triều vẫn chưa qua lại thân thiết, bây giờ mới có cơ hội lui tới hiếm thấy, Hoàng tử vui cũng là đương nhiên.” Ngừng một chút, nàng lại nói: “Nghe nói Bắc triều địa linh nhân kiệt[1], phong cảnh rất đẹp, Hoàng tử có gả qua đó cũng không tệ cho lắm. Sứ thần Bắc triều lần này là một vị Tướng quân, nghe nói có giao

tình không tề với Thái tử.”

[1] Địa linh nhân kiệt: đất thiêng có nhiều người tài.

Ta đặt chén rượu xuống, khẽ liếc mắt một cái. Cũng không biết do trùng hợp hay sao, mà vừa vặn bắt gặp ánh mắt đầy thâm ý của hắn. Hắn gắp chén rượu lên khẽ gật đầu với ta, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Trong điện vốn có hơn mười ánh mắt dán lên người sứ thần Bắc triều, hành động của hắn lúc này đã khiến mọi người đồng thời chuyển hết lên người ta. Ta đảo mắt, lăm bằm phải đoan trang phải đoan trang..

Ta thẳng lưng, bình tĩnh tiếp tục uống rượu, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mỗi khi ta sắp tránh được mũi nhọn, thì người nhà Tư Mã sẽ đẩy ta lên để mọi người nhìn kỹ. Hoàng hậu mở miệng cười chê:

“Nói về đoan trang hiền thực thì con dâu của bản cung cũng là nhân tài kiệt xuất.”

Hoàng hậu nương nương, ngài đúng là trợn mắt nói dối mà...

Ánh mắt từ ái của Hoàng hậu chuyển sang người ta, ta không thể không đứng dậy, rồi rất khiêm tốn nói một câu: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi.” Vinh Hoa công chúa ở bên cạnh ta nhỏ giọng nhắc nhở: “Mẫu hậu khen người, người còn khiêm tốn gì nữa, mỉm cười nghe theo là được rồi.”

Lúc này sứ thần Bắc triều mới hỏi: “Bình Nguyệt quận chúa Tiêu Uyển?”

Biết ta là Bình Nguyệt quận chúa không lạ, biết ta họ Tiêu cũng không kỳ quái, nhưng nhìn khắp thành Kiến Khang, người biết ta gọi là Tiêu Uyển cũng chỉ có thể đếm được trên mười đầu ngón tay.

Ta kinh ngạc gật đầu.

Ánh mắt sứ thần Bắc triều sáng rực, đánh giá ta từ trên xuống dưới, vẫn có thêm mấy phần thâm ý như cũ. Hắn bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Trong điện tĩnh lặng, vẻ mặt mọi người kỳ quặc, nhất là Văn Dương công chúa, ánh mắt nhìn ta hơi không tốt. Sắc mặt của Tư Mã Cận Du cũng không dễ nhìn cho lắm, hắn bỗng nhiên nói:

“Bình Nguyệt, đừng để Đan tướng quân chê cười, qua bên này ngồi đi.”

Về tình về lý thì ta đều không thể từ chối, với lại hiện giờ có rất nhiều ánh mắt dõi theo, ta mà không qua sẽ bị xem là đại bất kính. Ta chỉ có thể đi qua, rồi ngồi xuống cạnh Tư Mã Cận Du.

Tư Mã Cận Du liếc ta một cái, “Không được trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Tam hoàng tử ngồi cạnh Tư Mã Cận Du, hắn cười như không cười liếc nhìn ta một cái, nhưng không nói gì. Từ sau khi biết vị diện hạ này là giả, thì khi ta thấy hắn, sẽ hơi có cảm giác kỳ diệu.

Sau khi rượu quá tam tuần, trong điện bắt đầu vang lên tiếng đàn sáo, một nhóm tiểu mỹ nhân mặc nghề thường vũ y nhẹ nhàng múa ngay chính giữa đại điện. Các triều thần hoặc xem múa, hoặc nói cười, hoặc ăn uống, nhất thời trong đại điện vua quan cùng vui vẻ, nói nói cười cười.

Sứ thần Bắc triều ngồi bên cạnh người nhà họ Vương, ta nhìn Vương thượng thư thì thấy hai người đang cúi đầu không biết đang nói cái gì, thoạt nhìn khá thân.

Ta ngồi giữa Thái tử và Tam hoàng tử, chỉ cảm thấy yến tiệc này rất không thú vị.

Bỗng dưng, ta thoáng thấy có một nội thị vội vàng đi ra từ bên hông đại điện, cúi đầu nói nhỏ vào tai Hoàng đế vài câu. Ta rất rõ ràng nhìn thấy ánh mắt đục ngầu của Hoàng đế trong phút chốc hiện lên sát ý.

Nội thị lấy một phong thư từ trong tay áo ra, Hoàng đế vừa thấy thì con tức giận pha lẫn sát ý lập tức bắn về phía người nhà họ Vương đang ngồi bên cạnh sứ thần Bắc triều.

Trong nháy mắt, không khí trong đại điện đông cứng lại, tiếng đàn sáo ngừng lại, nhóm vũ cơ im lặng lui ra ngoài. Sứ thần Bắc triều cũng dùng ánh mắt xin cáo lui, ta thầm nghĩ bảo táp trong Hoàng thành đã chính thức bắt đầu.

...

Hoàng đế để người nhà họ Vương ở lại, còn những người không liên quan thì được rời khỏi đại điện. Khi ta với cha mẹ về phủ, thì thấy huynh trưởng vẫn theo chân Tư Mã Cận Du đang đứng trước cửa cung.

Huynh trưởng hơi gật đầu với ta, không nói gì mà bước vội rời đi.

Ta hiểu ý huynh trưởng.

Khi lấy thư ra đọc ở trong xe, ta đã đại khái đoán được nó là thư gì. Lúc ngồi xe ngựa về phủ, cha khá im lặng, khẽ nhắm mắt lại rồi lấy ngón tay vuốt ve bạch ngọc ban chỉ trên ngón cái.

Ta suy nghĩ mãi cũng không đoán ra cha đang nghĩ gì.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mà ta cảm thấy khí tức trên người cha càng ngày càng giống vị Hoàng đế vừa trên yến tiệc kia, không giận mà uy, không lộ sắc mặt.

Ngày hôm sau, Hoàng đế hạ lệnh tra xét Vương gia. Không ngờ lại tìm được hơn mười rương binh khí trong mật đạo phủ Vương gia. Ngày thứ ba, có thánh chỉ giáng xuống Vương gia, Hoàng đế lấy tội thông đồng phản quốc với địch và có ý đồ mưu phản mà trừng Vương gia, nhất thời Vương gia từng hưng thịnh tốt đỉnh đã bị diệt vong.

Hoàng hậu thất thế, ngay sau đó có triều thần tấu trình buộc tội Tư Mã Cẩn Du, nói Tư Mã Cẩn Du thích nam phong nuôi tiểu quan vi phạm thánh đức. Hoàng đế đang giận dữ chuyện của Vương gia, nay lại nghe chuyện của Tư Mã Cẩn Du, nên dưới cơn giận đã thay Thái tử.

Danh hào của ta cũng từ Chuẩn thái tử phi thành Chuẩn đại hoàng phi.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thành Kiến Khang hoảng sợ, nơi nơi đều dày đặc không khí xơ xác tiêu điều. Nhóm quần thần khi vào triều cũng không dám thở mạnh một hơi vì sợ sẽ bị liên lụy.

Những việc này đều là huynh trưởng nói cho ta biết.

“Tân Thái tử nước lên thì thuyền lên, nay bệ hạ cũng không sống được lâu, việc lâm triều mấy ngày nay cũng dễ hán thay mặt.” Huynh trưởng bỗng nhiên hạ giọng xuống, “Đại hoàng tử liên tiếp bị đả kích, có thể nói đã không còn lực trở tay.”

Nhớ tới Hoàng đế đã tìm được hơn mười rương binh khí trong phủ Vương gia, ta hỏi:

“Vương gia thật sự cũng có ý với ngôi vị Hoàng đế?”

Huynh trưởng nói: “Dù có hay không, thì Vương gia sớm muộn gì cũng phải suy tàn. Vương gia hưng thịnh hơn trăm năm, nếu Đại hoàng tử đăng cơ làm Đế, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng để Thái hậu tay cầm quyền cao. Còn hơn mười rương binh khí kia...” Huynh trưởng nháy mắt mấy cái, “Vốn chỉ có vài món, sau này mới được chúng ta thêm vào.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Trong lá thư này viết Vương gia có ý vọng trộm thông đồng với Bắc triều hả?”

Huynh trưởng gật đầu, “Bệ hạ vốn trời sinh đa nghi, mà trước yến hội Vương thượng thư còn nhiều lần lên nói chuyện với sứ thần Bắc triều, những việc đó hiển nhiên đều lọt vào mắt Hoàng đế. Và lại sau yến tiệc hôm đó, bệ hạ cũng phái người thử dò xét sứ thần Bắc triều một phen...”

“Vương thượng thư thật sự vọng trộm thông đồng với sứ thần Bắc triều?”

“Không.” Huynh trưởng lắc đầu, “Có cho Vương thượng thư một trăm lá gan thì hán cũng không dám.”

“Vậy...” Nếu Hoàng đế đã buộc tội Vương gia, thì chắc chắn sứ thần Bắc triều đã làm cho Hoàng đế xác nhận suy đoán của mình. Nhưng sứ thần Bắc triều sẽ không tự dưng cuốn mình vào nội đấu của Nam triều, trừ phi...

Ta đột nhiên cả kinh.

“Là... sư phụ?”

Huynh trưởng gật đầu khen ngợi, “Muội quả nhiên thông minh, có thể thuyết phục sứ thần Bắc triều hỗ trợ cũng chỉ có sư phụ muội thôi.”

...

Sau khi rời khỏi phủ Thế tử, chẳng hiểu tại sao, ta lại cảm thấy có điều gì đó bất thường. Nhưng đến tốt cùng bất thường chỗ nào, thì ta lại không thể nói rõ. Ta nhớ lại những lời huynh trưởng vừa nói với ta, suy nghĩ hết lần đến lần khác, cũng không phát hiện ra chỗ nào bất thường.

Cuối cùng ta cũng không thể làm gì hơn là lên xe ngựa về Vương phủ.

Khi xe ngựa đi ngang qua Nhất Phẩm Lâu, thì bỗng nhiên ngừng lại. Giọng phu xe truyền đến, “Quận chúa, có người chặn xe ngựa ạ.”

Ta nói với Bích Dung: “Muội xuống xem thử đi.”

Bích Dung liền xuống xe ngựa, một lát sau, Bích Dung trở về bẩm báo: “Quận chúa, có người muốn gặp người. Đây là tín vật ạ.”

Ta xem xét, là một vòng tay bạc, giống y đúc với vòng tay ám khí mà Thẩm Hoành đã từng đưa cho ta. Không biết sao Thẩm Hoành lại dùng cách này để gặp ta, ta nghĩ nghĩ rồi hỏi:

“Người đang ở đâu?”

Bích Dung đáp: “Trong phòng Nhất phẩm ạ.”

Ta nói: “Ta đi gặp một chút, muội ở đây đi.”

Bích Dung lo lắng nói: “Quận chúa, vào lúc này mà tùy tiện gặp người xa lạ, ngộ nhờ...”

“Là bạn của sư phụ, gặp cũng không sao đâu.”

Vì không muốn rước lấy chuyện phiền toái không cần thiết, nên ta đi vào Nhất Phẩm Lâu từ cửa sau. Sau khi vào phòng Nhất phẩm, quả thực như ta đoán, người muốn gặp ta chính là sử thần Bắc triều ta đã từng gặp trong cung vài ngày trước đó.

Hôm nay hắn mặc y phục đỏ thẫm, áo bào màu xanh da trời, dựa vào cửa sổ, ngắm nhìn núi sông xa xa.

Ta vào thẳng vấn đề: “Đan tướng quân hẹn Bình Nguyệt ở đây có chuyện gì không?”

Hắn ngáp một cái rồi mới miễn cưỡng xoay người lại, nhìn ta từ trên xuống dưới vài lần rồi mới nói:

“Không cần khách khí. Ta họ Đan, tên một chữ Lăng, là sư đệ của Thẩm Hoành, con có thể gọi ta một tiếng sư thúc.”

Ta do dự hồi lâu mới gọi: “... Sư thúc.”

Đan Lăng cười cười, “Sư đệ tiết ngoan, đây là lễ gặp mặt sư thúc cho con.” Đan Lăng lấy một cái hộp gấm màu xanh như nước hồ ra, “Những ám khí sư phụ con thường đưa cho con có không ít cái do ta làm.”

Ta mở hộp gấm ra, bên trong có năm vòng tay bạc, Đan Lăng còn nói thêm: “Ta đã cải tiến chỗ nối lại, sau này sẽ không dễ bị bung ra nữa.”

Đan Lăng có thể nói ra những lời này, thì tuyệt đối không phải gạt ta. Dù sao sư thúc cũng gọi rồi, nên lễ gặp mặt này... không cần từ chối.

Thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện, có nhiều ám khí phòng thân cũng tốt, trời mới biết ngọn lửa tiếp theo có thể đốt vào người mình hay không.

Ta nhận hộp gấm, “Đa tạ sư thúc.”

Đan Lăng cũng không nói thêm điều gì, chỉ nhìn ta chăm chăm. Ta vừa mới nhận quà của người ta, rồi ngay sau đó nói phải đi thì hơi không ổn cho lắm. Suy nghĩ một chút, chuẩn bị làm quen với vị tân sư thúc này một phen.

Không ngờ vị tân sư thúc này bỗng nhiên hỏi: “Có người trong lòng chưa?”

Ta ngẩn người, sau đó lắc đầu.

Tân sư thúc nhún mày, ánh mắt nhìn ta hơi bất mãn. Sau đó ta phải vắt hết óc để nghĩ ra rất nhiều đề tài mới mẻ, Đan Lăng không hứng thú lắm, làm nụ cười của ta càng lúc càng gượng gạo.

Sư thúc này xem ra không vừa lòng về ta và cũng không dễ ở chung cho lắm..

Tuy nói ngữ khí hơi khách sáo, ngoài mặt cũng không tìm ra lỗi sai nào, nhưng nhìn từ ánh mắt của Đan Lăng, thì hắn chỉ còn thiếu khắc lên mặt một câu —— Ánh mắt của sư huynh sao lại kém thế.

Ta cân nhắc, càng cảm thấy vì năm vòng tay bạc mà phải cười làm lành với sư thúc ở trong này, hình như hơi không đáng..

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38

Sau khi cáo từ Đan Lăng, ta ôm năm vòng tay bạc rời khỏi phòng Nhất phẩm. Ta vẫn rời đi từ cửa sau như cũ, nhưng lần này lại không được may mắn cho lắm. Ta vừa mới bước ra khỏi cánh cửa, còn chưa kịp đóng cửa sau lại, thì có một con dao cửa vào cổ, ta chỉ thấy cổ đau, rồi trước mắt tối sầm lại, cả người đã lập tức mất đi ý thức.

Chờ ta khôi phục được ý thức, thì xung quanh đã là một màu đen u tối, đưa tay lên cũng không thấy năm ngón. Ta động đậy theo bản năng, trên người đã bị dây thừng thô to trói lại, nhưng trói hơi lỏng nên dễ bị tháo ra, trọng miêng cũng bị nhét cái gì đó tròn tròn.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, tính thêm lần này thì ta đã bị người bắt hai lần.

Lần đầu tiên là Tư Mã Cận Du, lần thứ hai là... Trước mắt xem ra, ta cũng không biết ai bắt mình. Nhưng nhìn từ đái ngộ tệ thế này, thì có lẽ không phải Tư Mã Cận Du rồi.

Vậy là ai?

Ta vắt hết óc suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra cái gì. Qua một hồi lâu, ta bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó là tiếng mở cửa “cót két” khe khẽ, ta vội nhắm hai mắt lại làm bộ như chưa tỉnh.

Tiếng bước chân dừng ngay trước người ta.

Có người đá đá chân của ta, không mạnh lắm, nhưng hơi đau, ta cố chịu đựng không phát ra tiếng.

Lúc này, ta nghe thấy có người nói: “Này, dù sao người ta cũng là Quận chúa, người cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút chứ.”

Lại có người hừ một tiếng, “Sắp chết rồi thì thương hoa tiếc ngọc làm gì?”

Ta ngạc nhiên, có người muốn đẩy ta vào chỗ chết?

“Muốn trách thì trách cô ta được Đại hoàng tử coi trọng, nếu không phải cô ta, thì sao Đại hoàng tử phải lưu lạc đến nước này?”

“Còn chưa tỉnh lại, đi bẩm báo đại nhân trước đi.” Ta nghe thấy lại có người hừ một tiếng, “Cơ thể Quận chúa cũng quá mảnh mai mà, lâu vậy mà vẫn chưa tỉnh lại.”

Khi nghe thấy tiếng bước chân lại vang lên, ta mới lén mở hí mắt, chung quanh đến cái cửa sổ cũng không có, mặt đất rất ẩm ướt, ta đầu tiên phán đoán hiện tại mình đang ở trong mật thất dưới lòng đất. Mới vừa nghe người nọ nói muốn bẩm báo đại nhân, thì nơi này chắc là phủ đệ của một vị quan viên.

Sau khi cửa đóng lại, trong mật thất lại khôi phục màu đen u tối.

Ta nghiền ngẫm từng câu mấy người kia vừa mới nói, bọn họ vừa nhắc tới Tư Mã Cận Du. Ta bỗng dưng nhớ tới đám quan viên ta đã gặp vài ngày trước ở phủ Thái tử, bọn họ đã nói ta là hồng nhan họa thủy.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, sẽ không phải đám người ở Thái tử đang cảm thấy ta đã trở ngại con đường của Tư Mã Cận Du, nên bây giờ mới bắt ta để giết người diệt khẩu?

Ta rùng mình một cái.

Ta vội bình tĩnh lại, lúc này không thể hoảng sợ. Nếu thật sự có người muốn giết ta diệt khẩu, thì bây giờ ta cần phải thoát khỏi mật thất. Lúc ta đi gặp Đan Lăng, thì A Phù cũng đi theo. Vậy khi ta bị người đánh ngất thì A Phù cũng đã thấy.

Nói cách khác, A Phù đã biết tin ta bị bắt cóc.

Như vậy, chỉ cần có thể kéo dài thời gian, thì chắc chắn sẽ có người trong Vương phủ tới cứu ta. Và lại dù sao ở đây cũng không quen ai, mà hiện tại chỉ bằng sức lực của một thiếu nữ thì ta tuyệt đối khó mà trốn khỏi.

Dây thừng buộc trên người không chặt, ta xoay vài cái đã tuột ra, phun cái thứ gì đó trong miệng ra, rồi thở ra một hơi. Sau đó sờ sờ cây trâm trên búi tóc và bảo thạch cài trên vành tai, may mắn hai thứ đó vẫn còn.

Nhưng năm vòng tay tân sư thúc mới cho ta thì không thấy đâu.

Nghĩ đến việc phải dùng khuôn mặt tươi cười hầu lâu như vậy, còn bởi vì đi gặp Đan Lăng mà bị người bắt cóc, làm ta hơi thấy căm phẫn trong lòng. Ta thầm nghĩ: Lần sau gặp lại Đan Lăng, nhất định phải đòi hán quả bồi thường mới được! Năm vòng tay bạc quá lố vốn mà!

Bỗng nhiên, lại có tiếng bước chân vang lên, còn kèm theo vài tiếng nói khẽ, cửa bị đóng nên ta không nghe rõ lắm. Ta cảnh giác dựa vào bức tường lạnh như băng, trong tay cầm một bao bột phấn, chỉ cần đợi lát nữa bọn họ có ác ý gì với ta, ta sẽ không chút do dự mà tung bột phấn ra.

Cửa bị mở ra.

Ánh sáng chiếu vào mắt làm ta hí mắt lại theo phản xạ. Đợi ta thích ứng được ánh sáng, thì cũng thấy rõ mấy người trước mắt. Quả thực như ta suy đoán, người bắt ta lần này, là quan viên đầu tiên ta nhìn thấy ở chỗ Tư Mã Cận Du lần trước.

Hắn mặc thường phục, ta cũng không thể đoán chức quan của hắn là gì, đành phải mở miệng cười, “Cách đại nhân mời Bình Nguyệt làm khách rất đặc biệt, thật làm cho Bình Nguyệt được sung ái mà lo sợ...”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Ta không phải Thái tử điện hạ, không chịu nổi lời ngon tiếng ngọt này của ngươi đâu.”

Ta khẽ ho một tiếng, “Chắc đại nhân hơi hiểu lầm Bình Nguyệt...”

“Hiểu lầm cái gì? Thái tử điện hạ hùng tài vĩ lược, nếu không phải mọi tâm tư đều đặt lên người ngươi, thì bây giờ Tam hoàng tử làm gì có cơ hội rêu rao chứ?”

Từ xưa đã có Đất Kỳ Bao Tự họa quốc, người đời chỉ nói hồng nhan họa thủy, nhưng sao không có ai nghĩ các nàng vô tội biết bao! Chỉ là một người con gái, sao có thể lật đổ một quốc gia cơ chứ? Nếu Quân vương sáng suốt, có thể phân biệt đúng sai, có thể cưỡng lại mê hoặc của mỹ nhân, thì đây mới là hùng tài vĩ lược chân chính! Và lại, ta căn bản cũng không muốn, lúc này lại quy tội lên đầu ta, đúng là quá oan uổng mà!

Chẳng qua ta biết lúc này không thể tranh cãi với hắn, hắn đã cho rằng đây là lỗi của ta, thì dù có nói thế nào thì hắn cũng cho rằng ta đang ngụy biện, nếu nhất thời không không chế được lời nói thì sẽ chọc giận hắn mất.

Ta bình tĩnh đếm số người, có sáu người, trừ vị quan gầy yếu trước mắt này ra, thì năm người còn lại đều có dáng người to lớn, một nắm đấm có thể phá hủy gương mặt ta. Hay nói cách khác, một bãi miếng bọn họ phun ra cũng có thể làm ta chết đuối...

Ta đang bị yếu thế.

Ta nói: “Đại nhân nói đùa, Bình Nguyệt không tài không đức, sao Thái tử điện hạ lại đặt tâm tư lên người Bình Nguyệt chứ? Và lại huynh trưởng của Bình Nguyệt vẫn luôn ở phe Thái tử điện hạ...” Dừng một chút, ta lại nói: “Tuy bây giờ bệ hạ thay đổi Thái tử, nhưng bệ hạ có thể đổi một lần, thì cũng có thể có lần thứ hai. Bình Nguyệt và huynh trưởng đã sớm khuyên cha đứng về bên Thái tử điện hạ nhiều lần, nay cha cũng hơi buồn lòng. Nếu đại nhân giết ta, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ chuyện. Cha ta nếu biết con gái của mình chết vào tay người dưới trướng của Thái tử điện hạ, thì cả đời này tuyệt đối sẽ không ra sức vì Thái tử. Thái tử điện hạ làm Chư quân nhiều năm, trong dân gian cũng có danh vọng. Tam hoàng tử cũng chỉ mới làm Chư quân, sao có thể theo kịp danh vọng của Thái tử chứ?”

Ta nói nhỏ nhẹ: “Mong đại nhân suy nghĩ lại, chớ vì nhất thời xúc động mà làm lỡ nghiệp lớn của Thái tử điện hạ.”

“Ngươi thế mà vẫn còn nhanh mồm nhanh miệng được!” Tuy hắn nói thế, nhưng ta lại cảm giác hắn hơi buồn lòng.

Ta không ngừng cố gắng, “Chúng ta đều là người của Thái tử, đều cùng trên một con thuyền. Bình Nguyệt cũng biết đại nhân trung thành và tận tâm, làm những chuyện này cũng vì Thái tử điện hạ. Nay tình hình nguy cấp, Thái tử nên dùng toàn lực đối phó Tam hoàng tử, mà ta lại bị đại nhân mời làm khách, nói vậy lát nữa Thái tử cũng sẽ biết tin. Đến lúc đó Thái tử sẽ bị phân tâm, không bằng đại nhân thả Bình Nguyệt ra, rồi coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.”

Hắn hơi do dự.

Tìm ta đập “thình thịch”, cũng không biết lời này có hiệu quả không nữa.

Giây lát sau, sắc mặt của hắn hơi bình thường lại, nhưng cũng không thả ta ra, mà chỉ sai hạ nhân đưa đồ ăn và cây đèn tới cho ta. Ta hơi thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn cũng lo lắng lời của ta.

Chỉ cần có thể kéo dài một hai ngày, thì mặc kệ hắn thả hay không, ta vẫn có thể được cứu.

...

Nhưng tốc độ được cứu còn nhanh hơn ta đã dự đoán. Ta dùng xong bữa ăn không lâu, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào náo động, đủ tiếng bước chân hỗn độn hấp tấp vang tới. Ta thậm chí còn nghe thấy giọng của Bích Dung và Lê Tâm——

“Quận chúa! Quận chúa! Quận chúa!”

Dám quang minh chính đại kêu to như vậy, xem ra A Phù đã mang theo không ít viện binh.

Ta lớn tiếng đáp lại một câu: “Ta ở trong này!”

“A, Quận chúa ở bên trong!” Không rõ là giọng của Bích Dung hay của Lê Tâm, ngay sau đó cửa liền “ầm ầm” sập xuống. Ta vốn tưởng rằng người đầu tiên mình nhìn thấy sẽ hai đứa nha hoàn kia, không ngờ đập vào mắt ta đầu tiên lại là Thẩm Hoành và Tư Mã Cần Du.

Hai người bọn họ gần như đứng kề vai nhau, chỉ là ở giữa có khoảng cách.

Trừ lần đầu tiên gặp Tư Mã Cần Du, còn ngoài ra ta chưa thấy Thẩm Hoành và Tư Mã Cần Du cùng một lúc. Một người ôn nhu nhã nhặn, một người tuấn mỹ tú đật, đứng cạnh nhau thật sự rất đẹp mắt, nếu không phải tình huống hiện tại không thích hợp, thì ta rất muốn chiêm ngắm thưởng thức một phen.

Chỉ có điều ta biết hai người này có vấn đề ở chỗ nào. Không bàn đến vướng mắc kiếp trước, chỉ cần kiếp này thì lập trường cũng đã không giống nhau rồi. Nếu Tư Mã Cần Du biết Thẩm Hoành giúp cha giành lấy ngôi vị Hoàng đế vốn thuộc về hắn, thì giờ phút này hai người chắc chắn sẽ thủy hỏa bất dung rồi.

Ta đứng dậy từ trên mặt đất, rồi nở nụ cười gương gao với bọn họ.

Hai người gần như cùng bước vào, nhưng tiếc rằng cửa quá nhỏ, chỉ có thể để một người vào. Nhưng hai người lại khẳng khái không chịu nhường, mà cùng chần ở trước cửa. Trong lúc nhất thời, Tư Mã Cận Du và Thẩm Hoành cùng quay đầu nhìn đối phương.

Nhìn bộ dáng của Tư Mã Cận Du như chỉ hận không thể cầm dao đâm xuyên tim Thẩm Hoành.

Thường ngày Thẩm Hoành vẫn đều xử sự cực kỳ ôn hòa, nhưng hôm nay đối mặt Tư Mã Cận Du, thì phần ôn hòa kia đã đổi thành mưa đao bay đầy trời, sắc bén mà mạnh mẽ.

Ta nuốt nước miếng, nói: “Ta...”

Hai người đồng thời quay đầu lại, cùng mở miệng ——

“A Uyển, có bị thương không?”

“A Uyển, có thấy khó chịu không?”

Ta nhìn Tư Mã Cận Du, lại nhìn Thẩm Hoành, sau đó lắc đầu, “Ta không sao.” Ta thấy hai người họ đều không có ý lui bước, đành tự mình đi tới, “Xin nhường một chút, ta đi ra ngoài, trong này khó chịu lắm.”

Hai người đều lui một bước, ta cuối cùng cũng thoát khỏi mặt thất này. Người bên ngoài đông nghẹt, nhưng ta vẫn nhìn ra một bên là người Vương phủ, bên còn lại là người của Tư Mã Cận Du. Bọn họ đều cúi đầu xuống, cũng khá yên tĩnh.

Tư Mã Cận Du nói: “A Uyển, chuyện này ta sẽ cho nàng một lời giải thích. Nàng là thê tử chưa cưới của ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu uất ức, cũng sẽ không để nàng chết oan uổng.”

Lời này nghe thế nào cũng như đang châm biếm Thẩm Hoành...

Ta nhìn Thẩm Hoành, sắc mặt Thẩm Hoành quả thực hơi tái nhợt. Chắc hẳn đang nhớ lại chuyện kiếp trước.

Ta cũng không nói thêm điều gì, chuyện vướng mắc tình yêu của bọn họ ở kiếp trước ra sao thì kệ bọn họ, bây giờ ta chỉ muốn về phủ nghỉ ngơi thôi. Ta gật đầu nói:

“Được.”

Sau đó Tư Mã Cận Du tự mình đưa ta về Tây Lăng vương phủ, khi xuống xe ngựa, ta thấy Thẩm Hoành cũng đi xuống từ xe ngựa của Vương phủ, trời rất tối, ta không thấy rõ nét mặt của Thẩm Hoành, nhưng thấy hắn đứng một mình cạnh xe ngựa, bóng dáng ấy rất cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39

Ngày hôm sau, ta ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Bích Dung hầu hạ ta rửa mặt xong xuôi, mới từ từ nói với ta:

“Quận chúa, Dịch Phong công tử đến đây ạ.”

Ta thấy ánh mắt nàng sáng lên, trong lòng cũng đoán được sơ sơ.

Ta hỏi Lê Tâm: “Dịch Phong đến lâu chưa?”

Lê Tâm trả lời: “Trời vừa sáng đã tới rồi ạ.”

Bích Dung nói tiếp: “Ngày hôm qua Quận chúa bị kinh sợ nên cần phải nghỉ ngơi, Thẩm công tử cũng nói không được quấy nhiễu giấc ngủ của Quận chúa, nên Bích Dung cũng không dám đánh thức Quận chúa dậy ạ.”

Lê Tâm cũng gật gù đầu phụ họa theo.

Ta biết ngày trước Dịch Phong đối xử với ta không tốt, hai nàng đều nhìn thấy. Mà hai đứa nha hoàn này cực kỳ bảo vệ ta, hiếm có dịp Dịch Phong qua đây một chuyến, nên việc các nàng muốn làm khó hắn cũng nằm trong dự liệu của ta.

Ta cũng không trách hai nàng, chỉ làm biếng gấp một cái rồi hỏi: “Dịch Phong đang ở đâu?”

“Ở ngoài sân ạ.”

Ta vừa ra sân thì thấy Dịch Phong đang ngồi trên ghế đá đối diện Thảm Hoành đưa lưng về phía ta. Hai người đang nói chuyện, hơi cách xa ta, nên ta cũng không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ có thể mang máng nghe ra năm chữ “Cung thương giác trung vũ”.

Hai người họ trò chuyện với nhau rất vui, Dịch Phong đặc biệt chăm chú, ta đứng sau lưng hắn hồi lâu mà hắn cũng không biết. Thảm Hoành đã sớm thấy ta, nhưng chỉ liếc nhìn ta một cái rồi vội thu lại.

Ta cũng không lên tiếng, chỉ im lặng lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Thảm Hoành cũng khá phối hợp với ta, tiếp tục chuyện trò vui vẻ với Dịch Phong. Thảm Hoành và Dịch Phong đều là người yêu cảm, nên khi hai người ở chung một chỗ cũng chỉ nói về âm luật. Nhưng người khiến ta bất ngờ lại là Dịch Phong, từ lần đầu tiên gặp Dịch Phong, hắn vẫn luôn mang vẻ lạnh lùng, dù gặp ai, đến cả Tư Mã Cận Du thì cũng mang dáng vẻ như vậy, nhưng bây giờ nghe ngữ khí của hắn, thì có thể tưởng tượng về mặt của hắn lúc này phần khởi cỡ nào.

Có lẽ Dịch Phong đã gặp được tri âm tri kỷ.

... Tri âm?

Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, trước kia Dịch Phong cũng từng gặp tri âm, còn truyền ra không ít lời đồn. Ta nhớ ta cũng từng thấy bóng dáng tri âm kia của Dịch Phong, hiện tại nhớ lại, bóng dáng tri âm kia giống Thảm Hoành tới chín phần.

Ta còn nhớ rõ là cùng ngày đó, ta đã bái Thảm Hoành làm thầy.

Ta vòng ra sau Thảm Hoành, nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn, bóng dáng từng thấy trước kia nay từ từ chồng vào.

Đây rõ ràng là cùng một người.

Dịch Phong thấy ta, vẻ phức tạp trong mắt chợt lóe rồi thôi. Rất nhanh, hắn đã giấu đi biểu cảm đang có mà trở về Dịch Phong ta thường thấy, rồi đứng dậy chậm rãi thi lễ với ta.

“Quận chúa vạn phúc.”

Ta khoát tay, nói: “Không cần đa lễ, ngươi đến tìm ta có chuyện gì?”

Dịch Phong liếc nhìn Thảm Hoành một cái, Thảm Hoành rất biết điều mà nói với ta: “A Uyển còn chưa ăn sáng đúng không? Ta đi nấu cho con chút cháo trắng.”

Chờ đến khi ngoài sân chỉ còn ta và Dịch Phong, Dịch Phong mới lãnh đạm nói: “Đại hoàng tử điện hạ mấy ngày nay phải xử lý nhiều việc, bận tới mảy mòi mệt, nên mới để tôi qua đây cho người một câu trả lời về chuyện hôm qua, những kẻ đã bắt người ngày hôm qua đã bị tôi đưa hết qua đây, Đại hoàng tử bảo tôi chuyển lời cho người, tùy người xử trí. Còn Lư thị lang ——” Dừng một chút, hắn nhìn ta rồi gằn từng tiếng: “Hắn đã chết.”

Ta hơi kinh ngạc.

Ta còn tưởng Tư Mã Cận Du nhiều nhất cũng chỉ trừng phạt Lư thị lang mà thôi, tuy hắn bắt ta nhưng chưa làm ta bị thương, tội không đáng chết. Hơn nữa, mặc dù Tư Mã Cận Du là Hoàng tử, nhưng Lư thị lang cũng là quan viên trong triều, dù phạm vào đại tội thì Tư Mã Cận Du cũng không có quyền giết hắn.

Ta hỏi: “Hắn chết như thế nào?”

“Tự sát.” Nét mặt Dịch Phong không chút thay đổi nhìn ta, ánh mắt kia giống như ta đã phạm vào tội lớn ngập trời vậy. “Đêm qua, Lư thị lang bị Đại hoàng tử xích lại, hai người tranh cãi một trận, rồi Lư thị lang nhất quyết muốn lấy cái chết để thay đổi tâm ý của Đại hoàng tử với người. Đáng tiếc Lư thị lang đã chết, nhưng tâm ý của Đại hoàng tử với người vẫn như cũ không đổi.”

Nghe xong, trong lòng ta khá cảm động. Nếu Tư Mã Cận Du đăng cơ làm Đế, thì Lư thị lang này nhất định sẽ thành trung thần có thể lưu danh sử sách.

“Lấy tâm trí, tài năng và học vấn của Đại hoàng tử thì có thể an bang. Chỉ tiếc ngài ấy lún ở kiếp trước quá sâu, nên đều đem phần lớn tâm tư đặt vào người.” Dịch Phong cười tự giễu, ta cũng không hiểu hắn đang tự giễu cái gì.

Nhưng ta lại nghe ra ý tiếc hận trong giọng của hắn.

Kỳ thật mặc kệ kiếp này Tư Mã Cận Du đặt tâm tư ở đâu, thì ta cũng cảm thấy một khắc hắn gặp Thảm Hoành kia thì đã thua rồi. Thảm Hoành tuy ôn hòa, nhưng bàn đến chuyện tâm kế, đối nhân xử thế thì thật sự không ai có thể bì kịp.

Ta đột nhiên hỏi: “Tri âm trước kia ngươi gặp là sư phụ ta?”

Dịch Phong hỏi lại ta, “Người cảm thấy tôi đối với sư phụ người rất đặc biệt?”

Ta gật đầu.

Dịch Phong u oán nói: “Chuyện này không liên quan tới tôi, mà do người hết.”

Ta gạt mình, “Lời này có ý gì?”

Dịch Phong nói: “Người cũng biết một vía của người ở trong người tôi đúng không? Kiếp trước người quá chấp niệm sư phụ, nên một vía bị tách ra kia dù đã chuyển thế cũng vẫn mang theo chấp niệm đó, nên lần đầu tôi nhìn thấy Thẩm Hoành, thì luôn không kìm lòng được mà muốn tới gần hẳn...” Hắn khẽ ho một tiếng, “Đương nhiên, Thẩm Hoành tinh thông âm luật, cũng là một trong những nguyên nhân khiến chúng tôi hợp nhau.”

Ta hỏi: “Người có biết cách để vía kia trở về người ta không?”

Dịch Phong rũ mi mắt xuống, im lặng hồi lâu mới đáp: “Không biết.”

Dịch Phong đi rồi, Thẩm Hoành qua đây ăn sáng với ta. Vừa mới nghe Dịch Phong nói như vậy, nên ánh mắt ta nhìn Thẩm Hoành dù sao cũng hơi không giống trước. Thẩm Hoành là người cẩn thận, khi ta nhìn Thẩm Hoành lần thứ hai, thì Thẩm Hoành hỏi ta:

“Dịch Phong vừa nói gì với con vậy?”

Ta hỏi: “Có phải sư phụ cũng biết một vía của con ở trong người Dịch Phong không?”

Thẩm Hoành gật đầu.

“Vậy sư phụ có biết làm sao để vía kia trở lại người con không?”

Thẩm Hoành hỏi lại ta: “Con muốn vía kia trở về à?”

Kỳ thật có cũng được, mà không có cũng thế, đều không quan trọng. Dù sao mười sáu năm qua ta cũng vẫn luôn như vậy. Ta nói:

“Có hay không cũng được ạ.”

Thẩm Hoành thở dài: “Ta tìm không ít cách nhưng không thành công, chẳng qua ta đoán Tư Mã Cận Du đã tìm được cách. Con đã cảm thấy có hay không cũng được, thì có thể trở về hay không cũng không sao. Kỳ thật làm người vô tâm cũng rất tốt, ít ra sau này dù xảy ra chuyện gì, thì A Uyển cũng không bị tổn thương.”

...

Tin ta bị bắt cóc cũng không biết sao lại truyền ra ngoài, chỉ mấy ngày ngắn ngủn đã có quả an ủi cuộn cuộn không ngừng đưa tới, đến cả Đan Lăng cũng qua thăm.

Lúc hẳn tới, Thẩm Hoành đang dạy ta khi bị dây thừng trói thì phải tháo như thế nào.

Khi ta đang cố gắng tháo nút thắt theo cách Thẩm Hoành dạy, thì chợt nghe thấy một tiếng cười khẽ vang lên, ta ngược mắt nhìn, thì thấy Đan Lăng đang nhảy xuống tường, đứng trước mặt ta.

Vừa thấy Đan Lăng, làm ta nhớ tới năm vòng tay bạc không có duyên với ta.

Đan Lăng lạnh lùng nói: “Sư diệt, tháo nút thắt không nên dùng sức, mà dùng kỹ xảo. Chắc sư huynh cũng chỉ mẹo cho con rồi, thế sao vẫn chưa tháo được?”

Ta biết Đan Lăng không hài lòng về ta, ẩn ý lời này của hắn không phải đang nói ta ngốc à?

Vừa rồi ta hơi luống cuống nên luôn không tháo được. Bây giờ Đan Lăng đang ở trước mặt, ta không muốn thua chí khí, bèn lập tức bình tĩnh lại, rồi nhớ lại mỗi câu và động tác làm mẫu của Thẩm Hoành.

Con người ta chỉ cần không đề cập đến chữ tình, thì học cái gì cũng không quá chậm chạp.

Qua non nửa nén hương, cuối cùng ta cũng tháo được nút thắt như ý nguyện. Ta thả cổ tay hơi đỏ do bị dây trói xuống, vừa định cho Đan Lăng một ánh mắt đắc chí, thì Thẩm Hoành đã vội cầm cổ tay của ta, về mặt đau lòng nói:

“Sao lại có sức vậy? Có đau không? Để ta bôi thuốc cho con.”

Đan Lăng thích thú nhìn ta và Thẩm Hoành.

Ta vội rút tay về, “Không đau ạ.”

Ánh mắt Đan Lăng vội thay đổi, như ta đang làm chuyện không nên làm vậy. Hắn nhủ mảy nhìn ta, “Con gái mà có sẹo sẽ không đẹp, mau để sư phụ con bôi thuốc đi.”

Ta nói với Đan Lăng: “Sư thúc nói quá, mấy vết đỏ này qua đêm nay là hết rồi, cần gì phải bôi thuốc làm quá lên chứ? Và lại người con cũng không có yếu thể đâu, sư thúc đúng là nghiêm trọng hoá mà.”

Ta lại nói với Thẩm Hoành: “Sư phụ, người biết y thuật, hẳn cũng biết mấy vết đỏ này một lát nữa sẽ hết mà.”

Đan Lăng càng nhủ mảy chặt hơn, sắc mặt cũng không dễ nhìn, hẳn mở miệng, hình như đang muốn nói gì đó, thì đã bị Thẩm Hoành cười ngắt lời, “Ừ, chắc đêm nay có thể hết rồi.” Sau đó, Thẩm Hoành lại thân nhiên chuyển đề tài, “Sao đệ lại tới đây?”

Dường như Đan Lăng vẫn đang rất bất mãn, nhưng bị ánh mắt của Thẩm Hoành ngăn lại, nên hắn phải nén lại khiến khuôn mặt có hơi đỏ lên.

“Nghe nói sư đệ bị bắt cóc, nên đệ đến xem thử. Huynh yên tâm, không có người thấy đệ đến.” Đan Lăng lấy một vật từ trong ngực ra, “Cho con an ủi.”

Đan Lăng vừa nói, trong lòng ta càng không thoải mái. Nếu không phải do hắn ngày đó đột nhiên ngăn ta lại, thì ta sẽ không bị người ta nhân cơ hội bắt đi.

Ta nói: “Lần trước sư thúc đưa cho con năm vòng tay bạc đã bị rút trên đường bị bắt, tâm ý của sư thúc nay cũng không còn nữa, sư đệ thật sự cực kỳ áy náy.”

Thẩm Hoành vừa nghe thì híp mắt lại.

“Con đã gặp đệ ấy trước khi bị người của Tư Mã Căn Du bắt?”

Ta gật đầu, rất cảm khái nói: “Haiz, vừa ra cửa Nhất Phẩm Lâu, năm vòng tay bạc còn không chưa hết nóng, thì đã bị người ta đánh bất tỉnh. Năm vòng tay bạc bây giờ cũng không biết ai được lợi nữa...”

Cuối cùng, ta liếc nhìn Đan Lăng một cái.

Đan Lăng hơi sợ hãi nhìn Thẩm Hoành, rồi vội vàng nói với ta: “Không có gì không có gì, chỉ năm vòng tay bạc thôi. Con là sư đệ của ta, mấy ngày nữa ta sẽ cho con mười cái.”

Thẩm Hoành nói: “Sư đệ, ta nhớ rõ đệ có đồ tốt được sư phụ cho trước khi xuống núi.”

Đan Lăng đau lòng nói: “Sư đệ, mấy ngày nữa ta lại cho con thêm một phần lễ gặp mặt, con nhất định sẽ thích.”

Xem bộ dạng kia của Đan Lăng thì chắc đó là đồ rất tốt.

Ta cười híp mắt nói: “Đa tạ sư thúc ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 40

Hôn lễ của ta và Tư Mã Căn Du đã quyết định sẽ tổ chức vào ngày mười sáu tháng Giêng, tính ra từ nay tới đó cũng chưa tới hai mươi ngày nữa. Tư Mã Căn Du muốn ta an phận ở trong phủ đệ già, hẳn còn đưa tới không ít thị nữ tùy tùng đến đây, ngoài mặt nói để ta dùng, nhưng thực chất là theo dõi nhất cử nhất động của ta.

Ta biết mấy ngày nữa cha sẽ mưu phản nên ngoan ngoãn ở trong phủ làm một tân nương an phận đợi ngày xuất giá, biết Tư Mã Căn Du không thích Thẩm Hoành, nên ta cố gắng ít tiếp xúc với Thẩm Hoành lại.

Huynh trưởng lên đến đây một lần, huynh ấy nói cho ta biết —— Mừng một tháng Giêng Thái tử sẽ mang quân tới bức vua thoái vị, tin tức này đã đến tai Đại hoàng tử rồi.

Ta hiểu ý của huynh trưởng, nếu Tư Mã Căn Du biết Thái tử muốn bức vua thoái vị, như vậy ngày mừng một hôm đó chắc chắn hắn sẽ đến ngăn cản, đây là cơ hội tốt để Tư Mã Căn Du xoay ngược tình thế.

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau”, xem ra cha đang muốn mượn ve để dẫn dụ bọ ngựa, còn người ở phía sau thì đang làm chim sẻ rồi.

Mùng một tháng Giêng nhanh chóng đã đến.

Vì là Tết, nên toàn thành Kiến Khang đều vô cùng vui mừng náo nhiệt, trời còn chưa sáng đã nghe thấy tiếng pháo vang lên không ngừng ở một số nhà, trong Vương phủ cũng bày biện rất nhiều lễ vật. Khi ta dậy, đồ ăn sáng còn chưa kịp dùng thì đã mặc cung trang mới rồi vào cung với mẹ. Theo thói quen mỗi năm, hôm nay trong cung sẽ tổ chức tiệc mừng, phu nhân của các quan đại thần đều phải vào cung tham kiến Hoàng hậu.

Sau khi tiến cung, ta phát hiện mẹ có hơi bất an. Ta tính canh giờ còn bao lâu nữa trong cung sẽ có chuyện. Có lẽ mẹ cũng đã biết trước chuyện này, bằng không sao mẹ lại có bộ dáng như vậy chứ.

Trước khi vào tham kiến Hoàng hậu, mẹ kéo tay ta, nhẹ giọng dặn dò: “Đội lạt nữa dù có xảy ra chuyện gì thì con cũng đừng lo lắng, đã có mẹ ở đây rồi.”

Ta gật gật đầu.

Thời gian này vì chuyện Tư Mã Cận Du bị phế mà Hoàng hậu tiêu tụy đi không ít, mặc dù đã dùng loại son phấn tốt nhất, nhưng cũng khó có thể che đi nét u sầu buồn bã trên khuôn mặt bà. Bà răn dạy qua loa mấy phu nhân vài câu rồi để mọi người lui xuống.

Ta rất vui vẻ, hận không thể mọc thêm đôi cánh trên chân để nhanh chóng rời khỏi nơi hôm nay sẽ xảy ra chuyện.

Không ngờ ta với mẹ vừa mới bước chân ra khỏi cung Phượng Tê, thì có một cung nữ tiến đến nói:

“Xin Quận chúa dừng bước, Hoàng hậu nương nương có chuyện muốn nói với người ạ.”

Mẹ lo lắng liếc mắt nhìn ta một cái, ta nói: “Mẹ về phủ trước đi, con nói chuyện với Hoàng hậu nương nương xong sẽ lập tức trở về. Mẹ đừng lo.” Ta cẩn thận nghĩ ngợi, trận chiến giành ngôi vị Hoàng đế này, bất luận ai thắng ai thua, thì ta cũng không lo sẽ mất mạng.

Ta nhìn bóng mẹ rời đi, rồi đi vào cung Phượng Tê với cung nữ.

Hoàng hậu vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nhưng ngồi bên cạnh đã có thêm Văn Dương công chúa. Ta liền quỳ gối hành lễ, Hoàng hậu khoát khoát tay, “Không cần đa lễ, ngồi xuống đi.”

Ta cũng không biết Hoàng hậu giữ lại một mình ta để nói chuyện gì, đành ngồi yên trên đôn được trải tấm nệm êm lằm từ loại lụa thượng đẳng chờ Hoàng hậu mở miệng.

“Nghe nói Tây Lăng vương đã tìm cho con một sư phụ?”

Thật ra ta không ngờ Hoàng hậu sẽ hỏi đến Thẩm Hoành, ta quan sát Văn Dương công chúa, thấy nàng đang cười như không cười nhìn ta. Ta lễ phép:

“Dạ phải.”

“Là người Bắc triều?”

“Dạ.”

“Tình cảm của con với sư phụ không tệ?”

Ta run sợ, nói: “Cũng tốt ạ.”

Hoàng hậu thân nhiên nói: “Còn hơn mười ngày nữa con sẽ là con dâu của bản cung, có vài người và vài chuyện con phải biết tránh, đừng để người ta đồn đại lung tung. Con là người Cận Du chọn, tuy bản cung không vừa lòng, nhưng cũng không thể thay đổi tình cảm Cận Du dành cho con. Nếu không thể làm gì thì bản cung đành phải chấp nhận, sau khi thành hôn, con phải tự mình giải quyết mọi chuyện cho tốt, nên an phận thủ thường, sớm vì Cận Du mà khai chi tán diệp[1].”

[1] Khai chi tán diệp: sinh con đàn cháu đông.

Ta đáp “Dạ”, đồng thời cảm thấy thật may vì cha muốn tạo phản, bằng không sau này mỗi ngày phải đối mặt với Tư Mã Cận Du và vị Hoàng hậu không thích ta này, ta phải sống thế nào đây.

Sau đó Hoàng hậu lại dạy ta vài câu nữa, không có gì ngoài việc nhắc ta phải biết an phận thủ thường.

Ta chăm chú lắng nghe, nhưng cũng không để vào lòng.

Sau khi rời khỏi cung Phượng Tê, ta liền tính toán, nếu không nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung, thì rất có thể sẽ chạm mặt đám quân bức vua thoái vị. Ta không khỏi đi bộ nhanh hơn, đi không bao lâu, thì có tiếng “lộc cộc” của xe ngựa truyền đến.

Ở trong cung, có thể ngồi xe ngựa mà vừa lúc xuất hiện sau lưng ta cũng chỉ có một mình Văn Dương công chúa. Xe ngựa dừng lại trước mặt ta, có cung

nữ kéo màn che, giọng của Văn Dương công chúa truyền đến:

“Ta tiến ngươi một đoạn đường.”

Văn Dương công chúa hình như có chuyện muốn nói với ta, ta có muốn từ chối cũng không được. Huống hồ có xe ngựa đi cũng không tệ.

Sau khi ta lên xe ngựa, nhìn bầu trời bên ngoài, rồi nói: “Hình như trời sắp mưa rồi.” Bầu trời âm u như những thay đổi sắp xuất hiện trong Hoàng cung này.

Văn Dương công chúa cũng không mở mắt, “Ngày đầu tiên của năm mới đã mưa cũng không phải điềm lành.”

Lời này hơi khó nghe, ta cười gượng, đành phải nói: “Cảm ơn Công chúa đã đưa ta đi một đoạn đường.”

Cuối cùng Văn Dương công chúa cũng mở mắt nhìn ta, “Cảm ơn cái gì, hơn mười ngày nữa là thành ngươi một nhà rồi. Trước kia ta không thích ngươi, chỉ tiếc Hoàng huynh cố tình lại bị ngươi hấp dẫn, ta cũng chỉ biết học Mẫu hậu nhận mệnh. Còn những chuyện kiếp trước của các ngươi, ta cũng do vô ý thấy đôi lời bà cố nội lưu lại trong Thư các mới biết. Mặc kệ như thế nào, thì đó cũng là chuyện kiếp trước, ta cũng không muốn vì bà cố nội mà so đo tính toán, sau này ngươi cố gắng hầu hạ Hoàng huynh thật tốt là được.”

Cuối cùng ta cũng hiểu, Văn Dương công chúa cũng tới dạy ta giống Phần Nguyên hoàng hậu. Trong lòng ta buồn bực, kỳ thật ta cũng không muốn bị những chuyện kiếp trước làm phiền, nhưng Tư Mã Cận Du cứ muốn quấn lấy ta, hẳn là Văn Dương công chúa phải cấm Tư Mã Cận Du không so đo chuyện đó với ta mới đúng.

Văn Dương công chúa lại nói: “Chắc mấy ngày nữa là ta không còn ở Nam triều rồi. Mặc dù ta không ở đây, không thể lúc nào cũng chú ý quan sát ngươi, nhưng ngươi cũng phải tự giải quyết chuyện riêng của mình cho tốt, nhất là sự phụ của ngươi, có thể không gặp thì đừng gặp...”

Văn Dương công chúa còn nói thêm vài điều nữa, nhưng ta không nghe vào.

Bởi trong đầu ta chợt xuất hiện một ý tưởng khiếp sợ, trước đây Vinh Hoa công chúa nghe tin Bắc triều muốn cưới trưởng nữ dòng chính của Nam triều, mà trưởng nữ dòng chính cũng không nói phải là Văn Dương công chúa. Hôm nay nếu theo kế hoạch của cha, Tư Mã Cận Du sẽ chết dưới tay Thái tử, vậy cha sớm muộn gì cũng sẽ lên ngôi.

Cha đăng cơ làm Đế, vậy trưởng nữ dòng chính của Nam triều không phải ta sao?

Quả tìm trong lòng ngực đập thình thịch thình thịch, hình như có cái gì đó chợt lóe lên trong đầu ta.

Cha dám giành ngôi vị Hoàng đế, chắc hẳn phải có một chỗ dựa vững chắc đằng sau. Lúc trước huynh trưởng có thể hãm hại Tư Mã Cận Du, chuyện này không thể thiếu công lao của Thẩm Hoành. Mà hẳn với Đan Lăng lại là sư huynh đệ, Đan Lăng còn là Nhất phẩm Tướng quân của Bắc triều.

Như vậy, với tài năng của Thẩm Hoành thì chức quan của hẳn có thể là gì?

Cha nói Thẩm Hoành sống trong núi sâu, cũng có lời đồn Thái tử Bắc triều rất ít khi lộ diện. Lúc trước khi cha mẹ nhắc đến Thái tử Bắc triều đều dùng ánh mắt tự hào, hiển nhiên đó chính là ánh mắt nhìn con rể.

Còn nữa, từ trước đến giờ, cha đối với Thẩm Hoành cũng rất cung kính và khách khí...

Trong lòng ta đang cực kỳ hoảng sợ!

“Bình Nguyệt! Ngươi có nghe bản cung nói chuyện không?”

Ta lắc đầu theo bản năng, rồi thấy mặt của Văn Dương công chúa đen lại, ta mới kịp phản ứng, đành gật đầu nói:

“Có, ta vẫn đang nghe.”

Ta không khỏi nghĩ, nếu ta đoán đúng, thì trước đây Vinh Hoa công chúa nói Văn Dương công chúa ngưỡng mộ Thái tử Bắc triều đã nhiều năm, vậy sau này Văn Dương công chúa chắc chắn sẽ hận ta đến chết mất.

...

Sau khi về Vương phủ, ta liền tìm mẹ đầu tiên. Mẹ thoát nhìn có vẻ hơi khẩn trương, người đứng ngồi không yên, ánh mắt luôn vô tình nhìn ra cửa lớn. Khi thấy ta, người không thể bình tĩnh được mà hỏi ta ngay.

“A Uyển, Hoàng hậu nương nương nói gì với con?”

Ta nói: “Chỉ nói những chuyện bình thường, không khác những chuyện nói với các phu nhân ạ.” Ta rót cho mẹ chén trà, rồi nói: “Mẹ, hình như người hơi bất an, để Lan Phương cô cô đốt hương an thần nhé.”

Mẹ nhận chén trà, nói: “Cũng được.”

Ta cười tủm tỉm nói: “Cha cũng sắp trở về rồi.”

“Ừ.” Mẹ đáp lời.

Ta lại nói: “Mẹ ơi, A Uyển không muốn gả cho Đại hoàng tử đâu.”

Mẹ cười, vỗ vỗ mu bàn tay ta, “Được, A Uyển nói không lấy chồng thì mẹ không gả. Chờ thêm vài ngày nữa, mọi chuyện đều sẽ ổn, sẽ không còn ai ép con phải gả cho Đại hoàng tử nữa.”

Mắt ta sáng lên, “Thật à? Mọi chuyện sẽ ổn à?”

Mẹ gật đầu.

Điều ta muốn chính là cái gật đầu này của mẹ, ta nói: “Vậy có phải con cũng không cần lấy sư phụ nữa? Trước đây con không cẩn thận nghe đám hạ nhân nói cha có ý muốn gả con cho sư phụ. Mẹ ơi, sư phụ là người Bắc triều, con cũng không phải Văn Dương công chúa, con không muốn gả đến nơi xa xôi đó đâu.”

Tay của mẹ cứng lại, hơi mất tự nhiên rút tay về.

Mẹ hỏi: “A Uyển ngốc, sư phụ con không tốt à?”

Ta nói: “Sư phụ tốt lắm, nhưng con không thích.”

“A Uyển, nghe cha mẹ sẽ không sai đâu, cha mẹ luôn hy vọng con hạnh phúc hơn ai hết. A Hoàn rất khá, con có thể yên tâm gả cho nó, chỗ dựa nửa đời sau của con sẽ không kém ai hết.” Mẹ vỗ vỗ vai ta, “Không phải con thích ăn đồ A Hoàn làm đó ư? Sau này gả cho nó, con có thể được ăn ngon mỗi ngày rồi.”

“Nhưng... Nhưng người là sư phụ...”

Mẹ nói tiếp: “A Uyển ngốc, nó có thể làm sư phụ con, thì cũng có thể không làm sư phụ con nữa. Hơn nữa, người biết con và A Hoàn là thầy trò cũng không nhiều. A Uyển, người làm mẹ sẽ không hại con của mình, bây giờ con còn nhỏ, rất nhiều chuyện con không thể hiểu được, cha mẹ sẽ giúp con sắp xếp cuộc sống sau này thật tốt, để con sống cả đời vô ưu vô lo.”

Ta cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên nói: “A Uyển nghe theo mẹ.”

Mẹ vui mừng xoa xoa đầu ta, “Con ngoan của mẹ.”

...

Sự thay đổi trong thành Kiến Khang này đến nhanh hơn ta tưởng, ta nghĩ tốt xấu gì cũng phải mất nửa tháng. Không ngờ chỉ ngắn ngủn nửa ngày, trong cung đã truyền tin Thái tử bức vua thoái vị và Hoàng đế chết bất đắc kỳ tử[2].

[2] Chết bất đắc kỳ tử: chết bất ngờ, không theo ý nguyện.

Chuyện ngoài dự đoán duy nhất chính là Tư Mã Cận Du không giống huynh trưởng nghĩ sẽ mang quân tới ngăn cản Thái tử bức vua thoái vị, mà hấn lại mất tích ngay trong ngày hôm ấy. Mấy ngày sau, người người khắp nơi đào ba thước đất cũng không tìm ra tung tích của Tư Mã Cận Du.

Mà Thái tử giả cũng theo mong muốn của cha, nửa tháng sau nói muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho cha.

Từ đó, giang sơn của Nam triều không còn mang họ Tư Mã nữa, mà đã đổi sang họ Tiêu. Cha... à, hẳn là phải sửa rồi, nên gọi là Phụ hoàng. Phụ hoàng cũng nhân lúc Tư Mã Cận Du mất tích đã phế bỏ cuộc hôn nhân của ta và hấn.

Cuối tháng Giêng, sứ thần Bắc triều ở Nam triều cuối cùng cũng chân chính đứng trước mặt mọi người mở miệng hướng Phụ hoàng cầu thân với Trường công chúa. Đến bây giờ ta mới hiểu được, thì ra ngay từ đầu Đan Lăng đã nhắm vào ta.

Phụ hoàng không chần chờ gì mà đồng ý ngay lời cầu thân của Bắc triều.

Hôn sự được định vào mừng mười tháng Ba, mà chỉ ngắn ngủn trong mấy tháng, thân phận của ta từ Chuẩn thái tử phi của Nam triều đã trở thành Chuẩn thái tử phi của Bắc triều. Kỳ thật cẩn thận nghĩ lại, hai vị trí này cũng không khác nhau lắm, đều là Thái tử phi, mà Thái tử đều là những nam nhân kiếp trước có dây dưa rất sâu với Tạ Uyển.

Tư Mã Cận Du chuyển thế vì Tạ Uyển, trong mắt hấn từ trước tới nay chỉ thấy mình Tạ Uyển.

Thẩm Hoàn cũng chuyển thế vì Tạ Uyển, mặc dù người trong mắt hấn là ta, nhưng mục đích cuối cùng của hấn cũng chỉ là muốn cưới ta. Cha làm chim sẻ, xét theo mặt khác, Thẩm Hoàn không phải cũng là chim sẻ sao.

Phiên ngoại sư phụ (3)Thẩm Yến như ý nguyện được gả Địa Tạng Bồ Tát.

Về mặt Địa Tạng Bồ Tát hiền lành, hỏi: “Con có thân công đức, vậy có nguyện vọng nào không?”

Thảm Yến không chút do dự nói: “Xin cho con được mang theo trí nhớ kiếp này luân hồi sang kiếp sau, con muốn được tái tục tiền duyên với thê tử Tạ Uyển lúc sinh tiền ạ.”

“Được.”

Thảm Yến thở phào nhẹ nhõm, niềm vui sướng hiện rõ trên chân mày. Hắn bỗng nhiên nhớ tới lời Đại trưởng lão đã nói, nên hỏi:

“Xin hỏi Bồ Tát, thê tử Tạ Uyển của con đã đầu thai chưa ạ?”

Tính ra A Uyển cũng nên tiến vào luân hồi rồi.

Không ngờ Địa Tạng Bồ Tát lại nói: “Có người đã cản trở Tạ Uyển luân hồi.”

...

Người này không phải ai khác mà đúng là Tần Mộc Viễn.

Trước đó, Tần Mộc Viễn từ miệng Bích Đồng mà biết Thảm Yến muốn tái tục tiền duyên với Tạ Uyển ở kiếp sau, nên hắn đã nghĩ một cách. Thảm Yến có Đại trưởng lão Thiên môn chỉ điểm, thì bên cạnh Tần Mộc Viễn cũng có cao nhân.

Tần Mộc Viễn cũng muốn mang theo trí nhớ kiếp này luân hồi sang kiếp sau, chỉ tiếc chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện với hắn mà nói thì không thể nghĩ ngờ là còn khó hơn lên trời, nên Tần Mộc Viễn đã chọn cách khác.

Cách này tuy không khó như của Thảm Yến, nhưng cũng cần chờ ở nhân gian đủ sáu mươi năm.

Tần Mộc Viễn sợ Thảm Yến sẽ cướp Tạ Uyển trước hắn, nên đã năn nỉ cao nhân hạ bí thuật cản trở Tạ Uyển luân hồi, đợi hắn xuống Địa phủ thì cùng đầu thai.

Nhưng Tần Mộc Viễn lại không biết, một năm trên nhân gian bằng mười năm dưới Địa phủ.

...

Người chết sẽ hóa thành quỷ, bởi Thảm Yến có thân công đức, nên về ngoài cũng không dữ tợn, nhưng khi chết đã cao tuổi, dung nhan dù tuyệt thế vô song cũng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian, Thảm Yến nhìn bóng mình trên sông Vong Xuyên mà đáy lòng có chút khản trương.

Qua nhiều lần tìm cách hỏi thăm, cuối cùng hắn cũng biết Tạ Uyển ở trong hang động âm u.

Lúc Thảm Yến biết được chân tướng thì hận không thể xé Tần Mộc Viễn thành từng mảnh nhỏ. Nếu Tần Mộc Viễn thật lòng yêu A Uyển thì không sao, nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống sờ sờ mà lại khiến A Uyển phải chịu nỗi khổ cô đơn mấy trăm năm này.

Thảm Yến xót Tạ Uyển, nhưng cũng không có cách giải trừ bí thuật cao nhân đã hạ, hắn chỉ có thể làm bạn với Tạ Uyển trong thời gian còn lại mà thôi.

Thảm Yến lưỡng lự đứng trước hang động âm u hồi lâu, mắt thấy người trông mong hơn mấy chục năm đang ở phía trước, hắn chỉ cần đi vài bước vào trong là có thể nhìn thấy A Uyển, nhưng hắn sợ.

Sợ A Uyển hận hắn, cũng sợ A Uyển oán hắn.

Cuối cùng, hắn cũng cố lấy hết can đảm đi vào hang động âm u, trong hang nhiệt khí lạnh lạnh, cả không gian im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở. Thảm Yến nghĩ tới cảnh gặp lại Tạ Uyển rất nhiều lần, ví dụ như Tạ Uyển không muốn để ý hắn hay Tạ Uyển hận đến mức tát vào mặt hắn trước.

Chẳng qua, khi hắn thật sự nhìn thấy Tạ Uyển, thì không xuất hiện tình cảnh nào trong những cái đã đoán trước.

Tạ Uyển vẫn xinh đẹp trẻ trung như trước, khi chết nàng mới đôi mươi, dù làm quỷ, nhưng dung mạo vẫn thanh tú xinh đẹp như cũ. Nàng đưa mắt nhìn Thảm Yến đang đứng ở cửa hang phía xa, rồi ý cười dịu dàng nổi lên bên miệng.

“Ông lão, ông mới tới hả?”

Thảm Yến cứng người lại ngay cửa hang, tim như ngừng đập.

Nàng... không nhận ra hắn.

Hắn tâm tâm niệm niệm hơn mấy chục năm, rốt cuộc nhìn thấy nàng, nhưng trong mắt nàng đã không còn tình cảm như xưa, mà lại xa cách như không quen biết. Trong nháy mắt, lòng Thảm Yến như hóa tro tàn.

Nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng, rồi nghĩ tới bản thân nay đã tuổi già sức suy, dường như ngay cả xác hài cho A Uyển cũng không xứng.

Thẩm Yến từ nhỏ đến lớn đều được người đời cực kỳ hâm mộ, nhưng vào thời khắc này hắn lại trở nên tự ti.

Hắn mở miệng muốn nói điều gì đó, nhưng đầu hắn như bị cái gì đó đè xuống, làm hắn không thể nói thành lời, đầu óc chỉ ngập tràn ý nghĩ “A Uyển không nhận ra hắn”.

Thật ra cũng không thể trách Tạ Uyển được, Tạ Uyển qua đời đã hơn mấy chục năm trên nhân gian, tính ra thì cũng mấy trăm năm dưới Địa phủ. Khởi bản đến việc trước khi Tạ Uyển qua đời đã hiểu thông suốt, qua mấy trăm năm sau này, gần như đến cả họ tên của mình nàng cũng quên hết bảy tám phần.

Thẩm Yến đối với Tạ Uyển chỉ như một giấc mộng không đáng quan tâm ở mấy kiếp trước.

Tạ Uyển thấy Thẩm Yến đứng yên ở cửa hang, chỉ yên lặng nhìn nàng, nghĩ hắn nhất thời chưa chấp nhận được sự thật mình đã thành quỷ, bèn đi tới an ủi: “Ông ơi, sống chết có số, ông cũng đừng đau lòng nữa.” Ngừng một chút, Tạ Uyển lại nói: “Ông coi con còn chết khi trẻ tuổi này, ông còn sống được rất lâu ấy chứ.”

Thấy hắn vẫn chỉ ngơ ngác nhìn mình, Tạ Uyển lại hỏi: “Có phải ông nhớ tới người nhà không ạ?”

Rõ ràng quỷ không có tim, nhưng Thẩm Yến vẫn cứ cảm thấy ngực trái đau âm ỉ. Hắn căng khỏe miệng, giọng khàn khàn:

“Ta chỉ có một thê tử và con gái.”

Tạ Uyển nghe xong, cười nói: “Chắc ông rất yêu thê tử và con gái của mình nhỉ.”

Lời này Tạ Uyển chỉ nói đại, lại không ngờ đối phương sẽ có phản ứng lớn như vậy, hốc mắt lập tức ửng đỏ, “Là... là ta có lỗi với nàng, không chăm sóc hai người chu đáo.”

Tạ Uyển không trò chuyện nhiều với người đã nhiều năm, nên nhất thời cũng không biết phải an ủi ông lão này thế nào, đành phải nói:

“Không có gì không có gì đâu, đều đã là chuyện khi còn sống, chờ uống canh Mạnh bà rồi thì không còn nhớ gì nữa đâu. Nếu ông và thê tử của ông có duyên, nói không chừng còn có thể tái tục tiền duyên ở kiếp sau đó.”

Thẩm Yến bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Con cũng nghĩ ta có thể tái tục tiền duyên với nàng?”

Tạ Uyển gật đầu, còn nói rất nghiêm túc: “Chắc chắn có thể.”

Thẩm Yến hơi vui mừng, âm thầm nói với bản thân: Không nhận ra cũng không sao cả, chúng ta còn có kiếp sau.

Từ ngày đó trở đi, Tạ Uyển vẫn sống một mình trong hang động âm u đã có thêm một người bạn, Tạ Uyển cũng không hỏi hắn tên gì, chỉ gọi hắn là “ông lão”. Đường như hắn cũng không phản đối, nhưng mỗi lần nàng gọi một tiếng “ông lão”, thì Thẩm Yến hơi buồn bã.

Thẩm Yến cũng từng nghĩ tới việc nói chân tướng cho Tạ Uyển biết, hắn cân nhắc vài ngày, tính thử dò xét ý tứ của nàng trước. Một ngày nào đó, Thẩm Yến làm bộ lơ đãng hỏi:

“A Uyển, con chết như thế nào?”

Tạ Uyển suy nghĩ hồi lâu, mới lên tiếng: “Con nhớ hình như là khó sinh, hình như vậy, mà cũng hình như không phải, cũng qua lâu quá rồi, nên con không nhớ rõ nữa.”

Tạ Uyển trả lời không chút để tâm, nhưng Thẩm Yến nghe mà lòng đau như cắt. Hai chữ “khó sinh” như mũi tên bôi vạ độc, từ miệng Tạ Uyển nói ra, rồi dễ dàng bay tới cắm vào tim hắn.

Một lúc lâu sau, Thẩm Yến mới tìm lại giọng nói của mình, “Phu quân của con đâu?”

Tạ Uyển thờ ơ: “Quên rồi.”

Thẩm Yến cứng người.

Tạ Uyển lại cười tùm tùm nói: “Chuyện kiếp trước ai mà nhớ được nhiều chứ, ông lão, ông đừng thấy con trẻ tuổi, chứ về thâm niên làm quỷ thì con còn hơn ông mấy trăm năm đó.”

Thẩm Yến phát hiện sau khi gặp lại Tạ Uyển, mỗi lần nhìn thấy Tạ Uyển trẻ trung xinh đẹp, thì hắn luôn thấy tự ti. Nay thấy Tạ Uyển không mấy may mắn về chuyện kiếp trước, hắn mới cảm thấy nói cho Tạ Uyển biết cũng chỉ làm tăng phiền não cho nàng.

Và lại có lẽ nói cho nàng nghe, cũng chưa chắc nàng nhớ được mình từng có một phu quân không xứng chức như vậy.

Như vậy cũng rất tốt, ở trong hang động âm u vắng vẻ tĩnh mịch, hắn có thể yên lặng nhìn nàng, ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng. Khi nàng buồn thì kể vài chuyện thú vị đỡ nàng cười một cái, như vậy cũng đủ lắm rồi.

Dù nàng chỉ xem hắn là ông lão, thì cũng tốt rồi.

Ít ra khi hắn nhớ nàng, chỉ cần đi vài bước là có thể nhìn nàng, mà không phải vuốt cạnh bia lạnh như băng, nhìn trên mặt bia khắc hai chữ “Tạ Uyển” rồi ngây ngốc đờ đẫn, sau đó ruột gan như đứt thành từng khúc.

...

Dưới Địa phủ lại qua một trăm năm, Tạ Uyển và Thẩm Yến đã vô cùng thân thiết, hai người ở chung cũng khá hòa hợp, Thẩm Yến nắm chắc cơ hội này rất tốt. Rốt cuộc, đã đến ngày hai người nghênh đón việc đầu thai.

Hắc Bạch Vô Thường tiến vào hang động âm u, mặt Hắc Vô Thường không biểu cảm mà quát to:

“Tạ Uyển, Thẩm Yến, có thể đi đầu thai rồi.”

Hai người ở chung lâu như thế, nhưng Thẩm Yến chưa bao giờ nói cho Tạ Uyển biết tên của mình, nay Hắc Vô Thường quát một tiếng, làm Thẩm Yến gần như theo phản xạ nhìn nét mặt của Tạ Uyển.

Trên mặt Tạ Uyển cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cười cười, rồi nói: “Ông lão, thì ra tên ông là Thẩm Yến.”

Thẩm Yến “Ừ” một tiếng.

Bạch Vô Thường hơi kinh ngạc nhìn hai con quỷ trước mắt, nhất thời hơi khâm phục định lực của Thẩm Yến. Cứ nghĩ hai con quỷ này ở chung hơn một trăm năm sẽ giải quyết hết bảy tám phần các loại oán hận tình cừu khi còn sống rồi, không nghĩ tới cuối cùng đến cả đối phương là ai cũng không biết.

Tạ Uyển nói: “Tên này nghe hơi quen tai, đã từng nghe thấy ở đâu thì phải.”

“Thật không?”

Tạ Uyển cười: “Không nhớ ra, chắc cũng là người không liên quan.”

Tuy nói Thẩm Yến đã chịu đả kích hơn một trăm năm thành thói quen, nhưng chính tai nghe Tạ Uyển nói như thế, trong lòng hắn vẫn thấy hơi nhói. Nhưng nghĩ lại sắp được đầu thai, kiếp sau hắn sẽ có tuổi tương đương với A Uyển, khuôn mặt xứng đôi, còn có thể sống chung hoà thuận vui vẻ đến hết đời.

Nghĩ như vậy, làm khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng có ý cười, “Còn nhờ hai vị Vô Thường dẫn đường.”

...

Khi hai người tiến vào con đường luân hồi, thì gặp phải Tàn Mộc Viễn. Tạ Uyển đến Thẩm Yến còn không nhận ra chứ nói gì Tàn Mộc Viễn. Ngược lại, Tàn Mộc Viễn đã nhận ra Tạ Uyển từ cái nhìn đầu tiên.

Hắn kích động vội chạy tới trước mặt Tạ Uyển, “A Uyển, ta là Mộc Viễn ca ca, nàng có nhớ không?”

Tạ Uyển nháy mắt mấy cái, xấu hổ cười, “Thật ngại quá, trí nhớ của ta không tốt cho lắm...” Nhìn tướng mạo của hắn có thể làm ông của nàng, một tiếng Mộc Viễn ca ca này thật sự hơi khó có thể gọi ra.

Tàn Mộc Viễn cũng không chán nản, “Không sao, kiếp sau nàng sẽ nhớ ta thôi. A Uyển, kiếp sau chúng ta sẽ kết thành phu thê, nàng phải nhớ kỹ ta đó.”

Tạ Uyển lén lui về sau một bước.

Mà Tàn Mộc Viễn thấy Thẩm Yến ở phía sau, thì mắt hắn lập tức bốc lên hai ngọn lửa, “Lại là mày! Sao mày vẫn bám lấy A Uyển của tao!”

Tạ Uyển nhỏ giọng hỏi Thẩm Yến: “Hắn là kẻ thù của ông lúc sinh thời?”

Thẩm Yến hạ giọng trả lời: “Không phải, là tình địch.”

Tạ Uyển “Ồ” một tiếng, rồi không để ý nữa.

Nhưng cảnh này rơi vào mắt Tàn Mộc Viễn thì giống như tình nhân đang thì thầm với nhau. Hắn vừa định tiến lên tách hai người ra, thì bên kia đã có quỷ sai quát một tiếng:

“Tàn Mộc Viễn ——”

Tàn Mộc Viễn cắn hận nói với Thẩm Yến: “Kiếp sau tao chắc chắn sẽ giành được A Uyển trước!” Ngừng một chút, hắn lại thâm tình chân thành nói với Tạ Uyển: “A Uyển, nàng phải chờ ta, ta đi đầu thai đây.”

Tạ Uyển hơi mất tự nhiên, chỉ gật đầu qua loa.

Sau đó không lâu, quý sai lại quát: “Tạ Uyên ——”

Tạ Uyên nói với Thẩm Yến: “Ông lão, cảm ơn ông, con đi đầu thai đây, mong ông có thể tái tục tiền duyên với thê tử của ông ở kiếp sau.” Dứt lời, Tạ Uyên đi về phía con đường luân hồi.

Mạnh bà đứng trước con đường luân hồi, đang cầm canh Mạnh bà trong tay.

Tạ Uyên nhận lấy, nhìn bảy màu rực rỡ trong bát, cười nói: “Thì ra canh Mạnh bà lại đẹp như vậy.”

Nàng ngửa cổ, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, không ngờ vừa uống được một ngụm nhỏ, thì có một con quý bỗng nhiên va vào nàng, canh Mạnh bà rơi xuống sông Vong Xuyên, Tạ Uyên cũng vô tình rơi xuống con đường luân hồi.

Có quý sai quát: “Chạy loạn gì đó!”

Con quý mặc áo trắng sợ hãi nói: “Vừa rồi không cẩn thận bị trượt chân ạ.”

Mạnh bà liếc nhìn con đường luân hồi, nghĩ thầm, canh Mạnh bà của ta uống một ngụm nhỏ cũng có tác dụng. Lại nhìn con quý áo trắng mới đến trước mắt, Mạnh bà nhủ mảy, hỏi quý sai bên cạnh, “Đây là người đầu thai tiếp theo?”

Quý sai nói: “Đúng vậy.” Quý sai lật quyển sổ ghi tên trong tay, “Ừm, số mệnh kiếp sau không tốt lắm.”

Mạnh bà múc bát canh, “Tốt hay không cũng không liên quan tới chúng ta. Uống đi.”

Đến phiên Thẩm Yến, thì có quý sai ở bên cạnh nói: “Người này được Địa Tạng Bồ Tát phù hộ, không cần uống canh Mạnh bà.”

Mạnh bà nhìn Thẩm Yến vài lần, “Là người có phúc.”

Thẩm Yến chấp tay vái, hỏi: “Không biết Tạ Uyên vừa mới đầu thai đến nhà người nào ạ?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Quý sai nói: “Người đã cầu được tái tục tiền duyên, những chuyện sau này trên trời tự có an bài.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1

Cảnh đêm trong cung tính ra vẫn thua trong Vương phủ, dù cũng là trời đêm đó, nhưng ánh trăng lại không dịu dàng, ở trong lòng ta chúng không giống nhau. Ta ngồi trước cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài, trong lòng âm ỉ cảm giác ngôi nhà ta luôn dựa vào đang dần thay đổi.

Bỗng nhiên, giọng các cung nữ đồng loạt vang lên —— “Thái tử điện hạ vạn phúc.”

Ta vội cảnh giác hơn, cho đến khi nhìn thấy mặt huỳnh trưởng mới thở phào nhẹ nhõm. Ta suýt quên mất, Thái tử điện hạ đã sớm không phải là Tư Mã Cần Du nữa rồi.

Huỳnh trưởng mặc cẩm bào tối màu có thêu hoa văn Kỳ Lân, huỳnh ấy chậm rãi đi tới, mặt mỉm cười, dường như từ lúc cha đăng cơ tới nay thì nụ cười trên mặt huỳnh trưởng chưa từng biến mất.

Nhưng nghĩ đến cũng đúng thôi, huỳnh trưởng đã là Thái tử, sau này sẽ làm Hoàng đế. Được nắm giữ giang sơn Nam triều xinh đẹp, có ai không vui chứ.

“Muội muội.” Huỳnh trưởng ngồi xuống bên cạnh ta, “Sao lại buồn bã không vui vậy? Ở đây không thoải mái à? Huỳnh đã sớm nói với muội vị trí cung điện này rất hẻo lánh, xung quanh cũng không có cảnh gì đẹp, chỗ này mà ở lâu sức khỏe cũng sẽ bị ảnh hưởng đó.”

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, “Nơi này rất tốt.”

Huỳnh trưởng quan sát ta hồi lâu, huỳnh ấy cho những cung nữ trong cung ta lui ra hết, rồi nói:

“Muội muội, huỳnh biết vì sao muội lại không vui. Nhưng muội nghĩ lại xem, nay muội đã là Công chúa tôn quý nhất triều ta, người có thể xứng với muội cũng chỉ có duy nhất Thái tử Bắc triều. Huống hồ con gái đến tuổi cũng phải lập gia đình, Thái tử Bắc triều cũng đã từng đồng ý với huỳnh cuộc đời này chỉ lấy duy nhất một mình muội, chắc chắn hẳn sẽ đối xử với muội như tim gan của mình. Đức lang quân như ý đến thế, đôi mắt nhìn khắp thiên hạ, có thể

tìm thấy ở đâu đây?”

Huỳnh trưởng thấy ta không nói lời nào, lại tiếp tục nói: “Tuy huỳnh cũng đã đồng ý để đích thân A Hoành nói cho muội biết, nhưng huỳnh nghĩ với trí thông minh của muội, thì chắc hẳn cũng đã đoán được thân phận của sư phụ mình.”

Ta nhếch môi, gật đầu.

Huỳnh trưởng hỏi: “Muội giận hẳn đã che giấu thân phận của mình với muội?”

Ta dời mắt nhìn về phía ánh trăng bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Muội không giận.”

Huỳnh trưởng khuyên nhủ: “Muội muội, chắc giờ muội cũng biết muội không giống những người khác. Muội không hiểu tình yêu, vậy gả cho người thật lòng với muội không phải rất tốt sao? A Hoành đối xử với muội thế nào, chắc hẳn muội là người rõ ràng nhất, đến cha mẹ cũng chưa chắc đã làm được những việc A Hoành đã làm.”

Huỳnh trưởng nói lời này không phải không có đạo lý. Nhưng ta cố tình bài xích những người có liên quan tới kiếp trước của ta. Một khi có liên quan đến kiếp trước, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái. Huống hồ Thẩm Hoành còn có thân phận như vậy, ta thật sự không thể tìm thấy một lý do để thuyết phục mình yên tâm gả cho hắn.

Ta cười tươi, nói: “Vẫn là huỳnh trưởng nghĩ xa, muội sẽ ngoan ngoãn đợi gả.” Dừng một chút, ta còn nói thêm: “Tam hoàng tử trong mật thất của Vương phủ...”

“Mấy hôm trước đã chết rồi. Trước đây để hắn sống cũng vì thêm đường lui, chẳng may không thành công, chúng ta cũng có thể đem hắn ra làm con tin.” Huỳnh trưởng nhìn ta, “Sao muội lại đột nhiên nhắc tới hắn?”

Ta đem chuyện đã đáp ứng Dịch Phong nói hết cho huỳnh trưởng nghe.

Huỳnh trưởng thoáng trầm ngâm, rồi nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là một thi thể thôi, để hắn mang đi cũng không tạo ra sóng gió gì.”

Ta gật gật đầu, “Mấy ngày nữa muội sẽ về Vương phủ một chuyến.”

Huỳnh trưởng nói: “Mấy ngày tới muội và A Hoành cùng nhau bồi dưỡng tình cảm đi, hẳn thật lòng với muội, muội đừng tổn thương hắn nữa.”

...

Huỳnh trưởng muốn ta và Thẩm Hoành bồi dưỡng cảm tình, ta cân nhắc hai ngày, đến ngày thứ ba mới quyết định đi tìm Thẩm Hoành. Thẩm Hoành cũng không ở trong Hoàng cung, mà đang ở trạm dịch tiếp đón sứ thần với Đan Lăng.

Thời điểm ta đi tìm Thẩm Hoành, vừa lúc lại gặp Đan Lăng. Đan Lăng nói: “Gần sáng huỳnh ấy mới ngủ, con để huỳnh ấy ngủ thêm một lát.”

Ta hỏi: “Sư phụ bận lắm hả?”

Đan Lăng liếc nhìn ta một cái, “Thái tử một triều có thể không bận à? Đừng nói đến việc huỳnh ấy vì con mà không ngại ngàn dặm xa xôi tới Nam triều, nửa năm qua cũng không biết đã tích lũy bao nhiêu công văn đâu.”

Ta cười gượng.

Hình như Đan Lăng còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị một tiếng ho khộ cắt lời, ta quay đầu nhìn lại, là Thẩm Hoành đã nhiều ngày không gặp. Hắn dụi dụi mắt nhìn ta, hỏi:

“A Uyển, sao nàng lại tới đây?”

Ta thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, quãng mắt thâm xị, mũi cũng hơi hồng, liền hỏi:

“Sư phụ bị bệnh hả?”

Lời còn chưa dứt, Đan Lăng đã nói tiếp: “Cũng bị bệnh mấy ngày rồi, huỳnh ấy sợ lây cho con nên nhịn không gặp con. Con là vị hôn thê của huỳnh ấy mà cũng không đến thăm.”

Tại Thẩm Hoành hơi hồng lên, hắn nói: “Cũng chỉ nhiễm cảm phong hàn thôi, cũng không nặng lắm đâu, hôm nay đã khá hơn rồi.” Dừng lại một chút, Thẩm Hoành còn nói: “Sư đệ, công văn ta đã phê xong hết rồi, đệ phái người mang về đi.”

Sau khi Đan Lăng rời đi, Thẩm Hoành im lặng nhìn ta.

“A Uyển, trước đây ta đã che dấu thân phận với nàng, là ta...”

Ta ngắt lời Thẩm Hoành, “Con hiểu nỗi khó xử của sư phụ, sư phụ không cần nhiều lời.” Ý cười hiện trên môi, “Bây giờ sư phụ có rảnh không? Con có hẹn với Dịch Phong tại Vương phủ, sư phụ có muốn đi với A Uyển không?”

Thẩm Hoành ngẩn người, “Nàng... không ngại?”

Ta chớp mắt mấy cái, “Ngại chuyện gì?”

“Nàng sẽ phải gả cho ta làm vợ...”

Ta cười nói: “Sur phụ, A Uyển cũng đã nghĩ kỹ rồi. Con là người vô tâm, vậy gả cho ai cũng giống nhau thôi. Với lại sur phụ chăm sóc A Uyển tốt như vậy, A Uyển tất nhiên nguyện ý gả cho sur phụ, chỉ sợ sau này sur phụ sẽ cảm thấy chán ghét tính cách này của A Uyển...”

Thẩm Hoành vội ngắt lời ta, “Không đâu. Nàng nguyện ý gả cho ta, nguyện sống hết đời này với ta là ta đã thấy may mắn lắm rồi, và lại ta có chán ghét ai cũng không thể chán ghét nàng.”

“Sao lại không thể chứ? Bây giờ sur phụ có muốn theo con tới Vương phủ không?”

Thẩm Hoành vịn phần vui sướng gật đầu, “Đi! Chỉ cần A Uyển muốn thì đi đâu ta cũng đi.”

Ta nói với Bích Dung đang đứng đằng sau: “Đi kêu xe ngựa chuẩn bị một chút, nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ đi Tây Lăng vương phủ.”

Bích Dung vội liếc nhìn Thẩm Hoành một cái rồi đáp “Dạ”.

...

Sau khi về đến Vương phủ, ta cùng Thẩm Hoành vừa xuống xe ngựa thì gặp Dịch Phong đang đứng gần cửa lớn. Hắn mặc phục trang màu trắng trước đây hắn yêu thích, lễ phép hành lễ với ta, “Dịch Phong tham kiến Công chúa điện hạ, Công chúa điện hạ vạn phúc.”

“Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Dịch Phong đứng thẳng người, ánh mắt đầu tiên dừng trên người Thẩm Hoành đang đứng cạnh ta, hắn cười nhạt, “Chúc mừng ngài.” Rồi sau đó quay sang nói với ta: “Cũng cảm tạ Công chúa điện hạ đã đồng ý tuân thủ lời hứa.”

Ta lắc đầu, “Việc này nhỏ thôi, không cần cảm ơn.”

Rồi sau đó, ta sai người đem thi thể của Tam hoàng tử giao cho Dịch Phong. Dịch Phong nói cảm ơn ta, sau đó lên xe ngựa rồi khỏi tầm mắt của ta. Ta cuối cùng cũng cảm thấy Dịch Phong có chút khác lạ, bây giờ ánh mắt hắn nhìn ta không có vẻ thâm oán như trước kia, mà lại có cảm giác cam chịu nhận mệnh.

Ta xoa xoa cằm, khó hiểu nói: “Hình như Dịch Phong hơi khác lạ.”

“Có lẽ hắn đã nghĩ thông rồi.” Thẩm Hoành nói: “Trước đây hắn vẫn luôn oán hận ông trời bất công với hắn, không cho hắn một xuất thân tốt, trong cơ thể lại có thêm một vía của nàng, sau này lại vô duyên vô cớ rước thêm nhiều phiền toái.”

Ta thờ dãi: “Hèn chi hắn thấy con là bày vẽ mặt không mấy thân thiện...”

Thẩm Hoành nói: “Nay Tư Mã Cận Du đã mất tích, sẽ không có người quấy rầy hắn nữa, những ngày sắp tới của hắn rồi sẽ khá hơn thôi. Với cảm ngộ của mình, nếu hắn có thể tĩnh tâm khổ luyện thì một thời gian nữa sẽ thành báu vật.”

Ta cười thành tiếng, “Dịch Phong có đàn hay cỡ nào thì cũng kém sur phụ.”

Ý cười trong mắt Thẩm Hoành càng sâu, “Ta biết nàng thích nghe, sau này sẽ hay đàn cho nàng nghe, đến khi nàng chán mới thôi.”

“Được.”

Ta với Thẩm Hoành không biết khi nào đã vào vườn đào trong Vương phủ. Ta nhất thời cao hứng nói:

“Phụ hoàng có xây mật đạo trong vườn đào, con vẫn không biết nó sẽ thông tới đâu, bây giờ vẫn còn sớm, không bằng tới đó xem nhé?”

Thẩm Hoành liếc nhìn ta một cái.

Không hiểu sao, ta lại hơi chột dạ. Ta lén thu mắt lại, không đợi Thẩm Hoành trả lời đã trực tiếp mở cơ quan, tiếng “ầm ầm” vừa vang lên, dưới chân liền hiện ra một cầu thang đá.

Thẩm Hoành cũng đi xuống với ta, chúng ta cùng vào trong mật đạo.

Trong mật đạo hơi tối, Thẩm Hoành lấy một viên dạ minh châu[1] thật lớn ra, không gian tối tăm trong mật đạo lập tức sáng hẳn. Ta cười hi hi nói:

“Viên dạ minh châu này đẹp thật.”

[1] Dạ mình châu: bảo vật hiếm có, có thể phát ra ánh sáng vào ban đêm.

“Nếu nàng thích, trong phủ của ta còn không ít. Chờ nàng gả qua, ta sẽ sai người khảm chúng lên tường, đến lúc đó cũng không cần đốt đèn nữa, nếu nàng thấy sáng quá thì lấy vải mỏng phủ bên ngoài cho đỡ chói.” Giọng Thẩm Hoành nghe rất vui vẻ, hắn lại hỏi: “A Uyển, nàng thấy được không?”

Ta không đề tâm lắm, đành trả lời có lệ: “Rất được.”

Hồi lâu sau, cuối cùng hai chúng ta cũng đi đến cửa ra của mật đạo, đi ra ngoài quan sát, đây chính là rừng cây ở ngoại ô mà. Ta nói:

“Mật đạo này cũng xa thật.”

Thẩm Hoành nói: “Mật đạo này còn thông với Hoàng cung nữa.”

Ta ngạc nhiên, “Còn thông với cả Hoàng cung? Chỗ nào của Hoàng cung?”

“Rừng trúc trong cung, cách cung của nàng cũng không xa lắm.”

Ta cảm thán nói: “Xem ra trước đây Phụ hoàng đã tốn không ít tâm huyết rồi.”

...

Sắp đến giờ lên đèn, ta mới cùng Thẩm Hoành rời khỏi Vương phủ.

Bởi vì đường về khác nhau, nên ta đành cáo biệt Thẩm Hoành trước cửa Vương phủ. Trước khi lên xe ngựa, Thẩm Hoành kéo ta lại, nói: “Ban đêm rất lạnh, nàng khoác thêm áo choàng của ta đi.” Dứt lời, Thẩm Hoành liền cởi áo choàng, khi hắn giúp ta thắt dây lưng áo choàng, khoảng cách của hai chúng ta rất gần, thậm chí ta có thể cảm nhận được hơi thở của Thẩm Hoành.

Thất xong, Thẩm Hoành im lặng nhìn ta, cúi đầu gọi ta.

“A Uyển.”

Dường như trong lời nói này ẩn chứa biết bao tâm tình phức tạp, nhưng ta nghe không hiểu tâm tình của hắn là gì, chỉ cúi đầu đáp lại, “Dạ.”

Thẩm Hoành nói: “A Uyển, ta biết nàng không phục. Đối với Thẩm Yến thì người trong lòng hắn là Tạ Uyển, mà cho đến bây giờ đối với ta, nàng luôn là Tiêu Uyển. Ta sẽ tốt với nàng, chỉ cần nàng muốn, ta sẽ làm cho nàng. Nếu nàng không thích Hoàng cung, sau này chúng ta sẽ không ở trong cung nữa. Cho nên...”

Lần này ta đã nghe ra ý cầu xin trong giọng của Thẩm Hoành.

“Ngoan ngoãn gả cho ta, có được không?”

Ta rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm Hoành nắm chặt tay ta, trong mắt không giấu được sự vui mừng.

Sau khi hắn đưa ta lên xe ngựa thì quay sang nói với Bích Dung: “Nhớ chăm sóc Công chúa cẩn thận, ban đêm nhớ đốt thêm vài lò than, nước trà cũng phải luôn ấm.”

Bích Dung vâng dạ nghe theo.

Sau khi trở về cung, Bích Dung luôn muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Ta biết nàng muốn nói gì, ta bỏ quả nho vào miệng, rồi nói:

“Bích Dung, muội phải nhớ kỹ những lời muội đã từng nói với ta.”

“Bích Dung nhớ rõ, Bích Dung là người của Công chúa ạ.” Nàng cắn cắn môi, “Nhưng Công chúa không tính thay đổi chủ ý ả?”

Ta lắc đầu.

Nàng thở dài, “Bích Dung biết rồi ạ.”

Ta hỏi: “Muội cảm thấy ta rất tàn nhẫn rất vô tình?”

Bích Dung nói: “Bích Dung không dám, Bích Dung chỉ biết quyết định của Công chúa cũng là quyết định của Bích Dung ạ.”

Ta phun hạt nho ra rồi nói: “Ừ, muội hiểu là tốt rồi.” Hôn lễ này ta nhất định phải trốn. Cha mẹ và huynh trưởng đều cố chấp muốn gả ta cho Thẩm Hoành, bọn họ đều nói vì tốt cho ta, nhưng không ai hỏi ta có đồng ý hay không.

Nếu Thẩm Hoành không phải Thái tử Bắc triều, chắc bọn họ cũng sẽ không cố chấp như vậy. Ta liếc nhìn đám thị vệ đang âm thầm theo dõi ngoài cửa

sở, thật không hổ là người nhà đã sống với ta nhiều năm, dù ta làm bộ vâng lời nghe theo, nhưng họ vẫn lo lắng như cũ, ngày đại hôn càng tới gần, số thị vệ cũng ngày sau nhiều hơn ngày trước.

Kỳ thật bên cha mẹ và huynh trưởng cũng không có gì, ta tin tưởng có thể nhân lúc họ không để ý mà trốn đi. Ta chỉ lo Thẩm Hoành nhất, hôm nay giả vờ ngoan ngoãn như vậy, cũng không biết hẳn có tin hay không.

Nghĩ đến thái độ và lời nói hôm nay của Thẩm Hoành, chắc cũng chưa tin đâu.

Phiên ngoại Tư Mã Cận Du Tàn gia với Tạ gia đã qua lại rất thân thiết từ thế hệ trước, Tàn phu nhân và Tạ phu nhân từ nhỏ cũng là bạn tốt chốn khuê phòng, càng trùng hợp hơn là hai người đều được chân mạng thai trong cùng một ngày. Hai nhà vô cùng vui mừng, liền tính đợi sau khi đứa bé được sinh ra, nếu là nam và nữ sẽ định hôn ước cho con.

Không ngờ đứa trẻ nhà họ Tàn vừa được sinh ra không lâu thì Tàn phụ bị nhiễm bệnh nặng. Tàn phu nhân mời đại sư đức cao vọng trọng của Phật môn tới, đại sư nói trong vòng mười năm Tàn gia không nên có hôn sự.

Vì thế chuyện đính ước giữa hai nhà Tàn Tạ liền tạm thời được gác lại. Trải qua sự chữa trị của các danh y, thân thể Tàn phụ cũng dần dần tốt hơn, cùng lúc đó ông đặt tên cho con là Mộc Viễn. Đến ngày chọn đồ vật đoán tương lai, trong Tàn gia rất náo nhiệt, trên bàn gỗ dài được bày rất nhiều đồ vật.

Tạ phu nhân cũng ôm Tiểu Tạ Uyển vừa đầy tháng đến góp vui.

Tiểu Mộc Viễn đi chầm chậm trên bàn dài, ánh mắt tròn liên tục chuyển động không ngừng, bàn tay nhỏ mập mập sờ hết thứ này đến thứ khác, rồi cười khanh khách, nhưng cũng không cầm lên, chỉ sờ một chút rồi bỏ ra.

Tàn phu nhân che miệng cười nói: “Thằng nhóc này bình thường rất thích mấy thứ màu vàng lông lánh, ta thấy Nhị thúc mang tới bàn tính bằng vàng chói mắt, có khi Mộc Viễn sẽ chọn thứ đó đây.”

Tạ phu nhân cũng cười nói: “Tàn gia làm buôn, chọn bàn tính kế thừa nghiệp cha cũng rất tốt.”

Đang nói chuyện thì Tiểu Tạ Uyển ề a mấy tiếng, rồi vung cánh tay nhỏ.

Tàn phu nhân thấy Tiểu Tạ Uyển phấn điều ngọc mài^[1], trong lòng liền nghĩ, con gái của A Thiên và Tạ Nam Phong cùng Mộc Viễn nhà mình môn đăng hộ đối, hai bên cũng hiểu rõ nhau, về sau thành thân gia cũng là chuyện không thể tốt hơn.

[1] Phấn điều ngọc mài: dùng để hình dung em bé trắng nõn, đáng yêu.

Nghĩ như thế, Tàn phu nhân càng nhìn Tạ Uyển lại càng vừa lòng, nụ cười trên mặt cũng tươi tắn hơn.

“Xem ra A Uyển cũng muốn chọn đồ rồi, A Thiên, đến lúc A Uyển chọn đồ vật đoán tương lai nhất định phải nói với ta một tiếng, ta sẽ chọn một vật đoán tương lai đưa qua đó.” Tàn phu nhân cười cười, “Đến đây, để ta ôm một cái.”

Tàn phu nhân ôm lấy Tiểu Tạ Uyển, “Ui cha, dễ thương chưa này, sau này nhất định là đại mỹ nhân đó.”

Tiểu Tạ Uyển tất nhiên không nghe hiểu người lớn đang nói gì, giờ phút này bé chỉ chăm chú nhìn khối ngọc trắng khắc hoa sen^[2] trên bàn, khoảng chừng chỉ to bằng nắm tay của đứa trẻ mới sinh.

[2] Ngọc trắng khắc hoa sen – Bạch ngọc liên hoa.

“Ê a ê a...”

Tạ phu nhân nhìn theo ánh mắt của con gái, cười nói: “Đóa hoa sen này điều khắc tinh xảo thật.”

Tàn phu nhân nói: “Thiên môn cùng nhà ta có chút giao tình, đóa bạch ngọc liên hoa này cũng do Thiên môn đưa tới.”

Vừa dứt lời, Tiểu Tạ Uyển đã vùng vẫy lộn xộn, Tàn phu nhân nhất thời không ôm nổi làm Tiểu Tạ Uyển ngã xuống bàn dài, may mà trên bàn có trải một tấm đệm bông, nên ngã xuống cũng không bị đau.

Tiểu Tạ Uyển vừa ngã đã trở mình, trong đôi mắt như quả nho đen phản chiếu hình ảnh đóa bạch ngọc liên hoa.

Đưa tay tới, nắm được nó, Tiểu Tạ Uyển thỏa mãn cười khanh khách.

Tàn phu nhân và Tạ phu nhân nhìn nhau cười, Tàn phu nhân nói: “Xem ra A Uyển rất muốn làm đệ tử của Thiên môn đây.”

Tạ phu nhân nói: “Haiz, A Uyển nghịch quá à.” Vừa dứt lời, Tạ phu nhân xoay người chuẩn bị ôm lấy con gái nhà mình, mà lúc này, bàn tay mập mập của Tiểu Mộc Viễn đã cầm lấy chân Tiểu Tạ Uyển, nắm thật chặt không chịu buông.

Cảnh này thật có chút kỳ quái, bé gái cầm khối sen ngọc cười khanh khách, bé trai nắm lấy chân bé gái cũng cười vui vẻ không ngừng.

Mọi người xung quanh liền sửng sốt, vẫn là Tàn phu nhân phản ứng đầu tiên, trêu chọc:

“Xem ra, sau này con trai ta cần vợ không cần mẹ nữa rồi.”

Tạ phu nhân cũng cười ha ha.

...

Sau hôm chọn đồ vật đoán tương lai đó, người Tiểu Mộc Viễn thích nhất là Tiểu Tạ Uyển. Vài năm trôi qua, hai đứa nhỏ bước đi chưa vững ngày ấy nay cũng dần lớn lên, Tần gia và Tạ gia vẫn tình cảm như trước, Tần Mộc Viễn cũng thường qua phủ tìm Tạ Uyển chơi.

Trường bối hai nhà cũng rất vui vẻ khi thấy vậy.

Ngày nào đó, Nhị thúc của Tần gia từ Tây Vực trở về, mang theo không ít đồ chơi kỳ lạ, trong đó có một hộp bật ra tượng gỗ điêu khắc sơn dương. Tần Mộc Viễn vừa thấy, lập tức liền thích vô cùng, hần nói thẳng:

“Nhị thúc, con thích cái này ạ.”

“Cha, con cũng thích, con muốn cái này!”

Tần nhị thúc có một đứa con trai, nhỏ hơn Tần Mộc Viễn một tuổi.

“Của huynh!”

“Không, của đệ!”

Hai đứa trẻ tròng đối phương, không ai nhường ai. Tần phu nhân thấy thế, liền nói với Tần Mộc Viễn:

“Con lớn hơn Mộc Trinh một tuổi, lớn phải nhường bé, biết không?”

Tần Mộc Viễn không muốn, “Nhưng...”

Tần phu nhân ngắt lời Tần Mộc Viễn: “Không được nhưng gì hết, con đã quên mẹ kể cho con nghe chuyện ‘Không Dung nhường lê’[3] hả?”

[3] Không Dung nhường lê: Không Dung khi còn bé thông minh học giỏi, tất cả mọi người đều khen ông tuổi nhỏ kỳ tài, Không Dung rất lễ phép, được cha mẹ yêu thương. Một ngày bạn của phụ thân tặng một mâm lê cho huynh đệ của ông. Phụ thân gọi tiểu đệ nhỏ nhất chọn, tiểu đệ chọn quả lớn nhất. Phụ thân để Không Dung chọn, ông chọn quả nhỏ nhất. Không Dung nói: “Vì tuổi con còn bé, hần nên ăn quả lê nhỏ, quả lê lớn để dành các ca ca.” Phụ thân nghe xong hết sức vui mừng: “Nhưng đệ đệ còn nhỏ hơn con?” Không Dung nói: “Bởi vì đệ đệ nhỏ hơn con nên con sẽ nhường cho hần”. Chuyện xưa Không Dung nhường lê, rất nhanh truyền khắp Trung Quốc, Tiểu Không Dung đã trở thành hình tượng đẹp để cha mẹ dùng đó để giáo dục con cái.

Tần Mộc Trinh ôm hộp gỗ, vô cùng đắc ý hást mặt nhìn Tần Mộc Viễn.

Tần Mộc Viễn mím môi, mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ. Nửa tháng sau, Tần Mộc Viễn cố gắng tìm đồ chơi mới lạ để đổi lấy hộp gỗ của Tần Mộc Trinh. Sau khi biết chuyện, Tần phu nhân cười nói với Tần phụ:

“Con chúng ta còn nhỏ tuổi, không biết tính giống ai mà cô chấp quá.”

Tần phụ cũng không biết cô chấp có gì không tốt, hần ôm lấy Tần Mộc Viễn, cười ha ha hỏi:

“Mộc Viễn, nếu Mộc Trinh không muốn đổi với con, vậy con sẽ làm gì bây giờ?”

Tần Mộc Viễn nghĩ nghĩ, trả lời bằng giọng non nớt mà nghiêm túc: “Quần lấy đệ ấy, dùng mọi cách đến khi đệ ấy đồng ý đổi với con mới thôi.”

Tần phụ nói: “Cố chấp cũng tốt, nếu sau này con có thể dùng thái độ ấy vào việc học, sau này cũng có thể làm Trạng Nguyên.” Chỉ tiếc Tần phụ không ngờ, đứa nhỏ nhà mình cố chấp thì cố chấp, nhưng không dùng vào chính đạo, mà lại tiếp tục dùng phản chấp niệm đó sang kiếp sau.

...

Sau khi Tần Mộc Viễn biết chuyện lúc nhỏ khi hần còn chưa sinh ra thì mẹ đã cùng Tạ phu nhân ước định hôn sự, hần vui mừng rạo rực, có một thời gian vài đêm liền hần đều mơ thấy Tạ Uyển trở thành nương tử của hần. Một ngày qua đi, Tần Mộc Viễn liền tính nhắm xem mình còn cách mười năm ước định kia bao nhiêu ngày, hần sợ tân nương của mình sẽ bị người khác cướp mất.

Phải biết rằng mẹ của Tạ Uyển vốn là đại mỹ nhân, còn phụ thân lại anh tuấn phi phàm, Tạ Uyển còn chưa trưởng thành cũng đã rất được mọi người yêu thích, đợi đến khi nàng trưởng thành chẳng phải sẽ khiến nhiều kẻ mơ ước? Tần Mộc Viễn rất lo lắng, mỗi ngày hần đành phải dính lấy Tạ Uyển, đem toàn bộ những nhân vật có khả năng sẽ thành tình địch của mình loại bỏ từng tên một.

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân Tạ Uyển quen biết cũng chỉ có mình Tần Mộc Viễn, những nam tử khác đừng nói là nói chuyện, chỉ cần Tạ Uyển mới lướt mắt nhìn qua, thì vẻ mặt của Tần Mộc Viễn sẽ không vui, từ đó nam tử kia sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa. Nói thật, Tạ Uyển thích Thẩm Hoành,

một phần nhỏ là do Tần Mộc Viễn. Nếu Tần Mộc Viễn không tiêu diệt toàn bộ nam tử xung quanh Tạ Uyển, làm nam nhân Tạ Uyển biết nhiều nhất cũng chỉ có Tần Mộc Viễn, thì sẽ không khiến Tạ Uyển vừa thấy Thẩm Yến thì tim liền đập thình thịch.

Tần Mộc Viễn thích Tạ Uyển, toàn bộ Tần gia đều biết, Tạ gia cũng đã nghe đồn.

Tạ Nam Phong cũng khá thích Tần Mộc Viễn, chẳng qua Tạ Uyển là hòn ngọc quý trên tay Tạ Nam Phong. Tạ Nam Phong muốn chọn con rể tất nhiên phải chọn kỹ lưỡng, Tần gia không tệ, nhưng Tạ Nam Phong luôn cảm thấy sẽ có chàng rể xứng với con gái mình hơn.

Mười năm trôi qua, Tần phụ và Tần phu nhân tới cửa nhắc tới hôn ước đã định ngày đó.

Tạ Nam Phong khẽ vuốt râu ngắn, cười ha ha nói: “Không vội không vội, con bé còn nhỏ, qua hai năm nữa cũng không muộn.” Ý tứ của Tạ Nam Phong là muốn chờ thêm hai năm nữa, hẳn sẽ chọn lựa kỹ một lần nữa, nếu thật sự không chọn được nam tử xuất chúng hơn thì hôn sự này sẽ được định.

Tần phụ làm sao không hiểu ý của Tạ Nam Phong chứ, Tạ gia phú khả địch quốc, lại chỉ sinh được hai người con gái, muốn chọn chàng rể tốt nhất cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Dù sao ông cũng tin phẩm hạnh và tấm lòng của con mình đối với Tạ Uyển, trong thành Thiệu Lăng to lớn này, cũng không thể tìm ra người tốt hơn.

Tần Mộc Viễn càng muốn ra sức thể hiện tài năng của mình trước mặt Tạ Nam Phong, sợ Tạ Nam Phong không hài lòng sẽ để người khác làm con rể của ông. Chỉ tiếc Tần Mộc Viễn phòng đi phòng lại, lại quên phòng sự phụ của Tạ Uyển. Mà Tần Mộc Viễn cũng đã tính sai một bước, Tạ Nam Phong tất nhiên muốn tìm một chàng rể vừa lòng ông, nhưng dù có vừa lòng tới đâu cũng không bằng tình yêu đã nảy mầm trong lòng con gái ông.

Hai năm sau, Tần gia lại tới cửa cầu hôn.

Tạ Nam Phong cười khổ mà nói: “Vốn ta cũng có ý muốn chọn Mộc Viễn, nhưng con gái của ta...” Tạ Nam Phong thở dài, “Cũng không biết nó học ở đâu mà nói nó muốn tự chọn người để lấy, bằng không sẽ tình nguyện đi làm ni cô cũng không lập gia đình. Ta với A Thiên không làm gì được. Haiz, con gái lớn rồi, cũng không nghe theo cha mẹ nữa, đều do ngày thường ta với A Thiên chiều nó quá.”

Tạ phu nhân cũng nói: “Những năm gần đây, nam tử bên cạnh A Uyển cũng chỉ có mình Mộc Viễn. Chắc sau này con bé cũng sẽ chọn Mộc Viễn thôi, dù sao cũng là con gái, da mặt mỏng, chờ cập kê rồi cũng không phải do con bé chọn.”

Tần phụ và Tần phu nhân đều hiểu rất rõ tình cảm con mình dành cho Tạ Uyển, cũng nghĩ trong thành Thiệu Lăng này, người xứng đôi với con trai mình cũng chỉ có A Uyển nhà họ Tạ. Nghĩ đến lễ cập kê của Tạ Uyển cũng chỉ hai năm nữa là tới, hai năm mà thôi, Tần gia vẫn có thể chờ được.

Đáng tiếc hai năm sau, Tạ Uyển lập gia đình, nhưng tân lang lại không phải con trai mình.

Tần Mộc Viễn chỉ thấy Thẩm Yến một lần, vì biết đối phương là sự phụ của A Uyển, nên Tần Mộc Viễn cũng không để ý. Dù sao sự phụ cũng là sự phụ, trong đó cũng có chữ “phụ”, đó là rào cản không thể vượt qua.

Chẳng qua rào cản này có cao hơn nữa thì Tạ Uyển vẫn hạ quyết tâm để vượt qua, cái gì cũng không thể ngăn cản tình cảm nàng dành cho Thẩm Yến.

Ngày Tạ Uyển xuất giá, Tần Mộc Viễn cực kỳ hận Thẩm Yến, hẳn cảm thấy bảo vật trân quý hẳn cất giữ nhiều năm đã bị cướp đi rồi. Tần Mộc Viễn từng muốn chọn một đêm nguyệt hắc phong cao để giết chết Thẩm Yến, nhưng nghĩ lại, cảm thấy cách này không thể được. Thẩm Yến võ công cao cường, hẳn đánh không lại. Nếu thật sự giết Thẩm Yến thì Tạ Uyển sẽ hận hẳn mất.

Tần Mộc Viễn quyết định tìm cách khác.

Rất nhanh, Tần Mộc Viễn đã âm thầm tra được Thẩm Yến luyện Bích Lạc Hoàng Tuyền, là một người vô tâm, đời này sẽ không động tâm động tình. Tần Mộc Viễn biết cơ hội đã tới.

Thẩm Yến sẽ không yêu A Uyển, như vậy một ngày nào đó A Uyển sẽ nản lòng thoái chí.

Hắn chỉ cần chờ đến ngày A Uyển nản lòng thoái chí, sau đó sẽ quang minh chính đại xuất hiện trước mặt A Uyển, sẽ xoa dịu trái tim tổn thương của nàng. Đến lúc đó, A Uyển sẽ biết ai mới tốt với nàng, thế gian này cũng chỉ có Tần Mộc Viễn hẳn mà thôi.

Sau đó hẳn đã thật sự đợi được ngày Tạ Uyển nản lòng với Thẩm Yến, chỉ là khi ấy hẳn và Tạ Uyển đã biến trời cách biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2

Chuyện ta muốn đào hôn cũng chỉ có ba người biết —— Ta, Bích Dung và Lê Tâm

Ta tin Bích Dung, vì ta biết Bích Dung sẽ không làm trái nguyện vọng của Bích Đồng. Còn Lê Tâm, muội ấy đã theo ta nhiều năm như vậy, tính nết như nào ta rất rõ ràng, và lại ta đang cầm khế ước bán mình của Lê Tâm trong tay, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Giữa tháng Hai, đoàn rước dâu của Bắc triều đã tới Nam triều, lần đầu tiên Thẩm Hoành xuất hiện với thân phận Thái tử trước mặt mọi người. Thái tử Bắc triều đích thân đến để cho Nam triều thể diện, làm Phụ hoàng và các quan đại thần đều cười không dứt.

Đêm trước khi qua Bắc triều, cha mẹ và huynh trưởng đều qua nói với ta không ít chuyện, đa số đều là phải hầu hạ phu quân cho tốt, chớ để người Bắc triều chê cười. Ta vẫn nghe lời đồng ý mọi chuyện.

Qua giờ Tuất[1], trong cung điện của ta cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Ta cho tất cả cung nữ lui xuống, chỉ lưu lại một mình Bích Dung. Trên ghế quý phi đặt một bộ giá y đồ thắm xa hoa tinh xảo, ta nhìn, rồi hạ giọng hỏi:

“Ra ngoài xem thử, sao Lê Tâm còn chưa về?”

[1] Giờ Tuất: từ 7 – 9 giờ tối.

Còn chưa nói xong, hai mắt Bích Dung đã sáng ngời, chỉ tay vào sau lưng ta rồi nói:

“Công chúa, Lê Tâm đã về rồi ạ.”

Ta quay đầu nhìn, thấy Lê Tâm đang cầm chiếc khay khắc mây bước nhanh về phía ta, nàng vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói:

“May mà muội giả vờ giống mới vừa được đại ca thị vệ tuần tra. Hắn thấy muội đang cầm khay đựng giá y của Công chúa nên mới tin muội.”

Ta hỏi: “Lúc ra khỏi mật đạo có bị người khác phát hiện không?”

“Không có ạ.” Lê Tâm nói: “Công chúa, muội cẩn thận lắm đó.”

Ta bảo Bích Dung mở giá y ra, màu đỏ thắm làm chói mắt ta, ta vươn tay khẽ vuốt, rồi nói:

“Vải này hình như hơi khác.”

Lê Tâm nói: “Tất nhiên rồi ạ, giá y của Công chúa được làm từ loại gấm Tứ Xuyên thượng đẳng, còn bộ giá y này chỉ làm trong một đêm, chỉ giống được bề ngoài, chứ chất vải này cũng chỉ là loại gấm bình thường thôi ạ.”

Bích Dung nói: “Thật ra cũng không sao đâu, nhìn xa hay nhìn gần cũng không thấy khác lắm, không ai phát hiện ra đâu ạ.”

Ta “Ừ”, rồi bảo Lê Tâm cất vào. Lúc này, có người khẽ gõ cửa, “Công chúa, Thái tử điện hạ Bắc triều cho người đưa nước đường phèn tuyết lê qua, nói là thấy bữa tối nay Công chúa không dùng nhiều lắm, hiện tại chắc cũng đói bụng rồi ạ.”

Ta xoa xoa bụng, đúng là hơi đói rồi.

Bích Dung cầm hộp đồ ăn vào, Lê Tâm mở nắp hộp ra, vui vẻ nói: “Còn có một đĩa điểm tâm nữa, là bánh hạt dẻ[2] Công chúa thích ăn ạ.”

[2] Bánh hạt dẻ – Hạt dẻ cao: vốn là món bánh ăn vặt ưa thích của người Hán ở Bắc Kinh.

Ta nâng mắt vội nhìn, rồi vút qua một bên: “Các muội ăn đi, ta không đói.” Đào hôn rồi sẽ không bao giờ gặp lại Thẩm Hoành nữa, dù sao cũng có ngày ta phải tập quen với việc không có đồ ăn Thẩm Hoành làm.

Và lại vì cái ăn mà đền cả đời mình, thật đúng là không có lãi.

Ta nhìn ánh trăng bên ngoài, nghĩ thầm ngày mai ta sẽ phải rời khỏi Nam triều đi Bắc triều rồi, chỉ mong mọi chuyện sẽ thuận lợi.

...

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, ta đã được mặc giá y đồ thắm, trên đầu đội mũ phượng rất nặng. Ta nói với Bích Dung trước mặt tất cả cung nữ và nội thị đang có mặt:

“Ta đã nói với Mẫu hậu trước rồi, muội không cần theo ta đi Bắc triều. Người trong lòng muội cũng đang ở Nam triều, vậy muội cứ ở yên Nam triều đi.”

Bích Dung quỳ xuống dập đầu với ta, “Bích Dung cảm tạ Công chúa, đại ân đại đức của Công chúa, Bích Dung suốt đời không quên.”

Ta liếc Lê Tâm một cái, Lê Tâm hiểu ý, cầm một bọc đồ màu đỏ thắm đưa cho Bích Dung. Ta nói:

“Đây là đồ cưới ta cho muội, muội cũng hầu hạ ta nửa năm rồi, cái này coi như tâm ý của ta.”

Nói xong, ta được Lê Tâm dìu xuống cung Thừa Kiền, bái biệt Phụ hoàng Mẫu hậu và huynh trưởng.

Sau khi ta nặng nề đập đầu lạy ba cái, Lê Tâm nâng ta dậy, Mẫu hậu nén nước mắt vui sướng mà vỗ vỗ vai ta, Lan Phương cô cô ở bên cạnh cũng trùm khăn lụa đỏ lên đầu ta.

Khăn lụa đỏ vừa được trùm, trước mắt ta chỉ có một màu đỏ.

Khi ta ra khỏi cung Thừa Kiền, thì tiếng trống đồng và kèn toả nốt cùng nhau vang lên cực kỳ náo nhiệt. Đội ngũ rước dâu của Bắc triều đang ở cửa Nam, Thẩm Hoành cũng đang ở đó.

Lê Tâm đỡ ta lên phượng liễn[3].

[3] Phượng liễn: xe, kiểu khắc hình chim phượng.

Tuy nói ta đã lên kế hoạch từ lâu, những thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng đến hôm nay, ta vẫn hơi lo lắng. Hồi lâu sau, ta nghe thấy Lê Tâm khê ho một tiếng.

Ta lập tức hiểu ý, hô: “Ngừng.”

Ta thì thầm vào tai Lê Tâm vài câu, Lê Tâm nói với đám ma ma hồi môn chung quanh rằng: “Công chúa điện hạ muốn đi vệ sinh.” Dứt lời, Lê Tâm đỡ ta xuống phượng liễn, nghe thấy tiếng bước chân từ sau theo tới, ta mở miệng nói: “Không cần đi theo, bản cung sẽ về nhanh thôi.”

Ta đi đến phía sau rừng trúc, thấy Bích Dung cũng một thân giả y đỏ thắm chui ra khỏi mật đạo, nàng cũng búi kiểu tóc giống ta. Ta đã sớm tháo mũ phượng xuống, sau khi thấy Bích Dung, Lê Tâm lập tức giúp nàng đội mũ phượng lên.

Bích Dung có dáng người giống ta, che khăn lụa đỏ lên, chỉ cần nàng không nói lời nào, thì dù là mẹ cũng chưa chắc nhận ra.

Bích Dung nói: “Đồ trang sức trong bao quần áo, Công chúa vào mật đạo là có thể thấy, xe ngựa đang chờ ở ngoại ô. Công chúa, mọi chuyện phải cẩn thận.”

Ta lên tiếng, “Các muội cũng vậy.”

Ta chui vào trong mật đạo, thay bộ thường phục đã được chuẩn bị trước. Ta đã từng thử nghiệm ở trong mật đạo, từ Hoàng cung đi tới ngoại ô thành Kiến Khang, ít nhất phải hơn nửa canh giờ.

Ta vác bọc đồ trên lưng rồi chạy như điên.

Bây giờ đang mùa đông, mà ta chạy đến đầu đầy mồ hôi. Cũng không biết đã được bao lâu, mất thấy cửa ra cách đó không xa, ta mới thở hồng hộc dừng lại thở hổn hển mấy hơi.

Ta hơi thấp thỏm đẩy cửa đá ra, trong đầu lo lắng vừa mở cửa ra sẽ thấy khuôn mặt của Thẩm Hoành.

Phải biết rằng, Thẩm Hoành cũng biết mật đạo này.

Nhưng may mà trời cao phù hộ, sau khi đẩy cửa đá ra, bên ngoài là cảnh rừng cây, bốn phía im ắng, một bóng người cũng không thấy.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi mật đạo, rất nhanh đã tìm thấy xe ngựa đang chờ ở ngoại ô. Phu xe là người Bích Dung thuê, bộ dạng rất thật thà chất phác, thấy ta liền mở miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Cô nương cuối cùng cũng tới, tôi đợi ở đây đã lâu rồi.”

Ta vừa lên xe ngựa vừa hỏi: “Ngươi ở đây đã lâu có nhìn thấy người lạ nào không?”

Phu xe nói: “Không, tôi tới đây đã hơn nửa canh giờ nhưng không thấy ai đi ngang qua cả. Nói tới cũng lạ, bình thường nơi này cũng thỉnh thoảng có người đi qua mà.” Hắn vỗ vỗ đầu, cười nói: “Có lẽ do hôm nay là ngày đại hôn của Trương công chúa, nên mọi người đều đi xem náo nhiệt hết rồi.”

Ta khẽ cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

...

Đằng trước đã có phu xe, nên ta hạ mình xuống, phu xe liền kéo xe đi về hướng Bắc. Ta đã suy xét kỹ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Với tính thận trọng của Thẩm Hoành, thì Bích Dung cao lắm cũng chỉ có thể lừa hấn ba ngày mà thôi.

Mà ta cũng chỉ cần thời gian ba ngày để rời khỏi Nam triều.

Đến lúc đó Bích Dung có bị phát hiện, thì ta đã ở trong Bắc triều rồi. Thẩm Hoành chắc sẽ không nghĩ đến việc tân nương đào hôn là ta sẽ chạy trốn tới

Bắc triều. Đội sóng gió qua đi, ta lại tìm một nơi vắng vẻ tĩnh mịch để định cư.

Đồ trong bao cũng đủ cho ta cả đời không lo áo cơm tiền bạc.

“Hiiii —”

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, giọng của phu xe vang lên, “Cô nương, thật không may mà, đụng phải đội ngũ đại hôn của Trương công chúa rồi.”

Ta giật mình, theo lý mà nói, dù bọn họ có đi chậm thì cũng đã sớm rời khỏi thành Kiến Khang rồi, sao lúc này mới đi tới ngoại ô chứ? Ta vội la lên:

“Mau lên! Tránh qua một bên, chớ đụng phải đội ngũ đại hôn của Trương công chúa.”

Ta biết dựa theo quy củ, nếu là dân chúng bình dân gặp phải đội ngũ của Hoàng gia, thì phải quỳ xuống dập đầu bái lạy. Nếu ta không xuống xe ngựa sẽ bị coi là đại bất kính. Nhưng... nhưng với tình huống bây giờ, nếu ta đi xuống thì chắc chắn sẽ bị Thảm Hoành nhận ra.

“Cô nương, mau xuống dưới, đội ngũ càng lúc càng gần rồi.”

Ta bị phu xe thúc giục, trong lòng cũng gấp gấp vô cùng, trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng lấy một bộ đồ đen kèm áo choàng và mũ từ trong bọc đồ ra, khoác vào, rồi nhảy xuống xe ngựa, nằm sấp xuống đất.

Tiếng trống đồng và kèn toả nốt cũng thổi ngày càng gần hơn, khiến tim của ta cứ đập “thình thịch thình thịch” liên hồi.

Ta ngừng thở, cắn chặt môi dưới, sợ sẽ thất bại trong gang tấc.

Ta biết hôm nay Thảm Hoành sẽ mặc hi phục cưỡi ngựa đi đằng trước, nên chỉ cần con ngựa của Thảm Hoành đi qua, thì ta sẽ an toàn.

Tiếng vó ngựa “tộc tộc” vang lên, khi đi đến trước người ta, ta cảm giác được ngựa chỉ tạm dừng một chút, hình như có ánh mắt bay tới người ta, làm người ta hết sức khó chịu.

May mà chỉ chốc lát sau, tiếng vó ngựa lại vang lên.

Ta hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy giọng của Thảm Hoành, “Dừng lại.”

Trong lòng ta không yên.

Giọng của Đan Lăng cũng vang lên, “Sur huynh...” Hắn hơi dừng lại, “Ồ, vùng ngoại ô này mà lại có người à, đệ tưởng mọi người đều chạy vào thành xem náo nhiệt hết rồi cơ.”

Đan Lăng lại nói: “Sao lại đột nhiên dừng lại? Không phải huynh vội vã muốn kết hôn với thiếu nữ xinh đẹp của huynh à?”

Thảm Hoành im lặng hồi lâu mới nói: “Không có gì.”

Đan Lăng cười thành tiếng, trêu chọc: “Đệ còn tưởng huynh đột nhiên không muốn cưới Tiêu Uyển nữa cơ.”

Giọng Thảm Hoành hơi trầm xuống, “Không được nói bậy.”

Đan Lăng nói: “Được rồi được rồi, từ nhỏ huynh đã ngóng trông được cưới nàng ta, ai cũng không được nói xấu nàng ta một câu. Kỳ thật đệ còn cảm thấy nàng ta không xứng với huynh, tính tình cũng không vui vẻ, theo đệ thấy, nàng còn thua cả Phán Tình sư muội. Có khi, goá phụ đen ven đường còn được hơn nàng ta ấy chứ.”

Goá phụ đen...

Ta im lặng nuốt nước miếng.

“Đan Lăng, đệ biết ta không cho phép có người nói xấu A Uyển dù chỉ một câu, dù là huynh đệ, ta cũng có thể trở mặt. Dù Phán Tình sư muội có tốt đến đâu thì cũng không phải A Uyển, đời này ta chỉ chấp nhận một mình nàng. Dù bây giờ nàng chán ghét ta, nhưng trong lòng ta cũng chỉ có nàng ấy. Sau này đệ đừng nói những lời này nữa. Khởi hành —”

Tai nghe thấy đội ngũ đón dâu dần dần rời đi, ta cũng đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn bụi mù cuộn cuộn phurong xa, ta cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng ta lại có vài phần buồn bã.

Nhưng buồn bã vì chuyện gì, thì ta lại không biết.

Q.2 - Chương 3

Đường đến phương Bắc đúng là rất xóc nảy, nhưng được thoải mái ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài xe ngựa làm ta cũng thấy vui vẻ.

Tuy nói cuộc sống ngao du không sánh nổi với cuộc sống trong Hoàng cung, không có cao lương mỹ vị, lại càng không có tiếng sáo tuyệt diệu, nhưng ta cũng không hối hận. Huynh trưởng nói ta vô tâm thì gả cho ai cũng như nhau cả, và lại Thẩm Hoành cũng đối xử với ta rất tốt, vì vậy ta nên gả cho hắn.

Đây là lý do vớ vẩn gì thế.

Ta biết Thẩm Hoành rất tốt với ta, nhưng hắn là sư phụ của ta. Không phải lúc đầu mẹ cũng kiên quyết phản đối ta với Thẩm Hoành sao? Nói đó là chuyện rối loạn luân thường đạo lý. Nhưng bây giờ biết Thẩm Hoành là Thái tử Bắc triều, mẹ lại thay đổi, cha và huynh trưởng lại càng hận không thể đem ta tắm rửa sạch sẽ không còn tí vết rồi dâng đến trước mặt Thẩm Hoành.

Bọn họ đều thay đổi, nhưng ta thì không.

Với ta mà nói, sư phụ chính là cha là huynh, bắt ta gả cho Thẩm Hoành, có khác gì phải gả cho cha hay huynh trưởng đâu? Không nói đến việc kiếp trước của Thẩm Hoành là Thẩm Yên, ta cũng không muốn có quan hệ gì với người kiếp trước nữa. Càng khỏi nói đến việc Thẩm Hoành còn có thân phận là Thái tử Bắc triều.

Lần đầu hôn này, ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, tay trái là tiền bạc tay phải là ám khí, có tiền sẽ không phải lo cơm ăn áo mặc, cũng phải có ám khí vì ta cũng rất coi trọng việc đảm bảo an toàn của bản thân. Vì để tránh gặp phải đám rước dâu, ta đã cố ý bảo phu xe đi đường khác xa hơn.

Trên đường có rất ít nhà dân, đi mấy ngày đường mới gặp được một trấn nhỏ. Ta kêu phu xe dừng lại tìm nhà trọ nghỉ tạm. Ngủ vài ngày trên xe ngựa, làm toàn thân ta cũng hơi đau nhức rồi.

Trấn nhỏ nên nhà trọ cũng không nhiều. Phu xe tìm hồi lâu mới thấy một nhà trọ miễn cưỡng có thể ở được. Ta vào nhà trọ, phát hiện ở đây có rất nhiều người. Ông chủ đứng cạnh quầy đang vui đùa vừa ghi chép sổ sách vừa trượt hạt trên bàn tính, hình như đang tính toán sổ sách.

Ta bước tới trước mặt nói với ông chủ: “Hai gian phòng hảo hạng.”

“Hôm nay rất đông khách, không có...” Đang nói chuyện thì ông chủ lơ đãng ngẩng đầu lên, ánh mắt ngừng lại, tầm nhìn dừng trên mặt ta đảo một vòng, rồi đưa tay vỗ đầu, “Haiz, xem trí nhớ của tôi này, có phòng hảo hạng! Có nè! Cô nương, mời.”

Ông chủ vô cùng nhiệt tình dẫn ta lên lầu, còn nói chuyện với ta: “Vừa nhìn đã biết cô nương không phải người địa phương, nghe giọng thì từ Kiến Khang tới hả?”

Ta “Ừ”.

Ông chủ cười ha ha nói: “Kiến Khang tốt nhất, Kiến Khang đẹp nhất, mấy năm trước tôi có may mắn đi tới Kiến Khang một lần, đứng từ xa ngắm nhìn Hoàng cung, khi thế đó làm tôi kinh sợ ngay lập tức.” Ông chủ dừng bước, “Cô nương, đến phòng hảo hạng rồi. Nếu có cần gì thì cứ việc sai, nhà trọ chúng tôi luôn có tiểu nhị đợi phục vụ.”

Ta vừa vào, trong lòng có mấy phần kinh ngạc. Nhà trọ này nhìn từ ngoài thì thấy rách nát, không ngờ phòng hảo hạng lại có thể sánh với nhà trọ tốt nhất thành Kiến Khang. Cái chăn trên giường kia rõ ràng được may từ loại vải tốt nhất, đến bộ chén trà trên bàn cũng là đồ sứ cao cấp nhất, bốn góc bàn cũng không nhiễm một hạt bụi, trên bàn trà còn bày cả lò đốt hương với hoa văn tinh xảo bằng vàng, bên cạnh còn đặt vài loại hương liệu.

Ta ném mọi nghi vấn ra sau đầu rồi gọi tiểu nhị mang mấy thùng nước ấm vào. Đi mấy ngày đường chưa được tắm rửa sạch sẽ, cơ thể khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Ước chừng qua được một nén nhang, ta đã tắm rửa xong xuôi. Ta duỗi lưng một cái, nghĩ thầm nếu lúc này có bàn ăn thịnh soạn thì tốt biết mấy.

Không biết có phải ông chủ nhà trọ này có thần giao cách cảm với ta hay không, mà ta mới vừa nghĩ như vậy thì ông chủ đã gõ cửa phòng. Ta để hán vào, rồi hán nói với ta:

“Cô nương, bà nhà tôi cũng là người Kiến Khang, vừa nghe tôi kể có vị cô nương người Kiến Khang tới ở trọ, bà ấy vui vô cùng, nói là hiếm khi gặp được đồng hương, dù sao cũng muốn tiếp đãi thật chu đáo, bèn làm mấy món ăn đặc sản của Kiến Khang tới chào hỏi cô nương.”

Nói xong, ông chủ vỗ tay, tiểu nhị liền bưng vài đĩa đồ ăn vào, bày từng món lên bàn. Ta liếc nhìn, năm món ăn một món canh, ba mặn hai chay, còn có thêm hai đĩa điểm tâm.

Ông chủ nói: “Trước đây bà nhà tôi từng làm đầu bếp ở Hậu phủ, bình ngày cũng thích làm chút cơm canh, hôm nay vui quá nên làm rất nhiều món ăn.

Bán cũng như giá thường, mong cô nương không ghét bỏ.”

Ta chọn đại một món đưa lên miệng nếm thử, mùi vị quả thực có thể sánh với Ngự trù trong cung. Ta nhanh chóng giải quyết hết nửa bàn ăn, uống nửa bát canh, điểm tâm cũng dùng một nửa, cuối cùng ăn no đến mức ta phải ợ lên một cái.

Ta gọi tiểu nhị vào thu dọn.

Sau khi tiểu nhị dọn dẹp xong liền mang thêm vài lò than vào, rồi nói: “Ban đêm hơi lạnh, ông chủ sợ khách sẽ bị lạnh, nên đã đặc biệt dặn tiểu nhân mang lò than vào.” Ta đưa mắt nhìn lò, than bên trong lò cũng là loại tốt nhất.

Ta xoa xoa cằm, nghĩ thầm nhà trọ này thật làm người ta kinh ngạc, nhà trọ chu đáo như vậy nếu được đặt trong thành Kiến Khang, thì sớm muộn gì cũng thành nhà trọ đứng đầu.

Hôm sau khi ta rời khỏi nhà trọ, ông chủ còn nhiệt tình đến đưa tiễn, ta cũng gặp thê tử của ông chủ, cũng rất nhiệt tình, kéo ta lại nói chuyện rất nhiều, cuối cùng còn tặng ta một hộp thức ăn, bên trong có nhiều loại điểm tâm.

Phu xe cảm khái nói: “Tôi lần đầu được gặp nhà trọ như thế đây, thảo nào người có tiền cứ thích ở phòng hảo hạng, thì ra đã như vậy, đêm qua cứ như mơ vậy, cũng đều nhờ phúc của cô nương cả.”

...

Sau khi rời khỏi trấn nhỏ, phu xe lại tiếp tục cho ngựa chạy không ngừng nhanh chóng lên đường, có lẽ do đêm qua được ngủ phòng hảo hạng, nên phu xe đối đãi với ta chu đáo hơn trước rất nhiều, ngay cả xe ngựa cũng không còn xóc nảy nữa.

Ta vốn có chút lo lắng đi một mình sẽ không an toàn, trên đường có thể gặp phải sơn tặc hay những chuyện gì đó ta từng nghĩ qua, nhưng lúc ấy nghĩ mình sẽ không xui như vậy nên ta cũng không quá lo lắng. Hiện giờ đã đi liên tục không ít ngày rồi, dọc đường đừng nói tới sơn tặc, đến cả một con ruồi cũng không thấy đâu.

Mà vào ở nhà trọ cũng là nhà này qua nhà khác, ông chủ ở đó đều cực kỳ nhiệt tình.

Ta cũng an tâm hơn.

Nhưng cũng không biết có phải cơ thể ta đây đã được nuôi chiều quá mức hay không, rõ ràng cũng không phải chịu khổ cực gì, nhưng lại bị bệnh. Phu xe thấy ta bị bệnh cũng không dám lên đường, đành phải dừng lại tìm đại phu đến xem bệnh cho ta.

Đại phu nói ta bị phong hàn, không nên lặn lội đường xa.

Ta chỉ có thể ở lại nhà trọ chờ phong hàn khỏi hẳn rồi mới lên đường.

Giờ lên đèn, tiểu nhị bưng tới cho ta chén thuốc. Ta liếc nhìn chén thuốc đen thui, rồi kiên nhẫn uống cạn sạch. Vừa đặt chén thuốc xuống, người ta run hết lên, thuốc này còn đắng hơn Hoàng liên nữa.

Ta không kiềm chế được mà nghĩ giá như có Thảm Hoành ở đây thì tốt biết bao.

Ta vội vàng lắc đầu, xua tan ý nghĩ trong đầu. Dù thuốc của Thảm Hoành có tốt hơn nữa, thì ta cũng không thể vì thế mà đèn hơn nửa đời sau của mình được, sự phụ như cha đó! Không thể làm loạn luân thường đạo lý!

Bị mắc phong hàn, nên người ta cũng hơi thấy lạnh, trên người ta đắp chăn dày thật kín, ôm lò sưởi vào lòng, nhưng vẫn cảm nhận được cái lạnh từ từ chi truyền đến. Ngủ tới nửa đêm, thì người ta lại nóng bừng, ta muốn mở măt gọi người tới, nhưng mí mắt lại cứ cụp xuống, làm sao cũng không thể mở ra được, cổ họng như nghẹn lại, cả người vô tri vô giác, cực kỳ khó chịu.

Bỗng dưng, có cái gì đó lạnh lẽo đặt lên trán ta. Ta như người ở sa mạc khát nước mấy ngày cuối cùng cũng gặp được sương ngọt, cơ thể không theo sai khiến mà hướng về phía hơi lạnh như băng kia. Ta khe khẽ kêu “Khó chịu quá”, rồi nghe thấy một tiếng thở dài vang lên.

Ngay sau đó hình như có người hừ một tiếng, “Dù huynh có đối xử với nàng ta tốt cỡ nào thì nàng ta cũng không đặt huynh vào lòng đâu.”

“Ta biết.”

“Huynh biết mới lạ! Trên người nàng ta dát vàng hay dát bạc, mà ngay cả tị tôn của bản thân huynh cũng không cần nữa. Thế gian này mỹ nhân gì mà không có, nhưng huynh lại... được rồi được rồi, đệ không nói nữa. Đệ biết huynh muốn nói gì rồi, nói xấu nàng ta dù chỉ một câu thì huynh sẽ trở mặt với đệ ngay. Nhưng huynh nhìn nàng ta đi... được rồi, đừng trừng đệ nữa, đệ im mồm đây.”

“Kỳ thực đều do ta không tốt, Quả kiếp này ta nhận cũng do Nhân kiếp trước ta gieo, nàng có không tốt thì ta cũng cam chịu. Đệ biết không, có đôi khi được chịu đựng cũng là một loại may mắn, vẫn đỡ hơn đến cả một hy vọng mong manh cũng không có.”

Lúc ấy ta đang mơ mơ màng màng, những lời này cứ vào tai trái rồi ra tai phải, quay vòng vòng trong đầu, rõ ràng là những câu chữ quen thuộc, nhưng nghe vào đầu lại không hiểu gì cả, muốn cẩn thận suy nghĩ, nhưng trong mắt lại quên mất những lời đó.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trên gối ướt một mảng lớn, ta sờ sờ trán mình, đã không còn nóng nữa. Xem ra đêm qua đã đổ mồ hôi rồi mang theo căn bệnh phong hàn này rồi khỏi. Nhưng ta cứ có cảm giác hình như đêm qua đã nghe thấy giọng của Thẩm Hoành...

Cẩn thận nghĩ lại, thật ra điều này cũng không phải không có khả năng, mấy ngày nay tuy là vội vã lên đường nhưng ta cũng có sai người dò la tin tức. Dọc đường đi, gió yên biển lặng, chắc là Bích Dung cải trang quá giống hoặc là Thẩm Hoành đã biết quyết định của ta nên không muốn ép ta nữa.

...

Ta ở nhà trọ nghỉ ngơi mấy ngày rồi mới tiếp tục lên đường.

Phu xe đưa ta đến biên giới Bắc triều liền không chờ ta nữa, ta chỉ có thể thuê phu xe khác.

Ban đầu đại hôn của ta và Thẩm Hoành dự định sẽ vào ngày mười tháng Ba, hôm nay đã là ngày bảy tháng Ba rồi, nhưng chưa có tin lan truyền. Sau khi đến Bắc triều, ta còn nghe thấy có người bàn luận về đám cưới của Thái tử.

Ta suy nghĩ, có lẽ Thẩm Hoành tính tương kế tựu kế cưới Bích Dung. Cứ như vậy đi, Nam triều và Bắc triều tiếp tục giữ mối quan hệ tốt đẹp, cha cũng vui, mà Thẩm Hoành cũng không bị mất mặt.

Chẳng qua, bây giờ ta còn phải suy nghĩ vấn đề là sẽ đi đâu mượn xe ngựa đây.

Mới tới Bắc triều, chẳng quen biết ai, mà phong tục tập quán của Bắc triều lại khác xa Nam triều, họ đối xử với con gái rất nghiêm khắc, ta đi lại trên đường một lát đã bị không ít người nhìn như kẻ quái dị.

Ta tìm một người thoát nhìn có vẻ hơi hiền lành hỏi muốn thuê xe ngựa thì đi đâu.

Người nọ cũng không phải người xấu, hẳn không coi ta là kẻ quái dị nơi đất khách quê người, mà còn đích thân dắt ta đi thuê xe ngựa, cũng nói cho ta biết không ít chuyện người trẻ tuổi cần phải chú ý ở Bắc triều. Ta chăm chú lắng nghe, chỉ cảm thấy thật phiền toái, nghĩ thầm chờ phong ba qua đi sẽ lập tức thu dọn quần áo trở về Nam triều.

Ta thuê một cỗ xe ngựa thoải mái.

Phu xe thoát nhìn cũng là người thật thà đàng hoàng, hẳn hỏi ta muốn đi đâu.

Ta suy tư một lát, rồi hỏi: “Ở đây có trấn nhỏ vắng vẻ nào cách đô thành càng xa càng tốt không?”

Phu xe nói: “Có chứ, chỉ là cô nương phải đi qua một ngọn núi. Nhưng ngọn núi đó thường có sơn tặc lui tới, cô nương chỉ một thân một mình cũng hơi nguy hiểm đó.”

Ta nghĩ thầm, trên đường tới đây đến nửa con ruồi còn không thấy, chắc cũng không xui vậy đâu, hơn nữa trong người ta còn có ám khí, tự vệ hẳn không là vấn đề, bèn nói:

“Không sao đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4

Đường núi gồ ghề làm xe ngựa bị xóc nảy liên tục, ta ngồi trong xe mà mấy lần suýt nôn.

Ta lấy hồ lô ra, uống vài ngụm nước, rồi cố nuốt cảm giác khó chịu trong ngực xuống, chẳng qua hình như không có hiệu quả mấy. Ta đành phải vén màn lên, rồi nói với phu xe:

“Chậm một chút, ta thấy không thoải mái lắm.”

Phu xe mở miệng cười, “Cô nương bị say xe à?”

Ta “Ừ” một tiếng.

Phu xe giảm tốc độ lại, rồi nói: “Trong xe có thuốc trị say xe, nếu cô nương không ngại thì dùng thử một chút, hiệu quả lắm đó. Ừm, lọ màu xanh dương trong bọc quần áo đó.”

Ta tìm được một lọ thuốc rất tinh xảo, được làm bằng ngọc thạch trơn bóng nhẵn mịn, không thấy một chút tỳ vết nào, đến nút lọ cũng được làm từ loại gỗ thượng đẳng. Ta dám nói, nếu đem lọ thuốc này đi cầm, thì phu xe này sẽ không cần làm việc trong vài năm tới.

Ta bình tĩnh hỏi: “Người mua lọ thuốc này ở đâu vậy? Nhìn đẹp thật.”

Phu xe hoảng hốt trả lời ta: “Là... là nhặt được.”

Ta ép hỏi: “Nhặt ở đâu? Bữa khác cũng dắt ta đi nhặt một cái nhé.”

Bàn tay nắm chặt cương ngựa của phu xe hơi cứng lại, ánh mắt cũng lóe lên, vẻ mặt chột dạ nói: “Quên... quên rồi, nhặt lâu quá rồi.” Hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, “Cô nương, cô bị say xe thì tốt nhất nên nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, không nên nói nhiều. Bên ngoài trời lạnh, cô nương vẫn nên hạ màn xuống đi.”

Nói xong, không đợi ta trả lời, phu xe đã vội vàng kéo màn xuống.

Ta nghe thấy tiếng thở ra ồ ồ của hắn.

Ta rút nút lọ ra, thuốc này quả là có công hiệu, vừa nuốt xuống thì lồng ngực liền dễ chịu, và lại còn có mùi bạc hà mát rượi.

Ta vén màn nhìn cảnh sắc bên ngoài, trên những cành cây khẳng khiu cũng đã mọc ra mấy lá cây màu xanh nhạt, thời tiết đầu xuân cũng thích hợp cho việc nở hoa, hoa đào màu hồng phấn, lá màu vàng nhạt, màu sắc rực rỡ. Đón lấy những cơn gió núi giá lạnh, nhưng lại mang theo sức sống dồi dào của vạn vật đầu xuân.

Cảnh xuân trên ngọn núi này đẹp thì đẹp thật, nhưng ta không có lòng dễ thương thức.

Vài ngày trước còn tưởng có thể lừa mình dối người, không cần phải ngạc nhiên chuyện bất thường trên đường lần đầu xa nhà, thậm chí còn tự an ủi bản thân một phen. Chỉ tiếc chuyện đã tới nước này, ta có muốn lừa mình dối người nữa cũng không thể được.

Bình ngọc tinh xảo này, ta nhìn một cái là biết của Thẩm Hoành.

Thật ra nghĩ kỹ lại, lúc ấy ta khoác cái áo choàng đen để đánh lừa con mắt hoả nhãn kim tinh của Thẩm Hoành thì đúng là chuyện cực kỳ ngu dốt. Thẩm Hoành là ai chứ, sự thận trọng của hắn thì một tiểu bối như ta có thể lừa được sao?

Bây giờ còn cách đại hôn ba ngày, Thẩm Hoành chắc đã không chờ nổi. Bằng không lấy sự cẩn trọng của hắn, nếu hắn không muốn để ta phát hiện, thì tuyệt đối sẽ không cho phu xe cái bình ngọc này.

Chẳng qua hắn muốn quang minh chính đại mượn bình ngọc này để nói cho ta biết —— Chuyện gì hắn cũng biết, ta đừng nên trốn nữa.

...

Nhưng ta cố tình không muốn thỏa mãn Thẩm Hoành. Hắn không cho ta trốn, thì ta càng muốn trốn.

Chẳng lẽ hắn có thể trói ta đi thành thân à?

Ta lại vén màn lên, hỏi phu xe: “Cách thôn trấn còn xa lắm không? Phải đi hướng nào vậy?”

“Không xa, hơn nửa canh giờ nữa, cũng không xa lắm.” Phu xe chỉ tay về chân núi phía xa, “Cô nương thấy không? Thôn trấn ở đằng kia kia.”

Ta nói: “Có vẻ rất gần.” Ta lại hỏi: “Núi này có dã thú không?”

“Không có, núi này chỉ có nhiều sơn tặc, còn dã thú đã sớm bị bắt hết rồi.”

Ta liếc nhìn ngọn núi, “Độc đường không gặp được nửa tên sơn tặc nào, nói nhiều sơn tặc chắc để dọa người thôi.”

“Không phải dọa người đâu, là thật đấy. Đợt trước có thương nhân bị cướp mất một rương vàng bạc đó! Cô nương, lời này không thể nói bậy! Chúng ta đi đường núi, kiêng kỵ nhất là sơn tặc. Cô nương không gặp sơn tặc, đó là may mắn thôi.” Phu xe hơi kích động, mắt tròn to, nói mà mặt đỏ tai hồng.

“Ồ? Nói vậy sơn tặc thường xuất hiện ở đâu?”

Phu xe nói: “Cái này không nói chính xác được, nhưng vài lần gần đây thì đều nghe tin xảy ra chuyện ở chỗ rẽ phía trước. Nghe nói sơn tặc thích ép người vào chỗ đó.”

Ta lặng lẽ ghi nhớ mọi chuyện.

Sau khi hạ màn xuống, ta khoác thêm áo choàng đen, ôm sát bọc đồ màu đỏ vào hông, rồi khẽ nói một tiếng:

“Dừng xe, người có ba việc gấp, người ở chỗ này chờ ta một lát.”

Ta nhảy xuống xe ngựa, rồi đi vào rừng.

Phu xe ở phía sau gọi to: “Cô nương, cẩn thận một chút.”

Thật ra ta không hề sợ son tặc, cả đường đi có thể an toàn không nguy hiểm, chắc cũng do Thẩm Hoành ra tay, son tặc nơi này cũng vậy thôi. Hiện tại ta chỉ lo phải trốn tai mắt của Thẩm Hoành thế nào, xe ngựa là không thể về, phu xe chắc chắn đã sớm bị Thẩm Hoành mua chuộc, nếu ta trở về chính là đưa dê vào miệng cọp.

Ta bình tĩnh quan sát bốn phía, cực kỳ im lặng, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe thấy tiếng gió thổi qua.

Nhưng ta biết chắc chắn xung quanh có ám vệ.

Ám vệ đến vô ảnh đi vô tung[1], bản lĩnh của bọn họ ta đã được lĩnh giáo từ A Phù rồi, càng đừng nói tới ám vệ của Thái tử, bản lĩnh chắc chắn càng thêm xuất thần nhập hóa.

[1] Đến vô ảnh đi vô tung: khi đến không thấy bóng dáng, khi đi không để lại dấu chân. Dùng để hình dung việc cực kỳ nhanh chóng hoặc bí ẩn.

Chẳng qua bây giờ ta muốn đi vệ sinh, chắc bọn họ cũng hơi kiêng kỵ.

Ta vào trong bụi cỏ cao bằng người, ngồi xổm xuống, làm bộ đi vệ sinh, sau đó lén nhón chân chuồn ra. Mới đi chưa được vài bước, thì cách đó không xa đã truyền đến tiếng hí hoảng sợ của ngựa, ngay sau đó là tiếng tuốt đao kiếm ra khỏi vỏ.

Ta nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của phu xe.

Chắc phu xe đã gặp phải son tặc rồi.

Nhưng ta biết người của Thẩm Hoành có đi theo sau, son tặc gì đó sao đầu nổi Thẩm Hoành. Quả nhiên, rất nhanh sau đó, từ xa đã truyền đến tiếng đao kiếm chạm nhau và tiếng đánh nhau, trong tay phu xe cũng không có vũ khí gì, son tặc càng không có khả năng tự mình đánh mình, chỉ có thể đã có người đi ra cứu phu xe.

Lúc này là thời cơ tốt nhất để ta chạy trốn.

Ta chuồn khỏi bụi cỏ, quẹo vào trong rừng, chạy bạt mạng như điên, ra khỏi cánh rừng, mắt thấy trần nhô đã ngay trước mặt, thì có mấy người không biết từ đâu nhảy ra, cả lũ đều một thân áo xám, trên mặt che vải xám, đằng đằng sát khí đứng trước mặt ta.

Ta vẫn có thể nhận ra hơi thở của son tặc và sát thủ.

Ta nháy mắt mấy cái, “Tìm ta?”

Cùng lúc đó, ta tuốt vòng tay bạc trên cổ tay đang được giấu trong áo choàng đen xuống.

“Bớt nói nhảm đi, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày đấy.” Lời còn chưa dứt, tên áo xám đã trực tiếp ra chiêu hung tàn với ta. Ta nghiêng đầu tránh, đồng thời tung thuốc bột trong tay ra.

Không ngờ tên áo xám lại rất nhanh trí, hần có thể né được!

Ta kinh hãi trong lòng.

Trong mắt của tên áo xám có ý cười nhạo, “Loại ám khí này tao chưa thềm để vào mắt.”

Khẩu âm này...

Ta mạnh mẽ nói: “Ngươi là người Nam triều!”

Tên áo xám cười lạnh, “Nói cho mày biết cũng chẳng sao, chúng tao nhận lệnh tới lấy mạng của mày, muốn trách thì trách mày đã cản đường của Đại hoàng tử chúng tao.”

Tên áo xám khác thúc giục: “Mau giải quyết à đi, mãi mới tranh thủ được sơ hở của Thẩm Hoành, chớ hần tới thì sẽ không dễ vậy đâu.”

Ta hỏi: “Các ngươi do Tư Mã Cẩn Du phái tới?”

“Mày không cần phải biết nhiều làm gì!”

Tên áo xám mới vừa rồi còn thúc giục đã đột nhiên xuất kiếm, thanh kiếm sắc bén đâm thẳng về phía ta. Giờ phút này ta vô cùng thấy may mắn vì đã học không ít chiêu thoát thân từ Thẩm Hoành, dù đường kiếm của tên áo xám có nhanh, thì vẫn chậm hơn Thẩm Hoành.

Ta vừa linh hoạt né tránh, vừa ấn bảo thạch cài trên vành tai, một cây ngân châm được bắn ra.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, tên áo xám đã ngã xuống đất.

Ta nhanh chân bỏ chạy, lại chui vào cánh rừng lúc này. Trong rừng nhiều loại cây cối, chỗ để núp cũng không ít, nhưng ta rất sốt ruột lo lắng, nhất thời chẳng biết chạy đi đâu, chỉ biết liều mạng chạy về phía trước.

Vừa rồi tính sơ ra, không tính tên áo xám vừa ngã xuống, thì còn lại ba tên. Một thiếu nữ như ta mà muốn thắng ba tên sát thủ, thì đúng là khó như lên trời.

Chỉ nghe thấy “vút” một tiếng, vai trái đột nhiên tê rần, dưới chân mềm nhũn, cả người bổ nhào xuống đất.

“Đúng là đã xem thường mày rồi, trên người lại có nhiều ám khí đến vậy.” Là giọng của tên áo xám vừa rồi.

Ta khốn khổ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tên áo xám đang giương cung đứng trước mặt ta, nhìn ta từ trên cao nhìn xuống. Trên vai trái truyền tới một cơn đau nhức, ta cúi đầu nhìn, thấy máu đang chảy trên mũi tên.

Dưới tình huống như vậy, mà ta vẫn còn lòng dạ cảm thấy bây giờ mình như quạ đen bị bắn rơi.

Kết cục đáng lo đây...

Một tên áo xám khác đá ta không chút lưu tình nào, cú đá không nhẹ, khiến ta đau đến nhúu chặt mày. Chỉ nghe thấy hần nói bi ối:

“Dáng vẻ nhúu mày này lại coi được...”

“Hừ, ngươi coi chừng cái miệng.”

Máu trên vai chảy càng ngày càng nhiều, cảnh vật trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ, giữa cơn mơ hồ ấy, ta thấy tên áo xám lấy một thanh đoản kiếm sắc bén ra, ta nghĩ thầm, nếu kiếp này của ta chấm dứt tại đây, không biết Thẩm Hoành và Tư Mã Cận Du có thể lại đuổi tới kiếp sau của ta nữa không.

Bỗng nhiên, sắc mặt của tên áo xám chợt thay đổi, chỉ trong chớp mắt, mấy tên áo xám vây quanh ta đều ngã xuống. Mà ta lại rơi vào lòng ngực ấm áp, bên tai chỉ nghe thấy tiếng kêu gấp gáp lo lắng của Thẩm Hoành.

“A Uyên, A Uyên, A Uyên...”

Ta không còn hơi sức để trả lời hần, chỉ cảm thấy giọng của Thẩm Hoành hình như ngày càng cách ta xa hơn, cảnh tượng trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ, cuối cùng chỉ còn một màu đen tối.

...

Khi ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy bả vai đau âm ỉ. Mở mắt ra, ta không bắt ngờ khi thấy Thẩm Hoành đầu tiên. Hần ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng khuấy chén thuốc.

Ta nhắm mắt nhìn xung quanh, ta còn tưởng sẽ tỉnh lại ở phủ Thái tử, nhưng nơi này thấy thế nào cũng không giống phủ Thái tử, mà giống nhà trọ hơn.

“A Uyên, nàng tỉnh rồi?” Trên chân mày của Thẩm Hoành hiện lên nét vui mừng, “Thuốc ấm rồi, uống ngay thì bả vai sẽ không đau nữa.”

Hần cẩn thận từng li từng tí đỡ ta ngồi dậy, rồi đặt gối mềm sau lưng ta, “Tên không có độc, nàng yên tâm. Bây giờ miệng vết thương sẽ hơi đau, nhưng dưỡng thương nửa tháng sẽ khỏe lại thôi. Thuốc hơi đắng, nàng ráng chịu đựng. Ta có chuẩn bị mứt hoa quả, mua từ Trần Tu Bách Vị^[2] nàng thích ăn đó.”

[2] Trần Tu Bách Vị: trăm vị món ăn quý và lạ.

“Con...”

“Suyt, đừng nói nữa. Có chuyện gì thì chờ vết thương đỡ rồi hẵng nói. Bây giờ uống thuốc nào.”

Nét mặt Thẩm Hoành kiên trì, ta chỉ có thể cố uống hết chén thuốc, lúc buông bát thuốc, Thẩm Hoành rất sẵn sàng đưa mứt hoa quả tới, ta cắn một miếng, đúng là hương vị đặc biệt của Trần Tu Bách Vị.

Ta tò mò hỏi: “Nơi này không phải Bắc triều sao?”

Thẩm Hoành nói: “Ta mua bí quyết chế mứt hoa quả gia truyền từ ông chủ của Trần Tu Bách Vị.” Hần nhin cười, “Còn muốn ăn nữa à?”

Ta lắc đầu, nói: “Sự phụ, chúng ta nên nói chuyện.” Ta ngược mắt nhìn Thẩm Hoành một chút, lại nói: “Lúc này trốn...”

Thẩm Hoành cắt ngang lời ta, “Những tên sát thủ kia do dư đảng của tiền Nam triều phái tới.”

Ta ngạc nhiên, Thẩm Hoành lại nói tiếp: “A Uyên, bọn chúng muốn giết nàng. Nhưng đã có ta ở đây, không kẻ nào có thể làm nàng bị thương. Lần này

là lỗi của ta, ta đã không bảo vệ nàng cẩn thận...”

Ta vừa mở miệng, Thẩm Hoành lại nói tiếp: “Nàng đừng vội nói, trước hãy nghe ta nói đã. Lần này là ta cứu nàng, đúng không?”

Ta gật đầu.

“Như vậy, nàng nợ ta ơn cứu mạng, đúng không?”

Ta lại gật đầu.

“Món nợ trước đây vẫn còn. Đúng không?”

“Đúng.”

“Như vậy, nàng tính khi nào mới trả ơn ta? Lại tính trả thế nào?” Thẩm Hoành nói với ta: “Nàng biết ta là Thái tử một triều, cái gì cũng không thiếu. A Uyển, nàng là người thông minh, nàng biết ta muốn cái gì.”

Ta mím chặt môi, hồi lâu sau mới nói: “Con biết.”

Kỳ thật khi Thẩm Hoành tới cứu ta, ta đã biết không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, chạy xa rồi cũng lại bị bắt về thôi. Cả đường đi đều bị Thẩm Hoành khống chế, ta nghĩ dù sát thủ không tới, thì ta cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thẩm Hoành.

Vả lại... hiện giờ dư đảng của Nam triều đang theo dõi ta, một mình ta thế đơn lực bạc rất không an toàn.

Cho nên, lúc này ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm Thái tử phi thôi.

Ta nhìn Thẩm Hoành, thấy hắn thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn ta cũng thêm vài phần dịu dàng, hắn tiến đến muốn xoa đầu ta, ta hơi lùi người lại.

Hắn thoáng buồn bã rút tay về, thấp giọng nói: “Ta biết nàng không muốn gả cho ta, cũng biết nàng chán ghét ta vì ta cũng tính kế nàng giống Tư Mã Cận Du, nhưng chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, thì không sao cả. A Uyển, ta sẽ đối xử tốt với nàng, thật đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5

Vì ta bị thương, nên đại hôn bị hoãn lại...

Ta ở lại phủ Thái tử của Thẩm Hoành để dưỡng thương. Bích Dung và Lê Tâm thấy ta đều rất vui vẻ. Sau đó, Bích Dung thừa dịp Thẩm Hoành đi vắng lên nói với ta:

“Công chúa, lúc ấy muội vừa mới ra cửa Nam đã bị phát hiện rồi.”

Lê Tâm phụ họa: “Đạ đúng đó, khi đó vẻ mặt của Thái tử điện hạ cực kỳ khó coi.”

Ta hỏi: “Sao lại bị phát hiện?”

Lê Tâm sờ sờ ngực, bộ dáng nghĩ lại vẫn còn sợ. Nàng nói: “Sau khi phượng liền đi ra, Thái tử tới liếc nhìn một cái, khoảng cách cũng không gần, nhưng sắc mặt của Thái tử đã lập tức thay đổi, sau đó là vẻ mặt thất vọng âm trầm, chỉ nói hai chữ —— Quà nhiên. Công chúa, xem ra Thái tử điện hạ đã sớm đoán được người sẽ đào hôn mà.”

Bích Dung cũng nói: “Sau đó chúng muội đều bị nán lại ở cửa Nam hồi lâu, lúc ấy muội nghĩ chắc Thái tử điện hạ đang phái người bắt Công chúa về. Nhưng Thái tử chỉ im lặng hồi lâu, rồi để mọi người xuất phát.”

Hèn chi sau đó ta đã đụng phải đội ngũ đón dâu, ra là Thẩm Hoành đã nán lại ở cửa Nam. Quà nhiên Thẩm Hoành đã sớm biết người ngồi trong phượng liền không phải ta, nên Bích Dung đã không thể lừa nổi Thẩm Hoành dù chỉ nửa canh giờ.

Nhớ lại lúc ở ngoại ô, chắc Thẩm Hoành đã cố ý nói cho ta nghe.

Bích Dung thật cẩn thận quan sát ta, rồi nói: “Công chúa à, người xem phủ Thái tử này tốt lắm, Thái tử đối với người cũng tốt, nếu không chắc chắn thì đừng đào hôn nữa.”

Lê Tâm cũng gật đầu nói: “Phải đó, mấy ngày nay không biết có bao nhiêu người muốn gặp Công chúa, nhưng tất cả đều bị Thái tử ngăn cản, nói để Công chúa an tâm dưỡng thương.”

“Rất nhiều người muốn gặp ta? Có sự thúc không?”

“Hình như có...”

Đúng lúc này, Thẩm Hoành tiến vào, mỉm cười tiếp lời Lê Tâm, “Có chuyện gì à?” Lê Tâm quý gối hành lễ với Thẩm Hoành, rồi trả lời: “Công chúa hỏi trong những người đến bái phỏng có Đan tướng quân không ạ.”

Thẩm Hoành nhìn ta.

Ta hơi chột dạ dời mắt sang cây san hô màu tím trong suốt cao bằng nửa người, cứ nhìn vào ánh sáng lấp lánh trong suốt ấy mà im lặng không lên tiếng. Thẩm Hoành nhận bát thuốc trên tay Lê Tâm, nói:

“Các người lui ra.”

Thì đưa tới bên miệng ta, “Thuốc sắp nguội rồi.”

Ta nói: “Con tự uống.”

Thẩm Hoành im lặng một lát, mới cầm bát thuốc đưa cho ta. Thấy ta uống xong, mới nói:

“A Uyển, ta biết nàng muốn làm cái gì. Tuy đệ ấy không hài lòng chuyện ta cưới nàng, nhưng cũng không có gan đến phá. Nếu nàng muốn đệ ấy giúp nàng thì chỉ uống công thôi.”

Hình như bắt đầu từ lần đầu tiên gặp Thẩm Hoành, thì hẳn đã có thể hiểu thấu suy nghĩ của ta rồi.

Ta khá buồn phiền trong lòng.

...

Nhưng hai ngày sau, ta vẫn được gặp Đan Lăng. Ngoài Đan Lăng ra, còn có hai người ta chưa bao giờ gặp. Ta đánh giá hai người bên cạnh Đan Lăng một nam một nữ, phục sức trên người đều rất tốt.

Ta đối với người xa lạ thì không có hứng thú gì.

Nhưng biểu cảm của hai người này lại khiến ta không thể không chú ý tới, nhất là nam tử bên phải, quý khí khắp người, trông mắt đen lũng liếng không rời ta kể từ lúc vào cửa.

Mà nữ tử áo đỏ bên trái thì nhãn mày nhìn ta, trong đôi mắt đẹp trong veo như nước không che giấu được vẻ căm giận, ánh mắt nhìn ta từ trên xuống dưới đều tràn ngập vẻ khinh thường hèn mọn.

Tuy nói ta làm người hiền lành, bình thường rất ít so đo với người ngoài, nhưng cô nương áo đỏ này vừa vào đã lên mặt với ta, rõ ràng là không coi ta ra gì rồi.

Ta xưa nay đều là người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất phạm người.

Ta làm biếng hỏi Đan Lăng: “Sự thúc, thúc tới đưa nha hoàn cho con à? Thúc chẳng có mắt nhìn người gì cả, cô nương này vừa thấy đã biết là người không biết làm việc, nuôi cũng chỉ tốn lương thực thôi.”

“Người!” Mặt của nữ tử áo đỏ đổi thành màu gan heo, ngón tay ngọc thon nhỏ run run chìa vào người ta, thoạt nhìn tức giận không ít.

Ta khẽ hừ một tiếng, ai bảo nàng ta vừa vào đã lên mặt với ta, Tiểu Uyển ta cũng không phải người dễ bắt nạt đâu nhé.

Nữ tử áo đỏ kéo tay Đan Lăng, giận dữ nói: “Su huynh!”

Đan Lăng vỗ nhẹ vào tay nữ tử áo đỏ, cho nàng một ánh mắt trấn an, rồi nói với ta: “Su diệt, đây là sư cô của con, Cố Phán Tình, con có thể gọi nàng là Phán Tình sư cô.”

Lại tới một sư cô nữa.

Ta liếc Cố Phán Tình, rồi nói: “Ồ, thất kính quá, thì ra là sư cô chứ không phải nha hoàn. Cũng phải nói lại, bộ dạng của Phán Tình sư cô thật không giống sư cô mà.”

Cố Phán Tình trừng to mắt, “Người quá...”

Lúc này, nam tử đầy quý khí kia đột nhiên cười ngất lời nàng ta, “Phán Tinh nổi nóng làm gì, Hoàng tẩu chỉ đùa với nàng thôi.” Hắn dùng động tác tao nhã mà vãi chào ta, rồi nói: “Nhìn nét mặt của Hoàng tẩu, thì chắc Hoàng huynh cũng chưa nói với tẩu về đệ rồi. Đệ là em cùng mẹ với Hoàng huynh, tên một chữ An, Hoàng tẩu có thể gọi tên tự của đệ là Lưu Uyên.”

Thảo nào mới gặp lần đầu mà ta đã thấy nam tử này rất quen, thì ra là em cùng mẹ với Thẩm Hoàn.

Hắn lại cười nói với ta: “Đệ vẫn luôn muốn gặp Hoàng tẩu, nhưng Hoàng huynh giấu kỹ quá, không chịu cho đệ thấy. Rốt cuộc hôm nay cũng được chiêm ngưỡng dung nhan của Hoàng tẩu rồi. Hoàng tẩu vui tính như vậy, chẳng trách Hoàng huynh vẫn luôn nhớ mãi không quên.” Ngừng một chút, hắn bỗng nhiên vỗ vỗ đầu, “Haiz, xem chút nữa quên mất, đệ có quà gặp mặt tặng Hoàng tẩu đó.”

Thẩm An lấy một hộp giấu ra.

Ta nhìn, bên trong là một bản cầm phổ.

Thẩm An nói: “Từng nghe Hoàng huynh nói Hoàng tẩu là người yêu cầm, vừa may vài ngày trước cũng vô tình có được bản cầm phổ được sáng tác bởi đệ nhất nhạc công tiền triều, nên mang đến mượn hoa hiến Phật, mong Hoàng tẩu sẽ thích.”

Thích, tất nhiên là thích rồi.

Quà gặp mặt này đúng là rất hợp ý ta mà.

Bỗng dưng, Cố Phán Tinh ở một bên giậm chân xuống, ta nghe tiếng liền nhìn, thấy nàng ta đang đỏ hốc mắt, khóc nức nở:

“Hai huynh đều thích nàng ta, rốt cuộc nàng ta có gì tốt chứ!”

Thẩm An nhú mày nói: “Phán Tinh, không được vô lễ!”

Cố Phán Tinh lệ rơi lã chã, đôi mắt trong suốt đầm lệ trùng Đan Lăng, “Sur huynh là tên lừa đảo, huynh rõ ràng nói muốn giúp muội, bây giờ lại không nói câu nào!”

Đan Lăng có chút không biết làm sao, ánh mắt cũng hơi bất đắc dĩ.

“Phán Tinh sur muội...”

Cố Phán Tinh lại giậm chân cái nữa, “Sur huynh, muội không đề ý tới huynh nữa.” Nói xong, trực tiếp chạy vội đi chỗ khác. Ta nhìn mà tròn mắt há mồm, đầu óc mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đan Lăng hơi sốt ruột, quên cả cáo từ mà trực tiếp đuổi theo.

Thẩm An khê ho một tiếng: “Phán Tinh hơi tiểu thư, cũng do được mọi người nuông chiều, Hoàng tẩu chớ chấp nàng ấy.”

Sau khi Thẩm An rời đi, Lê Tâm lập tức mở miệng, “Công chúa, muội từng nghe hạ nhân trong phủ Thái tử nói, mọi người trong đô thành đều biết người Đại tiểu thư Cố Phán Tinh của Tướng phủ thích nhất là Thái tử điện hạ.”

Ta suy xét hai chữ “thích nhất”, “Thật không?”

Lê Tâm gật mạnh, “Thật ả! Cố Phán Tinh kia từ nhỏ đã ngưỡng mộ Thái tử điện hạ, vẫn luôn tâm tâm niệm niệm phải làm Thái tử phi ả.”

...

Thời điểm dùng bữa tối, Thẩm Hoàn lơ đãng hỏi: “Hôm nay Đan Lăng qua đây?”

Ta liếc Thẩm Hoàn một cái, rồi nói: “Có ai đến mà người không biết ả? Sur phụ, người có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Đừng quanh co lòng vòng nữa.”

Thẩm Hoàn đặt đũa xuống, nét mặt hơi khàn trương, hắn nói: “A Uyên, trong lòng ta chỉ có nàng. Dù những người khác thích ta, thì ta cũng chỉ thích một mình nàng thôi.”

Ta miễn cưỡng trả lời có lẽ.

“A Uyên.” Thẩm Hoàn bỗng nhiên nghiêm túc gọi tên ta.

Ta nuốt com canh trong miệng xuống, không thèm nâng mắt lên.

Thẩm Hoàn thở dài, “Không cần dối nữa, được không?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Dối cái gì?”

Thẩm Hoàn cũng không trả lời ta, chỉ nói: “Thương thế của nàng đã khỏi hẳn, ngày kia là ngày lành, chúng ta liền thành thân vào hôm đó đi, mọi thứ đều

đơn giản, sẽ không vất vả đâu.”

Ta trịnh trọng nói với Thẩm Hoành: “Sư phụ, con biết người đang lo điều gì. Người yên tâm, con sẽ không đào hôn nữa, on con nợ người chắc chắn sẽ trả lại cho người. Tiêu Uyển con vẫn luôn là người giữ lời hứa.”

Thẩm Hoành cười khỏ một tiếng, hần rữ mất nhẹ giọng nói: “Thôi, on gì đó cũng bỏ qua đi, chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta là được, ta không nên đòi hỏi nhiều.”

Ngày đại hôn của ta và Thẩm Hoành, vừa may là ngày xuân nắng ấm. Thẩm Hoành ở trong Hoàng cung chờ ta, mà ta xuất giá từ phủ Thái tử. Trong phủ Thái tử cũng có vườn đào, xe ngựa chờ ta rời phủ, ta vén màn liếc nhìn bên ngoài một cái.

Màu hồng phấn bay trong gió, ba ngàn hoa đào sáng rực.

Trong thoáng chốc, ta chợt nhớ tới lần đầu gặp Thẩm Hoành, hình như là năm trước, hần đứng dưới gốc đào nhìn ta từ xa, như một giấc mộng đã mong chờ từ mấy kiếp.

...

Ta còn tưởng rằng Thẩm Hoành chỉ đang dỗ ta thôi, dù sao đại hôn của Thái tử sao có thể đơn giản được, mà ta cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần chịu khổ rồi, không ngờ quá trình kế tiếp lại khá thoải mái, ta chỉ cần đứng cạnh Thẩm Hoành, cũng không cần biểu lộ cảm xúc gì cả.

Khăn lụa đỏ vừa trùm lên, thì không ai thấy được nét mặt của ta nữa.

Lúc ta và Thẩm Hoành bái thiên địa, thì không biết sao, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới Tạ Uyển. Kiếp trước Tạ Uyển ngóng trông gả cho Thẩm Yến, kiếp này Tiêu Uyển ta lại phải gả cho Thẩm Hoành, cũng không biết có phải ý trời không nữa.

“Công chúa.” Bích Dung hơi lo lắng gọi ta một tiếng bằng giọng rất nhỏ.

Ta hồi hồn lại, chung quanh đã im lặng như tờ. Lúc này ta mới đột nhiên nhớ ra, vừa rồi hình như có nghe thấy hỉ nương hô nhất bái thiên địa, mà ta lại quên bái lạy. Thẩm Hoành đến gần ta, giọng hơi cứng ngắc, “A Uyển, nàng đã nhận lời ta rồi.”

Ta nói: “Vừa rồi mất tập trung.”

Ta nghe thấy tiếng thở phào của Thẩm Hoành, rồi nghe thấy hần nói: “Lại lần nữa đi, vừa rồi Thái tử phi hơi căng thẳng.”

Hỉ nương lại hô một tiếng —— “Nhất bái thiên địa.”

Lần này ta không thả hôn đi nữa, mà nắm dải lụa đỏ trong tay rồi khom người cúi đầu xuống. Khi phu thê giao bái, ta cảm giác được dải lụa đỏ trong tay hình như run lên vài lần, chắc Thẩm Hoành đang hồi hộp.

Ta nghĩ thầm, trước đây Thẩm Hoành nói ta gả cho hần coi như trả ơn hần cứu mạng ta. Nay đã bái đường, coi như trả xong rồi nhỉ? Chẳng qua ta nhớ rõ lập gia đình hình như cũng không có đơn giản như vậy..

Sau đó, ta luôn nghĩ đến vấn đề này, bên ngoài có xảy ra chuyện gì, có người nào đang nói thì ta cũng không để ý. Có lẽ Thẩm Hoành cũng để ý thấy ta không tập trung, nên sai Bích Dung và Lê Tâm đưa ta vào hi phòng trước.

Vừa vào hi phòng, ta đã kéo khăn xuống, làm Bích Dung sợ tới mức sắc mặt đại biến, “Trời ơi, Công chúa, khăn này phải để Thái tử điện hạ mở ra...”

Ta nói: “Ta biết. Dù sao sư phụ cũng không về sớm được, cả ngày trùm khăn đỏ làm bây giờ bản Công chúa nhìn cái gì cũng ra màu đỏ, khó chịu lắm.”

Lê Tâm nói: “Công chúa, nên sửa xưng hô. Không nên gọi sư phụ nữa.”

“Thật ra cũng chẳng khác gì, cũng gọi quen rồi. Chắc sư phụ cũng không so đo chuyện nhỏ này đâu.” Ta còn muốn tháo mũ phượng nặng trĩu trên đầu xuống, đội cả ngày trời, cổ mỏi muốn chết, nhưng nếu ta tháo xuống thật, chỉ sợ máu trên mặt Bích Dung cũng không còn nữa.

Bích Dung đi tới xoa bóp cổ ta.

Tay nghề của Bích Dung rất tốt, xoa bóp làm cả người ta cũng thoải mái hẳn. Ta khẽ rên vài tiếng, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Lê Tâm, thấy nàng đỏ mặt đứng trước mặt ta, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Ta hỏi: “Lê Tâm, muội muốn nói cái gì?”

Lê Tâm cực kỳ xấu hổ, nắm chặt góc áo, sóng mắt sợ hãi, “Muội chỉ đột nhiên nghĩ tới... qua đêm động phòng hoa chúc thì Công chúa sẽ thành phụ nữ rồi.”

Ta gật đầu.

Động phòng hoa chúc, ừm, cái này cũng trong việc trả ơn à?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến vài tiếng bước chân, chỉ nghe thấy giọng Thẩm Hoành vang lên —— “Các người không cần vào, ở bên ngoài hết đi.”

Bích Dung thay đổi sắc mặt, vội la lên: “A, Thái tử sắp vào rồi, Lê Tâm, mau trùm khăn lên.”

Lê Tâm hoảng hốt, có lẽ do quá khẩn trương, làm hai tay đang cầm khăn cũng run lên. Không cần thận làm khăn rơi xuống đất, hai người không hẹn mà cùng ngồi xổm xuống muốn nhặt lên, thì “cốp” một tiếng, xui làm sao, đầu hai người đụng vào nhau, rồi cùng té xuống nệm gấm lông tơ trải trên mặt đất.

Ta nháy mắt mấy cái đã thấy Thẩm Hoành vừa mới bước vào đã ngay trước mắt.

Ta cười hì hì gọi: “Sư phụ.”

Lê Tâm và Bích Dung vội vàng bò dậy, hai người đều đứng rất quy củ, cũng không dám liếc nhìn Thẩm Hoành một cái. Ánh mắt Thẩm Hoành hơi sâu sắc, hần lập tức đi tới, khi đi ngang qua Lê Tâm thì cầm lấy khăn lụa đỏ trên tay nàng.

Sau đó nói: “Hai người ra ngoài đi.”

Lê Tâm và Bích Dung vội “Dạ” rồi đi lẹ ra ngoài. Trong phòng cũng chỉ còn lại ta với Thẩm Hoành, trước cửa sổ, cặp nến long phượng đang cháy đỏ rực.

Nói tới cũng thật khó hiểu, cũng không phải chưa từng một mình một chỗ với Thẩm Hoành, nhưng cảm giác lúc này lại hơi kỳ lạ, nhất là khi Thẩm Hoành nhìn ta chăm chú không chớp mắt.

Ta khề ho một tiếng, hơi mất tự nhiên: “Dù sao khăn cũng lấy xuống rồi, cũng không cần phải...”

Còn chưa nói xong đã cảm thấy mũi phượng trên đầu nặng hơn một chút, trước mặt lại màu đỏ như cũ. Ta theo phản xạ vươn tay muốn kéo tấm vải đỏ che tầm nhìn của mình xuống, còn chưa đụng tới khăn lụa, thì Thẩm Hoành đã cầm tay lấy ta, nhẹ giọng nói:

“Không được đụng vào, cái này phải để đích thân phu quân vén lên.”

Ta nghe vậy mới rút tay về.

Nhưng Thẩm Hoành cũng không vội vén khăn lụa lên, mà lại dặt ta ngồi xuống cạnh giường. Ta nghe thấy hô hấp của Thẩm Hoành hơi dồn dập, lòng bàn tay còn toát mồ hôi, dính dính ẩm ướt, nắm ta rất không thoải mái.

Ta thử rút tay về, nhưng ngón tay vừa động, Thẩm Hoành lại nắm chặt hơn, giọng cũng hơi kích động:

“A Uyển, nàng đã đáp ứng gả cho ta rồi, bây giờ không được đổi ý.”

Ta nói: “... Con không có đổi ý. Chỉ là tay người đổ mồ hôi, nắm tay con không thoải mái.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Hoành đã buông tay, áy náy nói: “Ta... ta chỉ là hơi hồi hộp.”

Ta bình tĩnh nói: “Không có gì để hồi hộp cả.”

Thẩm Hoành im lặng.

Ta lại hỏi: “Sư phụ, con hơi mệt, có thể vén khăn nhanh lên được không?”

Lúc này Thẩm Hoành mới động đậy, khăn vừa được vén, thì đập vào mắt ta là khuôn mặt anh tuấn vô song của Thẩm Hoành. Hần yên lặng ngóng nhìn ta, ánh mắt như chứa thiên ngôn vạn ngữ, chỉ tiếc ta một câu cũng không nhìn ra.

Bỗng nhiên, không biết sao trong đầu lại hiện lên một cảnh rất quen thuộc.

Cũng là cặp nến long phượng đang cháy, có nam tử mặc hi phục đỏ thắm mang về mặt bình tĩnh vén khăn lụa đỏ của tân nương đang ngượng ngùng và mong đợi, sau đó dùng giọng cực lạnh đạm nói ra một câu ——

“A Uyển, ta là người vô tâm.”

...

Tim đập thình thịch thình thịch, trong thoáng chốc ta hơi thất thần, tay cũng vỗ ngực theo bản năng.

Ta nhẹ nhàng vỗ nó.

Thẩm Hoành chú ý thấy ta không ổn, trong mắt có sự lo lắng, rồi sốt ruột hỏi: “A Uyển, ngực không thoải mái hả?”

Ta lắc lắc đầu, chỉ nói: “Người...” Đang nói thì dừng lại, không biết sao, ta lại không hỏi ra được. Kỳ thật ta chỉ muốn hỏi Thẩm Hoành có phải kiếp trước có từng nói “Ta là người vô tâm” với Tạ Uyển không, nhưng thấy ánh mắt Thẩm Hoành thì ta lại không hỏi được.

Thẩm Hoành chờ ta nói chuyện, “Ta làm sao?”

Ta thờ dãi, nói: “Sư phụ, người biết không, con là người vô tâm.”

Ánh mắt Thẩm Hoành chợt rung động, “Ừ, ta biết. Kiếp này là ta cưỡng cầu muốn lấy nàng, nên dù kết quả thế nào thì ta cũng nguyện ý nhận. Ta biết nàng không thích làm Thái tử phi, nhưng A Uyển à, nàng hãy tin ta, hãy cho ta thêm ít thời gian, chờ ta sắp xếp xong mọi chuyện thì sẽ sống theo ý nàng.”

Ta hơi kinh ngạc, “Người... không làm Hoàng đế?”

“A Uyển, nàng biết không, kiếp này ta chỉ sống vì nàng. Nàng muốn cái gì, dù lên núi đao xuống biển lửa hay chân trời góc biển, thì ta cũng nguyện ý lấy tới cho nàng. Thứ nàng không muốn, dù là trần bảo người đời tha thiết mơ ước, thì với ta cũng chỉ là mây khói thoáng qua không đáng nhắc tới.”

Thẩm Hoành cười dịu dàng, rồi lấy tới hai ly rượu hợp cẩn.

Ta cầm ly rượu lạnh buốt, lại nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của Thẩm Hoành, nhất thời không biết làm sao. Ta ấp úng nói:

“Sư... sư phụ...”

“Ừ?” Sự dịu dàng trong mắt Thẩm Hoành càng nhiều hơn.

Ta cắn cắn môi, nghiêm túc hỏi: “Lời sư phụ vừa nói là thật?”

Thẩm Hoành gật đầu, “Tất nhiên là thật.”

Ta hỏi: “Con muốn cái gì người cũng mang tới?”

“Ừ.”

Ta nói: “Vậy mong về sau sư phụ đừng nói lại lời ấy với con nữa.” Thẩm Hoành đối xử với ta rất tốt, ta biết rõ, chỉ có điều, ngực lại đau không thôi.

Sắc mặt Thẩm Hoành cứng đờ.

Ta kiên nhẫn chờ Thẩm Hoành trả lời, hồi lâu sau Thẩm Hoành mới gian nan nói: “... Được.”

Ta thả lỏng, rồi thúc giục: “Trời không còn sớm, chúng ta uống rượu hợp cẩn, tốc chiến tốc thắng thôi.” Sau khi uống rượu hợp cẩn, ta biết bước kế tiếp là động phòng, đành thúc giục lần nữa: “Nào, cởi quần áo, động phòng.”

Người Thẩm Hoành cứng lại, mặt hơi ửng hồng, “A... A Uyển...”

Ta thấy Thẩm Hoành không phối hợp với ta, tâm bỗng thấy hơi kỳ quái, “Sao vậy? Không phải người muốn con trả ơn à? Làm phu thê không phải cần động phòng sao?”

Thẩm Hoành hỏi ta: “Nàng nguyện ý?”

Ta mở to hai mắt, “Sao lại không nguyện ý? Không phải chỉ động cái phòng thôi à?” Trước đó từng xem trong thoại bản thường dùng từ “cá nước thân mật”, không thì cũng dùng từ “triền miên cực lạc” này nọ. Lúc ấy ta còn phải suy ngẫm cảm giác của mấy chữ này, nay có cơ hội thể nghiệm lại có thể trả ơn Thẩm Hoành, đúng là không gì tốt hơn.

Ngừng một chút, ta hơi hưng phấn nói: “Nói tới chuyện này, hồi trước sư phụ còn nói muốn dạy con Thuật phòng the đó.”

Đôi mắt sáng trong suốt của ta nhìn thẳng Thẩm Hoành.

Lỗ tai Thẩm Hoành hơi ửng hồng, nét mặt cũng hơi mất tự nhiên, hắn nói: “Ta... thật ra cũng không rành lắm.”

Ta nghe xong, có chút thất vọng. Một lát sau, mới đề nghị: “Hay sư phụ tìm người luyện Thuật phòng the trước đi? Rảnh rồi lại dạy con?”

Ta vốn có lòng tốt đề nghị, không ngờ sắc mặt Thẩm Hoành lại biến đổi, “Không được!”

Ta nói: “Vậy con tìm...”

“Nàng càng không được!”

Ta suy nghĩ, nói: “Vậy hai chúng ta chỉ có thể từ từ tìm tòi thôi.”

Nghe ta nói xong, ánh mắt Thẩm Hoành hơi sáng ngời, tràn đầy vui sướng, hấn gật đầu, “Ừ, hai chúng ta có thể từ từ tìm tòi.”

Ta thầm nghĩ, chờ thông thạo chuyện này, cảm nhận được niềm vui triền miên mất hồn, sau này thú vui của ta lại nhiều thêm một cái rồi.

...

Trước kia còn giao hảo với Dịch Phong nên thường đi Tần Lâu Sở Quán, cũng từng cùng huynh trưởng quan sát cảnh gọi cảm quyền rũ. Việc này nhìn thì đơn giản, nhưng thực hành thì hơi khó.

Thoại bản nói bước đầu tiên của “cá nước thân mật” chính là cắn miệng nhau, bước thứ hai chính cởi quần áo cho nhau...

Ta từng chạm môi Thẩm Hoành, cảm giác không tệ, có vị ngọt ngào của rượu trái cây. Nên ta mở to mắt hỏi Thẩm Hoành:

“Hôn môi trước?”

“Được.”

Thẩm Hoành kề môi ta, mút từ từ, động tác cực kỳ trúc trắc, hấn run người, đôi tay đang sờ hai má ta cũng run lên, ta cảm giác được Thẩm Hoành đang hồi hộp vô cùng.

Ta thì lại không có cảm giác gì, gặm miệng nhau hình như không thú vị như trong thoại bản. Vội lại, ta thấy trong Tần Lâu Sở Quán, nam nữ gặm miệng nhau đều mang nét mặt khá hưởng thụ, nhưng hôm nay ta lại một chút cảm giác hưởng thụ cũng không có.

Bỗng dưng, đầu lưỡi ướt át mềm mại của Thẩm Hoành tiến vào, nhẹ nhàng tách răng ta ra, khi quần lấy đầu lưỡi của ta, thì ta chợt thấy hai chân như nhũn ra, hai tay không kim nổi mà quàng cổ Thẩm Hoành.

Hình như hơi có cảm giác giống trong thoại bản.

Ta phản khởi mở mắt ra, phát âm không rõ nói: “Ừm! Tiếp tục!”

Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, càng ra sức dây dưa đầu lưỡi của ta, ta bị hôn đến thở hổn hển, cả người mềm yếu vô lực, giữa hai chân như có dòng nước ướt át chảy ra.

Tay Thẩm Hoành cũng không biết đã di chuyển đến trước ngực ta từ khi nào, vuốt ve vừa phải.

Ta cúi đầu nhìn, thấy hai quả đồ trước ngực dựng lên, ta nói với Thẩm Hoành: “Sư phụ, thật thần kỳ mà.” Nhìn lồng ngực bóng loáng của Thẩm Hoành, ta cũng vươn tay nheo thử màu đỏ trước ngực.

Mềm, mềm như điểm tâm Thẩm Hoành thường làm cho ta ăn!

Thẩm Hoành khẽ thở dốc một tiếng, như đang phải kìm nén cái gì đó.

Ta bỗng nhiên nhớ trong thoại bản có nhắc tới —— Cự long giữa hai chân.

Tầm mắt từ khuôn ngực bóng loáng dời xuống, Thẩm Hoành chưa cởi tiết khó, nhưng thấy có vật hơi hơi nhô lên như ngọn núi nhỏ. Ta chớp mắt, nhất thời cực kỳ tò mò, cũng mặc kệ hai chân như nhũn ra, trực tiếp đẩy Thẩm Hoành đang đè trên người xuống, tay chống giường ngồi dậy, ánh mắt nhìn thẳng đứng quần Thẩm Hoành.

Ta nói: “Sư phụ, cho con nhìn cự long của người một cái.”

Thẩm Hoành bị sặc ho mấy cái liền, khuôn mặt đỏ rục còn kiều diễm hơn nắng chiều nay vài phần, nhưng lại thần kỳ là, núi nhỏ lại có xu thế phát triển mạnh mẽ!

Ta thấy vô cùng mới lạ, đang tính chủ động lấy tay cởi tiết khó của Thẩm Hoành, thì Thẩm Hoành lại cầm tay ta, ánh mắt lóe lên hỏi:

“Từ cự... cự long này nàng nghe ở đâu?”

Ta nói: “Thoại bản đó.”

Thẩm Hoành khẽ ho một tiếng: “Sau này đừng nói từ này trước mặt người khác.”

Ta thoát khỏi tay Thẩm Hoành, “Tất nhiên rồi, Lê Tâm với Bích Dung cũng không có cự long.”

Thẩm Hoành lại giữ tay ta, “Cũng không được nói trước mặt nam nhân khác trừ ta.”

Ta ngược mắt nhìn Thẩm Hoành, “Được rồi được rồi, không nói thì không nói, con cũng không biết nhiều nam nhân, trong Bắc triều cũng chỉ có sư thúc, à, Thẩm An cũng miễn cưỡng tính là một người.” Ta nhỏ giọng than thở một câu, “Cự long của các người đều giống nhau chứ?”

Thẩm Hoành đen mặt, “A Uyển, nghĩ cũng không được.”

Ta nghĩ trong lòng!

“Trong lòng cũng không được nghĩ.”

Ta nói: “Sư phụ, người keo quá à.” Thấy núi nhỏ đã thành núi lớn, ta thoát khỏi tay Thẩm Hoành, “Người có cho con nhìn không?”

Thẩm Hoành bắt đắc dĩ hỏi: “A Uyển, nàg không thấy xấu hổ à?”

Ta liếc mắt xem thường Thẩm Hoành, “Sư phụ, người nói nhiều quá! Người biết nhiều thứ, vậy mà không biết câu ‘Thực sắc tính dã[1]’ hả?”

[1] Thực sắc tính dã: ăn uống, sắc dục là bản chất của con người.

Thẩm Hoành cười thành tiếng, cuối cùng cũng cởi tiết khó như ta mong muốn.

Ta nhìn chằm chằm không chớp mắt, sau khi thấy rõ ràng, ta hơi thất vọng nói: “Thoại bản gạt người! Thứ này xấu quá!”

Thẩm Hoành đen mặt lại.

Ánh mắt của ta từ dưới chuyển lên trên, vừa thấy đã nói: “Sư phụ, vẫn là mặt người đẹp nhất.”

Ánh mắt Thẩm Hoành sáng rực nhìn ta, lại hôn má ta. Ta nhớ tới đông cung đồ ma ma theo hồi môn đã cho ta xem, trong đó có tư thế nữ trên nam dưới.

Ta xưa nay rất ham học hỏi, đầu óc vừa chuyển tới cảnh đó, liền lập tức bỏ nhào vào người Thẩm Hoành, cười lên người hân.

Nhìn Thẩm Hoành dưới thân, tóc đen mềm mại tôn lên da thịt trắng mịn như bạch ngọc, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác thỏa mãn. Ta cứ như vậy nhìn Thẩm Hoành chằm chằm, Thẩm Hoành cũng mỉm cười nhìn ta, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều, giống như dù giờ phút này ta có xấu xí hân, thì hân cũng vui vẻ chịu đựng.

Sau khi thưởng thức mỹ sắc xong, ta cúi đầu gặm miệng Thẩm Hoành mấy cái như gặm chân gà, rồi cùng đầu lưỡi của hân dây dưa khó chia lìa.

Ta cảm thấy cả người Thẩm Hoành vẫn là miệng ngon nhất, mềm mềm dẻo dẻo, nếu so Thẩm Hoành với bánh hạt dẻ ta thích ăn nhất, vậy môi Thẩm Hoành chính là tầng trong cùng của bánh hạt dẻ, hương vị ngọt ngào mà mềm mại.

Chờ ta nếm đủ môi Thẩm Hoành xong, vừa định nói chút chuyện với Thẩm Hoành, thì bỗng nhiên cảm nhận được dưới móng có vật vừa cứng lại nóng như gậy sắt.

Ta tò mò vươn tay nắm chặt, Thẩm Hoành bỗng nhiên nặng nề thở gấp, ta lại nắm chặt hơn, thì cảm giác vật kia càng to ra và dựng đứng hơn, một bàn tay gần như nắm không hết.

Thẩm Hoành thống khổ gọi ta một tiếng.

Ta ngược mắt nhìn hân một chút, lại dời mắt xuống, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Vật này xấu thì hơi xấu, nhưng nhìn lâu cũng thấy bình thường, chỉ là rất kỳ lạ, trên đỉnh như hai mũ nấm, còn thường chảy ra nước trắng.

Ta chia tay chọc chọc.

Nó giật giật.

Giọng Thẩm Hoành khàn khàn, “A Uyển, xem đủ chưa?”

Ta nói: “Chưa đủ.”

Ta dùng đôi mắt lấp lánh nhìn Thẩm Hoành, “Sư phụ, thật ra nhìn lâu cũng rất thú vị.”

Thẩm Hoành như đang cố gắng đè nén ngọn lửa dục vọng, khàn giọng: “Nàng... tiếp tục...”

Ta lại chìa tay ra chọc tiếp, nó như to thêm. Ta nghĩ đến việc vật này sẽ hoàn toàn tiến vào giữa hai chân ta giống trong đồng cung đồ, thì nhất thời hơi sợ hãi và khủng hoảng.

Ta đo chiều dài của nó, rồi cảm thấy có chút không dám tin.

“A Uyển, cầm nó.” Thẩm Hoành bỗng nhiên nói.

Ta nhìn hần, hần thoát nhìn như đang bị lửa hành hạ. Ta chân chờ một lát, rồi cũng vươn tay cầm vật cứng như gậy sắt kia, người Thẩm Hoành lập tức run lên.

“Chuyển lên trên đi.”

Ta làm theo, rồi Thẩm Hoành lại nói: “Dời xuống.”

Ta nháy mắt mấy cái, cũng làm theo. Ta cứ chuyển lên chuyển xuống như vậy riết cũng thấy thú vị, sau đó Thẩm Hoành còn chưa mở miệng, thì ta đã tự lên xuống vài lần. Ta phát hiện chỉ cần ta tăng tốc, thì ánh mắt của Thẩm Hoành sẽ vô cùng mê người, còn rên rỉ thành tiếng.

Một lúc sau, có dòng nước trắng bị bắn ra.

Ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, Thẩm Hoành tiện tay lấy khăn tay lau sạch nước dính vào tay ta, rồi xấu hổ đỏ mặt nói:

“Bản, ta lau giúp nàng.”

Nhớ tới nam nhân vật chính trong thoại bản dù đại chiến mấy trăm hiệp vẫn hùng phong không giảm như cũ, đều là lâu ời là lâu mới bắn ra mấy thứ này. Ta đành nói với Thẩm Hoành:

“Su phụ, có phải người không được hay không...”

Thẩm Hoành biến sắc, ánh mắt cũng dần cực kỳ thâm thúy.

“Được hay không, nàng sẽ biết ngay.” Thẩm Hoành đề lên người ta, vật cứng đề giữa hai chân ta, ta chỉ cảm thấy cả người như nóng lên.

Ta thật thà nói: “Nhưng người vừa mới...”

Thẩm Hoành xụ mặt nói: “Lần đầu tiên đều như vậy!”

Ta hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Thẩm Hoành bỗng ngừng lại, trên mặt xuất hiện vẻ mặt thẹn quá hoá giận rất hiếm thấy, “Không tại sao hết!” Còn chưa nói xong, Thẩm Hoành đã chặn môi của ta lại, ta thích môi của Thẩm Hoành nhất, hần vừa cắn là ta liền quên mất mình vừa muốn hỏi cái gì.

Thẩm Hoành hôn hồi lâu, ta chỉ thấy giữa hai chân ướt át như có nước chảy ra, trong bụng trống rỗng, lại có chút vội vàng xao động.

Thẩm Hoành bỗng nhiên tách hai chân ta ra, lần đầu tiên để lộ nơi tư mật trần trụi trước mặt người khác, trong lòng cảm thấy hơi là lạ, liền muốn khép chân vào.

Không ngờ Thẩm Hoành lại đề chân ta xuống, không cho ta nhúc nhích, lại còn cực kỳ dịu dàng:

“Đừng nhúc nhích, để ta nhìn.”

Lời này làm giữa hai chân càng ướt át tràn ra nhiều hơn.

Thẩm Hoành với ngón tay chạm vào, ta thấy có chất lỏng trong suốt sền sệt dính vào đầu ngón tay hần, còn kéo thành đường cong dài. Ta nuốt nước miếng. Thẩm Hoành bỗng nhiên nhét ngón tay vào, ta cảm giác được có vật lạ tiến vào, làm ta đau đến kêu lên.

“Đau!”

Thẩm Hoành ngừng tay.

Ta ngán lệ nhìn Thẩm Hoành, “Su phụ, đau.”

Thẩm Hoành nói: “Ráng nhịn.”

Hần hơi dùng sức, lần thứ hai vô sâu hơn nửa ngón, ta đau đến chảy nước mắt, “Thoại bản gạt người, không mất hồn gì hết, không triền miên gì hết, chỉ đau muốn chết thôi.”

Trên mặt Thẩm Hoành có nét không đành lòng, ta nói: “Su phụ, không làm, đau.”

Thẩm Hoành nhẹ giọng dỗ: “Thử lần nữa, rất nhanh sẽ không đau.”

Ta dùng sức lắc đầu, “Không thử.”

Thẩm Hoành nói: “A Uyển ngoan, thử lần nữa nhé. Không phải Lưu Uyên đã cho nàng cảm phổ à? Mai ta đàn cho nàng nghe. Rồi làm đồ ăn ngon cho nàng. Nàng nhịn một chút, rất nhanh sẽ hết đau.”

Nói xong, Thẩm Hoành rút ngón tay về, hẩn cúi người hôn ta, dịu dàng hôn môi ta, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt ta, rồi nói:

“Ng Sloan, A Uyển ngoan.”

Ta mở to mắt.

Vật cứng nóng kia của Thẩm Hoành tiến vào giữa hai chân ta, hẩn cọ cọ, ta cắn chặt răng.

Bỗng dưng, Thẩm Hoành động thân đưa vào, vừa mới vào đến cửa, ta đã đau khổ tới cùng kêu lên, “Đau quá! Đau hơn trúng tên nữa!” Nước mắt của ta lại trào ra, ta đáng thương nói: “Sư phụ, đau quá, người ra ngoài đi...”

Thẩm Hoành cắn răng nhìn ta.

Ta hít hít mũi.

Thẩm Hoành hít sâu một hơi, rút ra ngoài. Ta vui vẻ, “Không làm nữa?”

Thẩm Hoành nằm cạnh ta, ôm ta, rồi than thở: “Thấy nàng đau vậy, ta không nhẫn tâm nổi.”

Ta giật giật.

Thẩm Hoành cứng người nói: “Nàng đừng động, để ta ôm một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7

Bận rộn cả ngày trời, lúc này ta đã mệt không chịu nổi...

Thẩm Hoành ôm ta thật chặt, ta nhắm mắt lại rồi rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Sau đó xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ lắm, chỉ là đang mơ mơ màng màng, thì hình như cảm thấy Thẩm Hoành nhẹ nhàng bước xuống giường.

Khi Thẩm Hoành trở về thì lạnh hết người, lạnh đến mức ta đang chớp mắt cũng phải mở mắt ra.

Thẩm Hoành âm giọng nói: “Còn sớm, ngủ đi.”

Ta cũng không để ý lắm, chỉ khép mắt lại, rồi trở mình ngủ tiếp.

Một đêm này, ta ngủ rất ngon.

Hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt của Thẩm Hoành, ta hơi không quen. Nhưng bỏ qua mấy chỗ khác, thì khuôn mặt này của Thẩm Hoành đúng là cảnh đẹp ý vui, chỉ tiếc vật kia quá xấu xí, đúng là thế gian này không có ai thập toàn thập mỹ cả, Thẩm Hoành cũng không ngoại lệ.

Nhớ tới đêm qua, trong não liền tái hiện lại cơn đau thấu trời.

Người ta run lên, ta quả nhiên không muốn bị đau như vậy nữa. Nhưng mà giờ phút này ta vẫn khá tò mò. Ta lặng lẽ dời mắt xuống tiết khó của Thẩm Hoành, bên trên hơi hơi nhô lên, như ở trong đũng quần có giấu con chim vậy.

Nhớ tới đêm qua chỗ đó nổi lên một ngọn núi nhỏ, ta nhìn không được mà vươn tay nhéo nhéo.

Ừm, mềm, không cứng và nóng như gậy sắt đêm qua.

Ta bỗng chốc thấy thật thần kỳ.

Vừa xoa bóp xong, thì chuyện càng thần kỳ hơn đã xảy ra. Mới vừa rồi vẫn còn mềm và nằm sấp dưới đũng quần thể mà đã từ từ dựng thẳng ngay trước mặt ta! Ta chớp mắt, không khỏi ra sức nuốt nước miếng.

Bên ngoài truyền đến tiếng chim kêu, như đang phối hợp với chim chóc của Thẩm Hoành.

Ta cảm đỉnh của vật kia cách tiết khô, quả thực nóng bỏng như đêm qua, mà hình như còn có xu thế lớn thêm. Ta liếc Thẩm Hoành một cái, đón nhận đôi mắt đọng nước của Thẩm Hoành, bên trong như đang kìm nén cái gì đó.

Hắn dùng giọng rất khàn mà gọi ta một tiếng, “A Uyển.”

Ta cũng không rút tay về, chỉ cười tủm tỉm đáp lại: “Sur phụ, người xem, thứ này của người sáng sớm đã to lên. Lát nữa người phải mặc quần áo như thế nào? Nếu bị người khác thấy, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười rồi?”

Nói xong, ta lại cầm tiếp.

Thẩm Hoành vẫn chưa trả lời ta, mà kéo tay của ta qua, rồi nghiêng người hôn lên trán ta, sau đó là mũi của ta, cuối cùng dừng trên cánh môi của ta. Có kinh nghiệm đêm qua, nên ta rất rành mà vươn đầu lưỡi, chủ động cuốn lấy lưỡi của Thẩm Hoành.

Sau đó, tiện thể đẩy ngã Thẩm Hoành, rồi cười trên người hắn.

Thẩm Hoành bỗng nhiên khẽ cười thành tiếng, “A Uyển của ta hình như rất thích tư thế này?”

Ta liếm liếm khoe miệng, “Con thích xem đáng về nằm dưới của sur phụ.”

Bàn tay của Thẩm Hoành tiến vào trong vạt áo của ta, cầm vật tròn tròn trước ngực ta, ngón tay xoa nắn quả đồ ở trên, thanh âm như mê hoặc lòng người, “A Uyển muốn xem, vậy xem cả đời có được không?”

Xem cả đời...

Ta thành thật hỏi: “Cả đời dài lắm, nhìn chán thì sao bây giờ?”

Thẩm Hoành bỗng nhiên mạnh tay hơn, rõ ràng trước ngực hơi đau, nhưng lại không đau như bình thường, mà lại có khoái cảm khó tả, miệng không nhịn được bèn phát ra âm thanh kỳ quái.

Thẩm Hoành hôn lên môi ta, mở nhẹ một cái, mới nói: “Ta sẽ không để nàng nhìn chán.” Hơi ngừng lại, ánh mắt Thẩm Hoành sâu thêm mấy phần, “Chuyện đêm qua vẫn chưa xong, chúng ta tiếp tục nhé?”

Mới vừa rồi trong đầu còn có chút khoái cảm, ta đang suy nghĩ đây có phải cảm giác mất hồn được miêu tả trong thoại bản hay không, nhưng nghe Thẩm Hoành nói vậy, làm ta sợ tới mức tụt cảm xúc, vội kéo áo ngủ màu đỏ bằng gấm quần hết người, quần rất chặt rất kín, sau đó trốn mất cảnh giác nhìn Thẩm Hoành.

“Không muốn.”

Thẩm Hoành dịu dàng dỗ ta, “Mới bắt đầu sẽ hơi đau, sau đó sẽ hết đau ngay.”

Ta lắc đầu, “Gạt người, đau lắm.”

Thẩm Hoành lại gần, làm ta sợ hãi co rụt vào góc giường. Thẩm Hoành vừa thấy, quả thực ngừng động tác lại, chỉ yên lặng nhìn ta.

Hồi lâu sau, hắn cúi đầu nhìn núm nhỏ trong tiết khô, rồi hít một hơi.

Hắn bắt đầu nói với ta: “Được rồi, không ép nàng nữa.”

Ta ngẩn nhìn đũng quần của hắn.

Thẩm Hoành nói: “Lát nữa là ôn thôi.” Tiếp đó, Thẩm Hoành cùng ta nhắm mắt nhìn nhau, ước chừng qua một khắc, thì núm nhỏ mới từ từ xẹp xuống.

Ta thấy sắc mặt của Thẩm Hoành tựa hồ không tốt cho lắm.

Ta khẽ gọi: “Sur phụ...”

“Nàng đói bụng à? Nếu đói bụng thì ta sẽ bảo người mang đồ ăn sáng vào ngay. Nếu không đói bụng, thì chờ ta làm cháo lá sen với bánh đậu[1] cho nàng, nhân bánh đậu Bắc triều ngọt hơn Nam triều, chắc nàng sẽ thích ăn.”

[1] Bánh đậu: được làm từ bã đậu.

Ta vừa nghe, mắt liền sáng lên, “Dạ.”

Trong mắt Thẩm Hoành chứa ý cười, nhẹ nhàng sờ đầu ta, “Vây bây giờ xuống giường đi, ta trang điểm cho nàng.”

Ta hơi ngạc nhiên, “Lê Tâm với Bích Dung đâu?”

Thẩm Hoành nói: “Bây giờ nàng là thê tử của ta, việc này về sau không cần hai người đó làm nữa. Ta vẫn luôn mong chờ mỗi sáng thức dậy có thể vẽ mày búi tóc cho nàng...”

Nghe Thẩm Hoành nói vậy, ta nhìn đầu tóc Thẩm Hoành, rồi nói: “Nhưng con không biết búi tóc cho người khác...”

Thẩm Hoành nắm tay ta, “Chuyện này không cần thiết, ta tự làm được. Tay của A Uyển không cần hầu hạ người khác...”

...

Khi Thẩm Hoành ra ngoài làm đồ ăn sáng cho ta, thì Bích Dung và Lê Tâm mới tiến vào. Hôm nay, hai nha hoàn này hình như rất hưng phấn, vừa mới bước vào đã nhìn chằm chằm búi tóc của ta không ngừng.

“Eo ơi, Thái tử điện hạ còn búi tóc giỏi hơn muội nữa.”

“Công chúa, người búi phụ nhân kẻ cũng đẹp lắm”

Ta nhìn hai nàng, “Các muội muốn nói cái gì?”

Lê Tâm cuối cùng cũng đỏ mặt nói: “Thật ra... thật ra muội mới thấy... thấy...” Thấy nàng mang dáng vẻ muốn nói lại thôi, ta đành trực tiếp bỏ qua, “Bích Dung, mới vừa rồi thấy cái gì?”

Bích Dung hơi đỏ mặt, rồi nói: “Thấy ma ma bụng khăn trắng có máu đỏ ả.”

Ta lúc này mới nhớ tới tân nương sau đêm đầu tiên đều chảy máu, nhưng đêm qua ta với Thẩm Hoành còn chưa đi được một nửa đã dừng lại, máu này cũng không biết từ đâu ra.

Lê Tâm nhỏ giọng hỏi ta: “Công chúa, đêm qua tốt chứ?”

Ta thắm thía dạy: “Lê Tâm, sau này đừng đọc thoại bản nữa, toàn gạt người đó.” Nghĩ đến tối nay rất có khả năng Thẩm Hoành sẽ lại cầu hoan với ta, ta không khỏi giật mình.

Có lẽ ta nên nghĩ cách, tuy Thẩm Hoành coi như không muốn ép ta, nhưng lỡ có ngày kiên quyết thì sao. Mới vào chưa tới nửa ngón tay mà ta đã đau đến chảy nước mắt, càng khỏi phải nói tới vật một bàn tay không nắm trọn kia.

Kỳ thật thoại bản cũng có nhiều chỗ đúng, như gọi vật kia là cự long quả thực không phải không có đạo lý. Vừa thô vừa to lại vừa cứng, nếu thật sự tiến hết vào người ta, thì có khác gì bị người đâm cho một gậy đâu.

...

Ban đêm

Bóng đêm rất đẹp, vàng trắng sáng ngời treo trên ngọn cây, bên tai truyền đến tiếng đàn tuyệt vời của Thẩm Hoành. Nhưng nghĩ tới lát nữa Thẩm Hoành lại muốn đâm gậy vào người ta, thì ta liền không thể tĩnh tâm nghe cảm ngắm trăng được nữa.

Hết một khúc, Thẩm Hoành cầm bình rượu ngồi xuống cạnh ta, mang theo ý cười hỏi:

“Muốn uống chút rượu không?”

Ta sáng mắt nhìn bình rượu ngọc, “Là rượu gì?”

“Một loại rượu đặc chế của Bắc triều chúng ta, đậm mùi hơn rượu trái cây một bậc.” Thẩm Hoành rót đầy một chén, đưa cho ta, “Nàng thử xem”

Ta nhận chén rượu, nhấp một ngụm, quả thực rất thơm ngon, bèn không khỏi uống thêm vài ngụm, chén rượu nhỏ, rất nhanh đã thấy đầy. Ta còn muốn uống thêm:

“Rất ngon, thêm chén nữa ả.”

Ý cười trong mắt Thẩm Hoành càng đậm thêm, hần lại rót cho ta chén nữa.

Ta một hơi cạn sạch, vẫn chưa hết thèm, “Rượu chỗ các người như muốn gây nghiện...”

Thẩm Hoành cười tủm tỉm sửa đúng, “Bây giờ là chúng ta. Sao? Muốn uống nữa không?”

“Muốn!”

Sau khi ta uống hết vài chén, trong đầu tự nhiên nhớ tới một chuyện, ta nói: “Sur phụ, trước kia người không cho con uống quá ba chén rượu...”

Thẩm Hoành khẽ ho một tiếng, nói: “Thành thân rồi thì không giống nữa, muốn uống nữa không?”

Vị rượu ngọt ngào lưu chuyển trong cổ họng, hương vị kia làm người ta muốn tưởng niệm, ta nói:

“Được, chén nữa nào.”

Lại uống thêm vài chén, Thẩm Hoành đặt bình rượu ngọc trắng xuống, giờ một ngón tay ra, “A Uyển, đây là cái gì?”

Ta hơi ngạc nhiên, “Ngón tay?”

Thẩm Hoành hỏi: “Mấy ngón tay?”

Ta cười hỏi: “Sur phụ, người say à?”

Thẩm Hoành ho khụ một tiếng, “Chọc nằng thôi.” Hắn đứng dậy sai người cầm một bình rượu khác vào, “Bình này mạnh hơn, nhưng cũng rất ngon. A Uyển muốn thử không?”

Không biết sao, ta cảm thấy trước mặt hơi lắc lư, nhưng cố gắng nháy mắt thì không lắc lư nữa. Ta nói với Thẩm Hoành:

“Sur phụ, uống một lúc nhiều loại rượu sẽ say đó.”

Sắc mặt Thẩm Hoành hơi xấu hổ, hắn khụ mạnh một tiếng, rồi cúi đầu nói một câu: “... Thật không dễ gạt mà.”

Ta hỏi: “Gạt cái gì?”

“Không có gì.” Thẩm Hoành rót cho mình một chén rượu, rồi ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Đặt chén rượu xuống, hắn như nghĩ tới cái gì đó, mắt sáng rực lên, hỏi: “A Uyển muốn uống kiểu mới không?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Kiểu gì cơ?”

Thẩm Hoành trực tiếp bỏ quên chén rượu, mà uống rượu trực tiếp từ miệng bình, sau đó kề vào môi ta. Ta hơi hé môi, có mùi rượu mạnh xông vào, đi kèm là đầu lưỡi mềm mại mang hương vị ngọt ngào của Thẩm Hoành.

Hắn cuốn lấy đầu lưỡi của ta, như hai con cá con chơi đùa trong nước, cho đến khi ta thờ hỏn hển thì hắn mới thả ra.

Ta vẫn còn đọng lại dư vị cảm xúc này, rượu mạnh bình thường khi thay đổi cách uống lại tuyệt đến vậy! Ta nói:

“Uống tiếp nào.”

Thẩm Hoành mỉm cười, “Được.”

Lại một vòng dây dưa môi lưỡi.

“... Nữa nào.”

“Tiếp tục...”

“Ừm... Tiếp...”

Sau đó, ta cũng không phân rõ thanh âm phát ra từ miệng ai, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng mơ hồ, cả người nóng hầm hập, trước ngực cũng cảm thấy trướng.

Ta nói: “Sur phụ, không thoải mái.”

“Chỗ nào không thoải mái?”

Ta cầm tay Thẩm Hoành đặt trước ngực mình, “Chỗ này.”

Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, giọng của hắn như từ phương xa truyền đến, “Sur phụ cho nàng thoải mái, chịu không?”

Ta gạt đầu lung tung.

Thẩm Hoành còn nói: “Vây lát nữa phải nhịn một chút sẽ hết đau ngay.”

Ta say nên đầu óc mơ hồ, nhìn cái gì một chút?

Ngay sau đó, ta liền cảm giác được cơ thể nhẹ lên, hình như Thẩm Hoành đang ôm ta. Ta quàng cổ Thẩm Hoành, theo bản năng mở miệng nói:

“Đi đâu...”

“Chúng ta nên nghỉ ngơi...”

Nghỉ ngơi...

Ta nói: “Không làm, A Uyển đau.”

Thẩm Hoành hỏi: “Muốn hôn môi không?”

“Hôn!”

Thẩm Hoành cười: “Được.”

Phía sau chột lạnh, Thẩm Hoành dựa sát vào, hôn lên cánh môi của ta, hai tay cũng di chuyển tới trước ngực ta. Ta ưm mấy tiếng, lại thấy có vật lạ chạy tới giữa hai chân, hình như có cái gì đó tiến vào.

Có lẽ do ta say, nên không thấy đau như đêm qua, mà trái lại có chút khoái cảm nói không nên lời.

“A Uyển, có đau không?”

“Không đau.”

Thẩm Hoành lại nói: “Kê tiếp, nàng nhìn một chút, rất nhanh sẽ qua...”

Ta mơ mơ màng màng hỏi: “Nhìn...” Hai chữ “cái gì” còn chưa nói ra, thì có vật nóng rực đột nhiên tiến vào, đau đến mức làm ta tỉnh rượu đến chín phần, ta đau thắm tâm can hét lên: “Đau!”

Thẩm Hoành dừng động tác, nhìn ta bất đắc dĩ.

Ta vừa nhìn xuống, thì hai mắt đầm lệ lưng tròn hỏi: “Vào chưa?”

Thẩm Hoành nói: “Mới vào một chút.”

Nước mắt của ta lập tức biến mất, “Không vào nữa, sư phụ, chúng ta ngủ được không?”

Thẩm Hoành nói: “A Uyển ráng nhìn nhé.” Hắn lại gần hôn môi ta, nhưng ta vẫn nhớ thương đến cơn đau ở dưới, căn bản không có lòng dạ hôn môi Thẩm Hoành.

Có lẽ nhận ra ta không yên lòng, nên Thẩm Hoành lại an ủi ta: “Thật đó, đau xong sẽ không đau nữa. Chúng ta thử một lần nữa, được không?”

Ta đầm lệ mông lung nói: “Lần cuối cùng.”

Thẩm Hoành vui vẻ, lại cúi xuống hôn ta. Hôn đến khi đầu óc ta mơ màng, thì Thẩm Hoành bỗng dừng động tác, lần này ta hoàn toàn cảm giác được cái loại đau đón không chịu nổi này.

Ta nhìn không được kêu lên: “Đau muốn chết mất!”

Ta chớp mắt làm nước mắt rơi xuống, chờ mong hỏi: “Vào chưa?”

“Chưa vào được một nửa...”

Ta nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8

Liên tiếp mấy ngày sau, Thẩm Hoành đều không có chạm vào ta, buổi tối cũng chỉ ôm ta đi ngủ. Ta cũng dần dần bắt đầu thói quen mỗi ngày mở mắt tỉnh dậy sẽ thấy người đầu tiên là Thẩm Hoành.

Hôm đó tỉnh lại, không thấy bóng dáng Thẩm Hoành bên gối. Ta ngồi trên giường, lơ đãng thoáng nhìn, chỉ thấy trên ngăn tủ đầu giường có một tờ giấy. Ta mở mắt xem, trên đó viết —— Trong triều có việc gấp, bữa trưa sẽ về.

Chữ viết hơi ngoáy, không giống tác phong thường ngày của Thẩm Hoành, chắc là việc gấp lắm đây.

...

Nhưng đến bữa trưa, Thẩm Hoành cũng không trở về.

Ta ăn trưa xong, Minh tổng quản trong phủ Thái tử liền trình cho ta một tấm thiệp, “Thái tử phi, Cố đại tiểu thư tiến đến bái phỏng ạ.”

Cố đại tiểu thư...

Ta hơi mơ hồ, “Là ai?”

Lê Tâm ở bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Công chúa, là vị Cố Phán Tình lần trước, sư cô của người đó.”

À, ta nhớ ra rồi, là cô nương muốn làm Thái tử phi kia.

Minh tổng quản hỏi: “Thái tử phi có muốn gặp không ạ?”

Lê Tâm nói: “Công chúa, đừng để ý tới nàng ta. Nàng ta chắc chắn tới kiếm chuyện đó.” Bích Dung cũng phụ họa theo: “Phải đó ạ.”

Ta liếc hai nàng một cái, rồi nói với Minh tổng quản: “Cho nàng ta vô đi.”

Thời điểm Cố Phán Tình bước vào, ta đang thưởng thức hoa Ngọc lan trong bình sứ hoa văn sen xanh, hoa Ngọc lan Bắc triều nở rất đẹp, trắng nõn như ngọc, hương thơm dễ chịu.

Cố Phán Tình lúc này đã có bộ dáng biết điều, không còn nhìn ta bất mãn và hèn mọn như trước, thấy ta liền tươi cười hiền lành, nói:

“Sư diệt, lần trước là ta mạo phạm, hôm nay tới cửa để xin lỗi con. Ô, hoa Ngọc lan này thật đẹp mà.” Nàng cười cười, lại nói: “Nhưng dù hoa có đẹp đến đâu, thì cũng không bằng dung mạo của sư diệt.”

Lê Tâm đứng phía sau ta bị nghẹn ho khụ mấy tiếng.

Ta không chút để ý nói: “Đa tạ sư cô đã khen.”

Cố Phán Tình nhìn Lê Tâm và Bích Dung, rồi bước từng bước về phía ta, “Sư diệt, có thể nói chuyện riêng được không?”

Ta biết ý của nàng, liền nói: “Lê Tâm Bích Dung, các muội ra ngoài hết đi, những người khác cũng đi ra ngoài.”

“Công chúa...”

Ta nói: “Đi ra ngoài.”

Lê Tâm với Bích Dung tuy hậm hực nhưng không dám nói gì. Đợi trong phòng chỉ còn lại ta với Cố Phán Tình, ta mới mở miệng hỏi:

“Ngươi muốn nói gì với ta?”

Cố Phán Tình nhìn ta chằm chằm, rồi gần từng tiếng: “Ta biết ngươi không thích sư huynh.”

“Rồi sao?”

Cố Phán Tình nói: “Tuy sư huynh đã che giấu mọi người, nhưng ta biết ngươi trước đó đã đào hôn. Ngươi cũng không muốn làm Thái tử phi, nhưng ta muốn. Ta từ nhỏ đã thích sư huynh, mọi sở thích của sư huynh ta đều rõ hết.”

Biểu cảm của nàng ta cực kỳ chân thành tha thiết.

Nhưng ta không có hứng thú với những thứ này, ta thân nhiên hỏi: “Ngươi đến không phải chỉ để nói cho ta biết ngươi thích sư phụ cỡ nào đấy chứ?”

Cố Phán Tình sững sốt.

Ta hỏi: “Người muốn làm Thái tử phi?”

Nàng cắn răng gật đầu, “Phải.” Nàng còn nói: “Chỉ cần có thể ở bên sư huynh thì làm Trắc phi cũng được.”

Ta cuối cùng cũng xem như hiểu được ý đồ của Cố Phán Tình, muốn làm bà nhỏ đây mà.

“Vậy người có chịu giúp ta hay không?”

Ta hỏi lại nàng: “Tại sao ta phải giúp người?”

Nàng nói: “Nếu sư huynh cưới ta, không phải người có lý do để quang minh chính đại rời khỏi huynh ấy sao?”

...

Trời chạng vạng tối, Thẩm Hoành trở về phủ Thái tử. Khi hắn tiến vào, đúng lúc ta đang dùng bữa tối. Bích Dung và Lê Tâm đứng phía sau đều vội hành lễ, Thẩm Hoành khoát tay cho hai nàng ấy lui ra ngoài.

Ta ngước mắt nhìn Thẩm Hoành, thấy sắc mặt mệt mỏi của hắn.

Ta đặt đĩa xuống, “Đã về rồi?”

Về mệt mỏi trên mặt Thẩm Hoành mất đi, thay bằng sự dịu dàng và nhu tình, hắn ngồi xuống cạnh ta, “Ừ, A Uyển, ta đã về rồi. Nàng có thấy tờ giấy ta để lại cho nàng không?”

Ta gật đầu.

Hắn lại nói: “Vốn tưởng rằng giờ cơm trưa là có thể về, không ngờ chuyện đó lại hơi khó khăn.”

Ta thuận miệng hỏi tiếp: “Chuyện gì ạ?”

Thẩm Hoành nói: “Có thám tử hồi báo, đã nhìn thấy Tư Mã Cẩn Du ở biên cảnh.”

Mỗi lần nghe thấy cái tên Tư Mã Cẩn Du, ta liền có loại dự cảm không tốt. Ta hỏi: “Tìm được hắn chưa?”

Thẩm Hoành lắc đầu, “Ta đã phái thêm người tìm kiếm.” Hắn sờ sờ đầu ta, nhẹ giọng nói: “A Uyển yên tâm, ta sẽ không để Tư Mã Cẩn Du hại nàng.”

Ta nghe lời, rồi tiện tay bưng bát canh Nhân sâm trên bàn tới trước mặt Thẩm Hoành, “Sư phụ mệt rồi, uống chút canh Nhân sâm đi.”

Thẩm Hoành vui vẻ, “A... A Uyển, nàng đang quan tâm ta?”

Ta căng môi cười nói: “Dạ.” Ánh mắt lơ đãng liếc nhìn bát canh, trong lòng hơi thấp thỏm không yên.

Thẩm Hoành múc một muỗng, khi thìa chạm vào môi thì dừng lại. Hắn buông thìa xuống, yên lặng nhìn ta, “Bát canh này là đầu bếp trong phủ làm?”

Ta khẽ “Dạ” một tiếng.

Hắn lại hỏi: “Nàng uống chưa?”

Ta nói: “Vẫn chưa uống.”

Thẩm Hoành bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, “A Uyển đang thăm oán ta mấy ngày nay không chạm vào nàng à?”

Ta hơi ngạc nhiên, lập tức quan sát bát canh, nói: “Sư phụ, người rót cuộc có uống không...”

Nét mặt Thẩm Hoành rất nghiêm túc.

“Uống, phải uống chứ. Chỉ cần là tâm ý của A Uyển, thì dù là thuốc độc, ta cũng nguyện ý uống.”

Thấy Thẩm Hoành uống hết không còn một giọt, ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, ta dùng chút cơm canh, rồi nói với Thẩm Hoành:

“Sư phụ làm việc cả ngày cũng mệt mỏi, về phòng nghỉ trước đi, lát nữa con sẽ về.”

Ánh mắt Thẩm Hoành nhìn ta nhiều thêm vài phần kiều diễm, giọng cũng thêm vài phần khàn khàn, “Được.”

Chờ Thẩm Hoành rời đi, ta lại mở miệng nói: “Ra đi, sư phụ đã đi rồi.”

Một bóng trắng như ánh trăng non từ bên kia chạy tới, người này đúng là Cố Phán Tình. Thần sắc của nàng ta hơi phức tạp, nàng cắn môi dưới, “Chuyện lúc nãy ta đều nghe được. Người thật sự không hối hận?”

Ta hỏi: “Hối hận chuyện gì?”

“Sư huynh tốt với người như vậy...” Bổng dung, nàng nghiêng răng một cái, “Không, dù người muốn đổi ý cũng không được. Người đã đáp ứng ta rồi.”

“Ta cũng không đổi ý.” Ta hơi ngừng lại, “Người có biết phòng của ta ở đâu không?”

Cố Phán Tình nắm chặt tay, như cố lấy hết dũng khí: “Biết.”

...

Ta đi ra ngoài, Lê Tâm và Bích Dung đều đứng chờ ở ngoài cửa. Thấy ta đi ra, Bích Dung khoác thêm áo choàng cho ta, hỏi:

“Ông chúa muốn về phòng à?”

Ta ngược mắt nhìn về phía nhà dưới, trong ngực không hiểu sao lại có chút không thoải mái.

Ta lắc đầu, đề cảm giác không thoải mái trong ngực xuống, nói: “Vẫn còn sớm, đi Thụ các một chút.”

Trong Thụ các cất giữ rất nhiều sách, Thẩm Hoành biết ta thích xem một ít thoại bản hiếm có, nên đặc biệt sai người đi thu thập một đồng lớn mang về, sắp xếp chỉnh tề thành vài hàng trên giá sách.

Ta rút đại một quyển, rồi nằm xuống ghế quý phi xem.

Ta ngồi Lê Tâm và Bích Dung ồn ào, nên bảo hai nàng ấy ra ngoài chờ. Cũng không biết tại sao, lúc này lòng của ta lại không yên, không đọc được chữ nào trong thoại bản.

Ta nghĩ thầm, chắc do thoại bản quá không thú vị!

Ta đặt quyển sách vô giá, rồi lại lấy đại quyển khác. Đầu ngón tay lật được một trang, ta bỗng nhiên giật mình, cái này... cái này thoại bản chỗ nào chứ? Rõ ràng là sách xuân cung đồ mà! Lại còn có ghi chú nữa! Chữ viết này thấy thế nào cũng giống chữ của Thẩm Hoành.

Ta nuốt nước miếng, lật đại một trang trong đó, trang đó vẽ một nam một nữ trơ trọi toàn thân từ trên xuống dưới, hai người cũng không nằm trên giường, mà ngồi trên ghế dựa, nữ ngồi trên người nam, chỗ đó của hai người dính chặt vào nhau.

Ta nhìn bên cạnh hình, tên là “Kiểu Quan Âm tọa liên”.

Kể đó là chữ của Thẩm Hoành, ghi chú —— Chắc A Uyển sẽ thích kiểu này.

Tim đập thình thịch thịch, rõ ràng chỉ là một quyển sách ảnh, nhưng lại khiến ta mặt đỏ tim đập, thậm chí dưới tiết khô cũng hơi ướt át. Ta vội vàng đóng sách ảnh lại.

Bổng dung, nghe thấy một tiếng “rầm” vang lên, ta ngược mắt nhìn lên, đã thấy Thẩm Hoành đang đỏ bừng mặt đứng trước mặt ta.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy nét mặt bị tổn thương của hán như thế, trong mắt là thần sắc không dám tin. Lê Tâm và Bích Dung vội vàng xông vào, “Người nào!”

Thẩm Hoành cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Tất cả đều hết đi.”

Bích Dung lo lắng liếc nhìn ta một cái, rồi bị Lê Tâm lôi kéo rời khỏi. Ta vẫn chưa từng thấy Thẩm Hoành nổi nóng như vậy bao giờ, trong ấn tượng của ta, dù ta làm chuyện gì, thì Thẩm Hoành vẫn luôn dịu dàng như trước.

Ta thấp thỏm co người lại.

Thẩm Hoành bước từng bước về phía ta, hán cầm chặt cổ tay ta, “Nàng biết, đúng không?”

“Biết chuyện gì?”

“Trong bát canh có xuân dược, là Phán Tình bỏ.”

Ta khẽ cắn môi, “Đúng.”

“Nàng cố tình để ta về phòng trước.”

“Đúng.”

“Phán Tình sau đó muốn làm gì, nàng đều biết.”

“Đúng.”

...

Mắt Thẩm Hoành như ứ máu, hần bỗng nhiên cười tự giễu, “Thì ra từ đầu tới cuối đều là ta tự mình đa tình, ta sớm nên nghĩ tới.” Hần nhìn ta, “A Uyển, nàng nói ta nên làm gì bây giờ? Rõ ràng nàng làm chuyện khiến ta rất tức giận, nhưng từ khi ta bước vào phòng, suýt không khống chế được cảm xúc của mình, nhưng vừa thấy nàng thì lại không nổi trút giận lên người nàng... Nàng nhìn thử xem, đến việc cầm tay nàng, ta cũng không dám dùng sức.”

Ta nhìn Thẩm Hoành mà tim đập mạnh loạn nhịp.

Thẩm Hoành bỗng nhiên ôm lấy ta, “Không được có lần sau nữa, có được không?”

Trong giọng của hắn có ý cầu xin rõ ràng như vậy.

Ta lưỡng lự.

Người Thẩm Hoành nóng lên, nóng bỏng hầm hập, có con nóng đang hoành hành dưới bụng, ta đột nhiên nhớ tới hình ảnh mới vừa nhìn thấy trong sách ảnh, khiến thân nhiệt cũng bắt đầu nóng lên.

Thẩm Hoành cười khỏ nói: “Quả nhiên nàng vẫn muốn rời xa ta.” Hần ôm chặt ta, “A Uyển, ta không muốn nàng rời khỏi, cũng không biết phải làm thế nào mới giữ được nàng... Hiện tại ta chỉ có một cách, A Uyển, chúng ta sinh con nhé, có được không?”

Nói xong, không đợi ta trả lời.

Thẩm Hoành đã hôn môi ta, đầu lưỡi tiến vào, còn có một vật cứng vào theo.

Ta theo bản năng lấy đầu lưỡi ngăn cản, nhưng không kịp rồi.

“Người cho con ăn cái gì vậy?”

Thẩm Hoành nói: “Ngao, thuốc cho nàng thoải mái.”

Thẩm Hoành còn chưa nói xong, ta đã cảm thấy một luồng khí nóng bùng lên dưới bụng, nháy mắt đã nóng lan khắp người, trong đầu mơ hồ như bị sốt, trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra, chỉ nghĩ đến người đang ôm chặt cơ thể ta, hận không thể kẻ sát cả người, vĩnh viễn không tách rời.

Môi lưỡi điên cuồng đòi lấy miệng Thẩm Hoành, giờ phút này, hai chúng ta quấn lại một chỗ trên ghế quý phi như bánh quai chèo, trước ngực mềm mại như cháy lên, vừa trường vừa đau, đến khi môi Thẩm Hoành chạm vào thì mới đỡ hơn.

Ta mở đôi mắt mọng nước nhìn lên, Thẩm Hoành cũng không dễ chịu hơn ta chút nào, đáy mắt hần cháy lên ngọn lửa dục vọng, ùn ùn kéo đến, giống như phải bao vây ta hoàn toàn thì mới bằng lòng bỏ qua.

Giữa hai chân chảy ra không ít chất lỏng sền sệt, ta vận vẹo cơ thể, cảm thấy trong người trống rỗng, hy vọng có cái gì đó mau tiến vào lấp đầy cơ thể ta.

Bỗng dưng, Thẩm Hoành ngừng lại.

Ta ưm một tiếng, “Sur... Sur phụ...”

Thẩm Hoành cắn vành tai của ta, “Nàng xem xuân cung đồ chưa?”

“Ừm...” Rõ ràng phát âm bình thường, nhưng nói ra lại khiến người ta mơ màng. Ta nghe thấy Thẩm Hoành hỏi tiếp: “Nàng thích tư thế nào?”

Ta theo bản năng nói ra trang xuân cung đồ mới vừa thấy kia.

“Quan Âm tọa liên...”

“Được.”

Được cái gì? Không kịp nghĩ ngợi, ta lại không kim lòng nổi mà kẻ sát người Thẩm Hoành, “Sur phụ, con... khó... khó chịu.”

Thẩm Hoành ôm lấy ta, vật nóng rực kia cọ xát giữa hai chân ta.

Giờ này khắc này, ta đã sớm quên mất hai lần đau đớn trước đó, chỉ lác mông cùng tứ chi, rồi ghé vào vai Thẩm Hoành, “Sur phụ, tiến vào.”

Thẩm Hoành xoa nắn hoa tâm, ta cảm thấy có nhiều ướt át hơn chảy ra từ giữa hai chân. Ta rên rỉ vài tiếng, giọng Thẩm Hoành kiềm nén nói:

“A Uyển, ta tiến vào.”

“... Ừm... A...”

Thẩm Hoành động thân một cái, như có cái gì đó nháy mắt xé mở, làm ta đau đến chảy nước mắt, nhưng ngay sau đó, Thẩm Hoành lại dịu dàng hôn lên môi ta, phân tán lực chú ý của ta.

Hắn chậm rãi rút ra.

Ta vẫn đau đến run hết người, nhưng vừa cảm thấy có chút hư không, lại làm ta không thể không vội kè sát lên người Thẩm Hoành, muốn nhiều hơn, nhanh hơn, mạnh hơn...

Mà Thẩm Hoành như hiểu được nội tâm của ta, dần dần, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

Mới đầu ta còn cảm thấy đau đớn, nhưng đến lúc sau, dường như có cái gì đó đã thay thế nỗi đau này, làm cả người ta đều co giật, ngực cũng có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Ta cũng không nhớ rõ Thẩm Hoành đã ra vào bao nhiêu lần, ta chỉ nhớ mang máng trước khi mình ngủ thiếp đi, đã mơ hồ nghĩ trong đầu, kỳ thật thoải mái cũng không gạt người, cảm giác cả nước thân mật quả thực... quá mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9

Ta thực sự đau nhức khắp người, vừa mới đặt mũi chân xuống đất, hai bên đùi đều đau như không phải chân của mình. Ta không khỏi cảm khái, quả thật mệt mỏi quá độ sẽ tổn hại đến sức khỏe mà, đêm qua cũng không biết ta với Thẩm Hoành đã tới lui bao nhiêu lần, đến khi luồng khí nóng trong cơ thể tiêu tan mới ngừng lại.

Nhớ lại đêm qua, ta đưa mắt nhìn bên cạnh, Thẩm Hoành đã không có ở đây. Lại ngó ra ngoài nhìn sắc trời vừa mới sáng.

Ngày mới vừa sáng, không biết Thẩm Hoành đã đi đâu.

Ta đang muốn gọi Bích Dung và Lê Tâm đi vào, chợt nghe thấy giọng Bích Dung vang lên ở ngoài phòng, “Công chúa, người ngủ dậy rồi ạ? Thái tử dặn chúng muội chuẩn bị nước tắm ạ.”

Cả người đau nhức, ngâm mình trong nước ấm cũng không tệt.

Sau khi Bích Dung và Lê Tâm bưng nước ấm vào, ta cũng hơi đói bụng, liền nói: “Muội đi bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn sáng đi.”

Lê Tâm đổ nước ấm vào thùng gỗ, “Đồ ăn sáng đã chuẩn bị rồi ạ, đang được hâm nóng trong nhà bếp, chờ Công chúa tắm rửa xong là có thể dùng ạ.”

Ta ngâm mình trong nước ấm, Lê Tâm vận vớ nhún nhó thật lâu, mới chia cái hộp tròn bằng vàng ra, giọng nhỏ như muỗi kêu, “Công chúa, Thái tử nói thoa cái này ở... ở... sẽ hết đau ạ.”

Ta không nghe rõ, liền hỏi: “Muội nói cái gì?”

Lê Tâm bỗng nhiên bày ra bộ dạng bất cần, nhắm mắt lớn tiếng nói, “Thái tử nói thoa thuốc này ở chỗ dưới sẽ hết đau ạ!”

Bích Dung khẽ ho một tiếng.

Mặt Lê Tâm đỏ như gấc.

Không hiểu sao, ta chợt thấy có cái gì đó bất thường, nhưng bất thường chỗ nào thì ta lại không nói ra được. Mãi đến khi ta dùng đồ ăn sáng, ném được vài miếng mới phát hiện ra chỗ nào bất thường.

Hôm nay là ngày hưu mộc[1].

[1] Ngày hưu mộc: lệ ngày xưa, làm quan cứ mười ngày thì lại được nghỉ một ngày để tắm gội, cho nên ngày nghỉ lễ thường được gọi là ngày hưu mộc (gội đầu).

Thường ngày chỉ cần hơi rảnh rỗi, Thẩm Hoành chắc chắn sẽ xuất hiện bên trái bên phải ta, tuy hắn cũng không nói gì, chỉ luôn im lặng ở cạnh ta, nhưng lại có thể an bài mọi chuyện cực kỳ thỏa đáng. Ví dụ như thuốc mỡ sáng nay, lại ví dụ như đồ ăn sáng này, nếu là trước kia, đều là Thẩm Hoành tự tay chuẩn bị cho ta mới phải.

Nhưng hôm nay ngay cả bóng người cũng không thấy đâu.

Có điều Thẩm Hoành không ở đây cũng tốt, nếu hấn ở đây thì ta lại hơi mất tự nhiên.

...

Dùng xong đồ ăn sáng, ta bỗng nhiên nhớ ra đêm qua Thẩm Hoành có nói —— A Uyển, chúng ta sinh con nhé. Ta sợ đến mức giật mình, đêm qua mây mưa nhiều lần như vậy, có lẽ bây giờ trong bụng ta đã có con với Thẩm Hoành cũng nên.

Ta không muốn bị to bụng, cũng không muốn có con. Nếu ta thật sự có con với Thẩm Hoành, ít nhất trong một năm ta sẽ không thể rời xa Thẩm Hoành. Không có y thuật cao siêu và sự che chở của Thẩm Hoành, ta có thể một xác hai mạng bất cứ lúc nào.

Ta biết lời này không thể nói thẳng với Thẩm Hoành.

Nếu Thẩm Hoành biết suy nghĩ của ta, nhất định sẽ không để ta được như ý.

Ta lặng lẽ gọi Bích Dung, nói: “Muội ra ngoài mua thuốc tránh thai, nhớ kỹ, không được để lộ, cũng không được nói cho bất cứ ai biết, Lê Tâm cũng không được.” Không phải ta không tin Lê Tâm, mà là chuyện này càng ít người biết càng tốt, và lại xem xét mấy ngày nay, ta có cảm giác Lê Tâm càng ngày càng nghiêng về phía Thẩm Hoành.

Mà Bích Dung thì không như vậy.

Nàng vốn đến theo di ngôn của Bích Đồng, chắc chắn sẽ không làm trái lời ta.

Bích Dung vâng lời.

Ta suy nghĩ, vẫn cảm thấy nên cẩn thận hơn. Với tâm tư tinh tế của Thẩm Hoành, nói không chừng sẽ phái người đi theo Bích Dung. Ta lại nói:

“Ta tới Bắc triều lâu như vậy, cũng chưa từng ngắm kỹ phong cảnh đô thành, muội ra ngoài gọi người chuẩn bị xe ngựa, qua nửa canh giờ nữa, ta sẽ ra ngoài chơi. Đến lúc đó ta sẽ đưa muội đi mua vài món đồ chơi thú vị, lúc đó muội hãy nhân cơ hội lên đi mua thuốc tránh thai, nhớ phải làm việc cẩn thận, chớ đừng nóng vội mà để lộ sơ hở.”

Bích Dung gật đầu.

Lại nói tiếp, từ khi ta đến đô thành Bắc triều, cũng chưa từng đi ra ngoài. Đầu tiên là đường thương ở phủ Thái tử, sau đó lại chuẩn bị đại hôn, đến đây hơn một tháng, nhưng lại chưa từng tham quan đô thành Bắc triều.

Ta ngồi trong xe ngựa, vén màn nhìn ra đường phố đô thành.

Ừm, cũng náo nhiệt phồn hoa như thành Kiến Khang, có điều vẫn có chút không giống. Không khí ở Bắc triều quả thật rất nghiêm cẩn, ta nhìn ngó lâu như vậy, thấy trên đường cái không có nhiều cô nương đi lại, cho dù có, trên mặt cũng đều đeo một cái khăn che mặt thật dày, trên đỉnh đầu còn đội mũn che, căn bản không thấy rõ bộ dáng ra sao, chỉ có thể từ thân thể là lướt để đoán đó là một cô nương.

Ta nói: “Thật không thú vị, vẫn là Nam triều tốt hơn, trên đường có nhiều cô nương nhiệt tình như lửa, quần áo diêm lệ, tùy ý nhìn ngó một cái là có thể nhìn thấy mỹ nhân.”

Lê Tâm cười nói: “Nam triều có cái tốt của Nam triều, Bắc triều cũng có cái tốt của Bắc triều ạ.”

Bích Dung cũng nhỏ giọng nói: “Có lẽ chờ đến khi tân đế đăng cơ, Bắc triều sẽ có một cảnh tượng khác.”

Nghe Bích Dung nói đến việc này, làm ta nhớ lại lời Thẩm Hoành —— Hấn sẽ không làm Hoàng đế. Ta thấy trong lòng nam nhân nào cũng đều có giấc mộng làm Hoàng đế, lời Thẩm Hoành nói vẫn nên tạm tin bây giờ thôi.

Ta làm biếng ngáp một cái, “Ngồi riết trong xe ngựa cũng buồn chán quá, xuống đi bộ chút đi.”

Lê Tâm cầm mũn che và khăn che mặt tới, ta vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại đảo mắt nghĩ, Thẩm Hoành không phải đã nói Tư Mã Cận Du đang ở Bắc triều sao? Ngộ nhớ vừa đúng lúc hấn đang ở đô thành, nếu bị hấn thấy cũng không phải chuyện tốt.

Vì thế, ta đành trực tiếp đội mũn che lên, cũng đeo luôn cái khăn che mặt.

Sau khi xuống xe ngựa, ta nhìn trái nhìn phải một lượt, cũng thực sự rất mới lạ. Đi được một lúc, ta liền quay sang nói với Bích Dung:

“Vừa rồi ta thấy bên kia có không ít đồ chơi, muội qua mua về phủ một ít đi.”

Lát sau, ta nói với Lê Tâm: “Tìm một quán trà ngồi nghỉ chút.”

Quán trà ở Bắc triều cũng có phần náo nhiệt, vừa vào trong, ta liền ngồi xuống một vị trí hẻo lánh. Có tiểu nhị tới hỏi ta uống gì, ta đưa mắt nhìn trên bàn

những người khác, rồi thuận tiện nói:

“Mang tới bình trà ngon nhất cùng vài đĩa điểm tâm.”

“Dạ dạ dạ, lập tức có ngay ạ, khách quan chờ chút.”

Ta quan sát quán trà này, bày trí rất tinh xảo, có vài phần phong cách Giang Nam. Những người chung quanh đều nhàn nhã kết bạn thành từng nhóm tốp năm tốp ba.

Ngồi ở bàn cách chúng ta không xa là hai nam tử trẻ tuổi đang lớn tiếng nói chuyện, ta đoán chừng đứng ngoài quán trà cũng có thể nghe thấy. Lê Tâm đang đứng phía sau ta, lén nói:

“Công chúa, nơi này thật ồn ào, không bằng chúng ta tìm một nơi an tĩnh hơn nhé? Hơn nữa nơi này thoạt nhìn không an toàn lắm.”

Ta nói: “Muội sợ cái gì chứ, không nói đến nơi này là đô thành, chỉ riêng việc chúng ta ra ngoài đã có bao nhiêu ám vệ đi theo.” Quan trọng là, thường ngày ở trong phủ Thái tử không biết được nhiều tin tức lắm, quán trà huyên náo này là nơi dễ dàng nghe ngóng tin tức ta muốn biết nhất.

Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ dễ xử lý.

“... Kể từ khi triều ta kết thân với Nam triều, trong đô thành chúng ta càng ngày càng nhiều người Nam triều.”

“Nói đến việc này, ta lại nghe được một tin. Vừa có một người Nam triều tới Trích Tinh Lâu huyện Dung Hoè, đàn cầm rất hay, hơn nữa còn có dung nhan rất đẹp.” Nam tử trẻ tuổi cười say đắm, “Quan trọng nhất hẳn là nam nhân.”

“Xì, người đúng là không nói được lời hay.”

“Cái này không thể trách ta không nói được lời hay, chỉ có thể trách hẳn là nam nhân nhưng lại đẹp như vậy làm gì, có thể khiến người khác không nghĩ tới chuyện kia sao? Để ta nhớ lại, tên gì ấy nhỉ? À, đúng rồi, tên là Minh Viễn.”

Ta hơi ngạc nhiên.

Lê Tâm đã kịp phản ứng, “Ồ, Công chúa, đó không phải Dịch Phong công tử sao? Hắn cũng tới Bắc triều hà?”

Chuyện Dịch Phong đến Bắc triều có hơi ngoài dự tính của ta, ta vốn tưởng hẳn sẽ tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ ở Nam triều rồi bình yên sống hết cuộc đời. Không ngờ hôm nay lại nghe được tin này.

Lúc này, nam tử trẻ tuổi kia lại nói: “Có điều nói tới cũng thật kỳ quái, Dịch Minh Viễn này chỉ biết đàn một khúc nhạc.”

“Ồ? Khúc gì vậy?”

Nam tử trẻ tuổi nói: “Nghe người ta nói đó là ‘Phương phi tần[2]’, là khúc nhạc của Nam triều, ta cũng chưa từng nghe qua.”

[2] Phương phi tần: hương thơm (hoa cỏ) vô tận.

Ta lại ngạc nhiên lần nữa.

Ta biết khúc nhạc này, năm đó lúc giao tình của ta với Dịch Phong tốt nhất, có một ngày Dịch Phong nổi hứng liền tự soạn khúc nhạc này, đúng lúc hoa đào rơi ngoài cửa sổ, Dịch Phong bèn lấy tên “Phương phi tần” đặt cho khúc này.

Giai điệu ai oán, nghe nhiều sẽ cảm thấy trước mắt là cảnh tối tăm, không có lối thoát và tuyệt vọng.

Lần đó ta nghe xong liền chọc Dịch Phong: “Khúc này như lần cuối cùng đi vây bắt thú một mồi mà vẫn thất bại ra về, tâm tình sẽ tuyệt vọng tới cực điểm. Nay, nếu sau này ngươi gặp phải khó khăn gì, chỉ cần đánh khúc này, ta mà nghe thấy sẽ tới cứu ngươi, thế nào?”

Lúc ấy Dịch Phong đã mỉm cười nói “Được”.

Lê Tâm đứng sau ta thăm thò, “Sao muội không biết Nam triều có khúc này nhỉ...”

Ta suy nghĩ, không biết có phải bây giờ Dịch Phong đang gặp khó khăn gì không...

Người này, ta nên cứu hay không đây?

...

Đến khi trở về phủ Thái tử, ta vẫn không nhìn thấy Thẩm Hoành, nhưng bữa tối cũng đã chuẩn bị xong.

Ta ném thư, là tay nghề của Thẩm Hoành.

Ta chợt cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không để ý nhiều. Dùng xong bữa tối, Bích Dung lén đem thuốc tránh thai đã sắc xong đưa cho ta. Ta vừa định uống, thì cửa đã bị đẩy cái “rầm”.

Ta ngước mắt nhìn lên, là Thắm Hoành đã biến mất cả ngày hôm nay.

Vừa thấy hẳn, ta bắt đầu có chút chột dạ, cũng không để ý đến việc thuốc tránh thai mới sắc xong, thôi cũng không thôi, mà trực tiếp “ùng ực” uống sạch. Khi đặt bát thuốc xuống, đầu lưỡi đã bị phỏng đến tê rần.

Bích Dung tròn to mắt.

Ta lè lưỡi, tay không ngừng quạt, cả khuôn mặt cũng đỏ phừng phừng.

Thắm Hoành nhìn ta chăm chăm, “Nàng vừa uống cái gì?”

Ta sợ Thắm Hoành ép ta phun ra, vì thế chuẩn bị kéo dài thời gian với hẳn. Ta né tránh vấn đề này, “Su phụ, hôm nay không phải là ngày hủu mộc à? Người đi đâu vậy? Sao cả ngày không thấy người đâu?”

Thắm Hoành nghe ta hỏi như thế, ánh mắt cuối cùng cũng hơi sáng lên.

Trong thoại bản cũng thường có cảnh như vậy, ta liền lập tức lớn tiếng dọa người hỏi:

“Có phải người đã ra ngoài tắm hoa văn liễu không?”

“Nàng...”

Thắm Hoành sắc vài tiếng, hình như không ngờ ta sẽ hỏi như vậy, sắc mặt có chút tái xanh. Ta vội vàng đánh mắt ra hiệu Bích Dung, bảo nàng bung bát thuốc đi, nhân tiện tiêu hủy luôn bã thuốc.

Bích Dung bình tĩnh nhích tới gần ta, rồi cầm khay đựng thuốc ra ngoài.

Thắm Hoành dường như không để ý tới, chẳng qua khuôn mặt tái xanh vẫn coi chừng ta.

Sau khi cửa đóng lại, ta lén thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn sang Thắm Hoành, trong lòng vẫn lo lắng khôn nguôi, “Người... người... cứ nhìn con làm gì? Hôm nay rõ ràng là ngày hủu mộc, người cũng không ở...”

Thắm Hoành ngắt lời ta, “A Uyển, nàng chớ để ý lời người ngoài.”

Ta ngửa mặt lên, “Vậy tại sao cả ngày người không ở nhà?”

“Vậy nàng nói xem, nếu ta cả ngày không ở nhà, vậy đồ ăn của nàng ai làm?”

“Vậy người đã đi đâu?”

Sắc mặt Thắm Hoành hơi lúng túng.

Hắn như lấy hết dũng khí, mới nói một hơi: “Bởi vì đêm qua ta hạ được với nàng, nên hôm nay không còn mặt mũi nào để gặp nàng.”

Hạ... hạ được...

Vừa nghe Thắm Hoành nói vậy, làm ta nhớ tới. Ta vội nói: “Người hạ được con, là người không đúng.”

Thắm Hoành nhìn ta, “Vậy tối qua ai hạ được ta, là ai không đúng?”

Ta nói: “Được đó không phải con hạ.”

“Ta biết, nhưng nàng biết rõ đó là xuân dược, lại đẩy ta vào lòng nữ nhân khác, đây là ai không đúng? A Uyển, nàng là thê tử của ta.” Ánh mắt Thắm Hoành có vài phần bị tổn thương.

Ta há hốc mồm, vừa định nói “Vậy người tính kế để con gả cho người thì người đúng à”, thì Thắm Hoành đã nặng nề thở dài.

“A Uyển, ta biết nàng vừa uống thuốc gì.”

Ta lập tức ngậm miệng.

Thắm Hoành hạ giọng nói: “Thuốc này không tốt cho sức khỏe, sau này không nên uống nữa. Nếu nàng thật sự không muốn có con, thì ta sẽ không dùng vào nàng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10

Sau đó, Thẩm Hoành quả thật không chạm vào ta như hắn đã nói nữa. Lúc này, ta lại có chút hoài niệm mùi vị mất hồn đó, nhưng nghĩ đến chuyện phải uống thuốc tránh thai sau khi làm chuyện đó thì đành từ bỏ.

Nhưng từ sau đêm đó, ánh mắt Thẩm Hoành nhìn ta luôn có vài phần phức tạp.

Nói đến cũng lạ, khi ta làm Quận chúa Nam triều, thường phải kiên trì giao tiếp với nhóm quý nữ Nam triều. Nhưng sau khi qua Bắc triều làm Thái tử phi, Thẩm Hoành lại từ chối hết lời mời, thỉnh thoảng trong cung có yến hội, Thẩm Hoành cũng một mình tham dự, hẳn cho tới bây giờ cũng không dắt ta đi cùng.

Có lúc ta nổi hứng, nói vào cung tham quan cũng tốt, Thẩm Hoành lại thần nhiên nói:

“Hoàng cung đều là một kiểu, cũng không có gì khác biệt. Nàng chờ yên trong phủ, nếu buồn thì ra ngoài đi dạo một chút cũng được.”

Đêm qua, Nam Hoa công chúa tổ chức yến hội trong cung, Thẩm Hoành vẫn một mình tham dự, đến nửa đêm mới trở về phủ.

Hắn uống say khướt, trên cằm bảo nòng nặc mùi rượu.

Ta bịt mũi nói: “Sur phụ, người uống nhiều rượu quá.”

Hắn hơi híp mắt nhìn ta, “A Uyển ghét bỏ ta à?”

Ta cũng không có ý này, nhưng ta biết không thể nói lý với người say, nên không đáp lại, chỉ gọi người hầu vào. Không ngờ Thẩm Hoành lại tức giận quá độ đuổi hết bọn họ ra ngoài, sau đó kéo tay ta, nắm thật chặt, không ngừng gọi tên ta.

Ta cuối cùng cũng đầu hàng, nói: “Con không có ghét bỏ người.”

Thẩm Hoành nở nụ cười khờ khạo, khiến ta có cảm giác như một đứa trẻ lớn xác.

Hắn hơi dùng sức kéo ta vào lòng, ôm thật chặt. Ta suýt không thở nổi. Thẩm Hoành uống say như thành người khác.

Ta muốn đẩy hắn ra để còn lấy hơi, nhưng mới nhúc nhích đầu, hắn đã vùi đầu vào vai ta, cũng không biết có phải ảo giác hay không, mà ta lại cảm thấy trên vai hơi ẩm ướt.

Sur phụ khóc.

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu ta, cả người ta liền cứng lại, xác thực mà nói, phải nói là chấn động. Ta vẫn luôn cảm thấy Thẩm Hoành không gì không làm được, chữ “nước mắt” này vĩnh viễn không ăn nhập với hắn.

“Ta biết nàng vô tâm, nên không trách nàng. Nhưng ta xót cho kiếp trước của nàng, đau như vậy ta còn không chịu nổi, huống chi nàng kiếp trước.”

Nghe xong lời này của Thẩm Hoành, trong lòng lại hơi không thoải mái.

Ta sờ sờ ngực, hơi đau.

...

Cả đêm ngủ mùi rượu cũng không được, ta liền gọi Lê Tâm và Bích Dung chuẩn bị nước ấm.

Thẩm Hoành say rượu cực kỳ khó chơi, ai chạm vào hắn cũng không được, ngoại trừ ta. Rơi vào đường cùng, ta đành phải đích thân cõng y phục của Thẩm Hoành, nửa đỡ nửa gạt đẩy hắn vào thùng tắm.

Vừa mới xoay người, liền có một lực kéo từ phía sau.

Chờ ta phản ứng lại thì cả người đã ướt đầm, hơn nửa người đã ngâm trong nước ấm. Ta nhú nhú mày, Thẩm Hoành lại nói:

“A Uyển, ta muốn nàng.”

Kể đó, hấn liền chặn mũi của ta.

Thẩm Hoành say rượu không dịu dàng chút nào, động tác vô cùng thô bạo. Bình thường Thẩm Hoành hôn rất dịu dàng cẩn thận, như con sông chảy qua ngọn núi. Mà giờ phút này, Thẩm Hoành như cơn bão mùa hè, mãnh liệt khiến ta không thể ngăn cản.

Ta bị hấn hôn đến cả người như nhũn ra.

Trên thùng tắm mù mịt hơi nước, ta mở to đôi mắt ướt át, thở dốc nói: “Người... đã nói không chạm vào con.”

Thẩm Hoành cắn môi ta, “Lúc nào...”

Ta nói: “Lúc...”

Còn chưa nói xong, lại một trận mưa gió nữa kéo tới. Lần này, ta bị hôn đến mơ màng, không biết phương hướng. Quần áo trên người cũng không biết đã nhẹ nhàng nổi trên mặt nước từ khi nào, Thẩm Hoành ôm ta, hai chân của ta vòng quanh hông hấn.

Hấn cắn tai ta, không ngừng gọi tên ta.

“A Uyển, A Uyển, A Uyển...”

Ta mơ màng đến không thể trả lời, chỉ cảm nhận được dưới nước có một lần sóng lại một lần sóng đánh sâu vào. Sau đó, ta mở mắt nhìn Thẩm Hoành, lúc này hấn đã say đến ngủ thiếp đi, cả người ghé vào thùng tắm.

Ta đành gọi Bích Dung và Lê Tâm tiến vào thu thập tàn cuộc.

Đợi đến khi Thẩm Hoành mặc y phục nằm bên cạnh ta, ta đã mệt đến không mở nổi mắt, trước khi ngủ, ta cuối cùng cũng cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì.

Hôm sau tỉnh lại, Thẩm Hoành áy náy nói với ta: “A Uyển, đêm qua là ta không tốt.”

Ta hừ hừ vài tiếng, chỉ là không tốt? Quả thực có thể nói là bá vương ngành thượng cung[1]!

[1] Bá vương ngành thượng cung: dùng để hình dung người ngang ngành hồng hách cường ép đối phương phát sinh quan hệ.

Hấn lại nói: “Ta không nên uống say. Đêm qua có làm nàng nghẹt mũi không?”

Ta hơi ngạc nhiên, lời này nghe như Thẩm Hoành hình như không nhớ trận cá nước thân mật đêm qua? Ta thử thăm dò:

“Đêm qua người say, còn ôm con rất chặt không thả, cuối cùng vẫn là Lê Tâm Bích Dung dùng sức mới kéo người ra.”

Sắc mặt Thẩm Hoành hơi xấu hổ, “Là ta không tốt, là ta không phải, sau này nếu trong cung có yến hội, ta nhất định không uống rượu nữa.”

Xem ra Thẩm Hoành quả thật không có ấn tượng với chuyện đêm qua.

Không biết sao, khi thu được kết luận này, ta lại thở phào nhẹ nhõm. Sau khi Thẩm Hoành thượng triều, ta lên báo Bích Dung chuẩn bị thuốc tránh thai.

Khi ta nhìn chằm chằm chén thuốc nước, đầu óc lại nhớ tới Thẩm Hoành.

Bỗng nhiên có người xông vào, ta ngược mắt nhìn, là Đan Lăng. Thấy Đan Lăng, ta lại chột dạ khẽ buông tay, bát thuốc bị rớt xuống đất, thuốc nước cũng tung toé ra.

Đan Lăng nói với ta: “Sư diệt, ta đến cầu con một chuyện.”

...

Ta cùng Đan Lăng ra phủ Thái tử.

Bây giờ đang đầu mùa hạ, Bắc triều cũng dần nóng lên, ngồi trong xe ngựa cũng thấy oi bức. Ta phe phẩy cây quạt tròn nhỏ, hỏi Đan Lăng:

“Hôm nay người không cần vào triều à?”

Đan Lăng nói: “Ta xin nghỉ.”

Ta nói: “Người tìm ta vì chuyện Phán Tình sư cô?”

Đan Lăng hơi giật mình, “Sao con biết?”

Ta lại phe phẩy cây quạt tròn nhỏ, “Người xin nghỉ không vào triều, nhưng sư phụ lại lâm triều. Chỉ có thể là người có chuyện tìm ta, không liên quan tới

sư phụ, nhưng việc này lại phải tránh sư phụ. Trái xem phải nghĩ, ta ở Bắc triều gần như cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, cũng không gặp nhiều người. Mà trước đó sư phụ đã hạ lệnh cấm không cho Phán Tinh sư cô tới phủ Thái tử, ta cũng biết sư thúc không thích ta, chắc chắn sẽ không rảnh rỗi tới tìm ta nói chuyện. Bởi vậy, người có thể khiến sư thúc đến tìm ta, cũng chỉ còn lại một mình Phán Tinh sư cô.”

Đan Lăng nhìn ta hồi lâu, mới nói: “Con rất cẩn thận sáng suốt, sư huynh coi trọng con cũng không phải không có đạo lý.”

Khóe miệng của ta run lên, “Đa tạ sư thúc khen ngợi.”

Đan Lăng lại nói với ta: “Hôm nay ta lên tìm con đúng là có liên quan tới Phán Tinh sư muội. Chuyện... lần trước, ta đã biết rồi. Việc đó đúng là Phán Tinh sư muội không đúng, muội ấy không nên có ý nghĩ như vậy trong đầu. Đời này, sư huynh trừ con ra sẽ không bao giờ để ý tới người nào nữa, Phán Tinh sư muội nên sớm chết tâm. Ta cũng đã khuyên muội ấy, muội ấy cũng nói sẽ tỉnh lại. Mấy ngày nay, muội ấy đã suy nghĩ lỗi lầm rất lâu trong Tượng phủ, coi như đã nghĩ thông suốt. Hôm nay, muội ấy muốn gọi con ra để nói chuyện với con đôi chút.”

Nét mặt của Đan Lăng bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc.

Hắn nói: “Phán Tinh sư muội là cô nương tốt, muội ấy chỉ là đã thích người không nên thích thôi. Sư diệt, xin con hãy thông cảm cho muội ấy.” Hơi ngừng lại, Đan Lăng lấy một hộp gấm từ trong vạt áo ra, “Những thứ này là ám khí ta đã luyện chế trong mấy ngày qua, đã sớm muốn đưa cho sư diệt.”

Ta nhận lấy hộp gấm, nói: “Ta hiểu.”

Đan Lăng dẫn ta tới Linh Tê Lâu thì ngừng lại, “Sư muội ở lầu hai.” Ta gật đầu, rồi một mình đi lên.

Cố Phán Tinh cũng đang ngồi một mình trước bàn, lúc nhìn thấy ta, nàng cắn cắn môi, “Cô đã đến rồi.”

Ta vào thẳng vấn đề: “Ta nghe Đan sư thúc nói cô có chuyện muốn nói với ta?”

“Đúng vậy, tôi có chút chuyện muốn nói với cô.”

Ta lần mò chén trà, rót chén trà, chậm rãi rót rách vài tiếng, “Ừ, ta đang nghe.”

“Bắc triều chúng tôi không giống Nam triều các cô, con cái nhà quan lúc còn nhỏ sẽ được đưa tới Hằng sơn học nghệ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Thái tử sư huynh thì đã nhất kiến chung tình. Trước khi cô tới, trong Bắc triều ai cũng nói tôi với Thái tử sư huynh là một cặp xứng đôi nhất. Tôi biết Thái tử sư huynh không thích tôi, nhưng khi đó tôi chỉ cho rằng chỉ cần thời gian đủ lâu, thì Thái tử sư huynh sẽ thích tôi. Cô nhìn xem, ngoại hình của tôi cũng không xấu, gia thế cũng xứng đôi, sư huynh thích gì tôi cũng biết rõ...”

Ngực bỗng nhiên hơi đau, ta nhẹ nhàng ấn xuống.

“Nhưng dù tôi có tốt với sư huynh đến đâu cũng vô dụng, người huynh ấy nhớ kỹ từ đầu tới cuối cũng chỉ có cô. Tôi tốt với huynh ấy, huynh ấy lại xem thường. Huynh ấy tốt với cô, cô lại xem thường lòng tốt của huynh ấy. Bây giờ tôi đã hiểu, chuyện tình cảm, cũng chỉ là nguoi tình ta nguyện. Huynh ấy không thích tôi, tôi đây không thích huynh ấy nữa. Sẽ có một ngày, tôi có thể tìm được lang quân như ý trong lòng chỉ nhớ kỹ một mình tôi.”

Ta lại ấn ngực, trừng Cố Phán Tinh.

“Trà này, cô có hạ cái gì không?”

Cố Phán Tinh trừng mắt hạnh, “Này, cô đừng có ngậm máu phun người. Đừng tưởng tôi từng hạ dược một lần, thì sau này sẽ hạ tiếp! Trà này tôi mang từ Tượng phủ tới, tuyệt đối không có vấn đề gì. Nếu cô không tin, tôi liền uống cho cô xem.”

Nói xong, Cố Phán Tinh liền một hơi cạn sạch uống nốt nửa chén trà dư ta vừa mới uống.

Ngực của ta lại bắt đầu đau.

Cảm giác đau buốt lúc này của ta không giống như bị hạ thuốc, với lại lúc đau lúc không. Ta nói:

“Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, cô nói tiếp đi.”

Cố Phán Tinh bĩu môi nói: “Không còn gì hay để nói, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, Thái tử sư huynh là người rất tốt, dù cô không thích huynh ấy, cũng xin cô hãy tốt với huynh ấy. Tôi ở chung với huynh ấy đã lâu, chưa bao giờ thấy huynh ấy hèn mọn như vậy với người khác.”

...

Sau khi rời khỏi Linh Tê Lâu, Đan Lăng đỡ ta lên xe ngựa. Hắn vội hỏi: “Sư muội nói gì với con? Thần sắc của Phán Tinh sư muội thế nào? Có chỗ nào không ổn không?”

Ta khẽ lắc đại khái.

Đan Lăng nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng nổi lên ý cười.

“Muội ấy nên sớm nghĩ như vậy, đời này sẽ có người toàn tâm toàn ý tốt với muội ấy.” Thần thái của Đan Lăng phần khởi, “Sư diệt, trời cũng không còn sớm, ta đưa con về phủ.”

“Không.” Ta nói: “Sư thúc, ta giúp người một chuyện, người có phải cũng nên giúp ta một chuyện hay không?”

Đan Lăng ngạc nhiên, “Chuyện gì?”

Ta sờ ngực còn đang đau âm ỉ, “Bắc triều các người có phải có một nơi là huyện Dung Hồ không? Bây giờ mang ta tới đó, ta muốn tìm một người.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11

Mới đầu Đan Lăng cũng không muốn đưa ta đi, nhưng dưới sự dụ dỗ đe dọa của ta, cuối cùng hắn cũng đáp ứng, hơn nữa còn nói:

“Nếu sư huynh có hỏi, con phải nói giúp ta.”

Ta gật đầu đồng ý.

Đan Lăng phái người quay về báo cho Thẩm Hoành, nói ta nhất thời nổi hứng muốn đi huyện Dung Hồ ngắm cảnh, hắn đành có lòng tốt mang ta đến đó.

“Sao con lại quen người ở huyện Dung Hoè?” Đan Lăng hỏi ta.

Ta hỏi ngược lại: “Sao ta lại không thể quen người ở huyện Dung Hoè chứ?”

Đan Lăng bị ta hại sặc một cái, hắn nói: “Khi còn ở Nam triều con đã không thích giao tiếp với người ngoài, người con biết ta có thể đếm được trên mười đầu ngón tay, huống chi nơi này là Bắc triều, con cũng vừa mới nói con ở Bắc triều không biết nhiều người lắm, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài người.”

Ta và Đan Lăng chưa quen thân đến mức có thể kể hết bí mật cho nhau nghe.

Bây giờ ta cảm thấy ngực đau nhức, xem chừng nguyên nhân là vì Dịch Phong. Lúc trước Tư Mã Cẩn Du có nói sở dĩ ta vô tâm là bởi vì ta có một vía trên người Dịch Phong, mà mỗi lần ta thấy Dịch Phong thì cảm xúc trong lòng đều vô cùng khác lạ.

Nghĩ tới tin tức đã nghe được ở quán trà vài ngày trước, Dịch Phong đàn khúc “Phương phi tẫn” để cầu cứu ta, nói cách khác hắn đang gặp phiền toái.

Hiện giờ ngực ta rất đau, có lẽ Dịch Phong đang gặp cảnh bất trắc.

Ta liếc nhìn Đan Lăng, miễn cưỡng nói: “Vậy người cứ coi như ta nhất thời nổi hứng muốn đi xem huyện Dung Hồ là được.”

...

Huyện Dung Hồ cách đô thành không xa, đi được khoảng một canh giờ, xe ngựa liền dừng lại. Ta vén màn lên nhìn ra bên ngoài, trên cửa thành đồ sộ treo bảng xanh đề chữ vàng, trên đó viết ba chữ “Huyện Dung Hồ”.

Sau khi ta xuống xe ngựa, liền hỏi Đan Lăng: “Ở đây có một nơi tên là Trích Tinh Lâu phải không?”

Đan Lăng hơi kinh ngạc, “Con đúng là biết không ít.”

Ta chỉ cười không nói: “Người dẫn ta đi xem.”

Nếu suy đoán của ta chính xác, thì bây giờ Dịch Phong nhất định đang gặp nguy hiểm. Một mình ta thể đơn lực bạc[1], kéo thêm Đan Lăng, ta cũng có thêm vài phần chắc chắn cứu được Dịch Phong.

[1] Thể đơn lực bạc: không quyền thế, không có năng lực.

Ta còn chưa bước vào Trích Tinh Lâu, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc cách đó rất xa.

Đan Lăng nói: “Con không biết à? Trích Tinh Lâu là một quán rượu.”

“Đúng là ta không biết thật. Chúng ta vào ngồi một lát đi.”

Đan Lăng nhú mày: “Đừng nói với ta con tôi chỗ này chỉ vì muốn đến Trích Tinh Lâu uống rượu.”

“Dĩ nhiên không phải.”

Ta cười thầm rồi chọn một vị trí thật tốt có thể quan sát được cả Trích Tinh Lâu, vừa ngồi xuống đã có tiểu nhị đến gần, tươi cười nhiệt tình, hỏi:

“Hai vị khách quan muốn gọi rượu gì ạ?”

Ta ung dung đưa mắt nhìn trên dưới Trích Tinh Lâu một lượt, cũng không thấy bóng dáng Dịch Phong đâu.

Đan Lăng nói: “Không uống rượu, cho bình Mao Tiêm Tín Dương đi.”

Ta nói: “Đến quán rượu mà không uống rượu sao được chứ, có rượu trái cây không? Có thì đem tới một vò đi, thêm mấy đĩa điểm tâm nữa.”

“Nếu sư huynh biết ta dẫn con đi uống rượu, lúc về huynh ấy nhất định sẽ lột da ta mất.”

Ta tò mò hỏi: “Sao người sợ sư phụ vậy?”

Đan Lăng tức giận nói: “Huynh ấy chỉ dịu dàng với con thôi, chứ là Diêm La mặt sắt với người khác đấy.”

Thấy tiểu nhị muốn xoay người rồi đi, ta gọi hắn lại, “Uống rượu không cũng buồn, các người có người đánh đàn góp vui không?”

Tiểu nhị nở nụ cười hiểu rõ, “Vị khách quan này nhất định là tới tìm Minh Viễn công tử nhà chúng tôi rồi, nếu muốn nghe Minh Viễn công tử đàn thì không những phải vào trong sương phòng, mà còn phải tốn thêm chút bạc nữa.”

Ta nói: “Vào vào sương phòng đi.”

Đan Lăng giữ chặt ta, mắt sáng rực, “Con tôi nơi này vì đàn ông? Người con muốn tìm là hắn?”

Ta chỉ biết nếu ngay từ đầu ta nói rõ với Đan Lăng là muốn đi tìm Dịch Phong, hắn nhất định sẽ không giúp ta. Chỉ là chuyện đã tới nước này, người cũng đã tới đây, hắn cũng không thể trối ta về, liền thoải mái thừa nhận, “Phải.”

Đan Lăng tức giận đến mắt sắp trợn ra ngoài.

“Sao ta lại không biết con giáo hoạt gian trá vậy chứ.”

Ta nói: “Quá khen quá khen.”

...

Đan Lăng cuối cùng cũng bắt đầu đi vào sương phòng với ta, ta cũng được gặp Dịch Phong như ý muốn.

Đã lâu không thấy Dịch Phong, Dịch Phong thay đổi không ít, cũng không phải tướng mạo thay đổi, mà do hắn cực kỳ tiêu tụy, người cũng gầy đến không tưởng tượng nổi, dường như chỉ cần không để ý thì hắn sẽ bị gió thổi bay mất.

Ngực của ta lại bắt đầu nhói đau, còn có một loại cảm xúc khó hiểu đang điên cuồng phát sinh trong lòng, thế nên cả người đều rất khó chịu.

Ta hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra.

Ngực dễ chịu hơn một chút.

Ta chớp mi cười với Dịch Phong, “Đã lâu không gặp.”

Dịch Phong chớp mắt môi nói: “Đúng vậy, Quận chúa.” Hơi ngừng lại, hắn mỉm cười nói: “Tôi quên mất, bây giờ người không phải Quận chúa, mà là Thái tử phi.”

Ta nhận thấy từ sau khi ta bước vào hắn vẫn mang vẻ mặt không chút biểu cảm, đành đoán đo chọn từ, nói:

“Dịch Phong người...”

Không ngờ hắn lại ngắt lời ta, “Thái tử phi, lâu không gặp, tôi đàn cho người nghe nhé. Cũng không biết người đã quên chưa, năm đó tôi sáng tác khúc này, người vừa tròn mười bốn tuổi, đúng lúc hoa đào rơi nên tôi liền đặt tên khúc này là ‘Phượng phi tần’.”

Ta hơi ngẩn ra.

Dịch Phong gảy nhẹ dây đàn, tiếng đàn tít tang vang lên, đã lâu rồi ta chưa nghe Dịch Phong đàn, lúc này nghe được, nếu so với tiếng đàn ngày trước

thì đúng là có thêm vài phần tang thương thống khổ, nghe mà thấy hơi khó chịu.

Nhưng ta cũng không hoàn toàn đặt hết tâm tư vào khúc nhạc này, chỉ bình tĩnh ngồi đánh giá sương phòng này. Theo như ấn ý trong lời nói của Dịch Phong ban nãy, nếu suy đoán của ta chính xác thì có nghĩa bây giờ hắn đang gặp nguy hiểm.

Hay trong phòng này còn giấu người khác?

Ta đảo mắt bốn phía, phạm là những chỗ có thể giấu người đều nhìn qua một lượt, nhưng chẳng phát hiện được dấu vết gì.

Ta nhìn Dịch Phong.

Đúng lúc Dịch Phong cũng đang nhìn ta.

Trong thoáng chốc, trong mắt hắn hiện lên cảm xúc phức tạp, khi ta còn chưa nhìn rõ, Đan Lăng đã ho một tiếng, hắn hạ giọng nói với ta:

“Sư diệt, con ngàn vạn lần phải nhớ, hồng hạnh xuất tường[2] là không thể chấp nhận được.”

[2] Hồng hạnh xuất tường: ám chỉ người phụ nữ ngoại tình.

Khóe miệng ta hơi run run. Ta nhìn Dịch Phong lần nữa, lần này hắn cúi đầu, mười ngón tay tung bay trên ngũ huyền cầm, đàn ra âm điệu rất chói tai. Ta không khỏi nhú mày.

Nhưng vào lúc này, dây đàn bị đứt, chợt có một mùi thơm lạ bay ra.

Đan Lăng ngồi bên cạnh ta ngã “phịch” xuống đất, ta kinh ngạc nhìn Dịch Phong. Hắn ả ý này nói với ta:

“Tôi cũng bị bức đến bất đắc dĩ.”

“Ngươi...”

Lời còn chưa nói xong, ngực lại nhói đau, ngay sau đó trước mắt rơi vào một mảnh tối tăm.

...

Khi ta tỉnh lại, còn chưa mở mắt ra đã nghe thấy tiếng lộc cộc của xe ngựa. Nhớ tới cảnh tượng trước khi té xỉu, tim ta không khỏi bình bịch nhảy dựng lên. Dịch Phong nói hắn bị bức đến bất đắc dĩ.

Chẳng qua người có thể bức Dịch Phong đến bất đắc dĩ có bao nhiêu người chứ.

Sợ rằng cũng chỉ có người kia.

Nghĩ đến đây, lòng ta bình tĩnh không ít. Bởi vì ta biết một chuyện, ta rơi vào tay Tư Mã Cận Du sẽ không phải lo đến tính mạng. Tư Mã Cận Du quá cố chấp với Tạ Uyển, hắn sẽ không để ta chết.

Ta mở mắt ra, quả thật như ta dự đoán, đập vào mắt chính là Tư Mã Cận Du đã lâu không gặp.

Thoạt nhìn khí sắc của hắn cũng không tệ, cũng không khốn cùng chán nản như trong tưởng tượng của ta, dung mạo vẫn tuấn mỹ vô song như trước, trên người mặc cẩm bào bằng gấm màu đỏ sậm thêu từng họa, quả nhiên phong thái hơn người.

Hắn thấy ta tỉnh lại, khóe môi chậm rãi nhếch lên, giọng trầm thấp gọi ta một tiếng.

“Tỉnh rồi à?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Ta đoán được là ngươi.”

Tư Mã Cận Du khẽ cười một tiếng, hai ngón tay nắm cằm ta, “Nàng đúng là được hắn nuôi tốt, sắc mặt hồng nhuận, hình như có thêm chút thịt.” Hắn nhéo hai má ta một hồi, “Quả nhiên nhiều thịt hơn, trước kia không có cảm giác này.”

Ta nhăn mày.

“Sao vậy? Ta chạm vào nàng, nàng không thích à?”

Ta hiểu câu nói “Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt”. Vả lại, với tính cách của Tư Mã Cận Du thì chỉ có thể thuận theo ý hắn, chứ không thể làm trái lại. Nên ta không dám rên một tiếng, cũng không nhăn mày, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Tư Mã Cận Du thả tay ra.

Ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếp đó hần lại ôm ta, nói: “Thẩm Hoành tính kế ngôi vị Hoàng đế của ta, ta cũng không thèm để ý. Dù sao kiếp này ta đến vì nàng, chỉ cần có nàng, cái khác ta đều có thể không cần.”

Dừng một chút, Tư Mã Cẩn Du nhìn sâu vào mắt ta, “A Uyển có ngoan không? Có để hần đụng vào không?”

Ta không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Lỡ ta nói đã để Thẩm Hoành đụng vào, Tư Mã Cẩn Du sẽ trong cơn tức giận mà bá vương ngành thượng cung ta ở trong xe ngựa thì sao bây giờ?

Ta nuốt nước miếng, tránh vấn đề này, hỏi: “Bây giờ chúng ta đang đi đâu?”

“Trước đây nàng hay nói muốn xây một ngôi nhà nhỏ trên núi, trước cửa trồng một cây đào, hiện giờ ta đã tìm được một ngọn núi rất đẹp, trên núi có sơn trang, ta đã trả giá cao để mua lại, trong trang có một vườn đào, nàng thấy nhất định sẽ thích. Sau này chúng ta sẽ vui vẻ sống chung một chỗ, ai cũng không thể chia cắt đôi ta. Nhưng trước đó, nàng phải thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc nàng có ngoan ngoãn không, hử?”

Ta biết không tránh khỏi vấn đề này.

Đành nói: “Có thì sao? Không có thì sao?”

Đáy mắt Tư Mã Cẩn Du lóe lên một tia tàn ác, có lẽ do ta hơi co rúm lại, nên hần lại khẽ cười một tiếng, “Nếu có, ta sẽ khiến Thẩm Hoành phải hối hận suốt đời này. Nếu không có, ta cũng sẽ khiến Thẩm Hoành phải chịu thống khổ. Còn nàng, bây giờ ta đã tìm được một cách tốt. Kiếp này nàng sẽ chỉ một lòng một dạ theo ta.”

Một lòng một dạ với hần?

Thẩm Hoành cũng không thể khiến ta một lòng một dạ hướng chỉ Tư Mã Cẩn Du?

Ta buột miệng hỏi: “Cách gì?”

Tư Mã Cẩn Du cười nhẹ nhàng băng quơ, “Sau này nàng sẽ biết.”

Bỗng nhiên, ngực lại bắt đầu nhói đau, ta khẽ dùng sức ấn xuống, chất vấn hần: “Có phải ngực ta đau do ngại làm hay không?”

“Phải.” Hần thừa nhận: “Ta đã nghiêm túc suy nghĩ, thay vì để nàng vô tâm theo Thẩm Hoành, còn không bằng để nàng có tâm theo ta.”

Ta cả kinh, “Ngươi biết cách?”

Tư Mã Cẩn Du cười lạnh một tiếng.

“Ta vẫn luôn biết, chẳng qua khi đó còn chưa tới mức này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 12

Ta khá tò mò cách Tư Mã Cẩn Du đã nói, nhưng miệng Tư Mã Cẩn Du rất kín, ta hỏi thăm bao nhiêu lần cũng không ra kết quả. Xe ngựa chạy liên tục mấy ngày liền, ngày thứ năm mới tới sơn trang Tư Mã Cẩn Du đã nói.

Tư Mã Cẩn Du ôm ta xuống xe ngựa.

Ta ngược mắt nhìn, sơn trang còn chưa được đặt tên. Tư Mã Cẩn Du nói: “Sơn trang này chờ nàng đặt tên, hoặc đợi con chúng ta sinh ra lại đặt cũng không muộn.”

Ta ngẫm nghĩ, Tư Mã Cẩn Du nghĩ xa quá rồi.

Khóe mắt liếc hần một chút, hình như hần đang đắm chìm trong niềm vui sướng của mình, không thể tự thoát ra được.

Hần lại nói: “Nếu là con gái, gọi Uyển Nhi được không? Không phải Uyển của nàng, là Uyển trong dụ dàng.” Hoi ngừng một chút, hần lại tự độc thoại: “Tên này rất hay, cứ gọi vậy đi.”

Ta lại nhìn thần sắc của hắn, trên mặt là biểu cảm cực kỳ chắc chắn, giống như ta nhất định sẽ sinh cho hắn một đứa con gái tên là Uyển Nhi ấy. Tim ta đập loạn lên, Tư Mã Cận Du có rất nhiều bằng môn tả đạo, kiếp trước hắn đã có thể tìm cách đuổi theo ta đến kiếp này, hiện tại cũng không biết lại giờ trò gì nữa đây.

Một lòng một dạ với hắn?

Ta nghĩ tới Tư Mã Cận Du đã nói trước kia —— “Nếu nàng lại không nghe lời, ta sẽ chế tạo nàng thành con rối, để nàng cả ngày lẫn đêm cũng chỉ có thể ở lại bên người ta.”

Con rối!

Trong lòng ta run rẩy.

...

Sau khi ở trong sơn trang vài ngày, ta càng ngày càng cảm thấy có chuyện quái lạ đang xảy ra.

Ta vốn tưởng rằng Tư Mã Cận Du sẽ giam giữ ta, hoặc sẽ phái người trông coi ta cả ngày lẫn đêm. Nhưng không ngờ rằng, ta lại có thể tự do đi lại trong sơn trang, chỉ có điều phía sau có thêm tiểu nha hoàn đi theo. Buổi tối đi ngủ, Tư Mã Cận Du cũng không ôm ta ngủ như trước, mà sắp xếp cho ta ở một mình một viện, chỉ có khi dùng bữa mới xuất hiện.

Ta dùng mọi cách để hỏi tiểu nha hoàn, chỉ tiếc nha hoàn này chẳng biết gì.

Tiểu nha hoàn này luôn cúi đầu, nói chuyện cũng run run co người lại, giống như ta là yêu quái ăn thịt người ấy.

Ta cũng nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng chạy mấy lần cũng không thành. Mỗi lần chạy đến cửa sơn trang, ngực sẽ bắt đầu đau nhức, ta đành phải thôi. Đến bữa tối, Tư Mã Cận Du lại xuất hiện trong viện của ta.

Hắn gấp đồ ăn cho ta, cười tủm tỉm hỏi: “Sao đi đến cửa sơn trang rồi mà lại không ra ngoài?”

Thằng nhãi này biết rõ còn cố hỏi!

Ta đặt chén đĩa xuống, “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Bị giết cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, chết cũng thống khoái. Hiện tại Tư Mã Cận Du cứ ép ta nửa sống nửa chết, rất khiến người ta khó chịu.

Tư Mã Cận Du cười bí hiểm, “Còn chưa phải lúc. Nhưng cũng sắp rồi, đợi nửa tháng nữa đi.”

Ta bất đắc dĩ hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

“Chắc A Uyển đang tò mò vì sao Thẩm Hoành lại chậm chạp không tới cứu nàng?”

Tính ra, ta bị Tư Mã Cận Du bắt đi đã được nhiều ngày. Theo lý mà nói, Thẩm Hoành chắc chắn có thể biết tin ta đang trong tay Tư Mã Cận Du. Hắn nhất định sẽ đến cứu ta. Nhưng đã nhiều ngày như vậy, lại im hơi lặng tiếng.

Tư Mã Cận Du cười khinh thường, “Nàng cũng đừng nghĩ hắn sẽ đến cứu nàng, nay hắn trái ôm phải ấp, sao còn nhớ tới nàng nữa.”

Ta vô ý thức phản bác: “Ngươi đang nói dối.”

Ta hiểu rõ nhân phẩm của Thẩm Hoành thế nào, hắn không phải người như vậy.

“Thẩm Hoành chính là tên tiểu nhân, là nguy quân tử ra về đạo mạo.”

“Không phải! Sư phụ là chính nhân quân tử ôn nhu nhã nhặn quang minh lỗi lạc!” Dù Thẩm Hoành không tốt, cũng không tới lượt Tư Mã Cận Du ở trong này nói xằng nói bậy!

“Câm miệng.”

Tư Mã Cận Du vỗ mạnh bàn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Kiếp trước đã như thế, kiếp này cũng như vậy. Nàng bảo vệ hắn mọi chỗ, hắn rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ!” Ánh mắt Tư Mã Cận Du cực kỳ đáng sợ, như muốn ăn thịt người.

Ta cũng không biết Thẩm Hoành có chỗ nào tốt, ta chỉ biết Thẩm Hoành tốt với ta lắm, nghe thấy Tư Mã Cận Du nói xấu hắn thì trong lòng liền khó chịu.

Bỗng dưng, Tư Mã Cận Du thu lại toàn bộ cảm xúc, chỉ nói: “Vừa rồi ta không nên nổi nóng với nàng.”

Ta ngạc nhiên.

Hắn lại nói: “Nếu nàng thấy chán, có thể tìm Minh Viễn. Hắn cũng đang ở trong son trang.”

...

Ta vừa rời son trang ngực liền đau, ta đoán chuyện đó có liên quan tới Dịch Phong. Nếu ta muốn rời khỏi son trang này, ắt phải kéo Dịch Phong theo cùng.

Nghĩ đến câu “Tôi cũng bị bức đến bất đắc dĩ” Dịch Phong đã nói trước đó, ta cũng không biết nên dùng thái độ nào để đối xử với Dịch Phong.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại, kiếp trước hay kiếp này thì người vô tội nhất vẫn là Dịch Phong. Tuy có đôi khi hắn đối xử với ta rất âm dương quái khí, nhưng cũng không biết có phải bởi vì một vía của ta ở trên người hắn hay không, mà ta vừa thấy hắn sẽ cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Đêm nay Tư Mã Cận Du nói vậy, sáng sớm mai ta phải đi tìm Dịch Phong mới được.

Viện Dịch Phong ở cực kỳ đơn sơ, lúc ta đi vào cũng không có người báo, đành phải trực tiếp xông vào. Lần trước ta gặp hắn cũng đã qua mấy ngày, lần này gặp hắn, hắn chỉ mặc áo mỏng nằm trên giường, trên người đắp chăn mỏng, ta còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng ho khan không ngừng.

Ta chăm chú nhìn, khuôn mặt Dịch Phong không có chút máu nào, tái nhợt có thể so với giấy viết.

Ta giật mình thất thần.

Tiểu nha hoàn đuổi theo, thờ hồng học nói: “Cô nương đi chậm một chút ạ.”

Dịch Phong chậm rãi mở mắt, khi ánh mắt dừng trên người ta, hắn nở nụ cười âm trầm, “Người đã đến rồi.”

Ta đi qua, đứng cạnh giường, hơi thấp thỏm hỏi: “Sao người lại thành như vậy?”

Dịch Phong nhúc nhích, ta nhìn ra hắn đang muốn ngồi dậy, liền vươn tay đỡ hắn.

“Tôi tự ngồi dậy.”

Rõ ràng là động tác đơn giản, nhưng đặt trên người Dịch Phong thì hắn lại làm cực kỳ gian nan, nhưng hắn vẫn cố chấp như trước không chịu để người giúp, cắn răng chống khuỷu tay xuống giường, sau khi ngồi dậy, trên trán hắn đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu nha hoàn chuyển cái đôn qua cho ta ngồi.

Ta ngồi xuống, liền hỏi Dịch Phong một câu.

“Sao người lại biến thành như vậy?” Rõ ràng lần gặp mặt cuối cùng ở Nam triều, hắn vẫn còn rất khỏe mạnh.

Dịch Phong cười nhạt một cái, vẫn chưa trả lời, chỉ hỏi ngược ta: “Người hận tôi à? Nếu không do tôi, người hiện giờ vẫn an ổn làm Thái tử phi của người.”

Ta lắc đầu.

Ta thật sự không hận Dịch Phong. Huống chi, dù ta thật sự hận hắn, thì nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn, ta cũng không hận nổi. Giờ phút này hắn giống người sắp gần đất xa trời, giống như không còn thừa lại mấy cái ngày mai.

Hắn nhìn ta, lại nói: “Người không hận tôi, nhưng lúc đầu tôi lại hận người. Thèm số người mạng tốt có thể sinh trong nhà quyền quý, cũng hận người kiếp trước liên lụy đến kiếp này của tôi, hận tất cả mọi người coi người như báu vật, lại chỉ coi tôi là quân cờ không quan trọng. Nhưng sau đó tôi nghĩ thông, cũng không hận người nữa. Chuyện số mệnh là do trời định, tôi nên hận trời chứ không nên hận người, càng nên hận bản thân chỉ biết oán trời trách đất. Nếu lúc trước tôi không tới Kiến Khang, không gặp Tam hoàng tử, chỉ sống trong huyện nhỏ tôi được sinh ra, thì có lẽ cuộc đời tôi đã không như vậy.”

Hắn bỗng nhiên ho khan, ho đến cào tim xé phổi.

Ta lơ đãng thoáng nhìn, lại phát hiện ngực của Dịch Phong thấm vết máu.

“Người...” Mới vừa nói ra, ngực cũng đau theo.

Giờ phút này ta càng khẳng định ngực ta đau có liên quan tới Dịch Phong.

Ánh mắt ta sáng rực nhìn thẳng Dịch Phong, vươn tay cởi vạt áo mỏng của hắn, đập vào mắt là vết máu loang lổ chồng chất vết đao! Ta cực kỳ chấn động, “Đây... Đây là...”

Dịch Phong né tay ta, che vạt áo lại.

Sắc mặt hần tái nhợt, giống như đã không còn kinh sợ nữa, “Đạo này ngực người vẫn đau chứ?”

Ta gật đầu.

“Đó là bởi vì Tư Mã Cần Du đâm dao nhỏ vào ngực tôi, người có một vía trong người tôi, tôi đau, người cũng đau.” Hần mặt không đổi sắc, lại nói: “Tư Mã Cần Du điên cuồng vì người, trong mắt hần chỉ có người là con người.”

Lúc này, ta không biết nên nói gì cho phải.

Dịch Phong lại nói tiếp: “Có phải người muốn biết rốt cuộc Tư Mã Cần Du muốn làm gì không?”

“Người biết?”

Dịch Phong gật đầu, “Tôi có thể nói cho người, nhưng người phải đáp ứng tôi một chuyện.”

Ta hỏi: “Chuyện gì?”

Hần nói: “Tôi đã chôn thi thể của Tam hoàng tử dưới chân núi Sùng Hoa, là nơi năm đó ngài đã cứu tôi. Tôi từ nhỏ đã là cô nhi, người duy nhất trên thế gian này thật lòng với tôi cũng chỉ có một mình ngài ấy. Nói vậy người cũng nhìn ra được, tôi không sống được lâu nữa, chờ tôi chết rồi, xin người hãy sai người Tết Thanh minh hàng năm đi nhỏ cỏ trước mộ ngài ấy, lại mang theo một bình Hoa Điếu. Khi còn sống ngài đã cứu tôi một lần, tôi chết rồi cũng muốn trả lại cho ngài ấy một ngôi mộ sạch sẽ.”

Việc này cũng không khó, ta nói: “Được.”

Hần cười vui vẻ, “Tiểu Uyển, kỳ thật người cũng là người tốt.” Hần lại ho khan vài tiếng, lần này đúng là ho ra máu. Hần dùng tay xoa xoa, vô tình nói: “Người ghé sát vào, tôi nói cho người nghe.”

Ta nhích gần về phía trước.

Hần nói: “Ngày hai mươi bốn tháng Tư, Tư Mã Cần Du sẽ nhờ người hạ chú người, từ đó người sẽ cho rằng người người yêu là hần, còn vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ.”

Hai mươi bốn tháng Tư, còn nửa tháng nữa.

Ta nói: “Nhưng ta là...”

“Nhưng người là người vô tâm?” Dịch Phong nhíu mày, “Tôi vừa chết, người sẽ không còn là người vô tâm nữa.”

Ta cả kinh.

Thì ra cách để ta có tâm là đổi từ mạng của Dịch Phong! Thảo nào lúc trước ta hỏi Dịch Phong, hần lại không muốn nói cho ta biết. Ta hỏi:

“Ý của người là ngày hai mươi bốn tháng Tư, Tư Mã Cần Du sẽ giết người?”

“Phải, chỉ cần ngày đó tôi chết mới có thể phối hợp lời chú.” Dịch Phong lại ho tiếp, ánh mắt của hần chợt dừng trên búi tóc của ta, “Cây trầm này của người đẹp thật, có thể cho tôi nhìn kỹ một chút không?”

Ta rút trầm cài tóc xuống, đưa cho Dịch Phong.

Ngón tay gầy như chỉ còn xương cốt nhẹ nhàng món trầm cài tóc, hần nở nụ cười quý dị, “Kiếp này tôi chịu nhiều đau khổ hầu hết đều do Tư Mã Cần Du, hần đã hại tôi như vậy, tôi chết cũng không muốn hần được toại nguyện!”

Còn chưa nói hết, Dịch Phong đã dùng hết sức lực đâm đuôi trầm vào ngực mình.

Ta hoảng sợ muốn ngăn lại.

Nhưng tiểu nha hoàn phía sau đã kéo ta lại.

Ta quay đầu nhìn, tiểu nha hoàn vẫn luôn run rẩy co người thế nhưng lại lộ ra một nụ cười thoả mãn, nàng u ám tối tăm nói:

“Dịch Phong người sai rồi, Tư Mã Cần Du luôn tính kế người, hai mươi bốn tháng Tư gì đó đều là gạt người, hần muốn chính là người cam tâm tình nguyện tự mình động thủ.”

Ta giật mình.

Tiểu nha hoàn nhìn ta, “Lần đầu gặp mặt, ta là Mãn Kỳ, là cao nhân Tư Mã Cần Du đã tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 13

Ta mơ một giấc mộng rất dài, mơ thấy cái gì ta cũng không biết nữa, chỉ biết trong mộng mình như cười ngửa xem hoa đi dạo khắp nơi, thấy rất nhiều thứ, nhưng không nhớ kỹ được thứ gì.

Trong tâm trí chỉ có hai chữ —— Cẩn Du.

Ta mở mắt ra, chờ người nhìn hoa văn sen Tịnh Đế[1] màu ngọc bích trên màn. Ta vừa nhìn, bỗng nhiên thấy hơi đau đầu, vừa vươn tay xoa, đã có một bàn tay to vươn ra từ trong áo ngủ bằng gấm cầm lấy tay ta.

[1] Sen Tịnh Đế: hai đoá sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành, chỉ sự thịnh vượng sung túc may mắn và xưa kia dành tiến vua nên mới có tên “Tịnh Đế”. Theo truyền thuyết Trung Quốc thì sen Tịnh Đế là hiện thân của tình yêu vì có một đôi nam nữ yêu nhau mà không thành, cùng nhau tự trầm ở hồ sen và sau đó hoá thành sen đôi.

Ta dời mắt nhìn, là một nam tử có diện mạo yêu dã, trong mắt phượng hẹp dài hàm chứa ý cười.

Ta vô ý thức gọi: “Cẩn Du phu quân.”

Ý cười trong mắt chàng sâu thêm, nắm chặt tay ta, “A Uyển đau đầu à? Phu quân xoa giúp nàng nhé?”

Ta lại là ngần ra.

“Thiếp... tên A Uyển?”

Cẩn Du phu quân cười nói: “A Uyển ngọc, sao mới ngủ một giấc mà đến tên mình cũng quên rồi? Nàng họ Tạ, tên một chữ Uyển. Chúng ta biết nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, nàng cập kê liền gả cho ta, hai chúng ta sống trong son trang này đã nhiều năm rồi. Nàng xem nàng kia, đêm qua mới uống hơi nhiều rượu, sáng nay liền đến bản thân gọi là gì cũng quên. Xem ra sau này không thể cho nàng uống rượu nữa.”

Cẩn Du phu quân dịu dàng xoa đầu giúp ta, tình ý trong mắt sâu thêm mấy phần.

Ta sờ sờ ngực, bên trong đập thành thịch thịch thịch, rõ ràng cũng yêu Cẩn Du phu quân.

Ta cười gượng.

“Sau này thiếp không uống rượu nữa.”

“Không sao, A Uyển thích uống thì uống, quên rồi cũng không sao. Ta có thể nói lại cho nàng nghe, một lần lại một lần, đến khi nàng nhớ kỹ mới thôi.” Nói xong, chàng lại gần hôn lên hai má ta.

Ta đỏ bừng mặt nói: “Cẩn Du phu quân thật tốt mà.”

...

Sau khi dùng xong bữa sáng, ta ăn no căng bụng, Cẩn Du phu quân đi dạo với ta trong son trang. Không biết vì sao, Cẩn Du phu quân nói chúng ta đã ở chỗ này vài năm, nhưng ta lại cảm thấy thật xa lạ.

Ta kể nghi hoặc này cho Cẩn Du phu quân nghe.

Chàng chỉ nói: “Vài ngày trước nàng không cẩn thận bị đụng đầu, đã quên rất nhiều chuyện. Nhưng không sao đâu, qua một thời gian sẽ tốt hơn thôi.”

Thì ra ta bị đụng đầu.

Chàng lại nói tiếp: “Chắc do đêm qua uống nhiều rượu, nên đã quên luôn mấy chuyện nàng còn nhớ được.”

Trong son trang khá trống trải, nhưng ở phía Đông Nam có một vườn đào, tuy bây giờ hoa đào đã héo tàn, nhưng vẫn còn sót lại hương thơm nhàn nhạt của hoa đào.

Cẩn Du phu quân nói với ta: “Nàng thích hoa đào nhất...”

Ta nói: “Thật à?”

Chàng nói: “Hồi trước nàng hay nói nàng thích câu ‘Đào tơ mơn mớn xinh tươi, hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong’[2] trong ‘Kinh Thi’ nhất, từ nhỏ đã ngóng trông có thể thành người vợ giỏi giang giống thiếu nữ trong thơ.”

[2] Nguyên văn: Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Câu thơ trên lấy từ bản dịch của Tạ Quang Phát.

Ta vừa nghe, liền cười hỏi: “Vây bây giờ thiếp đã được toại nguyện chưa?”

Cần Du phu quân ôm eo ta, cũng cười nói: “A Uyển là người vợ giỏi giang.” Thần thái trên mặt phấn khởi, áo choàng đỏ thắm tôn lên khuôn mặt tựa hoa đào của Cần Du phu quân, trong nháy mắt ta có cảm giác Cần Du phu quân còn đẹp hơn ba ngàn hoa đào.

Ta không kìm lòng nói: “Phu quân, chàng thật đẹp.”

“A Uyển thích không?”

“Dạ, thiếp thích.” Tâm chợt căng thẳng, trong đầu hiện lên một bóng người, áo trắng tóc đen, khẽ cười nhạt hoa dưới cây đào, quả nhiên tuần lẫm vô song. Ta hơi sùng sốt, “Cần Du phu quân, sao thiếp chưa thấy chàng mặc đồ trắng vậy?”

Trên eo hơi bị xiết chặt, Cần Du phu quân thoát nhìn hơi mất tự nhiên, “Sao lại đột nhiên hỏi vậy?”

Ta cười thành tiếng, nói: “Tướng mạo của phu quân tuần mỹ, mặc đồ trắng nhất định sẽ rất đẹp.”

Thần sắc của chàng lúc này mới hơi dịu lại, vừa mới há miệng muốn nói gì đó, ánh mắt bỗng lướt qua ta. Ta tò mò xoay người, ở chỗ vừa đi qua không biết khi nào đã có một cỗ nương nhỏ xinh, tướng mạo bình thường, nhưng lại có một đôi mắt khiến người ta rét lạnh.

Rõ ràng mới gặp lần đầu, nhưng ta lại hơi sợ nàng.

Nàng thần nhiên liếc nhìn ta một cái.

Cần Du phu quân nói với nàng: “Cảm ơn người, Mãn Kỳ.”

Nàng nói: “Nhận tiền người giúp người làm việc thôi, việc người yêu cầu ta đã làm được, bây giờ ta cũng nên rời đi.”

“Tiền lúc trước đáp ứng người đã được khó phòng chuyển giao ẩn theo yêu cầu của người.”

Nàng gật đầu, nói: “Đúng rồi, trước khi đi nói cho người một chuyện, phép thuật nguyên rửa này không phải không có sơ hở. Điểm then chốt để phá nguyên rửa ở...” Cần Du phu quân đột nhiên nói: “A Uyển, ta hơi khát, nàng đi rót cho ta một chén trà nhé.”

Ta nói: “Không muốn, hai người đang nói bí mật gì vậy? Thiếp cũng muốn nghe.”

Cần Du phu quân hơi bất đắc dĩ, “Không phải bí mật, là công việc thôi.”

Mãn Kỳ lại nói: “Bây giờ nàng ta chỉ một lòng một dạ với người, dù nàng nghe được chuyện gì cũng sẽ không nói cho người ngoài đâu.”

Ta vội gật đầu, “Ừ, chàng là phu quân của thiếp, thiếp không bênh chàng thì bênh ai?” Ta tò mò nói: “Hai người nói tiếp đi.”

Cần Du phu quân lúc này mới gật đầu với Mãn Kỳ, Mãn Kỳ lại nói: “Ta dùng cơ thể hấn để hoàn thành phép thuật nguyên rửa này.”

“Ý của người là nếu hấn biến mất, thì...”

“Phải.”

“Ta hiểu rồi.”

Cần Du phu quân hiểu, nhưng ta thì không hiểu.

Ta quán lấy chàng: “Hai người đang nói gì vậy, thiếp nghe không hiểu gì hết.”

Cần Du phu quân khẽ cười: “Đều là chuyện công việc, nàng tự nhiên nghe không hiểu. Không phải hỏi sáng nói đâu đâu à? Ta sai nha hoàn đỡ nàng về ngủ thêm một lát. Bây giờ ta đang bận việc, buổi tối sẽ ở bên nàng.”

...

Sau khi ta trở về viện, tổng quản trong son trang tiến đến bẩm báo ta: “Phu nhân, công tử tìm cho ngài một nha hoàn mới, hiện đang chờ ở ngoài, có muốn cho nàng ta vào để nhìn thử không ạ?”

Nha hoàn mới?

Ừm, kỳ thật ta cũng không thiếu nha hoàn, nhưng đây là tấm lòng của Cẩn Du phu quân, ta phải quý trọng cho tốt, liền nói:

“Để nàng ta vào đi.”

Nha hoàn mới có tướng mạo hơi thanh tú, đôi mắt trong veo như nước, trên người mặc áo đơn màu hồng đào, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, có vẻ vô cùng hoạt bát. Nhưng nét mặt của nàng lại hơi cổ quái, và lại còn gọi ta một tiếng “Quận chúa”.

Ta bị chọc cười, “Ta là Quận chúa gì chứ, người gọi ta là phu nhân là được.”

Nàng lại nhìn ta chằm chằm bằng ánh mắt kỳ quái.

Ta cũng không thèm để ý, chỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười hỏi: “Người tên gì?”

“Đào Chi, Đào trong hoa đào, Chi trong cành lá ả.”

Ta nói: “Tên này không tệ, ta thích hoa đào.” Ta lại hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm phu nhân, Đào Chi mười tám ạ.”

Ta nói: “Mười tám rồi à, đã hứa gả cho nhà ai chưa? Tuổi này cũng nên thành hôn rồi.” Hơi ngừng lại, “Người đã có người trong lòng phải không?”

Sắc mặt nàng cả kinh, ta cười nói: “Khi ta vừa hỏi người đã hứa gả cho nhà ai chưa, vẻ mặt của người như đang chờ đợi, nên ta đoán người đã có người trong lòng. Nhìn nét mặt hiện tại của người thì ta biết ta đoán đúng rồi.”

Đào Chi thở phào, nói: “Phu nhân quả nhiên lợi hại.”

“Đôi mắt của ta chính là hoạ nhãn kim tinh, nhìn việc chưa bao giờ sai.”

“Vậy...” Đào Chi bỗng nhiên khẽ hỏi: “Phu nhân yêu công tử ả?”

Ta không chút do dự nói: “Chàng là phu quân của ta, ta không yêu chàng thì yêu ai.”

Thời gian một ngày dài đằng đẵng, sau khi Cẩn Du phu quân rời đi ta cũng không biết nên làm cái gì, chỉ cảm thấy buồn đến hết hoàng. Trong sơn trang cũng chỉ có một mình Đào Chi nói chuyện với ta, những người khác đều cung kính với ta, rất không thú vị.

Sau đó ta liền nói với Đào Chi: “Rời sơn trang ra ngoài dạo chơi đi.”

Đào Chi do dự hồi lâu mới nói: “Đề nô tỳ xin phép Lý tổng quản ạ.”

Ta nhíu mày hỏi: “Ta muốn ra ngoài còn phải xin phép Lý tổng quản? Đây là có gì?”

Đào Chi nói: “Phu nhân tùy tiện ra ngoài, nếu công tử quay lại không thấy phu nhân thì chắc chắn sẽ lo lắng. Nô tỳ chỉ đi nói với Lý tổng quản một tiếng để công tử về còn biết phu nhân ra ngoài ả.”

Ước chừng một nén nhang sau, Đào Chi mới trở về, nàng nói: “Lý tổng quản đã chuẩn bị tốt xe ngựa ở ngoài. Công tử cũng phái người truyền tin nói để phu nhân ra ngoài chơi thoải mái ả.”

Ta nghĩ chắc do mấy ngày trước đầu ta bị thương quá nặng, nên sau khi rời sơn trang, ta có cảm giác cực kỳ xa lạ với cảnh vật chung quanh, giống như ta mới ra ngoài lần đầu vậy. Ta đành hỏi Đào Chi:

“Người có biết trấn nhỏ nào gần đây không?”

Đào Chi suy nghĩ, “Dưới chân núi có trấn Phù Dung ả.”

Ta nói: “Vậy tới trấn Phù Dung đi.”

Sau khi đến trấn Phù Dung, ta cùng Đào Chi xuống xe ngựa, phía sau cũng có không ít tùy tùng đi theo. Trong trấn này có không ít thứ mới mẻ, ta nhìn không chuyển mắt.

Khi đi vào một con hẻm nhỏ, Đào Chi bỗng nhiên vui vẻ nói: “Quận chúa, bên kia có bán thoại bản kia.”

Ta hơi ngạc nhiên, dở khóc dở cười hỏi: “Đào Chi, sao người cứ gọi ta là Quận chúa thế?”

Đào Chi lúc này mới ý thức được mình nói sai, hối hận nói: “Nô tỳ nhất thời nói nhanh nên gọi sai ả.”

“Trước kia người từng hầu hạ Quận chúa?”

Đào Chi gật đầu.

Ta nói: “Vậy cũng không trách người được, có rất nhiều thói quen nhất thời sẽ không sửa được.” Ta ngược mắt nhìn, “Nhưng nghe người nhắc tới làm ta cũng muốn mua thoại bản.”

Người bán thoại bản là một phụ nữ, nhìn qua khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, thấy ta chọn thoại bản, liền nhiệt tình giới thiệu cho ta thoại bản hay nhất chỗ bà.

Ta ngắt lời bà, khề ho một tiếng, rồi nói: “Ta thích đọc thoại bản tình cảm hơn.”

Bà cười vui nói: “Tôi hiểu mà, các cô nương đều thích một chút tình yêu. Được rồi, tôi chọn cho cô mấy bản, đảm bảo sẽ hài lòng.”

Sau khi trả tiền, Đào Chi hỏi ta: “Phu nhân, người thật sự thích đọc thoại bản tình cảm ă?”

Ta trả lời đương nhiên: “Chẳng lẽ còn có giả nữa à? Trên thế gian này, hấp dẫn người ta nhất chính là chuyện tình yêu. Ta càng thích thể loại mối tình đầu hơn, giống ta với Cẩn Du phu quân...”

Ta bỗng nhiên sùng sốt.

Nghĩ kỹ lại, người trong lòng ta từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình Cẩn Du phu quân, cụm từ “mối tình đầu” cũng chỉ có thể dùng trên người Cẩn Du phu quân.

Nhưng..

Trong tiềm thức của ta lại cảm thấy lời này hơi không đúng. Sao lại như vậy?

“Phu nhân bị sao vậy?”

Ta lắc đầu, “Không có gì, ta hơi mệt, tìm quán trà nghỉ ngơi một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14

Ta chọn một vị trí trên lầu gần cửa sổ, gọi một bình Dương Hà Xuân Lục và vài đĩa điểm tâm chiêu bài. Đường phố nhộn nhịp rộn ràng ngựa xe như nước, thật là náo nhiệt. Ta nhấp ngụm trà, cười nói với Đào Chi:

“Trà ở đây pha không tệ, lần tới có thể đến đây với Cẩn Du phu quân.”

Đào Chi cúi đầu, ta không thấy rõ sắc mặt của nàng.

“Phu nhân vẫn luôn nhớ đến công tử, công tử mà biết chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Ta nói: “Người nói lời này giống như trước kia ta không thích Cẩn Du phu quân ấy.”

Tiểu nhị rất nhanh đã bưng lên mấy đĩa điểm tâm chiêu bài ta gọi lúc nãy, trong đó có bánh hạt dẻ được trang trí rất bắt mắt. Ta nhắc đĩa gấp một cái, khề cắn một miếng nhỏ.

“Không ngon lắm, cũng không đủ ngọt.”

Đào Chi nói: “Đây đã là điểm tâm ngon nhất trong trấn Phù Dung này rồi ă.”

“Thật à? Ta đã từng ăn bánh rất ngon. Ở...” Ta hơi ngạc nhiên. Ở đâu? Ta rõ ràng đã từng ăn bánh hạt dẻ rất ngon, nhưng hiện tại ta lại không nhớ ra đã ăn ở đâu.

Ta cười một tiếng, vỗ vỗ đầu, “Trí nhớ của ta đúng là càng ngày càng kém mà.” Lại nói tiếp, ta cũng thật hồ đồ, chỉ đi dạo mà cũng bị dụ dỗ vào đầu, còn mất hết trí nhớ nữa, thật là xui xẻo mà.

Chợt có hai giọng nói truyền đến, ta ngược mắt nhìn, ngồi bên cạnh là một nam một nữ, hai người xấp xỉ tuổi nhau, nam tử đáng vẻ thật thà chất

phác, nữ tử đeo khăn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt hạnh long lanh vô cùng cuốn hút.

Ta thấy cuộc nói chuyện của họ tràn ngập tiếng cười, thiếu nữ cười tươi như hoa, nam tử lại thường đỏ mặt, ta liền nói với Đào Chi:

“Đào Chi, người có tin nếu nam tử bàn bên cạnh cưới cô nương này về nhà, chắc chắn sẽ chiều cô ấy như bảo vật không?”

Đào Chi tò mò hỏi: “Sao phu nhân biết ạ?”

Ta hát cảm, nói: “Người xem điểm tâm của bọn họ kìa, đồ ngọt chiếm hơn phân nửa, đều là những món thiếu nữ thích ăn. Hơn nữa người không thấy à? Khi vị cô nương kia nói chuyện thì nam tử rất chăm chú lắng nghe, chú ý chén trà của cô nương hết thì rót đầy, khi nhìn cô nương kia, ánh mắt cũng cực kỳ chuyên chú.”

Nàng cũng lên nhìn sang bàn bên cạnh, sau đó mở to mắt, “Phu nhân, người quan sát kỹ thật đó.”

Ta cười cười, “Đương nhiên rồi.”

Bỗng nhiên, cô nương có đôi mắt hạnh nói: “Hôm qua muội nghe cha nói, Thái tử điện hạ tới trấn Phù Dung của chúng ta, hình như muốn tìm người nào đó. Ôi chao, nói đến Thái tử điện hạ, muội thật vô cùng hâm mộ Thái tử phi. Thái tử điện hạ đối xử với ngài ấy quá tốt, bảo vệ ngài ấy quá cẩn thận. Trước đây, Thái tử điện hạ đã vì vị Thái tử phi này mà ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam triều, chỉ vì muốn cầu được tình cảm của ngài ấy.”

Ta nghe xong, nói với Đào Chi: “Thì ra Thái tử điện hạ thâm tình như vậy, ta còn tưởng người muốn làm Hoàng đế đều là người đa tình cơ.”

Đào Chi cười có chút cứng ngắc.

Ta lại nói: “Nam Bắc triều cách nhau xa như vậy, Thái tử điện hạ có thể đuổi theo, cũng thật không dễ dàng.”

Ta cầm chén trà nhấp một ngụm, khi đặt chén trà xuống, lơ đãng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường phố vẫn rộn ràng nhộn nhạo, chẳng qua lần này có chút khác lạ. Ta thấy một nam tử kinh vì thiên nhân, tướng mạo người này rất tuấn lãng vô song, mặc áo choàng gấm Tứ Xuyên thêu hoa văn trúc bạch, nổi bật giữa đám đông như hạc giữa bầy gà.

Ta kéo Đào Chi qua, chỉ vào nam tử kia nói: “Đào Chi, người xem, nam tử kia đẹp thật đó.”

Đào Chi nhìn về phía ngón tay ta đang chỉ.

Ta vốn tưởng nàng cũng sẽ cảm khái giống ta, không ngờ sắc mặt nàng lại đại biến, vội đóng cửa sổ lại. Ta nhún mày, “Người làm cái gì thế?”

Sắc mặt Đào Chi hơi tái, “Haiz, phu nhân chớ trách Đào Chi, Đào Chi chỉ là sợ bị công tử phạt. Phu nhân cũng biết tính tình công tử, nếu công tử biết phu nhân khen nam tử khác ở ngoài, khi về chắc chắn sẽ ghen mất.”

Lời này nói cũng có lý, Cẩn Du phu quân vẫn không thích ta nhìn nam tử khác, nếu chàng biết hôm nay ta nói vậy, trở về nhất định sẽ không vui. Ta không muốn Cẩn Du phu quân như thế, liền nói với Đào Chi:

“Vừa nãy ta có nói gì, người đều phải coi như không nghe thấy.”

Đào Chi nặng nề gật đầu, “Nô tỳ hiểu, thưa phu nhân.”

Lúc này ta mới hài lòng nói: “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

...

Xe ngựa đỗ ở phía sau quán trà, ta vừa rời quán trà, đang chuẩn bị lên xe ngựa thì bỗng nhiên có người gọi ta một tiếng —

“A Uyên!”

Ta theo bản năng quay đầu lại nhìn, nam tử khiến ta kinh vì thiên nhân ban nãy đang nhìn ta với vẻ mặt mừng rỡ, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã đến trước mặt ta.

Ta không khỏi khen thầm: kinh công tuyệt thật!

Hắn nắm chặt cổ tay ta, lại gọi ta một tiếng, “A Uyên”.

Ta nghe mà mơ hồ, thấp thỏm hỏi một câu: “Công tử, có phải ngài nhận nhầm người rồi không?” Tầm mắt nhìn xuống tay ta đang bị hắn cầm, hơi dùng sức giãy ra, “Công tử, nam nữ thụ thụ bất thân!”

Hắn lại càng ra sức nắm chặt tay ta hơn.

“A Uyên, ta là sư phụ Thẩm Hoành của nàng.”

Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng bái sư, uống cho bẻ ngoài đẹp đẽ của nam tử này, chưa từng nghĩ tới sẽ bị hắn nhận bậy làm đồ đệ. Ta lườm hắn, “Ta thật sự không biết ngươi, Đào...”

Ồ? Đào Chi đâu?

Ta đảo mắt nhìn quanh một vòng, cũng không thấy bóng dáng Đào Chi đâu, rõ ràng chúng ta vừa mới cùng nhau rời khỏi quán trà mà.

“Nàng tên là Tiêu Uyển, là thê tử Thẩm Hoành ta cưới hồi đảng hoàng.”

Ta nhìn nam tử tuấn lãng đang lo lắng trước mặt, ánh mắt cũng chân thành tha thiết, thoạt nhìn cũng không giống đóng kịch. Bây giờ nghe hắn nói vậy, ta phỏng đoán thê tử Tiêu Uyển của hắn rất giống ta, có lẽ do hắn không gặp thê tử mấy năm rồi, nên hôm nay hắn nhìn thấy ta mới có thể thất lễ như vậy.

Ta luôn đặc biệt có thiện cảm với người chung tình, thấy bộ dáng này của hắn, cũng không khỏi mềm lòng, nói: “Công tử, ngài thật sự nhận sai người rồi. Tôi không phải Tiêu Uyển, tôi họ Tạ, tên một chữ Uyển.” Về mặt hắn biến đổi, ánh mắt vô cùng chân động, ta nói tiếp: “Hơn nữa tôi đã có phu quân rồi, tôi với phu quân là thanh mai trúc mã, đã thành thân được nhiều năm, tên chàng là Cẩn Du, hiện giờ chúng tôi đang sống trên ngọn núi phía trước.”

Có lẽ hắn biết đã nhận nhầm người, nên cũng giảm lực nắm tay ta.

Ta nhân cơ hội thoát khỏi, nhảy lên xe ngựa, vội nói với phu xe: “Đi mau!”

Lời còn chưa dứt, nam tử tuấn lãng tên Thẩm Hoành kia cũng nhảy lên xe ngựa của ta, ta vô cùng hoảng sợ, vội la lên: “Cứu, cứu mạng!” Khi ta ra ngoài có rất nhiều tùy tùng đi theo, nhưng không biết những tùy tùng này đã đi đâu hết rồi, ngay cả phu xe cũng cực kỳ khác thường, nghe thấy chủ nhân kêu cứu mạng lại không lập tức chui đầu vào nhìn, mà lại lập tức nhảy xuống xe ngựa.

Ta nhìn bóng phu xe mà lòng rất ưu thương.

Roi vào đường cùng, ta chỉ có thể lui về một góc, cảnh giác nhìn Thẩm Hoành.

Hắn chăm chú nhìn ta hồi lâu, ánh mắt đánh giá ta đã lâu, cuối cùng thở dài, “Đưa cổ tay đây để ta bắt mạch.”

Người này điên thật rồi, ta mặc kệ.

Ta nói: “Ngươi để ta xuống xe trước đã, ta sẽ để ngươi bắt mạch.” Trong xe ngựa rất chật hẹp, ta muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Có lẽ sau khi xuống xe, ta còn có một cơ hội sống sót.

Thẩm Hoành có chấp nói: “Để ta bắt mạch rồi ta sẽ cho nàng xuống.”

“Ta cũng không bị bệnh, vì sao phải bắt mạch cho ta?” Chắc chắn hắn muốn thừa dịp bắt mạch cho ta để làm chuyện bất lợi với ta, ta không thể để hắn được như ý. Ta mở to hai mắt trừng hắn, “Thẩm Hoành, ta thật sự không phải Tiêu Uyển, ngươi nhận nhầm người rồi!”

Cuối cùng hình như Thẩm Hoành đã nhận ra sự thật, hắn buồn bã nghiêng người.

Trong lòng ta vui vẻ, khi đang chuẩn bị nhảy xuống xe, bỗng nhiên người ta tê rần, trước khi mất đi ý thức ta chỉ có một suy nghĩ trong đầu —

Thẩm Hoành này là kẻ đại lừa đảo!

...

“Thái tử nói Công chúa mất trí nhớ, không nhận ra chúng ta.”

“Chờ đến khi Công chúa tỉnh lại, phải nói cho Công chúa biết chúng ta tên gì.”

“Haiz, lần này Công chúa bị kẻ xấu bắt đi, chắc chắn đã chịu không ít khổ cực, nhìn đi, khuôn mặt người đã gầy đến không thể tưởng nổi.”

Ta bị vài giọng nói khe khẽ đánh thức, khi mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt đang dao động của hai tiểu cô nương. Ta thò tay xoa gáy, tiểu cô nương mặc y phục vàng nhạt lập tức đỡ ta ngồi dậy, “Công chúa, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi. Muội là Lê Tâm, là thiếp thân nha hoàn của người.”

Một tiểu cô nương khác mặc y phục màu xanh bích nhét gối mềm vào lưng ta, “Muội tên Bích Dung, cũng là thiếp thân nha hoàn của Công chúa. Thái tử vừa đi sắc thuốc cho Công chúa, sẽ trở về sớm ạ.”

Ta nghe những từ ngữ xa lạ này mà thấy mơ hồ.

“Công chúa Thái tử gì cơ? Các cô đang nói cái gì vậy?” Nhớ tới chuyện trước khi mất đi ý thức, ta hít một hơi, nhìn chăm chăm nha hoàn tên Lê Tâm, “Cô là người của Thẩm Hoành?”

Tiểu nha hoàn dường như bị ngữ khí và biểu cảm của ta hù dọa, ra sức lắc đầu liên tục, “Muội là người của Công chúa.”

Ta nói: “Tôi không phải Công chúa!”

“Muội...” Nàng có chút bối rối không biết làm sao.

Nha hoàn tên Bích Dung kia lại khá bình tĩnh, nàng dịu giọng nói với ta: “Phu nhân có chỗ nào không thoải mái không ạ?”

Ta vỗ vỗ đầu, cảm thấy mình phải tỉnh táo lại. Tình huống hiện giờ có phần không hợp lý, bây giờ cả đầu ta toàn nghi vấn. Thái tử trong miệng các nàng là ai? Sao ta lại đột nhiên thành Công chúa?

Ta hỏi: “Thái tử các cô vừa nói là ai?”

Bích Dung trả lời: “Chính là người...” Nàng hơi dừng lại, “Phu nhân vừa nhắc tới ạ.”

“Thẩm Hoành là Thái tử?”

Bích Dung gật đầu.

Ta đột nhiên nhớ tới cô nương mất hạnh đã nói trong quán trà — Thái tử điện hạ đã vì vị Thái tử phi này mà ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam triều, chỉ vì muốn cầu được tình cảm của ngài ấy.

Ta nuốt nước miếng, chưa từng nghĩ tới kẻ đại lừa đảo như Thẩm Hoành lại có lai lịch to như vậy!

Giờ ta đã rơi vào tay người trong Hoàng gia, nếu muốn chạy thoát sẽ cực kỳ khó khăn. Ta đúng là xui quá mà, chỉ đi ra ngoài dạo chơi mà cũng bị người khác nhận nhầm, và lại đối phương còn là đương kim Thái tử điện hạ.

Nếu Cẩn Du phu quân biết ta rơi vào tay Thái tử, chắc chắn sẽ sốt ruột. Nhưng dân thường sao có thể đấu với người Hoàng thất có quyền có thế chứ, dù liều mạng cũng chỉ có kết cục đầu rơi máu chảy thôi.

Ta không nỡ để phu quân của ta biến thành bộ dạng như vậy.

Không được, ta phải cẩn thận nghĩ cách đối phó Thái tử ỹ thế hiếp người này mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15

Lúc Thẩm Hoành bung thuốc vào, Lê Tâm và Bích Dung đang kể cho ta nghe chuyện của Tiêu Uyển. Cho dù các nàng luôn khẳng định ta chính là Tiêu Uyển, là Thái tử phi của họ, nhưng ta vẫn thấy các nàng vô cùng hoang đường.

Có điều qua miêu tả của họ, ta liền cảm thấy rất có hứng thú với cô nàng Tiêu Uyển này. Nếu bây giờ Tiêu Uyển xuất hiện trước mặt ta, có lẽ hai chúng ta đã có thể thành tri kỷ.

Thẩm Hoành đặt bát thuốc xuống, Lê Tâm và Bích Dung thấy hần thì đều im lặng quỳ gối hành lễ. Thẩm Hoành cho hai người họ lui ra ngoài, rồi đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại ta với Thẩm Hoành.

Trong lòng ta có phần đề phòng, không kiềm chế được mà nắm tay thành quyền.

Ta vốn tưởng rằng Thẩm Hoành sẽ lại giống như lúc trước, không ngờ giờ phút này hần như biến thành người khác. Hần dịu dàng nhìn ta, chỉ nói:

“Xin lỗi, lúc trước do ta quá xúc động. Nàng và thê tử A Uyển của ta giống nhau như đúc, ta lại vô cùng nhớ nàng ấy, nên mới nhất thời nhận nhầm người.”

Ta nghe xong, không nén nổi tò mò hỏi: “Vậy thê tử của ngài đâu rồi?” Dù sao cũng là Thái tử phi đương triều, không phải nói mất tích thì cứ mất tích như vậy chứ? Hơn nữa trước khi đến trấn Phù Dung, ta cũng chưa từng nghe tin Thái tử phi mất tích.

Thẩm Hoành thất vọng nói: “Nàng ấy... chỉ là nhất thời quên đường về nhà.” Dừng một lúc, hần lại nặn ra một nụ cười gượng gạo, “Lúc trước ta muốn bắt mạch cho nàng, là do nhìn khí sắc nàng hình như có bệnh, ta đã từng học y, cũng có chút am hiểu. Sau đó nàng hôn mê, ta xem mạch tượng cho nàng, phát hiện trong cơ thể nàng có cổ độc dạng hỏa, nếu không kịp thời chữa trị e rằng sau này sẽ thành bệnh nặng.”

Ta liếc nhìn bát thuốc đen thui, càng nhìn càng khiến người ta buồn nôn.

Thẩm Hoành lại nói: “Nếu nàng không tin ta, ta có thể tìm vài Ngự y đến đây. Hay nàng muốn tìm một đại phu trong đô thành...”

Ta lắc đầu, “Tôi chưa từng nói không tin ngài.” Lại nhìn bát thuốc, ta nói: “Chờ thuốc nguội một chút rồi uống.”

Thẩm Hoành nói: “Cũng được, ta biết nàng sợ đắng...” Hắn bỗng nhiên dừng lại, vội sửa lời: “Ta đoán nàng sẽ sợ đắng, nên đã đặc biệt chuẩn bị thêm một ít mứt hoa quả.”

Thái tử điện hạ này quả cẩn thận mà.

Ta nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ.”

Khóe môi hắn khẽ nhếch, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười gượng, “Vậy nàng uống hết thuốc rồi nghỉ ngơi một lát nhé.”

Ta gật đầu.

Hắn nhìn ta, “Có gì cứ gọi Bích Dung và Lê Tâm, hoặc gọi ta cũng được.”

Ta lại gật đầu.

Hắn đưa mắt nhìn ta một cái rồi xoay người rời đi. Đến khi hắn đi tới cửa, ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền cất cao giọng gọi “Thái tử điện hạ”. Hắn vui mừng xoay người, còn dùng khăn công đến bên giường.

“Có phải ngài...”

Ta cân nhắc lời nói, mới thấp thỏm hỏi: “Thái tử điện hạ, không biết khi nào ngài sẽ đưa tôi về? Tôi rời nhà đã hai ngày rồi, nếu tôi không quay về, chắc chắn phu quân sẽ lo cho tôi.”

Thẩm Hoành nhìn ta không chớp mắt, môi hắn có chút trắng bệch.

Qua hồi lâu sau, hắn mới rũ mắt nhẹ giọng nói: “Ta đã phái người đưa...” Hắn dừng một chút, “Thư cho Tư Mã Cận Du, hắn sẽ tới đón nàng sớm thôi. Nhưng trong lúc chờ đợi, nàng cứ ở chỗ ta nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Trong lòng ta vui vẻ, “Ngài gửi thư cho phu quân tôi ư? Lúc nào vậy?”

Hắn hạ giọng, “Mới ban nãy.”

Ta lại hỏi: “Khi nào mới nhận được hồi âm của phu quân?”

“... Chừng nửa tháng nữa.”

Ta còn muốn hỏi vài việc nữa, nhưng nhìn biểu cảm của hắn hình như không muốn nói nhiều với ta, chỉ nói “Có việc cứ gọi Lê Tâm và Bích Dung” rồi vội vàng rời đi. Ta quan sát gian phòng này một lượt, không thể không nói, cách sắp xếp và bài trí đều khiến ta rất thích, trong đầu chợt nghĩ khi nào trở về sơn trang cũng sẽ trang trí phòng ngủ của ta và phu quân như vậy.

Ta nhìn quanh bốn phía lần nữa, phát hiện các cửa sổ đều được đóng kín, ta bèn lên đồ hết thuốc vào chậu trúc xanh trên bàn.

Không phải ta quá đa nghi, chẳng qua hiện giờ ta đang tha hương một mình, cẩn thận một chút cũng không sai.

...

Ta nghĩ có lẽ Thẩm Hoành đã nói cho mọi người trong phủ, nên bây giờ Lê Tâm và Bích Dung gặp ta cũng không cho rằng ta là Tiêu Uyển nữa, mà đều gọi ta là phu nhân. Phủ Thái tử tuy đẹp đẽ xa hoa, nhưng chung quy vẫn không phải nhà ta, ngày nào ta cũng cảm thấy rất buồn chán.

Mỗi buổi sáng, Thẩm Hoành đều tới bắt mạch cho ta, cũng sắc thuốc cho ta, nhưng lần nào ta cũng lên đồ thuốc vào chậu trúc xanh. Có lẽ do ta che giấu tốt, nên đến bây giờ cũng chưa có người phát hiện ra.

Đã nhiều ngày nay, Thẩm Hoành ngoại trừ buổi sáng tới bắt mạch cho ta, thì giữa trưa cũng sẽ đến dùng bữa cùng ta.

Không thể không nói, đồ ăn trong phủ Thái tử quả thật rất ngon, mỗi ngày ngoại trừ chờ thư hồi âm của Cận Du phu quân ra, ta còn mong ngóng tới lúc dùng bữa. Khi ăn cơm, Thẩm Hoành rất ít khi nhắc tới thể tử Tiêu Uyển của hắn, có điều ta nhận thấy hắn nhớ Tiêu Uyển vô cùng.

Ta an ủi hắn: “Thê tử của ngài nhất định sẽ trở về.”

Hắn giật giật khóe môi, vẻ mặt buồn bã.

Ta dùng sức gật đầu, còn nghiêm túc nói: “Không phải ngài đã nói thê tử ngài chỉ nhất thời quên đường về nhà thôi sao? Đến một ngày nào đó, nàng ấy sẽ nhớ đường quay về.” Nhớ tới nhiều ngày qua nghe hạ nhân trong phủ nói chuyện, ta lại nói: “Thái tử điện hạ, ngài là một phu quân tốt, thê tử của ngài

có thể gả cho ngài là may mắn của nàng ấy.” Lời này của ta là thật tâm, vốn tưởng rằng phủ Thảm Hoành sẽ có thể thiệp thành đàn, dẫu sao hấn sẽ là Hoàng đế, về sau sẽ khai chi tán diệt. Nhưng mấy ngày quan sát, ta thấy trong phủ này có rất ít cô nương, Thảm Hoành chỉ có một thê tử là Tiêu Uyển. Hạ nhân trong phủ cũng nói Thảm Hoành từ nhỏ đã thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc, nhưng từ khi gặp Tiêu Uyển thì trong mắt chỉ có mình nàng ấy.

Thứ tình cảm sâu đậm như vậy, quả thật rất hiếm có.

Chỉ bằng điểm này, ta cũng có thể thay đổi cách nhìn về Thảm Hoành.

Ta lại nói: “Tin tôi đi, nàng ấy sẽ quay về.”

Cuối cùng sắc mặt Thảm Hoành cũng không còn u buồn nữa, trong lòng ta có cảm giác rất thành tựu. Hấn cười với ta, hỏi:

“Nàng và hấn quen nhau như thế nào?”

Ta ó ra một lúc mới kịp phản ứng lại, người Thảm Hoành đang nhắc tới chính là Cẩn Du phu quân. Ta hơi trầm ngâm một lát, mới nói:

“Trước đây tại trấn Phù Dung, không phải tôi đã nói với ngài rồi à? Tôi với Cẩn Du phu quân là thanh mai trúc mã, sau đó thành thân cũng là chuyện tự nhiên thôi.”

“Hai người thành thân khi nào?”

“Mấy năm trước.”

“Là năm nào?”

Ta giật mình vì hình như ta thật sự không nhớ nổi ta và Cẩn Du phu quân rốt cuộc đã thành thân vào năm nào.

Lúc này Thảm Hoành lại hỏi: “Khi nàng thành thân đã mở tiệc chiêu đãi bao nhiêu khách?”

Ta nói: “Chuyện cũng đã qua lâu rồi, tôi không nhớ nữa.”

Hấn lại hỏi: “Vậy nàng cũng phải nhớ mình đã thành thân ở đâu chứ?”

Ta há mồm, đúng là không nói được chữ nào. Chốc lát sau, ta đáp: “Gần đây tôi không cẩn thận bị ngã đụng đầu, nên giờ có rất nhiều chuyện không thể nhớ được. Nhưng tôi có thể khẳng định, tôi và Cẩn Du phu quân đã cưới hỏi đàng hoàng!”

Thảm Hoành nghe câu đó của ta, dường như rơi vào trầm tư. Cơm canh trong bát đều nguội lạnh, hấn cũng không để ý.

Ta chớp mắt, hỏi: “Thái tử điện hạ, ngài đang nghĩ gì vậy?”

Lúc này hấn mới phục hồi tinh thần, nói: “Không có gì, chỉ là nhớ tới vài việc thôi.”

...

Buổi chiều ước chừng giờ Mùi^[1] một khắc, một cơn mưa nhỏ rơi xuống đô thành. Ta buồn chán ngồi nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ đến ngán ngạo, trong đầu thầm tính nhẩm xem còn bao lâu nữa mới được nửa tháng.

[1] Giờ Mùi: từ 1 – 3 giờ chiều.

Bởi vì đang đầu hạ, trời mưa nên trong phòng có hơi oi bức. Bích Dung và Lê Tâm khẽ phe phẩy quạt phía sau lưng ta, đưa tới từng cơn gió mát. Ta cảm thấy thật ngượng ngùng, dù sao hai người họ cũng là nha hoàn của Tiêu Uyển, mà không phải nha hoàn của Tạ Uyển ta.

Ta vốn muốn cự tuyệt, nhưng các nàng lại khẳng khái muốn đứng phía sau quạt cho ta.

Ta hết cách, đành kệ các nàng.

Bích Dung hỏi ta: “Phu nhân cảm thấy chán à? Hay Bích Dung lấy thoại bản cho phu nhân đọc nhé?”

Ta kinh ngạc hỏi: “Thái tử phi của các cô cũng thích đọc thoại bản hả?”

Lê Tâm cười hi hi nói: “Dạ vâng, Thái tử phi thích đọc thoại bản nhất. Hồi Thái tử phi vẫn còn là Quận chúa, mỗi ngày trước khi ngủ đều phải đọc thoại bản, nếu không đọc sẽ không ngủ ngon.”

Ta nói: “Cô giống nha hoàn theo hầu tôi đó Lê Tâm, trước đây cô ấy cũng từng hầu hạ một vị Quận chúa.”

Lê Tâm ngẩn người, “Trùng hợp vậy sao? Không biết... nha hoàn của phu nhân tên là gì?”

“Đào Chi.” Ta nói: “Đào trong hoa đào, Chi trong cành lá.”

Lê Tâm “A” một tiếng, biểu cảm xem ra rất chấn động. Ta liền hỏi: “Sao vậy? Cô quen nha hoàn của tôi à?”

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân đang hành lễ, chắc là Thảm Hoành đến. Ta ngẩng mặt lên, nhưng chỉ trong chớp mắt, Thảm Hoành đã xuất hiện gần cửa, phía sau hẳn còn có hai người.

Là một nam một nữ.

Có thể nhìn ra được xiêm y của hai người họ đều thuộc hàng thượng đẳng.

Bọn họ vừa đến, ánh mắt đã chăm chú dán vào mặt ta. Có lẽ do ta và Tiêu Uyển quá giống nhau, nên biểu cảm trên mặt họ giờ phút này mới có thể quái dị như vậy.

Thảm Hoành đi tới, nói với ta: “A Uyển, bọn họ là sư đệ và sư muội của ta, đệ ấy là Đan Lăng, còn muội ấy là Cố Phán Tinh.”

Ta gật đầu, mỉm cười nói với họ: “Hai vị có lẽ, tôi họ Tạ, tên chỉ có một chữ Uyển. Hai người có thể gọi tôi là A Uyển.”

Cô nương tên Cố Phán Tinh kia vẫn chăm chú nhìn ta chằm chằm, nàng hỏi: “Cô thật sự không nhớ ư?”

Thảm Hoành khê ho một tiếng.

Nàng lại hỏi: “Cô thật sự không phải Tiêu Uyển ư?”

Ta khẽ cười: “Đương nhiên là thật, tôi lừa cô làm gì? Hơn nữa, trên thế gian này có vô vàn chuyện kỳ lạ, thực ra hai người có dung mạo tương tự nhau cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu.”

Đan Lăng bất chợt áy náy nói với Thảm Hoành: “Sư huynh, đều tại đệ, nếu không phải ngày đó đệ...”

Thảm Hoành lắc đầu, “Chuyện đã qua đừng nên nhắc lại.”

Ta hứng thú nhìn Đan Lăng và Cố Phán Tinh, ánh mắt đảo qua đảo lại vài vòng, nét mặt hiện chút tươi cười. Ta hỏi Cố Phán Tinh:

“Đan Lăng là sư huynh của cô?”

“Phải.”

Ta cười nói: “Đô thành các người đúng là có rất nhiều điều thú vị, vì yêu mà không để ý đến luân thường đạo lý. Đầu tiên là Thái tử điện hạ với Tiêu Uyển, bọn họ là thầy trò. Giờ lại có sư huynh muội hai người.”

Cố Phán Tinh nghe xong, mặt đỏ bừng, “Cô nói bậy bạ gì đó?”

Ta hơi kinh ngạc, “Ồ? Chẳng lẽ hai người không phải phu thê à? Tôi thấy hai người nhìn nhau, đúng là chàng có tình thiếp có ý. Chẳng lẽ hai người còn chưa thành thân?”

Vừa nói xong, Thảm Hoành cũng trợn to mắt.

Hắn nhìn ta chằm chằm: “A Uyển, nàng thấy bọn họ có tình ý với nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16

Bọn họ đều rất kỳ quái, nhất là Thảm Hoành và Bích Dung, sau khi ta gật đầu, Bích Dung liền hoảng sợ khiến khay trong tay cũng rớt xuống, chén trà vỡ tan rơi đầy đất. Sắc mặt Thảm Hoành nhanh chóng biến đổi, ngay sau đó hẳn lại là hỏi ta một câu thật kỳ lạ.

“Nàng biết Dịch Phong không?”

Ta lắc đầu, “Không biết.”

Ta tò mò hỏi: “Đan Lăng cùng Cố Phán Tinh có tình ý với nhau không phải là chuyện rất rõ ràng sao? Sao các người kinh ngạc vậy?”

Giờ phút này, mặt Cố Phán Tinh đã đỏ như nắng chiều lúc hoàng hôn, trên khuôn mặt tràn ngập biểu cảm ngượng ngùng của một thiếu nữ mới lớn, nàng hơi giật liếc nhìn ta một cái, “Thái tử sư huynh, huynh xem kia, cô ấy cứ trêu Phán Tinh thôi.”

Da mặt Đan Lăng cũng không đỏ lên, mà hấn lại vỗ vỗ vai Thẩm Hoành, pha trò nói:

“Coi như trong cái rủi có cái may đi.”

...

Ngày hôm sau, khi ta đổ thuốc vào chậu trúc xanh trên bàn, thực không may lại bị Thẩm Hoành phát hiện. Ta vừa xoay người, đã thấy hấn đang đứng cạnh tấm bình phong bằng gỗ khắc hoa văn tinh xảo mà lẳng lặng nhìn ta, ánh mắt trầm lặng giống như mặt hồ phẳng lặng.

Tay ta run lên, chợt dạ đặt bát thuốc xuống, hỏi: “Không... không phải ngài vừa nói sẽ đi lấy tranh à? Sao về nhanh vậy?”

Hấn vẫn không lên tiếng, chỉ đi tới bàn cầm bát thuốc, sau đó không nói gì mà im lặng bỏ đi.

Ta xoa xoa lồng ngực, thở dài một hơi.

Dọa chết người mà, vị Thái tử điện hạ này đi mà chẳng phát ra tiếng gì cả.

Ước chừng qua một khắc sau, Thẩm Hoành lại xuất hiện trước mặt ta. Ta nghĩ chắc hấn muốn tới hỏi tội ta, bèn đánh đòn phủ đầu trước:

“Tôi từ nhỏ đã không thích uống thuốc, tôi cảm thấy mình không có bệnh. Mấy ngày nay tôi đều ăn ngon ngủ ngon, cũng không thấy gì không ổn.”

Hấn thân nhiên nói: “Ta biết.”

Ta ngẩn ra, dễ dàng vậy á?

Hấn lại nói: “Nếu nàng không muốn uống thì không uống, ta cũng không ép nàng. Ta đã đem tranh tới rồi, nàng nhìn xem có biết hấn không.” Nói xong, Thẩm Hoành từ từ mở bức tranh đang cuộn tròn ra, một nam tử trẻ tuổi tuấn tú xuất hiện trên mặt giấy, dáng người hơi gầy, khuôn mặt u sầu giống như cát chứa rất nhiều nỗi buồn trong lòng.

“Không quen, tôi chưa thấy hấn bao giờ. Nếu tôi đã gặp hấn thì nhất định sẽ không quên.” Hơi dừng lại, “Hấn chính là Dịch Phong ngài đã nói?”

Thẩm Hoành gật đầu, “Phải, hấn chính là Dịch Phong, tự là Minh Viễn.”

“Minh Viễn?” Ta nhìn lại nam tử trong tranh vài lần, “Tôi từng nghe đám người hầu trong sơn trang nhắc tới tên này, nhưng họ cũng chỉ thuận miệng nhắc tới mà không nói nhiều, tôi cũng không biết hấn có phải là Dịch Phong ngài nói không nữa.”

Thẩm Hoành cuộn tranh lại, nói: “Đợi lát nữa ta sẽ sai người mang chút điểm tâm qua cho nàng, là vài món ngọt chắc nàng sẽ thích ăn.”

Mắt ta sáng lên, “Có bánh hạt dẻ không?”

Thẩm Hoành lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, “Có.”

...

Điểm tâm do Bích Dung và Lê Tâm đưa tới, xếp đầy trên đĩa sứ hoa văn tinh xảo, ta nhìn đủ loại điểm tâm bắt mắt, nhất thời mất mũi hoa lên, không biết nên dùng đĩa nào trước.

Bích Dung cười tủm tỉm nói: “Hôm nay Thái tử điện hạ có chuyện nên vào cung rồi ạ.”

Ta thuận miệng hỏi: “Ừ? Là chuyện gì vậy?” Kể đến cũng lạ, ta vẫn nghĩ làm Thái tử hấn phải bận rộn, nhưng không ngờ Thẩm Hoành lại rất rảnh rỗi, ta gần như sáng nào cũng thấy hấn ở phủ Thái tử, chưa từng thấy hấn thượng triều.

“Muội nghe mấy tùy tùng bên cạnh Thái tử điện hạ nói, là vì việc học của Nhị hoàng tử có chút vấn đề.”

“Thì ra Thái tử còn một người em trai.” Ta nhìn điểm tâm trên bàn, cuối cùng chọn đĩa bánh hạt dẻ để gần ta nhất.

Lê Tâm nói: “Dạ, Nhị hoàng tử là em cùng mẹ với Thái tử, chỉ nhỏ hơn Thái tử mấy tuổi thôi.”

Ta thầm nghĩ, nghe qua quan hệ của Thẩm Hoành và em trai hấn thật hoà thuận, không giống những huynh đệ Hoàng gia luôn lục đục tranh đấu sát hại lẫn nhau. Vừa mới nghĩ vậy khiến ta hơi ngạc nhiên. Thẩm Hoành là người Hoàng thất đầu tiên ta tiếp xúc, nhưng không biết sao trong đầu lại có thể đột nhiên xuất hiện một nhận định như vậy.

Ta cắn một miếng bánh hạt dẻ, Lê Tâm lại nói: “Muội nghe những người trong phủ nói, Thái tử điện hạ vừa là Hoàng huynh cũng vừa là Thái phó của

Nhị hoàng tử, bởi vì từ lúc Thái tử sinh ra đến nay đã thông minh hơn người, nên rất nhiều thứ đều là Thái tử tự mình học hỏi. Á, phu... phu nhân, người bị sao vậy?”

Ta chợt bật dậy, kèm theo kích động: “Ai làm bánh hạt dẻ này?”

Hương vị này! Mùi vị này! Mùi hương ngọt ngào thơm ngon này! Trước đây ta đã từng nếm qua!

Còn chưa nói xong ta đã bị sặc ho “khụ khụ” vài cái, Bích Dung vội chạy tới vuốt vuốt lưng giúp ta, Lê Tâm cũng vội vàng mang chén nước ấm tới, ta uống vài ngụm cho thông họng, cũng ngừng ho khan.

Đôi mắt đầm nước nhìn Bích Dung và Lê Tâm

“Bánh hạt dẻ này là đầu bếp trong phủ Thái tử làm?”

Bích Dung sắc mặt khó hiểu nói: “Không phải ạ.”

Ta vội truy hỏi: “Vậy ai làm?”

Bích Dung trả lời: “Là... là Thái tử điện hạ ạ.”

Ta kinh ngạc, đường đường là Thái tử điện hạ thế mà lại vào bếp làm điểm tâm cho ta? Lê Tâm lúc này cũng chen lời, “Những món hàng ngày phu nhân ăn cũng đều do Thái tử điện hạ làm ạ.”

Ta càng kinh ngạc hơn.

Bích Dung nói tiếp: “Trước kia... Thái tử phi cũng thích ăn những món này, Thái tử thương vợ nên luôn làm những món này cho Thái tử phi. Nay tuy Thái tử phi... không còn ở đây, nhưng Thái tử cũng không bỏ được thói quen này, ngài luôn ngóng trông một ngày nào đó Thái tử phi sẽ nghĩ thông suốt, quay về là có thể thường xuyên nếm được những món mà người thích.”

Ta nói: “Thái tử điện hạ của các cô quả là người nặng tình.”

Nhưng bây giờ ta đang vô cùng cảm động, tay nghề của Thẩm Hoành rất giống người đã làm ra những cái bánh hạt dẻ trong ký ức của ta, hương vị cả hai không khác nhau là mấy. Ta lại ăn thêm một cái nữa, mùi vị vẫn ngon lành như thế.

Ta bùi ngùi nói: “Trước khi tôi rời khỏi phủ Thái tử, nhất định phải nhờ Thái tử điện hạ dạy cách làm những cái bánh hạt dẻ này mới được.”

Lê Tâm và Bích Dung liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều cười có chút miễn cưỡng.

Khi ta ăn đến cái bánh thứ ba, Bích Dung liền rót cho ta một chén trà Mao Tiềm Tín Dương, “Phu nhân, uống chén trà đi ạ. Ăn nhiều như vậy sẽ đầy bụng.”

“Không sao, sức ăn của tôi không nhỏ đâu.” Vừa nói xong lời này, ta lại cắn một miếng quả tử tô[1]. Còn chưa kịp nuốt hết vào bụng, ta chợt thấy ngực khó chịu, ta nhũn mày xoa ngực.

[1] Quả tử tô: bánh bơ nhân trái cây.

Bích Dung lo lắng hỏi: “Phu nhân không thoải mái hả?”

Ta vội cầm chén trà lên, dùng sức uống vài ngụm trà Mao Tiềm Tín Dương, muốn nuốt con khó chịu xuống. Nhưng dường như cũng không có tác dụng gì, mà càng thêm không thoải mái.

Ta xoa xoa chân mày, nói với Bích Dung: “Tôi hơi buồn nôn.”

Lê Tâm sợ hãi, “Đề muối sai người báo cho Thái tử điện hạ.”

Ta giữ chặt tay Lê Tâm, nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi, không quan trọng, không cần báo cho Thái tử.” Ở phủ Thái tử đã nhiều ngày, nhưng cứ luôn làm phiền Thẩm Hoành khiến ta cũng thấy ngại, chút việc nhỏ này ta càng không muốn làm phiền hắn.

Ta nói: “Chắc do vừa rồi ăn quá nhiều, nghỉ một lát sẽ đỡ thôi.”

...

Mấy ngày nữa lại trôi qua, ta càng cảm thấy không khỏe. Cả ngày uể oải chẳng muốn làm gì. Dù ta ăn gì thì trong ngực cũng rất khó chịu, luôn có cảm giác muốn nôn, nhưng dù cố gắng đến mấy ta cũng không nôn được gì.

Hôm lễ Thất Tịch[2], ta cuối cùng không nhịn được nữa mà đi tìm Thẩm Hoành.

[2] Lễ Thất Tịch: tổ chức vào ngày 7/7 Âm lịch hàng năm; là ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau; là ngày lễ tình yêu ở phương Đông.

Ta hỏi: “Thái tử điện hạ, mấy ngày trước ngài nói qua nửa tháng nữa phu quân sẽ hồi âm cho tôi, nhưng hôm nay cũng đã qua nửa tháng rồi, sao còn chưa nhận được hồi âm?”

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc nói: “Có lẽ do trên đường đã xảy ra chút chuyện. Nàng cũng biết bây giờ đang là mùa hạ, thường có mưa to, đường đi lại xa xôi gập ghềnh, gặp hôm mưa, đường sẽ rất lầy lội, nên người truyền tin mới có thể bị chậm trễ.”

“Thật chứ?”

Thẩm Hoành nói: “Ừ, là thật.”

Ta thờ dài, hôm nay là lễ Thất Tịch, ta vốn còn đang ngóng trông có thể trải qua với Cẩn Du phu quân. Nhưng đến hôm nay ngay cả hồi âm cũng không có, thật khiến người ta buồn bực mà. Thẩm Hoành lại nói với ta:

“Tôi nay tại sông hồ thành có thả hoa đăng, A Uyển có muốn đi xem không?”

Thật ra ta rất thích thả đèn hoa đăng, chẳng qua bây giờ trong người hơi không thoải mái, nên chẳng còn hứng đi thả hoa đăng nữa. Ta lắc đầu, nói:

“Không đi, hôm nay là đêm Thất Tịch, sẽ có nhiều người đi thả đèn hoa đăng, càng nhiều người tôi càng cảm thấy không thoải mái.”

Thẩm Hoành nhìn ta, “Đã nhiều ngày thấy nàng không ngon miệng, nếu muốn ăn món gì cứ nói với ta, ta sẽ làm cho nàng. Có muốn ăn bánh hạt dẻ không?”

Ta lại lắc đầu.

Đạo gần đây ta luôn cảm thấy không ngon miệng, đến bánh hạt dẻ ta thích nhất cũng không khơi dậy được hứng thú của ta. Ta nói:

“Thời tiết oi bức, nếu có nước ô mai để giải khát thì thật tuyệt.”

Thẩm Hoành cười nói: “Vừa đúng lúc mấy ngày nay ta đã sai đầu bếp làm nước ô mai, ta sẽ sai người mang vào cho nàng.”

Ước chừng chỉ một lát sau đã có gã sai vặt bưng chén nước ô mai vào. Ngày bình thường ta không thích ăn chua, thế mà hôm nay khi chưa uống chén nước vào bụng, chỉ mới ngửi thấy có vị chua thôi mà đã thèm rồi, vừa nâng chén nước lên đã uống cạn sạch.

Ta dùng khăn tay lau miệng, hỏi: “Còn nữa không?”

Gã sai vặt lại bưng thêm một chén vào, ta lại uống loáng một cái là xong.

“Một chén nữa đi.”

Gã sai vặt nhìn Thẩm Hoành, Thẩm Hoành lại cười nói: “Chén cuối cùng nhé, quá tam ba bận, uống nhiều cũng không tốt.”

Ta nói: “Được.”

Khi ta uống hết chén ô mai thứ ba, ta liếm liếm khóe môi, còn chưa hết đã, ta liền nói:

“Nước ô mai rất ngon, mấy ngày nay tôi luôn thấy ngực không thoải mái, ăn một chút liền buồn nôn, không ngờ hôm nay chỉ mới uống ba chén nước ô mai thì lồng ngực cũng không khó chịu muốn nôn nữa.”

Ta xoa xoa mũi, khẽ cười một tiếng.

“Chắc do trời nóng quá, trước kia tôi cũng không thích ăn chua lắm.”

Thẩm Hoành hình như đang nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi, cứ nhìn ta chằm chằm. Ta bị hấn nhìn như vậy thì trong lòng hơi sợ, giọng cũng nhỏ dần, “Sao... sao vậy?”

Thẩm Hoành nghiêm túc nói: “Đưa cổ tay nàng cho ta.”

Ta nói: “Tôi không bị bệnh.”

Thẩm Hoành nói: “Ta bắt mạch cho nàng.”

Ta không lay chuyển được hấn, đành vươn tay ra, hai ngón tay của Thẩm Hoành đặt lên mạch đập của ta, hấn nhắm mắt bắt mạch. Lần này thời gian bắt mạch rất lâu, Thẩm Hoành không nhúc nhích giống như tượng gỗ.

Ta gọi một tiếng: “Thái tử điện hạ...”

Lúc này Thẩm Hoành mới mở mắt ra, hấn im lặng nhìn ta, cũng không nói gì. Bị một đại phu nhìn với ánh mắt như vậy thật khiến người ta không yên lòng.

Ta hỏi:

“Tôi bị bệnh gì không trị được hả?”

Thẩm Hoành tái mặt.

“Nàng có... thai.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17

Không trách được mấy ngày nay ta luôn cảm thấy buồn nôn, cũng rất thèm chua, thì ra là có thai. Ta vui mừng vô cùng, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch lên. Nếu lúc này Cần Du phu quân biết ta đang mang cốt nhục của chàng, nhất định chàng cũng sẽ vui giống ta bây giờ. Đáng tiếc, hiện tại chàng không ở bên cạnh ta.

Ta nói với Thẩm Hoành: “Đa tạ ngài, Thái tử điện hạ.”

Thẩm Hoành ngưng ngẩn nhìn ta, không nói được tiếng nào, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Mặc dù ta không giỏi nhìn mặt người khác, nhưng giờ phút này ta lại đọc được ý tứ trên mặt Thẩm Hoành. Ta nói: “Thái tử điện hạ, tôi nghĩ ngài có chút...” Ta nổi lòng can đảm, thật cẩn thận nói: “Có chút hồ đồ. Tôi là Tạ Uyển, không phải Thái tử phi của ngài.” Đừng nhìn ta bằng ánh mắt hồng hạnh xuất tường nữa.

Thẩm Hoành bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, hần nói: “Là ta hồ đồ, ha ha. Đúng vậy, là ta hồ đồ.” Hần đứng dậy, thân mình hơi lão đảo đi tới phía cửa, miệng vẫn thì thào hai chữ “hồ đồ”.

Ta nghĩ, chắc Thẩm Hoành đã nhớ thương Thái tử phi đến mê muội luôn rồi.

Sau khi Bích Dung và Lê Tâm biết ta có thai, vẻ mặt của hai người cực kỳ chấn động, ánh mắt nhìn ta cũng trở nên quái dị hơn. Ta hỏi:

“Sao nhìn biểu cảm của các cô cứ như tôi có thai là chuyện xấu ấy?”

Lê Tâm vội lắc đầu, “Không có không có, Lê Tâm chỉ là... chỉ là...” Nàng ta “chỉ là” nửa ngày cũng không nói thêm lời nào.

Vẫn là Bích Dung bình tĩnh nói tiếp: “Chúng muội chỉ là vui quá, phu nhân có thai là chuyện vui, sao có thể nói là chuyện xấu được ạ?”

Lê Tâm cũng gật đầu phụ họa.

“Đúng vậy, Lê Tâm chính là có ý này.”

Hai nha hoàn này nói dối cũng không biết cách che giấu, ta biết hai nàng tuy ngoài miệng vẫn coi ta là Tạ Uyển, nhưng trong lòng vẫn coi ta là Tiêu Uyển. Nhưng chuyện này cũng không có gì để so đo, các nàng là người của Thái tử, còn ta chỉ là một người khách đi ngang qua phủ này.

...

Vài ngày sau ta đều không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hoành đâu cả, cũng không biết hần đã đi đâu. Ta hỏi Bích Dung, Bích Dung cũng nói không biết, ta cũng không hỏi nữa.

Ta suy nghĩ, ta cần phải ra ngoài một chuyến, đi tìm tiệm bán thuốc mua mấy thang thuốc dưỡng thai. Tục ngữ nói “Biết chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm”^[1], lần trước sau khi Thẩm Hoành giúp ta chặn ra hi mạch, vẻ mặt của hần thật có ý sâu xa, nếu như một đại phu bình thường khi chặn ra hi mạch, nhất định sẽ nói một tiếng chúc mừng chứ nhỉ? Nhưng Thẩm Hoành chỉ nhìn chăm chăm bụng ta, biểu tình kia dù nhìn trái hay nhìn phải cũng không nhìn ra được hần có ý muốn chúc mừng ta.

[1] Xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiện, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” – Cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Trong đây có thể hiểu là đối với mọi chuyện thì phải cẩn thận suy xét mới có thể duy trì bền vững đến mai sau.

Tuy Thẩm Hoành là người không tệ, nhưng ngộ nhỡ hần đột nhiên lại hồ đồ coi ta thành Tiêu Uyển, cho là ta hồng hạnh xuất tường tạo ra một đứa trẻ, có lẽ sẽ cần rằng cho ta uống thuốc phá thai thì sao.

Đứa trẻ trong bụng ta là con của ta và Cẩn Du phu quân, người ngoài tất nhiên không hiểu được nó quý giá cỡ nào với ta. Mặc kệ là con trai hay con gái, cũng đều là đứa con ta yêu thương nhất.

Bích Dung với Lê Tâm thì luôn một lòng hướng về Thẩm Hoàn, chuyện ta ra phủ Thái tử một chuyến nhất định không để hai nàng biết mới được.

Ta đành sai các nàng làm vài chuyện, rồi đội màn che lên ra phủ Thái tử. Đồ thành quả là nơi phồn hoa giàu đẹp, trấn nhỏ như Phủ Dung không thể sánh bằng. Đâu đâu cũng là tiếng người cười nói ồn ào, ngựa xe như nước, đến những món đồ chơi nhỏ bán ngoài đường cũng thật tinh xảo.

Ta không biết tiệm thuốc ở đâu, đành hỏi người bán kẹo hồ lô ven đường.

Hắn nhìn ta một hồi, rồi cười ha ha hỏi ta: “Nghe khẩu âm của cô nương thì chắc cô mới từ Nam triều qua phải không?”

Nghe hắn nói như thế, ta cũng thấy ngạc nhiên vô cùng. Vết thương va chạm ở đầu cũng quá lợi hại rồi, đến bản thân là người Nam triều hay Bắc triều mà ta cũng không nhớ nổi. Ta chỉ có thể ậm ừ trả lời hắn.

Ông chủ lại cười nói: “Tôi còn chưa được tới Nam triều, sau này có cơ hội nhất định phải đi một chuyến mới được. Nghe nói con gái Nam triều đều là mỹ nhân, ở ngoài đường thường sẽ không đội màn che hay khăn che mặt, gặp nam nhân còn có thể nhiệt tình chào hỏi, chuyện này có thật không?”

Ta lại tiếp tục mơ hồ đáp: “Là thật.”

“Thái tử phi của Bắc triều chúng tôi cũng là người Nam triều, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Nếu cô nương là người Nam triều thì nhất định đã nghe qua chứ? Nghe nói trước khi Thái tử phi được gả sang đây đã từng là Hoàng tử phi của Nam triều, chuyện này là thật hay giả vậy? Không đúng, phải nói là Cự hoàng tử phi mới phải. Hiện nay Nam triều đã thay đổi triều đại rồi.” Ông chủ nói mà mặt mày hớn hờ vô cùng.

Khi ta muốn nhắc hắn còn chưa trả lời vấn đề của ta, thì ông chủ bỗng nhiên nghiêm túc gật đầu, “Đúng rồi, tôi nhớ ra cái tên đó rồi. Cự hoàng tử của Nam triều các cô có phải tên là Tư Mã Cẩn Du không?”

Ta giật mình.

Ông chủ lại nói: “Đúng, chính là cái tên này. Hồi nghe thấy cái tên này, tôi còn nói đùa với Vương Nhị một trận, nói thế nào nhỉ, nghe cứ như tên con gái ấy.”

Ta giật mình hỏi: “Ông thật sự không nhớ lắm chứ?”

Ông chủ cũng cười ha ha nói, “Cô bé à, tin tức của cô chậm quá rồi đấy. Đến Cự hoàng tử của triều mình tên gì cũng không biết, còn thua cả người Bắc triều như tôi.”

Ta hỏi: “Vậy ông cũng biết dáng vẻ của Cự hoàng tử ấy chứ?”

“Cái này thì tôi không biết, nhưng người Bắc triều chúng tôi thường dùng một câu để miêu tả ngoại hình của Tư Mã Cẩn Du, đó là ‘Nam sinh nữ tướng’. Nghe nói Tư Mã Cẩn Du này nếu mặc trang phục của nữ nhân, thì dù là mỹ nhân đẹp nhất Bắc triều chúng tôi cũng phải tự thẹn vì không bằng.”

Câu hình dung này thật ra rất khớp với dáng vẻ của Cẩn Du phu quân, chẳng qua Cẩn Du phu quân sao có thể là Cự hoàng tử của Nam triều chứ? Nếu những lời ông chủ này nói là sự thật, vậy Cẩn Du phu quân đã từng có hôn ước với Tiêu Uyển, nhưng ta cùng phu quân là thanh mai trúc mã, đính hôn thành thân rồi sinh con đều là chuyện tự nhiên, tại sao lại có Tiêu Uyển trong câu chuyện này chứ? Trừ phi..

Ta chính là Tiêu Uyển.

Nhưng nếu ta là Tiêu Uyển, chẳng phải ta cũng chính là Thái tử phi của Thẩm Hoàn hay sao?

Ta cũng sắp hồ đồ luôn rồi, nhất thời đầu cứ quay cuồng không ngừng.

“Haiz, cô xem tôi này, nói chuyện với cô say mê quá mà quên chỉ cho cô đường đến tiệm thuốc. Cửa hàng thứ ba ngay phố bên cạnh chính là tiệm bán thuốc, cô cứ đi hết phố này rồi rẽ sang phố bên cạnh, đi vài bước nữa là đến.” Ông chủ chỉ rõ hướng đi cho ta.

Ta liền nói “Cảm ơn”, rồi nâng bước đi về phía tiệm thuốc. Chẳng qua bây giờ trong đầu ta thật sự hỗn loạn, luôn nghĩ đến những lời ông chủ kia vừa nói, nhưng dù nghĩ thế nào cũng không tìm ra được lời giải thích cho mọi chuyện đang diễn ra trước mặt mình.

...

Ta đã mua được vài thang thuốc dưỡng thai như ý nguyện.

Khi rời khỏi tiệm thuốc, vừa đúng lúc gặp phải Cố Phán Tình ta mới gặp vài ngày trước. Nàng vội vàng vòng qua ta rồi chạy thẳng tới trước mặt chường quầy, “Dựa theo phương thuốc này, dược liệu phải chọn loại tốt nhất.”

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên lăm bắm vài câu, “Người vừa rời hình như là sư diệt.”

Ta vừa bước ra đến cửa tiệm thuốc, Cố Phán Tinh đã chần chờ gọi theo ta một câu: “... Sư diệt?”

Ta xoay người lại, vén màn che lên, nói: “Tôi không phải sư diệt của cô, nhưng vài ngày trước chúng ta đã gặp mặt.”

Mắt nàng đảo quanh người ta vài vòng rồi nói, “Tôi biết, cô là Tạ Uyển phải không?”

Ta cười đáp lại: “Đúng rồi.”

Nàng lại nói với ta: “Cô đừng đi vội, chờ tôi lấy thuốc đã. Tôi cùng về với cô, xe ngựa cũng không dừng bên ngoài, tôi đoán cô tự mình tới đây phải không. Đợi lát nữa tôi thuận đường đưa cô về phủ luôn, gần đây trời rất hay mưa, theo tôi thấy lát nữa sẽ có cơn mưa. Nếu sư huynh biết cô đội mưa về thì sẽ trách tôi mất.”

Cô nương này nhìn qua thực sáng sủa hoạt bát, tính tình cũng không tệ, ở cạnh nàng cũng rất thoải mái.

“Được.” Ta tiến lại gần nàng, tò mò hỏi: “Sao cô lại tới đây bốc thuốc? Tôi nghe Bích Dung nói cô là trưởng nữ của Tướng phủ, những việc thế này không phải do hạ nhân trong phủ làm sao?”

Nàng hơi hơi đỏ mặt.

Ta lập tức đoán ra nguyên nhân, ta hỏi: “Là Đan Lăng bị bệnh à?”

Nàng gật đầu liên tục như gà con đang mổ thóc.

Ta cười nói: “Hèn chi.”

Nàng lại hỏi ta: “Vậy còn cô? Sư huynh am hiểu y thuật, trong phủ Thái tử cũng có đầy thuốc, sao cô lại một mình tới tiệm thuốc này?” Nàng nhìn gói thuốc trong tay ta rồi hỏi, “Thuốc gì vậy?”

Cố Phán Tinh là sư muội của Thẩm Hoành, ta cũng không thể nói với nàng là vì ta muốn đề phòng sư huynh nàng nên mới tự ý ra ngoài mua thuốc dưỡng thai. Ta im lặng một lát, rồi nói:

“Là thuốc bổ thai, làm phiền Thái tử điện hạ hoài cũng ngại.”

Cố Phán Tinh nói: “Không có đâu. Sư huynh là người rất lương thiện, dù cô làm phiền huynh ấy cả đời huynh ấy cũng rất vui lòng.”

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, ta lên xe ngựa của Cố Phán Tinh. Dọc đường đi, ta cùng nàng nói không ít chuyện, mỗi lần ta nhắc tới Đan Lăng thì nàng sẽ đỏ mặt giống tiểu cô nương mới biết yêu lần đầu.

Thời điểm sắp đến phủ Thái tử, nàng bỗng nhiên nói với ta: “Kỳ thật người ban đầu tôi thích không phải Đan sư huynh, mà là Thái tử sư huynh. Nhưng sau này tôi đã nghĩ thông rồi, thay vì cố chấp thích một người vĩnh viễn sẽ không thích mình, chẳng bằng thử thích một người biết coi trọng mình.” Cố Phán Tinh cười cười, nàng nhìn ta nói: “Tuy đường tình duyên của tôi khá nhấp nhô, nhưng ít nhất vẫn đỡ hơn Thái tử sư huynh.”

Xe ngựa dừng lại.

Cố Phán Tinh nói lời cuối cùng: “Tạ Uyển, nói chuyện với cô rất vui, có lẽ sau này chúng ta có thể thành tri kỷ.”

...

Đến giờ lên đèn, ta cuối cùng cũng thấy Thẩm Hoành. Mấy ngày không gặp, hôm nay vừa thấy hấn, hình như hấn gầy đi không ít, sắc mặt cũng hơi tiêu tụy. Hấn vừa vào phòng đã liếc nhìn ta một cái, sau đó lại nhìn bụng của ta một chút, rồi mới nói:

“Mấy ngày qua do ta sơ sót, nàng có thai hấn phải chăm sóc cẩn thận mới phải.”

Ta nói: “Mấy ngày nữa phu quân sẽ tới đón tôi về, không cần làm phiền Thái tử điện hạ ngài nữa đâu.”

Mỗi lần Thẩm Hoành nhìn ta với ánh mắt ấy, trái tim của ta cứ đập thình thịch liên hồi, ta luôn cảm thấy mình như có lỗi với hấn. Ta vội lắc lắc đầu, muốn gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Chắc do hôm nay ta đã bị ông chủ bán kẹo hồ lô ảnh hưởng rồi.

Trong đầu bỗng xuất hiện một giọng nói, Cẩn Du là phu quân của cô, cô nghi ngờ ai cũng không thể nghi ngờ chàng. Trên thế gian này, trừ chàng ra, sẽ không ai thật lòng với cô.

Đúng, ta không thể nghi ngờ phu quân của mình.

Ta bình tĩnh lại, nói: “Hôm nay tôi ra ngoài một chuyến thì gặp Cố Phán Tinh.”

“Ừ, ta biết rồi. Tối nay ta cũng vừa gặp Phán Tinh sư muội, muội ấy đã kể lại với ta rồi.”

Ta ngạc nhiên, nếu Thẩm Hoành đã gặp Cố Phán Tinh, vậy Cố Phán Tinh chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện gặp ta ở tiệm thuốc. Như vậy chuyện thuốc dưỡng thai...

Khi lòng ta đang không yên, Thẩm Hoành lại nói với ta: “Ta biết hôm nay nàng đã tới tiệm thuốc mua thuốc dưỡng thai, nàng có lòng đề phòng ta cũng đúng.” Hắn khẽ nhếch môi cười nhạt một tiếng, “Thuốc dưỡng thai nàng mua về cứ để Bích Dung và Lê Tâm sắc, nếu nàng vẫn thấy lo lắng thì có thể quan sát các nàng ấy sắc thuốc. Các nàng tuyệt đối sẽ không động tay chân làm bừa.”

Ta gật gật đầu.

Hắn lại nói: “Nàng phải chú ý chăm sóc bản thân, người nàng bây giờ hơi yếu, mười tháng mang thai sẽ rất vất vả, ta sợ đến lúc đó nàng không thể bình an sinh đứa nhỏ.”

Ta nói: “Tôi sẽ cố gắng chăm sóc thân thể.” Dừng một chút, ta nói: “Tôi cũng sẽ đi lại nhiều hơn.”

“Vậy là được rồi.”

Hắn nhìn ta, lại nói: “Mấy ngày trước ta quên không chúc mừng nàng. A Uyển, ta luôn hy vọng nàng có thể bình an sinh đứa nhỏ này hơn ai khác, mặc dù...”

Hắn ngừng lại, ta kiên nhẫn chờ hắn nói tiếp. Nhưng Thẩm Hoành lại không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 18

Hai ngày sau ta tới chỗ Thẩm Hoành hỏi tình hình của Cẩn Du phu quân, có lẽ Thẩm Hoành bị ta hỏi đến bực, hoặc Cẩn Du phu quân cảm nhận được nỗi lòng ta mà nửa tháng sau, ta rốt cuộc cũng được gặp lại Cẩn Du phu quân.

Cẩn Du phu quân tự mình vào phủ Thái tử để chào Thẩm Hoành.

Nhưng Cẩn Du phu quân tâm cao khí ngạo, cũng không hành lễ với Thẩm Hoành, thấy ta liền trực tiếp vẫy tay với ta, “A Uyển, lại đây.”

Nửa tháng không gặp, ta thật sự rất nhớ Cẩn Du phu quân, lúc này liền bước nhanh tới. Nhưng mới vừa bước được vài bước, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, Cẩn Du phu quân còn chưa biết ta đang mang thai con của chàng.

Ta cười càng lúc càng rạng rỡ, tay cũng vô tình xoa xoa bụng, bước chậm từng bước, sợ sẽ kinh động đến đứa bé trong bụng.

Ta vui vẻ ôm chặt cánh tay Cẩn Du phu quân, rồi khẽ thủ thỉ vào tai chàng một câu.

“Cẩn Du phu quân, đợi lát nữa thiếp có chuyện vui muốn kể cho chàng nghe.”

Không biết ta có bị ảo giác hay không, mà ánh mắt Cẩn Du phu quân cứ đặt trên người Thẩm Hoành, hình như còn chứa thêm vài phần đắc ý.

Cẩn Du phu quân ôm eo ta, bàn tay to đặt bên hông nhẹ nhàng vuốt ve, chàng thản nhiên hỏi:

“Ồ? Chuyện gì vui nào?”

Ta cười híp mắt nói: “Là chuyện cực vui nè.” Nói xong, ta mới nhớ tới hiện tại ta với Cẩn Du phu quân còn ở phủ Thái tử của Thẩm Hoành, chứ không phải trong khuê phòng của mình. Tại mình cả, vừa thấy Cẩn Du phu quân thì quên hết mọi chuyện.

Ta tức giận liếc Cẩn Du phu quân một cái, “Chắc phu quân không tin được đâu, Thái tử phi giống thiếp y như đức, trong tên cũng có chữ Uyển nữa đó. Nhưng bây giờ Thái tử phi đã quên đường về, nên Thái tử điện hạ mới có thể nhất thời sốt ruột nhận nhầm thiếp là Thái tử phi. Nhưng nửa tháng này, Thái tử điện hạ cũng tốt với thiếp lắm.”

Cẩn Du phu quân cười, “Thật à?”

Ta nói: “Dạ, là thật đó.”

Cẩn Du phu quân nói với Thẩm Hoành: “Vậy phải cảm ơn Thái tử đã chăm sóc thể tử của ta tốt như vậy.” Cẩn Du phu quân nhấn rất nặng bốn chữ “thể

tử của ta”, ta nghe ra trong đó có mùi chua, nên khăn trương ghé vào tai chàng, giải thích: “Phu quân, Thái tử điện hạ với thiếp không có gì đâu.”

Cần Du phu quân khẽ cười một tiếng, “Sốt ruột cái gì chứ, ta giống người không hiểu chuyện vậy à?”

Ta nói: “Đương nhiên không phải, Cần Du phu quân là người hiểu chuyện nhất ạ.”

Cần Du phu quân nhéo eo ta, hơi hơi ngửa, ta lại giận liếc Cần Du phu quân cái nữa, hạ giọng nói:

“Thái tử điện hạ đang nhìn kìa.”

Cần Du phu quân cũng nhú mày cười hỏi: “Ngại gì chứ? Thú vui khuê phòng như vậy chắc Thái tử cũng từng trải qua. Đúng không, Thái, tử, điện, hạ?”

Khuôn mặt của Thẩm Hoành vẫn rất căng thẳng.

Hắn chỉ nói: “Không phải của người cuối cùng cũng không phải của người, dù người có dùng cách gì cũng không sửa được ý trời.” Thẩm Hoành thản nhiên liếc nhìn ta một cái, “A Uyển, nàng hãy giữ gìn sức khỏe.” Nói xong, hắn liền lập tức rời đi.

Sắc mặt của Cần Du phu quân bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, cánh tay ôm eo ta cũng bất giác xiết chặt hơn, ta vội nói:

“Phu quân, thiếp đau.”

Cần Du phu quân như lấy lại tinh thần, nhìn ta vài lần, rồi mới hỏi: “Còn đau không?”

Ta lắc đầu, “Hết đau rồi, chúng ta về son trang đi.”

...

Trên đường về son trang, đường đi cũng bằng phẳng, tuyệt không xóc nảy. May mắn trước đó Thẩm Hoành đã nói cho ta biết đứa bé trong bụng đã được ba tháng, xem như đã an toàn, chỉ cần không có động tác quá mạnh thì nó sẽ yên ổn lớn dần trong bụng ta.

Dọc đường đi Cần Du phu quân hỏi không ít chuyện, phần lớn đều hỏi ta bình thường ở chung với Thẩm Hoành như thế nào. Ta đều trả lời rõ ràng, cuối cùng, ta có chút mất hứng, than thở:

“Cần Du phu quân lâu không thấy thiếp mà chẳng hỏi thăm thiếp. Nếu không phải biết tính của phu quân, chắc lúc này thiếp đã nghĩ phu quân muốn đoạn tỵ với Thái tử điện hạ luôn rồi.”

Cần Du phu quân biến sắc, “Nói bậy bạ gì đó, mấy ngày nay ta đi tìm nàng chẳng phân biệt được ngày đêm, đến ăn cũng quên. Vậy mà nàng lại nói ta như thế, thật sự là làm vi phu thương tâm mà.”

Ta nói: “Vây... Vây...” Ta nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào cho phải, thấy Cần Du phu quân thật sự bị ta chọc giận, ta đành dỗ: “Chuyện này không thể trách thiếp, cũng do phu quân không biết chọn người. Lúc thiếp bị Thái tử điện hạ bắt đi, tùy tùng trong son trang cũng không biết chạy đi đâu, còn tên phu xe kia nữa, nghe thiếp kêu cứu mạng cũng không tới cứu thiếp, mà lại sợ tới tê ra quần, đến cả Đào Chi cũng không thấy đâu.”

“Được rồi, không trách A Uyển nữa, có trách thì trách hạ nhân trong son trang. Sau khi trở về, để A Uyển trừng phạt bọn họ có được không?”

Ta nói: “Trừng phạt thì không cần, đổi nhóm người mới là được rồi.”

Cần Du phu quân ôm chặt vai ta, “Lúc này nói có chuyện cực vui muốn nói với ta là chuyện vui gì?”

Ta cười híp mắt nói: “Trở về son trang sẽ nói chàng nghe.”

“Nói bây giờ đi, ta đang muốn biết.”

Ta kiên trì nói: “Trở về mới nói.”

Cần Du phu quân gãi gãi cổ ta, “Nếu không nói ta sẽ gãi nàng, nàng còn nhớ chứ? Trước đây nàng sợ bị người khác gãi cổ của nàng nhất.”

Ta nghĩ đến mẻ đầu, đến cả một ít thói quen cũng thay đổi rồi à. Ta không sợ người khác gãi cổ, mà sợ bị gãi sau tai. Lúc ở phủ Thái tử, có một lần Thẩm Hoành bắt mạch cho ta, muốn thì châm điều dưỡng cơ thể giúp ta, lúc ấy hắn vừa mới nói ở sau tai ta, giọng cũng bình thường như mọi lần, nhưng ta lại ngứa tới bật cười thành tiếng.

Ta nói: “Bây giờ thiếp không sợ nữa.”

“Thật chứ?” Chàng lại dùng sức gãi cổ ta.

Ta vẫn cảm giác như cũ, Cần Du phu quân bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó, mày nhú lại, chỉ nghe thấy chàng lẩm bẩm đôi câu, “Cũng phải, đều đã qua lâu rồi... cũng mấy trăm năm rồi.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Cái gì mấy trăm năm?”

“Không có gì, nàng nghe lầm thôi.” Chàng hỏi lại ta: “Là chuyện vui gì?”

Ta không lay chuyển được chàng, bèn hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười thật tươi, “Cần Du phu quân, chàng sắp làm cha rồi!”

Ta còn tưởng Cần Du phu quân sẽ vui đến ngất trời, không ngờ chàng lại tái hết mặt, nhìn ta bằng ánh mắt không thể tin được, giống như ta đã phạm tội không thể tha thứ.

Ta giật mình, “Phu quân, chàng không muốn làm cha ư?”

Chàng lạnh mặt hỏi ta: “Mấy tháng rồi?”

Ta chưa bao giờ thấy Cần Du phu quân như vậy, ta có thai, Cần Du phu quân không phải nên cực kỳ vui sướng mới đúng sao? Chứ sao lại có biểu tình giống như... giống như ta đã hồng hạnh xuất tường...

Ta cắn cắn môi, “Ba tháng.”

Chàng nhắm mắt lại, nét mặt vẫn khó coi như trước. Ta có chút khó chịu trong lòng, hỏi: “Chàng không thích con của A Uyển sao?” Ta bỗng nhiên nhớ tới lúc Thẩm Hoàn chân ta có hi mạch, vẻ mặt của hắn cũng có chút tương tự với Cần Du phu quân lúc này, ta lại hỏi: “Sao nét mặt của phu quân giống Thái tử điện hạ vậy? Lúc Thái tử điện hạ chẩn thiếp có thai cũng như vậy. Hay thiếp giống người trong thoại bản có chuyện khó nói? Chẳng hạn như sinh con sẽ phải rời đi nhân thế...”

Cần Du phu quân mở mắt ra, có vài phản kính ngạc chột lóc lên.

Chàng hỏi: “Nàng vừa nói ba tháng?”

Ta nói: “Phải, dù có sai, cũng chỉ chênh vài ngày thôi.”

Cần Du phu quân nở nụ cười, chàng xoa bụng ta, rồi cười nói: “Mới vừa rồi ta chỉ là hơi phản ứng không kịp thôi, con của A Uyển sao ta có thể không thích chứ? Chờ chúng ta về son trang, nhất định phải tâm bồi cho nàng thật tốt mới được. Có lẽ, chúng ta vẫn nên mời một vị đại phu có tiếng về.”

Ta nhìn Cần Du phu quân, thấy thần sắc của chàng xác thực không có chút miễn cưỡng nào.

Xem ra vừa rồi Cần Du phu quân chỉ là nhất thời không kịp phản ứng thôi, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng an tâm.

...

Sau khi trở lại son trang, ta lại nhìn thấy Đào Chi.

Nàng vừa thấy ta, liền quỳ xuống, “Phu nhân, đều do Đào Chi không tốt. Lúc ấy Đào Chi không nên mãi ngắm phong cảnh mà quên đuôi kịp phu nhân, mới có thể hại phu nhân bị người bắt đi.”

Hiện giờ trong bụng ta đã có đứa nhỏ, tâm tình cũng vui vẻ, nên cũng không muốn so đo với nàng.

Bèn khoát tay, “Đứng lên đi, về sau chú ý chút là được.” Ta mỉm cười nói: “Kỳ thật ta ở trong phủ Thái tử cũng rất tốt, Thái tử điện hạ là người lương thiện, đối xử tốt lắm, cũng chưa từng bạc đãi ta chuyện ăn mặc, và lại... hiện giờ cũng đang có chuyện vui.”

Đào Chi đứng dậy, cười hỏi: “Không biết là chuyện vui gì ạ?”

Ta nói: “Ta đã có thai ba tháng, Cần Du phu quân sắp làm cha, ta cũng sắp làm mẹ rồi.”

Đào Chi nghe xong, sắc mặt tái đi, nàng lắp bắp hỏi: “Có... có thai? Là... là của công tử ư?”

Ta có chút tức giận.

“Người nói thật kỳ quái, ta là nương tử của Cần Du phu quân, tất nhiên phải mang thai của Cần Du phu quân. Người có ý gì hả?”

Cần Du phu quân lúc này bước vào, ôm chặt vai ta, khẽ cười hỏi: “Sao A Uyển lại tức giận rồi? Ai chọc nàng vậy?” Chàng nhìn Đào Chi đang quỳ gối, giọng cũng không khỏi có chút mất kiên nhẫn, “Là Đào Chi chọc nàng tức giận?”

Ta nói: “Nàng thật kỳ quái, dám hỏi đứa nhỏ trong bụng thiếp có phải của phu quân không. Lời này không phải đang châm biếm thiếp ư?”

Cần Du phu quân nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Dám nói vậy à, Đào Chi, người...”

Đào Chi dập đầu thật mạnh, vội nói: “Xin công tử thứ tội, sau này Đào Chi không dám nữa. Sau này Đào Chi sẽ hết lòng hết dạ hầu hạ phu nhân, xin công tử không cần đuổi Đào Chi đi.”

Khi nàng ngẩng đầu, vàng trán đã sưng đỏ một mảng lớn.

Trái tim của ta lộp bộp nhảy dựng lên. Ánh mắt Đào Chi nhìn Cẩn Du phu quân...

Rõ ràng là có tình ý.

Cẩn Du phu quân hỏi ta: “A Uyển, nàng có muốn giữ Đào Chi lại không?”

Đào Chi lại bắt đầu ra sức dập đầu về phía ta.

Trong sơn trang này, người có thể nói chuyện với ta cũng chỉ có một mình Đào Chi, nhưng nếu nàng ta hai lòng, lưu lại tất thành họa lớn. Nhưng nhìn nàng đã chảy máu đầm đìa một mảng lớn, ta lại không đành lòng.

Ta đành gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19

Nửa tháng sau, cái bụng gần bốn tháng của ta cuối cùng cũng nhô lên. Ta vuốt bụng, trong lòng có cảm giác thoải mái nói không nên lời. Ta kéo tay Cẩn Du phu quân đặt lên bụng, cười tủm tỉm nói:

“Phu quân, con của chúng ta đang ở trong đó. Phu quân thích con trai hay con gái nè?”

Tay Cẩn Du phu quân hơi cứng ngắc, đặt trên bụng ta chưa được vài giây đã vội rút lại.

Chàng thờ ơ: “Sao cũng được.”

Ta nói: “Thiếp còn tưởng phu quân sẽ nói chỉ cần là con của A Uyển thì trai hay gái cũng được cơ.”

Cẩn Du phu quân cầm tay ta, “Ta chính là có ý này.” Ngừng một chút, chàng lại nói: “Ta chuẩn bị phái người đi tìm đại phu để nàng có thể an tâm dưỡng thai.”

Nói đến đại phu, trong đầu ta lập tức nhớ tới Thẩm Hoành.

Quãng thời gian ở phủ Thái tử, y thuật của Thẩm Hoành quả thật cực kỳ hoàn mỹ. Thế nên hiện tại dù ai nhắc tới đại phu hay y thuật, thì ta đều nhớ tới Thẩm Hoành đầu tiên.

Nhưng thân phận của Thẩm Hoành đặc thù, nếu muốn mời hắn đến giúp ta an thai chắc còn khó hơn việc mặt trời mọc ở hướng Tây.

Ta nói: “Nhất định phải tìm người có y thuật cao minh và có y đức vẹn toàn đó.”

...

Từ sau khi có thai, cơ thể của ta càng ngày càng nặng, mới đi được vài bước đã thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Ăn sáng xong, ta bảo Đào Chi đỡ ta đi tới đình viện bên ngoài một lát. Trong đình viện có hồ sen, tuy bây giờ đã là tháng Tám, nhưng hoa sen trong hồ vẫn nở rất đẹp, nhiều bông thanh mảnh màu hồng phấn khiến tâm tình ta cũng thoải mái không ít.

Ta nói: “Năm nay hoa sen nở đẹp thật.”

Đào Chi nói: “Nếu phu nhân thích có thể nói công tử sai người đào thêm vài hồ sen nữa, rồi làm thông tất cả các hồ lại, phu nhân có thể vừa ngồi thuyền vừa ngắm hoa sen trong đó rồi.”

“Ý này không tệ.” Ta liếc Đào Chi, nàng ta đang mặc áo yếm thêu hoa màu hồng đào nhạt, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời rất khiến người ta yêu mến. Từ sau lần trước nàng nói sai, nàng đã bắt đầu không giống với trước kia, nói chuyện cũng giữ quy củ, như đang phải kìm nén điều gì đó. Nhưng ta thấy ánh mắt nàng nhìn Cẩn Du phu quân quả thật có chứa tình ý.

Lần đầu tiên ta gặp phải chuyện như vậy nên cũng không biết phải xử lý thế nào.

Nếu cứ để Đào Chi tiếp tục yêu thầm thì một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện mất. Nhưng nếu đuổi Đào Chi đi thì hình như cũng hơi không ổn. Khi ta còn

đang buồn phiền thì có vài giọng nói truyền đến.

Ta nhìn về nơi phát tiếng, phía bên kia hồ sen có vài nha hoàn đang cầm chổi quét lá rụng trên mặt đất. Các nàng vừa nói vừa cười, giọng rất to khiến ta có thể nghe rõ ràng.

“Thật sự sẽ có đại phu chịu đến sơn trang chúng ta hả?”

“Công tử yêu cầu khắc nghiệt như vậy, tôi nghĩ chắc không ai chịu đâu.”

“Phải đó, ai sẽ ngu vậy chứ...”

Ta hơi ngạc nhiên, yêu cầu khắc nghiệt? Ta cũng chỉ nói muốn một người có y thuật cao minh và có y đức vẹn toàn thôi, yêu cầu như vậy cũng được xem là khắc nghiệt? Ta khẽ nhún mày, hỏi:

“Đào Chi, người cũng biết phu quân ra điều kiện gì chứ?”

Đào Chi trả lời: “Công tử muốn mời một đại phu y thuật có cao minh và chịu được mệt nhọc...”

Ta nói: “Yêu cầu này cũng không xem như khắc nghiệt, chịu được mệt nhọc...” Ta cân nhắc từ này rồi sờ cằm nói: “Cho thêm chút tiền công là được, Cẩn Du phu quân là người hào phóng, chuyện tiền công chắc sẽ không keo kiệt.”

Đào Chi khẽ ho vài tiếng, rồi nói: “Công tử trừ hai yêu cầu kia ra thì không nhắc tới chuyện trả tiền công ạ.”

Ta nghe mà hoa cả mắt.

Yêu cầu như vậy sao có đại phu tự nguyện đưa lên cửa chứ!

Ta chau mày, “Thật à?”

“Đào Chi không dám lừa phu nhân ạ.”

Lúc này ta thật sự không rõ Cẩn Du phu quân đang suy nghĩ gì nữa, yêu cầu như vậy, đại phu tự nguyện đến chắc chắn cũng bị đụng đầu giống ta rồi. Đến bữa trưa, ta khó hiểu hỏi Cẩn Du phu quân vì sao lại ra điều kiện như vậy.

Nhưng Cẩn Du phu quân chỉ cười không nói.

Xong bữa trưa, chàng mới nói với ta: “Sẽ có người chịu tới, không quá ba ngày, chắc chắn con cá sẽ chịu mắc câu.”

...

Hai ngày sau, “con cá” trong miệng Cẩn Du phu quân đã xuất hiện. Khi đó ta đang lười biếng nằm trên ghế quý phi trong đình, khi đang nhắm chán đếm đủ loại nụ hoa trên cây, thì Cẩn Du phu quân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ta.

Chàng kéo ta dậy khỏi ghế quý phi, khẽ cười nói: “Đại phu đến đây.”

Ta cả kinh, sâu ngủ cũng chạy hết, “Thật hả?” Thật sự có người ngốc vậy hả? Không cần một xu cũng tự nguyện tới chịu cực mà còn là đại phu có y thuật cao minh?

Cẩn Du phu quân cười tươi hơn, “Tất nhiên là thật rồi.”

“Đại phu đang ở đâu?”

Cẩn Du phu quân ôm chặt bả vai ta, cánh tay còn lại chỉ vào phía sân công chính đằng xa, “Là hần.”

Ta ngược mắt nhìn, có một nam tử đang đứng trong sân, thoát nhìn khá trẻ tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng có một đôi mắt dịu dàng, mà hình như ta đã từng thấy đôi mắt này ở đâu rồi thì phải.

Nam tử tiến lại, chấp tay hành lễ, nói: “Tạ hạ họ Ôn, phu nhân gọi tại hạ là Ôn đại phu là được.”

Ta kinh ngạc nhìn hần.

Nam tử này, ta cảm thấy ta có biết. Nhưng trong ấn tượng của ta thì ta lại chưa bao giờ thấy nam tử nào như hần cả.

Bỗng nhiên, bả vai bị ôm chặt hơn, ta nhìn Cẩn Du phu quân. Chàng nói: “Nương tử của ta đã có thai bốn tháng rồi, còn nhờ Ôn đại phu chăm sóc nhiều hơn.” Rõ ràng là một câu bình thường, nhưng khi phu quân nói ra lại thấy hơi lạ lạ.

Rõ ràng mới vừa rồi phu quân còn nói chuyện với ta bình thường, nhưng Ôn đại phu vừa tới thì chàng liền lên mặt.

Ôn đại phu nói: “Tại hạ sẽ chăm sóc phu nhân cẩn thận.”

Cần Du phu quân lại nói: “Ta muốn hỏi người một chuyện.”

Nét mặt Ôn đại phu không thay đổi.

“Mời công tử nói.”

Cần Du phu quân ôm eo ta, ngón tay cố ý vô tình vuốt ve bên hông ta, chàng mang vẻ mặt cười như không cười, “Ôn đại phu y thuật cao minh, không biết nếu bây giờ ta với nương tử của ta sinh hoạt vợ chồng thì có nguy hại đến đứa nhỏ trong bụng không?”

Ta vừa nghe, mặt liền đỏ bừng, lườm Cần Du phu quân một cái, rồi hạ giọng nói: “Nào có người hỏi đại phu loại chuyện này chứ!”

Cần Du phu quân khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng cắn hai má ta một cái, “Không hỏi rõ ràng, lỡ buổi tối làm đau con thì sao? A Uyển, vì phu đã rất lâu không chạm vào nàng rồi.”

Mặt của ta càng đỏ hơn.

Ta nói: “Đang là ban ngày đó!”

Cần Du phu quân nhún mày cười hỏi: “Buổi tối là có thể?”

Ta vội nhìn sắc mặt đang có chút khó coi của Ôn đại phu, rồi sáng giọng nói với Cần Du phu quân:

“Không nói với chàng nữa, thiếp mệt rồi, về phòng nghỉ một lát đây.”

Cần Du phu quân thả ra ta, rồi sai Đào Chi: “Đỡ phu nhân về phòng đi, cẩn thận chút.”

Đào Chi “Dạ” rồi tới đỡ ta, trước khi rời đi, ta lại lên đánh giá Ôn đại phu. Hắn đứng cô đơn một mình, tay nắm thật chặt dưới tay áo đang rũ xuống, ta nhìn thấy rất rõ gân xanh nổi trên mu bàn tay.

Sau khi về lại phòng, Đào Chi nói với ta: “Phu nhân, thực sự có người chịu đến son trang chúng ta làm đại phu à. Nhưng nô tỳ nhìn cách ăn mặc của hần, thì chắc trong nhà nghèo không có chỗ ở nên mới tới son trang chúng ta.”

Trong nhà nghèo không có chỗ ở?

Ta đột nhiên hoàn hồn lại, ta đã biết bất thường chỗ nào rồi. Mới vừa rồi ta nhìn hai tay của hần, thấy thế nào cũng không giống như nhà nghèo có thể có được, và lại nhìn khí chất của hần, cũng tuyệt đối không giống như xuất thân từ nhà nghèo khó.

Ta dám khẳng định, tên Ôn đại phu này, trong nhà tuyệt đối không nghèo. Với lại vải bố hần mặc trên người tuy chất liệu kém nhưng lại rất mới, nếu nghèo thật thì sao có thể mặc một bộ đồ mới chứ?

Ta liền hiểu được, không có người ngu tự nguyện đưa lên cửa chịu cực.

Ôn đại phu chắc chắn có ý đồ gì đó.

Nhưng hần có thể có ý đồ với thứ gì?

Ta cảm thấy ta cần phải nói với Cần Du phu quân một tiếng. Ôn đại phu này thoát nhìn không đơn giản, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Nhưng những lời này không nên để Đào Chi biết, ta đành nói:

“Ta hơi đói bụng, người xuống bếp làm chút điểm tâm cho ta đi.”

Chờ Đào Chi rời đi, ta mới nhẹ nhàng đỡ thắt lưng đi về đường cũ.

Khi đi tới phía sau của một phiến đá, ta bỗng nhiên nghe thấy Cần Du phu quân nói: “... Kiếp trước ta đã từng chịu khổ, nên kiếp này người cũng phải chịu một lần. Người vĩnh viễn sẽ không biết cảm giác cẩn thận gieo mầm rồi tâm tâm niệm niệm ngắm trông nó sẽ đơm hoa kết quả nhưng lại bị người khác cướp đi, người không thể hiểu cảm giác lúc đó của ta, từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng đều chỉ dành cho người, trong mắt chỉ có người, trong lòng cũng chỉ có người, mà ta từ đầu tới cuối chỉ là người dung nước lửa. Nỗi thống khổ và mất mát như vậy, ta đã từng trải ở kiếp trước, muốn người cũng phải nếm thử ở kiếp này! Ta sẽ để người tận mắt nhìn thấy con của ta và A Uyển được sinh ra, cho người biết ta mỗi đêm đều chạm vào mỗi tấc da tấc thịt của nàng nhưng chỉ có thể bất lực chờ ở ngoài, cho người nhìn rõ trong mắt trong lòng A Uyển cũng chỉ có một mình ta!”

Ta cắn cắn môi.

Lời này của Cần Du phu quân... ta nghe mà như lọt vào sương mù.

Cái gì kiếp trước? Cái gì kiếp này? Người không phải chỉ có một kiếp thôi sao? A Uyển Cần Du phu quân nói là ta? Nếu thật sự là ta, vậy mới vừa rồi Cần Du phu quân nói khi đó từng cái nhăn mày, từng nụ cười của ta đều chỉ dành cho Ôn đại phu, trong mắt chỉ có Ôn đại phu, trong lòng cũng chỉ có

Ôn đại phu, rõ ràng chính là đang nói ta từng yêu Ôn đại phu còn gì.

Nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên ta nhìn thấy Ôn đại phu, hơn nữa, ta không phải là thanh mai trúc mã với Cẩn Du phu quân sao? Ôn đại phu lại là từ đâu chạy tới? Nhưng khi ta thấy Ôn đại phu, trong lòng quả thật có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Đầu ta bùng bùng đau đớn.

Ta ôm đầu, trên trán đổ mồ hôi lạnh rùng rùng.

Mà lúc này ta bỗng nhiên nghe thấy Ôn đại phu nhẹ nhàng nói một câu.

“Mặc kệ người dùng cách gì, A Uyển cũng chỉ là của ta.”

Ta kinh sợ.

Giọng nói này... không giống Ôn đại phu lúc nãy, mà rõ ràng là của Thẩm Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20

Chuyện ngày đó nghe được, ta chưa hề nói với bất cứ ai, kể cả Cẩn Du phu quân. Theo lời hai người họ cũng đủ biết, Cẩn Du phu quân giấu kín việc này với ta, và lại chuyện này cũng có liên quan đến Thẩm Hoành.

Ta nhớ tới lời ông chủ bán kẹo hồ lô nói với mình ngày đó, trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ.

Nếu những điều này là thật, vậy Thái tử phi của Thẩm Hoành chính là ta, còn ta cũng không phải Tạ Uyển, mà chính là Tiêu Uyển. Lại nói tiếp, ta biết mình tên gì cũng do Cẩn Du phu quân nói, nếu tất cả chuyện này đều là âm mưu của Cẩn Du phu quân...

Không! Người yêu Cẩn Du phu quân, người không thể có suy nghĩ như vậy được!

Trong đầu đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Đầu ta lại bắt đầu đau.

Ta lấy tay xoa, đầu vẫn còn rất đau. Lúc Thẩm Hoành bung thuốc dưỡng thai vào, ta vẫn còn đang xoa đầu, tóc mai bị xoa đến hơi rối. Hắn đặt bát thuốc xuống, dịu dàng hỏi:

“Phu nhân bị đau đầu à?”

Nếu Ôn đại phu này là Ôn đại phu kia thì ta còn có thể yên tâm thoải mái nói ta bị đau đầu. Nhưng giờ ta biết Ôn đại phu chính là Thẩm Hoành, mà Thẩm Hoành rất có khả năng chính là phu quân của ta...

Nghĩ đến đây, đầu lại đau hơn, như có thứ gì đó đang hung hăng đập vào đầu ta.

Bỗng có bàn tay ấm áp ấn vào huyệt vị trên đầu ta, dùng sức vừa phải, không nặng không nhẹ, còn có mùi hương nhàn nhạt an thần bay đến, khiến cả người ta dần dần bình tĩnh lại, đầu cũng không còn đau nữa.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hoành mới ngừng lại.

Ta phát hiện ta lại vui vẻ thoải mái hưởng thụ ý tốt của Thẩm Hoành, trong lòng không khỏi có chút áy náy và bất an.

Thẩm Hoành ngàn dặm xa xôi từ đô thành đến đây, còn dịch dung thành người khác vào son trang giúp ta dưỡng thai, nếu giờ phút này ta còn không hiểu tình ý của Thẩm Hoành, thì ta đã sống uổng phí mấy năm nay rồi.

Nhưng ta biết Thẩm Hoành coi ta là Tiêu Uyển, nhưng ta lại không biết rốt cuộc ta là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển?

Ta nói với Thẩm Hoành: “Y thuật của Ôn đại phu thật cao minh, người ấn một cái thì không còn đau nữa.”

Thẩm Hoành cup mi nói: “Chỉ ấn bình thường thôi, phu nhân quá khen rồi.”

Nếu hôm ấy không trùng hợp nghe thấy những lời đó, đến giờ ta đúng là không thể liên tưởng được Ôn đại phu ôn nhu nhã nhặn này với Thảm Hoành trong phủ Thái tử kia là một người. Ta đánh giá “Ôn đại phu” trước mặt vài lần, hẳn cũng không để ý ánh mắt của ta, chỉ thuận theo rũ mắt xuống, tuy đang cúi đầu, nhưng cũng khó che được phong thái tao nhã.

Thế gian này sao lại có người như vậy chứ, không cần biết lúc đó tướng mạo của người đó thế nào, chỉ cần tùy ý đứng đó thì ánh hào quang đã bay xa hàng ngàn hàng vạn dặm.

Thảm Hoành bưng thuốc cho ta, nói: “Nếu không uống thuốc sẽ nguội mất.”

Ta khề ho vài tiếng giấu việc thất thần xấu hổ ban nãy, nâng bát thuốc uống một hơi cạn sạch, thuốc đường thai có vị rất đắng, ta uống mà chau mày. Thảm Hoành đứng lúc đưa một đĩa mứt hoa quả nhỏ nhiều màu sắc tới, “Ăn cái này sẽ hết đắng.”

Ta lấy một viên mứt hoa quả đưa vào miệng, vị ngọt nhẹ nhẹ xua tan vị đắng trong miệng, ta lơ đãng hỏi:

“Lại hỏi một câu, Ôn đại phu là người nơi nào vậy?”

Thảm Hoành mặt không đổi sắc trả lời ta: “Là người Phong Ly.”

“Phong Ly?”

“Phong Ly là một thị trấn nhỏ hẻo lánh phía Tây Bắc triều.”

Ta gật đầu, thầm nghĩ Thảm Hoành nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập loạn. Ta miễn cưỡng ngáp một cái, mắt liếc chậu hồng ngọc san hô bày trên bàn, nói với Đào Chi:

“Ta hơi đói bụng, Đào Chi làm chút điểm tâm mang đến đây đi, điểm tâm đầu bếp làm thường không ngon lắm, vẫn là Đào Chi làm hợp khẩu vị của ta hơn.”

Đào Chi đáp “Dạ”.

Kỳ thật ta cũng không dối, ta chỉ muốn đuổi Đào Chi đi chỗ khác thôi. Có lẽ tâm phòng bị của ta hơi nặng, nhưng sau khi phát hiện Đào Chi yêu thầm Cẩn Du phu quân, ta liền không an tâm với nha đầu này được, và lại hồi lúc tới trấn Phù Dung, ta vốn không tin Đào Chi vì mãi ngắm cảnh mà không đuổi kịp ta, giờ ta lại càng nghi ngờ nha đầu này hơn.

Ta cảm thấy Đào Chi này không thể tin được, khi này ta hỏi Thảm Hoành cái gì, chắc chắn lát nữa Đào Chi sẽ kể lại cho Cẩn Du phu quân nghe.

Việc này ta phải gạt Cẩn Du phu quân mới được.

Chẳng may đều là giả, chẳng phải đã phụ sự tin tưởng Cẩn Du phu quân dành cho ta sao?

Sau khi Đào Chi rời đi, ta lại lần lượt hỏi Thảm Hoành không ít vấn đề, ví dụ như tuổi tác hay bắt đầu học y thuật từ khi nào hoặc trong nhà có bao nhiêu người, đến khi ta thấy sắc mặt Thảm Hoành có hơi buồn lòng, ta mới nhẹ nhàng băng quơ hỏi một câu:

“Ngươi là Phật tử à?”

Thảm Hoành nói: “Có thể nói phải cũng có thể nói không phải.”

Ta thần nhiên hỏi: “Vậy ngươi tin chuyện kiếp trước kiếp này không?”

Thảm Hoành sững sờ, ánh mắt của hắn lần đầu tiên nhìn thẳng mắt ta từ khi vào cửa đến nay, ta cười tủm tỉm nói:

“Ta không biết ngươi tin hay không, nhưng ta tin. Mấy ngày nay ta cảm thấy ta có thể nhìn thấy kiếp trước của mình, Ôn đại phu, ngươi nói xem có kiếp trước thật không? Ngươi nói xem kiếp trước của ta cũng có thể tên là A Uyển hay không?”

“Nàng...” Thảm Hoành chỉ nói một chữ rồi im bặt.

Ta kiên nhẫn chờ câu trả lời của hắn, ánh mắt cũng sáng rực theo dõi hắn, “Ta làm sao?”

Thảm Hoành nhìn ta, chỉ nói hai chữ.

“Ta tin.”

...

Ta cũng không nhớ rõ thời gian trước khi Thảm Hoành đến, ban đêm ta đã từng ra sao. Nhưng từ khi Thảm Hoành đến son trang, mỗi đêm trước khi đi ngủ, Cẩn Du phu quân sẽ gọi Thảm Hoành tới bắt mạch cho ta, nói sợ ta nửa đêm ngủ thoi thì trong bụng sẽ có chuyện. Sau đó, Cẩn Du phu quân sẽ ôm ta nói rất nhiều, cuối cùng cũng để Thảm Hoành rời đi.

Trước đây còn không thấy gì, nhưng gần đây ta lại cảm thấy không được bình thường.

Mỗi lần để Thẩm Hoành nhìn Cẩn Du phu quân ôm hôn ta, ta đều cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ta cũng từng nhắc chuyện này với Cẩn Du phu quân, nhưng Cẩn Du phu quân lại nói:

“Hắn là đại phu, có gì chưa thấy qua.”

Ta nói: “Nhưng... nhưng hắn vẫn là người ngoài mà.”

Cẩn Du phu quân nghe câu này của ta, cười ha ha, “A Uyển nói phải.”

Ta tưởng Cẩn Du phu quân sẽ không làm như vậy nữa, nhưng đêm tới chàng lại vẫn làm như vậy. Ta biết Cẩn Du phu quân chưa từng để ý lời nói của ta, nên ta cũng đành chịu.

Tối nay sau khi qua thời gian đốt đèn, Cẩn Du phu quân theo thường lệ lại sai người kêu Thẩm Hoành đến đây.

Thẩm Hoành vừa đến, cả người ta liền không được tự nhiên.

Tay Cẩn Du phu quân quàng qua eo ta, chỉ nghe thấy chàng thờ ơ nói: “Người đã đến rồi, bắt mạch cho nương tử của ta đi. Bây giờ cũng gần năm tháng rồi, qua nửa năm nữa đứa nhỏ cũng có thể sinh ra rồi.” Dứt lời, chàng mỉm cười nhìn ta, “A Uyển, nàng cảm thấy chúng ta nên đặt tên con là gì cho hay đây?”

Ta lên nhìn sắc mặt của Thẩm Hoành, rồi nói: “Sao cũng được.”

“Đến lúc đó ta sẽ lấy tên của ta và tên họ của A Uyển. Chỉ cần là con A Uyển sinh, dù là trai hay gái ta cũng thích.” Thẩm Hoành lãnh đạm đặt ngón tay lên bắt mạch cho ta.

Lúc này, Cẩn Du phu quân bỗng nhiên hỏi hắn: “Ồn đại phu, người cảm thấy nếu con của ta và nương tử là con trai, đặt tên Minh Ngôn có được không?”

Ngón tay Thẩm Hoành hơi cứng đờ, nhưng hắn vẫn thản nhiên như cũ nói: “Tại hạ không rành chuyện này.”

Thẩm Hoành thu tay về, nói: “Thai của phu nhân cũng không đáng lo ngại, tất cả đều khỏe mạnh.”

Ta ngáp một cái, giả vờ mệt mỏi nói với Cẩn Du phu quân: “Phu quân, thiếp mệt rồi, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Thẩm Hoành không rời đi, ta sẽ thấy cả người không được tự nhiên. Mà trước mặt Thẩm Hoành, Cẩn Du phu quân như thay đổi thành người khác, như Thẩm Hoành là kẻ thù của chàng ấy, nói chuyện cũng luôn kỳ quái khó hiểu.

Cẩn Du phu quân liếc nhìn ta một cái, ánh mắt không giống bình thường, mà bên trong có chút thâm ý. Lòng ta căng thẳng, chỉ nghe thấy chàng nói:

“Cũng nên đi nghỉ rồi, vừa đúng đêm nay rất đẹp, bóng đêm như trải dài vô tận.”

Thẩm Hoành giật giật khóe miệng, hắn liếc nhìn ta cực nhanh, rồi nói: “Thân thể phu nhân nặng nề, mong phu nhân cẩn thận một chút.”

Ta nhìn bóng lưng Thẩm Hoành rời khỏi, chỉ cảm thấy hắn cực kỳ tịch mịch cô liêu.

Ta còn chưa hoàn hồn, Cẩn Du phu quân đã nắm tay ta thật chặt, ta hơi đau, khi đón ánh mắt Cẩn Du phu quân thì chàng hỏi ta:

“Sao lại nhìn hắn?”

Ta biết Cẩn Du phu quân là bình dấm chua, bèn nói: “Thiếp đang nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nếu là con gái thì đặt tên gì?”

“Thật không?”

Ta gật đầu, “Phu quân thấy tên Minh Châu được không? Hòn ngọc quý trên tay chúng ta.”

Cẩn Du phu quân cười cười, cũng không nói được, mà chỉ cúi người xuống hôn cánh môi ta. Chàng hôn khá thô bạo, không giống ẩn tượng dịu dàng trong tâm trí ta.

Nhưng khi đầu lưỡi chàng luồn vào miệng, ta bỗng dưng mờ mắt, cả người đều cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Ta muốn đẩy chàng ra, nhưng trong đầu lại mơ hồ thấy không nên đẩy phu quân mình ra, ta và Cẩn Du phu quân là vợ chồng, cá nước thân mật là

chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nên ta chỉ có thể tiếp tục cứng người.

Ta cũng không biết mình làm sao nữa, rõ ràng người hôn ta là Cẩn Du phu quân, nhưng trong đầu ta lại hiện lên một khung cảnh nóng bỏng, trong đó có ta, còn có một người nữa, đáng tiếc ta không thấy rõ chàng là ai, nhưng ta có thể khẳng định người đó không phải Cẩn Du phu quân.

Cái cảm giác triền miên ấy cực kỳ chân thật, làm ta cũng phải đỏ mặt tới mang tai.

Cẩn Du phu quân chợt cắn cổ ta một cái thật mạnh, sau đó chàng thả ta ra, gần từng tiếng hỏi:

“Vừa rồi nàng nghĩ đến ai?”

Ta vậy mà lại nói dối.

“Phu quân.”

Cẩn Du phu quân chăm chú nhìn ta hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: “Cũng phải, cũng chỉ có thể là ta. Tính ra vẫn chưa tới năm tháng.”

Ta nháy mắt mấy cái, hỏi: “Cái gì chưa tới năm tháng? Thật ra nếu tính đúng thì thiếp đã mang thai hơn năm tháng rồi.”

“Phải, là ta nhớ nhầm.” Nói xong, chàng cũng không chạm vào ta nữa, chỉ ôm ta rồi nhắm mắt ngủ.

Mà ta tuy từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng không buồn ngủ tí nào.

Ta rất muốn xác minh một chuyện, nếu ta thật sự đã thành thân với Cẩn Du phu quân nhiều năm, nay con cũng có, thì sao lại bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân như vậy? Có lẽ ý thức của một người có thể thay đổi, nhưng thân thể và thói quen không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được.

Nhưng điều ta nghi ngờ chính là ta thật lòng yêu Cẩn Du phu quân.

Ta lại đi vào ngõ cụt lần nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21

Hôm sau tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Cẩn Du phu quân đâu. Ta hỏi Đào Chi, Đào Chi chỉ nói:

“Công tử có việc ra ngoài, hình như muốn đi tìm người ạ.”

“Tìm ai?”

Ta nâng mắt nhìn bóng Đào Chi trong gương đồng.

Đào Chi đang búi mái tóc đen dài của ta, bỗng dừng, nàng dán mắt vào gáy ta. Ta theo bản năng vươn tay ra sờ, cũng không thấy gì lạ, “Sao vậy, Đào Chi?”

Trong mắt nàng như có cái gì đó chợt lóe qua, rồi lập tức lại cup mắt cúi đầu nói: “Chỉ là hôm nay Đào Chi cảm thấy phu nhân hơi khác ạ.”

“Ồ? Khác gì nào?”

Nàng thấp giọng nói: “Phu nhân đẹp hơn trước ạ.”

Ta soi gương đồng, mắt vẫn là mắt trước đây, mũi cũng vẫn như cũ, cũng không thấy đẹp hơn chút nào. Nhưng nghe thấy người khác khen thì trong lòng vẫn thấy vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Hoành lại đây bắt mạch giúp ta.

Ta lại sai Đào Chi ra ngoài. Đêm qua ta bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân đã khiến ta nảy sinh nghi hoặc, hôm nay ta muốn biết rõ ràng ta rốt cuộc là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển.

Cách trực tiếp nhất chính là đụng chạm cơ thể Thẩm Hoành.

Nếu ta là Tiêu Uyển, thì ta chính là Thái tử phi của Thẩm Hoành. Như vậy, ta sẽ không xa lạ cơ thể của Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành nhắm mắt bắt mạch cho ta, ta nhìn chăm chăm bờ môi của hắn mà nuốt nước miếng, tim cũng bắt đầu nhảy đập thình thịch thình thịch. Ta có tâm nhưng lại không có gan, do dự hồi lâu cũng không dám hôn lên, cùng lúc cảm thấy có lỗi với Cẩn Du phu quân, mặt khác lại cảm thấy sẽ khiến Thẩm Hoành nảy sinh hiểu lầm.

Nhưng..

Ta thật sự không muốn tiếp tục đau đầu nữa, mỗi lần nghĩ đến Tạ Uyển Tiêu Uyển thì đầu ta liền đau.

Nghĩ đến đây, ta cố lấy dũng khí sáp lại, không ngờ vừa có hành động, Thẩm Hoành đã mở mắt ra. Ta hơi chột dạ rút người lại, cúi mặt xuống, không dám nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành thật lâu không nói gì.

Ta nghĩ hắn đã phát hiện điều gì đó, trong lòng hơi kinh hãi, hơi ngước mắt nhìn, hắn cũng đang nhìn chăm chăm cổ của ta. Ta nghĩ tới sáng nay Đào Chi cũng nhìn ta chăm chăm như vậy, bèn theo bản năng sờ vào, “Trên cổ ta có gì hả?”

Thẩm Hoành không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói: “Phu nhân hết thấy đều khỏe mạnh.”

Ta càng chắc chắn trên cổ của ta có cái gì đó, may ta luôn mang theo bên người một lăng hoa kính khắc mây tinh xảo, ta giờ kính lên soi. Vừa thấy đã khiến mặt ta đỏ ửng lên, trên cần cổ trắng nõn không biết khi nào đã có thêm một dấu đỏ nho nhỏ đầy mờ ám.

Phàm là người từng cá nước thân mật thì đều biết dấu đỏ này là gì.

Thẩm Hoành quay đầu không nhìn ta, chỉ thấy năm ngón tay của hắn nắm lại thật chặt. Ta nghĩ thầm, nếu ta thật sự là Thái tử phi của Thẩm Hoành, thì bây giờ hắn đang đội cái nón xanh trên đầu rồi.

Giấy lát sau, hắn hỏi: “Phu nhân còn chuyện gì không?”

Ta nói: “Có.”

Hắn ngước mắt nhìn ta. Ta lại nuốt nước miếng, “Ta có thể nhờ Ôn đại phu giúp ta một chuyện được không? Yêu cầu này của ta có hơi vô lý, nếu Ôn đại phu không muốn thì thôi vậy.”

Ta nhìn miệng Thẩm Hoành chăm chăm, mắt cũng không thèm chớp.

Ánh mắt Thẩm Hoành lập tức thâm thúy sâu thẳm.

Nhất thời đúng là trong lòng ta có nảy sinh một loại ý định khác, ta cắn chặt răng, hỏi:

“Có thể để ta hôn người một cái không?”

Cuối cùng cũng nói ra được, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhìn thấy Thẩm Hoành kinh ngạc nhìn ta, ta lại hoảng hốt, vội giải thích:

“Ta không có ý gì khác, ta chỉ là... chỉ là...”

Ta sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, trán cũng đỏ hết mồ hôi.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Hoành bỗng nhiên nói: “Ta biết rồi.”

Ta còn chưa phản ứng lại thì hắn đã cúi người đặt lên môi ta. Môi của hắn hơi lạnh, nhưng ta đúng là không cảm thấy xa lạ chút nào. Khi đầu lưỡi Thẩm Hoành dịu dàng bơi vào miệng ta, ta rất quen thuộc cuốn lấy lưỡi hắn.

Ta rất rõ ràng ý thức được một chuyện.

Ta sẽ bài xích cơ thể của Cẩn Du phu quân, nhưng ta lại không bài xích Thẩm Hoành, mà còn khá ý lại, thậm chí còn muốn đòi lấy nhiều hơn.

Bỗng dưng, Thẩm Hoành ngừng lại.

Hắn thả ta ra, ta nhìn hắn bằng đôi mắt đong nước.

Hắn nói với ta: “A Uyển, nàng đã đoán được rồi.”

Giọng này là của Thẩm Hoành, mà không phải Ôn đại phu. Hắn lại hỏi: “Nàng đã biết ta là ai, đúng không?”

Ta gật đầu.

Giờ phút này ta khá áy náy, cảm thấy mình có lỗi vì phụ sự tín nhiệm của Cẩn Du phu quân. Nhưng đồng thời, ta lại cảm thấy Cẩn Du phu quân đang lừa ta.

Ta phải là Tiêu Uyển, là Thái tử phi của Thẩm Hoành, mà không phải Tạ Uyển.

Nhưng... nhưng ta cũng biết người ta yêu là Cẩn Du.

Khi ta còn đang cực kỳ mâu thuẫn thì Thẩm Hoành lại nói: “Ta biết bây giờ nàng chưa thể tin ta hoàn toàn, nhưng A Uyển à, nàng có muốn biết chân tướng không?”

Ta tất nhiên muốn biết chân tướng, nhưng nghĩ đến việc Cẩn Du phu quân thật sự lừa ta, lòng ta liền không thoải mái. Ta do dự hồi lâu, mới nói:

“Muốn.”

Hắn đột nhiên nói: “Đào Chi vừa nhìn thấy chuyện lúc này.”

Ta giật mình, “Cái gì?”

Thẩm Hoành nói: “Nếu ta đoán không sai thì Đào Chi cũng biết chuyện này, hơn nữa đêm nay Đào Chi chắc chắn sẽ không nhịn được mà đi tìm Tư Mã Cẩn Du.”

Ta hỏi: “Đào Chi rốt cuộc là ai?”

Thẩm Hoành nhìn ta, “Nàng ta từng là nha hoàn bên người nàng, sau lại vì Tư Mã Cẩn Du mà phản bội nàng.”

...

Trong đầu ta luôn nghĩ đến những lời Thẩm Hoành đã nói, khi Cẩn Du phu quân trở về, ta có hơi khẩn trương, sợ Đào Chi sẽ báo cho Cẩn Du phu quân biết chuyện sáng nay. Nhưng Đào Chi lại biểu hiện giống mọi ngày, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ta giả vờ không để ý tới Đào Chi, chỉ hỏi Cẩn Du phu quân: “Hôm nay phu quân đi gặp ai vậy?”

Cẩn Du phu quân nói: “Là Mãn Kỳ nàng từng gặp qua.”

Ta nhớ rõ cô nương này, tướng mạo bình thường, nhưng lại có đôi mắt khiến lòng người rét lạnh. Ta nhân tiện nói:

“Phu quân mệt nhọc cả ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi thôi. Sáng nay thiếp đã nhờ Ôn đại phu bắt mạch rồi, tối nay cũng đừng gọi hấn qua nữa.”

Ban đêm sau khi lên giường, ta vẫn không ngủ được. Ta đang chờ Đào Chi đến tìm Cẩn Du phu quân. Khi ta đang đếm tiếng ve kêu thứ ba trăm năm mươi thì Cẩn Du phu quân trở mình một cái, ta mở hí mắt, thấy Cẩn Du phu quân đang khẽ bước xuống giường.

Chàng quay đầu liếc nhìn ta một cái, sau đó mới im hơi lặng tiếng đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, ta cũng đứng dậy theo sau, đỡ lưng đi theo ra ngoài.

Ta sợ Cẩn Du phu quân sẽ biết ta đang theo dõi chàng, nên đành đi cách một đoạn xa. Chàng đi một hồi lâu, ta mới nhìn thấy chàng vào một cái viện. Ta biết, đó là nơi ở của Đào Chi.

Ta không biết cảm giác trong lòng mình là gì.

Lúc này, chợt có người vỗ vỗ vai ta, ta hoảng sợ quay đầu nhìn, là Thẩm Hoành. Ta khẽ thở ra, “Ngươi tự nhiên xuất hiện suýt dọa chết ta rồi.”

Thẩm Hoành nói: “Bây giờ nàng đi qua đó, lấy thánh lực của Tư Mã Cẩn Du thì hấn sẽ biết nàng ở đó. Nàng đi theo ta, ta dắt nàng tới một nơi hấn không phát hiện được nàng.”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được.”

Thẩm Hoành dắt ta vào trong mật đạo của sơn trang, ta thấy hiếu kỳ, “Sao ngươi biết sơn trang này có mật đạo?”

“Sau khi ta đến nơi này, liền thăm dò địa hình ở đây, tìm mọi góc gác cũng tìm được mật đạo này.”

Thẩm Hoành ngừng lại, “Trên chỗ này là phòng của Đào Chi, nàng nghe ——”

Ta đứng tai nghe, quả thực có giọng từ trên truyền xuống.

“... Dù công tử có bày trò như thế nào thì tâm của phu nhân cũng không ở trên người ngài đâu. Người trong lòng nàng vẫn chỉ có Thẩm công tử thôi.” Là giọng của Đào Chi.

“Đào Chi, ta tới nơi này không phải để nghe người nói bậy, Mãn Kỳ nói người đã biết, người rốt cuộc biết được bao nhiêu?”

“Tôi cái gì cũng biết!”

Ta ngừng thở.

Chỉ nghe Đào Chi lại nói: “Ngài nhờ Mãn Kỳ hạ bí thuật xóa trí nhớ của phu nhân, khiến nàng lầm rằng người nàng yêu là ngài. Tôi còn biết mấu chốt giải bí thuật ở trên người Dịch Phong công tử, chỉ cần Dịch Phong công tử không...”

“Câm miệng.” Tư Mã Cận Du gầm lên.

Ta mở to mắt không dám tin.

Đây... Đây là chân tướng?

“Công tử, ngài cưỡng cầu lòng nàng có ích gì? Dù bây giờ nàng cho rằng người nàng là yêu là ngài, nhưng sáng nay tôi lại chính mắt nhìn thấy nàng đang hôn Ôn đại phu! Tôi biết Ôn đại phu kỳ thật là ai. Công tử, ngài cưỡng cầu nàng hai kiếp, nàng không yêu ngài chính là không yêu ngài, dù mười kiếp sau nàng cũng sẽ không yêu ngài. Người nàng yêu vĩnh viễn chỉ có Thẩm công tử. Trên đời này còn nhiều người tốt đẹp mà, sao công tử không thể dời tâm mắt khỏi người nàng chứ? Không chỉ có tôi cảm thấy như vậy, Mãn Kỳ cô nương cũng nghĩ như thế, công tử thật sự yêu Tiểu Uyển ư? Ngài yêu chính là hai kiếp không chiếm được mà thôi! Ngài...”

Đang nói thì đột nhiên ngừng lại.

Bỗng dưng, ta chỉ nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ, sau đó chỉ còn sự yên tĩnh chết chóc.

Ta hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Hoành nhẹ giọng nói: “Đào Chi đã bị hấn giết chết.”

...

Ta vội trở về phòng trước Cận Du phu quân.

Ta run rẩy toàn thân, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày người mình yêu chỉ là giả, thì ra từ đầu tới cuối đều là một âm mưu. Nghĩ đến Cận Du phu quân đã giết Đào Chi, ta lại thấy lạnh trong lòng.

Cửa “cót két” một tiếng mở ra, ta run hết người, vội nhắm mắt thật chặt, làm bộ như đang ngủ say.

Tiếng bước chân dừng lại bên giường, nhưng Cận Du phu quân lại mãi không có động tĩnh gì.

Trái tim của ta đập bình bịch bình bịch.

Lúc lâu sau chàng mới nằm xuống bên cạnh ta, sau đó cầm tay ta, cầm rất chặt.

Chàng gọi ta một tiếng.

Ta giả vờ không nghe thấy.

Chàng lại gọi ta một tiếng, còn xiết chặt tay ta. Lúc này ta mới làm bộ vừa tỉnh dậy, còn đang ngái ngủ:

“Phu... quân?”

Chàng hỏi ta: “A Uyển, nàng có yêu ta không?”

Ta trả lời gần như vô ý thức: “Yêu chứ, chàng là phu quân của thiếp, không yêu chàng thì yêu ai?”

Chàng cười thành tiếng, “Cũng phải.”

Ta lại nhắm hai mắt lại.

Rất lâu sau, chàng mới nói rất nhỏ: “A Uyển, kiếp này nàng là của ta, vĩnh viễn đều là của ta. Ta chết cũng sẽ không buông tay, kiếp này đã vậy, kiếp sau cũng vậy. Ta sẽ tìm nàng đời đời kiếp kiếp.”

Q.2 - Chương 22

Ta nghĩ chắc Cẩn Du phu quân đã tin lời Đào Chi, nên mấy ngày liên tiếp chàng đều không cho ta gặp Thẩm Hoành, mà ngày nào chàng cũng vành tai chạm tóc mai với ta, ngay cả khi ta muốn đi nhà vệ sinh, chàng cũng muốn đợi ở ngoài, nếu không phải ta cự tuyệt hết lần này đến lần khác, chắc chàng sẽ không chút do dự theo vào.

Từ ngày đó trở đi, ta không còn thấy Đào Chi nữa.

Cẩn Du phu quân giải thích với ta là nhà Đào Chi có việc gấp nên phải về quê, sau này sẽ không quay lại nữa.

Nhớ tới đêm hôm đó giọng Đào Chi đột nhiên ngừng lại, ta không khỏi rung mình một cái, ta biết Cẩn Du phu quân đã giết Đào Chi.

“A Uyển lạnh à?” Chàng cầm tay ta, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, như trong trời đất này chỉ còn một mình ta.

Ta lắc đầu.

Chàng lại nói: “Nếu thấy lạnh thì chúng ta về phòng đi.”

Ta hỏi: “Cẩn Du phu quân, mấy ngày nay chàng không có việc làm hả? Trước kia cũng không thấy chàng ở bên thiệp cả ngày.”

Chàng cười hỏi: “A Uyển đang oán trách trước đây vì phu ơ là nàng à?”

“Không có đâu.” Ta cúi đầu nói. Có thể nói giờ trong lòng ta là ngũ vị tạp trần^[1], cũng không biết nên đối mặt với Cẩn Du phu quân như nào. Ta biết Cẩn Du phu quân gạt ta, nhưng mặt khác ta lại không kim lòng được mà yêu chàng.

[1] Ngũ vị tạp trần: năm vị của trần gian là ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

Ta muốn giải quyết việc không không chế được tim mình.

Từ đêm hôm đó nghe được từ miệng Đào Chi, ta đã biết muốn thoát khỏi khổng chế này, đầu tiên phải tìm được Dịch Phong. Nhưng hiện tại đến Dịch Phong là ai ta còn không biết, chỉ có lúc ở phủ Thái tử đã nhìn thấy bức họa của hắn, còn những thứ khác thì ta hoàn toàn không biết gì cả.

Bỗng nhiên, có người xuất hiện trong vườn đào, là nam tử có tướng mạo xấu xí, mặc y phục màu đen, chỉ thấy hắn đang chỉnh đốn trang phục rồi hành lễ nói:

“Công tử, Mãn Kỳ cô nương đang ở ngoài ạ.”

Sắc mặt Cẩn Du phu quân vui vẻ, chàng nói lỏng tay ta ra, nói: “Giờ ta ra ngoài gặp nàng ấy.”

Nói xong chàng lại xoa đầu ta, “A Uyển về phòng trước đi, ta đi rồi sẽ về ngay.”

Giờ phút này ta chỉ ước phu quân rời khỏi ta, để ta có cơ hội tìm manh mối. Bèn gật đầu nói:

“Dạ, thiệp về phòng chờ chàng.”

Cẩn Du phu quân vừa đi, ta cũng không đi về phòng mà lên đi theo. Trước đây khi nghe lên Cẩn Du phu quân và Đào Chi nói chuyện, ta đã nghe thấy cái tên Mãn Kỳ này, là nàng hạ bí thuật cho ta.

Ta luôn có cảm giác cô nương này sâu không lường được. Mỗi lần nhớ tới đôi mắt lạnh lẽo như hồ băng tháng Chạp kia, ta liền không nhịn được mà phát lạnh trong lòng.

Nhưng ta biết Cẩn Du phu quân vội vàng tìm Mãn Kỳ cô nương như vậy, chắc chắn là có việc, mà việc này có lẽ có liên quan đến ta. Ta đỡ eo, thông thả bước theo.

Ta vội vàng đi được một lúc, còn chưa đuổi kịp bước chân Cẩn Du phu quân và người mặc áo đen thì đã gặp một người khác.

Người này ta cũng không xa lạ, là phu xe từng vài lần đi theo ta, cũng chính là người lần trước nghe ta kêu “Cứu mạng” còn trốn nhanh hơn ta. Ta thấy hắn, trong lòng rất bất bình. Mà lúc này lại gặp hắn đang lên lút ở đây nữa chứ.

Ta nhú mày đứng trước mặt hắn, hỏi: “Sao nguoi lại ở đây?” Ta nhớ rõ rằng lần đó sau khi ta về sơn trang đã bảo Cẩn Du phu quân sa thải hết đám người vô dụng này rồi cơ mà.

Phu xe cũng không dám nhìn ta, chỉ nói: “Tiểu nhân bị rơi đồ trong son trang, đã xin ý kiến của Lý tổng quản rồi ạ.”

Ta nhìn hắn từ trên xuống dưới, trong lòng cũng không tin hắn hoàn toàn.

Ta hỏi: “Rơi đồ gì? Lấy ra cho ta xem.”

Phu xe do dự, hai tay không ngừng run rẩy. Ta thấy bộ dạng này của hắn lại càng không tin hắn, vươn tay, tạo vẻ mặt hung tợn, “Nếu ngươi không lấy ra, ta sẽ giao ngươi cho quan phủ điều tra. Dựa vào tuổi tác hiện tại của ngươi, chắc là trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu không muốn gia đình ngươi về sau lê loi hiu quạnh, thì thức thời giao ra đây. Ta còn có thể xem xét giúp ngươi một lần, ngươi cũng biết phu nhân ta là người thiện tâm.”

Có lẽ lời này của ta đã đã động đến phu xe, nên cuối cùng hắn cũng run rẩy lấy từ trong tay áo ra một giấy tờ nhà đất.

Ta nhìn qua, cũng biết tờ giấy đất đai này có giá trị xa xỉ, không phải một phu xe có thể có được.

Ta hỏi: “Từ đâu ra?”

“Tiểu nhân tự dùng tiền mua về ạ.”

“Thật không? Ngươi nói thật cho ta nghe làm phu xe một năm có thể được bao nhiêu tiền? Mà giấy tờ đất đai này ngươi phải cần làm mấy chục năm mới có đủ?” Ánh mắt ta loé sáng quan sát hắn.

Hắn co rúm người lại.

Ta kiên trì, “Ngươi thành thật nói cho ta biết sao ngươi có được? Nếu có lý do hợp lý thì cho qua, ta sẽ không làm khó ngươi nữa.”

Phu xe hơi do dự, nhưng cuối cùng hắn vẫn cắn môi, nhất cổ tác khí[2] nói: “Là công tử thưởng cho tiểu nhân. Công tử nói chỉ cần đưa phu nhân tới trấn Phù Dung, sau đó để Thái tử điện hạ bắt đi, thì giấy nhà đất này sẽ thuộc về tiểu nhân ạ.”

[2] Nhất cổ tác khí: “Tà Truyện” Trang Công thập niên, khi đánh trận thì dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên. Hiểu là: Có thêm dũng khí để làm cho xong việc.

Ta ngăn ra, phu xe lại đáng thương ngẩng đầu nhìn ta, “Phu nhân, tiểu nhân trên có mẹ già dưới có con nhỏ, xin phu nhân đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân này.” Hắn mở to mắt tha thiết nhìn chằm chằm giấy tờ đất đai trong tay ta.

Ta thả tay ra.

Phu xe cúi đầu khom lưng với ta, “Đa tạ phu nhân đa tạ phu nhân.”

Ta không hiểu, Cẩn Du phu quân làm vậy vì cái gì. Vì sao phải hạ bẫy để Thảm Hoành bắt ta đi, sau đó lại đón ta về?

...

Ta lại gặp Mãn Kỳ cô nương lần nữa.

Nàng vẫn như tiểu cô nương vừa qua tuổi dậy thì, thân hình nhỏ nhắn, hai búi tóc tinh nghịch đáng yêu, nhưng đôi mắt lạnh lẽo khiến lòng người người lạnh kia lại có chút không phù hợp.

Từ khi vào phòng, ánh mắt nàng luôn dừng trên người ta, ta bị nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một lúc lâu sau, nàng mới lắc đầu với Cẩn Du phu quân.

Cẩn Du phu quân nhẹ nhàng thở ra.

Ta không hiểu gì cả, hỏi: “Hai người dùng ngôn ngữ cảm làm gì đó?”

Cẩn Du phu quân cười nói: “Ta chỉ hỏi Mãn Kỳ cơ thể nàng có gì trở ngại không. Mãn Kỳ hiểu biết không ít, mới vừa rồi nàng ấy nói thai tượng của nàng bình an, là dấu hiệu tốt.”

Ta biết lời này là gạt ta, vừa nãy bọn họ có ý khác. Ta ra về lo lắng nói: “Mấy ngày trước Ôn đại phu cũng nói như vậy, không ngờ Mãn Kỳ cô nương còn trẻ tuổi mà y thuật đã cao minh rồi. Có lẽ lát nữa để Ôn đại phu và Mãn Kỳ cô nương luận bàn một chút xem sao.”

Mãn Kỳ thân nhiên liếc nhìn ta một cái.

Nàng chỉ nói một câu: “Ta không nhỏ, lớn tuổi hơn ngươi.”

Ta cười nói: “Nhưng ta thấy cô chỉ cỡ mười hai, nhiều lắm cũng mười bốn. Mà ta đã mười tám tuổi rồi đó.”

Nàng nói: “Ta lớn hơn ngươi.”

Ta tò mò hỏi: “Vậy cô đã bao nhiêu xuân xanh rồi?”

Nàng cũng tạm ngừng, “Hắn là đã...” Nhìn bộ dạng này của Mãn Kỳ, hình như nàng đã sống rất nhiều năm rồi, đến tuổi của mình cũng phải nghỉ lâu như vậy. Khi ta đang kiên nhẫn chờ đến khi nàng nghỉ ra, thì Cẩn Du phu quân đã ngắt lời hai chúng ta, “Y thuật cũng không phải võ nghệ, không thích hợp luận bàn.”

Cuối cùng ta cũng không hỏi được tuổi của Mãn Kỳ cô nương.

Chẳng qua bắt đầu từ ngày đó, Mãn Kỳ cô nương đã ở lại trong sơn trang. Đào Chi đi rồi, ở cùng một chỗ với Cẩn Du phu quân khiến ta không được tự nhiên, mà Cẩn Du phu quân cũng không cho ta gặp Thẩm Hoành, ta chỉ có thể đi tìm Mãn Kỳ. Từng ngày trôi qua, ta phát hiện Mãn Kỳ là một cô nương kỳ quái. Nàng không thích nói chuyện, luôn im lặng, có khi thích ngắm người nhìn bầu trời xa xăm.

Về sau ta thấy một chuyện, mới biết hai chân của Mãn Kỳ cô nương đều là chân giả, chẳng qua ngày thường có váy che nên không thấy gì.

Ta kinh ngạc liếc nhìn nàng.

Nàng lạnh nhạt hỏi: “Rất quái lạ à?”

Ta vội vàng lắc đầu.

Nàng lại nói: “Ngươi biết không? Tất cả mọi chuyện trên đời này đều từ ý trời, ai cũng không thể trốn được mệnh trời. Ta cũng vậy, ngươi cũng vậy.” Ngừng một chút, nàng lại lộ ra một nụ cười quý dị, “Những ngày lành của ngươi sẽ tới rất nhanh thôi.”

“Ngày lành? Có ý gì?”

Mãn Kỳ lại bắt đầu im lặng nhìn bầu trời xa xăm.

Khi ta rời khỏi viện của Mãn Kỳ, bỗng nhiên có cơn gió thổi qua, lá cây bay lượn đầy trời, ta không khỏi hí hóp mắt lại. Bỗng dưng, có một bóng trắng lẩn trong nền trời xanh bay tới, ta đưa tay bắt lấy, là một tờ giấy.

Ta ngạc nhiên, mặt lại bình tĩnh mà cất kỹ.

Sau đó vào trong nhà vệ sinh, vội mở tờ giấy ra, trên mặt giấy có đôi câu vài lời —— Ta biết Dịch Phong ở đâu, nhưng cần chìa khóa.

Ta đã từng thấy nét chữ của Thẩm Hoành, nên biết tờ giấy là Thẩm Hoành viết cho ta. Thẩm Hoành biết Dịch Phong ở đâu, nhưng cần chìa khóa. Ta giật mình một cái, chìa khóa nhất định đang trên người Cẩn Du phu quân.

...

Ta lén lút vào thư phòng của Cẩn Du phu quân, tìm kiếm xung quanh những chỗ có thể cất giấu chìa khóa. Nhưng tìm kiếm một hồi cũng không có kết quả, ta không khỏi hơi thất vọng.

Bỗng dưng, ta nghĩ tới việc bình thường đồ vật quan trọng đều được cất kỹ trong những nơi bí mật nhất, ví dụ như ngăn bí mật.

Ta vén bức “Tiên hạc đang chợp mắt” trên tường lên, đập đập phía Đông lại gõ gõ phía Tây, cẩn thận nghe tiếng động đều giống nhau. Khi ta còn đang nghiêm túc phân biệt, thì phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói —— “Nàng đang làm gì vậy?”

Ta sợ tới mức suýt nữa hồn bay phách lạc.

Ta quay đầu, há miệng cười, “Trước đây thiếp đọc thoại bản thường thấy người trong truyện thích giấu mật đạo dưới tranh, nên thiếp nhất thời nổi hứng muốn xem sơn trang chúng ta có như vậy không.”

Về mặt Cẩn Du phu quân cười như không cười.

“Thật không?”

Ta gật đầu, “Chứ phu quân nghĩ thiếp đang làm gì?”

Cẩn Du phu quân không nói gì, hình như đã tin lý do thoái thác của ta, chàng nói: “Nàng đang mang thai mà còn trèo lên trèo xuống, không sợ làm ngã con à. A Uyển ngọc, thoại bản đều gạt người, giấu dưới tranh là cách cũ rồi.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Vậy thế nào mới là cách mới?”

Chàng nói: “Ngăn bí mật à? Ta đều bố trí dưới giường.”

Q.2 - Chương 23

Quả nhiên ta đã tìm được chìa khóa trong ngăn bí mật dưới giường. Nhưng Cẩn Du phu quân luôn quan sát ta rất cẩn thận, ta cũng không biết phải đưa chìa khoá này cho Thẩm Hoành như thế nào. Sau đó ta đã nghĩ ra một cách, ta nói với Cẩn Du phu quân:

“Trời sắp chuyển lạnh rồi, nghe nói trên núi Kỳ Sơn có cáo thường lui tới, hay phu quân đi săn cáo về làm áo choàng cho thiếp nha?”

“Ồ? A Uyển muốn à?” Chàng bỗng nhiên xiết chặt tay ta.

Ta cũng không dám lùi người lại, chỉ gật đầu, nói: “Dạ.”

Ánh mắt chàng nhìn ta cực kỳ thâm sâu, qua một hồi lâu, chàng mới nói: “Đã là thứ A Uyển muốn thì dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, vì phu cũng phải mang về cho nàng.”

Ta nghe lời này, lòng bỗng thấy áy náy. Ta không biết nếu trái tim của ta không bị người khác khống chế, thì người ta yêu thật sự sẽ là Cẩn Du hay Thẩm Hoành? Nhưng việc cấp bách ta cần làm bây giờ là hoá giải sự khống chế này.

Ta không muốn bị người khác khống chế nữa.

Sau khi Cẩn Du phu quân rời khỏi son trang, ta liền đi tìm Thẩm Hoành, giao chìa khóa lại cho hắn:

“Dịch Phong đang ở đâu?”

Thẩm Hoành cũng hỏi lại ta: “Sao nàng tìm thấy chìa khoá này?”

Ta liền kể hết chuyện chìa khóa lại cho Thẩm Hoành nghe một lần, còn nói cho hắn cách ta lừa Cẩn Du phu quân rời khỏi son trang. Thẩm Hoành hơi trầm ngâm, ta hỏi:

“Có chỗ nào không ổn à?”

Thẩm Hoành lắc đầu, khẽ cười, “Không có gì không ổn, để ta đưa nàng qua đó. Nhưng nơi đó hơi lạnh, nàng khoác thêm áo choàng đi.”

Ta còn cho rằng Dịch Phong đang bị nhốt dưới địa lao, mà địa lao thì rất lạnh lẽo, nên Thẩm Hoành mới nhắc ta khoác thêm áo choàng. Không ngờ nơi đó còn lạnh hơn ta nghĩ rất nhiều, khi Thẩm Hoành dùng chìa khóa mở tấm cửa bằng đá nặng nề kia, khí lạnh lập tức phả vào mặt ta.

Ta hơi kinh ngạc.

“Là hầm băng?”

Thẩm Hoành gật đầu.

Ta thầm nghĩ nếu người sống mà bị nhốt trong hầm băng thì chắc cũng chết rét rồi. Nam tử tên Dịch Phong này rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với Cẩn Du phu quân mà đang sống khoẻ mạnh lại bị nhốt vào hầm băng thế này?

Thẩm Hoành hỏi ta: “Bên trong rất lạnh, nàng có muốn đi vào cùng ta không?”

Ta nói chắc như đinh đóng cột: “Muốn, dĩ nhiên muốn vào.”

“Ta đã chuẩn bị lò sưởi tay, nàng giữ đi, sẽ ấm áp hơn.”

Ta nói: “Vậy còn ngài...”

Thẩm Hoành khẽ cười nói: “Ta không sợ lạnh.”

Ta ôm lò sưởi tay cùng Thẩm Hoành đi vào hầm băng, phóng mắt nhìn cả căn phòng, đâu đâu cũng là những khối băng cực lớn, khí lạnh lan toả khắp không gian. Trong phút chốc, trong tầm mắt xuất hiện một cỗ quan tài bằng băng, Thẩm Hoành liền ngăn ta lại.

“Để ta đi xem trước đã.”

Thẩm Hoành đi lên quan sát cỗ quan tài bằng một lát, rồi mới nói với ta: “A Uyển, nàng cũng tới đây đi.”

Ta ôm chặt lò sưởi tay, từ từ tiến lại gần. Ta vừa nhìn vừa thăm dò, trong quan tài bằng gỗ có một nam tử đang nằm, dung mạo giống trong bức họa Thẩm Hoành cho ta xem ngày đó, ngoại trừ đôi môi hơi tái nhợt, thì những chỗ khác đều không khác người bình thường.

Ta không nhịn được hỏi: “Hắn đang ngủ hay... đã chết rồi?”

Thẩm Hoành nói: “Đã chết rồi, mà còn là tự sát. Trên ngực hắn còn vết máu của cây trâm, trước lúc chết chắc hắn đã dùng hết sức để cầm cây trâm này đâm vào ngực mình, nằng thử nhìn xem trong lòng bàn tay hắn còn vương lại một chút máu, khớp với vết máu đọng lại trên cây trâm.”

Đây dường như là lần đầu tiên ta đối mặt với xác chết, nhưng một chút sợ hãi cũng không có. Nhìn nam tử tên Dịch Phong trước mặt này, trong lòng ta chỉ có một cảm giác như sắp được giải thoát.

“Sao hắn phải tự sát?”

Thẩm Hoành lắc đầu, “Hắn là mấu chốt để Mãn Kỳ hạ bí thuật, nếu muốn giải trừ khổng chế trong người nàng, chỉ có cách để Dịch Phong hoàn toàn biến mất.”

Muốn để xác Dịch Phong hoàn toàn biến mất, cũng chỉ còn cách thiêu xác của hắn. Nhưng... làm như vậy hình như hơi tàn nhẫn, Dịch Phong này cũng chỉ là người vô tội, có lẽ hắn đã chết vì ta, hôm nay lại cũng vì ta mà không thể về với đất mẹ.

Thẩm Hoành đột nhiên hỏi: “A Uyển, nàng cảm thấy rất tàn nhẫn à?”

Ta cắn cắn môi, gật gật đầu.

Thẩm Hoành chỉ nói: “Nàng có nhớ rõ vài ngày trước, nàng đã hỏi ta có tin vào kiếp trước và kiếp này không?” Thấy ta gật đầu, hắn lại nói: “Trong Phật giáo có thuyết kiếp trước kiếp này, cũng có thuyết nhân quả tuần hoàn, Quả kiếp này của Dịch Phong có lẽ do Nhân hắn đã gieo từ kiếp trước, hay chính là hắn đã có nợ ở kiếp trước. Chuyện chúng ta làm với hắn kiếp này đều là ý trời đã định, do ý trời như vậy, chúng ta không thể làm khác được. Và lại, việc Tư Mã Cận Du giam thi thể Dịch Phong ở đây, cũng chính là cản trở con đường đầu thai kiếp sau của hắn. Chúng ta giúp hắn được giải thoát, đến lúc đó cát bụi cũng về với đất mẹ, hắn cũng sẽ có kiếp sau của mình.”

Nghe Thẩm Hoành nói vậy, trong lòng ta cũng thoải mái không ít.

Thẩm Hoành cúi người mở quan tài bằng gỗ ra, hắn khiêng Dịch Phong dậy. Ngay khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi hòm bằng, Cận Du phu quân không biết từ đâu ra, chàng lạnh lùng nhìn ta, mắt phượng híp lại, nổi giận lôi đình.

Chàng nói với ta: “A Uyển, nàng hư quá đó.”

Ta co rúm người lại một chút.

Chàng ngoắc ngoắc ngón tay với ta, “Qua chỗ vì phu này.”

Cận Du phu quân còn chưa nói hết, ta đã theo bản năng bước chân về phía chàng. Lúc này, Thẩm Hoành lại gọi ta một tiếng “A Uyển”, ta đột nhiên bưng tình dừng bước chân. Cận Du phu quân chau mày lại.

Chàng hỏi: “A Uyển, nàng thật sự yêu ta chứ?”

“Yêu.” Ta không do dự mở miệng trả lời, dĩ nhiên đây không phải tình cảm thật của ta, mà nó đã trở thành phản ứng theo bản năng. Ta lại nói: “Nhưng thiếp biết những tình cảm này đều là giả, chàng thật sự muốn thử tình cảm giả dối này ư? Chàng để Mãn Kỳ hạ bí thuật lừa mình dối người, phu quân, chàng không biết là mình rất buồn cười à?” Hơi ngừng lại một chút, “Chàng xem, đến hai chữ ‘phu quân’ này cũng do bị khổng chế mà thiếp mới nói ra được.”

Chàng nói: “Lừa mình dối người cũng được, cái gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng luôn ở bên ta, chỉ cần trong lòng nàng chỉ có một mình ta. A Uyển, nàng lại đây đi, ta cho nàng cơ hội cuối cùng.”

Ta cắn môi nói: “Thiếp không qua.”

Chàng cười xuy một tiếng, “Nàng muốn ở cạnh Thẩm Hoành à? A Uyển, nàng cũng đừng quên, đứa nhỏ trong bụng nàng là của ta, ta mới là cha của đứa nhỏ trong bụng nàng. Nàng đã quên trước đây chúng ta đêm nào cũng ân ái triền miên cả đêm ư? Nàng đã quên mỗi tấc da tấc thịt trên người nàng đều lưu lại dấu vết của ta à? Nàng đã như vậy, mặc dù hắn là Thái tử có thể chấp nhận nàng, nhưng người dân Bắc triều có thể chấp nhận nàng sao? Nếu hắn đáng cơ làm Đế, nàng với con của chúng ta sẽ bị người đời lên án, A Uyển, nàng cũng có thể chấp nhận chuyện này sao?”

“Thiếp...” Ta không biết nên nói gì cả.

Thẩm Hoành lại nói: “Ta không phải người, A Uyển sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Dù đứa nhỏ trong bụng A Uyển là của ai, ta chỉ cần biết đó là con của A Uyển là được. Chắc người không biết ta đã từng hứa với A Uyển, dù gặp phải chuyện gì thì giữ được tính mạng mới quan trọng nhất, còn những chuyện khác ta đều không cần. Chỉ cần nàng còn sống, dù nàng ấy thiếu tay hay thiếu chân, ta cũng sẽ nguyện ý coi nàng ấy như trân bảo, nàng ấy vĩnh viễn là A Uyển Thẩm Hoành yêu nhất.”

Giờ phút này, dường như ta đã cảm nhận được tấm chân tình của Thẩm Hoành, trong lòng ta giống như có cái gì đó đang trào dâng.

Ta kinh ngạc nhìn Thẩm Hoành.

Hắn dịu dàng nói với ta: “A Uyển, nàng đừng lo gì cả, mọi chuyện đã có ta đây.”

“Thật không?” Về mặt Cẩn Du phu quân có ý trào phúng: “Vây cũng phải xem mạng người lớn tới đâu. A Uyển, nàng thật sự nghĩ dễ dàng tìm được Dịch Phong như vậy mà không phải trả giá gì à? Nàng cho rằng ta không biết những hành động nhỏ của nàng và Thẩm Hoành hả? Ta chẳng qua bày trận để dụ hắn tới đây. Ta đã hạ kịch độc trên xác Dịch Phong, mà độc này thì vô phương cứu chữa.”

Ta lập tức nhìn thi thể Dịch Phong đang trên lưng Thẩm Hoành, nhưng động tác đầu tiên của Thẩm Hoành không phải ném thi thể Dịch Phong mà là nhanh chóng cách xa ta ra một chút.

Ta trừng Cẩn Du phu quân: “Chàng thật sự không yêu thiếp. Nếu chàng yêu thiếp thì đã không bày trận để thiếp bị Thẩm Hoành bắt đi!”

Sắc mặt chàng nhanh chóng thay đổi.

“Nàng biết rồi.”

Ta nói: “Phải, thiếp đã biết hết rồi. Chàng đã dám làm thì đừng sợ người khác biết. Chàng thật sự không yêu thiếp, chàng chỉ muốn tranh với Thẩm Hoành thôi!”

Chàng hung tợn nhìn ta chằm chằm, “Nàng biết cái gì? Nàng không biết gì cả! Nếu ta không yêu nàng thì kiếp này ta cũng không theo nàng đến đây. A Uyển, nàng thật tàn nhẫn. Nàng cũng biết, nàng không có tư cách chỉ trích ta nhất. Ta đặt nàng vào tim, toàn tâm toàn ý muốn cưới nàng làm vợ, kết quả thế nào? Nàng không quan tâm đến luân thường đạo lý mà gả cho sự phụ hơn mình mười tuổi! Ta tâm tâm niệm niệm chỉ có một mình nàng, nhưng nàng lại chẳng bao giờ quay lại nhìn lấy ta một lần, khi ta bị mọi người xung quanh chế giễu, thì lúc ấy nàng đang làm gì?”

Mặc dù ta không biết ngay lúc đó ta đã nghĩ gì, nhưng từ những lời này của chàng ta cũng biết được một chuyện.

Ta nói: “Chàng luôn miệng nói muốn lấy thiếp làm vợ, vậy chàng có biết thiếp có nguyện ý gả cho chàng hay không? Chàng nói chàng đặt thiếp vào tim, vậy chàng có biết khi đó thiếp cũng đặt chàng vào tim không? Chàng yêu thiếp, nhưng chàng cũng không thể ép thiếp phải yêu chàng. Có lẽ chàng thật sự yêu thiếp, nhưng thiếp cũng hiểu Mãn Kỳ và Đào Chi nói rất đúng, chàng yêu bởi vì chàng không chiếm được mà thôi.”

“Câm miệng! Câm miệng!”

Sắc mặt chàng cực kỳ khó coi, khuôn mặt vặn vẹo như bị ai bóp méo. Bỗng nhiên chàng cười to một tiếng, “Đã như vậy thì chúng ta cùng chết đi. Kiếp trước ta thua, kiếp này ta cũng thua, nhưng kiếp sau ta nhất định sẽ không thua, ta có thể tiếp tục đầu thai, cuối cùng cũng có ngày ta hoàn toàn thắng được người!”

Chàng bước tới, hình như muốn kéo tay ta.

Ta sợ tới mức vội núp sau Thẩm Hoành, Thẩm Hoành vút thi thể Dịch Phong xuống, thân che trước người ta.

Cẩn Du phu quân khẽ cười một tiếng, “Thân thù của người giỏi hơn ta, nhưng người cảm thấy mình có thể sống được bao lâu? Ta đã hạ kịch độc, nửa canh giờ nữa người sẽ mất mạng. Người có thể bảo vệ nàng ấy được bao lâu?”

Thẩm Hoành quả thật đã trúng kịch độc.

Ta nhìn thấy tai hắn từ từ biến sắc thành màu xanh tím rất quái dị. Nhưng dù trúng độc, Thẩm Hoành vẫn vô cùng bình tĩnh, “Chỉ cần ta còn sống, ta sẽ luôn bảo vệ nàng ấy.” Thẩm Hoành vừa nói vừa lén ra động tác “Đi mau” cho ta.

Lòng ta rối loạn, hai chân cứ như bị đóng xuống đất, căn bản không thể cử động.

Cẩn Du phu quân cười to, “A Uyển, ta đã nói cho nàng cơ hội cuối cùng, nhưng nàng lại không cần. Vậy hôm nay ai cũng đừng mong rời khỏi nơi này.”

Bỗng dưng, ta nghe thấy tiếng “ầm ầm” mãnh liệt vang lên, đất trời rung chuyển, từng tảng băng dần dần rơi xuống, ta theo bản năng lấy tay che bụng. Thẩm Hoành bỗng nhiên tiến tới, ấn chặt Cẩn Du xuống đất.

Mặt hắn biến đổi, “A Uyển, đi mau!”

Hai chân đang không thể nhúc nhích nhưng nghe Thẩm Hoành nói lại có thể cử động được. Ta không do dự, vội tránh từng tảng băng đang rơi xuống, cố gắng chạy ra ngoài. Nếu chỉ có một mình thì ta sẽ không bỏ chạy, nhưng trong bụng ta còn một đứa trẻ, ta không thể không quan tâm đến nó.

Khi Thẩm Hoành đưa ta tới đây, chúng ta đã đi qua một mật đạo rất dài, nay hầm băng sắp sập, mật đạo cũng lung lay sắp đổ, đất đá không ngừng rơi xuống.

Ta cắn răng bảo vệ bụng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bỗng nhiên, Mãn Kỳ xuất hiện trước mặt ta.

Ta nhớ Mãn Kỳ biết bí thuật, bèn nắm chặt lấy tay nàng như bắt lấy khúc gỗ cuối cùng đang nổi trên biển, “Mãn Kỳ cô nương, bọn họ...”

Rõ ràng là tình thế hiện tại vô cùng nguy cấp, nhưng nàng ta lại bình tĩnh cực kỳ, giống như Phật có đột nhiên xuất hiện cũng không làm nàng ngạc nhiên. Nàng ngắt lời ta:

“Ta biết rồi, ngươi ra ngoài trước đi.”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà đi sâu vào mật đạo.

Khi ta chạy tới cửa mật đạo, đang hít thở không khí bên ngoài, thì mật đạo liền “ầm ầm” sập đổ, xung quanh trở thành một mảnh hoang vắng. Ta giật mình nhìn cảnh tan hoang trước mắt, rồi nhớ tới bên trong mật đạo vẫn còn ba người sống, trong lòng nhất thời đau xót, cuối cùng phun máu ra.

Ta lập tức mất đi ý thức.

Ta đã mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng, những hình ảnh kiếp trước kiếp này liên tục xuất hiện không ngừng nghỉ, giấc mộng đã theo ta mười sáu năm qua lại tái diễn. Nhưng lần này không giống những lần trước, nó không còn là những đoạn ký ức ngắn nữa, mà là một giấc mộng hoàn chỉnh về kiếp trước.

Kiếp trước kiếp này của ta và sư phụ, Thẩm Yên cũng được Thẩm Hoành cũng thế, những khoảnh khắc chúng ta bên nhau từng chút từng chút hiện lên trong giấc mộng của ta.

“A Uyển, ta là người vô tâm.”

“Sư phụ, con là người vô tâm.”

Rõ ràng đã qua lâu như vậy, nhưng những hình ảnh này lại xuất hiện trong giấc mộng của ta rõ ràng đến thế. Kiếp trước sư phụ là người vô tâm, ta khổ sở chờ chàng mười năm, kiếp này ta là người vô tâm, sư phụ cũng khổ sở chờ ta hơn mười năm.

Ai đợi ai, ai đau khổ hơn ai, điều này như ứng với thuyết học của Phật giáo — Nhân quả tuần hoàn.

...

Sau khi ta tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Mãn Kỳ.

Trong đầu ta đang rất hỗn loạn, vừa tỉnh lại khiến ta không kịp phản ứng. Nhưng hình ảnh mật đạo sập đổ trước mắt ta vẫn in sâu trong đầu, ta nắm chặt lấy tay Mãn Kỳ, vội hỏi:

“Sư... sư phụ đâu rồi?”

Mãn Kỳ liếc nhìn ta một cái, bình tĩnh nói: “Chết rồi.”

Ta sững sờ.

“Chết... chết rồi?”

Nàng nói: “Ngươi không hiểu ta nói gì à? Thẩm Hoành đã trúng kịch độc, lúc ta cứu hắn ra ngoài thì hắn đã không còn sinh lực. Ngươi hôn mê đã mấy ngày rồi, nhưng ngươi yên tâm, ta biết ngươi muốn gặp hắn lần cuối, nên vẫn chưa mai táng hắn. Bây giờ thi thể của hắn vẫn được đặt trong viện. Ngươi có thể đi thăm.”

Hình như có cơn mưa rào cái đã chui vào tim ta, khiến ta đau đến mức nước mắt lưng tròng.

Nhưng ta nhanh chóng lau khô nước mắt.

“Ta muốn gặp sư phụ lần cuối.” Ta hoảng hốt buông tay Mãn Kỳ, nghiêng ngả lao đảo xuống giường, hài cũng quên mang, trực tiếp đi chân trần ra ngoài.

Kiếp trước, trước khi lâm chung ta vẫn rất oán hận sư phụ, thậm chí còn nghĩ nếu có ngày sư phụ yêu ta, nhất định phải cho chàng ném mùi đau khổ. Nhưng lúc ta chết rồi, ta lại nghĩ thông suốt. Kiếp này sư phụ không nghĩ thông, theo ta lâu như vậy, khó lắm mới khiến ta nhớ lại mọi thứ, cũng không vô tâm nữa, thì sư phụ lại bỏ ta đi.

Thẩm Hoành im lặng nằm trên giường, ngoại trừ khuôn mặt xanh tím kia, thì mọi thứ còn lại đều không khác người bình thường.

Ta đứng bên cạnh giường, kinh ngạc nhìn dung nhan của Thẩm Hoành.

Đôi mắt vẫn là đôi mắt ấy, nhưng đáng tiếc nó sẽ không bao giờ ngắm nhìn ta được nữa. Nước mắt khó khăn lắm mới ngừng lại giờ lại tiếp tục rơi tách

tách tách xuống người Thẩm Hoành.

Ta căn bản không ngăn được nước mắt của mình.

“Sur phụ.”

“Sur phụ.”

“Sur phụ.”

...

Sẽ không còn ai dịu dàng trả lời “A Uyển, ta ở đây” với ta nữa, sẽ không còn ai toàn tâm toàn ý quan tâm đến ta nữa, cũng sẽ không còn ai ngây ngốc nói chuyện với ta suốt trăm năm ở Địa phủ nữa ...

Quả thực, mọi thứ đều là nhân quả tuần hoàn.

Trời cao nhất định cho rằng ta và sur phụ hữu duyên nhưng vô phận, ta chờ sur phụ lâu như vậy, chờ cho đến lúc ta chết, nay cũng như thế.

Oán gì hận gì, trước sinh mệnh cũng chỉ là mây khói thoáng qua mà thôi.

...

Ta sai người trong sơn trang chuẩn bị xe ngựa và tùy tùng

Ta muốn đưa sur phụ về đô thành.

Kiếp trước sur phụ đã làm chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện vì ta, kiếp này ta muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ của ta và sur phụ thật tốt, nuôi nó lớn lên, nhìn nó cưới vợ sinh con, sau đó ta sẽ đầu thai chuyển kiếp, nhưng ta sẽ không cầu mong xa vời được tái tục tiền duyên với sur phụ.

Kỳ thật đây đưa hai kiếp, ta đã hiểu chỉ khi đối phương thật sự hạnh phúc thì đó mới chính là hạnh phúc của mình.

Trước khi rời khỏi sơn trang, Mãn Kỳ tới tiễn ta, theo sau nàng còn có Tư Mã Cẩm Du.

Ta không hận hấn, dù kiếp này ta thành ra như vậy không thể thiếu trách nhiệm của hấn. Nhưng ta thật sự không hận hấn, hấn chỉ là quá cố chấp mà thôi, cố chấp đến mức thật đáng thương.

Hấn của hiện tại và trước kia có sự khác biệt rất lớn, mặc kệ là Tần Mộc Viễn hay Thái tử điện hạ.

Khi hấn nhìn ta, trong mắt không còn vẻ buồn bã trước kia, mà là nụ cười ngây ngốc, rõ ràng đang nhìn ta nhưng ta nhìn ra trong mắt hấn không có ta.

Mãn Kỳ thân nhiên nói: “Hấn bị khối băng đập vào đầu thành ngốc rồi.”

Ta nhớ đến những lời Mãn Kỳ đã nói với ta trước đây, ta hỏi nàng: “Cô từng nói những ngày hạnh phúc của ta sắp tới là có ý gì? Không phải cô là người mà hấn mời đến sao?”

Mãn Kỳ nói: “Người đã từng nghe nói về thiên nhân chưa?”

Ta lắc đầu.

Mãn Kỳ nói: “Thiên nhân biết thiên mệnh mà còn trường sinh bất lão, nhưng cả đời phải gắn liền với bệnh tật. Chuyện kiếp trước kiếp này của các người, với ta cũng chỉ là muối bỏ biển. Tần Mộc Viễn đã nghịch ý trời, ta chẳng qua tới đây để xoay chuyển lại theo đúng thiên mệnh mà thôi. Kết quả kiếp này của hấn đã sớm được định rồi.”

Ta nói: “Vậy sur phụ ta...”

Nàng nói: “Thẩm Yên không phải đã làm chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín việc thiện sao? Con đường hấn đi là chính đạo.”

...

Có lẽ vì kiếp trước sur phụ đã làm việc thiện, nên thi thể đã để lâu như vậy cũng không bị thối rữa, nếu không phải khuôn mặt xanh tím giúp ta biết chàng đã từng trúng kịch độc, thì ta chắc chắn sẽ cho rằng chàng vì giận ta nên mới giả bộ ngủ đến bất tỉnh.

Đường tới đô thành xa xôi, ta ngày đêm bầu bạn bên sur phụ, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện kiếp trước kiếp này của chúng ta, mỗi khi nhớ về những kỷ ức ấy, đều không nhịn được mà đau lòng. Kiếp này ta vẫn may mắn hơn sur phụ, ta vẫn còn đứa nhỏ, mà kiếp trước chàng chỉ có một mình lẻ loi hiu quạnh.

Qua mấy ngày sau, ta đã phát hiện một chuyện.

Màu xanh tím trên mặt sư phụ hình như đang dần dần biến mất, màu cũng nhạt hơn.

Ta mời đại phu tới chẩn bệnh cho chàng, khi đại phu thấy sư phụ, cũng nhíu mày nói: “Không giống người chết.” Lúc này ta mới nhớ tới kiếp trước ta đã từng học y, chỉ là không tinh thông mấy.

Ta bắt mạch cho sư phụ, vẫn tĩnh lặng như nước.

Nhưng mấy ngày sau đó, màu xanh tím trên mặt sư phụ đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt không khác người bình thường, chỉ là trái tim trong ngực chàng vẫn không đập lại.

Sau khi về đến đô thành, ta đưa sư phụ về phủ Thái tử.

Đan Lăng, Cố Phán Tình và cả Thẩm An đều tới đây, ta nghĩ bọn họ nhất định rất hận ta. Kiếp này nếu không phải vì ta, sư phụ cũng sẽ không lưu lạc đến mức này. Đan Lăng nhìn ta như muốn nói vài câu, nhưng lại bị Cố Phán Tình kéo lại.

Thẩm An nhìn bụng của ta, chỉ nói một câu: “Hoàng tẩu, hãy nén bi thương.”

...

Ta không mai táng sư phụ, cũng không cho phép bất luận kẻ nào đem sư phụ vùi vào đất mẹ. Ta cảm thấy một ngày nào đó sư phụ sẽ sống lại, bởi vì hiện tại sư phụ ngoại trừ tim không đập hô hấp ngưng trệ, thì chàng như đang yên giấc ngủ bên ta.

Nhưng ta chờ ngày này qua ngày khác, sư phụ vẫn không tỉnh lại.

Chàng vẫn yên giấc ngủ, thân thể vẫn giống như bình thường.

Ngày ta sinh đứa nhỏ, cây đào ngoài cửa sổ được trồng riêng cho ta cũng nở hoa, nụ hoa màu hồng phấn, giống hệt cây đào cạnh phòng nhỏ trên núi sư phụ đã chính tay trồng cho ta kiếp trước.

Có lẽ là vì thời điểm mang thai đã chịu không ít va chạm và đau khổ, nên ta sinh đứa nhỏ cực kỳ gian nan, ta đau đến rách lòng, gọi “Sư phụ” hết lần này tới lần khác.

Lê Tâm và Bích Dung đều khóc sưng cả mắt, nhất là Bích Dung.

Ta nói với các nàng: “Nếu lớn và nhỏ chỉ có thể bảo vệ một, thì ta muốn đứa nhỏ được bình an sống sót.”

Đứa nhỏ này ta sinh mất hai ngày hai đêm, ta kêu đến khản giọng, toàn thân đều vô lực. Nhưng may mắn đứa nhỏ có thể bình an ra đời, trước khi mất đi ý thức, ta chỉ nghe thấy Bích Dung vui vẻ nói một câu:

“A, là một tiểu tiểu thư.”

Giấc ngủ lần này ta cảm thấy dài vô cùng, khi ta tỉnh lại trời còn chưa sáng. Ta nhìn Bích Dung đang hầu hạ bên cạnh giường, giọng khàn khàn:

“Đứa nhỏ đâu?”

Về mặt Bích Dung có chút hoảng hốt, nhưng ta nhìn thấy sự vui mừng trên khuôn mặt nàng.

Nàng lắp bắp nói với ta: “Thái... Thái tử điện hạ...”

Ta hoảng hốt, bất chấp cơ thể còn đang suy yếu, ta loạng choạng bước xuống giường, vội chạy về phía phòng ngủ của ta và sư phụ, không ngờ vừa vòng qua tấm bình phong trong phòng, đã thấy sư phụ đang nhẹ nhàng đưa nôi.

Ta ghen ngào, cổ thót ra hai chữ từ trong cổ họng.

“Sư phụ.”

“Đứa nhỏ ánh mắt giống nàng, cái mũi giống ta, sau này chắc chắn sẽ là tiểu mỹ nhân.” Chàng vẫn dịu dàng nhìn ta như thế, giống năm đó khi chúng ta gặp nhau lần đầu dưới gốc đào, nụ cười tươi sáng của chàng còn rực rỡ hơn ba ngàn cánh đào đang tung bay trước gió.

“A Uyển, lần này chúng ta sẽ không xa nhau nữa nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Phiên ngoại

Phiên ngoại sư phụ (4)Thẩm Yến được toại nguyện chuyển thể thành Thẩm Hoành.

Kiếp này Thẩm Hoành chỉ có một mục tiêu duy nhất là A Uyển. Hắn làm tất cả cũng vì A Uyển, dù giang sơn gấm vóc đầy cảm dỗ có bày ra trước mắt, thì Thẩm Hoành vẫn trước sau như một.

Khi Thẩm Hoành biết mình là Thái tử, hắn vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Vui vì thân phận này có thể giúp mình dễ dàng hơn, lo vì trách nhiệm và trôi buộc của thân phận này.

Lúc ấy Thẩm Hoành cũng không lo nghĩ nhiều, vì chuyện khẩn cấp trước mắt là tìm được chuyển thể của A Uyển, ít nhất cũng phải trước Tàn Mộc Viên.

Nhưng biến người mệnh mông, muốn tìm một cô nương không thua gì mò kim đáy biển. Chỉ có điều mò kim đáy biển vẫn đỡ hơn mò trắng đáy nước, kim dù nhỏ, nhưng vẫn còn có hy vọng nhỏ nhoi.

Thẩm Hoành từ nhỏ đã bận nhiều việc, vội tìm A Uyển, vội bồi dưỡng Thẩm An, lại vội học võ. May mà Bắc triều trọng võ, khi Thẩm Hoành năm tuổi liền bị đưa đi báii sư học nghệ, sư phụ của Thái tử tất nhiên là võ công đứng đầu, và lại Thẩm Hoành có trí nhớ võ học của kiếp trước, nên kiếp này có thể vừa học vừa suy diễn, dù học cái gì cũng nhanh hơn bạn cùng trang lứa rất nhiều.

Thẩm Hoành học võ rất nghiêm túc cẩn thận, hắn biết kiếp này có một tình địch không biết khi nào sẽ xông ra, chỉ có bản thân cường đại hơn, mới có thể bảo vệ tốt A Uyển.

...

Thẩm Hoành tìm suốt mười năm, trải qua mọi cách tìm kiếm và hỏi thăm, mới xác nhận được kiếp này Tạ Uyển đầu thai thành Tiêu Uyển Bình Nguyệt quận chúa Nam triều.

Năm nay Tiêu Uyển mới mười tuổi, đang là tuổi hồn nhiên ngây thơ.

Thẩm Hoành lên đường tới Kiến Khang Nam triều, Bắc triều cách Nam triều ngàn dặm, đi một chuyến cũng hơn nửa tháng, nhưng Thẩm Hoành vẫn vui vẻ chịu đựng. Khi đến Kiến Khang, Thẩm Hoành cũng không tính làm quen với Tiêu Uyển trước.

Thẩm Hoành biết A Uyển bây giờ có thể nói là một người khác.

Dù nàng hàng năm sẽ mơ thấy kiếp trước, nhưng tình mộng, nàng sẽ là Tiêu Uyển, mà không phải Tạ Uyển. Kỳ thật đối với Thẩm Hoành, Tạ Uyển hay Tiêu Uyển cũng thế, đều là A Uyển, đều là mục tiêu kiếp này của hắn.

Hắn muốn được tái tục tiền duyên với A Uyển.

Trước đó, hắn phải đảm bảo A Uyển kiếp này cũng sẽ thích hắn như kiếp trước, nên Thẩm Hoành tính quan sát Tiêu Uyển một thời gian, rồi mới ra trận theo đuổi tâm nàng.

Thẩm Hoành ghé thăm Tây Lăng vương phủ vào ban đêm.

Tuy nói Thẩm Hoành cũng chỉ có mười tuổi, nhưng hắn đã luyện được một thân khinh công xuất thần nhập hóa. Vào Vương phủ cũng bình thường như đi dạo trong sân vắng. Thẩm Hoành nhảy từ cây này sang cây khác, hắn đứng thẳng người, nhìn ra phương xa, tìm kiếm chỗ ở của A Uyển.

Lúc này, Đào Chi và Lê Tâm đang đặt ngũ huyền cầm dưới tàng cây.

“... Quận chúa lại nước đến chân mới nhảy nữa rồi.”

“Hôm nay Lê Tâm không nên mềm lòng để Quận chúa ra ngoài với Thế tử cả ngày. Ngày mai Minh Phương tiên sinh sẽ kiểm tra Quận chúa, Quận chúa mà không đàn được, cô nói ngày mai Quận chúa sẽ có kết quả thế nào đây?”

“Này... Này...” Lê Tâm mếu máo, nói: “Nhưng dù không mềm lòng, Quận chúa cũng sẽ không nghe lời tôi. Đào Chi cũng không thể bảo tôi lên mách Vương phi chứ? Như vậy rất không có nghĩa khí! Hơn nữa, dù hôm nay Quận chúa không đi chơi, thì người ở trong phòng cũng sẽ không tinh tâm luyện cầm được.”

Đào Chi thở dài.

Lê Tâm cũng thở dài.

Hai người cùng nghĩ: Ngày mai Quận chúa chắc chắn lại bị Minh Phương tiên sinh quở trách cho xem.

Thẩm Hoành nghe thấy hai tiểu nha hoàn nói chuyện, hần dỗi theo hướng các nàng biến mất, cũng nhảy theo tới. Mất thấy hai tiểu nha hoàn vào một cái sân, Thẩm Hoành chợt thấy tim trong lồng ngực đập nhanh hơn không ít.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Tiêu Uyển. Hần không biết kiếp này mình có thể thích diện mạo của A Uyển hay không.

Bỗng nhiên, một tiếng đàn chói tai từ trong viện truyền ra. Thẩm Hoành ghé đầu vào tường nhìn. Một cô bé mặc áo màu hồng phấn đang ngồi trước bàn cầm, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài to cỡ bàn tay, đôi mắt đen láy trong veo như nước, trông rất xinh đẹp.

Cứ việc là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Uyển, nhưng Thẩm Hoành lại có thể liếc mắt một cái liền khẳng định Tiêu Uyển chính là Tạ Uyển.

Thẩm Hoành thấy A Uyển, đó là càng xem càng thích, thậm chí cảm thấy thế gian này sao có thể có cô bé xinh đẹp như vậy, đôi mắt kia cái mũi kia cái miệng nhỏ nhắn kia, hoàn mỹ như được chạm trổ tỉ mỉ.

Tiêu Uyển tức giận bĩu môi vút cầm phở xuống, “Không đàn không đàn nữa, cha mẹ ép ta học cầm hoài!”

Thẩm Hoành nhìn Tiêu Uyển không chớp mắt, nghĩ thầm, cả lúc tức giận cũng đẹp nữa.

Lê Tâm vội khuyên như: “Ôi, Quận chúa ơi, đừng tức giận đừng tức giận nữa.”

Đào Chi cũng nói: “Vương gia và Vương phi cũng chỉ muốn tốt cho Quận chúa thôi, Quận chúa ngẫm lại xem, quý nữ trong Kiến Khang ai mà không đánh đàn chứ? Haiz, không phải lần trước Quận chúa còn nói Vương phi đàn dễ nghe à? Quận chúa lại cố gắng học thêm chút nữa là có thể đàn như Vương phi ạ.”

Tiêu Uyển chống cằm nói: “Ta thích nghe cầm, nhưng đâu bảo sẽ thích đánh đàn đâu.”

Nghe cầm...

Thẩm Hoành yên lặng nhớ kỹ, kiếp này A Uyển thích nghe cầm.

Sau khi Thẩm Hoành về Bắc triều, chuyện đầu tiên hần làm là tìm nhạc công. Kiếp trước hần chưa bao giờ học cầm, nhưng kiếp này hần nguyên ý học vì A Uyển, mà còn phải đàn đến không ai sánh bằng.

May mắn thiên phú học đàn của Thẩm Hoành rất cao, hần còn chăm chỉ khổ luyện nên xuất sư rất nhanh.

Thẩm Hoành lại tới Kiến Khang Nam triều.

Lần này hần tỉ mỉ sắp đặt một ván, hần nghe tin hai ngày sau Tiêu Uyển sẽ đi Nam Sơn Tự ngắm hoa, đến lúc đó hần sẽ cho người dẫn Tiêu Uyển tới đây, hần sẽ đàn một khúc trong đình nghỉ mát, chờ Tiêu Uyển tới, bọn họ sẽ bắt đầu quen biết nhau.

Chẳng qua người tính không bằng trời tính.

Tiêu Uyển đúng là đã tới đình nghỉ mát như Thẩm Hoành đã lường trước, chẳng qua tiếng đàn của Thẩm Hoành còn chưa vang lên, đã nghe thấy giọng Tiêu Uyển kinh hi, “A, Đào Chi Lê Tâm, mùi thơm này quen quá à!”

“Quận chúa, là thủy bì tô[1] ạ.”

“Có cả hạt dẻ rang đường nữa.”

[1] Thủy bì tô: loại bánh có lớp ngoài xốp giòn, nhân bên trong mềm mịn.

Lê Tâm cười nói: “Quận chúa, người thích ăn đồ ngọt ghê.”

Tiêu Uyển cười vui vẻ nói: “Ừ, bản Quận chúa thích đồ ngọt, chỉ cần ngon là ta thích hết.”

Thẩm Hoành nhìn cổ cầm trên bàn đá, lại nhìn dáng vẻ thỏa mãn khi ăn của Tiêu Uyển, hần chợt thấy mình chỉ biết đàn thôi còn chưa đủ, hần lại yên lặng nhớ kỹ lời Tiêu Uyển nói —— Chỉ cần ngon là ta thích hết.

Muốn có được tim của ai đó, trước phải bắt được dạ dày.

Sau khi Thẩm Hoành về Bắc triều, hần bắt đầu thỉnh giáo trù nghệ của Ngự trù trong cung, mọi người đều không hiểu nổi hành động của Thái tử điện hạ, nhưng nghĩ lại, năm đó Thái tử điện hạ chưa đến bảy tuổi đã có thể làm mọi người ngạc nhiên, có lẽ lần này lại có ý tưởng mới đây.

Thẩm Hoành biết Tiêu Uyển thích ăn ngọt, mà người Bắc triều lại thích ăn nhạt.

Sau khi Thẩm Hoành học xong mấy món cơ bản nhất, hần mời đầu bếp nổi tiếng nhất Nam triều về. Trù nghệ của đầu bếp đó rất cao, nhưng không người nổi nghiệp, không ngờ lại gặp được người hiểu học mà thiên phú cũng không thấp, đầu bếp tự nhiên cao hứng dốc lòng truyền thụ.

Sau khi Thẩm Hoành xuất sư, hần lại đi Kiến Khang Nam triều. Lần này hần mua được đầu bếp nữ trong Tây Lăng vương phủ, chuẩn bị làm vài món

ngon cho Tiêu Uyển ăn. Lần này Thẩm Hoành không tính lộ diện, hắn chỉ muốn nhìn thử A Uyển có thích món hắn làm hay không.

Thẩm Hoành ở trên nóc nhà nhìn lên Tiêu Uyển.

Tiêu Uyển ăn thấy ngon, nói với Đào Chir: “Hôm nay đầu bếp nữ nấu ngon hơn hắn, lát nữa ta phải khen nàng mới được.”

Thẩm Hoành bỗng nhiên thấy thoải mái, vất vả mấy ngày nay đều đáng giá.

Tiêu Uyển khen trù nghệ của Thẩm Hoành, nên Thẩm Hoành chuẩn bị sáng tạo một cơ hội làm quen với Tiêu Uyển thật hoàn mỹ. Chẳng qua lần này lại xảy ra sơ suất, Thẩm Hoành mới vô tình biết được một chuyện ——

A Uyển vô tâm

Người vô tâm sẽ không yêu ai cả, Thẩm Hoành hiểu điều này rất rõ.

Nên dù hắn làm cái gì, A Uyển cũng sẽ không vì vậy mà thích hắn.

Thẩm Hoành quyết định đẩy kế hoạch ra sau, việc này cần phải tính kỹ hơn. Kịp trước hắn vô tâm vì luyện Bích Lạc Hoàng Tuyền, mà kiếp này sao A Uyển lại vô tâm? Hắn cần phải điều tra rõ.

Rất nhanh, Thẩm Hoành đã tra được nguyên nhân.

Hắn đã biết kiếp này A Uyển thiếu một hồn vía, mà vía kia cũng không biết ở đâu. Thẩm Hoành hoài nghi Tàn Mộc Viễn gây cản trở, lên chuyển một vía của A Uyển đi.

Hắn tin tưởng lấy tính cách của Tàn Mộc Viễn thì hắn có thể làm được chuyện này.

Nhưng hiện tại Thẩm Hoành cũng không biết Tàn Mộc Viễn đang ở đâu, hắn đành phải tạm thời từ bỏ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hoành phát hiện dã tâm của Tây Lăng vương, phụ thân của A Uyển muốn làm phản. Hắn suy xét mấy ngày, quyết định biết thời biết thế. Trước khiến toàn bộ người nhà A Uyển đứng bên phía hắn, để ngừa A Uyển đến tuổi cập kê sẽ bị Trình Giáo Kim chạy ra cướp mất.

Kết quả là, Thẩm Hoành bày trận để người ta lan truyền y đức và thanh danh của mình. Chờ Tây Lăng vương tìm được Thẩm Hoành, hắn lại vô ý lộ ra thân phận của mình, và biểu đạt tình cảm dành cho Tiêu Uyển với Tây Lăng vương.

Nửa tháng sau, hai người đạt thành hiệp nghị.

Thẩm Hoành sẽ vào Tây Lăng vương phủ với thân phận là sư phụ của Tiêu Uyển, cũng trợ giúp Tây Lăng vương mưu phản. Thẩm Hoành nghĩ sâu tính kỹ, Nam Bắc triều nước sông không phạm nước giếng, cuối cùng cũng sẽ có ngày xảy ra chiến tranh, đến lúc đó A Uyển là người Nam triều, cha lại từng là Tướng quân, lỡ có chiến tranh, thân phận của A Uyển sẽ bị khó xử.

Nếu đã như vậy, chẳng thà Tây Lăng vương lên ngôi, hai triều quan hệ thân thiết, có A Uyển ở, Tây Lăng vương ít nhiều cũng sẽ bắn khoan một ít.

Tháng Ba hoa đào nở, Thẩm Hoành cuối cùng cũng lần đầu tiên chính thức vào thành Kiến Khang.

Vốn Thẩm Hoành tính vào thẳng Vương phủ, nhưng trước khi vào Vương phủ, hắn lại gặp được Dịch Phong.

Lần đầu tiên Thẩm Hoành nhìn thấy Dịch Phong, đã cảm giác được trên người Dịch Phong có hơi thở của Tạ Uyển, còn dày đặc hơn trên người Tiêu Uyển nữa. Hắn bình tĩnh ở chung với Dịch Phong mấy ngày, càng chắc chắn một vía kia của Tiêu Uyển đang ở trên người Dịch Phong.

Nói chuyện với Dịch Phong cũng khá thú vị, hai người đều yêu cảm, nói chuyện cũng hợp.

Chẳng qua Thẩm Hoành không ngờ sẽ gặp Tiêu Uyển dưới tình huống này, tuy hắn đưa lưng về phía nàng, nhưng khi Tiêu Uyển đẩy cửa vào, nói ra câu đầu tiên, hắn đã nhận ra giọng của nàng.

Hắn vô cùng hồi hộp, sắc mặt cũng hơi cứng ngắc, năm ngón tay hơi cong lên.

Ngay sau đó hắn lại bắt đầu lo lắng Tiêu Uyển sẽ hiểu lầm hắn.

Dù sao đây cũng là Nam Phong Quán, chỉ có người thích nam phong mới ở trong này. Thẩm Hoành đang nghĩ phải giải thích với Tiêu Uyển thế nào, Tiêu Uyển đã vội vàng rời khỏi.

Dịch Phong cười nói với hắn: “Người không cần sợ Quận chúa, thật ra Quận chúa là người tốt, chỉ là...” Hoi vô tâm vô phé thôi.

Thẩm Hoành cười cười.

“Ta cũng nên cáo từ rồi.”

Thẩm Hoành đặc biệt đi thay xiêm y, hẳn biết A Uyển thích nam tử mặc trường bào màu trắng. Sau khi Thẩm Hoành chuẩn bị ổn thỏa, liền vào Tây Lăng vương phủ. Tất cả mọi thứ đều giống như suy tính ban đầu của hắn.

Hắn xuất hiện trước mặt nàng với ngoại hình đẹp nhất, giống lúc nàng bá sư ở kiếp trước.

Chẳng qua không giống lúc trước là, khi đó Tạ Uyển kinh diễm, còn lần này tuy trong mắt Tiêu Uyển có kinh diễm, nhưng càng nhiều là cảm tình xa lạ. Nhưng Thẩm Hoành vẫn rất hài lòng, hẳn tốn mười năm mới tìm được A Uyển, tốn sáu năm mới được đường đường chính chính đứng trước mặt nàng.

“Thảo dân Thẩm Hoành tham kiến Quận chúa.”

Phiến Ngoại Sư Phụ (5) Trên tiệc tẩy trần, Thẩm Hoành biết Tiêu Uyển sẽ chính thức bá mình làm thầy.

Trong lòng hắn hơi khản trương, tuy ngoài mặt hắn chuyện trò vui vẻ với Tây Lăng vương và Tây Lăng vương phi, nhưng trên thực tế cả con tim của hắn đều đặt trên người Tiêu Uyển. Tiêu Uyển chậm chạp chưa tới, ánh mắt Thẩm Hoành cứ luôn nhìn ra cảnh đêm bên ngoài.

Tây Lăng vương phi chú ý tới, khẽ cười một tiếng: “Cảnh đêm trong Vương phủ chúng ta không tồi, bên ngoài có đình, mùa hè ra đình ngắm trăng là không còn gì tuyệt hơn.”

Tiêu Tầm cũng phụ họa nói: “Nếu là Trung thu thì còn đẹp hơn nữa.”

Thẩm Hoành thu hồi ánh mắt, trả lời: “Ngày khác có cơ hội nhất định phải thưởng thức mới được.” Hắn thò tay vào túi áo sờ cây trầm đào mộc, đây là quả bá sư Thẩm Hoành đặc biệt chuẩn bị cho Tiêu Uyển.

Cây trầm đào mộc này lấy từ gỗ đào trăm năm, có công dụng trừ tà an thần, được Thẩm Hoành tốn công chăm trở.

Hình thức đơn giản trang nhã, nhưng không biết Tiêu Uyển có thích hay không.

Lòng bàn tay Thẩm Hoành đỏ đầy mồ hôi.

Hắn lo lắng sẽ có chuyện xảy ra, cũng lo lắng A Uyển sẽ bài xích hắn.

Lúc này, bên ngoài có gã sai vặt hô một tiếng —— Quận chúa đến.

Tìm Thẩm Hoành thỉnh thỉnh nháy nháy dựng lên, hẳn ngồi thẳng người, trên mặt cố bày ra nụ cười dịu dàng. Hồi trước vào Vương phủ rình coi A Uyển, Thẩm Hoành từng nghe A Uyển khen công tử nào đó trong thoại bản nào đó khi cười dịu dàng quả là điển đào chúng sinh.

Thẩm Hoành rất tự tin về ngoại hình của mình.

Hắn hơi ghé mắt, ánh mắt dính chặt trên người Tiêu Uyển. Không ngờ Tiêu Uyển vừa vào, đã trực tiếp lơ là hắn, sau khi hành lễ với Tây Lăng vương và Tây Lăng vương phi, liền đi thẳng đến bên người Tiêu Tầm, hai huynh muội nói nói cười cười, khiến người ta rất hâm mộ.

Thẩm Hoành hơi mất mát trong lòng.

Nhưng Thẩm Hoành cũng không bỏ cuộc, hắn tiếp tục ngóng nhìn Tiêu Uyển. Hắn cũng không tin A Uyển sẽ tiếp tục lơ mình.

Khi Thẩm Hoành cười dịu dàng đến mặt sắp đỏ ra, Thẩm Hoành cuối cùng cũng được toại nguyện, Tiêu Uyển rút cuộc cũng đặt ánh mắt lên người hắn. Hai người nhìn nhau.

Thẩm Hoành cảm thấy nể nễ, ý cười dịu dàng trong mắt càng đậm hơn.

Nhưng rất nhanh, Thẩm Hoành liền ý thức được có điều không thích hợp, dường như ánh mắt A Uyển nhìn hắn không giống điều hắn đang nghĩ tới. Lúc này, Tây Lăng vương bỗng nhiên gọi một tiếng “A Uyển”.

Hai người hết nhìn nhau.

Tây Lăng vương liếc nhìn Thẩm Hoành, nhủ thầm: Thái tử Bắc Triều này đúng là yêu con gái ta sâu đậm, hồi trước chỉ nghe nói Thái tử Bắc Triều không gần nữ sắc, hôm nay vừa thấy, Thẩm Hoành chỉ kém trực tiếp mang A Uyển về Bắc Triều, tình ý trong mắt kéo dài, người già như hắn nhìn mà thấy khó chịu.

Thẩm Hoành tất nhiên không biết Tây Lăng vương đang nghĩ cái gì, chỉ thấy lúc này Tiêu Uyển đang đứng dậy hành lễ bá sư với hắn.

Tuy hắn nghe ra tiếng “Sư phụ” kia không xuất phát từ thật tâm, nhưng vẫn khiến nội tâm hắn kích động suýt nữa nói không nên lời. Những lời này, hắn đã chờ lâu lắm rồi.

Kiếp trước Tạ Uyển qua đời, đã bao nhiêu đêm hắn mơ thấy Tạ Uyển cười dịu dàng, khẽ gọi hắn một tiếng “Sư phụ”, đôi mắt long lanh chứa đựng tình cảm ngọt ngào dịu dàng.

Khi tỉnh mộng bên gối trống rỗng, lọt vào mắt chỉ có bãi vị lạnh như băng.

Nay lại được nghe hai tiếng “Su phụ”, Thẩm Hoành chợt thấy mấy năm nay chịu khổ đều đáng giá, ở Địa phủ hơn một trăm năm cũng chỉ là mây khói thoảng qua. Dù cực khổ hơn nữa, có thể đổi lấy một tiếng khê gọi của giai nhân trước mắt, Thẩm Hoành phút chốc cảm thấy có chết cũng cam nguyện.

...

Khi Dịch Phong đi ra, Thẩm Hoành nhìn thấy mắt Tiêu Uyển sáng lên. Dù biết rõ A Uyển bị Dịch Phong hấp dẫn hầu hết đều do một vía đã bị mất kia của A Uyển, nhưng chính mắt nhìn thấy A Uyển hết sức chăm chú ngóng nhìn một nam nhân khác, Thẩm Hoành vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hắn vắt hết óc suy nghĩ rất nhiều đề tài để thu hút Tiêu Uyển.

Nhưng Tiêu Uyển vẫn không thêm đề ý, Thẩm Hoành vẫn không ngừng cố gắng. Cuối cùng cũng khiến Tiêu Uyển chia chút ánh mắt lên người mình. Dần dần, mắt thấy Tiêu Uyển cách mình càng ngày càng gần, cuối cùng đến khi Dịch Phong rời đi cũng không biết, Thẩm Hoành cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hoành quan sát Tiêu Uyển đang gần kề.

Mày của A Uyển, mắt của A Uyển, mũi của A Uyển, môi của A Uyển, mọi thứ mọi thứ của A Uyển, Thẩm Hoành càng xem càng thích, chỉ cảm thấy ngũ quan của A Uyển bình thường đã cực đẹp rồi, nếu đẹp hơn chút nữa, chắc chắn cửa Tây Lãng vương phủ sẽ bị đập đổ.

Thẩm Hoành không khỏi hơi lo lắng.

Nhưng nghĩ lại, Tây Lãng vương đã nhận lời mình, chắc sẽ không có người có thể tranh với hắn. Dù Tàn Mộc Viễn có xuất hiện, hắn cũng sẽ không sợ hãi lo lắng, vì kiếp này hắn đã tìm được A Uyển trước.

Thẩm Hoành vừa nhìn A Uyển không chớp mắt, vừa kể một ít chuyện Tiêu Uyển cảm thấy thú vị.

Hai người càng nói khoảng cách càng gần, Tiêu Uyển không phát hiện, nhưng Thẩm Hoành lại phát hiện, nội tâm hắn nhảy nhót điên cuồng. Điều này có tính là trong tiềm thức A Uyển không hề kháng cự gần gũi với hắn?

Ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên tóc A Uyển, tim Thẩm Hoành càng đập nhanh hơn.

Hắn rất muốn rất muốn ôm A Uyển vào lòng, sau đó hôn lên tóc nàng. Lúc này hắn nhớ tới kiếp trước, khi đó Thẩm Yến vô tâm, không hiểu tình yêu, cũng không có dục vọng, thành thân với Tạ Uyển mấy năm, dù hai người thỉnh thoảng cùng chung chăn gối, nhưng hắn cũng chưa bao giờ chủ động chạm vào nàng.

Nếu không phải đêm đó Tạ Uyển kê đơn, chắc hai người sẽ chỉ hữu danh vô thật[1] cả đời.

[1] Hữu danh vô thật: chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì.

Giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy mình hồi đó đúng là thằng khốn nạn.

Chắc lúc đó A Uyển cũng rất khát vọng mình nhỉ, muốn hắn ôm nàng, hôn môi nàng, thậm chí là tiến thêm bước nữa.

Thẩm Hoành nhìn Tiêu Uyển đang hết sức chuyên chú nghe mình nói chuyện, đáy lòng hắn như bùng cháy lên —— Thật muốn ôm nàng, chẳng sợ chỉ là một chút cũng được.

...

Ước nguyện của Thẩm Hoành đã thành hiện thực vào hai canh giờ sau.

Trong mắt Thẩm Hoành chỉ ngập tràn hình bóng A Uyển, nay A Uyển lại thành đồ đệ của mình, khiến Thẩm Hoành không thể ngủ được. Hắn ra sân, tính đi dạo hưởng gió ngắm cảnh đêm.

Không ngờ lại trùng hợp gặp phải Tiêu Uyển.

Hắn lén lút đi sau Tiêu Uyển.

Hắn nhìn thấy Tiêu Uyển đang dán vào cạnh cửa nghe lén Tây Lãng vương phi và Tiêu Tầm nói chuyện trong phòng, bọn họ nói cái gì, Thẩm Hoành cũng không để ý nhiều, trong mắt hắn chỉ có một mình Tiêu Uyển.

Thẩm Hoành biết kiếp này cơ thể A Uyển không tốt, nhất là bây giờ đã nửa đêm, nàng lại ăn mặc phong phanh như thế, sợ ngày mai sẽ bị phong hàn mất. Giờ phút này, Thẩm Hoành hận mình không thể biến thành ảo choàng bay đến trên người Tiêu Uyển, sau đó quấn lấy người nàng thật chặt, che hết toàn bộ gió đêm đang rít gào.

Khi Tiêu Uyển khê ho một tiếng, Thẩm Hoành nghe thấy Tiêu Tầm đang trong phòng quát một tiếng —— “Ai đó?”

Thẩm Hoành nghĩ cũng không thêm nghĩ đã trực tiếp ôm Tiêu Uyển nhảy lên nóc nhà, cánh tay cuốn lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, lòng bàn tay

cũng đụng vào cánh môi mềm mại của nàng. Thắm Hoàn lập tức liền thỏa mãn, trái tim trong lồng ngực cũng mềm mại đến không thể tin được.

Ngày đầu tiên chính thức ở chung với A Uyển, Thắm Hoàn rất hài lòng.

Phiên Ngoại Sư Phụ (6)Kiếp trước Thắm Yên thu Tạ Uyển làm đồ đệ, chỉ dạy y thuật. Kiếp này Thắm Hoàn thu Tiêu Uyển làm đồ đệ, Thắm Hoàn chuẩn bị dốc túi truyền thụ. Nhớ tới ngày đầu tiên gặp lại A Uyển, nàng mở to mắt, hơi khiêu khích nói ra ba chữ “Thuật phòng the”, tim Thắm Hoàn liền “thình thịch” dồn dập đến khó thở.

Chỉ nghĩ đến cảnh dạy A Uyển Thuật phòng the, tai Thắm Hoàn liền đỏ hệt lên.

Nhưng Thắm Hoàn cũng biết Thuật phòng the không thể dạy bừa, nay A Uyển vô tâm, tính tình lại như vậy, nếu thật sự học được Thuật phòng the, ngày khác lại tìm người nếm thử cảm giác mới, vậy hẳn sẽ mất nhiều hơn được.

Thắm Hoàn cân nhắc một đêm, quyết định cải thiện cơ thể A Uyển trước rồi nói sau.

Ngày kế, Thắm Hoàn vốn muốn bắt đầu chính thức dạy A Uyển, không ngờ lại từ trong miệng Dịch Phong biết được một chuyện —— Thái tử Nam triều Tư Mã Cận Du hàng năm đều mơ thấy một giấc mộng, và lại lúc trước liếc mắt một cái đã chọn Dịch Phong.

Hai chuyện này người ngoài nghe sẽ không nghĩ nhiều, nhưng Thắm Hoàn thì không giống.

Hắn vừa nghe, đã lập tức cảm giác được nguy hiểm.

—— Thăng ranh Tần Mộc Viễn đã xuất hiện!

Hắn chắc chắn đã cảm giác được một vía kia trên người Dịch Phong, nên mới liếc mắt một cái đã chọn Dịch Phong. Và lại năm nào hắn cũng mơ thấy một giấc mộng, chỉ có thể nói Tần Mộc Viễn còn chưa nhớ tới chuyện kiếp trước.

Nếu hắn sớm nhớ ra, thì A Uyển đã sớm thành người của hắn rồi.

Hai người đều là Thái tử, nhưng Tần Mộc Viễn có ưu thế hơn hắn. Nhưng không sao, ông trời vẫn công bằng, ít nhất hiện tại Tần Mộc Viễn còn chưa hoàn toàn nhớ lại chuyện kiếp trước. Xem ra hắn phải tăng tốc, trả một vía trên người Dịch Phong lại cho A Uyển trước khi Tần Mộc Viễn nhớ ra.

Thắm Hoàn vào Nam Phong Quán ba ngày liên tục, hắn ngoài mặt luận bàn cảm kỹ với Dịch Phong, trên thực tế đang âm thầm thử không ít cách hỏi vía thượng cô, đáng tiếc đều vô dụng.

Thắm Hoàn thất vọng trở về Tây Lăng vương phủ.

Lúc này đã sắp bình minh.

Trên đường về, Thắm Hoàn đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, chẳng hạn nếu A Uyển vô tâm cả đời, hắn nên đối xử thế nào đây. Đang nhập thần, bỗng nhiên thấy tia sáng dịu dàng đang loé lên gần đó.

Thắm Hoàn ngẩn ra.

Có một thiếu nữ đang nằm úp sấp trên bàn đá cách đó không xa, hồ hấp nhẹ nhàng kéo dài, mái tóc đen nhánh mượt mà xinh đẹp rơi xuống, gió đêm thổi qua, sợi tóc khẽ động, như quây nhiễu đầy lòng Thắm Hoàn.

Thắm Hoàn biết là A Uyển.

Hắn cũng không nghĩ gì, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu là cơ thể A Uyển không tốt, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh. Hắn cởi áo choàng trên người đắp lên người A Uyển.

Lúc này Tiêu Uyển mới lim dim ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng gọi ——

“Thắm Hoàn?”

Ngừng một chút, nàng lại gọi “Sư phụ”.

Bóng đêm như nước, xung quanh yên tĩnh chỉ còn tiếng gió, mà giờ này khắc này, trong lòng trong mắt Thắm Hoàn chỉ có cô nương trước mắt này, trong phút chốc đó, Thắm Hoàn nghĩ đến mình đã quay lại kiếp trước.

Tạ Uyển chờ hắn về nhà, ngọn đèn nhỏ chiếu sáng căn phòng nhỏ trên núi, bản thân nằm úp sấp trên bàn, khi nghe thấy tiếng mở cửa cũng lim dim mở mắt ra, sau đó vui vẻ gọi một tiếng “Sư phụ”.

Khi đó hắn chỉ thản nhiên đáp lại nàng một tiếng, không có biểu hiện gì khác.

Tạ Uyển mất rồi, Thắm Yên nhiều lần nghĩ tới nếu được quay trở lại, hẳn nhất định sẽ nói với nàng, yêu quý cơ thể mình mới quan trọng nhất, ngủ sấp trên bàn dễ bị cảm lạnh lắm.

Thẩm Hoành gần như lôi kéo Tiêu Uyển vào nhà theo bản năng, sau đó lại nhai cắn nhằn nằng một chập.

Kiếp trước chưa kịp nói ra, kiếp này cuối cùng cũng nói ra được như mong muốn. Thẩm Hoành đang đắm chìm trong thế giới của mình, hắn vẫn chưa chú ý tới A Uyển trước mắt đang nhìn mình bằng ánh mắt quái dị.

Tiêu Uyển đã cảnh tỉnh Thẩm Hoành.

“Sư phụ, người say rượu à? Sao nói lung tung vậy?”

Lúc này Thẩm Hoành mới hoàn hồn, người trước mắt là A Uyển, nhưng cũng không phải A Uyển.

Hắn run giọng nói: “Ta đã quên...”

Phải, hắn đã quên. A Uyển trước mắt đã thật sự coi hắn là sư phụ, chỉ là sư phụ mà thôi. Với A Uyển hiện tại, dù hắn có chết, nàng cũng sẽ không đau lòng, nhiều nhất cũng chỉ cảm khái một chút rồi thôi.

Và lại giờ phút này, Thẩm Hoành có thể cảm nhận rõ A Uyển đang bắt mắt hắn.

Thẩm Hoành không muốn A Uyển sẽ bắt mắt mình, càng sợ loại bắt mắt này sẽ trở thành chán ghét. Chỉ nghĩ đến việc sẽ có ngày A Uyển nhìn mình bằng ánh mắt chán ghét, con tim Thẩm Hoành như bị kim đâm vào.

Thẩm Hoành muốn bày ra nụ cười dịu dàng, nhưng hắn cố mãi cũng không thành công, khóe miệng đều nhếch không nổi, hắn chỉ có thể thản nhiên nói:

“Ngày mai vì sư sẽ bắt đầu dạy con...”

Sau khi A Uyển rời đi, Thẩm Hoành ngồi xuống vị trí Tiêu Uyển vừa ngồi, hắn ôm lò sưởi tay Tiêu Uyển vừa ôm, trên đó vẫn còn hơi ấm, còn có mùi thơm nhàn nhạt, là mùi của A Uyển.

Đêm đó, hắn ôm này lò sưởi tay tiến vào giấc ngủ.

Chắc kiếp trước đã để lại thói quen, nếu Thẩm Hoành kiếp trước không ôm bài vị của Tạ Uyển vào lòng thì sẽ không ngủ được. Mà Thẩm Hoành kiếp này, trước khi gặp được Tiêu Uyển, buổi tối đều khó đi vào giấc ngủ, dù ngủ cũng dễ dàng tỉnh giấc.

Mà sau khi gặp được Tiêu Uyển, bên người Thẩm Hoành lại có không ít vật nhỏ của Tiêu Uyển.

...

Chẳng hạn như năm Tiêu Uyển mười một tuổi, không cẩn thận rơi mất túi thơm trên đường, hôm ấy Tiêu Uyển bị rơi mất khi đang đi dạo trên đường, Thẩm Hoành đang theo đuôi ở phía sau, tất nhiên đã tình mắt phát hiện ra. Hắn vốn muốn trả lại, nhưng Tiêu Uyển đã lập tức mua một túi thơm khác, còn nói với Lê Tâm “Cái cũ không đi, cái mới không tới.” Thẩm Hoành hết nhìn túi thơm Tiêu Uyển mới mua, lại nhìn túi cũ trong tay mình, rồi hết sức phấn khởi nhét vào tay áo của mình.

Lại như năm Tiêu Uyển mười hai tuổi, lần đầu tiên học nữ hồng[1] thêu khăn tay nhỏ bé...

[1] Nữ hồng – Nữ công – Nữ sự: chỉ các công việc phụ nữ dùng tay tạo ra những thứ truyền thống, như dệt, may, thêu, cắt hoa, ghép vải...

Tiêu Uyển không giỏi nữ hồng, nhưng nữ tiên sinh dạy Tiêu Uyển nữ hồng lại yêu cầu Tiêu Uyển thêu vịt.

Tiêu Uyển thêu một đêm, Thẩm Hoành cũng ghé vào cửa sổ nhìn một đêm.

Sau khi Tiêu Uyển thêu con vịt đầu tiên trên khăn, Đào Chi nhìn cười nói: “Quận chúa, đây... đây hình như là một con... một con...” Đào Chi vắt hết óc suy nghĩ con gì gần giống con vịt, cuối cùng nàng trịnh trọng nói: “Quận chúa, con này giống con vịt bị đập chết à.”

Lời còn chưa dứt, Đào Chi đã cảm thấy sau lưng lạnh buốt, dường như có đôi mắt đang trừng mình.

Nàng quay đầu nhìn, cũng không thấy ai.

Mà lúc này, Thẩm Hoành đang thầm nhủ trong lòng: Con vịt bị đập chết cũng là con vịt, A Uyển mới thêu lần đầu mà được như vậy là giỏi lắm rồi!

Tiêu Uyển nghe Đào Chi nói thế, nàng quan sát cũng thấy nếu ngày mai giao khăn này cho nữ tiên sinh, chắc lại bị mắng nữa. Nàng vò khăn lại, ném thẳng ra cửa sổ.

“Lấy khăn khác tới đây.”

Thẩm Hoành vừa vặn nhặt được khăn này dưới cửa sổ, thật cẩn thận mở ra.

Trong mắt Đào Chi, đây là một con vịt bị đập chết.

Trong mắt Lê Tâm, đây là một con vịt cổ lăm mới nhìn ra.

Trong mắt người khác, trên khăn trắng tinh này có mấy sợi chỉ dính vào nhau nhìn không ra hình gì.

Mà trong mắt Thảm Hoành, mỗi một đường kim mũi chỉ đều là con vịt trong suy nghĩ của A Uyển! Thảm Hoành còn cảm thấy A Uyển rất có thiên phú, hoàn toàn có thể sáng tạo một kiểu thêu mới.

Hai mắt Đào Chi đúng là mờ rồi, không có mắt nhìn anh hùng mà!

Thảm Hoành như nhặt được trọng bảo.

...

Thảm Hoành có một cái tráp lớn, chỉ dùng để cất bảo bối. Lần này đến Nam triều, hắn cũng mang cái tráp này theo, mỗi đêm trước khi đi ngủ sẽ chọn đồ giống A Uyển, sau đó đặt bên gối, hoặc ôm vào lòng, kể từ đó, Thảm Hoành sẽ ngủ ngon giấc, cảm giác như A Uyển đang bên cạnh mình.

Mà đêm nay, tâm sủng của Thảm Hoành là lò sưởi tay Tiêu Uyển mới dùng qua.

Sau một đêm ngon giấc, hôm sau tỉnh lại liền cất lò sưởi tay vào tráp, tinh thần phơi phới đến viện của Tiêu Uyển. Tiêu Uyển còn chưa tỉnh giấc, Thảm Hoành liền chờ ở gian ngoài.

Hắn quan sát viện của A Uyển.

Bỗng dưng, hắn nhìn thấy trên giường mềm rớt xuống một quyển sách, hắn tiện tay nhặt lên. Nhìn tên, thì ra là thoại bản. A Uyển kiếp này thích đọc thoại bản, Thảm Hoành cũng biết.

Còn tưởng là thoại bản về tài tử giai nhân, không ngờ hắn vừa lật thử, những hàng chữ trong đó lại vô cùng ướt át, Thảm Hoành đọc mà suýt chảy máu mũi.

Thảm Hoành đọc đến nhập thần, nhất thời không biết A Uyển đến đây.

Mãi đến khi A Uyển run giọng gọi hắn một tiếng “Sur phụ”, Thảm Hoành mới hoàn hồn lại, tim hắn đập loạn cả lên. Nhưng chớp mắt nhớ tới mình là sur phụ của A Uyển, tuyệt đối không thể thất lễ.

Bèn làm bộ nghiêm trang, nói: “Ngồi đi.”

Sau đó, hắn với A Uyển cùng thảo luận về thoại bản này, Thảm Hoành ngượng chín trong lòng, nhưng vẫn phải giả bộ không có gì cả, hắn thiếu chút nữa đã bị nội thương. Nhìn vẻ mặt ngây thơ của A Uyển, Thảm Hoành chỉ cảm thấy đường tình dài đằng đẳng, nhìn A Uyển lý giải chữ tình, chắc có cạy hết đầu ra nòng cũng không nhất định hiểu được thế nào là tình.

Thảm Hoành thờ dài trong lòng.

Lúc này, Thảm Hoành chú ý tới đôi mắt xanh đen của Tiêu Uyển, sắc mặt hơi tái, dường như có thể đổ bệnh bất cứ lúc nào. Thảm Hoành suy nghĩ một chút, mình đang cố giúp A Uyển cải thiện cơ thể chứ không đến ép chết nàng.

Sau khi Thảm Hoành rời đi, máu chảy trong lòng, mới vừa rồi nói chuyện với A Uyển bằng giọng lạnh như vậy, Thảm Hoành liền hận không thể cho mình một quyền.

Những thói quen bất lương trong những năm gần đây của tên nào đó lại bắt đầu phát tác.

Thảm Hoành lén ghé vào cửa sổ, nhìn Tiêu Uyển đang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giờ Mẹo[2] một khắc ngày mai phải gọi bản Quận chúa dậy, nhớ chuẩn bị trà ngon điểm tâm để cung nghênh sur phụ đại giá!”

[2] Giờ Mẹo: từ 5 – 7 giờ sáng.

Thảm Hoành nghĩ thầm, vừa rồi hắn thật sự nói nặng như vậy à? Đã khiến A Uyển giận thành thế này. Nhưng cũng phải nói lại, đáng về tức giận của A Uyển cũng rất thú vị, ánh mắt tròn to, gò má ửng hồng đúng là đáng và đẹp nhất hắn từng thấy.

A Uyển của hắn đúng là lúc nào cũng đẹp mà.

Phiên Ngoại Sur Phụ (7)Thảm Hoành cũng từng là người vô tâm, nên hắn biết dù mình làm cái gì, A Uyển cũng sẽ không vì vậy mà thích hắn. Nên Thảm Hoành đã chuẩn bị ra tay từ mặt khác, hắn không cầu A Uyển vô tâm có thể thích hắn, chỉ cầu A Uyển không rời khỏi hắn.

Muốn A Uyển không rời bỏ mình...

Thảm Hoành cân nhắc mấy ngày, quyết định phải nắm chắc dạ dày A Uyển trước đã.

Thẩm Hoành phát huy vốn trù nghệ đã học mấy năm nay vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi ngày đều ở nhà bếp vất hết óc suy nghĩ món mới, vừa phải có đầy đủ sắc hương vị, vừa phải cải thiện được cơ thể của A Uyển, mà còn phải khiến A Uyển ăn không thấy ngán.

Một tháng sau, A Uyển quả thực giống như hán đã tính trước, càng ngày càng gần gũi hán, mỗi ngày thấy hán thì mắt luôn loé sáng lấp lánh.

Thẩm Hoành rất vui.

Tuy biết mắt A Uyển loé sáng không phải vì hán, nhưng tốt xấu gì cũng là đồ hán làm, cũng có liên quan đến hán. Dồi mắt khắp Nam triều, cũng chưa chắc có đầu bếp nào nấu ngon hơn hán.

Nếu ngày nào đó, A Uyển gặp gỡ một đầu bếp nấu ngon hơn hán...

Thẩm Hoành suy xét, đuổi hết đuổi hết! Nếu không đi, hán còn có một tay đàn cầm giỏi, đầu bếp có thể nấu ngon chắc gì đã đàn hay, có thể đàn hay cũng chưa chắc có thể nấu ngon.

Vả lại, chỉ cần A Uyển thích thì hán đều nguyện học.

Nghĩ như thế, Thẩm Hoành tràn trề niềm tin, ở chung với A Uyển càng như cá gặp nước.

...

Khi Thẩm Hoành dạy, A Uyển thường luôn thất thần. Nhất là khi thấy A Uyển nhìn hán chăm chú không chớp mắt, con tim Thẩm Hoành liền bình bịch đập loạn lên.

Mỗi lần Thẩm Hoành nhìn thấy, nét mặt sẽ giả vờ lạnh nhạt bình tĩnh để che giấu nội tâm đang dậy sóng mãnh liệt.

Có một ngày, Thẩm Hoành đang dạy A Uyển Kỳ môn độn giáp thuật.

A Uyển lại thất thần, ánh mắt Thẩm Hoành chưa bao giờ rời khỏi A Uyển tất nhiên đã phát hiện ra. A Uyển đề nghị ra ngoài một lát, trong lòng Thẩm Hoành như nở hoa vậy.

Cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, giống tâm tình Thẩm Hoành lúc này.

Hán từng nghĩ qua vô số lần sẽ cùng đi dạo phố với A Uyển như những cặp vợ chồng bình thường, hai người cầm tay nhau, nói nói cười cười trên đường, dịu dàng không sao tả hết được. Tuy giờ phút này phía sau có thêm Đào Chi, cũng không được cầm tay A Uyển, nhưng như thế cũng đủ rồi..

Đời còn dài, sẽ có ngày thực hiện được.

Thẩm Hoành tới gần... gần thêm chút nữa...

Tay phải nhúc nhích... lại nhúc nhích...

Đào Chi nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ: Mình bị ảo giác à? Sao cứ cảm thấy Thẩm công tử hình như càng lúc càng gần Quận chúa?

A Uyển bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Thẩm Hoành ngừng tay, làm bộ như đang tập trung lắng nghe.

“Sư phụ không cần để ý, các cô nương ở Kiến Khang đều như thế cả, các nàng cũng không có ác ý gì đâu, chẳng qua sư phụ quá tuần tú, nên nhất thời mới có thể khiến các nàng không kim lòng nổi...”

Thẩm Hoành ngạc nhiên, lúc này mới biết các cô nương chung quanh quả thực đang cố ý vô tình liếc mắt về phía hán.

Nhưng lực chú ý của Thẩm Hoành cũng không đặt lên các cô nương ấy, mà ở trong lời A Uyển nói. Như câu —— Chẳng qua sư phụ quá tuần tú.

Lúc này đây, từ “tươi đẹp” đã không đủ để miêu tả tâm tình của Thẩm Hoành, mà phải dùng từ “tức rồ”.

Chỉ tiếc Thẩm Hoành mới tức rồ được một lát, A Uyển đã cười tủm tỉm nói chuyện kết thân với hán. Cái gì mà định ước cho con hai người, Thẩm Hoành nghe mà mây đen kín mặt.

Hán lạnh mặt đi trước một bước, mới đi được vài bước, Thẩm Hoành đã hối hận, mình không nên như vậy với A Uyển. Thẩm Hoành lại đi chậm lại, nghĩ phải giải thích với A Uyển lý do lúc này mình lạnh mặt thế nào đây.

A Uyển đuổi theo, “Sư phụ ghét bỏ con của A Uyển?”

Thẩm Hoành bỗng nhiên nhớ tới đứa con gái kiếp trước nằm trong quan tài, tim như bị dao bôi kịch độc đâm vào, đau đến mặt hán trắng bệch. Sao hán có thể ghét bỏ con của A Uyển chứ? Chỉ cần là con A Uyển, dù không phải của hán, hán cũng sẽ coi như trân như bảo.

Bởi vì con của A Uyển chính là miếng thịt trên người A Uyển, chỉ cần là của A Uyển, Thẩm Hoành hán đều luyện tiếu quý trọng.

...

Gặp Tần Mộc Viễn ở Nhất Phẩm Lâu là việc ngoài dự đoán của Thẩm Hoành.

Khi tiểu nhị từ chối yêu cầu đổi phòng của A Uyển, Thẩm Hoành đã đoán ra người trong phòng Nhất phẩm có thân phận cao hơn A Uyển. Mà nhìn khắp Nam triều, người có thân phận cao hơn Tây Lăng vương cũng chỉ có hai người, một là Thái tử, một là Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử tuyệt không có khả năng ở đây, như vậy cũng chỉ còn lại một khả năng ——

Tần Mộc Viễn đang ở trong này.

Thẩm Hoành cũng không muốn nhanh như vậy đã gặp lại Tần Mộc Viễn. Hắn biết bây giờ Tần Mộc Viễn còn chưa nhớ lại chuyện kiếp trước, nhưng không chắc hẳn thấy A Uyển mà không nhớ lại. Thẩm Hoành không muốn mạo hiểm như vậy.

Nhưng A Uyển đã ngồi xuống, còn tràn trề hứng thú hỏi hắn có kiêng kỵ món nào không.

Đến bây giờ, Thẩm Hoành cũng không nguyện làm trái ý A Uyển, lại càng không nguyện làm A Uyển mất vui.

Hắn thầm nghĩ: Chắc không trùng hợp như vậy đâu...

Bèn an tâm ngồi xuống, cùng chuyện trò vui vẻ với A Uyển. Sau đó, chương quẩy bụng rượu nho lên, A Uyển uống chén đầu tiên, Thẩm Hoành đã biết A Uyển thích rượu này rồi.

A Uyển thích càng nhiều thứ, Thẩm Hoành càng nắm chắc sẽ khiến A Uyển không rời mình được.

Ủ rượu thôi mà, không làm khó được hắn.

“Nếu con thích, ngày khác ta cũng có thể ủ thử một hũ.”

A Uyển hết sức vui vẻ.

Có thể thu được nụ cười của A Uyển, Thẩm Hoành cũng vui lây. Hắn không khỏi cảm khái nếu A Uyển là họa thủy yêu cơ[1], chi sợ mình cũng có thể làm Đế Vương tàn bạo hung ác kia.

[1] Họa thủy yêu cơ: người đẹp lãng lơ gây họa, yêu tinh họa thủy – chi Đắc Kỷ.

Có lẽ thiên ý trên người, Thẩm Hoành cũng không thể tránh gặp Tần Mộc Viễn.

À, không đúng, kiếp này hắn gọi là Tư Mã Cận Du.

Thẩm Hoành căng thẳng, sợ Tư Mã Cận Du sẽ nhận ra A Uyển. Nhưng may mắn có Dịch Phong bên cạnh quấy nhiễu, Tư Mã Cận Du thoát nhìn hình như vẫn chưa nhận ra A Uyển, cũng chưa nhận ra hắn.

...

Sau khi trở về Tây Lăng vương phủ, Thẩm Hoành bắt đầu sai người đi thăm dò tình hình trong phủ Tư Mã Cận Du.

Không biết kiếp trước Tần Mộc Viễn đã dùng cách nào để theo A Uyển tới kiếp này, lấy tính cách của Tần Mộc Viễn, chắc kiếp này hắn sẽ lại đi tìm cao nhân về làm vài chuyện nghịch thiên.

Thẩm Hoành phải điều tra rõ để chấm dứt tai họa sau này.

Đồng thời, Thẩm Hoành cũng bắt đầu sai người tìm cách ủ rượu nho. Nhận lời A Uyển làm chuyện gì, Thẩm Hoành chắc chắn sẽ đặt lên hàng đầu. Chẳng qua chỉ khổ tâm phúc của Thẩm Hoành, vốn tưởng rằng có thể theo Thái tử điện hạ làm nghiệp lớn, hắn cũng không cầu oai hùng trên chiến trường, cũng không cầu vào triều tranh giành cầu xé nhau. Bây giờ thì tốt rồi, Thái tử điện hạ chỉ toàn tâm toàn ý nhào vào người Bình Nguyệt quận chúa Nam triều.

Hắn theo Thái tử đã nhiều năm, dù Thái tử làm việc gì cũng đều liên quan đến vị Quận chúa này.

Nhìn việc tâm phúc nhà người ta làm, lại nhìn việc Thái tử điện hạ nhà mình sai mình làm, đúng là một trời một vực mà. Có tâm phúc của Thái tử nào mà hết ngày này tháng nọ năm kia chỉ chạy loạn trong triều tìm mấy thứ linh tinh như nhạc công, đầu bếp, người ủ rượu chưa?

Tâm phúc của Thái tử đầy bụng chưa xót, hắn thật sự không biết vị Bình Nguyệt quận chúa kia là nạm vàng hay khảm bạc, mà có thể khiến Thái tử điện hạ nhà mình khuynh đảo hơn mười năm! Mà còn cuồng dại mười năm như một ngày!

Cuối cùng, tâm phúc của Thái tử khuyên nhủ bản thân: Chắc chắn trên người Bình Nguyệt quận chúa có giấu bảo đồ! Phải nghe Thái tử đàn, ăn cơm Thái tử nấu, uống rượu Thái tử ủ mới có thể lấy bảo đồ ra! Thái tử điện hạ chính là quên mình vì lợi ích chung!

Phiên Ngoại Cuộc Sống Ngọt Ngào (1) Sau khi Thắm Hoành tỉnh lại, Tiêu Uyển cảm thấy có chút không đúng. Rõ ràng lúc ấy tim Thắm Hoành đã ngừng đập, nàng cũng bắt mạch cho sư phụ, yên lặng như nước, không giống mạch tượng của người sống, nhưng hôm nay lại đứng sò sò trước mặt nàng, rồi gọi nàng là “A Uyển”, rồi dịu dàng nhìn nàng, lại còn dỗ con của họ ngủ.

Có lẽ lúc mang thai hơi bị dày vò, nên sau khi sinh ra, đứa bé này vô cùng nghịch ngợm, rất hay khóc, đã khóc là không thể dỗ nín được, tiếng khóc to đến độ có thể phá huỷ một gian phòng.

Nhưng may mà có Thắm Hoành ở đây, mỗi khi đứa bé vừa khóc, Thắm Hoành sẽ đứng dậy dỗ bé. Nói cũng lạ, đứa bé này đặc biệt dính Thắm Hoành, mỗi lần Thắm Hoành ôm ấp dịu dàng dỗ dành một lúc, bé sẽ an tâm tiến vào giấc ngủ.

Ban đêm, Thắm Hoành dỗ con ngủ xong, trở về phòng liền thấy Tiêu Uyển đang ngồi trên giường, tóc hơi rối, mắt đen láy nhìn hẩn không chớp mắt.

Thắm Hoành vừa ngồi xuống cạnh giường, khẽ cười khoác áo ngoài lên người Tiêu Uyển, “Con đánh thức nàng à?”

Tiêu Uyển lắc đầu, vẫn nhìn Thắm Hoành không chớp mắt.

Thắm Hoành tỉnh lại đã được năm ngày, nhưng Tiêu Uyển luôn cảm thấy có chút không dám tin.

“Sư phụ...” Nàng cúi đầu gọi.

Thắm Hoành cảm tay A Uyển, phát hiện hơi lạnh, liền hoảng sợ, “Sao tay lại lạnh thế này? Nàng vẫn đang ở cử, tuyệt đối không được bị bệnh.” Nói xong, Thắm Hoành bọc tay A Uyển vào trong lồng ngực ấm áp của mình.

Tiêu Uyển nói: “Ấm quá.”

Thắm Hoành thở mãi nói: “Ừ.” Ngừng một chút, hẩn lại nói: “Ta thấy nàng mấy ngày nay hơi lạ, nàng đang lo lắng điều gì vậy?”

Tiêu Uyển tựa vào vai Thắm Hoành, lại cúi đầu “Dạ” một tiếng, nàng hỏi: “Sư phụ, sao chàng tỉnh lại được? Có thể lại...” Nàng ngừng lại, không nói gì nữa.

Nhưng Thắm Hoành hiểu nàng muốn nói gì.

“Ta bị trúng kịch độc, nhưng Mãn Kỳ đã dùng bí thuật để chữa cho ta, giống như kiếp trước, cũng là cách tìm đường sống trong chỗ chết. Nay ta đã sống lại, sẽ vẫn sống tiếp.” Đáy lòng Thắm Hoành như có dòng nước ấm chậm rãi chảy qua.

A Uyển biết quan tâm hẩn.

Mặc dù Thắm Hoành biết A Uyển có tâm, cũng biết A Uyển có tình với mình, nhưng Thắm Hoành vẫn như trước đây, không xác định được A Uyển dành tình cảm gì cho mình. Nhưng dù như nào, A Uyển nguyện ý ở lại bên cạnh hẩn đã là đủ rồi, huống chi bây giờ bọn họ còn có một đứa con.

Ủ ấm tay của Tiêu Uyển xong, Thắm Hoành lại bắt đầu ủ ấm chân Tiêu Uyển.

Hai người thay đổi tư thế.

Tiêu Uyển nằm trên giường, Thắm Hoành ngồi xôm bên cạnh Tiêu Uyển, hai tay cầm cổ chân mảnh khảnh, thật cẩn thận để trước ngực mình. Lúc này Thắm Hoành chỉ mặc một chiếc áo mỏng, mà cổ áo lại mở rộng, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ cùng lồng ngực trắng nõn, còn có hai điểm đỏ thắm như ẩn như hiện.

Tiêu Uyển nhìn chân mình và lồng ngực Thắm Hoành không chớp mắt.

Mặt nàng đột nhiên đỏ bừng.

Thắm Hoành chú ý tới, hẩn cúi đầu nhìn, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng hai người mây mưa trên chiếc giường này, bụng đột nhiên nóng lên, lại nhìn vào A Uyển đang gần kề trước mắt, Thắm Hoành nuốt một ngụm nước bọt.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, trong phòng im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Thắm Hoành muốn A Uyển, rất muốn rất muốn. Nhưng bây giờ thì không được, A Uyển còn đang ở cử, hơn nữa... Hẩn không biết rốt cuộc A Uyển có nguyện ý hay không. Hẩn chưa bao giờ muốn miễn cưỡng A Uyển chuyện gì cả.

Cuối cùng Thắm Hoành vẫn mở mắt ra trước, hẩn đặt chân A Uyển vào trong chăn, mặt không đổi sắc nói:

“Đêm đã khuya, chúng ta ngủ đi.”

Tiêu Uyển do dự, cuối cùng vẫn “Dạ”, chỉ là đáy lòng có hơi thất vọng. Nàng còn tưởng sư phụ sẽ hôn nàng, nhưng sư phụ không có.

Nghĩ rằng trong lòng sư phụ vẫn để tâm chuyện nàng và Tư Mã Cận Du.

“Sur phụ, ngày mai đặt cho con một cái tên đi, đặt tên mụ trước, vài năm nữa lại đặt tên.”

“Được.”

...

Mỗi ngày, Thảm Hoành đều dậy rất sớm làm đồ ăn sáng cho A Uyển. Từ sau khi A Uyển sinh con ra, thân thể rõ ràng yếu hơn trước không ít, giờ đây Thảm Hoành lại phải tốn công vào làm được thiện.

Chẳng qua hôm nay Thảm Hoành còn một chuyện cần làm, chính là đặt tên.

Đêm qua trước khi ngủ, A Uyển nói muốn đặt tên cho con, đặt tên là việc hao tâm tốn sức. A Uyển sau khi sinh vẫn chưa khôi phục cơ thể hoàn toàn, không nên suy nghĩ quá nhiều. Kết quả là, Thảm Hoành gọi tâm phúc của mình.

Tâm phúc Thái tử nhin nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đưa được Thái tử phi an toàn đến bên Thái tử.

Tâm phúc Thái tử nghĩ thầm Nay Thái tử cuối cùng cũng thành gia, con cũng có rồi, tiếp theo nên lập nghiệp! Thái tử điện hạ, cứ việc sai tiểu nhân xông pha khói lửa ạ[1], tiểu nhân chắc chắn sẽ cúc cung tận tụy tới chết!

[1] Xông pha khói lửa: dùng để bày tỏ quyết tâm và nguyện vọng không để ý nguy hiểm, phấn đấu quên mình.

Thảm Hoành trầm ngâm một lát, “Đi bảo Mộ Dung thái phó đặt vài tên mụ may mắn dễ nghe cho con gái.”

Tâm phúc Thái tử vô cùng chua xót!

Thái tử điện hạ đây là vừa phải chịu đựng Thái tử phi vừa phải cố nhịn tiểu Quận chúa ư? Tiền đồ quả thực mệnh mông mà... Không! Hắn nghĩ chắc chắn bảo đồ giấu trên người Thái tử phi đã chạy sang người tiểu Quận chúa rồi! Thái tử điện hạ đây là muốn hy sinh cả đời mình đó.

Hiệu suất làm việc của tâm phúc Thái tử cực cao, đúng lúc Mộ Dung thái phó gần đây rất nhàn rỗi, tuyệt bút vung lên, hàng loạt tên mụ hiện lên giấy. Tâm phúc Thái tử cầm đến trước mặt Thảm Hoành.

Thảm Hoành nhìn lên, nói: “Mấy cái này cũng không tồi.”

Tâm phúc Thái tử gạt đầu, “Tiểu nhân thấy hai chữ Châu Châu rất hay, mình châu bảo châu như châu như bảo, gọi lên nghe cũng lưu loát.”

Thảm Hoành nói: “Khó tránh khỏi có chút tầm thường, thật ra ta thấy Kiều Kiều không tồi, ánh trăng sáng trong, rất nghệ thuật.”

Tâm phúc Thái tử nói: “Vẫn là Thái tử điện hạ anh minh.”

Thảm Hoành làm bữa sáng trước, nói: “Cầm giấy này đi đi, để A Uyển chọn một cái.”

Tâm phúc Thái tử vội nói: “Đồ ăn sáng để tiểu nhân bụng đi ạ.”

Thảm Hoành cười lắc đầu, “Không cần, đồ của A Uyển ta không thể không cẩn thận.”

“Tiểu nhân hiểu ạ.” Thái tử điện hạ, Thái tử phi mới là Châu Châu của người ấy! Ai dám ở trong phủ Thái tử hạ độc Thái tử phi chứ...

Khi Tiêu Uyển đang ăn sáng, Thảm Hoành lại cười nói: “Đêm qua không phải A Uyển nói muốn đặt tên cho con chúng ta à? Ta bảo Mộ Dung thái phó nghĩ vài cái, nàng nhìn xem có thích cái nào không, nếu không thích, ta lại nghĩ cái khác.”

Nói xong, hắn cho tâm phúc ánh mắt ra hiệu.

Tâm phúc Thái tử cung kính đặt một cái khay lên bàn gỗ lim, ở trên đặt ngay ngắn vài tờ giấy viết thư.

Tiêu Uyển nhìn cẩn thận, bỗng nhiên cười nói với Thảm Hoành: “Mấy cái này cũng không tồi.”

Đáy mắt Thảm Hoành đầy ý cười, “Ta cũng cảm thấy không tồi.”

Tiêu Uyển cầm giấy có viết hai chữ “Kiều Kiều”, nói: “Tên này rất hay, chỉ là trắng sáng quá sẽ có vài phần trong trẻo lạnh lùng.”

Thảm Hoành cười nói: “A Uyển nói có lý, trong trẻo lạnh lùng không hợp với con chúng ta.”

Tâm phúc Thái tử yên lặng liếc nhìn Thảm Hoành một cái.

Ánh mắt Tiêu Uyển bỗng nhiên nhìn vào tờ giấy cuối cùng trên khay, nàng ngập tràn tươi cười, “A, Châu Châu này rất hay. Sur phụ, chàng nói có phải không?”

Tâm phúc Thái tử lại yên lặng liếc nhìn Thảm Hoành cái nữa.

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc nói: “Ta cũng cảm thấy rất hay, mình châu bảo châu như châu như bảo, gọi lên nghe cũng rất lưu loát, cũng không quá tầm thường, rất thích hợp với con chúng ta.”

Tâm phúc Thái tử rơi lệ đầy bụng ——

Trên người Thái tử phi chắc chắn có giấu đồ còn lợi hại hơn bảo đồ! Phải, nhất định là vậy!

Phiên Ngoại Cuộc Sống Ngọt Ngào (2) Sau khi A Uyển hết ở cũ, luôn luôn buồn rầu một việc —— Chính là vì sao sư phụ không chịu chạm vào nàng. Rõ ràng đã hết ở cũ, nhưng mỗi đêm đi ngủ sư phụ đều rất quý cù, nhiều nhất cũng chỉ ôm nàng một cái, ngay cả hôn nàng một cái cũng không có. Đêm qua tay nàng lên sờ vào ngực chàng, kiều khích vẽ vài vòng tròn, nhưng sư phụ lại chỉ cầm tay nàng mà không làm gì hết.

Thẩm Hoành cũng hơi buồn rầu một chuyện.

Hắn rất nhớ cơ thể A Uyển, cùng với loại sát chặt hưng phấn ấy. A Uyển cũng đã hết ở cũ, nhưng nhìn A Uyển lại không muốn cá nước thân mật chút nào, nàng rất ít chủ động chạm vào hắn. Lần chủ động duy nhất cũng là đêm qua, tay nàng lại lạnh cóng, chịu không nổi mới sờ vào ngực hắn để sưởi ấm. Hắn nắm rất lâu không nỡ thả ra, rất muốn nắm ngón tay này chậm rãi dịch xuống...

Nhưng... hắn không dám, sợ A Uyển sẽ biết mình mãnh liệt đến suýt nhấn chìm nàng, cũng sợ A Uyển biết mình mỗi đêm đều luôn muốn nàng hết lần này đến lần khác trong đầu, còn dùng đủ cách để liếm mỗi tác da tác thịt trên người nàng.

Chờ hai người đều cùng tự buồn rầu nửa tháng, A Uyển hết nhận được rồi.

Lúc này đã là buổi chiều, sau khi A Uyển dỗ Châu Châu ngủ, liền đi tìm Thẩm Hoành.

Nàng hỏi Bích Dung: “Giờ nào rồi?”

Bích Dung nói: “Sắp giờ Dậu[1] ạ.”

[1] Giờ Dậu: từ 5 – 7 giờ tối.

Giờ này, chắc sư phụ đang ở nhà bếp làm được thiện cho nàng. Tiêu Uyển chỉnh lại xiêm y, lấy lăng hoa kính ra soi, Bích Dung nhẹ giọng cười nói:

“Dù Công chúa như thế nào, Thái tử điện hạ cũng sẽ không ghét bỏ ạ.”

Tiêu Uyển “Ừm” một tiếng, “Muội nói có lý.” Sư phụ quả thật sẽ không ghét bỏ nàng, chẳng qua sư phụ mãi không chạm vào nàng chắc là có lý do riêng, mà nửa tháng này, sư phụ cũng chưa từng nhắc tới Tư Mã Cần Du, chắc sư phụ vẫn còn để ý.

Trong mấy tháng nàng trúng bí thuật, ai cũng không biết nàng với Tư Mã Cần Du rốt cuộc có cá nước thân mật hay chưa.

Sư phụ cũng chưa từng hỏi nàng.

Nàng biết dù một người nam nhân có rộng lượng cỡ nào, thì ít nhiều gì cũng để ý loại chuyện này. Nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ cực kỳ để ý. Tiêu Uyển bèn quyết định hôm nay sẽ nói rõ với Thẩm Hoành.

Tiêu Uyển đi vào nhà bếp.

Mỗi lần đầu bếp thấy Tiêu Uyển thì đều chua xót cảm khái, vốn là người hầu của phủ Thái tử, ai ngờ Thái tử điện hạ lại thông thạo trù nghệ, từ khi Thái tử phi trở về thì hẳn liền không có đất dụng võ ở nhà bếp.

Một thân trù nghệ thông thạo của hắn lại chỉ có thể cống hiến cho thị vệ và nha hoàn trong phủ, còn có con chó Vương Tài nữa!

“Thái tử đâu?”

Đầu bếp âm u đáp: “Đi vườn đào hái hoa đào, nói là làm đào, tâm, tô cho Thái tử phi ngài ạ!”

Tiêu Uyển cũng không nghe ra đầu bếp nói gì không ổn, nàng nghe xong liền hơi gật đầu đi về phía vườn đào. Khi đi tới vườn đào, quả nhiên đã thấy Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành đứng trước một gốc đào, năm ngón tay thon dài trắng nõn xuyên qua đám hoa đào màu hồng phấn, khi nhặt một đóa hoa màu hồng đào, vừa mới nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên, Thẩm Hoành liền ngược mắt nhìn.

Mà cảnh này rơi vào mắt A Uyển chính là mỹ nam mỉm cười nhặt hoa dưới gốc đào.

“A Uyển, sao lại...”

Còn chưa nói hết, Tiêu Uyển đã bước ba bước thành hai bỏ nhào về phía trước.

Thẩm Hoành chấn động, sợ sẽ làm A Uyển ngã, hai tay vội đỡ eo A Uyển, cả người dán chặt lên cây đào, giò trúc trong tay rớt xuống, hoa đào rơi ra.

A Uyển ngửa cổ, “Sư phụ, A Uyển nhớ chàng.”

“Ta...” Thẩm Hoành muốn nói ta cũng rất nhớ nàng, nhưng ngay sau đó A Uyển lại nói: “Chúng ta nói chuyện về Tư Mã Cận Du nhé.”

Đôi chủ đề như vậy làm Thẩm Hoành cũng không kịp trở tay, nhưng Thẩm Hoành vẫn chiều A Uyển, hẩn cúi đầu nhìn A Uyển, “Được.”

A Uyển đánh một canh bạc.

“Có phải chàng vẫn đề tâm chuyện giữa thiếp và Tư Mã Cận Du?”

“Chuyện gì?”

A Uyển nói: “Mấy tháng thiếp bị Mãn Kỳ hạ bí thuật không chế phải làm phu thê với Tư Mã Cận Du, thiếp biết sư phụ chắc chắn vẫn đề tâm chuyện đó, thiếp...”

Không ngờ Thẩm Hoành lại ngắt lời nàng.

“Ta biết không có.”

“Hả?” Tiêu Uyển giật mình.

Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, hẩn sờ sờ đầu A Uyển, “Mãn Kỳ từng nói cho ta biết, năm tháng đầu hạ bí thuật thì Tư Mã Cận Du không thể sinh hoạt vợ chồng với nàng. Nàng chưa đến năm tháng đã trở lại bên ta, sao có thể có chuyện với Tư Mã Cận Du chứ? Vả lại, nàng có còn nhớ khi chúng ta ở Nam triều, ta đã từng nói gì với nàng không?”

Tiêu Uyển nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu.

Thẩm Hoành từng nói nhiều lần, nàng không thể nhớ được nhiều như vậy.

Thẩm Hoành cười nói: “Nhớ không được cũng không sao, ta lại nói cho nàng nghe lần nữa cũng được. Chỉ cần nàng còn sống, đó là điều tốt nhất ông trời đã cho ta. Nên dù có xảy ra chuyện gì, ta có lẽ cũng sẽ để tâm một tí, nhưng cũng qua nhanh thôi. Ta chỉ muốn nàng còn sống, vậy là đủ rồi.”

“Đứa bé kia...”

“Do cái đêm ta uống rượu say, đúng không?”

Tiêu Uyển giật mình, “Sao chàng biết được?”

Thẩm Hoành nói: “Tuy ta chết giả trong nửa năm, nhưng nàng nói câu nào ta cũng nghe thấy.”

Tiêu Uyển cắn cắn môi, “Vậy...”

Thẩm Hoành ôm eo Tiêu Uyển thật chặt, giọng trầm xuống, “Vậy cái gì?”

“Vậy sao chàng không chạm vào thiếp! Đêm qua thiếp cũng chủ động rồi, chàng lại vẫn thờ ơ! Hay chàng ghét bỏ thiếp sinh con xong nhìn không đẹp!” Câu cuối cùng là Tiêu Uyển giận quá mới lỡ lời.

Thẩm Hoành vừa nghe, ánh mắt lập tức thâm thúy hẳn.

Tay hẩn hơi run run, giọng khàn khàn hỏi: “Ý nàng đêm qua không phải như ta nghĩ?”

Tiêu Uyển sáng giọng: “Ai biết đêm qua chàng nghĩ cái gì!”

“A Uyển, ta...”

Ta nhìn không được...

Ta cái gì? Tiêu Uyển đang muốn hỏi, còn chưa nói ra đã bị Thẩm Hoành nuốt vào miệng, đầu lưỡi Thẩm Hoành đảo qua hàm răng A Uyển, sau đó luồn vào miệng nàng, dây dưa triền miên với nàng.

A Uyển bị hôn đến nóng người, hai tay cũng không kìm nổi mà đặt lên vai Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành rút lưỡi về, dùng sức mút cánh môi A Uyển, như đang nhắm nháp món ăn ngon nhất trần gian. A Uyển cũng yêu môi Thẩm Hoành nhất, cảm giác được Thẩm Hoành đang mút môi mình, nàng mở mắt ra.

Vừa mở mắt, đã rơi thẳng vào đôi mắt thâm thúy tràn ngập mãnh liệt của Thẩm Hoành.

A Uyên cảm thấy Thẩm Hoành không cần làm gì cả, chỉ riêng đôi mắt này cũng đủ để nàng nhũn cả người, nàng thậm chí có thể cảm giác được Thẩm Hoành như muốn nuốt nàng vào bụng.

A Uyên đã có vài lần kinh nghiệm, nên cũng không thấy thẹn, hơn nữa trước kia cũng xem nhiều thoại bản, nên cũng tích cực chuyện nam nữ. Nàng kiễng mũi chân, hai tay đặt trước ngực Thẩm Hoành, nhẹ nhàng cắn môi dưới của Thẩm Hoành.

“Sur phụ, hay chúng ta ở trong này...”

Còn đang ngân nga kéo dài, ngón tay A Uyên còn nhẹ nhàng chạm vào cần cổ trơn bóng của Thẩm Hoành, nàng thè lưỡi liếm môi hắn, ngón tay cũng đồng thời vẽ một vòng tròn trên cổ.

Giọng Thẩm Hoành khàn đến không tin được.

“Người nàng...”

A Uyên đẩy Thẩm Hoành ra, làm bộ tức giận nói: “Lúc này mà chàng còn chú ý người thiếp, đúng là mị lực của thiếp chưa...” Chữ “đủ” còn chưa nói ra, đã có lực đạo giữ chặt tay nàng.

Trời nghiêng đất chuyển, Tiêu Uyên đã bị Thẩm Hoành đè lên cây đào.

Hắn liếm cắn xương quai xanh của Tiêu Uyên, hai tay cũng không rảnh rồi mà linh hoạt vói vào trong vạt áo, cầm vật đầy đặn một tay kia cách cái yếm, ngón tay cũng thuận theo tự nhiên mà nheo quả đấm trên đỉnh.

Một con tê đại truyền khắp người Tiêu Uyên.

Nàng chỉ cảm thấy hai chân hơi nhũn ra, như có dòng nước ướt át chậm rãi chảy ra từ giữa hai chân.

Nàng nhịn không được mà rên thành tiếng.

Nghe thấy A Uyên rên, Thẩm Hoành càng thở gấp, càng ra sức trêu đùa cơ thể A Uyên. Áo lót của Tiêu Uyên cũng không biết đã còi ra một nửa thì khi nào, lộ ra bờ vai nhẵn bóng, trên yếm mỏng còn mơ hồ thấy được hai quả đang nhô lên.

Thẩm Hoành bỗng nhiên cúi đầu cắn, ra sức mút vào, nhẹ nhàng gặm cắn.

A Uyên khẽ rên, “Ưm... A...”

Thẩm Hoành lại hôn môi A Uyên, tay trái vói vào yếm, nhưng lại không cầm hai thứ đầy đặn kia, mà nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt ve.

A Uyên bị hôn đến thở hổn hển, chỉ cảm thấy giữa hai chân ướt sũng, lại thấy trong người trống rỗng.

“Sur phụ, thiếp... thiếp muốn...”

Thẩm Hoành khẽ cười một tiếng, “Không vội.”

A Uyên cắn bả vai Thẩm Hoành một cái, “Thiếp vội.”

“Được, nàng vội, ta sẽ theo ý nàng.” Thẩm Hoành ôm Tiêu Uyên, đặt lưng của nàng tựa vào thân cây, hai chân vòng qua eo mình. Giờ phút này ánh mắt Tiêu Uyên như nổi lên một tầng sương mù.

Tiêu Uyên ôm cổ Thẩm Hoành, “Sur phụ...”

Thẩm Hoành một tay nâng hông A Uyên, ngón tay thuận tiện kéo tiết khô của Tiêu Uyên xuống, khi trông thấy rùng cây ướt sũng sâu thẳm, hắn nuốt một ngụm nước bọt thật to.

“Sur phụ...”

Thẩm Hoành bỗng nhiên lại hôn môi Tiêu Uyên, giữa môi răng của hai người lại xảy ra va chạm kịch liệt.

Cùng lúc đó, tay Thẩm Hoành gạt rùng cây sâu thẳm ra hai bên, nhét thẳng vào hành lang ẩm ướt ẩm áp. “A...” Tiêu Uyên nhịn không được mà rên lên, Thẩm Hoành lại chặn môi của nàng.

Khi Tiêu Uyên bị hôn đến choáng váng mơ hồ, bỗng nhiên có vật nóng bỏng rắn chắc hoàn toàn tiến vào.

“A Uyên, ta chờ lúc này đã lâu lắm rồi.” Hắn chờ lúc hai người đều yêu nhau đã lâu lắm rồi. Nay cuối cùng cũng đợi được, những chuyện đã qua đều không là gì cả.

Tiêu Uyên ngửa cổ.

Cây đào sau lưng vì hai người ra sức tấn công mà rơi hoa xuống, rõ ràng là màu hồng phấn, nhưng lúc này lại thấy kiêu diễm và ái muội.

A Uyển nghĩ thầm: Có thể cùng sư phụ vu sơn dưới cây đào, đúng là chuyện hạnh phúc.

Phiên ngoại cuộc sống ngọt ngào (3)Thẩm Hoành lo lắng Tiêu Uyển sẽ không chịu nổi, nên hai người cá nước thân mật một lần liền ngừng lại. Tiêu Uyển thở hồng hộc ghé vào vai Thẩm Hoành, hai chân vẫn vòng eo Thẩm Hoành, Thẩm Hoành cũng giữ chắc hông nàng.

“Mệt à?”

A Uyển khẽ cười nói: “Sư phụ nghĩ thiếp yếu vậy chắc? Chẳng qua...” Hai chân của nàng mới thả xuống, cả người liền mềm nhũn, Thẩm Hoành đứng lúc ôm chặt eo nàng, khẽ cười thành tiếng, “Xem nàng kia.”

Tiêu Uyển lại ghé vào lòng Thẩm Hoành lần nữa.

Nàng xấu hổ nói: “Đội ra ngoài gặp Bích Dung với Lê Tâm, chắc chắn sẽ bị hai người đó cười cho coi.”

Thẩm Hoành tràn ngập nhu tình, nói: “Không ai dám chê cười nàng cả.” Nói xong, Thẩm Hoành kéo ngoại bào treo trên ngọn cây xuống đắp lên người A Uyển, che kín người nàng rồi ôm nàng lên.

“Đêm nay sẽ bù cho nàng.”

Tiêu Uyển ôm cổ Thẩm Hoành, mỉm cười ghé vào tai hắn, “Thiếp tưởng sư phụ sẽ nói sáng mai dậy chạy quanh phủ Thái tử hai mươi vòng cơ. Nhớ năm đó, sư phụ dữ với A Uyển quá à.”

Thẩm Hoành đỏ mặt, “Khi đó ta cũng chỉ lo lắng cho nàng thôi.”

Tiêu Uyển thấy Thẩm Hoành đỏ mặt, nhất thời nổi hứng nhẹ nhàng thổi thổi bên tai Thẩm Hoành, “Quả nhiên làm vợ chồng là khác ngay, không tính kiếp trước, kiếp trước sư phụ nghiêm khắc với A Uyển lắm, hờn tí là bắt thiếp chép sách thuốc, hồi đó thiếp ghét chép sách thuốc nhất.” Hơi ngừng một chút, A Uyển nổi hứng chơi ác, khẽ nhếch môi cắn vành tai Thẩm Hoành, đầu lưỡi mềm mại liếm một cái, “Sư phụ, sau này chàng chọc thiếp không vui, thiếp cũng phạt chàng chép sách thuốc nhé?”

Tai Thẩm Hoành cũng giống A Uyển, đều cực kỳ mẫn cảm.

Tiêu Uyển như vậy, Thẩm Hoành chỉ thấy máu dồn hết lên não, lỗ tai nháy mắt đỏ như tôm luộc, tà hoả chưa dập hết lúc này lại hưng hực bốc cháy.

Thẩm Hoành khàn giọng.

“A Uyển, đừng nghịch.”

Tiêu Uyển thấy đạt được mục đích, bèn cười rục rờ, “Sư phụ còn chưa trả lời thiếp đâu.”

“Cái gì?”

Tiêu Uyển thả vành tai của Thẩm Hoành ra, giận dỗi: “Sư phụ không tập trung nghe thiếp nói.”

Thẩm Hoành cúi đầu cười, mở môi của A Uyển một cái, “A Uyển không vui, phạt vì phụ chép sách thuốc nhé?”

A Uyển mở to mắt.

Thẩm Hoành nói: “Mỗi câu mỗi chữ A Uyển nói, ta đều nhớ rõ ràng.”

...

Tiêu Uyển quyết định cải thiện cơ thể của mình, hôm sau ngủ dậy cũng không cần Thẩm Hoành thúc giục đã chạy quanh phủ Thái tử. Thấy A Uyển chủ động cải thiện bản thân, Thẩm Hoành cũng rất vui mừng.

Nhưng từ từ, Thẩm Hoành chỉ thấy khổ không thể tả.

A Uyển mỗi ngày chạy vòng quanh phủ Thái tử mười vòng, hết mười vòng, A Uyển liền thở hồng hộc mệt không chịu nổi, vừa mới lên giường đã ngủ. Thẩm Hoành nhìn lâu như vậy cuối cùng mới giải được một ít trong vườn đào, tính để A Uyển nghỉ mấy ngày rồi tiếp lần nữa, không ngờ A Uyển lại chạy thành nghiện, nàng chạy liên tục một tháng trời.

Trong một tháng này, Thẩm Hoành nhìn A Uyển ngủ say bên cạnh mà chỉ biết ngâm ngùi đứng dậy ngâm nước lạnh, sau đó qua phòng bên cạnh dỗ Châu Châu, sợ Châu Châu khóc sẽ phá giấc ngủ của A Uyển.

Hôm sau tỉnh dậy, Thẩm Hoành lại đi làm đồ ăn sáng cho A Uyển như thường lệ.

Tầm này A Uyển đã tỉnh dậy chạy bộ, hôm nay lại vẫn nhắm mắt ngủ. Thắm Hoành nhìn A Uyển, lúc này A Uyển đã lim dim mở mắt nói:

“Sư phụ, hôm nay thiếp không chạy bộ.”

Thắm Hoành vui vẻ trong lòng.

Không chạy bộ đồng nghĩa với tối nay A Uyển sẽ không ngủ sớm.

A Uyển không ngủ sớm đồng nghĩa với tối nay có thể mây mưa với nhau!

Mắt Thắm Hoành sáng lên, trong đầu phát sáng như ánh mặt trời tháng Bảy tháng Tám. Hắn cúi đầu hôn hai má A Uyển, giọng không che lấp được vui sướng, “Được.”

Cửa phòng vừa đóng, Tiêu Uyển liền mở đôi mắt tỉnh như sáo không buồn ngủ.

Nàng ngồi dậy, duỗi thắt lưng, mắt sáng lên.

Nàng vát và một tháng vì ngày hôm nay!

Lần trước làm trong vườn đào, nàng đã đánh giá cao bản thân, cứ tưởng ít nhất cũng được hai ba lần, không ngờ lại yếu đến mức một lần cũng chịu hết nổi. Lần này A Uyển muốn tẩy sạch sỉ nhục!

Chuyện nam nữ này, A Uyển thích tư thế nữ trên nam dưới nhất.

Nhưng A Uyển biết tư thế này nếu nhà gái yếu quá sẽ không làm được, nên nàng mới tự giác cải thiện bản thân. Tối nay sẽ kiểm nghiệm thành quả một tháng nay.

...

Khi Lê Tâm và Bích Dung hầu hạ Thắm Hoành cùng Tiêu Uyển dùng đồ ăn sáng, đều cảm thấy hôm nay Thái tử điện hạ và Công chúa hơi lạ, hai người đều ý cười đầy mặt, nhưng trong ý cười lại pha thêm cái gì đó.

Nhất là khi ánh mắt Công chúa nhìn đến Thái tử điện hạ liền phát ra khí thế ép buộc, Thái tử điện hạ lại vẫn trước sau như một nhìn Công chúa bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, thâm sâu thâm kín.

Và lại hai người đều nhìn nhau cười ngây ngô, khiến Lê Tâm và Bích Dung thấy khó hiểu.

Lê Tâm cùng Bích Dung liếc nhìn nhau một cái.

—— Thái tử điện hạ và Công chúa làm sao vậy?

Ăn sáng xong, Thắm Hoành hiếm khi không ở bên A Uyển, mà nói với A Uyển: “Ta đi Tàng thư các đọc sách.”

Thắm Hoành vừa rời đi, Lê Tâm đã lên hỏi: “Công chúa, người cãi nhau với Thái tử điện hạ hả? Bình thường Thái tử điện hạ muốn đọc sách nào là sai người mang từ Tàng thư các qua đây mà?”

A Uyển cười tủm tỉm nói: “Muội nghĩ nhiều quá rồi.”

Sư phụ rời đi cũng tốt, cũng đỡ phải bịa lý do để rời sư phụ. A Uyển rời bàn, hỏi: “Đi xem sư phụ đi Tàng thư các nào?”

Trong phủ Thái tử có rất nhiều sách, tổng quản liền chia làm hai cái. Một cái ở phương Bắc, một cái ở phía Nam, gọi là Bắc thư các và Nam thư các.

Rất nhanh, Bích Dung đã trở lại.

“Bẩm Công chúa, Thái tử điện hạ đi Bắc thư các ạ.”

A Uyển nghe xong, liền nói: “Ta nhớ rõ tổng quản mới mua về không ít thoại bản, ta đi Nam thư các đọc. Các muội không cần đi theo.”

Lê Tâm cùng Bích Dung lại liếc nhau cái nữa.

—— Thái tử điện hạ và Công chúa rốt cuộc bị sao vậy?

...

Trong Bắc thư các, Thắm Hoành đang dựa vào giá sách, trong tay lật xem một quyển sách bìa xanh. Hắn cực kỳ nghiêm túc, ngón tay nhẹ nhàng lật trang sách.

Tâm phúc Thái tử gần đây rất rảnh rỗi, hôm nay gặp Thái tử điện hạ khó có dịp không ở bên Thái tử phi mà chạy tới Bắc thư các, trong lòng liền nóng

lên —— Thái tử điện hạ cuối cùng cũng không vòng quanh Thái tử phi nữa.

Tâm phúc Thái tử rất giỏi khinh công.

Thấy Thảm Hoành cho mọi người lui, chỉ một mình ở trong Bắc thư các, chắc Thảm Hoành đang muốn mưu tính chuyện đại sự gì đây.

Hắn lén trèo lên nóc nhà, lại lén mở ngói ra, cuối cùng lén nhìn vào trong. Nhìn thấy Thảm Hoành im lặng lật sách, vẻ mặt chuyên chú, mà hai má lại hơi ửng hồng.

Tâm phúc liền kích động không kiềm chế được.

Thái tử điện hạ quả nhiên đang mưu tính đại sự mà, nhìn vẻ mặt này, chắc chắn đang nghĩ đến tuyệt thế diệu kế mà!

Tâm phúc cảm thấy nỡ mẫn liền đẩy ngói lại, khi dùng khinh công đáp xuống đất, mới nghe thấy Lê Tâm và Bích Dung đang đi ngang qua nói chuyện

“Công chúa đi Nam thư các, Thái tử điện hạ đi Bắc thư các, rốt cuộc muốn làm gì đây?”

“Chắc tình thú vợ chồng đây mà.”

Ồ? Vị Thái tử phi nạm vàng khảm bạc còn có đồ lợi hại hơn tâng bảo đồ đang ở Nam thư các?

Tâm phúc quyết định đi thăm dò, bèn dùng khinh công nhảy đến Nam thư các. Nhưng tâm phúc nghĩ Thái tử phi chưa từng tập võ, nên hắn trực tiếp dựa sát cửa sổ.

Vừa nhìn vào, quả nhiên đã thấy Thái tử phi đang ngồi trước bàn.

Nhìn hình bóng này thật đoan trang.

Tâm phúc nghĩ thầm: Không lẽ Thái tử phi đòi tính?

Hắn ngừng thở, lặng lẽ nhảy lên xà ngang, cúi đầu nhìn xuống, mặt Thái tử phi ửng hồng, tay hơi run run. Tâm phúc tò mò, lại nhìn thêm vài lần, đúng lúc Tiêu Uyển hạ sách xuống, duỗi lưng một cái.

Tâm phúc thấy rõ trang sách đang mở.

Mặt tâm phúc đỏ ngay lập tức!

Hắn biết Thái tử phi không đứng đắn mà! Ban ngày ban mặt mà lại chui vô Thư các xem đông cung đồ! Xấu hổ quá! Xấu hổ quá đi!

Tâm phúc đỏ mặt rời khỏi Nam thư các.

Mà lúc này Thảm Hoành đang ở Bắc thư các cũng hạ sách xuống, hắn từ từ thở ra, khi đặt sách về lại giá, không cẩn thận lỡ tay rớt xuống.

Đúng lúc có cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, trang sách bị gió thổi qua hiện ra tờ đầu tiên, trong đó vẽ hai người đang khoả thân, cơ thể họ đang dính chặt vào nhau.

Thảm Hoành mặt không đổi sắc cúi người nhặt lên.

...

Ban đêm, A Uyển đã sớm tắm rửa thơm phức, phủ thêm áo lụa mỏng rồi chui vào chăn gấm. Nàng còn dặn Lê Tâm và Bích Dung tối nay mang Châu Châu ngủ, để ngừa nửa đêm khóc quấy hai người.

Thảm Hoành mang trái tim nhộn nhào vào phòng liền thấy Tiêu Uyển đã yên tĩnh nằm trên giường.

Hắn nhất thời hơi thất vọng.

Cứ tưởng tối nay A Uyển sẽ không ngủ sớm cơ.

Nhớ tới cảnh kiều diễm trong đông cung đồ hôm nay đã xem, Thảm Hoành nhất thời cảm thấy bụng trưởng không chịu nổi.

Thảm Hoành vừa tiến vào là Tiêu Uyển đã nghe thấy tiếng bước chân, nàng vốn muốn chờ Thảm Hoành đến gần liền nhào qua, không ngờ tiếng bước chân lại cách xa dần, sau đó lại vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Tiêu Uyển khó tránh khỏi có chút uể oải, đợi lát nữa không thấy Thảm Hoành vào thì nàng sẽ đi tìm hắn.

Nàng thuận tay lấy áo choàng, phủ vào rồi chuẩn bị đi tìm Thảm Hoành. Vừa mới đi tới cửa, đang muốn đẩy cửa thì cửa đã mở ra, Thảm Hoành giật

mình đứng trước cửa, trên mặt còn có bọt nước chưa kịp lau khô.

“A Uyển, nàng...”

Còn chưa nói hết, Tiêu Uyển đã hỏi: “Sư phụ đi đâu vậy?”

Thẩm Hoành thấy Tiêu Uyển mặc đồ mỏng manh, sợ nàng đứng cạnh cửa sẽ bị lạnh liền kéo nàng vào phòng, vừa đụng vào tay A Uyển, trong lòng Thẩm Hoành chỉ thấy mềm nhũn, bàn tay mềm mại nhỏ bé như không có xương tủy như lông chim phe phẩy gãi vào tim hắn, mà tối nay trên người A Uyển lại có mùi hương không giống ngày thường, Thẩm Hoành sát lại ngửi, “Nàng đổi hương liệu?”

Tiêu Uyển “Dạ”, rồi nàng bỗng nhiên vươn tay sờ mặt Thẩm Hoành, khi chạm vào bọt nước, nàng hơi ngần ra.

Thật lạnh.

Trong lòng Thẩm Hoành đã hơi ngứa, nay Tiêu Uyển vừa chạm tay vào, trường nóng vừa khó nhịn xuống lại bùng lên, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng mịn kia, cổ trường nóng càng mãnh liệt hơn.

Hắn né tay Tiêu Uyển. Nếu cứ như vậy, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà ăn A Uyển sạch sẽ mất! Nhưng thấy A Uyển sợ sệt, hình như cũng không có ý muốn cá nước thân mật với hắn.

Thẩm Hoành vẫn luôn để ý Tiêu Uyển, ở trong lòng Thẩm Hoành, Tiêu Uyển là đồ sứ nhẹ nhàng chạm vào là có thể bể.

A Uyển không có ý đó, Thẩm Hoành cũng chỉ biết chịu đựng.

Hắn rũ mắt, “Ta làm rót đồ ở ngoài...” Nói xong, Thẩm Hoành chuẩn bị ra ngoài gọi thêm gáo nước lạnh nữa.

Nhưng khi Thẩm Hoành xoay người, Tiêu Uyển lại khẽ cười thành tiếng.

“Sư phụ muốn ra ngoài tắm nước lạnh hả?”

Thẩm Hoành ngớ ra.

Tiêu Uyển ra vẻ vô tội nháy mắt mấy cái, “Nương tử đang ở trước mặt, sư phụ cần gì phải bỏ gần tìm xa? Một tháng này đúng là hơi cực cho sư phụ, nhưng hôm nay A Uyển tính bồi thường cho sư phụ...”

Nàng khẽ liếc nhìn chỗ đã ngừng rất cao của Thẩm Hoành, cười tủm tỉm xoay người, nhẹ nhàng bước tới giường.

Mới vừa đi được hai bước, Thẩm Hoành đã như con gió quét qua, Tiêu Uyển chỉ cảm thấy dưới chân hư vô, cả người đã bị Thẩm Hoành bế lên, chớp mắt đã ở trên giường.

Tiêu Uyển dở khóc dở cười, “Thì ra sư phụ vội đến vậy, vài bước thôi mà sư phụ cũng phải dùng khinh công...”

“A Uyển.” Thẩm Hoành khàn giọng gọi một tiếng.

“Dạ?”

Thẩm Hoành ôm eo Tiêu Uyển thật chặt, “Tối nay... thật sự có thể?”

Tiêu Uyển liền biết sư phụ quá để ý mình, lúc này rồi mà còn hỏi có thể hay không... Nếu tối nay muốn chiếm thể thượng phong, phải để sư phụ thô bạo một tí mới được, chứ nàng nói gì sư phụ nghe cái đó thì không thú vị rồi.

Tiêu Uyển đảo mắt, nàng cân nhắc từ ngữ, “Sư phụ ới...”

Thẩm Hoành thở gấp vào vai A Uyển, giờ phút này tư thế của hai người chính là Thẩm Hoành đè lên người Tiêu Uyển.

A Uyển cào nhẹ lưng Thẩm Hoành, “Thật ra có lúc thiếp sẽ thích sư phụ... khụ... thô bạo một tí với thiếp... ừm, tất nhiên thiếp cũng không nói sư phụ dịu dàng không tốt, dịu dàng tất nhiên tốt lắm, nhưng... nhưng nếu sư phụ không cần lúc nào cũng lo lắng cho thiếp, thỉnh thoảng thô bạo một tí thì chắc chắn A Uyển sẽ càng thích sư phụ hơn.”

Ai da, lời này thật xấu hổ mà.

Nói xong, A Uyển cũng không dám nhìn thẳng Thẩm Hoành.

Tay Thẩm Hoành vẫn vuốt ve hông A Uyển, nghe thấy A Uyển nói lời này, ngón tay liền dừng lại. Trong lòng có một ngọn lửa nhỏ đang âm ỉ bốc cháy lên.

Thô bạo...

Thô bạo với A Uyển...

Trong đầu Thẩm Hoành bỗng dựng hiện ra hình ảnh —— Hai người khoả thân trần miên trên giường, va chạm kịch liệt, thờ dốc rên rỉ, giường đong đưa!

Rõ ràng hai người chưa làm gì, chỉ đề bình thường thôi, mà Tiêu Uyển lại có thể cảm giác được bầu không khí kiều diễm này, hình như có cái gì đó đang chậm rãi chảy xuống giữa hai chân.

Mà vật kia của Thẩm Hoành cũng trở nên nóng bỏng, thẳng tắp đặt giữa hai chân A Uyển.

Hai người đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

A Uyển ngược mắt, Thẩm Hoành cup mắt, ánh mắt hai người chạm vào nhau, như có tia lửa xẹt qua, nháy mắt lửa cháy lan cánh đồng!

Thẩm Hoành cúi đầu cắn môi A Uyển, giọng khàn vô cùng.

“A Uyển thích thô bạo một chút?”

A Uyển không trả lời, nàng chỉ chạm ngực Thẩm Hoành cách áo lót mỏng manh, sau đó mắt long lanh nhìn Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành biết đáp án của A Uyển.

Lúc này hán đã hưng phấn như một con dã thú! Trời mới biết Thẩm Hoành muốn mạnh mẽ ăn A Uyển từ đầu đến chân bao nhiêu lần! Hán không chút do dự vươn đầu lưỡi quấn lưỡi A Uyển, như điệu múa của giếng bão, không buông tha khe hở nào, chỉ ra sức đẩy đưa với khoang miệng nhỏ nhắn!

Tay hán cũng không rảnh rỗi, trực tiếp cởi áo choàng của A Uyển, khi hai tay xoa lên, Thẩm Hoành giật mình, không có áo lót, cũng không có áo yếm, chỉ có một áo lụa mỏng manh.

A Uyển không thích Thẩm Hoành dừng lại, liền ừ hừm kháng nghị.

Khi Thẩm Hoành muốn rời lưỡi nàng, A Uyển bỗng nhiên chủ động quấn lấy, cũng hơi dùng sức xoay người, A Uyển thành công đẩy ngã Thẩm Hoành, ngồi trên người Thẩm Hoành.

A Uyển rất đắc chí.

Lúc này, nàng mới rút lưỡi về, nhẹ nhàng cắn môi Thẩm Hoành một cái, rồi Tiêu Uyển ngồi thẳng, chỉ bạc trong miệng bị kéo thành độ cong giữa khoảng không thật mê người.

Nàng từ cao nhìn xuống Thẩm Hoành, vô cùng đắc chí nói: “Thiếp muốn ở trên.”

Thẩm Hoành cũng lúc sau mới nhìn rõ y phục trên người A Uyển, chỉ có áo lụa rất mỏng rất mỏng, bên trong là bóng loáng trắng nõn, không có yếm cũng không có tiết khô, màu đỏ trước ngực cùng tối tăm dưới bụng như ẩn như hiện.

Cảnh đẹp như vậy, làm Thẩm Hoành chết mê chết mệt.

Lại nhìn dáng vẻ bây giờ của A Uyển, Thẩm Hoành bỗng nhiên hiểu được, tối nay A Uyển đã lên kế hoạch trước. Hán thích kế hoạch này, nhưng càng thích dáng vẻ này của A Uyển!

Kẻ hèn này lại được thưởng thức cảnh đẹp bên trên, thật quá sung sướng mà.

“Được.”

Ồ, đáp ứng nhanh vậy? A Uyển cúi xuống, hai vật đầy đà dán vào ngực Thẩm Hoành, “Sư phụ không thấy ở dưới bề mặt hả?” Rõ ràng thoải bản đều nói như vậy...

Thẩm Hoành nghe A Uyển nói như vậy, liền hiểu nàng lại đọc thoải bản lung tung nữa rồi.

Hán nhìn không được vươn tay cầm vật đầy đà, đáp: “Không thấy.” Cảnh đẹp ở dưới cũng thật đẹp thật ngon... Nếu không phải người ở trên sẽ tổn sức hơn, Thẩm Hoành thật muốn sau này đều ở dưới. Còn bề mặt cái gì đó, ở trước mặt A Uyển thì Thẩm Hoành chẳng coi ra gì.

A Uyển hơi giận nói: “Haiz, sư phụ làm thiếp không có cảm giác thành tựu...”

Trong mắt Thẩm Hoành chứa ý cười.

“A Uyển muốn thế nào mới có cảm giác thành tựu...”

A Uyển nghĩ nghĩ, phun ra hai chữ: “Chinh phục.” Đúng, nàng muốn cảm giác này! Nhìn sư phụ ở dưới thân mình rên rỉ thờ dốc, dáng vẻ nhẫn nhẹn không chịu nổi!

Nương tử đại nhân muốn cảm giác chinh phục...

Thẩm Hoành vừa nắm vật đẩy đà vừa tự hỏi.

Cuối cùng nói: “Ta hiểu rồi.”

Tiêu Uyển không kịp hỏi “Hiểu cái gì” thì đã hoa hết mắt, chờ phản ứng lại thì đã bị Thẩm Hoành đè lên áo ngủ bằng gấm, Thẩm Hoành cúi người cắn quả đỏ đẩy đà của A Uyển, mút lên, đầu lưỡi liếm không ngừng.

A Uyển nhũn hết người.

Nhưng ý thức của nàng vẫn thanh tỉnh.

“Phân... Ừm... A...” Nghe thanh âm mỉa mai của mình, Tiêu Uyển khóc không ra nước mắt. Nàng rất muốn nói với Thẩm Hoành, phân! Phân! Là nàng chinh phục hắn! Không phải hắn chinh phục nàng!

Nhưng sau đó, A Uyển căn bản không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Cánh tay còn lại của Thẩm Hoành không biết khi nào đã chạy tới chỗ sâu thẳm phía dưới, xuyên qua đám cây, trực tiếp ấn vào hạt châu nhỏ lồi ra ở trên.

Hắn liên tục vuốt ve!

A Uyển chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, nước chảy ra không ngừng, miệng lại liên tục thở gấp.

“Su... Su...”

Thẩm Hoành lại đổi vật đẩy đà, được xoa bóp khiến vật đẩy đà càng xinh đẹp kiều diễm hơn, quả đỏ ngao nghể đứng thẳng trước bão tuyết, nhìn từ xa tựa như một đóa hồng mai trên nền tuyết trắng.

Thẩm Hoành càng thô bạo hơn với hạt châu nhỏ của A Uyển.

A Uyển cảm thấy hơi đau, nhưng lại bị khoái cảm vui lấp, cả người co giật, A Uyển ngửa cổ, hai mắt đọng nước, như vừa ngậm từ trong nước ra.

Thẩm Hoành vẫn thờ hờn hển như cũ, nhìn thấy dáng vẻ này của A Uyển liền biết nàng đã đạt cực khoái.

Hắn giảm tốc độ, ngón tay cũng từ từ trượt xuống hạt châu nhỏ mà nhẹ nhàng vuốt ve vùng thịt non mềm mại kia.

A Uyển hồi hồn lại, lúc này phải đạt mục đích đêm nay mới được.

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng Thẩm Hoành vẫn đè nàng, nàng căn bản không thể nhúc nhích, nàng đành phải dùng sức cầm vật nóng rực của Thẩm Hoành. Ánh mắt Thẩm Hoành chợt tối lại.

“Su phụ, thiếp...”

Nhưng Thẩm Hoành vẫn ghi nhớ hai điều nương tử đại nhân muốn.

Một là thô bạo, hai là chinh phục.

Thẩm Hoành bèn cúi người cắn tai A Uyển, đầu lưỡi từ từ liếm vào, từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong, rồi đến môi A Uyển, cùng nàng miệng lưỡi quấn nhau lần nữa.

Lời A Uyển bị Thẩm Hoành nuốt vào miệng, đột nhiên, trong người bỗng nhiên có thêm một vật lạ, A Uyển “A” lên...

“Đau hả?” Thẩm Hoành vẫn ấn tượng sâu đậm lần đầu tiên động phòng hoa chúc với A Uyển.

A Uyển nói: “Vẫn ổn.” Biết su phụ nhớ tới lần kia, A Uyển nhất thời hơi ngượng ngùng.

Thẩm Hoành nhét ngón thứ hai vào, “Như này?”

“Không đau.”

Thẩm Hoành nhét ngón thứ ba vào lấp đầy hành lang nhỏ, A Uyển nuốt nước miếng, đau thì không đau, nhưng cảm thấy trống rỗng... Nàng nói:

“Su phụ, để thiếp lên trên.”

Thẩm Hoành thầm đọc hai chữ “thô bạo” và “chinh phục”, sau đó khẽ cười một tiếng.

“Không vội!”

Nói xong, Thẩm Hoành không chờ Tiêu Uyển chuẩn bị liền ra vào mạnh mẽ, ba ngón tay ra ra vào vào, khiến mắt A Uyển lại nhắm lại lần nữa. A Uyển chịu không nổi, nằng bất mẫn, kêu lên:

“Sư phụ, vào đi!”

Thẩm Hoành nói: “Không vội!”

“Thiếp vội!”

Thẩm Hoành lúc này không như ý A Uyển, hấn cạo sát vật nóng rực của mình vào cửa động của Tiêu Uyển một chút, sau đó đột nhiên tách hai chân Tiêu Uyển ra.

Hắn nâng cao hông nằng, để hai chân Tiêu Uyển vòng vào cổ mình.

Tiêu Uyển không biết Thẩm Hoành muốn làm gì, chỉ mở to mắt tò mò nhìn.

Mà giờ này khắc này, Thẩm Hoành lại vươn đầu lưỡi, liếm vào chỗ sâu thẳm của A Uyển.

Tiêu Uyển “A” lên.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sư phụ sẽ làm như vậy! Lại... lại... dùng miệng liếm chỗ đó...

“Sư phụ, này...” Còn chưa nói ra, Thẩm Hoành đã mút hạt châu nhỏ, đầu lưỡi đảo không ngừng, còn linh hoạt hơn ngón tay vừa rồi, lúc đầu lưỡi ướt át ẩm áp đụng phải hạt châu mẫn cảm, Tiêu Uyển liền không nhịn được thở gấp vài lần, hô hấp cũng dồn dập lên.

Rõ ràng cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng hai chân lại không kìm nổi mà kẹp lấy đầu Thẩm Hoành, muốn nhiều hơn, muốn chỗ đó của mình sát môi sư phụ hơn!

Cảm giác được A Uyển động tình, Thẩm Hoành càng ra sức hơn.

Hắn mở hai chân A Uyển ra, chỗ sâu thẳm không hề giữ lại mà bại lộ trước mắt, Thẩm Hoành chỉ cảm thấy phía dưới trướng đau lên, hận không thể tiến vào hành lang chật hẹp kia rồi ra sức rong ruổi!

Nhưng trước đó, phải thỏa mãn A Uyển đã.

Trong lòng Thẩm Hoành, thỏa mãn A Uyển mới là quan trọng nhất.

Thẩm Hoành liếm phía dưới hạt châu nhỏ, tìm được cửa vào liền luồn vào, đầu lưỡi đảo quanh hành lang ẩm áp, có nước dâng lên, Thẩm Hoành há miệng đón lấy.

A Uyển hít vào.

“Sư phụ, dừng...”

Mà lúc này, A Uyển rõ ràng nhìn thấy trái cổ của Thẩm Hoành di chuyển, hắn đang nuốt vào.

Mặt A Uyển đỏ bừng.

Tuy bình thường nàng cũng chủ động, nhưng thấy sư phụ nuốt... của mình, nàng vẫn có cảm giác kỳ diệu. Dù lúc này mình không ở trên, cũng không nhìn thấy sư phụ rên rỉ thở gấp dưới thân, nhưng... nhưng... nhìn sư phụ chui đầu vào chỗ sâu thẳm của mình, rồi làm như vậy, trong lòng vẫn có cảm giác thành tựu.

Ui cha, xấu hổ quá à.

Tiêu Uyển che kín mắt.

Thẩm Hoành thấy thế, cảm thấy mềm lòng vô cùng.

Bỗng nhiên A Uyển thấy người nhẹ tênh, nàng buông tay ra, không biết khi nào đã đổi vị trí với Thẩm Hoành, mình lại vững vàng ngồi trên eo Thẩm Hoành, vật nóng rực kia cách khe núi ướt đầm của mình quá gần.

Chỉ thấy Thẩm Hoành cầm vật nóng rực của mình, sau đó nhìn Tiêu Uyển, hình như đang chờ câu đồng ý của nàng.

Tiêu Uyển khẽ cắn môi, trực tiếp ngồi lên.

Nhất thời, nàng cảm thấy trống rỗng từ lâu đã được lấp đầy.

Thắm Hoành nâng mông Tiêu Uyển, đỡ mông nàng nhấc lên hạ xuống, bản thân cũng không ngừng hướng lên, cứ như vậy, Tiêu Uyển sẽ không tốn quá nhiều sức, mà Thắm Hoành lại ra sức nhiều hơn.

Nhưng không sao, chuyện vợ chồng đều là người tình ta nguyện, Thắm Hoành cũng vui vẻ chịu đựng. Và lại nhìn vật đẩy đã không ngừng lắc lư trước mắt, cùng với cảm giác được bao chặt, Thắm Hoành chỉ cảm thấy chờ một tháng này thật đáng giá.

Tiêu Uyển cũng khá thỏa mãn.

Khi hai người cùng lên tới đỉnh, hai người đều thở hổn hển.

Tiêu Uyển ghé vào ngực Thắm Hoành, Thắm Hoành cũng ôm Tiêu Uyển, nhưng hai người cũng không tách ra, mà vẫn dính chặt với nhau, đến chỗ đó cũng không tách ra.

Thắm Hoành hỏi: “A Uyển thấy mệt chưa?”

Tiêu Uyển thấy hơi mệt, nhưng vừa rồi sự phụ làm mình sướng, nàng cảm thấy cũng nên để sự phụ sướng, nàng cắn môi Thắm Hoành hỏi:

“Sự phụ muốn làm nữa không?”

Vật nóng rực trong người lại cứng lên chính là câu trả lời của Thắm Hoành.

Tiêu Uyển cười hi hi, nàng hổn hển cắn môi Thắm Hoành, vừa cắn vừa hỏi: “Sự phụ, hôm nay A Uyển đã vào Nam thư các xem đông cung đồ đó. Sự phụ có muốn thử kiểu khác không?”

Nghe A Uyển nói vậy, lòng Thắm Hoành rất ấm áp, trong mắt hiện lên ý cười.

“Hôm nay ta cũng vào Bắc thư các xem đông cung đồ.”

Trong mắt A Uyển cũng hiện ý cười, “Xem ra chúng ta đúng là phu thê đồng tâm...”

Thắm Hoành thích bốn chữ —— Phu thê đồng tâm này.

Thắm Hoành ôm eo A Uyển, lần này không giống lúc này, Thắm Hoành hôn A Uyển rất dịu dàng. A Uyển thích điểm này của Thắm Hoành nhất, thô bạo cũng tốt, mà dịu dàng cũng tuyệt.

Nụ hôn dịu dàng này giống những lần cá nước dịu dàng trước đây.

A Uyển muốn Thắm Hoành được sướng, chờ Thắm Hoành thả môi mình ra, A Uyển liền đẩy Thắm Hoành ra, chuẩn bị học như Thắm Hoành vừa làm, dùng miệng khiến đối phương được sướng.

Không ngờ A Uyển còn chưa rời khỏi Thắm Hoành, Thắm Hoành đã ôm eo A Uyển, kéo nàng ngồi xuống.

Cực đại xâm nhập hoàn toàn làm A Uyển không khỏi thở gấp một tiếng.

Mặt nàng như nổi lên hơi nước, “Úm? Sự phụ?”

Thắm Hoành hiểu A Uyển muốn làm gì, nhưng hắn không muốn A Uyển làm như vậy. Tuy giữa vợ chồng làm đối phương được sướng chính là tình thú, nhưng Thắm Hoành không nỡ để A Uyển làm chuyện này. Chỉ cần A Uyển sướng, thì hắn cũng sướng.

Thắm Hoành bỗng nhiên ôm lấy A Uyển, Thắm Hoành đặt chân trần xuống đất, hai chân A Uyển vẫn vòng eo hắn như cũ, mà chỗ kia vẫn dính chặt vào nhau, A Uyển nháy mắt mấy cái, “Sự phụ muốn đổi kiểu khác hả?”

Thắm Hoành nói: “Chúng ta đổi chỗ khác.”

Nói xong, Thắm Hoành liền gọi người mang nước ấm vào, khi Lê Tâm và Bích Dung đổ nước ấm đầy thùng tắm, Tiêu Uyển căng thẳng đến mắt muốn lòi ra.

Nếu Lê Tâm hoặc Bích Dung hiểu kỳ, lên vòng bình phong đi vào, thì chắc chắn sẽ thấy được nàng với sự phụ đang làm gì.

Bọn họ chưa hết mùi, mà vật nóng rực của sự phụ vẫn còn ở trong người nàng, vừa nóng lại vừa cứng.

Mặt Tiêu Uyển như muốn chảy máu.

Thắm Hoành chú ý tới biểu cảm của A Uyển, bèn cắn tai nàng, hạ giọng hỏi: “A Uyển sợ bị thấy?”

A Uyển gật đầu.

Thẩm Hoành nói: “Nàng đừng lo, Bích Dung và Lê Tâm đều là người hiểu chuyện, cho các nàng mười lá gan cũng không dám nhìn vào trong. Với lại lúc các nàng vào chắc cũng đoán được bên trong đã xảy ra chuyện gì.”

A Uyển ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, mặt đỏ bừng lên.

Nàng suýt nữa thì quên, hồi nãy nàng với sư phụ cá nước lớn tiếng như vậy, đừng nói là tiếng, chỉ cần mùi cũng đã lan khắp phòng, Lê Tâm với Bích Dung chắc vừa vào đã biết rồi.

A Uyển nhỏ giọng nói: “Tại sư phụ hết, đang yên đang lành lại đòi thùng với chả tắm.” Kỳ thật A Uyển biết Thẩm Hoành sợ phía dưới của nàng sẽ đau nhức nên mới sai Bích Dung và Lê Tâm chuẩn bị nước ấm tắm rửa, nhưng vào thời điểm thế này thì làm nũng cũng được coi là thú vui chốn khuê phòng.

Thẩm Hoành hạ giọng cười nói: “Sau này sẽ đào một cái ao, rồi dẫn suối nước nóng vào, vậy sẽ không cần bảo hạ nhân chuẩn bị nước ấm nữa.”

A Uyển nghĩ, phủ Thái tử lại không gần núi thì dẫn suối nước nóng ở đâu ra. Với lại muốn đào ao trong phủ Thái tử cũng không biết đào ở đâu. Sư phụ chắc chỉ nói đùa逗 nàng thôi.

A Uyển nói: “Nếu có đào, thiếp sẽ hàng đêm cá nước với sư phụ trong ao.”

“Thật chứ?” Vật nóng rực trong người A Uyển lại nóng hơn, lúc này Thẩm Hoành còn giật người, hơi rút ra một chút, rồi lại mạnh mẽ đi vào, phát ra tiếng “phạch” không lớn không nhỏ.

A Uyển lờm Thẩm Hoành.

“Có người đó!”

Thẩm Hoành nói: “Các nàng không nghe thấy, nàng nghe tiếng nước lớn chưa kia.”

“Làm gì lớn!” A Uyển hiểu sai.

Thẩm Hoành nói: “Tiếng các nàng đổ nước lớn chưa kia, nghe thấy không.”

A Uyển thế mới biết mình hiểu sai, nàng cắn cổ Thẩm Hoành một cái thật mạnh, “Sư phụ lại trêu thiếp! Mai thiếp phạt chàng chép sách thuốc!”

“Được.” Hơi ngừng lại, Thẩm Hoành lại hỏi: “Đổi thành vẽ đông cung đồ được không?”

A Uyển sáng giọng: “Sư phụ càng ngày càng không đứng đắn!”

Thẩm Hoành cười hỏi: “A Uyển thích không?”

A Uyển nói: “Thiếp không nói cho chàng nghe đâu.”

Thẩm Hoành lại chuyển động, A Uyển lại đỏ hết mặt, đúng lúc này, giọng Bích Dung vang lên, “Thái tử điện hạ, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Thẩm Hoành mặt không đổi sắc lên tiếng.

Chờ hai người lui ra ngoài, A Uyển mới cắn má Thẩm Hoành một cái, nói: “Dám trêu thiếp này!”

Thẩm Hoành mỉm cười bế A Uyển vào thùng tắm, “Vi phu trêu ai cũng không dám trêu A Uyển, A Uyển là bảo bối của vi phu. Vừa rồi A Uyển mê người quá, nên vi phu mới nhất thời... không kim lòng nổi.”

Miệng sư phụ càng ngày càng ngọt mà.

Khi Thẩm Hoành với A Uyển cùng ngâm trong nước, A Uyển hỏi: “Sư phụ, chàng nhìn lên thọa bản của thiếp hả? Mấy lời này nghe quen quá à.”

Thẩm Hoành khẽ ho một tiếng, nhưng không trả lời, chỉ hỏi: “A Uyển thấy chúng ta làm trong nước được không?”

“Kiểu Quan âm tọa liên?”

“Cũng được.”

Làm trong nước có cảm giác khác, nước ấm áp giảm cơn đau phía dưới, đồng thời cũng có cảm giác can đảm hơn. Nhưng làm ở trong nước thật mệt mỏi.

Làm xong rồi, Tiêu Uyển đến sức mở mắt cũng không có, đành để Thẩm Hoành tắm hộ.

Tiêu Uyển không buồn ngủ, nàng chỉ không muốn động dậy thôi.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“Sur phụ, chàng nhớ không? Có lần chàng say rượu, chúng ta cũng cá nước thân mật trong thùng tắm, là cái lần có Châu Châu ấy. Không biết lúc này có may mắn như thế không.”

“Sẽ không.” Thảm Hoành trả lời rất chắc chắn.

Tiêu Uyển giặt mình, mở mắt ra.

Thảm Hoành cười nói: “Bé ngọc, nãy ngày nay an toàn, kinh nguyệt của nàng không phải mới hết à?”

Nói cũng phải, Tiêu Uyển cũng cười nói: “Kinh nguyệt của thiệp đến lúc nào đi lúc nào, sur phụ còn nhớ rõ hơn thiệp nữa.”

Thảm Hoành nghiêm túc đáp: “Tất nhiên rồi, nàng không thích nhớ mấy chuyện vặt đó thì ta phải nhớ kỹ rồi.” Thảm Hoành chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ đến ngày được ở bên A Uyển, kể tiếp hẳn cũng chỉ chờ một chuyện.

Chỉ mong có thể rời nhân thế sau A Uyển...

Chứ nếu mình rời bỏ A Uyển, thì không biết có ai sẽ nhớ đến sở thích của nàng, chú ý thân thể nàng, chăm sóc nàng. Cũng không biết người đó có thể khiến A Uyển vui vẻ giống mình hay không.

Việc này khiến Thảm Hoành rất lo lắng.

Nên chỉ mong mình sẽ rời nhân thế sau A Uyển, như vậy sẽ có thể ở bên A Uyển đến lúc cuối cùng.

Tiêu Uyển thấy lòng ấm áp, nàng sáp lại ôm lấy cổ Thảm Hoành, “Sur phụ, chúng ta lại lần nữa đi.”

...

Tâm phúc Thái tử gần đây rất ưu sầu.

Thái tử điện hạ sai hần đào một cái ao trong điền trang trên núi Lăng Vân, sau đó dẫn suối nước nóng vào. Đây vốn là chuyện rất bình thường, nhưng tâm phúc Thái tử luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Điền trang trên núi Lăng Vân đã có từ lâu rồi, cũng phải xây từ mười năm trước.

Khi đó tâm phúc nghĩ Thái tử điện hạ muốn dùng để bí mật luyện binh gì đó, nhưng đến sau này, điền trang càng ngày càng xuất hiện nhiều thứ Thái tử phi thích, như rừng đào mười dặm, lại như đủ loại thoại bản không ngừng mang đến từ phủ Thái tử...

Điều này làm tâm phúc không thể không hoài nghi một chuyện.

Mà chuyện này cuối cùng cũng xảy ra vào lúc Châu Châu quận chúa đầy một tuổi.

Ngày ấy nắng trời rực rỡ, trong triều bỗng nhiên hạ chỉ sửa Thái tử, Nhị hoàng tử Thảm An thành Thái tử, Thái tử Thảm Hoành bị biếm làm thứ dân đầy lên núi Lăng Vân ăn chay niệm Phật.

Trước khi cả nhà Thảm Hoành dời lên núi Lăng Vân “ăn chay niệm Phật”, tâm phúc đã yên lặng nhìn Lê Tâm và Bích Dung vui vẻ thu dọn hành lý, lại yên lặng nhìn Thái tử điện hạ cười ôn văn nho nhã trước sau như một, lại yên lặng nhìn Thái tử phi nạm vàng khảm bạc cùng Châu Châu quận chúa.

Hần bỗng nhiên nói: “Thái tử điện hạ, thần cũng đi.”

Thảm Hoành nhìn hần một cái, “Được.”

Đêm trước khi lên núi Lăng Vân, Tiêu Uyển nói với Thảm Hoành: “Sur phụ, tâm phúc của chàng hình như có gì đó không ổn.”

Thảm Hoành nói: “Hần sẽ nghĩ thông suốt, nàng đừng lo.”

Dừng một chút, Thảm Hoành cười tủm tỉm nói: “Lúc trước A Uyển nói với ta là thật chứ? Ta đã sai người đào một ao suối nước nóng trong điền trang rồi.”

Tiêu Uyển nhớ tới đêm đó bèn nói, “Sur phụ chỉ giỏi nhớ chuyện không đúng đắn.”

“Ừ?”

Tiêu Uyển khẽ hừ một tiếng, “Chờ thiệp nhìn thấy ao đó rồi nói sau.”

Thảm Hoành khẽ cười nói: “Chắc chắn nương tử sẽ hài lòng.”

Giong hai người càng lúc càng nhỏ lại, dần dần, trong phòng truyền ra tiếng thở gấp ngân nga khiến người ta đổ mắt tía tai. Tâm phúc ở ngoài che kín tai của Tiểu Châu Châu, “Phi lễ chó nghe phi lễ chó nghe!”

Tiểu Châu Châu mở to mắt chớp chớp.

Tâm phúc càng nhìn càng thích, hần sờ sờ đầu Tiểu Châu Châu, “Tiểu Quận chúa à, sau này chắc chắn người sẽ thành người lợi hại hơn Thái tử điện hạ đó!” Hần ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, một vầng trăng tròn cao vằng vặc.

Điền trang núi Lăng Vân nhất định có sứ mệnh quan trọng hơn ngôi vị Hoàng đế!

Tâm phúc trầm nghĩ như vậy.

Phiên Ngoại Sư Phụ (8) Dựa vào giao ước đã định ban đầu, sau khi trợ giúp Tiêu Việt lên ngôi, A Uyển sẽ được gả cho hần.

Sau khi thành công giúp Tiêu Việt lên ngôi, Thảm Hoành hơi buồn rầu. Hần không biết nên bộc lộ thân phận của mình với A Uyển như thế nào. Thảm Hoành hơi chột dạ, hần biết dựa theo mức độ nào đó, hần cũng cùng một loại với Tư Mã Cận Du, cũng không từ thủ đoạn để được kết hôn với A Uyển.

Hần sợ A Uyển biết được sẽ hận hần.

Sau khi tâm phúc của Thái tử biết chủ mình buồn vì cái gì, đã không biết phải nói sao cho phải, trầm nghĩ cũng chỉ là mở miệng một tiếng, nào có gì khó chứ? Và lại thân phận Thái tử điện hạ được biết bao nữ tử mơ ước! Có thể gả cho Thái tử làm vợ, đó là tam sinh hữu hạnh!

Tuy tâm phúc của Thái tử nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám nói ra, hần theo Thái tử điện hạ từ nhỏ, Thái tử làm cho Tiêu Uyển bao nhiêu chuyện, hần đều thấy rõ. Nếu bây giờ dọa Thái tử phi tương lai chạy mất, công sức chờ hoa nở mười mấy năm qua sẽ tiêu tan mất.

Cho nên, tâm phúc của Thái tử khuyên giải an ủi nói: “Thuộc hạ thấy Công chúa cũng không phải người không hiểu chuyện, chắc chắn sẽ hiểu cho Thái tử điện hạ à.” Hừ hừ hừ, Công chúa chính là người bốc đồng ngang ngược không hiểu lý lẽ! Thái tử điện hạ ngại cứ trực tiếp đánh bất tỉnh rồi mang đi là an toàn nhất!

Mấy ngày qua, Thảm Hoành vội tìm cách trợ giúp Tiêu Việt lên ngôi nên vẫn không biết phải mở miệng nói với A Uyển thế nào, rồi thêm đồng công vụ trong nửa năm qua của Bắc triều, nhất thời người không gì không làm được như Thảm Hoành cũng đổ bệnh.

Thảm Hoành bệnh đến hôn mê bất tỉnh.

Đan Lăng nói muốn đưa A Uyển tới, Thảm Hoành tất nhiên không chịu. Không phải sợ A Uyển thấy đáng về thảm hại của mình, mà sợ sẽ lây bệnh cho A Uyển.

Đan Lăng thấy Thảm Hoành cố chấp như vậy cũng đành bỏ cuộc.

Khi Thảm Hoành nhìn thấy Tiêu Uyển, phong hàn đã đỡ nhiều rồi, chuyện hần buồn rầu mấy ngày qua cũng phải giải quyết.

Tiêu Uyển cười nói: “Sư phụ, A Uyển cũng đã nghĩ kỹ rồi. Con là người vô tâm, vậy gả cho ai cũng giống nhau thôi. Với lại sư phụ chăm sóc A Uyển tốt như vậy, A Uyển tất nhiên nguyện ý gả cho sư phụ, chỉ sợ sau này sư phụ sẽ cảm thấy chán ghét tính cách này của A Uyển...”

Thảm Hoành nghe xong, đầu tiên thấy vui, sau đó giật mình. A Uyển không phải người nhẫn nhục chịu đựng dễ nói chuyện như vậy, thoát nhìn hơi không ổn thì phải. Sau đó, Thảm Hoành nghe lời Tiêu Uyển cùng đi vào mật đạo trong Tây Lăng vương phủ.

Khi nghe Tiêu Uyển nhắc tới mật đạo trong Vương phủ, Thảm Hoành thở dài trong lòng, nhưng cũng không nói dối, mà nói hết những việc hần biết cho nàng nghe.

Thảm Hoành biết Tiêu Uyển từ năm mười tuổi, mấy năm sau cũng chỉ vây quanh Tiêu Uyển, nhìn Tiêu Uyển nhăn mày, Thảm Hoành liền biết nàng không thoải mái chỗ nào, chuyện đào hôn sao có thể thoát được mắt thần của Thảm Hoành chứ?

Hần đành ám chỉ đủ kiểu, từ rõ ràng đến kín đáo rằng hần sẽ đối xử tốt với nàng cả đời.

Tuy A Uyển đã chính miệng thừa nhận sẽ an phận gả cho hần, nhưng Thảm Hoành biết A Uyển chỉ nói cho có thôi. Nhưng dù biết A Uyển sẽ đào hôn thì đến ngày đón dâu, Thảm Hoành vẫn không ngừng vui vẻ trong lòng.

Đáng về A Uyển mặc giá y, hần đã từng thấy qua. Giá y do Thảm Hoành lựa chọn kỹ càng, khi Tiêu Uyển mặc thử giá y đi ra, ánh mắt Thảm Hoành liền chăm chú ngắm nhìn, tìm cứ thỉnh thỉnh thỉnh liên hồi.

A Uyển đúng là đẹp không ai bằng.

Tâm phúc Thái tử nhìn Thái tử điện hạ nhà mình đang nằm sấp trên nóc nhà mà chưa xột trong lòng.

Khi Bích Dung xuất cung thay A Uyển, Thảm Hoành chỉ liếc một cái đã biết tân nương trong phượng liễn không phải Tiêu Uyển. Tuy biết A Uyển sẽ đào hôn, nhưng khi Thảm Hoành trực tiếp nhìn thấy thì trong lòng vẫn rất buồn bã.

Hắn hỏi Đan Lăng: “Mọi chuyện đều chuẩn bị tốt chứ?”

Đan Lăng thở dài: “Sư huynh cần gì phải vậy chứ? Biết rõ nàng sẽ đào hôn, trói nàng lại không phải tốt hơn sao?”

Thẩm Hoành nói: “Lấy tính cách của A Uyển, nàng không trốn một lần sẽ không cam lòng. Nàng muốn chạy trốn thì để nàng trốn, phu xe cũng an bài tốt chứ? Cần thận chút, chớ để nàng nhìn ra sơ hở.”

Sau đó, Thẩm Hoành lại gọi tâm phúc đến, “Nhà trọ chuẩn bị tốt chưa? Trời lạnh, nhớ bỏ thêm vài lò than, chăn đệm có chuẩn bị loại tốt nhất chưa? Bảo ông chủ nhà trọ chuẩn bị chu đáo, cơm canh nước ấm cũng phải chuẩn bị sẵn, đi cả đường dài, A Uyển chắc cũng mệt mỏi.”

Tâm phúc càng đau lòng hơn.

Thái tử điện hạ phải chịu khổ vì tâng bả đồ, đúng là không dễ dàng mà.

Thẩm Hoành thành công bắt A Uyển về, toàn bộ đều trong dự đoán của mình, mặc dù giữa đường xảy ra chuyện nhỏ ngoài ý muốn —— Vai trái của A Uyển bị thương, nhưng không sao, tình huống cẩn thận một thời gian là có thể khỏi hẳn.

Chẳng qua nhớ tới việc ngoài ý muốn này, Thẩm Hoành liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bình thường chỉ cần A Uyển nhăn mày một cái, hắn đã đau lòng, thế nhưng bây giờ lại bị người khác giương cung bắn bị thương, giờ đây trái tim Thẩm Hoành còn đau hơn bị trúng tên. Hắn đành phải vừa cẩn thận chăm sóc A Uyển dường thương, vừa phải người đi xử lý thuộc hạ cũ của Tư Mã Cận Du, A Uyển bị thương, cũng cần phải trả giá.

Sau khi Tiêu Uyển vào phủ Thái tử, tảng đá lớn trong lòng Thẩm Hoành cuối cùng cũng buông xuống một nửa. Mặc dù A Uyển vẫn là người vô tâm, nhưng dù sao bây giờ hắn cũng đã lấy được người về nhà, cuộc sống lâu dài sau này, tình cảm có thể từ từ vun đắp.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hoành cũng khó tránh khỏi hơi buồn bã. Chắc kiếp trước Tạ Uyển cũng nghĩ như vậy, kiếp trước khi A Uyển gả cho hắn nhất định cũng hy vọng không ít, có lẽ còn nghĩ tới thời gian tốt đẹp sau này của hai người...

Chẳng qua không ngờ rằng sẽ có kết cục như vậy.

Thẩm Hoành nghĩ rằng, kiếp này tuyệt đối không thể giẫm lên vết xe đổ.

Chuyện kể tiếp khá thuận lợi, Thẩm Hoành còn tưởng rằng sẽ có một ít chuyện xấu, không ngờ gió yên biển lặng, không xảy ra chuyện gì cả. Thẩm Hoành sợ A Uyển mệt mỏi, toàn bộ đại hôn đều giản lược.

Tuy Đế Hậu Bắc triều không hài lòng, nhưng cũng không thay đổi được ý muốn của Thẩm Hoành.

Sau khi Thẩm Hoành củng cố thế lực của mình, liền trực tiếp nói quyết định của mình với Đế Hậu Bắc triều. Lúc ấy ngữ khí của Thẩm Hoành khá uyển chuyển, dù vậy cũng không rời khỏi một chuyện —— Con không cần giang sơn này, Thẩm An là người kế vị tốt, về sau sẽ là Hoàng đế tốt, nhi thần bất hiếu, trong lòng chỉ có mẹ nhân...

Đế Hậu tức giận mấy ngày, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chiều ý con.

Làm mẫu thân sao có thể không hiểu lòng con chứ, đứa con này từ bé đã biểu hiện tài hoa và thiên phú kinh người, nếu bọn họ ép buộc nó, sợ rằng cuối cùng chỉ có thể dẫn đến kết cục ân đoạn nghĩa tuyệt.

Con trai lớn không cần cha, Hoàng đế Bắc triều tò mò muốn làm gì thì làm, dù sao vẫn còn một Hoàng nhi ưu tú, giang sơn không lo không có người nối nghiệp.

Hoàng đế không lo, đến lượt Thẩm Hoành lo.

Tối nay chính là đêm động phòng, một trong bốn việc vui nhất đời người chính là đêm động phòng hoa chúc. Thẩm Hoành đã nghĩ sẽ không miễn cưỡng A Uyển, dù cả đời phải làm vợ chồng hữu danh vô thực với A Uyển thì hắn cũng chấp nhận.

Nhưng Thẩm Hoành thật không ngờ, hai mắt A Uyển lại sáng lên nói với hắn: “Cởi quần áo, động phòng.”

Thẩm Hoành tất nhiên vô cùng vui sướng.

A Uyển từ trước đến nay luôn có suy nghĩ không giống nữ tử bình thường, lần đầu tiên gặp A Uyển nàng đã không hề kiêng dè hỏi ba chữ “Thuật phòng the”, hai mắt sáng rực như những ngôi sao đêm, ngây thơ hồn nhiên như vậy đã khắc sâu vào trái tim Thẩm Hoành.

Nghĩ đến có thể điên loạn đào phượng[1] cùng A Uyển, người mình đã khát khao bấy lâu lại nở rộ dưới thân, Thẩm Hoành kích động đến run hết người.

[1] Điện loan đào phượng: dùng để hình dung nam nữ giao hoan.

Chỉ là lúc này Thẩm Hoành đã quên một việc, A Uyển sợ đắng, đồng thời, nàng cũng sợ đau.

Thẩm Hoành không đành lòng nhìn A Uyển đau, đành phải miễn cưỡng bản thân. Thẩm Hoành lặng lẽ đi tắm nước lạnh. Nước lạnh lạnh thấu xương, đập tắt khô nóng trong người. Khi trở về phòng, A Uyển đang ôm áo ngủ bằng gấm đỏ thắm ngủ say sưa, mặt mày giãn ra, hình như đang mơ thấy mộng đẹp.

Thẩm Hoành nhẹ nhàng ngủ cạnh A Uyển, gối đầu lên gối uyên ương, trăm con ngàn cháu, tóc đen của hai người quấn vào nhau, không phân rõ được của ai. Mười năm? Trăm năm? Thẩm Hoành cũng không nhớ rõ mình đã chờ bao nhiêu năm, nhưng giờ phút này thật an lòng.

—— Nàng ngay bên cạnh mình.

Thẩm Hoành chính thức gặt Tiêu Uyển là sau tân hôn được vài ngày.

Khi đó hai người vẫn còn hữu danh vô thực, Thẩm Hoành luôn không đành lòng với A Uyển, biết rõ bất chấp đau đớn mưa tuyết qua đi trời sẽ lại trong xanh, nhưng mỗi khi nhìn thấy A Uyển kêu la, hần không hạ quyết tâm nổi.

Hần suy nghĩ đủ cách, chẳng hạn như đánh ngất A Uyển, hay dùng thuốc nào đó.

Cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Một ngày nọ, Thẩm Hoành biết Cố Phán Tình đến phủ Thái tử liền hơi nóng vội. Tuy hần và Phán Tình sư muội không có gì cả, nhưng hần sợ A Uyển sẽ hiểu lầm. Bèn phê công văn thật nhanh, rồi chạy về phủ.

Sau khi trở về vẫn chưa nhìn thấy Phán Tình sư muội, Thẩm Hoành thở phào nhẹ nhõm.

Khi nhìn thấy A Uyển, nàng nói cười đưa cho hần một bát canh nghi ngút mùi Nhân sâm, trong đó còn trộn lẫn một mùi không bình thường. Thẩm Hoành là đại phu, nên vô cùng quen thuộc với những loại dược này.

Trong bát canh hạ thứ gì, Thẩm Hoành vừa nghĩ đã biết.

Thẩm Hoành đoán được vài phần tâm tư của A Uyển, lập tức vui vẻ uống hết bát canh như ăn mật ngọt, lúc này, trong lòng Thẩm Hoành đang nhảy nhót. A Uyển lại nói:

“Sư phụ làm việc cả ngày cũng mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa con sẽ về.”

Thẩm Hoành lại cười nói: “Được.”

Sau khi trở về phòng, thuốc trong người đã bắt đầu phát tác, da mặt Thẩm Hoành dần dần đỏ ửng, cả người cũng hơi khô nóng, nhất là bụng dưới, rất trướng đau. Tuy đau, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Thẩm Hoành ngồi xuống giường, chờ A Uyển về, đồng thời nghĩ đến lát nữa nên dùng tư thế nào mới có thể làm A Uyển thoải mái chút.

Không ngờ trời tối đen vẫn chưa thấy bóng A Uyển đâu, mà luồng khí khô nóng trong cơ thể kia lại càng lúc càng mãnh liệt.

Trước mắt Thẩm Hoành hơi dao động.

Hần chuẩn bị đi đốt đèn.

Nhưng vào lúc này, cửa nhẹ nhàng mở ra.

Thẩm Hoành vui vẻ trong lòng, cũng không đốt đèn. Ôm nhuễn ngọc ôn hương vào lòng, nhưng lại như có nước lạnh từ đầu dội xuống, Thẩm Hoành đẩy người trong lòng ra, giọng lạnh lùng trước nay chưa từng thấy.

“Càn quấy!”

Chỉ hai chữ này, Thẩm Hoành không cần nhiều lời.

Cố Phán Tình đắm lệt ngã ngồi xuống đất.

Nàng nói: “Sư huynh, rốt cuộc muội không bằng nàng ta chỗ nào? Tiêu Uyển căn bản không yêu huynh!” Nàng ta có tài đức gì để huynh dù bị thuốc phát tác đến mức này mà vẫn phân biệt rõ người trong lòng ngay lập tức...

Nàng còn chưa ôm eo sư huynh, đã bị đẩy ra một cách thô lỗ.

Thẩm Hoành không đáp, hần đè xuống khô nóng trong người rồi lục tung tìm một vật. Những lời Cố Phán Tình nói, hần đều không nghe thấy. Một lát sau, Thẩm Hoành tìm được xuân dược, thì triển khinh công nhanh chóng rời đi.

Hần không trả lời câu hỏi của Cố Phán Tình.

Thẩm Hoành vào Tầng thư các trước, Tiêu Uyển đang nhàn nhả lật xem một quyển sách ảnh. Trên đường đến Thư các, Thẩm Hoành tức giận vô cùng, buồn bực muốn gặp Tiêu Uyển rồi dạy bảo nàng một trận.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy Tiêu Uyển, Thẩm Hoành lại phát hiện hấn không nổi.

Dù nàng làm chuyện quá đáng, nhưng Thẩm Hoành vẫn không nổi dạy bảo nàng như trước, chỉ một chút thôi cũng không nổi. Hấn nghĩ nếu yêu thầm nữ nhân vô tâm vô phế này, thôi thôi, dù vô tâm vô phế hấn cũng vui vẻ chịu đựng, trước mắt phải giải quyết xuân dược chết tiệt này trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.